

SEVİNÇ RAMİ

AŞK-I MAVERA

— NARÇİÇEKLERİ —

VERA KİTAP

İNCE BİR PAMUK İPLİĞİNE BAĞLI HAYATINIZI BİTİRMEK
İÇİN PEŞİNİZE DÜŞEN ÖRGÜTTEN KAÇARKEN
GEÇMİŞİNİZİN DE ARKANIZDAN SESSİZCE GELİP SİZİ
YOK ETMESİNİ BEKLER MİSİNİZ?

ÖLDÜ BİLDİKLERİNİZ YAŞASAYDI... İLK VAZGEÇİLEN
HEP SİZ OLSAYDINIZ... DAYANABİLİR MİYDİNİZ? PEKİ
YA HAYATINIZI MAHVEDENLER, SİZE NEFES VERENLER
OLSAYDI? KALDIRABİLİR MİYDİNİZ BU AĞIR GERÇEĞİN
YÜKÜNÜ?

BEN LEYLA İZEM BİLGİÇ.
PEŞİMDE KARANLIK BİR ÖRGÜT, KARŞIMDA HAYATIMIN
PARÇALARI OLMUŞ SEVDİKLERİM, YANIMDA İSE YEDİ
YIL ÖNCE BANA CANIMI YENİDEN VEREN BİR ADAM.
YÜRÜYORUM BİLİNMEZİN PUSLU YOLUNDA. CENNET
Mİ BANA DAHA YAKIN YOKSA GÖÇSÜMÜ YAKAN
CEHENNEM ATEŞİ Mİ?

DÜŞTÜM SIRLAR KUYUSUNA; BİR EL UZANIR BENİ
ÇIKARMAYA, BİN EL İNER OMZUMA.

BEN LEYLA İZEM TÜRKER.
ATEŞTEN ALDIM İSMİMİ, KÜLLER YAZDI KADERİMİ.

VERA KİTAP

Instagram: verakitapyayinlari, Twitter: verakitapyayinlari, TikTok: verakitapyayinlari

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

AŞK-I MAVERA 1 - NARÇİÇEKLERİ

SEVİNÇ RAMİ

Yayına Hazırlayan : Yaren Kılıç
Editör : Gizem Demir Kılıç
Son Okuma : Yaren Kılıç
Kapak Tasarım : Sarper Özhan
Sayfa Tasarım : Merve Polat

Türü : Türk Roman
Kitap No : 21

1. Baskı: Mart 2026
ISBN: 978-625-93231-0-7

Yayınevi Sertifika No: 81245

©Sevinç Rami
©Vera Basım Yayım Dağıtım

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi ya da başka yöntemlerle çoğaltılamaz, kayıt sistemlerinde saklanamaz veya aktarılamaz.

Vera Kitap
Vera Basım Yayım Dağıtım ve Ticaret Ltd. Şti.
Oruçreis Mahallesi Tekstilkent Sitesi
Tekstilkent Caddesi Blok No: A16 Kapı: 21 Esenler / İstanbul
Tel: 0 (212) 812 83 72
info@verayayinlari.com.tr

Baskı ve Cilt
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43087

AŞK-I MAVERA – NARÇİÇEKLERİ –

SEVİNÇ RAMİ

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Saçları okşanmayan kız çocuklarına...

İÇERİK UYARISI

Bu kitap, askeri kurgu kapsamında kaleme alınmış olup bazı okurlar için rahatsız edici ve tetikleyici olabilecek unsurlar içermektedir. Eserde; savaş ve çatışma sahneleri, ölüm, kan, şiddet ve vahşet, silah kullanımı, askeri operasyonlar, esaret, işkence, taciz ve istismar, uyuşturucu kullanımı ve bağımlılığı, cinsellik, argo gibi temalara yer verilmektedir.

Ayrıca metin içerisinde depresyon, anksiyete, travma sonrası stres bozukluğu (TSSB), psikoz, paranoya, gerçeklik algısında bozulmalar, kendine zarar verme eğilimleri ve diğer psikolojik rahatsızlıklar kurgu bağlamında işlenmektedir. Bu ruhsal durumlar, savaşın ve yoğun stresin birey üzerindeki etkilerini yansıtmak amacıyla ele alınmış olup tıbbi ya da psikolojik bir yönlendirme, teşhis veya tedavi önerisi niteliği taşımamaktadır.

Eserde yer alan askeri yapı, uygulamalar, karakterler ve psikolog–danışan arasındaki romantik/duygusal ilişki tamamen kurgusaldır. Gerçek psikoterapi uygulamalarında terapist ve danışan arasındaki sınırlar mesleki etik kurallarla belirlenmiştir ve bu tür ilişkiler etik değildir. Eserde anlatılanlar yalnızca edebi bir kurgudur. Anlatılan olaylar, kurumlar ve kişiler gerçek kişi veya yapılarla birebir örtüşme amacı taşımaz. Askeri içerikler öğretici, yönlendirici veya teşvik edici olarak değerlendirilmemelidir.

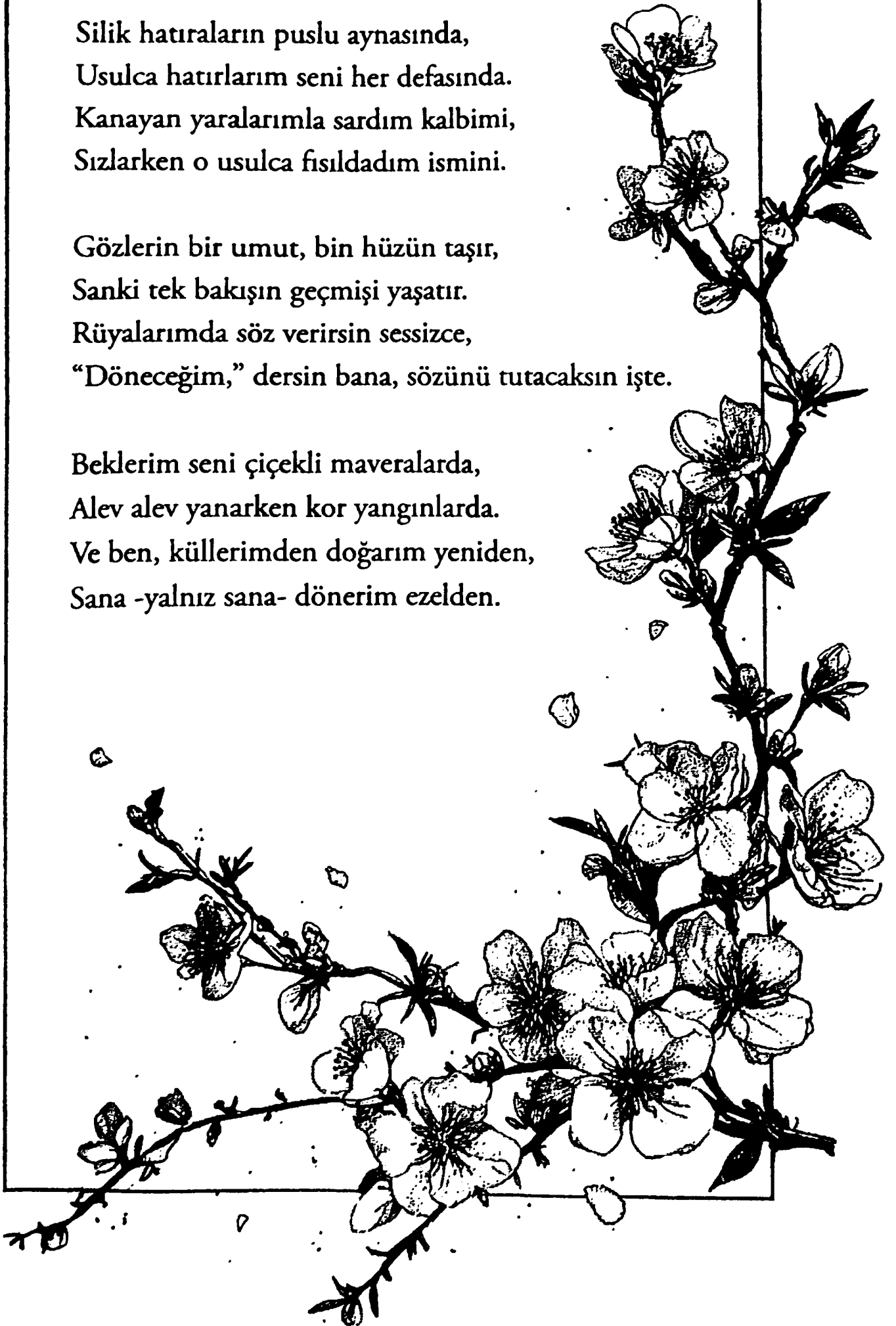
Bu kitap, içerdiği temalar nedeniyle on sekiz yaş ve üzeri okurlar için uygundur. Okurun kendi duygusal ve psikolojik sınırlarını gözeterek eseri okuması tavsiye edilir.

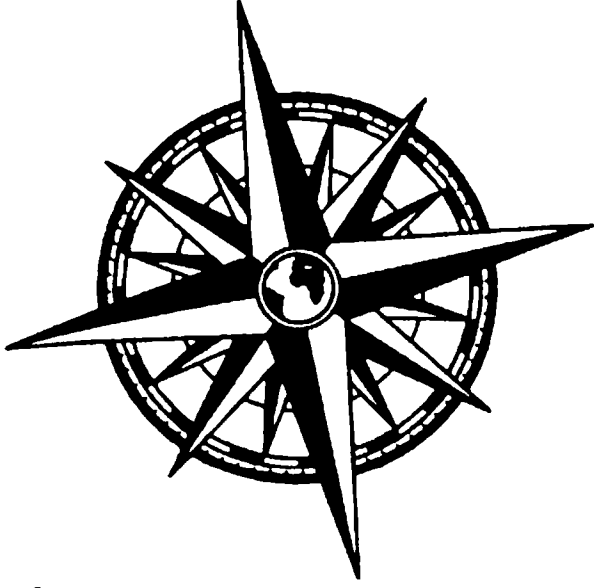
Silik hatıraların puslu aynasında,
Usulca hatırlarım seni her defasında.
Kanayan yaralarımınla sardım kalbimi,
Sızlarken o usulca fısıldadım ismini.

Gözlerin bir umut, bin hüznün taşır,
Sanki tek bakışın geçmişi yaşatır.
Rüyalarımın söz verirsin sessizce,
“Döneceğim,” dersin bana, sözünü tutacaksın işte.

Beklerim seni çiçekli maveralarda,
Alev alev yanarken kor yangınlarda.
Ve ben, küllerimden doğarım yeniden,
Sana -yalnız sana- dönerim ezelden.

GİRİŞ

Ağustos, 2015

İnsanı var eden acılarıdır, derler. Beni acılarım yok ediyor. Ben, yok oluyorum. Ölüyorum.

Bir tek nefese bile muhtaç olmak ne demek, biliyor musunuz? Aldığınız nefesin boğazınızda yumruya dönüşmesi, o nefesin size haram kılınması nedir, biliyor musunuz?

Ben biliyorum...

Ben yaşıyorum...

“Kalk!” dedi celladım bana. Kalkmadım. Bir kez daha tekrarladı cümlesini. Yine kalkmadım. Ona boyun eğmesem de artık tükeniyordum. Beni bu tutsaklık bitiriyordu.

Bal rengine çalan gözleri, bana büyük bir sinirle bakıyordu. Korkudan bir kuş gibi titresem de bunu ona belli etmedim. Sabrı tükendiğinde kaba bir hareketle koluma uzandı kabar tutan elleri ve beni tek seferde ayağa kaldırdı. Geriye doğru savrulan saçlarımın birkaç tutamı sarıya çalan sakallarına tutundu. Burnuma gelen sigaraya karışmış içki kokusu midemi bulandırdı.

“Sana kalk diyorum, beni duymuyor musun!” İğrenç nefesinin yüzüme dokunmasıyla kusacak gibi oldum. Ellerinin tenimdeki varlığını unutmak için kapattım gözlerimi. “Seninle konuşuyorum, İzem!” Dudaklarından dökülen ismime lanetler okudum. Sakallarına tutunan saçlarımı, ellerini kullanarak özgür bıraktı. Bal rengi gözleri tekrar benim mavi gözlerimle buluştu. Gözlerimi kaçırmadan dik dik baktım gözlerine. “Yarın,” dediğinde gelecek olan kelimelerin boğazına takılıp onu öldürmesi için dualar ettim. “On sekiz olacaksın.”

Kalbimde yeni bir yangın başladı. Mavi gözlerim bir denizi anımsatır gibi doldu ama dalgalanmadı. Yarın benim doğum günümdü.

Yarın benim ölüm günümdü.. Kulağımın arkasına topladığı, güneş gibi parlayan saçlarım tutsaklığım yüzünden parlaklığını yitirmişti. Başparmağı yanağıma dokunduğunda yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Yarın benim olacaksın." Fısıltılı sesi ve buharlaşıp yüzüme çarpan ağır içki kokusundan dolayı kendimi daha fazla tutamadım, üzerine kustum. Çok bile dayanmıştım. Yine de dayanacaktım. Ona teslim olmadım, olmayacaktım da. Onun eline bedenimi bıraktığım gün, ikimizin de hayatının bittiği gün olacaktı.

Yarın ikimizin hayatının da son günü olacaktı.

Siyah ockerinin üzerine doğru akıtığım zehirli sıvı yüzünden kolumu tuttuğu diyle beni geriye doğru savurdu. Zaten yaralar ve izler olan sırtım sert duvara çarptığında dudaklarımın arasından bir inleme fırlı etti. "Seni orospu!" diye bağırdı, üzerindeki sıvıya bakan adam. *Benim katilim.* Keskün ve sert bakışları gözlerimi buldu. Artık bu son reddemmiş gibi üzerime yürüdü. Ondan kaçıp saklanacağım yerim bile yoktu. Az önce saçlarımı okşayan ellerinin parmakları boğazıma sarıldı. Sert hareketinden dolayı hafımı duvara çarptığımda acımın çıkmaması için dişlerimi birbirine batırdım. Canımın acıdığını anlarsa daha çok vakardı; bilmesine gerek yoktu. "Sen ne yapıyorsun?" Sesi bu aslanın kükremesi kadar korkunçtu. Duvarın dibine sünmek istedim. "Gözlerini aç" dediğinde gözlerimi kapattığımın farkında dahi değildim. İddığını yapmadığımda parmakları daha çok sıkı boğazımı. Soluğumu kesmek ister gibi sertti hareketleri. "Sana gözlerini aç, dedim!" Tek tek üzerine bastırıp dişleri arasında söylediği kelimelerin, bedenime ve ruhuma bahşettiği korkuyu anlamaması imkânı vardı. İddaklarım aralandı önce güçsüzce, sonra ise gözlerim. Gözlerine bakmak ve ondan korkmadığımı söylemek istedim.

Bazen susuz kalarak da konuşabilirsiniz ..

Boğazımdaki elleri usulca çeneme urmandı. "Sen," dedi bana, "özür dile!" İddaklarım iki yana kıvrıldı. Alayla gülümmedim. Çeneyi kasılırken gözleri de küldü. "Sana dedim, özür dile!" Bu sefer dudaklarımdan sesli gılgıpları döküldü. Onunla alay etmiyordum, sadece deliriyordum. Katilim nefesimi kesmek istemesine pençesini boğazıma kenetlemişti ancak nefesimi kesmiyordu ve bu beni deliriyordu. Gılgıpları kahkahaya dönüştüğünde yüz ifadesi değışti. Deliye bakar gibi baktı bana. *Deliye baktı, bana baktı.* Eli beni rahat bıraktığında ona belli etmeden bir nefes aldım kahkahalarımın arasında. "Gül," dedi bana. "Gül çünkü gece yarısını geçtiğinde bu gılgıpların inlemelerle takas olunacak." Kahkahalarım durma da yüzümde hâlâ bir tebessüm vardı. "Söz verdiğim gibi, laem..." Sanki tamamı

söylediğinde kendimden nefret ettiğimi biliyordu ve bu yüzden de tekrar ediyordu. "Sana doğum gününde unutamayacağın hediye vereceğim. Seni..." Yüzü, yüzüme yaklaştı. "Kendime tutsak edeceğim. Benim kadını olacaksin."

Kaç dakikadır hatta kaç gündür aralanmayan dudaklarım konuşmak için aralandı. "Beni," dedim tam gözlerine bakıp, "ne tutsak edebilirsin ne de kadının." Az önce boğazıma sarılı olan parmakları nefesimle birlikte sesimi de kesmişti sanki. "Bana dokunmana izin vermeyeceğim!" Açıkçası bunu nasıl engelleyeceğimi bilmiyordum. İçimdeki bitmeyen umudun zoruyla kurduğum bir cümleden fazlası değildi bu.

Tanrı'nın bana yollayacağı bir umuda tutunuyordum. O, beni yalnız bırakmayacaktı. biliyordum.

Cümlem biter bitmez elini yanağıma doğru kaldırıp sert tokat geçirdi yüzüme. Daha yüzümün acısını anlayamadan güçsüz bedenim duvar dibine urutuldu. Bacaklarımın üzerine düştüğümde bu kez başımı daha sert çarptım yıkık dökük duvara ve ağızmdan kaçan çığlığı engelleyemedim. Sanki acım az acımı gibi bir de attığım çığlığı duyması yaktı canımı.

Cesuru yaktığını bilmesi yaktı canımı.

Yüzümün önüne düşen saçlarımı, başımı usulca yukarı kaldırarak geriye doğru ittim. Tiksiniyle baktım yüzüne. "Beni böyle dize getireceğini mi düşünüyorsun?" dedim ona. "Yanıyorsun. Bir katile boyun eğeceğime, sana eğilecek olan boynumu keser atarım!" Nasıl da cesurdum... Nasıl da cesaretle çıkıyordu dudaklarımdaki kelimeler... Kime güveniyordum? Dört bir tarafımı dağlar ve eli silahlı teröristlerle çevriliyken ben kime güveniyordum?

Dudağı sağa doğru kıvrıldı. "O güçsüz bedeninin son dermanını da konuşarak tüketme. Zaten ben iliklerine kadar tüketeceğim seni." Gözleri bedenimi süedü, bir kez daha midem bulandı. "Tarifsiz bir güzelliğin var ve ben seni daha da güzelleştireceğim." Değildim. Ben artık güzel değildim. Karşısında duran, eli günahsız insanların kanına boyanan bu adam bana öyle bir bakıyordu ki kendimi çok çirkin hissediyordum. Sırtını bana döndü, geriye doğru adım attı. "Son yedi saat," dedi kaybolurken. "Yedi saat sonra benimsin, güzel kızım."

O gittikten sonra yanıma kar maskeli bir başka terörist geldi ve duvara geçirilmiş zinciri yerden alıp ayağıma bağladı. "Tak!" diye etrafa yayılan sesin, ruhumu tekrardan kilitlediklerini anladım. Ayağıma bağladığı prangalardan sonra uzağında kalan suyu ve kurumuş, küflenmiş bir dilim

ekmeği yanıma fırlattı. Köpeklerin önüne koymaya utanacağımız kaseyi fırlattığından içindeki su etrafa saçıldı. Küflenmiş ekmeğe ise çamurlu toprağın üzerine; ayaklarımın önüne düştü. Ayaklarımın önüne düşen ekmeği titreyen ellerimle aldım yerden. Zincirlenmeyen diğer elimi de hareket ettirip üzerindeki çamuru temizledim önce. Sonra avucumdaki ekmeği dudaklarıma yaklaştırdım. Üzerindeki toz kırıntılarını da üfleyerek temizledim. Temizlediğim ekmeğe dudaklarımı bastırdım; önce alnıma sonra sağ ve sol gözüme koydum ve ardından, arkamdaki duvardaki küçük deliğe yerleştirdim.

"Ekmeğe yüksekte olmalı," derdi babam hep. Bizim gözümüzün önüne koyduğumuz ekmeği ise onlar çamurla kaplı yere atıyorlar.

Tanrı beni bunların elinde bırakmaz, biliyorum...

Çamur olmuş elime son kez bakıp yırtılmış ve kirlenmiş pantolonuma sildiğimde avucumdaki kesikler sızladı. Buraya getirildiğim lanetli geceyi hatırladığımda ise sessizliğime karışan bir damla gözyaşımla ıslattı yanağımı.

Ben, Leyla İzem Bilgiç. Yedi saat sonra on sekizine girecek ve ölecek olan kız.

Ben, Leyla İzem Bilgiç. Daha yedi yaşındayken duymaması gerekenleri duyan, yaşamaması gerekenleri yaşayan, canının yarısı babasını kaybeden ve ruhunu yeryüzüne gömen o kız. Şimdi gömdüğüm ölü ruhuma sarılıp geçmişimin yanağıma bıraktığı izleri silmeden öylece yitip gidiyorum bu hayattan. Tıpkı babam gibi...

Babamı unutan annem gibi...

Babam Yunis Bilgiç, ünlü bir şirkette baş mimar olarak çalışıyor ve her geçen gün ününe ün katıyordu. Gün geçtikçe güçleniyor, güçlendikçe büyüyordu. Tüm yorgunluğuna rağmen bana eksiksiz verdiği sevgi, onun gidişiyle elimden alındı. Gidişiyle ruhumda bir fırtına koptu; içimdeki huzur, onun eksikliğiyle çürüyen bir bahçeye dönüştü. Atamadığım kahkahalarda, akıtamadığım gözyaşlarında boğuldum. Sessizleştirdim ve yok oldum. Oysaki onun sevgisiyle her zorluğa karşı dimdik dururdum. Şimdi kalbimde bir ağırlık var; kolum kanadım kırık, sanki uçmaya mecalim yok.

Babam öldüktün sonra annemin içinden gelmeden gösterdiği zoraki sevgi, beni sarmalayamıyor, içimdeki boşluğu dolduramıyordu. Bilgiç soyunun ve ailenin tek vârisi olmanın ağırlığı daha küçük yaşlarımdan nefes almama izin vermemişti.

Eskiden bu yoğun ve sıkıcı hayattan kaçmama yine yardım eden kişi babam ve annem olurken onlara kahkahalarımınla teşekkül ediyordum. Anne tarafı Azerbaycanlı, baba tarafı Rus olan annemin bana öğrettiği dili bazen yarım yamalak konuşuyor, onların benim bu halime gülmesi için kanıyordu dilleri. Ailemin attığı kahkahalar benim gücün iken aniden kesilmesi de güçsüzlüğümdü.

Dedemin vefatından sonra tüm ilgisini bana yönelten babam da tıpkı ailesi gibi beni soyuna layık bir şekilde yetiştirmek için uğraşıyordu. En büyük hayali küçük kızını kendi ayakları üzerinde durabilen güçlü kadın gibi görmektir fakat ne var ki ömrü bunu görmeye yetmedi. İş seyahatinden dönerken direksiyon hâkimiyetini kaybetmiş, arabası uçurumdan yuvarlanmış ve patlamıştı. Yanarak ölmenin acısı kanadı göğsümde daima. Ben, ilk kez o gece yanarak ölmekten korktum. *Bilmiyordum ki en büyük korkumun başıma geleceğini.*

Daha babamın acısını kaldıramamışken annem elinden tutup karşıma getirdiği adamın artık hayatımızda farklı bir yerde olacağını bilmemi, öyle davranmamı istedi. Dokuz yaşındaydım... Annemi babamdan başka bir adamla mutlu gördüğümde, o babamı unuttuğunda ben küçücüküm. Kalbimi en çok inciten gerçek ise babamı anneme unutturan kişinin onun can dostu olmasıydı. Önder Erge iyi bir insandı, bana hep sevgi ve şefkatle yaklaşmaya çalışmıştı fakat kimse babam gibi olmazdı.

Evliliklerinin üçüncü yılında bir kardeşim oldu. Hep abla olmanın hayalini kuran yanımin heyecanı da böylece sönüp gitmişti. Babamdan olmayan bir çocuğun benim kardeşim olmasını kabullenemiyordum. Yine de her şeye rağmen gülümsemeye karşılıyordum yeni ve sahte hayatımızı. Kenan'ın doğumundan sonra tüm ilgi ona verilmiş, ben kenarda kalmıştım. Babaannem bana anne sevgisi vermeye çalışsa da yetemiyordu. Annem artık sadece Kenan'ı seviyordu. Vârisi olduğum şirketi yöneten Önder amca ise annemden farklı olarak hem eğitimim hem sağlık durumum hem de yarım kalan sevgimle ilgileniyordu.

Yıllar içinde bir umuda tutundum, psikoloji okuyup insanlara yardım edecektim. Beni bu hayal hayata bağlıyordu. Artık annemin sevgisizliğine bile alışmış, onu böyle kabullenmişim zor da olsa. Artık tek hayalim ve tutunduğum tek dal, psikoloji bölümünü kazanmaktır. Yapamadım. Olduğum yerde bile kalamazken o karanlık geceden sonra adım adım geriye gittim. Onun hayatımıza girmesiyle değişti her şey.

Mirza Pişirgen... Önder amcanın yeğeni, benim gözümde hep kuzen ve bir abi gibi olan bu adamla on beş yaşında tanıştım. Yirmi beş yaşındaki Mirza'ya ısınmam zamanımı alacak olsa da Önder amca için her şeye sabretmeye çalışıyordum. Uysal bir çocuk olup annemin beni eskisi gibi sevmesini sağlamak istemem ise büyük bir hataydı. Çünkü zaten annem beni hiçbir zaman sevmemişti...

Yurtdışında yaşayan Mirza'nın vatana ani bir dönüş yapacağını duyduğumda herkes gibi ben de şaşkındım. O, hayatıma gelişiyse fırtınayı da beraberinde taşımıştı. Önder amca, Almanya'dan kesin dönüş yapan Mirza'nın şirketini batırdığını öğrendiğinde onu derin sorguya çekse de suskunluğunu koruyordu. Birkaç gün ona annesinden miras kalan evinde kaldı Mirza ama annemin ısrarı üzerine bizim eve taşındı. Yabancı bir adamla aynı çatının altında olmak beni oldukça huzursuz etse de bir şey diyememiştım. Önder amcanın ona şirkette iş ayarlaması ise beni oldukça mutlu etmişti zira onu evin içinde ne kadar az görürsem o kadar rahat hissederdim. Kendi amcasının şirketinde değil de bizim şirkette çalışması benim için sorun değildi. Babam bana merhametli olmayı öğretmişti, ben onun kızıydim ve onun izinden gidecektim. Ama merhametimle ödeyeceğim bedelin, hayatımın en büyük pişmanlığı olacağından bihaberdim.

Başlarda her şey normal gibiyken bir zaman sonra Mirza'nın bana karşı tavırları yavaş yavaş değişti. Bir yıl boyunca sadece sessiz kelimeleriyle beni rahatsız ederken artık değişken tavırları da korkutmaya başlamıştı. Saçlarıma dokunmaya can atar, sürekli temas kurmak için uğraşır olmuştu. Önceden bunu pek önemsemeyip abi dediğim adama yakıştırmasam da karanlık tavırları değişti. Bana sık sık dokunmaya, ismimi sahiplenici tonda söylemeye, giyimime hatta uykuma bile karışmaya başladı. İçimde derin bir korku yükselirken ve ben o dokunuşlardan, bakışlardan rahatsız olurken Önder amcayla konuşmaya karar verdim. Ona her şeyi açıkça anlatıp rahatsız olduğumu ve onu bu evden göndermesini istediğimi söyledim. Ondan korkuyordum. Bal rengi gözlerinin içinde yatan karanlık gölge peşimi bırakmıyordu.

Neyse ki Önder amca onu evden gönderdi ama onun gitmesi beni rahatlatmaya yetmedi. Gittikten birkaç ay sonra beni taciz etmeye çalıştı, buna izin vermedim. Onun karanlıklarına boyun eğmeyecektim. Önder amcanın polise şikâyet etmesiyle Mirza hapse girdi. Onun tutuklanmasıyla ailesi, Önder amcaya sırt çevirdi. Beni sahiplenip koruduğu ve annemin bile yapmadığı şeyleri yaptığı için ona sonsuza kadar minnettar

kalacaktım. Hayatımı altüst eden Mirza fırtınasına karşı bana elini uzatan Önder amca o fırtınayı atlatmamı sağlamış, ona olan borcumu ve sevgimi ikiye katlamıştı.

Hapiste sadece birkaç ay kalan Mirza'nın ölüm haberi bana ulaştığında ise hissizdim. *Bir kavgaya karışmış, şişlenerek ölmüş.* Benden başka kimlerin hayatını mahvettiğini bile bilmezken onun için üzölmeyecektim. Onsuz geçen bir yıl bana rahat nefes aldırdı. Özgür hissettiğim bir yıllık süreçte hayatımın sonuna kadar ona tutsak olacağımdan ise bihaberdim.

Hayatım yeniden düzene girmiş, hatta psikoloji bölümünü kazanmak için gece gündüz ders çalışmışım. Annemin sevgiziliğı ve beni görmezlikten gelmesi bile gülümsememi solduramıyordu. Annem ve ailesi ile gittiğimiz orman evinde birkaç gün kalma kararı almıştık. Annemin zoruyla o gece hava almaya çıkmamla her şey değişti. Ormanın derinliklerinde, ruhumu saran rüzgârın ürpertisinde onun yüzünü gördüm. Öldüğünü sandığım adam kanlı canlı karşımdaydı. Tekrar bir kâbusun içine sürüklendim. Bağırđım, çırpındım, kurtulmaya çalıştım ama nafileydi. Başımda şiddetli bir darbe hissetmiş ve bilincimi yitirmiştim. Kendime gelip etrafıma baktığımda karşımda silahlı adamlar gördüm. Bana takıntılı şekilde âşık olan o adam tarafından kaçırılmış ve o gece onun terör örgütü yöneticisi olduğunu öğrenmişim. Zaman kavramımı yitirmiştim, sadece ruhumun üşüdüğünü hissediyordum. Her yer karanlıktı; hayatım gibi. Ta ki bugün doğum günümün yaklaştığını söyleyene kadar....

1 Ağustos 2015...

Ve yarın, 2 Ağustos 2015. Benim doğum günüm.

Tamı tamına doksan üç gündür buradayım. Bana takıntılı olan bu adam üç aydır hem fiziksel hem de psikolojik şiddete devam ederken ruhumda açtığı boşluğu zevkle izliyordu. Sırtımda, ellerimde, şakağımda onun vahşetinin izleri var. Avuçlarımda bıçak; sırtım, şakağım ve bedenimde sigara izmaritinin izleri... Ona her karşı koyuşum, her istemeyişimle bedenimde yeni bir iz ağırılıyor.

93 güne karşılık 93 izmarit izi.

Hep yaptığım gibi geçeceğine inanıp saydığım sayıların arasında kısa bir duraksama yaşayıp konuştum kendimle; "Leyla İzem, babasının küçük kızı... Birkaç saat sonra ölü olacaksın. Ama ölürken yanında bir pisliğı de götüreceksin. Senin hayatını mahvetti, başkalarının hayatını mahvedemeyecek."

“Ne konuşuyorsun yine kendi kendine?”

Saymayı bırakıp gözlerimi Maria’nın siyah gözlerine diktim. “Sizi necə öldürəcəyimi.”

Sinir anında çoğu zaman Azerbaycan Türkçesi kullanırdım ve onlar beni anlamadan ben sinirimi atmış olurdum. “Deliye bu soruyu soruyormusun gerçekten?”

Güldü. “Sonunda deli olduğunu kabul ettin ha.”

“Bunu hiçbir zaman inkâr etmedim. Ama ispatlarım istersen.”

“Nasıl?” dedi gözlerini kısarak.

Dudaklarımı ıslattım. “Mirza’yı kendime nasıl âşık ettiğimi merak ediyor musun?” diye sordum. Buradaki kadınların onun gibi bir pisliğe hayranlık duymasına artık şaşırmıyordum. Dilim dönmese de takıntısı yüzünden bana işkence etmekten kaçınmıyorlardı. Beni buraya getirdiği sabah, “*Sana dokunmayacağım. Doğum gününde unutamayacağın bir gece yaşayacağız, o zamana kadar elimi sürmeyeceğim,*” demişti.

Başını salladı Maria. “Merak ediyorum, onu kendine nasıl âşık ettin, küçük orospu?” Duymadığım hakaret, işitmediğim küfür kalmamıştı.

“Gel,” dedim. “Sadece sana söyleyeceğim ve Mirza’yı böylece kazancaksın. Ben onu istemiyorum, al senin olsun.” Önce şüpheyi süzdü beni siyah hareleri, sonra ise küçük adımlarla yanıma geldi. Gelirken elindeki silahını bırakmayı da unutmadı. İçimden bu duruma lanet etsem de sorun değildi, halledecektim. Ayağıma bağladıkları kısa zincirlerden dolayı kalkamadığım için aşağı eğildi. Kulağına yaklaştırdım dudaklarımı ve, “Orospu senin anandır, kahpe!” diye fısıldadım. Onun harekete geçmesini beklemeden kafamı tam burnuna vurdum var gücümle. İnlemeleri mağaranın içerisinde yankılanırken önceden gözümde kestirdiğim belindeki bıçağı hızla aldım ve az önce ekmeği bıraktığım oyugun içerisine, ekmeğin altına bırakıp önüme döndüm. *Mirza’nın en büyük yanılsı bugün ellerimi bağlamamasıydı.*

Ben önüme döner dönmez, yine birbirine benzeyen şerefsiz yığını içeriye akın edip ellerindeki silahlarla yanımıza koştular. “Maria!”

Az önce bağırarak Maria’nın yanına eğilerek başını kaldırdı. Burundan akan kanları gördüm; garip şekilde midem bulanmadı, hatta hepsinin kanını dökmek istedim o an. Adam başını kaldırıp bana baktı, anlamını bilmediğim şeyler mırıldandı ve hızla yanıma geldi. Korkudan

* Sizi nasıl öldüreceğimi.

yutkunmaya bile zamanım olmadan çamura bulanmış uzun botuyla karnıma tekme attığında hiçbir şey yapamadım. İnleyip iki büklüm halde elimi karnıma sardım. “Ne yaptığını sanıyorsun sen!” diye kükredi tekrar tekme atarak. Kaç gündür aç olduğum için ağrıyan midem, darbelerle dayanamayacağım bir şiddette canımı yakıyordu. Aşağı eğildi, saçımdan tutup başımı zeminden kaldırdı. “Seni gebertirim!” diye bağırdı ve başımı duvara vurdu. Bir çığlık fırar etti dudaklarımdan. Ellerini saçımdan çekip tokat attı, canımı yakıyordu. Bedenim tekrar yerle buluştuğunda başımda keskin acı hissediyordum. Gözümden yaşlar akıyordu ve ben onları engelleyemiyordum. Canım yanıyordu. Canımı yakıyorlardı.

“Sıraç!” Bana karşı tekrar kalkan el havada duraksadı. Bize doğru hızla geldi Mirza. “Sen ona nasıl dokunursun? Ona nasıl vurursun!” diye kükredi bana her gün vuran adam.

“Maria’ya vurdu.” Eliyle yerden ne zaman kaldırdıklarını bilmediğim kadını gösterdi. “Kızın haline bak, bu fahişe ona nasıl vurur?”

Mirza bana sinirle bakarken, “Size ona dokunmayacaksınız dedim!” diye kükredi. “Ona benden başka kimse dokunamaz!” Bana dokunan ellerini kesmek, onu öldürmek istedim.

“Ama Mirza...”

Mirza bize arkasını dönüp gitti sanki duymak istemiyormuş gibi. “Birkaç saat sonra benim kadınımla olacak o. O zamana kadar kimse ona bir şey yapamaz!” Bu sözleri duyacağıma ölmek istedim. Sadece bir mucize diledim o an.

Bana ölümcül bakışlar atan Sıraç, “Bu gece yırttın, yarın seni kim elimden alacak?” diyerek göz kırptı bana.

Hah diye ses çıktı dudaklarımdan. “Belki de yarın sen benim elimde olacaksın, piç kurusu!”

Güldü. “Küçük fahişe, bana küfrediyorsun ha?” Tek kaşı havaya kalktı. “Yarını bekle, o zaman sana yapacaklarımdan ben sorumlu değilim.” Tam ağzımı açacaktım ki mağaraya iki terörist ve bereberlerinde iki kişi daha gelince kestim sesimi. Bakışlarım onların üzerindeyken, “Geldi arkadaşların. Onların da az ömrü kaldı,” diye mırıldandı.

Bir terörist Ali’yi yanıma getirip ayaklarını aynı benimki gibi zincirlerken diğeri de Selin’in ayaklarını bağlıyordu. Onlar gidene kadar sesimi çıkarmadım. Dört terörist kapının önündeki yerlerini aldıklarında Ali’ye döndüm. “İyi misin?”

Başını salladı güçsüzce. “İyiyim, İzem abla.”

İyi olmadığını bilsem de üstelemeden Selin’e döndüm aynı ilgi ile. “Sen... Sen iyi misin?”

Dudaklarım ıslattı önce. “İyiyim, sen merak etme beni.”

Ali iki hafta önce buraya getirilmişti. Ondan önce de buraya getirilen çocuklara ne yaptıklarını bilmiyordum fakat geçen gün Mirza, Ali’ye vurduğunda ve ben de onu koruduğumda bana, “Birkaç hafta sonra koruyacağın çocuk kalmayacak. Hangi birini koruyacaksın? Sen onları korudukça ben tek tek mahvedeceğim,” demişti. O gece öğrenmiştim kaçırdıkları çocukların organlarını sattıklarını. Ali de bu amaçla kaçırılan çocuklardan biriydi.

Selin ise benden bir hafta sonra buraya geldi. Ailesiyle buraya yakın bir köyde yaşıyormuş, köye yapılan baskında kaçırılmış. Geride bir ailesi kalmamıştı. Onun buraya getirilme nedeni ise örgütün sitesine yerleştirilen fotoğraflardan sonra çıkacak uygun alıcıyı beklemeleliydi. Evet, bu örgütün, kaçırdıkları kadınları satıkları özel ve gizli bir sitesi vardı.

Selin bize göre dişli bir kadındı. Ona vurulan şiddetli darbeler benim canımı yakarken onun sesinin çıkmaması nasıl mümkün oluyordu, anlamıyordum.

“Ali, seni nereye götürdüler?”

Ali’ye baktığımda kolunu gösterdi bana. “Kan aldılar benden.” Sertçe yutkundum. Miza’nın kelimeleri kukalarımnda yankılanıyordu. *Ne zamana kadar koruyacaksın ki onu?*

“Şerefsiz köpekler!” diye mırıldandı sinirle Selin.

“Beni öldürecekler mi?” Aniden sorulan soru karşısında nefessiz kaldım.

“Gel buraya.” Kolumu iki yana açtığımda Ali, küçük bedenini kucağıma bıraktı. Göğsüme yaslı olan başını okşadım. “Çocuklar ölmez, küçük adam. Ve çocukların duası kabul olur.”

Masumca baktı gözlerime. “Gerçekten buradan kurtulmak için dua edersem sesimi duyar mı Allah?”

Umut dolu sesi doldurdu gözlerimi. Dudaklarımı bastırdım birbirine, başımı salladım. “Duyar tabii ki. Sen et, o duyar.”

Gülümsedi. Kendimden iğreniyordum ama onun gülüşü bana masumiyeti hatırlatmıştı. “Teşekkür ederim, İzem abla. İyi ki varsın.”

Çamura bulanmış saçlarına bastırdım dudaklarımı. Küçük elleri belime dolandı, başını göğsüme yaslayıp kapattı gözlerini.

“Buradan kurtulacağız, biliyorsun değil mi?”

Duyduğum umut dolu sesle yan tarafıma baktım. “Üç aydır bu tutsaklığın bitmesi için dua ediyorum, Selin. Üç aydır içimde bitmeyen umut vardı ama bu gece...” Gözlerim usulca kapandı ve bir damla yaş aktı sakince yanağıma. “Bu gece o umudum da alınacak elimden.”

Yutkundu seslice. “Doğum günün mü?”

“Ve ölüm günüm.” Ali’nin saçındaki elimi kaldırıp gözyaşımı sildim. “Kendimden nefret ediyorum.” Gözyaşımın değdiği avucumda hissettiğim acı ile daha çok ağladım. Bu izleri tenime kazıdıklarında sesim bile çıkmazken tek kaldığım ilk anda beni boğan gözyaşlarımı yanağıma akıtıyordum.

Sonunda kendini tutamamış, benim aylardır durmadan kendime sorduğum o soruyu dile getirmişti. “Soylu bir aileden geliyorsun, bu zamana kadar neden aramadılar seni?”

Omzumu indirip kaldırdım. “Arıyorlardır belki de... Ama nereden bilecekler bir terörist tarafından alıkonduğumu?” Sonra başımı çevirip onun eline gözlerine baktım. “Bazen senin bir insan olduğuna şüphe ediyorum.”

Kaşları çatıldı. “Bana hayvan mı dedin?” dediğinde eğleniyordu.

“Hayır tabii ki de. Sadece bir köy kızına göre fazla güçlüsün. Teröristlere kafa tutuyorsun.”

“Sen de yapıyorsun,”

“Ama senin gibi değil. Ben işkence sırasında sussam da sonra ağlıyorum. Ama senin ağladığını görmedim. Canın hiç mi yanmıyor?” Sorumu yanıtsız bırakmasına kırılmadım. Belki de güçsüzlüğünü anlatmak istemiyordu... Ben de daha fazla konuşmadım ve başımı Selin’in omzuna yaslayıp kapattım gözlerimi.

“Şşşt, uyan bakalım... Sana diyorum, uyan hadi. Kalk!” Kulağıma ilişkin seslerle kucağımda bir hareketlenme hissettim.

“Ne yapıyorsunuz? Bırakın çocuğu!” diye bağırان kadının sesini duydum yakınımda.

“Sesini kes sen, sana da sıra gelecek!” Gözlerimi irkilerek açtığımda Ali’nin kollarını tutan iki adamı ve onlara bakan Sıraç’ı gördüm. “Ne yapıyorsunuz?” diye sordum korkuyla.

Güldü. "Uyuyan prenses uyandı nihayet." Sonra Ali'ye bakıp, "Senin kurtarıcı meleğinin kanatları kırıldı, Alicik. Sen ölürken onun da hayatı alınacak elinden," dedi.

Bedenime bir soğukluk yayıldı, ateşe basmışım gibi geri attım kendimi. "Hayır. Hayır, hayır! Yapamazsınız! Olmaz!"

Kan donduran bir kahkaha attı. "Engellesene bizi." Dudaklarını büktü. "Hadi yavru ceylan, ne oldu?"

Ayağa kalkmaya çalıştım ama başımda hissettiğim acı buna engel olurken elimi dokundurduğumda sıcaklık hissettim. "Ali," dedim masum çocuğa bakıp. "Korkma ablacığım, sana bir şey yapamazlar."

"Evet evet," dedi başka bir terörist. "Sana bir değil çok şey yapacağız." Çaresiz çığlıklarımız, onların kahkahalarına karıştı.

Biz bağırdık ama sesimizi duyan olmadı. Biz bağırmakta ısrar ettik, onlar duymamakta...

Ali'nin umudu sergileyen gülüşü gitmiş, yerini gözyaşlarına bırakmıştı. Onların yanında ağlamayacağıma söz versem de bu sözümü tutamadım.

Ben ağladım, onlar kahkaha attılar.

Ben haykırdım, onlar güldüler.

Ali'yi götürdüler, hiçbir şey yapamadık.

"Selin," dedim başına darbe alan Selin'e. "İyi misin?"

"Ben iyiyim de senin başın kanıyor," dedi beni gösterip.

Aylardır daha beterlerini yaşadığım için bunu umursamadım. "Ali'yi götürdüler. Ona bir şey yapacaklar." Elleri ve ayakları bağlanan Selin, zincirleri çekiştirip küfür savurdu dudakları arasından.

"Bugünün şanslı kızı," dedi bize doğru gelen kadın.

"Ali nerede? Ona ne yaptınız?" diye bağırdım.

Umursamazca elini savurdu. "Sadece bize lazım olan bir parça eti alacağız."

Sanki karnıma güçlü darbe vurdu o an. İki büklüm oldum söylediklerinin ağırlığıyla. "Ne... Ne diyorsun? Ona ne oldu?!" diye haykırdım.

İğrenç bir gülüşle yukarıdan baktı bana. "O küçük kalbini alacağız."

"Şerefsiz, piç yığını!" diye bağırdı Selin. "Allah'ın cezaları!"

Kulaklarımın uğultusu arasında, karşımda duran kadın, "Küçük fahişe, seni götürmeye geldim," dedi. Duymadım onu, aklımda tek bir şey dolanıp duruyordu; *Ali'nin kalbini alacaklardı...* Ayak bileğimdeki zinciri

açtıklarını hissettiğimde irkildim. Gözüm, ayağıma kaydığında ise çürüyen etimi görmek midemi bulandırdı. Kolumdan tutan kaba el tek seferde kaldırdı beni. Gereksiz bir eşya gibi oradan oraya sürüklenmeye alışmıştım.

Ona bedenim lazımdı. Sonra kalbimi alacaktı.

“Kızı bırakın!” Bir kadından çıkmayacak kadar güçlü çıkmıştı sesi. Onun aksine ben adımlara uyuyor, nereye götürseler gidiyordum. Çünkü şu an bedenim burada olsa bile aklım değildi. *Küçük bir çocuk vardı kurtarmam gereken.* Mağaranın kapısına birkaç adım kala, yüzüme vuran serin havayla sanki kendime geldim. O an kollarımda olan sıkı elleri hissettim ve beni nereye götürdüklerini anladım.

Ruhumu teslim edecektim.

Ölecektim.

Öldürülecektim.

Peki ya, öldürebilecek miydim?

Arkamdan duyduğum bağırma sesiyle omzumun üzerinden baktım Selin'e. Göz göze geldiğimizde dudaklarımı aralayıp, *ekmek* diye kıpırdattım. İkinci kez ise *bıçak* dercesine hareket ettirdim dudaklarımı. Gözleri kısıldı. Yalvardım anlaması için. Tam mağaradan çıkacakken Selin başını hafifçe yan tarafa döndürdü ve duvarın oyugundaki ekmeği gördü. Beni anlaması içimdeki umudarı ateşlerken çıktık mağaradan. Üç aydır ilk kez dışarı çıkmıştım. Üç aydır ilk kez temiz hava almıştım. Üç aydır ilk kez yıldızları ve ayı görmüştüm. Bu gece dolunay vardı.

Psikoloji okumak isteyen kızdım ben ama psikolojim tamamen bozulmuş durumdaydı.

Etraf dağlardan ibaretti. Her taraf karanlıktı ama sıra sıra yakılan ateşler az da olsa bu ürkütücü karanlığı aydınlatıyordu. Adımlarımız başka bir çadırın önünde durduğunda beni kadın bir teröriste verdiler. Yine aynı sertlikle tuttu kolumdan ve içeriye soktu. Gördüğüm yatak ve temiz çarşafı korkudan ne nefes alabildim ne de kıpırdayabildim. “Şanslısın,” dedi arkamdaki sesin sahibi. “Mirza bu kadar sabırlı değildir. Ve bu kadar sabretmişse degecektir.” Midemden boğazıma doğru bir zehir geldi sanki. “Bunu giyeceksin.” Yatağın üzerine fırlattığı parçaya baktım nefessizce.

Başımı iki yana salladım. “Hayır,” dedim mırıldanarak. “Hayır, giymeyeceğim.” Titreyen bedenime aldırmadan çıkışa doğru koştum fakat çarpugum sert göğüsle geriye doğru savruldu. Bal rengi gözlerle tokuşan

bakışlarımda, korkunun emareleri okunuyordu. *O bıçağı almam gerekiyor. O bıçağı, Mirza'nın kalbine saplamam gerekiyordu.*

"Güzel kızım." Bir adım attı içeriye doğru. Başıyla arkadaki kadına çıkmasını işaret etti. Hızla çıkıp giden kadının arkasından baktım.

Benim kurtuluşum bedenimi bu adama satmam mıydı?

Geriye doğru attım adımımı. "Gelme," dedim sesim titreyerek. Elimi öne doğru uzattım. "Lütfen, gelme." Dudaklarımdan çıkan yalvarışla tam da o an orada can vermek istedim.

"Korkuyor musun?" Kaşlarını çatı. "Korkma, yavaş olacağım. Sana olan özlemime rağmen sert davranmayacağım."

"Gelme!" diye bağırdım. "Gelme, Allah'ın cezası!" Geldi. Duvar ve onun arasında sıkışıp kaldım.

Onu itmek istediğimde göğsüne vurduğum ellerimi tutup başımın üzerinde birleştirdi. "Zorluk mu çıkaracaksın?"

"Dokunma! Bana dokunma! Senden iğreniyorum, dokunma!"

"Sus!" Sesi sakın ama korkutucuydu.

"Allah belanı versin! Hasta, sapık, pislik! Bırak beni!"

"Bırak mı?" Kahkaha attı psikopat gibi. "Ne zamandır bu anı bekliyorum, haberin var mı senin?" Yüzü yüzüme yaklaştı. Başımı kaçırmak istedim ama onun nefesi boynuma doğru süzülüp gitti. İrkildim. "Bu koku," diye fısıldadı. "Bu ten..." Burnunu boynuma sürttü. Yanağıma doğru bir yaş aktı.

"Bırak," dedi güçsüz sesim kekeleyerek. Nefesi, nefesimi kesiyordu ve bu his iğrenç hissettiriyordu.

Dilini damağına vurdu. Bir elini bileğimden çekti. Ben ondan kurtulmadan diğer eli ile tuttu elimi. Eli yüzüme dokundu, okşadı tenimi. "Önce tadına bakmam gerekiyor."

Yüzümdeki eli tenimle temasını kesmeden aşağıya doğru kaydı. Boynuma dokundu, oradan da göğüslerime doğru indi. Bir çığlık attım. Dağlarda yankılanan sesim, bana geri döndü. Belimden tuttuğu gibi beni yatağın üzerine fırlattı ve bana kaçacak alan bırakmadan üzerime attı kendini.

Beni ondan bir mucize kurtarırdı sadece.

Üzerimdeki çamura bulanmış ve artık eskimiş tişörtü tek seferde yırttı. Uzamış tırnaklarımı yüzüne geçirip tenine sapladım. İnlemesiyle başını geriye atıp yüzüme tokat geçirdi. "Şimdi sana göstereceğim ben!" Eli pantolonumun fermuanna gittiğinde bir haykırış kopru dudaklarımdan. Bu

kez ise dağlara değen sesim kendime dönmedi. Dağlar benimle konuştu. Ben onların sesini duydum.

Sesimi bastıran şey, silah sesleri oldu. Ben haykırdım, her haykırışıma bir mermi atıldı.

Mirza'nın üzerimdeki bedeni korkudan mı yoksa şaşkınlıktan mı kasıldı bilmiyorum. Bu zayıflığını fırsat bilip ittim onu üstümden. O, yere devrilirken ben yataktan kalktım ve koşmaya çalıştım fakat ayağıma dola-
nan parmaklar beni yere doğru çekti. Yara bere içinde olan tenime geçirdi
tırnaklarını. Gelen silah sesleri ile, "Nereye gidiyorsun! Seni bırakacağımı
mı sandın?" diye bağırdı. Az önce üzerimde olan bedeni üzerime yeniden
çullandı ve bu kez tüm ağırlığını bana verdi. Zayıf bedenim onun gücü
altında ezildi.

Ellerim ve bedenim onu üzerimden atmak için çabalıyordu. Nefesi
boynuma değdiğinde öyle bir haykırdım ki, "Allah!" diye, sesimi duydu...
Gitgide yaklaşan mermi sesleri çığlıklarına karışırken beni kurtaracak o
mucize gerçekleşti.

En yakınımnda bir silah patladı. Haykırışıma karşılık patlayan bu silah,
üzerimdeki celladımı inletti acıyla. Ben daha bir şey yapmadan kendisini
yana doğru attı. Transa geçmiş gibi titreyip bağırmaya devam ederken bir
gölge düştü üzerime. Yere doğru eğildi belini kırıp, gözlerimiz tokuştu.
Gecenin karanlığından bile kara olan gözler, umudu aşıliyordu. Herkese
korkuyu, bana ise güveni vaat ediyordu.

Kulağıma dolan inleme sesi, korkuyla sıçramama sebep oldu. Ben aya-
ğa kalktığımda yanımdaki adam da kalktı. Yerdeki beden acıyla inliyor ve
kıvranıyordu. "Dokunma," dedim ona kekeleyerek. Oysaki dokunamazdı.
Dokunacak gücü yoktu. "Bana dokunma."

"Sakin ol," dedi karşımdaki adam. "Sana dokunamaz, sakin ol."

"Dokunma."

"Dokunamaz, hareket edemiyor. Korkma."

Bana doğru yaklaştığını gördüğümde, "Gelme!" diye bağırdım. "Do-
kunma! Bana dokunmayın!"

Karşımdaki genç asker ondan korktuğumu anladığı an adımlarını dur-
durdu. "Ben sana dokunmam ki," dedi sakın sesle. "Sana zarar vermem."

*Güvenme. Sakın güvenme. Sana zarar verecek. Sana dokunursa eğer; teni-
ne teninin sıcaklığı kazınırsa zarar göreceksin.*

Başımı hızla iki yana salladım. “Korkuyorum,” dedim sesim titreyerek. “Çok korkuyorum, lütfen... Bana dokunma, lütfen.” Bu, son raddeydi. Gözümden yanağıma doğru boşalan yaşlar hızla akıyor ve gözümün önünü görmemi engelliyordu. Güçsüz bedenim yere yığıldığında hâlâ yalvarıyordum *dokunma*, diye. Çadırın kapısı açıldığında içeriye iki asker daha girdi. “Dışarı çıkın! Komutana haber verin, kız burada. Getireceğim birazdan.”

Diğerleri çıktığında yanımdaki askerin yatağa doğru yürüdüğünü gördüm. Yatağın üzerindeki pikeyi alıp bana döndüğünde benim mavilerimle onun siyahları birleşti. Hareket etmedi. Korkmamdan korktu. “Yanına geleceğim. Sana zarar vermem.” Sadece hıçkırarak ağladım. Birkaç saniye sonra küçük adımlarla bana doğru geldi. Yanıma yaklaştığında, dizini kırıp önümde eğildi. Yakınlığından dolayı irkilip geri kaydım. “Şşş...” dedi sakın sesle. “Sadece üşümemen için.” Elindeki pikeyi gösterdi. Göğsüm hızla inip kalkarken gözünü gözümünden ayırmadan elindeki pikeyi sırtıma, oradan da göğsüme doğru sardı. Çıplaktım. Bir adam üzerimdekileri çıkarırken diğeri bu çıplaklığı kapatıyordu. Biri çıplak bedenime bakıp dokunurken, diğeri gözlerime bakıyor ve bana temas etmekten çekiniyordu.

Gözlerini gözlerimden ayrılmadan pikeyi bedenime sardı. “Bitti bak, bir şey olmadı.”

Titreyen dudaklarım güçsüzce açıldı. “Bana dokunmayın. Lütfen, dokunmayın.”

Âdemelmasının hareketlendiğini ve sertçe yutkunduğunu gördüm. “Sana dokunmayacak. Kimse dokunmayacak. Sakin ol.”

Sesi beni sakinleştireceği sırada, Mirza’nın bağırdığını işittim. Karşımdaki sureti görüp tekrar bir çılgılık attım. Asker ayağa kalktığı ve silahına davrandığı sırada Mirza ondan önce harekete geçip elindeki hançeri sol göğsüne sapladı ve çaprazlamasına aşağıya doğru çekti. Bağırışlarım haykırışa dönüşürken askerin sesi çıkmıyordu bile. Silahını çıkardığı gibi zaten yaralamış olduğu Mirza’nın tam alnının ortasına sapladı kurşunu. Mirza’nın kocaman açılan gözleri benim üzerimdeyken bedeni artık nefesini teslim edip sert bir şekilde yere yığıldı. Onun yere yığılmasıyla alnından akan kanlar hızla yere damlamaya ve kan çukuru yaratmaya başlamıştı. Sağ tarafımda bir hareketlilik baş gösterdiğinde başımı oraya çevirdim korkuyla. Dilim lal olmuş, gücüm tükenmişti. İçeriye hızla doluşan askerler yanıma gelirken aralarından biri, “İyi misin?” diye sordu karşımdaki yaralı askere. Bir cevap vermeden elini göğsünden çekti ve kanlı elleri girdi görüş açıma.

Onun yarası yüzeyden kanıyordu, benimki içimden. O görünen acısına susuyordu, ben görünmeyen acıma.

“İzem, iyi misin?” Duyduğum tanıdık sesle cehennemde bir melek bulmuşum ve kurtulmuşum gibi başımı hızla yan tarafa doğru döndürdüm. İçimdeki korkuyu anlayan Selin, hızla bana sarılsa da benim ona karşılık verecek gücüm yoktu.

“Komutanım, su vereyim mi?” Karşımda bize doğru bakıp konuşan askere cevabı başı ile veren Selin, nefesimi kesti.

Selin askerdi. Selin Türk askeriydi.

Dudaklarıma değen ıslaklıkla kendime geldiğimde ne Selin’in kimliğini sorguladım ne de yaralı askerin acısını görebildim. “Ali,” diye fısıldadım. “Ali nerede?” Sessizlik. “Ali nerede?” diye tekrar ettim. “Nerede? Ali nerede?” Ayağa kalkmaya çalıştığımda Selin’in desteğiyle ayaklanmayı başardım. Onu itip dışarı çıktığımda her tarafta Türk askerlerini gördüm.

Güvendeydim. Güvendeydik. Peki ya Ali neredeydi?

Karşı taraftaki mağaradan çıkarılan çocukları gördüğümde hızla oraya doğru koştum. Ali’yi bulmam, ona kurtulduğumuzu söylemem gerekiyordu. Ona, duasının kabul olduğunu söylemem gerekiyordu. Mağaraya gireceğim sırada askerler bana engel olmaya çalıştılar fakat, “Kız yaralı, canını yakmayın!” diye bağırdı beni kurtaran asker. Elleri geri çekildiğinde ben hiç beklemeden içeriye daldım. İçerideki çocuklara ve askerlere bakarken, “Ali!” diye bağırdım. “Ali, ben geldim ablacığım.” Askerler bana deli görmüş gibi baktıkları sırada, Selin girdi görüş açıma. “Selin,” dedim hızla ona doğru gidip. Ali’yi bulmak için güçlü olmam gerekiyordu. “Ali nerede? Onu bulmam gerek. Kurtulduğumuzu söylemem gerek.” Arkamdaki hareketlenmeye odaklanmadım. Dikkatim Selin’deydi.

Tabii eğer gerçek adı Selin ise...

O sustu ama bakışları konuştu. Bakışlarım sağ tarafa kaydığına, daha yarım saat önce kanlı canlı yanımda olan çocuğun cansız bedenini gördüm. Ali çamurun içerisinde, üzerinde kanlı bir örtüyle uzanıyordu. “Ali?” dedim, bana cevap verememesi olasılığını aklımdan silip. “Ali, ben geldim ablacığım.” Bir adım attım güçsüzce. “Ben... Geldim, Ali. Kalk.” Gözyaşlarım yanaklarımı sakince ıslattı. “Ali, Allah sesini duydu. Duaların kabul oldu, kalk hadi.” Cevap gelmedi. *Cevap gelmeyecekti.* “Ali...” Ona doğru bir adım daha attım. Dudaklarımdan bir hıçkırık firar etti. Ona yaklaştığımda beyazlayan yüzünü gördüm. “Çocuklar ölmez, kalk. Kalk! Kalk! Çocuklar

ölmez, kalk!” Sakin sesimin yerini haykırışlar aldığı anda artık boğazımın acıdığını hissetmiyordum fakat sesim kısılıyordu. Son bir çığlık kopuverdi dudaklarımdan, boğazımı yakan hiddetle dışarı fırladım. Kalbimde büyüyen öfke, kin, nefret; hepsi bir araya gelmiş, beni sarsan bir fırtına yaratmıştı. Yapacaktım. Aklıma kazınan o düşünceyi hayata geçirecektim.

Dışarı çıktığımda gözlerim aylardır hayalini kurduğu o sahneyi gördü; askerler, teröristleri diz çöktürmüştü, ellerinde silahlarıyla dimdik durarak gururla adaletin nefesini veriyorlardı. Türk askeriydi onlar, vatan toprağını bu alçaklara bırakmazlardı. İçimdeki yangın beni kör etmişken Sıraç’ın da dizleri üzerine çöktürüldüğünü gördüm. Gözlerim, korku dolu bakışlarına takıldı. Aylardır bana yaptıkları tek tek zihnime düşerken gözlerimde yaranan ateşe engel olamadım. Bakışlarım onun üzerindeyken zihnimin bir köşesinde beliren kurtuluş yoluna kaydı gözlerim. Mağarada Maria’nın belinden aldığım bıçağı hatırladım. O bıçak, bana bir hayata son vermem için gönderilen anahtar gibiydi.

Kendimden beklemediğim bir çeviklikle bıçağı kavradım ve aramızdaki birkaç adımı nefretle koşarak kapattım. Her şey öylesine hızlı gelişmişti ki askerler bile ne yapacağımı anlayamadan donup kalmıştı. Sıraç, benim hızla üzerine fırladığımı fark ettiğinde korkuyla çığlık attı. Acıyan bedenimi, kaybolan ruhumu önemsemeden tek hamlede üzerine atlamama kimse mâni olamazken elimdeki bıçağın hedefi, boğazı olmuştu. Sıcak kanının yüzüme fışkırması bile beni durduramadı, sertçe tekrar ettim hareketimi. Bir kez daha boğazından çıkarıp kalbine sapladığım bıçakla onun hayatına son verirken içimdeki sessizlik, duyduğum çığlıklardan daha korkunçtu.

“Durdurun onu!” diye bağırdı bir adam beni kastedip.

Kalbindeki bıçağı çıkardım ve yere devrilmesine izin vermeden karnına sapladım anında. “Onu öldürdün!” diye bağırdım solgun yüzüne. “O daha çocuktu, onu öldürdün! Hayatını çaldın! Geber Allah’ın cezası! Cehennemde yan!” Bağırışlarım ve psikopatlaşan hareketlerim durmazken belimin iki yanından dolanan ellerle havalandım. “Bırak! Bırak beni!”

“Sakin ol. Öldü zaten, yeter!” Yere değen ayaklarımdan üzerine basmadan dizlerimin üzerine çöktüm. Bedenime yine bir battaniye sarıldığında bağırışlarım durmuştu.

Hıçkırıklarımın arasında önümde eğilen siyah gözlü askere baktım. “Öldü,” dedim fısıltıyla. O, battaniyeyle bedenimi örtmeye odaklanmışken fısıltılı sesimi duyunca gözlerime baktı. “O çocuktu. Ben ona çocuklar ölmez dedim, o öldü. Koruyamadım onu.”

Sertçe yutkundu. “Sen de çocuksun.”

“Sen beni kurtardın. Ama onu kurtaramadı kimse. O çocuktı, öldü.” Başımı omzuma yaslayıp titreyen dudaklarımı araladım. “Çocuklar ölmesin. Artık ölmesinler.”

Bana bakarken gözlerindeki sertlik kaybolmuş, yerini şefkat dolu bir ifade almıştı. Gözyaşlarımda takılı kaldı bakışları, çenesi kasıldı. Elinin bir anlığına havalandığını gördüm sanki, baktığımda elini yanında yumruk şeklinde sıkmıştı. “Sana...” dediğinde gözleri boynumdan gözlerime doğru tırmandı. “Sana söz veriyorum *Narçiçeği*, çocuklar ölmeyecek. Belki hepsini koruyamam ama elimin uzandığı kadarını kurtaracağım.”

O an bana kullandığı bu tabiri anlayamamıştım ama sol tarafımda, kaburgalarımı kırmak istercesine atmıştı göğsüm.

Narçiçeği, imkânsız aşkın çiçeğiydi. Sevdası uğruna bir çiçeğe dönen kadındı...

İçime akan ılık kanı hissettim. “Söz mü?”

Başını salladı ve az önce yumruk olan elini kaldırıp avucunu sol göğsünün üzerindeki bayrağın üzerine bastırdı. Sol tarafı kanıyordu ama onun umurunda değildi. “Söz,” dedi bana ve bitirdi cümlesini. “Asker sözü.” Benim kahramanım olan asker, gün gelecekti ve tüm çocukların kahramanı olacaktı.

İsmi dahi bilmediğim o askere inandım o gece ben. Kahramanıma inandım...

O konuşmadan sonra göremedim onu. Selin ve diğer askerlerle helikoptere bindiğimizde askerin ismini sordum. “Beni kurtaran askerin ismi neydi?”

Yorgunluk akan gözlerini bana çevirip, “Bilmiyorum,” demişti. Bir gün ona teşekkür edebileceğim umuduyla heveslenen yanım ismini öğrenememle köşesine çekildi. “Hangi askeri sorduğunu bilmiyorum. O kadar asker vardı ki orada çoğunu tanımıyorum bile,” diye sürdürmüştü sözlerini. “Ama,” dediğinde dikkatlice dinledim onu. “Onların her biri Mecnun.” Kaşlarım istemsizce çatıldı. “Bu vatana, bu toprağa, bu taş, bu dağa Mecnun... İsmi boş ver, o bir asker. Akerlere ismi sorulmaz, İzem. Çünkü onların almak istedikleri tek bir ad var. Bizim gerçek ismimiz o...”

Aklıma ilk gelen şey onun sol tarafına aldığı o darbe oldu. Bıçak, kalbinin birkaç santim altına isabet etmişti; ne kadar derin olduğunu bilmiyordum ve şanslıydı ki üzerinde onu koruyan yelege vardı. O an bakmaya

cesaret edememiştim fakat sessizdi. Maksadı acıya meydan okumak bile değildi. O, buna alışmıştı. Yaranın olduğu yerde, bir iz kalacaktı muhakkak; o iz, onun bedeniyle birlikte yaşlanacak, belki de aynaya her baktığında savaşın bir hatırası olarak orada duracaktı. Derisinin altına gömülü olan acı, belki de onu sadece dışarıdan değil, içeriden de derinden yaralamıştı... Bir ömür boyu, o izle birlikte yaşamaya mahkûmdu.

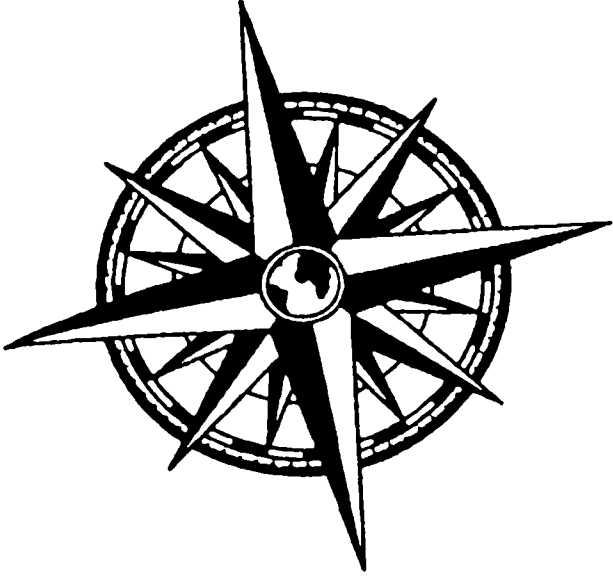
Benden ona bir iz kalmıştı hatıra, ondan ise bana sadece siyah gözleri. Sol göğsünde tanımadığı bir kız yüzünden aldığı izi taşıyacaktı. Belki pişman olacak belki utanacaktı ama o iz onunla olacaktı. Benim onda açtığım o iz kapanmayacaktı. O da kapatmak istemeyecekti zaten. O izi sevecekti. Çünkü o Mecnun'du. Vatanına ve toprağına Mecnun'du.

Ben de Leyla. Yolunu, yurdunu, aklını kaybeden Leyla...

Bir gün yollarımız kesişecek ve ben yolumu, o da asıl vatanını bulacak. Sol göğsüne kazınan o iz, ona verdiği sözü, ettiği yemini hatırlatacak hep. Gecenin üstünü kaplayan siyah bulutlar, bana onun gözlerini hatırlatacak hep. İsmi bilmediğim o askeri, kahramanımı...

Düzenleme

Ny.ozlem

I MAVERA GEÇMİŞTEN GELEN SİYAH GÖZLER

Şırnak, 2022

“*Geçmiş dendiğinde aklına güzel anılar gelen insanlar şanslıdır,*” derim hep. Annesinin pişirdiği taze çorba kokusunu hatırlayan, babasının omzuna çıkıp kahkahalar attığını, mahallede arkadaşlarıyla oynadığını hatırlayanlar şanslıdır. Çünkü bazılarının geçmişinde hatırlamak istemeyecekleri kadar yaralar vardır.

Benim olduğu gibi.

“Anneciğim,” dedi annem yumuşacık bir sesle. “Kızım, nasılsın?”

Mutfak sandalyesini tek elimle zorlanmadan çekip oturdum. “İyiyim anne, sen nasılsın?”

“İyiyim ben de,” derken dertli bir iç geçirdi. “Seni merak ediyorum sadece.”

Mutfak masasındaki cam şişesinden baktım yansıma. “Beni merak etme, anne. İyiyim ben. Hem çocuk değilim ki.”

“Elimde değil.” Sesi korku doluydu. “Kızım, elimde değil. Seni bir daha kaybedemem, anlıyor musun beni İzem?” Altı aydır bıkmadan ve usanmadan söylediği cümleleri duymaktan ben bıksam da anlaşılan o bundan bıkmamıştı.

“Anne,” dedim başımı perdelerin kapatamadığı cam pencereye çevirip. Kar tanelerinin havada uçuşup yere doğru süzülüşünü izlerken derin nefes aldım. “Altı aydır aynı cümleleri söylüyorsun, bir faydası olmuyor. Neden bu inadin?”

“Korkuyorum çünkü! Yeniden aynı şeyleri yaşamandan korkuyorum, anlıyor musun beni?” Sesi titremişti konuşurken.

Onun sesi titredi, benim içim. Gözlerimi soğuktan terleyen camdan çekmedim. Derin nefesler almak istedim ama önce telefonu kapatmam gerekiyordu bunun için. “Ben korkmuyorum.” Oysaki o anları hatırladığımda

kalbim kuş gibi çırpınıyordu. *Psikolog Leyla İzem Bilgiç, kendi geçmişinden korkuyordu.*

“Ben korkmuyorum anne. O gün korkmamayı öğrendim ben.” *O gün katil oldum ben. O gün birinin hayatını elinden aldım başka birinin hayatı için.*

“İzem,” Muhtemelen annem benimle başa çıkamayacağını anlamış olacak ki telefonu Önder amcaya vermişti. “Nasılsın kızım?” Annemden farklı olarak onun konuşmalarında art niyet aramıyordum, arasam da bulamayacağımdan o kadar emindim ki... Yine de bazı gerçekler beni ondan uzaklaştırıyordu. Babamın can dostunun, annemle evlenmesi gerçeğini kabullenemiyordum.

“İyiyim.” Sesimin güçlü çıkması için çabalıyordum.

“İyi olmana sevindim.” Birkaç saniye aradan sonra, “Bir sıkıntın var mı?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım sanki görüyormuş gibi. “Yok, sağ ol.”

“Annenle aranız hâlâ bozuk, anladığım kadarıyla barışmamışsınız.” Gözlerimi devirdim söyleği şeye. Bana şimdi göstermeye çalıştığı sevgiyi ve sahiplenmeyi yıllar önce de devam ettirseydi eğer, ondan kaçıp acılarımın şehrine gelmezdim.

“Ben kimseye küsmedim. Çocuk muyum ben?” dedim huysuzca.

Güldü seslice. “Sana çocuksun demedim. Yirmi beş yaşında kocaman kız oldun.”

“O zaman neden fikirlerime saygı duyulmuyor?” Sesimde sitem vardı.

Sıkıntılı bir nefes verdi. “Yedi yıldır bitmeyen kâbusuna gittin, bu durumu kabullenmemiz kolay olmayacaktı.”

Bitmeyen kâbusum... Mirza Pişirgen. Tam yedi yıldır geçmeyen, görünen ve görünmeyen yaralarımın sahibi. Benim abi dediğim ama aslında bana saplantılı şekilde âşık olan terör örgütü lideri... Hayatımı altüst etmişti. Beni yok etmiş, geleceğimi elimden almıştı.

Ellerim aklıma düşen kötü anılarla yumruk olurken tırnaklarım avuç içime saplandı. “Keşke beni o kâbustan kurtarabilseydiniz...” dedim titremesine engel olmadığım sesimle. “Keşke beni koruyabilseydiniz...” Sesimin kısılacağını hissettiğimde artık onlarla konuşmamı bitirmem gerektiğini anladım. “Benim şimdi gitmem gerekiyor, ararım sizi sonra. Kenan’ı çok özlediğimi ve onu çok sevdiğimi söyleyin.” Hızla konuşmamın ardından alışık oldukları şeyi yapıp kapattım telefonu. Gözümden yanağıma

yaşlar aktığında, oturduğum sandalyeden kalktım ve usulca pencereye yaklaştım. Perdeleri iki yana açtığımda şehir ayaklarımın altındaydı.

Şırnak... Hayallerimi elimden alan o şehir.

Şırnak... Bana hayallerimi geri verecek olan o şehir.

Yedi yıl önce buraya getirilmiştim; zorla. 30 Nisan 2015... Şimdi ise kendi isteğimle burada durmuş, neleri kaybettiğimi unutmamaya çalışıyordum. Gözlerim karanlıklardan bir ip gibi aşağıya kayan kar tanelerine kaydı. Özgürce havada dans eden bu taneler, saniyeler sonra bir toprakla buluşup ona hapsolacaklarından habersizlerdi.

Tıpkı benim yedi yıl önce karanlıklara hapsediğim gibi...

Elimi pencerenin mermerine dayayıp alnımı cama yasladım. Gözlerim yukarıya doğru çıktı, gecenin karanlığına, tamamen siyah olan gökyüzüne baktım. Siyah... Herkese ölümü, kötülüğü anlatan o renk bana iyiliği, güveni hatırlatıyor. Siyah bana, kahramanımın gözlerini hatırlatıyor. *Yedi yıl önce beni celladımın elinden kurtaran adamı hatırlatıyor.* Onu hatırlamak ise bana huzur veriyor. Yedi yıldır her kâbus gördüğümde onun gözleri düşüyor aklıma ve ben uyanıyorum o kâbustan. Siyah gözler, beni rüyamda bile kurtarıyor celladımdan. Tek bir gün bile çıkmadı aklımdan onun gözleri. Ve ben, zihnimden silinmemesi için beyaz sayfalara kurşunkalemle çiziyordum en büyük sırrımı.

Oradan kurtulup aileme teslim edildiğimde çok kötü durumdaydım. Bedenimde çürükler, yaralar vardı. Üç ay boyunca onlara karşı dimdik duran ben, İstanbul'a varır varmaz sanki kurtulduğumu anlayıp salıvermiştim kendimi. Tam bir yıl Allah'ın her günü ilaçlar alıp uzmanlarla görüştim. Gitmediğim ülke, iyileşmek için denemediğim yöntem kalmamıştı. Korkuyor, ağlıyor, bağıırıyordum. Kendimi güvende hissettiğim tek yer karanlıklardı. Gözlerimi kapatıyor ve siyah harelerle buluşuyordum hayalimde. Bir tek gözlerini hatırladığım bu adam beni iyileştirmişti.

On dokuzumda üniversiteye gittim annemin zoruyla. Annemin cemiyyet ve iş hayatını etkileyen durumumla üzerime daha çok gelinmiş, tedavime yurtdışında devam ederken üniversiteyi açıktan okumamı uygun görmüşlerdi. Çok sevgili arkadaşlarına ve ailesine benim gerçek durumumu anlatmayan annemin artık beni gereksiz bir eşya gibi köşeye attığının farkındaydım.

Ancak iki yıl sonra çıkabilmişim insan içine. Benden babasının mirasını yiyen ve hayatı umursamadan gezen kız gibi bahsedilirken gerçeklerden

herkes habersizdi. Daha tam olarak iyi değildim ama kimseye bunu söylemiyordum. Dört yıllık üniversitenin sadece iki yılını gerçek bir öğrenci gibi hissederek okusam da başarıyla bitirmiştım bu serüveni. Kendimle ve gücümle gurur duydum. Acılarıma boyun eğmemiş, aksine; onları karşımda diz çöktürmüştüm.

Üniversiteyi bitirdikten sonra hayalim olan hayata kavuşmak için çabalıyordum. On dokuz yaşında başladığım ve yirmi üç yaşında tamamladığım üniversitenin ardından, bana destek olacağından emin olduğum Önder amcadan yardım istedim. Yüksek lisans yapıp askeri psikolog olmak istediğimi söylediğimde gözlerinin büyümesinden ne kadar şaşırdığını anladım. Karşı çıkacağını sanıp hızlı hızlı konuşarak anneme söylememesi gerektiğini anlatmaya başladım; zaten bana acıyarak hayatımı cehenneme çeviren annemin bu kararından sonra üzerime çullanmasını istemiyordum. Önder amca hiç itiraz etmedi, aksine en doğru yolu bulmam için uğraştı. Okulu bitirdiğimde gizlice askeri okulları araştırmaya başlamıştı bile. Yüksek lisansımı askeri akademilerde yapmam gerektiğini söyledi. Kabul ettim; başka seçeneğim yoktu, aksi halde daha da zorlanacaktım.

Başvuru yaptığımda Önder amca benden daha heyecanlı ve biraz da endişeliydi. Buradan gitmemi istediğini belli etmesine asla üzülmemiştim. Önder amca, beni birilerinden koruyordu sanki ve bu yüzden de yanlarından gitmemi istiyordu. Bizzat kendisinden, *"Orada daha güvende olacaksınız"* cümlesini duymasaydım daha farklı şeyler düşünebilirdim.

Başvurum kabul edildiğinde normalde bir-iki yıl sürecektir derslere başlamıştım. Annemin bundan haberi yoktu; onun basit bir lisans eğitimi sandığı şeyin aslında Önder amcam sayesinde askeri psikolog olmak için aldığım eğitim olduğunu bilmiyordu. Benim için de inanılmazdı çünkü başvurular titizlikle incelenirdi. Şansım çok düşüktü, kabul edilmem mucize gibi bir şeydi. Başvurumdan sadece iki ay sonra olumlu dönüş almam da beni düşündürmüştü. Önder amcaya teşekkür etsem de onun şaşkınlığı bazen beni ürkütüyordu; sanki süreci hızlandıran kendisi değilmiş gibi sonuçlara hayretle bakıyordu. Süreç zorluydu. Normalde iki yıllık lisans ve iki yıllık askeri eğitim almam gerekiyordu fakat sanki zamanımın kısıtlı olduğunu anlamışlar gibi, çalışkanlığım ve azmim sayesinde lisansımı bir yılda bitirdim. Ardından askeri kurumdan olumlu cevap geldi ve eğitim için yola koyuldum. Her şey akıl almaz bir hızla ilerliyordu; sanki görünmez bir güç sürekli arkamda, bana yolu açıyordu. Atama sürecim üç ay sürdü. Üç ay sonra tayinimin Şırnak'a çıktığını

öğrendiğimde hissettiğim o duyguyu asla anlatamam. Garipti her şey. Yanlış olan bir şeyler vardı ve ben bunu henüz anlayamıyordum. Yine de üstelememeyi, oradan kaçmayı seçtim. Benim Şırnak'ta yarım kalan hikâyem vardı, tamamlamam gerekiyordu. Benim orada bitmeyen hesabım vardı, hesabımı görmem gerekiyordu.

Atandığımı öğrenen annem delirmiş, bana iki gün bu hayatı da evi de dar etmişti. Bayımları, korkuyla gözlerime bakmaları bitmiyordu. Korkusu elbette kendisi içindi, bunu anlayacak ve kendi kararlarımı verecek yaşıyordum. *O evlenirken benden fikrimi sormuş muydu?* Yaşadıklarımından dolayı içimde hep bir yerlerde boynunu büken küçük kız çocuğu annesini suçlamadan duramıyordu. “Neden anne?” diye isyan ediyordu bazen. Bazen de, “Eğer evlenmeseydin, beni sevseydin yaşamazdım bunları,” deyip güçsüzlüğünü belli ediyordu.

Yirmi dört yaşında başladığım askeri eğitim süreci daha tamamlanmadan elime ulaşan belgelerle kalakalmıştım. Geri kalan eğitimlerimi orada tamamlamamı istemişlerdi ve bunlar artık üst üste gelince acaba, demiştim kendi kendime. *Acaba gerçekten biri mi var bunları bilinçli olarak yapan yoksa sadece şanslı mıyım?* Her şeyi sorgulamayı aklıma not etsem de Şırnak'a geldiğimde giymemi istedikleri o standart kara kuvvetleri üniformasıyla her şeyi unutmuştum. Okulu tamamlayan psikologların direkt subay olarak işe başladıklarını bilsem de bu üniformayı giyinmek benim için omuzlarıma bırakılan gururlu yük olacaktı. Askeri eğitimi tam olarak tamamlayamadığım ve daha önümde bir yılım kaldığı için direkt atanırken teğmen rütbesi alamamıştım. Bunun heyecanıyla günleri sayıyor, o rütbeyi almayı her şeyden çok istiyordum. Rütbeyle birlikte her askeri psikolog üniformasının üstünde kendilerini belli etmek için —göğüs veya omuz bölgesinde— sağlık sınıfı işareti taşır. Yılan figürünün bulunduğu bu sembolü, göğsümde taşıyordum ben. Aldığımız askeri eğitimleri, olası tehdit ve baskın zamanı kendimizi korumak için kullanırdık.

Buradaki altıncı ayımı tamamlamama rağmen annemin hâlâ bana dön deyişleri bitmiyordu. Bana inanmayan, hep beni suçlayan ve benden çocukluğumu alan kadının sırf taciz edildim diye bana yaklaşmasını kabullenemiyorum. Annemin bana acımasını kendime yediremiyorum.

Gözlerimi karanlık gökyüzünden çektiğimde soğuk mermere tutunan ellerimin uyuştüğünü hissettim. Ellerimi oradan usulca çekip parmaklarımı birkaç kez içe doğru kıvırdım ve eski haline dönmesini sağladım. Avucumu gözüme yaklaştırıp işaretparmağımdan avuç içime kadar uzanan

hançer izine baktım. Etrafında ise tenime saplanan sigara izmaritinin izleri vardı. Yedi yıldır bedenimde taşıdığım izler... Belime, göğsüme, avuç içime, şakağıma bırakılan hiçbir iz umurumda olmazken en acıtan iz zihnime kazınmıştı. Normal yaşamımı kısıtlıyor, dekolteli elbiseler giyindiğim zaman güzelliğimle değil de yara izlerimden dolayı dikkatleri üzerime çekiyordum.

Sol elimin işaretparmağı hançer izinin üzerinde dolaşırken gözlerimin önüne Mecnun'un o gün aldığı bıçak yarası geldi. *İsmi yoktu onun ama dağlara ve vatana âşık olan bu adam Mecnun'du. Vatana Mecnun'du...* Onun da teninde o iz kalıyor mu acaba? Ya da beni hatırlıyor mu?

Ben onu hiç unutmadım, o beni unuttu mu ki?

Düşüncelerimden ayrılmamı sağlayan şey, telefonumun çalması oldu. Omzumun üzerinden arkama baktığımda, ışığı yanıp sönen telefonumun cam masanın üzerinde olduğunu gördüm. İçime derin nefes çekip adımlarımı oraya doğrulttum. Masaya vardığımda gördüğüm kayıtsız numara beni şaşırtmadı. Muhtemelen bir danışanımdı bu saatte arayan. Buraya geldiğimde aklımda asla bir psikolojik merkez açmak yokken, sonralar gördüklerim düşüncelerimi de değiştirmişti. O yüzden de Önder amca ile konuşup ondan rica etmiştim bana yardım etmesi için. *Siyah gözlü askere olan vefa borcumu, başka askerlere iyi gelerek ödüyordum.* Telefonu elime alıp, "Alo?" diye cevapladım.

"Merhaba. Leyla İzem Hanım'la mı görüşüyorum?"

"Evet?" dedim sorar gibi.

"Askeriyeden arıyorum ben." Vaktin gece yarısı olduğunu gösteren saatte baktığımda kaşlarım çatıldı. "Âdem Albay sizinle görüşmek istiyor." Duyduğum isimle refleks olarak saygı duruşuna geçtim. Sonra bu yaptığıma başımı iki yana sallayıp gülümsedim.

"Nedenini öğrenebilir miyim?"

"Üzgünüm ama bir malumatım yok. Yarın öğlen ikide yanına çağırdı sizi."

Burnumdan nefes aldım. "Tamam, siz geleceğimi söyleyin kendilerine," dedim saygıyla. Telefonu kapattığımda yarının yoğun geçeceğini biliyordum. Mutfağın ışıklarını kapatıp tamamen kırmızı ve siyah tonlarla döşenmiş odama girdim. Kırmızı cesareti, siyah ise özgürlüğü simgeliyordu benim için. Pijamalarımı giydikten sonra kırmızı nevresimli yatağa uzanıp

yorganın altına girdim. Gözlerimi usulca kapattım ve kendimi kâbusları-
mın kollarına bıraktım...

Nefes nefese dakikalardır koşuyordum. Peşimden gelen adam benim aksime pes etmiyor, yorulmuyordu. “İzem!” diye bağırdı. “Nereye kadar kaçacaksın? Seni bırakır mıyım ben?” Yara bere içindeki çıplak ayaklarım taşlara değdikçe inliyordu dudaklarım. Adımlarım hızlandıkça bana yaklaştı. Kolumdan tutulup geriye doğru savrulduğumda; sırtım büyük bir ağacın gövdesine değdi. Acı dolu inleme döküldü dudaklarımdan. Küçük ama güçlü adımlarla üzerime geliyordu. “Sana, benden kaçamayacağını daha kaç kez söylemeliyim, güzel kızım?”

Parmakları şakaklarımdan başlayarak aşağıya doğru ince ince dokundu tenime. “Bırak,” dedim yalvaran sesle. “Ne olur dokunma bana, yalvarıyorum bırak.”

Parmakları boynuma değdiğinde ellerini boğazıma sardı ve tüm gücüyle sıktı boğazımı. Gözlerim ve dudaklarım korkuyla aralanırken, “Seni bırakmam,” dedi bana. “Sen, benimsim, benim olacaksın. Seni bırakmam, güzel kızım.”

Bedenimin titrediğini görünce kahkaha atarak elini çekti boğazımdan. Yana doğru düşerken öksürmeye ve hızlı hızlı nefes almaya başladım. Başımı kaldırdığımda Mirza’yı göremedim. Kurtuldum, deyip sevineceğim anda başka bir beden boğazıma tıkadı sevincimi. “Sen,” dedim yutkunarak. “Sen öldün.”

Bedeninin her yerinden kanlar akan Sıraç yavaş adımlarla bana doğru geliyordu. “Katil. Küçük katil.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Ben katil değilim.”

“Katil!”

“Değilim! Ben katil değilim!”

Karlar hızla düşerken her yer bembeyaz oldu, Sıraç gözlerimin önünden kayboldu. Kulağıma gelen ayak sesleriyle başımı kaldırdım; önce siyah postallar, ardından askeri üniforma ve en sonunda o siyah gözler belirdi karşımda. Kahramanım gözlerimin önündeydi. Yanıma güçlü adımlarla gelip diz çöktü, gözlerimizi eşitledi. “Mecnun,” dedim, o ise yalnızca başını salladı. Kar taneleri hızlanırken sessizliği kan kokusu böldü. Gözlerim yere kaydı; beyaz karın üstüne damlayan kanı görünce korkuyla çığlık attım.

"Yaralısın... Git, sar yaralarını." Gözyaşlarım yanağıma süzüldü. "Lütfen git." başını iki yana sallayarak itiraz etmesi beni durdurmadı. Yine cevap vermedi. Elini bana doğru uzattığında bir eline bir de siyahlarına baktım. Yanıma düşen sağ elimi aldı eline. Ne yaptığına bakarken o, elimi tutup sol göğsüne; yaranın üzerine bastırdı avucumu. Benim sağ avucumda olan yara izi, onun sol göğsündeki yaranın üzerindeydi. Yaralarımız birbirine karışıyor, birbirini iyileştiriyordu. "Git," dedim hıçkırarak. "Git lütfen, öleceksin. Ölmeni istemiyorum, git!" Ağlamam şiddetlendiğinde elimi dizlerimin üzerine bıraktı. Yara izim, onun tenime bulaşan kanından dolayı görünmüyordu. Gözleri yanağıma akan yaşlara takılı kaldığında başını iki yana salladı. Bana sessizliğiyle anlatıyordu kelimelerini. Göğsünden akan kan hızını artırırken daha çok ağladım. "Git!" diye bağırdım. "Yalvarıyorum git, öleceksin. Git sar yaralarını, ölme! Yalvarırım Mecnun, ölme."

Yüzüme çarpan ıslaklıkla bağırarak doğruldum; şakaklarımdan süzülen ter boynuma aktıkça bedenim buz kesti. "İzem, iyi misin?" Zeynep'in korku dolu bakışları üzerime dikilmişti. Nefesim düzensizdi, göğsüm hızla inip kalkıyordu.

"İyiyim," dedim kısık sesle.

"Her sabah aynı kâbusla uyanıyorsun," dedi, ela gözleri yaşlarla dolar-ken. "Çok endişeleniyorum senin için."

Yanına kayıp başımı göğsüne yasladım; kalbinin ritmi kulaklarıma vuruyordu. "Ben iyiyim, Zeynep. Unutma, karşında bir psikolog var."

"Herkese iyi gelen ama kendisine bir bok yapamayan psikolog!" diye çıktı kızgın sesle.

Cümlesiyle yüzümdeki gerginlik biraz dağıldı. "Sen ne zaman döndün nöbetten?"

"Ohoo," dedi uzun bir nefes vererek. "Saat sekizdi ben döndüğümde. Geldim, kahvaltı hazırladım, kalk da kahvaltımızı yapalım."

"Hastanede işler nasıl?" diye sordum yorgun sesle beline sarılırken.

"İyi, idare ediyoruz işte. Sensiz çok sıkıcı oluyor. Keşke hastanede çalışmayı kabul etseydin..."

"Orada karşılaşacağım şeylere hazır değilim Zeynep..." diye mırıldandım. "O annelerin feryatlarını duymaya dayanamıyorum."

Sertçe yutkundu. Onun için hassas bir konuydu bu. "Bitmeyen bir ıvaşın içindeyiz, dayanmak zorundayız."

Başımı sallayarak daha fazla üzülmemesi adına konuyu değiştirdim. "Bugün öğlen ikide askeriye gideceğim."

"Neden? Bir şey mi oldu?"

Omuz silkerek düşünceli sesle yanıtladım onu. "Âdem Albay çağırdı, gidince öğrenirim." Ellerimi yatağa bastırıp kendimi yere attım.

"Manyak, yapma şunu!" diye bağırdı.

Gülerek yanağından makas aldım. "Bağırma, sesin kısılır."

"Bir de dalga geçiyor!" diye homurdandı.

Elinden tutup onu da kendimle birlikte ayağa kaldırdım. "Hadi, çok konuşma da çayları koy. Ben de duş alıp geliyorum."

Zeynep, benden iki yıl önce tayinini kendi isteği ile buraya aldırان doktordu. Kendi isteğiyle buraya atanan kız, babasının ona bıraktığı emanete sahip çıkıyordu. Bana ailesini fazla anlatmasa da babasının o daha küçükken şehit olduğunu söylemişti. Babasından hep vatani sevmeyi, askerlere güvenmeyi öğrenen Zeynep, büyüyünce asker olmasa da onlara şifa verecek bir doktor olmaya karar vermiş ve böylece hayat onu buraya atmış. Buraya ilk geldiğimde bana askeri lojmanda kalmamı teklif etseler de istememiştim. Kendime bir ev ve ev arkadaşı bularak bir düzen oluşturmaktı niyetim. İki gün sonra bizim askeriyede çalışan askeri doktor sayesinde Zeynep ile tanışmıştım. Beni evine kabul eden kız, kalbine de kabul etmiş ve kız kardeşi gibi sarıp sarmalamıştı.

Aynı şekilde burada ailem olarak gördüğüm ve Zeynep ile tanışmama vesile olan Gül abla vardı. Kendisi doktor, kocası Kadir Adanır ise bizim karargâhta üsteğmendi. Yaklaşık sekiz yıl evli olan bu çiftin Pamir adlı, bir yaşında çocukları vardı. Gül ablanın kardeşi Korhan Teğmen de sevdiğim bir arkadaşımdaydı. Genellikle ciddi olan yapısının bizim yanımızda yok olması bizi samimileştirmişti.

Bir de Esmâ vardı. Onunla daha klinik açılmadan tanışmıştık. Küçük kız kardeşim gibi hissetmişti. Paraya ihtiyacı olduğunu fark ettiğimde açtığım klinikte iş vermekte ise bir sakınca görmemiştim. Onlar, benim yıllardır hasretini çektiğim aile sıcaklığını bana bahşeden insanlardı. Yanlarında olmak beni mutlu ediyordu.

Portmantodan çantamı ve kabanımı alırken, "Zeynep, ben çıkıyorum!" diye seslendim.

“Gidiyor musun? Daha erken değil mi?”

Şalımı boynuma dolayıp saçlarımı kabanın altından çıkardım. O sırada mutfaktan çıkan arkadaşşıma kısa bir bakış attım.

“Askeriyeden araç yollamışlar.”

“Hmm,” diye mırıldandı. “Geç mi gelirsin?”

Çantamı bıraktığım yerden alıp bilmem der gibi büktüm dudagımı. “Bir danışanımla seansım var. Askeriyede de işler birikti iyice. Dokuzdan önce gelemem.”

“Dikkatli ol İzem. Hava soğuk, yollar kaygan. Maazallah düşersin falan...” Elini kulağına götürüp kapıya vurmasını garipsemedim çünkü benim de ruhaf ritüellerim, başkalarının gözüne belki saçma görünen alışkanlıklarım vardı. Mesela, kendi yatağımdan başka bir yerde uyuyamam. Nereye gidersem gideyim, dünyanın en konforlu otelinde bile olsam sonunda evime döner, yalnızca kendi yatağımda huzur bulurum. Televizyonun sesini açarken hep çift sayılara denk getiririm. Siyah bir kedi gördüğümde ise içimdeki o uğursuzluk korkusunu bastırmak için etrafımda iki kez dönerim. Bu, bana göre olmazsa olmaz bir ritüeldir.

“Dikkat ederim çiçeğim.” Yanağından öpüp evden çıktığımda elinde olsa arkamdan su dökcekti.

Üçüncü katta oturduğumuz için asansör kullanmam gerekirdi ama Zeynep kısa bir süre önce asansörde mahsur kaldığından bir daha binmeyeceğime dair söz vermişim. Bu yüzden ben de asansörü kullanamıyordum. Binanın kapısını açıp dışarı çıktığımda yüzüme çarpan soğuk rüzgâr ve kar tozları nefesimi kesti. Beni gören asker hemen arabadan indi ve arka kapıyı açtı. “Merhaba Ulaş,” dedim gülümseyerek; şal yüzümü kapatsa da gözlerimden anlaşılırdı belki.

“Merhaba İzem Hanım,” dedi saygıyla. 1.75 boyumla bile askeri araca binmek benim için çok zordu. Onların kalıplarına, alışkanlık dolu hareketlerine baktığımız zaman ben iki metrelik askerlerin yanında küçük kalıyordum. Arabaya biner binmez kapıyı kapatan Ulaş, klimayı açtı. “Görüşmeyeli nasılsınız?”

Bu sefer şalımı aşağı indirdiğim için gülümsememi görebiliyordu. “İyi-yim Ulaş. Sen nasılsın? Askerlik nasıl gidiyor?”

“İyi gidiyor, çok şükür. İki ay sonra artık buralarda olmayacağım.”

“İki ay sonra gidiyorsun ha?” Onunla sohbet etmeye alışmışım, bu yüzden hüznle gülümsedim.

Benim durgunluğumu görüp başını salladı. "Evet."

"Ailene kavuşacaksın, sevinsene."

Omuz silkerek düşünceli sesle dudak büktü. "Aslına bakarsanız burada kalıp askerliği devam ettirmek istiyorum."

Şaşkınlığını ona belli etmedim. "Ciddi misin? Sevindim buna."

"Buna sevinen ilk kişisiniz," dedi kısık sesle. Arabanın hızı artarken yol kenarındaki karla kaplı çınarlar gözden kayboluyordu. Bu güzellikler arasında bir savaş olduğuna inanmak ne zordu...

"Ailenle paylaştın mı bunu peki?"

"Yani," diye mırıldandı. "Bir tek annem var, onunla da bir hafta önce konuştum bunu; söylediğimde karşı çıktı. Korktuğunu söyledi. Aynı şekilde nişanlım da durumu kabullenmedi."

Hep bir askere âşık olmaktan korkmuşumdur. Geceleri, gündüzleri ölümle yüzleşen bir askere kalbimi verip bir acıyı daha kaldıramazdım; bunun düşüncesi bile nefesimi kesmeye yetiyordu. Bir gün bir askere âşık olursam bunu engellemek için her şeyi yapardım. Ben, kaybedeceğim adama âşık olamazdım...

Bu sohbetin ardından sessizce akan yolun sonunda, askeriye'nin bizim için açtığı kapılardan içeri girdik. Araç durur durmaz kapıyı açıp yere zıpladım normal şekilde inemediğim için. Hızlı adımlarla karları ezerek ilerlerken şalımı tekrar indirdim. Botumun altına yapışan kar, beyaz mermere değince kayganlaştığından dikkatle yürüdüm. Askeri duvarlar arasından geçerken Âdem Albay'ın odasına yöneldim. Beni gören askerler saygıyla selam verdi, bazıları ise gülümsemekle yetindi.

Kapıyı açıp içeri geçtiğimde yerinde oturan asker hemen ayağa kalktı. "Hoş geldiniz İzem Hanım."

Kabanının önünü açıp eldivenlerimi çıkararak aceleyle çantama attım. "Hoş buldum. Albay odasında mı?"

Elini uzatarak kapıyı gösterdi. "Evet, sizi bekliyor."

Sesimi ve gözlerimi kısıp öne doğru eğildim. Albay biraz bekleyebilirdi bence. "Dedikodu falan var mı?"

Hemen gözlerini kocaman açarak başını iki yana salladı. "Aman İzem Hanım, geçen sefer size anlattığım dedikoduyu Albay duydu, kafamı yaracağı az daha."

Ona kınayıcı bir bakış attım. "Hiç dedikodu yapamıyorsunuz." Gözlerimi devirip diğer odaya doğru yürüdüm. Bu işin püf noktalarını onlara da

öğretmem lazımdı. "Bana şans dile Akif, buradan sağ çıkarsam sana günün dedikodusunu vereceğim."

Şaşırmayın, bazen askerler de dedikodu yapabilir.

Akif'in parlayan gözlerini görmeden kapıyı çalıp içeriye girdim. Âdem Albay'ın beni görür görmez ayağa kalkmasına şaşırmadım. Beni sevdiğini herkes bilirdi. "Hoş geldin, Leyla İzem."

Başımı sallayarak bana doğru uzattığı elini tuttum. "Hoş buldum albayım, nasılsınız?"

Sandalyesine oturup eliyle benim de oturmamı işaret etti. "İdare ediyoruz. Sen nasılsın? Var mı bir sıkıntın?"

"İyiyim çok şükür. Her şey yolunda, merak etmeyin."

"İyi iyi," dedi başını sallayıp. Her ne kadar sert bir mizacı olsa da babacan tavrından da ödün vermiyordu. Boğazını temizleyip ellerini masada birbirine kenetledi. Ciddi bir konu konuşacağını anlayıp dikkatlice ona baktım. "Şimdi seni neden apar topar buraya çağırdığımı merak ediyor-sundur..." Başımı sessizce salladım. "Seni severim Leyla İzem, bilirsin."

Gülümsememi saklamadım. "Bilirim."

"Sana güvendiğimi de biliyorsundur o zaman."

"Onu da biliyorum albayım." Sıkıntılı nefes verdi konuşmasından önce. "Senden çok önemli bir şey rica edeceğim," dedi bana genellikle emir veren adam.

"Tabii ki, yapabileceğim bir şey ise..."

"Yapabileceğin bir şey ama seni biraz zorlayacak."

Kendimden emin bir şekilde baktım gözlerine. "Zoru severim."

Dudakları bir anlığına iki yana kıvrıldı. Cevabım onu tatmin etmişti. "Emrim altında çalışan bir askerime psikolojik destek sağlamanı istiyorum ama esas konumuz bu değil; asker, psikolojik yardımı kabul etmiyor."

Genellikle karşılaştığım bir durumdu bu, sakinliğimi korudum. "Durumu ciddi mi?"

Albay, gözlerinde derin bir hüznle elindeki dosyayı bana uzattı. "Bilgileri burada yazıyor." Onu bekletmeden dosyaya doğru uzanıp elinden aldım. Ben dosyayı yavaşça açarken konuşmasına devam etti. "İki yıl önce, Mart 2020'de gerçekleştirdiğimiz gizli operasyonda esir düştü." Duyduklarımınla bedenime yayılan soğuk, damarlarımdaki kanın kasılmasına neden oldu. Nefesimin daraldığını hissettim. "Her türlü işkenceye maruz kal-sa da bir bordo bereliye yakışır şekilde kafa tutmuş onlara." Yıllar öncesi

geldi gözlerimin önüne; her acıya karşı ayakta dimdik duran, verdiği kayıpların acısını hâlâ kalbinde taşıyan kızı hatırladım. *Kendimi hatırladım.* Albayın sesi beni geçmişin derinliklerinden alıp günümüzün gerçeklerine sürüklerken, “Beş ay sonra kurtarabildik onu,” dedi. O ayların ne kadar uzun ve acımasız olduğunu bilmek canımı yaktı. Bir zaman sonra hesabı da kaybediyor insan ve günleri saymayı unutuyor. “Bilirsin bizim mesleği.” Gözlerindeki tanıdık hissi benden saklamadı vatanına âşık olan bu adam. “Önce vatan, deriz hep. O da önce vatan deyip onu kurtaracağımız günü bekledi sabırla.”

“Sonra?” Titreyen sesime karışıp da dosyaya damlayan bir damla yaşı sorgulamayacağını umut ettim.

“Beş ay sonra kurtardık onu ama beklediğimiz gibi değildi hiçbir şey.” Albayın aniden kesilen sesi gibi benim de nefeslerim kesilirken, gelecek olan ağır darbeyi bekledim elim kalbimde. “Yüksek dozda uyuşturucu enjekte etmişler kanına. Eğer biraz daha geç kalsaydık...” İçimdeki etrafımı saran soğuk, tüm benliğimi dondurdu. Üç ayda gözlerimin önünden tek tek yitip giden kişileri hatırladım. Hepsinin ölümü acımasızcaydı ve bir asker böyle canice bir ölümü hak etmiyordu. Bu bambaşka bir vahşetti. “Altı ay tedavi gördü uyuşturucu belasından kurtulmak için.” Gözlerini kısa bir an için kapatıp sıkıntılı nefes verdi. “Şubat ayında kurtuldu bu beladan; iradesi güçlüydü, kazandı savaşı. Ama o günden beri psikolojisini toparlayamadı.”

“Benden tam olarak ne istiyorsunuz?” diye sordum sanki boğulmuşum, sesimi kaybetmişim gibi kısık sesle.

“Onu iyileştirmeni ve görevinin başına dönmesini sağlamanı istiyorum.”

“Albayım,” dedim yutkunarak. “Bu... Mümkün değil ki. Kendiniz söylediniz, uyuşturucuya bağımlı hale getirilmiş ve göreve tekrar dönme...”

Konuşmama izin vermedi. “Senin üzerine düşen şey onu iyileştirmek, Leyla İzem. Gerisini biz hallederiz.”

Üstelemedim. Belli ki her şeyi hesaba katmış, öyle karar vermişlerdi. Albayın umutsuzluğundan yola çıkarak aklımdaki soruyu sordum. “Psikolojik yardım almayı kabul etmediğini söylediniz?”

Albay, benim vazgeçeceğimi düşündüğü için de hızlı bir şekilde devam etti. “Onunla konuşup rica ettim, beni kırmadı ve seninle görüşmeyi kabul etti.”

Omuzlarımdaki ağırlığı hissederken ona verebileceğim en doğru cevabı verdim. “Elimden geleni yapacağım.”

Benden daha net cevap alamayacağını anlayıp ağlamaktan okuyamadığım dosyayı gösterdi. “Yann akşam dokuzda kliniğe gelecek. Askeriyeye gelmek istemiyor. Emrinde olan askerlerle ve arkadaşlarıyla görüşmekten kaçınıyor.” Onun acısını ve hissettiklerini anlıyordum. İnsanlardan kaçmak, herkesten uzaklaşmak istemiştin ben de aylar hatta yıllarca.

“Askerin ismini öğrenebilir miyim?”

Gözlerini kırıştıtırarak, “Karam Arslan Türker,” dedi anlam yüklü olan sesle.

Karam Arslan Türker...

İçime dalga dalga bir huzur, beni asla rahatsız etmeyecek güven hissi yayıldı. Bu, onun sadece bir Türk askeri olmasından değil de kaderimizin aynı olmasından da kaynaklanıyordu.

“Bana güvenip bu görevi verdiğiniz için teşekkür ederim.”

Benim ayaklanmamla o da ayağa kalkıp içten bir gülümseme sundu bana. “Sana güveniyorum,” dedi. “Tam bir inatçı geçisin, bu işi başaracağını biliyorum.”

“Kızım, sen bu kapıyı kırmayı nasıl başardın acaba?”

Masum masum Kalender amcaya baktım. “Rüzgâr yaptı Kalender amca, ben yapmadım ki.” Öyleydi, rüzgârın etkisiyle kapı kulpu bir anda elimden kaymış ve hızla çarpmıştı. Bu hızdan dolayı da kapı dili kopmuştu.

Bana, *kesin öyledir* bakışı arttı. “Bitti mi seansın? Daha hastan var mı?”

Başımı iki yana salladım. “Yok, eve gideceğim şu işi hallettikten sonra,” dedim kapıyı gösterip.

Düşünceli ifadesiyle yüzümü taradı. “Sen git kızım, ben hallederim. Hava da soğudu zaten.”

Kolumdaki saate bakıp mırıldandım sessizce. “Aslında Zeynep de evde yalnız...”

“Git git,” dedi kapıyı birkaç kez kapayıp açarken. “Bunu yarın usta çağırıp halledelim. Ben pek beceremedim.”

Asık yüzüm ile baktım ona. “Hırsız falan girmez değil mi?”

Hayır dercesine kaşlarını kaldırdı. “Güvenlik kamerası da var, meraklanma sen.”

“O zaman, ben kaçar.” Gülümseyip sırtımı döndüm ona. Şırnak’ın sert soğuğu iliklerime kadar işlerken gökyüzü karanlık bulutlarla kaplanmıştı çoktan. Karda yürümeyi severdim ama bu bambaşkaydı; buranın ayazı tenime bir çığ gibi düşüyordu. Nereye kadar yürüyebilirdim, bilmiyordum.

Ben eve nasıl gideceğimi düşünürken arkamdan gelen korna sesiyle duraksadım. Yanımda duran arabanın camı açıldığında Korhan’ın gülen yüzüyle karşılaştım. “Bu saatte nereden geliyorsun?” Başımla arkayı gösterdim. “Klinikten, birkaç seansım vardı.”

“Araban yok muydu? Neden soğukta yürüyorsun?”

Dudaklarımı büktüm üzgünce. “Sabah Albay araçla aldırdı, o yüzden şimdi yürümek zorundayım.”

Başını iki yana sallayıp kaşlarıyla arabanın kapısını gösterdi. “Atla bakalım fıstık. Bu soğukta seni yürütmem.” Bu teklife itiraz etmeyip hemen ön kapıyı açarak koltuğa yerleştim. “Askeriyeye gitmişsin,” dedi arabayı çalıştırdığında.

“Haber kuşların yetiştirmiş hemen.”

Başını iki yana sallarken gözlerinde biz bizyken yok ettiği o ciddiyet vardı. Kısa bir an düşündükten sonra çenesini kaşıyıp, “Yok,” dedi ve derin nefesle konuştu. “Albay sana ne dedi?”

Bu konuyu ona açmak, onunla paylaşmak istemiyordum. Hem Albay askerlerle paylaşmamamı istemişti hem de danışanlarımla aramdaki gizliliği korumak için tıpkı onun gibi soğuk sesle, “Önemli bir şey değil,” dedim.

O, başını döndürüp bana bakarken ben bakışlarımı kaçırarak bana her zaman, “*Fıstık*” diyen arkadaşımın bu sefer, “İzem,” diyen sesini duydum. Sesi, alışık olduğum neşeden çok uzaktı.

“Efendim?”

“Albayın senden istediği şeyi yapmayacaksın, değil mi?”

Sorduğu soruya bir anlam veremedim. “Bana ne söylediğini nereden biliyorsun?”

Nefeslenir gibi hafifçe güldü. “Çünkü senden önce o askerle konuştu.”

“Onu tanıyor musun?” dedim, sesimdeki şaşkınlığı saklamadan.

Başını ağır ağır sallayarak fısıltıya dönen sesiyle konuştu. “Bizim timin komutanıydı. Dün onunla bu konuyu konuşurken yanıdaydım. Sırf Âdem Albay’ın hatırı için bir seferlik kabul etti seninle görüşmeyi. Sonrası olmayacak.”

Tek seferlik bir konuşma olacağından nasıl da bu kadar emindi? “Nereden biliyorsun sonrasının olmayacağını?”

"Çünkü onu tanıyorum. Yaşadıklarından dolayı kendini kontrol edemiyor. Çok büyük öfke sorunları var ve eğer üzerine gidersen sana zarar verebilir."

Derin bir nefes aldım titremeye başlayan ellerimi görmezlikten gelmeye çalışarak. "Ben bu mesleği seçerken karşılaşacağım her türlü zorluğu göze aldım. O, şu an psikolojik olarak çökmüş durumda ve öfke bozukluğu olması normal. Benim işim bu sorunu engellemek."

Başını iki yana salladı. "O iyileşmek istemiyor. Bizi kendisinden uzaklaştırıyor, mesleğine de geri dönemez bu haldeyken."

Hüzün dolu sözlerini duyup elimi usulca elinin üstüne koydum, ona güven vermeye çalışarak, "O bir asker," dedim yavaşça. Kelimelerimi dikkatle seçmeye özen gösteriyordum. "Bu duruma düştüğü gibi çıkacak da. Kendimden çok ona güveniyorum." Garip bir histi tanımadığım birine bu kadar güvenmek. Yaşadıkları, bana daha önce kimseyle paylaşmadığım bir ortaklık duygusu hissettiriyordu.

"Sana zarar vermeye kalkarsa..." dediği an sözünü kestim.

"Öyle bir şey olmayacak. Bana zarar vermesini gerektirecek bir durum yok."

Direksiyonu öyle sıkıyordu ki parmaklarının boğumları bembeyaz olmuştu. "Bazen bizi o teröristlerden sanıyor," dediğinde sesindeki öfke iyiden iyiye belirginleşmişti.

"O an neler yaşadığımı anlayamazsın."

O anları bizzat yaşamış olduğumu ona söyleyemezdim. Annemi terörist sanıp korkuyla ağladığımı, bir zamanlar babamın arkadaşı şimdi ise annemin kocası olan adamı düşman sanıp vurmak istediğimi anlatamazdım. Ruhumun derinliğine gömdüğüm acıların toprağını tekrar kazıyamazdım.

Gözlerimi kaçırarak, "Haklısın," dedim ona. "Anlayamam belki ama iyileştirebilirim."

"Neyse," deyip ortamdaki hüznü dağıtarak gülümsedi. "Yarın ablam-lardasın, değil mi?"

Omuz silktim. "İşlerim çok bu ara, gelmeme ihtimalim yüksek."

Bana çatık kaşlarla baktı. "Kızım, sensiz dedikodu yapılmaz ama. Hem ben fısığımın dizine yatıp film izleme hayali kurmuştum." Sesi öyle masum çıkıyordu ki yanaklarını sıkmak istedim.

"Eğer yetiştirirsem geleceğim."

"Söz mü?"

“Söz, aptal şey.” Elini kalbine koyup dudaklarını büktü. “Kalbimi kırdınız, hem de kalbimde siz varken.”

Onun bu şakalarına alıştığım için gülüp başımı iki yana salladım. “Esmâ bunu duyarsa yanlış anlar,” dedim imayla.

Duraksadı ama bozuntuya vermemeye çalıştı. “Esmâ ne alaka?”

Dudak büktüm bilmem, dercesine. “Ne alaka olduğunu sen bilirsin.”

Korhan’ın Esmâ’ya duyduğu yoğun ilgiyi görmemek imkânsızdı. Ona her baktığında gözlerinin nasıl parladığını, saçmalayıp kelimelerini toparlayamadığını fark ediyordum. Esmâ’nın ise hâlâ Korhan’ın ona karşı olan ilgisini, açık açık verdiği sinyallerini nasıl anlamadığını sorguluyordum. Aralarında sadece beş yaş olmasına rağmen peşinde abi diye dolanıyor, asla farklı bir gözle bakmıyordu. Korhan’ı üzen şey de buydu; hoşlandığı kızın onu abi gibi görmesi. Yine de ona açılmasını, hislerini çekinmeden söylemesini isterdim. Esmâ karşılık verirse güzel bir ilişkileri olurdu.

Eve geldiğimde Korhan’ı yemeğe kalması için ikna etmeye çalıştım ama bizim şapşal, sanki her şey çok normalmiş gibi, “Eniştemi sinir etmek için eve gitmem lazım,” dedi. İnatçılığını bildiğim için fazla üstelemedim. Kendi bildiğini okuyacaktı nasılsa. Yalnız başıma pencereden karanlık gökyüzünü izlerken düşüncelerimin karışmasına anlam veremiyordum. Bir tarafta kahramanıma verdiğim söz, diğer tarafta ise kaderi bana bezeyen bir asker... Düşüncelerim beni boğarken beni bu histen kurtaran şey, telefona gelen bildirim sesi oldu. Adımlarımı masaya doğru yönelttiğimde az çok tahmin ediyordum mesajın kimden geldiğini.

Âdem Albay: Yarın saat 9’da, unutma İzem. Arslan dakik biridir, geç kalma. Ve ne olursa olsun onu ikna et tedavi için. Sana güveniyorum.

Mesajı okuyup bitirdiğimde dudaklarımdan derin bir oflama çıktı. Kendimi yeniden o pencerenin önünde, gökyüzünü izlerken buldum. İçimdeki anlamsız heyecana ve huzura kafayı takmıştım; yarını düşündükçe kendimi yiyip bitiriyordum.

“Sana olan vefa borcumu ödemek için çıktığım bu yolda, hikâyesi bana benzer bir asker çıktı karşıma. Henüz tanışmadık kendisiyle ama onu iyileştireceğim. Seni tanımıyorum; kim olduğunu, nerede olduğunu bilmiyorum ve bana yaptığın iyiliğin karşılığını sana veremiyorum. Elimden bu geliyor, başka askerlere yardım ederek içimi rahatlatıyorum.” Başımı omzuma yatırıp gözlerimi kapattım usulca. “Seninle karşılaşma şansımız yok belki ama aklımdan çıkmıyorsun *Mecnun*. Keşke seni bir kez bile ol-sun görme, sana teşekkür etme şansım olsa...”

Sabah uyandığımda Zeynep evde yoktu. Bana, *"Kahvaltını hazırladım, lütfen karnını iyice doyur ve dışarı çıkarken kalın giyin. Hastalanmanı istemiyorum huysuz kız. Seni seviyorum, ben gelene kadar kendine iyi bak,"* diye not bırakmıştı. Hazırladıklarını iştahla yemiş ve karnımı doyurmuştum. Âdem Albay'ın yeniden yazdığı, *"Bugünü sakın unutma. Geç kalma"* mesajıyla iyice elim ayağıma dolanmıştı. Tüm gün evin içerisinde boş boş gezip durmuş, içimdeki garip hissi bastırmaya çalışmıştım.

Beklenen saat geldiğinde hızla duş alıp üzerimi giyinmek için odama geçmiş, sadece kombini seçmek için az bir zaman uğraşmıştım. Beyaz keten gömleğimin zarif çizgeleri ve klasik, bol pantolonumun uyumu ile aynada kendime baktım. Güneş sarısı saçlarımin rengini zamanla kaybedip kah-verengiye dönüşmesinin hüznünü yaşıyordum birkaç aydır. Bu değişim canımı sıkırsa da kabullenmişlik de vardı içimde.

Aynada kendime son kez göz gezdirip her şeyin iyi olacağını fısıldadım. Kalbim huzursuz bir ritimde çarpıyordu. Bu seans, normal seanslardan çok farklıydı. Çünkü o, benimle aynı kaderi paylaşıyordu. İstemesem de bu seans beni de geçmişin karanlık anılarına geri sürükleyecekti. Ben, kaderden kaçarken ona tutsak oluyordum.

Bu sefer asansörü kullanarak çıkışa geldiğimde, anahtardaki düğmeye basarak arabanın kapısını açtım. Arabaya biner binmez klimayı çalıştırdım. Hava buz gibiydi ve ben donarak ölmek istemiyordum. Hızla ilerleyen yollara dikkatlice bakıyor ve gördüğüm manzaraları aklıma kazıyordum. Güçlü bir hafızaya sahiptim. Bu bazen iyi olsa da bazen hiç de iyi hissettirmiyor. Misal, elimde olsa bundan yedi yıl öncesini hafızamdan siler ve hayatıma güçlü bir şekilde devam ederdim. Fakat yedi yıl önce hayatıma giren o siyah gözler bunu yapmamam için çok büyük bir sebepti.

Arabayı kliniğin önünde durdurup yan koltuktaki çantamı alarak hızlıca dışarı çıktım. Kapıyı kilitleyip soğuk havayı derin bir nefesle içime çekerken; ciğerlerimden çıkan buharın havada kaybolduğunu izledim. Ayaklarım kliniğin kapısına vardığında çantamı açıp anahtarı çıkarmak üzereydim ki kapının aralık olduğunu fark ettim. Kalender amca kapıyı tamir ettirdiğinin haberini vermişti, açık kalması imkânsızdı.

Korkuyla yutkundum. Elimi kaldırıp kapıya vurmamla geriye doğru açıldı, içimdeki soğuk ürpertiyle geri gitmemek için direndim. İçeriye adım attığımda ışıkların açık olduğunu gördüm, kendimi koruma

yöntemi olarak kapının yanındaki saksıyı hemen elime aldım. Yere düşen çantamı umursamadan derin nefes çektim içime. Benim nefes sesime karışan, odamdan gelen tıkırtılı sesleri duydum. Oda'nın kapısına varıp sanki hırsızmışım gibi içeriyi gizlice gözetlediğimde karanlıkla loş ışık arasında kaybolan bir adamın sırtı bana dönük şekilde durduğunu gördüm. Oda'nın tüm ışıklarını yakmayan bu adamın beni korkutan tarafı ise üstünün çıplak olmasıydı. Ayaklarının altında duran siyah kazağını gördüğüm an korkuyla saklandığım yerden çıkıp adımlarımı hızlandırdım. Attığım hızlı adımlarda huzur, korku, cesaret savaşıyordu. Korkunun kalbimi titretmesine rağmen ilerlemekten vazgemedim. Ben, zaten hayatımın en zor dönemini yaşamış ve atlatmıştım. Şimdiki cesaretim ise Önder'in zoru ile aldığım dövüş tekniklerine ve silah kullanma derslerine dayanıyordu.

Adama yaklaştıkça içimdeki ürperti ve korku azalıyor, adımlarım sanki ıssızlığını unutmak için can atıyordu. Son adımda tamamen ona yaklaştığımda, elimdeki saksıyı havaya kaldırıp ona vuracaktım ki bunu yapamadım. Çevik bir hareketle bana doğru dönüp elimi havada yakaladı. Bileğimi sertçe kavradığında elimdeki saksı yere düştü ve kırılma sesi sessiz odada yankı yaptı. Benim sağ elim onun tam sol tarafında; kalbinin üzerindeydi. Boşta kalan eli beni zaptetmek için belime sarıldığında, sert hareketinden dolayı başım da göğsüne düştü. Çıglık atmam, korkmam, bağırmam ve şu an beni sıkıca tutan adamdan kurtulmaya çalışmam gerekiyordu ama ben kıpırdayamadım. Kalbim beni öldürecek kadar hızlı atıyordu.

Yerden kaldırdığım başım ile gözlerim direkt karşı karşıya olduğum sol göğsüne kaydı. Solgun ışık altında beliren manzara, geçmişimle savaşa girerken gözlerimin beni yanılttığını, zihnimin ise amansız bir oyun oynadığını düşünmek istedim. Gerçekliği sorgularken dudaklarım aralandı. Kalbinin birkaç santim altında, kaburgalarının bitiş noktasına doğru uzanan çapraz bir iz vardı.

O gecedен hatıra olan iz.

Başımı hareket ettirdiğim an onun saçlarıma dokunan burnundan çıkan nefes ile diken diken oldu tüylerim. Bakamıyordum ona. Cesaretim yoktu. Mantiğim, "Hayır!" diye bağırıyor, kalbimin atışları ise, "O!" diye haykırıyordu. Karşılaşacağım gözlerin siyah olmasından korkuyordum deliler gibi. O gece beni karanlıklardan çekip alan gözlerin o karanlığa hap-solduğunu görmekten korkuyordum. Her gün yeniden görmek için dualar ettiğim ama tam o an, görmekten korktuğum o gözlerin orada olmaması için yalvardım.

Aynı kaderi paylaştığım askerin o olmaması için yalvardım...

Ben, o askerle kaderimi paylaşmak istemiyordum; onunla hayatımı paylaşacağımdan ise habersizdim.

Kader bizi bir oyunun içerisine sürüklemişti çoktan; o gece benim elim kazınan iz, onun izinin tam üzerine denk gelmişti.

Kapalı gözlerimi yavaşça araladığımda karşıma çıkan ilk şey, esmer tenini gizleyen hafifçe uzamış kirli sakallardı. Nefesim kesik kesik, düzensiz şekilde hızlanırken kalp atışlarım göğsümü zorlarcasına güçlüydü. Gözlerim, yukarıya doğru yavaşça, korkuyla ama bir o kadar da merakla tırmandı. Ve o an, nihayet bakışlarımız birleşti. Benim buz mavisi gözlerim ile onun derin, siyah hareli gözleri, yılların ardından yeniden buluştu. Zaman ikimiz için de durdu. Nefeslerim kesildi yavaş yavaş fakat kalbim sanki mümkünmüş gibi daha hızlı atmaya bırakmadı. Yüzündeki korku dolu ifade, gözlerindeki şaşkınlık benim hislerimin aynasıydı. Suskunduk ikimiz de. Anlamaya, sindirmeye ve hayatın bizi sürüklediği oyuna kanmamaya çalışıyorduk. Bakışlarımız ise birçok şeyi fısıldıyordu birbirine. Alnımın hizasına denk gelen dudaklarını araladı, ılık nefesi fısıltılı sesine karıştı ve ben yılların ardından onun sesini tekrar duyduğumda gözlerim kapandı. "Narçiçeği..." Dudakları yeniden aralandı ama bu sefer gözlerini, benim onu görmek için açtığım gözlerimin en derinlerine, ruhuma işlercesine dikmişti. Kelimeler boğazında düğümlenmiş gibi, bir türlü tam anlamıyla döküleliyordu. "Sen... Sen... Narçiçeği..."

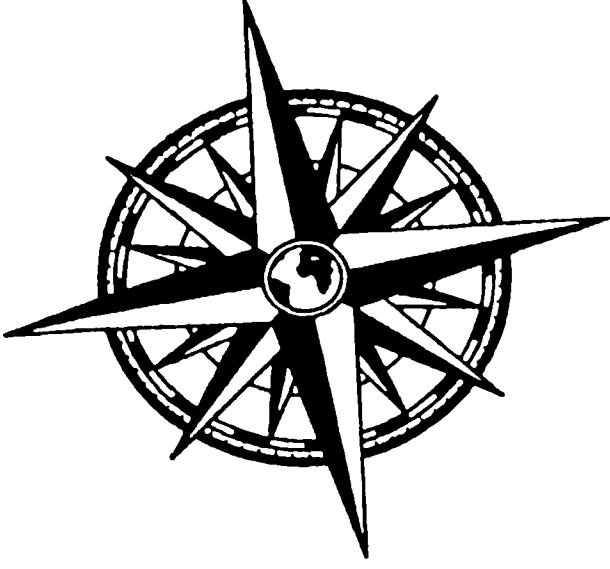
Gözlerim gözlerinden ayrıldı. Elimin hissettiğim yaraya baktım. Kalbimdeki dinmeyen acıyla gözlerine tekrar baktığımda, "Mecnun..." dedim ondan daha kısık olan sesimle. Gözümden akan bir damla yaşa tutundu bakışları. O gece olduğu gibi gözyaşıma bakıp sertçe yutkundu. Gecedен daha karanlık olan gözleri asılı kaldı benim mavilerimde. Kalbi hızlandı, kalbim hızlandı.

Gözlerimdeki korku, içimdeki huzura galip geldi. Yıllardır ettiğim dua kabul oldu ama ben bu duayı ettiğime pişman oldum.

Yıllar önce beni teröristlerin elinden kurtaran o asker, şimdi karşıma çıkıyor benim kaderimi paylaşarak. Ben kurtuldum ama o, kurtulamamış. Benim kurtuluşum onun elindeydi. Ve onun da kurtuluşu benim elimde.

Yıllar önce verilen bir söz, taşınan iz... Hayatlarımızı birbirimize bağladık ikimiz de bilmeden. Ben bir daha görmeyeceğim kahramanıma olan borcumu ödemek için geldiğim bu şehirden, ona borcumu ödeyerek gideceğim.

Onun haberi olmadan ona verdiğim sözü tutacağım...

2. MAVERA

UNUTULMUŞ SÖZLER. KAYBOLAN YEMİNLER

Bazı günler vardır, hayatınızın dönüm noktası olur. Ben, yedi yıl önce beni kendisine tutsak etmeye çalışan o adamın ellerindeyken değişti hayatım. Bedenime göz diken o psikopat, aklımda ve kalbimde kapanmayacak izler açtı. En kötüsü ise bedenimde açtığı izlerdi. Ona her başkaldırdığımda bir çizik atıldı tenime. Ondan öğrendiğimi söylediğimde bir sigara izmariti basıldı tenime. Küçük kalbim yaşadıklarımı kaldıramaz hale geldi ama dayandı son ana kadar. Şimdi ise dayanamıyor.

Gözlerimi onun siyah gözlerinden ayıramazken kendine ilk gelen o oldu: Karam Arslan Türker.

Benim kahramanım adı, Karam Arslan Türker...

Önce bileğimi tutan eli ayrıldı tenimden, sonra belimi sıkıca kavrayan diğer eli ayrıldı ve bedeni uzaklaştı benden. Elim yanıma düşerken gözlerim hâlâ onun gözlerindeydi. “Sen,” dedim sesim titreyerek, “sen osun. Sen o gün beni kurtaran askersin.” Sustu. Öylece baktı gözlerime. “Osun?” dedim tekrardan. “Osun değil mi? O gün beni Mirza’dan kurtaran askersin sen.” Sesim daha yüksek çıkıyor, gözyaşlarım ise durmaksızın akıyordu. “Cevap versene! O musun?” Yine sustuğunda, “Olma,” dedim başımı iki yana sallayıp. “Lütfen, lütfen o olma.”

Bu kez suskunluğunu koruyup kapıya doğru yürüdü. Yanımdan geçip giderken yere eğildi ve kazağını aldı eline. Arkamı hızla dönüp karşısına geçtim. Bana bakmadan ilerleyeceğinde, tekrardan bir adım attım önüne doğru.

Başını kaldırıp duygusuz gözlerle bana baktı. “Çekil,” dedi kısık çıkan sesiyle.

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“Çekil!”

“Hayır. Çekilmiyorum.”

Gözlerini kapattığında boynundaki damar sinirden gerilmişti. "Sana..." dedi dişlerinin arasında. "Çekil dedim!"

"Ben de sana hayır, dedim!" Gözümden akan yaşlar bile inadıma mâni olmuyordu.

"Ne istiyorsun kızım? Derdin ne senin!"

"Konuşmak." Onun kriz geçirmesi ihtimaline karşılık sesimi kısıtım mecbur.

"İstemiyorum." Oldukça netti. "Âdem Albay sana ne dedi bilmiyorum ama, ben..."

"Ama sen terapiye başlamak istemiyorsun," dedim ondan önce davranıp. Güldü alayla. "Zeki kız, şimdi çekil önümden."

Hızla önümden geçip giderken, "Beni nasıl tanıdın?" diye sordum kendime engel olamayıp. Bu sorum onu durduracaktı; çünkü beni hep durdurmuştu.

Ondan hiçbir hareket gelmediğini fark ettiğimde yüzümü ona çevirdim. Tam da düşündüğüm gibi, sırtı bana dönüktü. Sırtına bakarken gördüğüm manzara, içimde bir acı fırtınası kopardı. Yaraları... Her biri ona geçmişinden emanet kalan derin izlerdi. Sırtının neredeyse her köşesinde, farklı büyüklüklerde, kimi eski kimi daha yeni izler vardı. Sanki ona kim olduğunu unutturmamak için çabalıyorlardı.

"Sen nasıl hatırladın?"

Yıllardır cevabı bende hazır olan soruyu yanıtlamak için beklemedim. "Hatırlamam için unutmam gerekirdi," dedim alçak sesle. "Unutmadım."

Ağır ağır aldığı nefeslerden sonra yüzünü bana döndü. "Bak," dedi kararlılık akan sesiyle. Kendisini kontrol altına almaya çalıştığını anlasam da beni gördüğü an neden böyle bir tepki verdiğini kavrayamıyordum. *Sanki onu bu hale getiren kişi benmişim gibi davranıyordu.* "Sana zarar vermek istemiyorum. Hayatta isteyeceğim son şey bile değil bir kadına zarar vermek." Korhan'ın, onun geçirdiği ataklardan bahsettiğini hatırladığımda yutkudum. "Bu yüzden... Beni durdurma, gittiğimde."

O konuştuğunda benim gözlerim sağ tarafından göğsüne doğru akan sıvıya takılı kaldı. "Omzun! Omzun kanıyor." Bakışları benim baktığım yere düştüğünde yanına gittim. "Bu... Nasıl oldu?"

"Sana ne?" Sesi yorgun ve duygusuzdu.

Başımı kaldırmadan ona alttan bakış attım. "O gün beni kurtardığında böyle değildin. Böyle kaba değildin." Oysaki onu değiştiren şeyin ne olduğunu çok iyi biliyordum.

“Ben o değilim,” dediğinde gözlerine baktım. Ne demek istediğini anlamadığım için kaşlarım çatıldı. “Ne sen korunmaya ihtiyacı olan kızsın ne de ben seni koruyan o adamım artık,” diye devam etti. Belki ben korunmaya ihtiyacı olan o kız değildim artık ama o hâlâ benim kahramanımdı.

Birkaç saniye gözlerine baktıktan sonra, “Yaranı saralım,” diye teklifte bulundum.

Sıkıntılı nefes aldı. “Sana istemiyorum, diyorum, neden ısrar ediyorsun?”

Sabırlı bir kadındım ben. Yaptıklarına ve söylediklerine de öyle cevap verecektim. İnatçı yanımı ise belli etmekten de çekinmezdim. Onunla burada kavga etmek istemiyordum. İstedğim tek şey yarasını sarmaktı.

“Sadece yaranı saracağım.” Sağıma doğru bir adım attım, başımla geçmesi için arkayı gösterdim. “Lütfen yardım etmeme izin ver.” Gözleri... Her gece uykuma giren gözleri öyle duygusuz bakıyordu ki bana, yıllar önce sesinde şefkat olan, gözlerinde merhamet olan adamdan eser yoktu. Onu öldürmüşlerdi. Kalbini parçalamış, yok etmişlerdi.

Sessizce koltuğa doğru yürüyüp kendini ağır ağır oraya bıraktı. Uzun bacaklarını genişçe açmış, ellerini dizlerinin üzerine koymuştu. Ona bakmayı bıraktım ve ilk yardım çantasını almak için dolaba doğru yöneldim. “Burada,” dedi kalın sesiyle. Omzumun üzerinden ona baktığımda kaşlarıyla masanın üzerini işaret ettiğini gördüm. Buraya gelmeden önce ne yaşadığını, neden bu hale geldiğini bilmesem de bedenimi sessizce ona doğru döndürdüm. Ben ona bakmamaya gayret ederken o gözlerini üzerime dikmişti. Bana böyle bakarken işime nasıl odaklanacaktım ki?

Masaya yaklaşıp pamuk ve batikonu aldım. Batikonun kapağını açtım, pamuğu sıvıya batırdım, sonra tekrar kapağını kapatıp masaya bıraktım. Yavaşça yarasına bastırdığımda pamuk bir anda kana bulandı ve ben farkında olmadan yüzümü acıyla buruşturdum. Tekrar batikon sürmeye çalışırken daha sert davrandığımı fark ettim ve hızla ona döndüm. “Canını acıttım mı?” Başını evet anlamında yavaşça salladı. Onun acısı, bu fiziksel yaralardan çok daha derin bir yerdeydi.

Oysaki onun canı farklı şekilde yanmıştı.

Yakmıştım...

Dudaklarım aralandı, kısa nefes alıp bakışlarımı kaçırdım gözlerinden. Tekrardan yarasıyla ilgilenmeye başladım. “Bu nasıl oldu?”

“Buraya gelirken,”

“Kavga mı ettin?” Arada resmiyete dair hiçbir şey yoktu. Sanki yıllardır birbirimizi tanıyormuşuz da araya mesafe girince mecburen uzaklaşmış

gibiydik. Oysaki biz, iki yabancıydık. Her şeyiyle birbirine yabancı olan iki kişiydik.

“Sayılır,” diye kısa cevapla geçiştirdi beni.

Pamuğu masanın yanındaki çöpe atarak ilkyardım çantasından beyaz sargı bezini alıp omzunu sarmaya başladım. “Doktora git, ben temizledim ama onlar da baksınlar.” Yarası büyük değildi. Dikiş atılması gerekmiyordu en azından. Bir çizik bile olsa sonuçta canı yanmıştı.

“İlk yaram değil. Korkma, ölmem.” Onun ifadesiz sesle söylediği cümle, benim kalbime bıçak gibi saplandı. Sargıyı saran ellerim durdu, gözlerim sol tarafına kaydı. Kalbiyle aynı tarafta olan o iz, aslında ölüme ne kadar yakın olduğunu gösteriyordu. Benim yüzümden hayatı boyunca bir iz taşıyacaktı sol tarafında. “Neden ağlıyorsun?” Duyduğum kalın ama bir o kadar da kısık sesle birlikte başımı yukarı kaldırdım. Bir damla yaş daha yanağıma doğru akarken sertçe yutkundu. Öyle ki gözlerim gözlerine sabitlenmiş olsa da âdemelmasının hareket ettiğini görmüştüm.

“Canın çok acıdı mı?” İstemsizce dudaklarımdan dökülen bu kelimeler, benim yıllardır *kahramanımı* bulduğumda soracağım bir soruydu. Fakat ben, onu böyle bulmayı hayal etmemiştim.

Alt ve üst kirpikleri birleşti. Gözleri kısa bir an için kapandı. Tekrar açıldığında ise kalın sesinden eser kalmamıştı. “Seninki kadar değil.” Bir hıçkırık koptu dudaklarımdan. Benimki kadar değil ama yanmıştı işte. Bakışları sağ elime düştü. Omzundaki elimi tuttu ve usulca aşağı indirdi. Avuç içimi yukarı kaldırdı. Ne yaptığını anlamasam da ona mâni olmadım. Gözleri elimdeki kesik ve yanık izlerinde dolaştı. Tüm bedeni kasıldı. “İzi kalmış.”

Başımı salladım gözyaşlarım sakince akarken. “Seninkinin de,” diye mırıldandım.

Derin bir nefes alıp elimi bıraktı. Gözleri yukarı tırmandığında bu kez üzerimde oyalandı. “Gömleğine kanım bulaşmış.”

İstemsizce baktım onun odak noktası olan yere. Sol tarafımda, kalbimin üstünde onun kanı vardı. “Sorun değil.” Burnumu çektim. Sonra küçük bir tebessüm yayıldı yüzüme. “Bana bir gömlek borcun olsun.” Onun konuşmayacağını anladığımda yarasını tamamen sardım ve ilaçları çantaya yerleştirdim. Ona arkamı dönüp çantayı dolaba yerleştirdim. Ellerimi ıslak mendille sildiğimde arkamda hareketlenme hissettim. Mendili çöpe attığımda Karam Arslan ayaklanmıştı. Sanki hiç yara almamış gibi siyah kazağını kollarından geçirip giyindi. Ona şaşkınlıkla baksam da hemen toparlandım. Yerine oturmaktansa diğer tarafa doğru adım attığını görüp,

“Gidiyor musun?” diye sordum. Durdu, bana baktı ve sadece başını salladı. “Ama konuşmadık?” Hiç kimseden çekinmezdim aslında ama bu kez sesim çekinir gibi çıkmıştı.

Kaşları sanki ağır çekimde çatıldı. Zaten yüzünde korkutucu bir görüntü vardı. Kalın, düz ve siyah kaşları, uzun kirpiklerinin üzerine düşünce, daha çok korkutucu oldu. “Konuşacak bir şey yok,” dedi.

Kaşlarım havaya kalktı. “Ama terapi...”

“Ben tedavi falan olmayacağım!” Sert ve yüksek sesini duyar duymaz irkilip bir adım geri gittim.

“Tamam,” diye mırıldandım sakince. “Konuşalım sadece. Âdem Albay seninle konuşmamı rica etti. Birkaç dakikanı ayırsan bana?”

Ofladı sıkıntıyla. “Âdem Albay’ın ne dediği zerre umurumda değil. Seninle de konuşmak istemiyorum. Anladın mı?”

“O gece oldukça sakindin.” Sinirle çevrelenen yüzünde bir anlık şefkat kırıntısı yakaladım sanki. “Şimdi de öyle olmayı denesen? Sen benimle konuşmasan ve sadece ben konuşsam; sen beni dinlesen? Yine o asker olsan olmaz mı?”

“Yedi yıl önceye mi gideceksin?” Elleri yumruk yaptı. Dişlerini sıkarak konuştu. “Küçük bir çocuktun sen! Bir çocukla nasıl konuşulması gerekiyorsa öyle konuştum! Ayrıca Küçük Hanım, her şey zamanla değişir. O zaman senin kahramanın olan adam yok karşında. Sürekli o günü hatırlatıp durma bana. Hatırlamak istemiyorum, anlıyor musun? Kendin de hatırlama! Sil. Unut gitsin. Benden de uzak dur.” Söylediği her şeyi geçtim ama *sil, unut gitsin* demesi nefesimi kesmişti. Nasıl unutturdum? Az daha tecavüze uğrayacak, yardıma muhtaç bir kızdım ben. Umutlarım bir caninin pençeleri arasında tutsaktı. Yıldızım kayıyor, dilek tutamıyordum. O, bana umudumu geri vermemiş miydi? Ben onu nasıl unutturdum? Ben unutsam küçük İzem unuttur muydu?

“Sen unutmuş olabilirsin ama ben unutmayacağım. Sen değişmiş olabilirsin ama ben hâlâ aynı kişiyim.

Gözlerini gözlerimden bir an bile ayırmadı. “Farkındayım.” Benimle alay ettiğini düşündüm ama gayet ciddiydi yüz ifadesi. Sanki benimle yumuşak konuşması doğru değilmiş gibi sert ifadesini takındı yeniden. “Neyse,” dedi gözlerime bakıp. “Âdem Albay’a bu tedaviyi üstlenmeyeceğini söyle. Ben de söyleyeceğim aynısını. Ve...” dediğinde kısa bir an sustu. “Mümkünse karşıma çıkma bir daha. Hatta buradan git. En doğrusu bu zaten.” Söylediği son cümleyle anlık duraksama yaşadım. Beni gördüğü ilk andan itibaren aklıdan geçen tek şey buydu, değil mi? Nedenini bilmesem

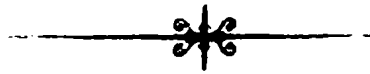
de benden kaçmaya çalışıyor, uzak durmak için çabalıyordu. Bana baktığı zaman gözlerinde beliren pişmanlığı ve nefret kırıntılarını görmek canımı yakıyordu.

Ona bir şey söylememe izin vermeden arkasını döndü fakat ben durmadım. Dudaklarımı araladım konuşmak için. "Mecnun," dedim ona ismini bilmeme rağmen. Durdu adımları. En masum şekilde gülümsedim ona ama o bunu görmedi. "Teşekkür ederim," dedim içtenlikle. "Beni kurtardığın ve iyileştirdiğin için. İçimdeki masumiyeti kaybetmeme izin vermediğin için, teşekkür ederim." Titrek bir nefes aldı. Birkaç saniye durdu ama sonra başını iki yana salladı sanki kendine gelmek için. Ve attığı hızlı adımlar onu uzaklaştırdı yanımdan.

Klinikten çıktığında kendimi tutamadım ve gücünü yitiren bedenim yere bıraktı kendini. Siyah koltuğun ayakucuna düşüp öylece karanlığa doğru baktım. Bastıramadığım hıçkırıklar firar etti dudaklarımdan. Böyle olmamalıydı. Yıllar önce beni kurtaran askeri, yıllar sonra böyle bulmamalıydım. Benim kaderimi yaşamamalı, benim çektiğim acıları çekmemeliydi.

"O bir asker!" dedi zihnim bana. "O bir asker ve vatani için her şeye hazır. İşkence ne ki? O şehit olmak için çıkmadı mı bu yola? Acıtır mı iki bıçak, bir kurşun yarası onu? Döndürür mü bu davasından? Seni döndürdü mü ki Türk askerini de döndürsün? O bir asker, İzem. Bir tek senin değil; yüzlerce, binlerce insanın kahramanı. Onu kurtaracaksan eğer kendin için değil, vatanın için yap. Çünkü vatanın ona ihtiyacı var."

Seni kurtaracağım Mecnun. Çünkü vatanın sana ihtiyacı var. Çünkü çocukların sana ihtiyacı var...

Yorgunluktan ve uykusuzluktan sızlayan gözlerim, güçlkle aralandı. Gözlerim boş ve beyaz tavana bakarken aklımda sadece dün gece olanlar vardı. Yedi yıl... Tam yedi yıl önce beni bir caninin, katilin elinden kurtaran o asker, dün yine karşıma çıktığında sadece keşke, dedim. Keşke onu böyle görmek zorunda kalmasaydım... Keşke hayatım, onun kaderinin bir parçası olmasaydı...

Düşüncelerim beni boğmadan yorganı üzerimden atıp çıplak ayakla rımla soğuk parkelere bastım. Odanın içindeki banyoya yürüyüp geceliğimi rasgele bir yere fırlattım. Duşu açtım ve soğuk suyun altına geçtim. Su bedenime her değdiğinde hislerim yavaşça kayboluyor, sanki tüm duygularım donuyordu. Ama kalbim, her damlayla daha fazla kasılıyor, dayanılmaz bir acı içinde büzülüyordu. Duştan çıkıp odaya geçtiğimde üzerime

siyah bir kazak ve aynı renkte bir pantolon geçirdim hemen. Saçlarıma havluyu sararak odadan çıktım. Evin içindeki kokuyu ciğerlerime doldurduğumda yüzümde tebessüm yeşerdi.

“Günaydın,” dedim mutfığa girerken. Gözlerim, Gül abla ve Pamir’i görünce dudaklarıma istemsizce bir gülümseme yayılmıştı. Yerde emekleyen Pamir’i görüp eğildim ve kucağıma aldım. “Hoş geldiniz,” dedim yumuşak bir sesle.

“Hoş bulduk İzem. Nasılsın?” diye sordu Gül abla, endişe dolu bakışlarla.

“İzo,” dedi Pamir. Küçük ellerini yanağıma yerleştirip dudaklarını alnıma bastırdı.

Zeynep kahkaha attı onun alışkanlık haline getirdiği şeye. “Şuna bak ya, kızın alnından öptü.”

Gül abla ona eşlik ederek, “Kadir abin öğretti,” dedi.

Pamir’in tombul yanaklarını sulu sulu öpüp yerime oturdum. “Kadir abi beni kesin alacak Pamir’e.”

“Senden iyi gelin mi bulacak?” dedi Gül abla şakayla.

“Anye...” İşaretparmağını bana doğrulttu. “İdo gedi?”

Kaşlarımı çattım. “Pamir’in sözlüğüne yeni kelime eklendi. *Gedi* ne demek?”

“Gelin, demek istiyor. Babası tüm gün evde senden gelinim diye bahsederse olacağı bu.” Kadir abi kesinlikle beni bir akrabasına almazsa rahat etmeyecekti. Beni tanıdığı günden beri, “*Keşke bizim sıpa büyük olsa da alsam seni,*” diye dert yanıyordu.

Zeynep, tabaklarımıza menemeni koyarken girdi lafa. “Eee alsın akrabasına. Yok mu bizim kıza yakışacak biri?”

“Yok yok. O taktı kafaya, Pamir’e alacak İzem’i,” dedi oğlunun saçını okşayıp.

Pamir yine bana bakıp, “Gedi,” dediğinde onu annesine uzattım.

“Bu çocuk benim kısmetimi bağlayacak,” dedim onlara ayak uydurup. Kahvaltıya başladığımızda aklım karmakarışık. Hâlâ Karam’ı düşünüyor ve onu nasıl ikna edeceğimi bilmiyordum.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Gül abla düşünceli olduğumu görüp.

“Hiç...” Omuzlarımı silktim umursamazca. “Öyle dalmışım.”

“Emin misin? Bir sorun var gibi?”

“Dün görüştün mü Âdem Albay’ın söylediği askerle?”

Sıcak çayımdan bir yudum aldığımda Zeynep'i yanıtlamayı ihmal etmedim. "Evet."

"Ne askeri?"

"Âdem Albay, İzem'den bir askerine terapi yapması için ricada bulunmuş. Asker tedaviyi kabul etmediği için de İzem'in inadına güvenmiş." Yaptığı patavatsızlıkla elimi alnıma vurmamak için zor tuttum kendimi. Susmasını ve benim konuşmamı beklemesini isterdim ondan.

Gül ablayı bir askere terapi yapmam ilgilendirmezken merak ettiği şeyi dillendirdi. "Âdem Albay senden rica mı etti? Hani hep emir veren adam?"

"Açıkçası beni de çok şaşırttı." Ellerini havaya kaldırdı Zeynep abartıyla.

"Gördün mü askeri peki?" İçimi bürüyen sıkıntıyla başımı salladım. Biraz duraksadı. Kafasındaki soruları önce kendi yanıtlamak, sonra benden bir cevap almak istiyor gibiydi. "Adı neydi?" diye sorduğunda Pamir'i yere bıraktı.

Boğazımda bir yumru belirdi. Dudaklarım ismini söylediğinde kalbim acıdı. "Karam Arslan Türker," dedim saklama gereksinimi duymadan.

Zaten bu ismi duymayı bekliyormuş gibi yüzündeki acı dolu gülümsemeyle gözlerini başka bir yöne kaçırıp tekrar etti. "Karam Arslan Türker..." dedi kısık sesle. "Pençe..."

Gözlerim kısıldı. "Pençe derken? Tanıyor musun onu?"

"Evet," dedi dürüstçe. "Kadir ile Korhan'ın tim komutanıydı." Korhan'la konuştuğumuz zamanı hatırladığımda dudaklarım aralandı. Tabii ya, onlar arkadaştı ve Gül ablanın onu tanımasından doğal bir şey yoktu!

"Neden geçmiş zaman eki kullanıyorsun?"

"Artık değil." Sesi buruk çıkmıştı, Zeynep'in gözlerinin içine baktı.

"Tedavi olmayı kabul etmiyor," dedim, onun hakkında uzun uzun konuşacağım biri vardı karşımda ve ben bu fırsatı kaçırmak istemiyordum. "Konuşmayı bile geri çevirdi."

Oraya kadar gelip beni gördüğünde verdiği tepkiyi anlamaya çalışıyordum dünden beri. Beni görmeyi beklemediği gibi ben de onu orada görmeyi beklemiyordum elbette fakat onun hareketleri sanki benden nefret ettiğini fısıldıyordu. Öyle bakıyordu ki sanki onu bu hale getiren kişi bendim...

"İki yıl oldu artık mesleğini devam ettirmediği," dedi Gül abla. "Önce uyuşturucu belasından kurtulmak için tedavi olundu ama... Psikolojik yardımı kabul etmedi."

“Uyuşturucu mu?”

Başımı salladım. “Kanına uyuşturucu enjekte etmişler.”

Duyduğu gerçeğe yüzü kasıldı Zeynep’in. “Allah’ın cezaları!” dedi hidetle. Onun yaşadığı acıyı hissettiğimde gözlerim yere kaydı öylece.

“Onu ikna edebilecek misin?” Çatlak sesinin altındaki umudu anlamamak için aptal olmak lazımdı ve ben aptal bir kadın değildim. Bunu başaracağıma inanıyordu; Tıpkı Âdem Albay gibi.

Düşündüm... Onu nasıl ikna edebilirdim ki? Bir daha görecektim miydi; benimle konuşacak mıydı... Bunları bile bilmezken ne onları ne de kendimi umutlandırmak istiyordum. Dudaklarımdan dökülen ince bir fısıltıyla, “Bilmiyorum, deneyeceğim,” dedim.

Nemli gözlerini saklamadan başını salladı. Karam’ın bu hali herkesi derinden etkiliyordu, ona değer verdiklerini anlamıştım kısa zamanda. “Keşke böyle olmasaydı...” Acıyla devam etti. “Daha yeni rütbe almıştı, her şey mahvoldu.”

Boğazım düğümlendi. “Rütbesi ne?”

Buruk bir gülümsemeye yanıtladı beni. “Yüzbaşı. Yüzbaşı Karam Arslan Türker.” İçimdeki kıvılcım gülümsemeye dönüştü. Gül abla beni cesaretlendirmek ister gibi devam etti. “O, çok güçlü bir asker, kolay kolay pes etmez.”

“Psikolojik yardımı neden kabul etmiyor?” Benim aklımdaki soruyu Zeynep tek seferde sorduğunda gelecek olan yanıtı merakla bekledim.

“Elleri,” dedi Gül abla. “Elleri titriyor.” Lanetin izlerinin ruhundan ve bedeninden silinmediğini o an anladım. Görevine devam edemeyeceğini düşünüyordu ve bunun altında yatan daha farklı daha büyük nedenlerin olduğunu hissediyordum. Sağ elimde, sanki on ay boyunca tedavi gördüğüm yaralar yeniden açılıyormuş gibi hafif bir sızı hissettim. Parmaklarım, istemsizce yumruk oldu. “Bunun bir çaresi var,” dedim, sesim titreyerek. “O, bunu başarabilir.”

Gül abla elini, hafifçe masadaki elimin üzerine bıraktı. “Sen de başarabilirsin İzem,” dedi, gözlerindeki umut ışığıyla. “Senin nasıl inatçı olduğunu hepimiz biliyoruz. Onu ikna etmek senin için çok kolay olmalı.”

“Sırf o durmayan çeneni susturmak için bile tedaviyi kabul edebilir,” diyen Zeynep, ortamdaki ağırlığı dağıtmak için kıkırdadı.

“Sanmıyorum,” diye mırıldandım. “Bana tek neden bu değilmiş gibi geliyor. Onu durduran başka bir şey olmalı.”

Elini elimden çeken Gül abla sanki burada kalırsa olmayacak şeyler anlatacakmış gibi hızla ayaklandı. "Biz artık gidelim," dedi Pamir'i yanına çağırıp. "Pamir'in uykusu var. Hem Kadir'le Korhan da evde yalnız."

Zeynep yaşlı bir teyze edasıyla, "Evi dağıtır şimdi onlar!" dedi.

"Birbirlerini öldürür demiyor da evi dağıtır diyor." Gülererek Pamir'in yanağından hafifçe öptüm. "Görüşürüz küçük kurt."

Pamir, elini yanağıma koyarak bakışlarını bana dikti. "İdo, gedi," dedi ciddi bir ifadeyle.

Kahkahayı patlattım. "Kismetlerimin önünü kapatıyorsun, Pamir. Yapma."

Pamir kaşlarını çatıp kızgın gibi bakınca annesi başını sabırla iki yana salladı. "Babası kılıkli," dedi alayla. "İdo'n senin falan değil, ona yaşına uygun, boylu poslu bir İstanbul beyefendisi bulacağız."

Gözlerimi devirdim. Bu tür konuşmalar açıldığında hep bir şekilde kaçma ihtiyacı hissediyordum. "Beni hemen evlendirme merakınız nedir, anlamıyorum."

Zeynep, şakacı bir tonla ekledi. "Yirmi beş yaşına gelmiş, hâlâ nō bō övlönmō mörökō diyor."

Kapıyı açarken mınıldandım, "Salak..." diye.

Onlar gittikten sonra odama geçmek üzereyken Zeynep'in sesi beni durdurdu. "Sen dur bakalım."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Durdum?" Tek kaşım havalandı. *Bu kız neden sorguya giren polis gibi davranıyor?* Onu takip edip salona geçtim ve hep oturduğum koltuğa yerleştim. "Ne oldu Zeynep?"

Kaşları usulca çatıldı. "Asıl sana ne oldu?"

"Anlamadım?"

Sıkıntılı nefes aldı. "O asker," dedi. "Neden ondan bahsederken öyle garip tepkiler verdin?"

Söyleyemeyeceğim kelimelerimi, "Ben..." diyerek belli ettim.

"Sana kendini hatırlattı," dedi çekinerek gözlerime bakıp. "Yaşadıklarını hatırladın." Çenem titredi. Yutkunmak istedim ama yapamadım. *Hatırlamam için unutmam lazımdı, ben hiç unutmamıştım...* "Ona iyi geleyim derken o seni kötü etkileyecek."

Islak kirpiklerimle baktım gözlerine. "Zeynep, ben onu tanıyorum."

"Nereden?" diye sordu yüzündeki şaşkınlığını saklayamadan. Taşları yerine oturtmaya çalışıyor, mantıklı konuşmak için düşünüyordu. Altı ay

önce buraya geldiğim ve o da iki yıl önce esir düştüğü için aklına gelen ilk şeyi kesik kelimeleriyle bana söyledi. “Yoksa... O...”

Onun tamamlayamadığı cümleyi ben tamamladım, “Beni kurtaran asker,” diye.

“Sen...” dedi acı dolu sesiyle. “Onu nasıl tanıdın sen?”

Basit bir soruydu bu. Omzumu silktim yavaşça. “O da beni tanıdı.” Bizim, geçmişimizle geleceğimiz aramızda bir köprü kurulmuştu sanki ve bu köprü çok kırılgandı; tıpkı benim ruhum gibi.

Yedi yıl önce beni gören ve unutmayan askerin gerçekliğiyle dudaklarını araladı. “Sen... Şaka yapmıyorsun! Bu nasıl oldu?”

“Narçiçeği, dedi bana. O gece de öyle seslenmişti, dün de yıllar sonra kullandı o kelimeyi.”

İhtimalin imkânsızlığıyla, “Yedi yıl geçmiş üzerinden, İzem,” dedi. “On sekizinde genç bir kızmışsın sen o zamanlar. Şimdiki İzem’den çok farklı bir haldeymişsin ve o da genç bir askermiş. Ben anlayamıyorum, nasıl hâlâ aklında kalmışsın ki?”

Cevabını bilmediğim fakat deli gibi merak ettiğim soruya dudak бүktüm. “Bilmem. Bildiğim tek şey ona yardım etmem gerektiği. Belki o bunu istemiyor ama ben onu bu halde bırakamam.”

“Bu mesleki açıdan etik değil, biliyorsun değil mi?” diye sordu gözlerime sorgularca bakıp. Biliyordum elbette. Üstlerimiz bu gerçeği öğrendiği an ben o şansı kaybedecektim. Sessiz kaldığımda devam etti. “Peki ya başaramazsan? O zaman ne yapacaksın?”

“Şu an olumlu düşünmek istiyorum. Daha bir kez gördüm onu, belki bir sonraki görüşmemizde fikirleri değişir...”

“Peki ya ikinci kez görebilecek misin?”

“Deneyeceğim,” dedim sadece. Sehpanın üzerine bıraktığım telefonu-
ma gelen mesaj sesiyle, oraya kaydı bakışlarım. Telefonu elime aldığımda gördüğüm isim anında saygı duruşuna geçmeme sebep oldu.

“Âdem Albay mı?” Zeynep’e başımı salladım.

“Araç yolladım, seni bekliyor aşağıda. Bir saate odamda ol!”

Sondaki o ünlemi görünce sertçe yutkundum. Beni neden çağırdığını tahmin ediyordum. Ayağa kalktığımda, “Hazırlanmam lazım, karargâha çağırıyor beni,” dedim.

Altdudağını ısırdı. “Allah günahlarını affetsin, iyi kızdın.”

Ona gözlerimi devirdim. “Saçmalama Zeynep. Adam beni öldürmeyecek.”

“Vallahi ben öldürmesini tercih ederdim.”

Sıkıntıyla nefes aldım. “Ben gideyim de bir de bunun için fırça yemeyeyim.” Beni fırçalayacağı bir durum yoktu ortada. Yanıma yolladığı askerini benden iyi tanıyor, inadını benden iyi biliyordu. Belki de görüşmeyi kabul etmesi onu umutlandırmıştı ve sorgulamak istiyordu şimdi neden geri çevirdiğini. Bilmediği şey ise benim onun iyileşmesini herkesten daha çok istediğimdi.

Üzerimi değiştirip yine benim için yolladıkları askeri araca bindim. İçimdeki huzursuzluk bir türlü geçmiyordu. Çığlık atıyor, mantıklı düşünmeme engel oluyordu.

Ben, kendi düşüncelerimde boğuluyordum.

Bir saatlik yol öyle hızlı bitmişti ki kendimi bir anda albayın kapısı önünde bulmuştum. Üniformamı giyinmeyi bile akıl edememiştım, derin nefes aldım ve kapıyı çaldım iki kez. Sert sesle gel komutunu duyduğumda, kapıyı açtım. İçeri girer girmez bana sinirle baktı. *İşte şimdi sıçmıştım!*

“Geç otur,” dedi emir veren sert sesi. Sinirli olduğu için ikiletmeden hemen koltuğa oturdum. “Beni neden çağırdınız, komutanım?” Bilmezlikten gelersen yırtabilir miydim? Denemekten zarar gelmezdi.

“Dün ne oldu?” sorusuyla beni köşeye sıkıştırdı iyice. Kaçış yollarımı kapattı ve benden cevap bekledi.

Kendimi toparlayıp, “Bir şey olmadı,” diye mırıldandım içimdeki fırtınayı gizleyerek.

“İzem!” diyen sert sesi kulaklarımı tırmaladığında irkilip yüzümü buruşturmamak için direndim. “Bana net cevaplar ver!”

Yutkundum. “Tedaviyi kabul etmedi,” diyerek ona istediğini verdim.

“Bunun için uğraştın mı?” diye sordu tek kaşını havalandırıp. Şimdi ne diyecektim? O, benimle konuşmayı bile kabul etmeden direkt kestirip atmıştı teklifi. Konuşmadan nasıl uğraşacak, ikna edecektim? Tamam, karşımdaki farklı biri olsaydı bunu yapmak benim için de kolay olurdu fakat bu, Karam’dı. Beni zorluyordu; onunla ne yapacağımı şaşırmıştım. “İzem, şu anda burada hep yaptığın gibi uzun uzun konuşup başımın etini yemen lazımken şimdi neden susuyorsun?”

“Albayım...” dedim sesimi kontrol altına alıp. “Onunla konuşmaya çalıştım ama...”

“Onu nereden tanıyorsun?” Beklemediğim bu soru karşısında gözlerim büyüdü. “Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?” Kalbim kasıldı acıyla.

Yıllardır ruhumda sakladığım, koruduğum sırrım şimdi zaafım olarak kendini belli ediyordu.

“Bunu nereden çıkardınız?”

Alayla güldü. “Karşında bir albay var, İzem. Zeki olduğunu sanıyorsun ama bazen çok fazla açık veriyorsun.”

Hayır, onların gereğinden fazla şey bildiklerini düşünüyordum sadece ve ben hislerimde asla yanılmazdım. “Bir açık verdiğimi sanmıyorum.”

“O zaman Karam Arslan kendini ele veriyor.”

“Ne demek istediğinizi anlamadım.”

Parmaklarını masanın üzerinde birbirine kenetledi. “Bu sabah Karam Arslan’ın yanına gittim. Bana, bir daha terapi konusunu açmamamı ve senin de zaten onunla seanslara girmek istemediğini söyledi.”

Dudaklarım hayretle aralandı. “Ne?”

“Ona inanmadım,” dedi çatık kaşlarla. “Ama anlamadığım, seni buradan göndermemi istemesi oldu. Seni neden buradan göndermek istiyor?”

Ben, yıllar önce burada alıkonmuştum. Bu topraklarda bir teröristin canını almış, bir çocuğun cansız bedenini görmüştüm. Burada tacize uğramış, işkence görmüştüm. O anların izleri, ruhuma ve bedenime kazınmıştı. Yıllar sonra buraya dönmek beni rahatsız etmezken onu neden ediyordu?

“Bilmiyorum.”

“Bana yalan söylüyorsun, İzem. Emrediyorum, aranızda neler olduğunu bana anlat! Hemen!”

Direnemezdim daha fazla. Ona yardımım dokunsun istiyorsam belki de albaya istediğini vermem lazımdı... Konuşmak istedim, uzun uzun anlatmak ve anlaşılacak istedim. Gözlerimi kapattım. “Yedi yıl önce...” diye başladım söze. “Üvey kuzenim tarafından kaçırıldım. Kendisi bir terör örgütü lideri...” Yüzüne bakmıyordum. Ne tepki verdiğini görmüyor ve bimişiyordum. “Üç ay tutsak etti bir mağarada beni. Nerede olduğumu dahi bilmedim. Ne kadar süredir orada olduğuma dair en ufak bir fikrim yoktu. Ta ki o güne kadar...” İçimde yükselen acıyı bastırmaya çalışarak yumruk yaptığım elimdeki izlere baktım. Nefesim titreyerek dökülmeye çalıştı dudaklarımdan. “Doğum günümde, on sekizinci yaş günümde bana...” Sustum. Başımı çevirip baktım ona beni anlaması için. Çünkü söylemeyecektim. Yüzü olsa da gözleri şaşkınlığını ele veriyordu. “Umudumu kaybettiğim anda, Türk askerleri olduğumuz yere baskın yaptı. Beni aldı onun elinden.”

“Karam mı kurtardı seni?”

Başımı salladım. Ağlama isteğim ağır bassa da buna izin vermedim. “Evet. O gece beni o kurtardı, şimdi de ben onu kurtarmak istiyorum.”

“Demek o yüzden senin burada kalmanı istemiyor... Her şey burada başladığı için...”

“Ben buraya geldiğimde içimde sadece beni oradan kurtaran askere olan vefa borcumu ödeme isteği vardı. Onunla karşılaşacağımı bile bilmiyordum ki...” dedim hızlı hızlı. “Ben gitmek istemiyorum. Gitmem için bir neden yok.”

“Seni zaten buradan kimse gönderemez. Ama bundan sonra Karam Arslan ile ilgilenmeni de istemiyorum. Bu mesleki açıdan etik değil ve eminim ki üstlerime bu durumdan bahsedersem onlar da karşı çıkacaklar. Hem... Her ne kadar dile getirmesen de sana geçmişini hatırlatacak. Aynı kaderi paylaşmanız, birlikte olmanız, size iyi gelmeyecek.”

“Hayır, hayır. Ben... Ben üzülmem. Geçmiş de hatırlamam. Kötü de olmam. Onunla ilgilenebilirim,” dedim hızla. İçimdeki kararsızlıkla yüzleşmeden, bu mücadeleyi kazanmak zorundaydım.

“İzem, bak...”

“Ona yardım etmek istiyorum,” dedim, lafını kesip. İçimdeki arzuyu dile getirdiğimde saygısızlık yapmak niyetinde olmadığımı anlasın istiyordum. “Lütfen, ona olan bir borcum var ve bunu ödemek istiyorum.” Başımı salladım bir kere. “Bakın, ona terapi vermem etik değil fakat onu benden iyi kimse anlayamaz. Şimdi ben bunu yapmazsam emin olun kimseyi yakınına almayacak ve aklı hep bende kalacak. Gitmemi mi istiyor? Yine kabul etmeyecek ki tedaviyi. Belki denersek ben başarıyım ve emin olun siz de isterseniz bana yardımcı olursunuz.”

Bakışları yumuşadı, yüzündeki sert ifade yavaşça çözüldü. “Bunu başarabilecek misin? Karam Arslan inatçıdır, dediğim dedik bir tiptir,” diye uyardı beni.

“Deneyeceğim. Elimden geleni yapacağım.”

“Tamam,” dedi, derin bir nefes alarak. “Ama anlamadığım bir şey var,” diye devam etti, gözlerini kıstı. “Üzerinden o kadar yıl geçmiş. Sen daha on sekizinde bir kız, o da yirmi dört yaşında genç bir askerdi o zamanlar. Yıllar sonra birbirinizi nasıl tanıdınız siz?”

Buna verecek mantıklı bir cevabım vardı: İnsan kahramanını unutmaz. O benim kahramanımdı ve ben onu unutamazdım. Ama o... Onun adına verecek mantıklı bir cevabım yoktu.

Gerçekten, o beni nasıl tanıdı?

Göğsünde izimi taşıyor, unutabilir miydi ki beni?

Bu soruya sadece omuz silktim. Âdem Albay ne anladı bilmiyorum ama sert yüzünde varla yok arası bir gülümseme belirdi.

Âdem Albay'ın yanından çıktığımda içimdeki yük biraz hafiflemiş gibiydi. Kadir abilere geldiğimde ise içimdeki öksüz kızın yine boynunu büktüğünü kalbimdeki ağırlıktan anlamıştım.

Kadir abi mutfağa doğru seslenip, "Bizim küçük Bozkurt nerede?" diye sordu. Elindeki bıçağı masaya bırakırken Gül abla, yüzünde hafif bir yorgunlukla kocasını yanıtladı. "Saklanmıştır bir yerlerde."

Kadir abi yüzünü buruşturdu. "Yok yok, bu çocuktan asker falan olmaz. Hayallerimle oynuyor resmen."

Elimdeki salatalıkları yıkayıp Gül ablanın yanına geldim. "Kusura bakma Kadir abi de; ben kocamın asker olmasını istemem," dedim şakayla.

"Başladı bizim müstakbel gelin." Elini havada salladı. "Kızım, kendin rûm gün karargâhtasın, neden alışamadın bu askerlere sen?"

Omuz silktim yüzüm asıldığında, başka da bir şey söylemedim. Sofrayı tamamen kurup oturmuş ve koyu bir sohbe dalmıştık. Korhan narla ilgili bir anısını anlatırken herkes gülüyordu ancak ben o kahkahalardan çok uzaktaydım. "Ama sen de hak ettin ablacığım," dedi Gül abla, Pamir'in ağzını peçeteyle silip.

Korhan, elini kalbine koydu. Bu, onun kalbi kırıldığı zaman yaptığı bir şeydi. "Al, kırdın işte. Kırdın. Kırdın. Yine kırdın."

"Sen de iyi alıştın ha kendini acındırmaya," dedi Zeynep gözlerini devirip.

Ona kötü kötü baktı. "Sen sus kara gergedan," dediğinde dayanamayıp kahkaha attım. Bu ikisi böyleydi; önce kavga eder sonra da sanki az önce birbirlerini gömen onlar değilmiş gibi sohbe dalarlardı.

"Esmâ, iyi misin abim?"

Kadir abinin sorusuyla geldiğimizden beri yüzü asık olan Esmâ'ya baktık. Tabagındaki yemeğiyle oynuyordu. "İyiyim abi."

"Keyfin yok gibi, bir sorun mu var?" Onun neşeli hallerine o kadar alışmıştık ki sessiz sakin oturması garibimize gidiyordu.

Omuz silkti. "Galiba hastalanacağım. Başım ağrıyor biraz."

"Dün sana o kadar dedik insan gibi giyin diye. Bu soğukta giyinmişsin küçük bir parça, nasıl ısıtsın o seni?" diye kızdı Korhan.

“Ben alışığım, abi. Sorun değil.”

“Sorun!” Korhan’ın beklenmedik tepkisiyle şaşkın bakışlarımız onu buldu. Aniden yükselmesini hiç kimse beklemiyordu.

Kadir abi bu saçma çıkışa kayıtsız kalamayıp azarladı onu. “Ne bağınyorsun lan kıza!”

Korhan da ne yaptığıının farkına varmış gibi birkaç saniye duraksadı. “Bağırmak istemedim.” Onun aslında bahsettiği sorun, Esmâ’nın onu görmezlikten gelip de peşinde abi diye dolanmasıydı. Artık bu durumun canını sıkıldığını açıkça belli ediyordu.

Korhan ve Esmâ arasındaki gerginlik tam bitti derken beni darlamaya başladılar. “Eee İzem, sen ne zaman evleniyorsun?”

Çatalı tutan elim havada asılı kalırken gözlerimi büyüttüm. “Bu da nereden çıktı şimdi?” Konu ne ara benim evliliğime gelmişti ki?

“Şu Cahit denen adam ne ayak?” Zaten bir Cahit’imiz eksikti!

“Ne ayakmış abi?”

Bahsettiği konu buraya geldiğim günden canımı sıkan tek şeydi. Sürekli peşimde dolanan Cahit olmasaydı o sorun da hallolacaktı fakat durmuyordu. Hep bir çaba içerisindeydi. Çabalaması nafileydi. Ona karşı hiçbir zaman bir şey hissetmeyeceğimi biliyorken yakın davranamaz ve umutlandıramazdım onu. En iyisi uzak durmaktı. İlk deneyimimin başarısızlığı bunu yapmam için itekliyordu beni.

Geçmişimden dolayı insanlardan, özellikle de erkeklerden kaçarken yıllar öncesinde kendimi normal bir üniversiteli gibi hissetmek isteyip bir ilişkiye başlamıştım. Üniversitenin üçüncü yılında başlayan ve iki ay süren bu ilişkiye ne kadar sevgililik denirdi bilemiyorum fakat Ömer’le asla bir temasta bulunmamıştım. Hal böyle olunca o da yavaş yavaş bu durumdan sıkılmıştı. İki ay böyle devam eden kovalamacamız, sonunda beni öpmek istemesi ve ben kriz geçirince başarısız olmasıyla son bulmuştu. Kendime geldikten sonra ise onun korku dolu gözleriyle karşılaşmış orada hem bu eziyete hem de ilişkiye son vermiştim.

“Sevgili misiniz?”

“Sana ne, Kadir...” dedi Gül abla bezgin ifadeyle. “Kocaman kız, istediğiyle sevgili olur.”

Kadir abi çatık kaşlarla ona döndü. “Olamaz. O yavaşak Cahit’le asla olamaz.” Ellerini havaya kaldırarak ekledi. “Ben onu yakışıklı, boyu posu yerinde, akıllı, esmer bir askerle evlendireceğim.”

Onun benim için kurduğu hayallerle içtiğim su boğazımda kaldı. Öksürürken Korhan keyifle sırtıp sırtıma vurdu. "Helal fıstığım. Helal."

Zeynep de bu durumdan keyif aldığını belli ederek hemen atladı. "Abi, bu kız askerlerden kaçıyor. Ne askeri?"

Kadir abinin kaşları yavaşça çatıldı. "Kaçıyor derken?"

Olay artık beni rahatsız edici boyuta geçiyordu. Bu rahatsızlığımı anlamamaları da ayrı bir canımı sıktığı için ayaklandım. "Ben bir yüzümü yıkayayım."

Korhan gülmemeye çalışarak, "Git git," dedi, "Soğuk su da iç sen." Dişlerimi sıkıp gözlerimi devirdim. Bu çocuk elimde kalacaktı bir gün, emindim.

Elimi yüzümü yıkayıp konunun benden uzaklaşmasını bekledikten sonra lavabodan çıktığımda; kapının sesini duyup salona doğru, "Ben bakarım!" diye seslendim. Kapıyı açmadan önce alışkanlık haline getirdiğim şeyi yapıp kulağımın arkasındaki tutamları yüzüme doğru döktüm şakağımdaki iz belli olmasın diye. Yüzüme gülümsememi yayıp kapıyı açtığımda ise bu gülümsemem hızla solmuştu. Karşımda bana siyah gözleriyle bakan adamı gördüğümde kalbim durdu sanki bir anlığına. Kapının kul-punda olan ellerimin titrediğini hissettim.

Neden benim avuç içimi sızlatıyor bu adam?

Beni burada görmeyi beklemiyordu, bu ani sürpriz ikimizi de kısa bir anlığına duraksattı. "Senin burada ne işin var?" diye sordu kendine geldiğinde o kalın ve erkeksi sesiyle.

Kendimi toparlamaya çalıştım ben de onun gibi. Onu, burada görmenin verdiği heyecanla yanlış bir şey yapıp saçmalamaktan deli gibi korkarken kelimeleri doğru seçmeye özen gösterdim. "Senin ne işin var burada?" dedim, onun sorusunu ona tekrar ederek.

Tek kaşını havalandırdığında onu bir askerden daha çok serseri gibi gösteren, sağ kaşının ucundaki çizik izi dikkatimi çekti. Bunu kendisinin yapmadığına emindim. Nasıl ve ne zaman olduğunu düşünmek ise kanımı donduruyordu. "İlk ben sordum."

Derin nefes alıp kapıyı tamamen açtım. "İçeri geçecek misin?" Onunla kapı önünde inatlaşmak istemiyordum. Belki sohbet etmeye hayır demezdim ama inat... Ona karşı koyabileceğimi düşünmem bile hataydı!

Gözlerini, gözlerimden saniye bile olsun çekmeden içeriye doğru adım attı. Ona arkamı dönüp kapıyı kapatıp tekrar geriye döndüğümde dibi-me kadar girmişti. Bu, irkilmeme sebep oldu. Gözlerim yavaşça gözlerine

tırmandı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum anlamaz bakışlarla. Dibime kadar girmesini gerektirecek ne olmuştu?

"Soruma cevap almaya çalışıyorum." Bunu, burun buruna gelecek kadar yakınima girmeden de yapabiliirdi.

Tam o anda Kadir abinin sesi ikimizin de donmasına sebep oldu. "Arslan, geldin mi?"

Endişeyle Karam'a baktım. Hayır, donan bir tek bendim, Karam'ın umurunda bile değildi bu durum! Bu durumda yanlış anlaşılmanız kaçınılmazdı. Bir an önce çekilmesi gerekiyordu.

Dişlerimi sıkarak kısık sesle, "Çekilsene!" dedim, uyarıcı bir tonla ama o beni duymuyormuş gibi, sanki tamamen benimle inatlaşıyormuş gibi sadece tek bir kelime fısıldadı. "Cevap?"

Kaşlarını çatmış bizi izleyen Kadir abi, "Siz ne yapıyorsunuz orada?" diye sordu şaşkın şaşkın.

İçimde bir panik dalgası yükseldi. "Çekil, yanlış anlayacak millet."

"Soruma cevap ver." *İnatçı keçi!*

Normal zamanda inadımdan asla dönmez ve konuşmazdım fakat onunla burada, bu yakınlıkta daha fazla kalmak istemediğim için hızla bildiği —belki de bilmediği— şeyleri sıraladım. "Askeriyede psikoloğum ben, unuttun mu? Kadir abilerle de oradan tanışıyoruz. Oldu mu?"

Uzatmadı. Tatmin olmuştu verdiğim cevaptan ve bana sırtını dönerek Kadir abiye selam verip salona geçti. Onun gitmesiyle gözlerimi kapatıp elimi kalbime bastırarak tuttuğum nefesimi bıraktım usulca. Tenine sinen barut kokusu her şeye rağmen hâlâ boğazımı yakacak kadar yoğundu. Ben de salona geçtiğimde herkes kendi yerinde oturmuş, yemeğini yiyordu. Gül ablayla göz göze geldiğimizde bakışlarını kaçırdı. Onun planıydı. Karam ve beni bir araya getirip onu ikna etmemi istiyordu fakat planlarının benim elimde patlayacağını da hesaba katamamıştı maalesef. Derin nefes alarak yerime geçtiğimde Karam'la sandalyelerimizin karşılıklı olması tamamen tesadüf.

"Siz tanışıyor musunuz?" Beklenen soruyla yemeğim yine yarım kalmıştı.

"Gel de açıkla şimdi..." diye mırıldandı Korhan.

"Hayır," dedim ve benimle aynı anda, "Evet," dedi Karam.

"Nereden?" diye sordu Kadir abi gözlerini kısarak.

Karam'ın masada sabit kalan gözleri, gözlerimi buldu. Nasıl tanıştığımızı anlatmasını istemiyordum. Bunu, ona gözlerimle belli etmekten asla

çekinmedim. "Âdem Albay'ın anlattığı askeri psikolog," dedi Karam, sanki onun için gerçekten bundan ibaretmişim gibi.

Ne bekliyordum ki zaten? O, benim için önemli biriydi, benim ise onun hayatında bir yerim yoktu.

"Cidden mi?" diye sordu Kadir abi şaşkın ama heyecanlı sesle. "Terapiyi kabul ettin mi?"

"Hayır!" dedi hiç bekletmeden.

Vereceği tepkiyi bildikleri için herkes susmuş ve sakince yemeğini yemişti. Her ne kadar yemeğe odaklanmaya çalışsam da beni çekinmeden izleyen siyah gözler karşısında bunu yapamıyordum. Yemek boyunca bir dakika bile çekmemişti gözlerini üzerimden. Bu rahatsız edici değildi ama garip hissettiriyordu. Bir şeyleri anlamak ister gibiydi. Nefret, kin, suçluluk duygusu... Birçok hissi aynı anda yaşıyordu sanki.

Nihayet sofrayı toplama bahanesiyle salondan uzaklaşıp mutfığa geçtiğimde, "Abla," dedim, elimdeki tepsiyi masaya bıraktım, "neden yaptın bunu?"

"Neyi?"

"Abla!"

Bu kez uzatmadı. "Onu ikna etmen gerekiyordu çünkü. Bir şekilde etrafında olursan senin için kolay olur diye düşündüm."

"Sence o, buna kanacak biri mi?" Zeynep'in sorduğu soru, aslında bizim aklımızdaki onca sorunun cevabıydı. Omuz silkti Gül abla. "Bir şekilde ikna olacak."

"O adam kim ki?"

Çay tepsisini elime alıp, "Ben bunları götüreyim," dedikten sonra masum masum bana bakan Esmâ'ya göz kırptım. Ben çıkarken Zeynep de Esmâ'yı kolunun altına almış, Karam Arslan'dan bahsediyordu.

Salona girdiğimde yine istemsizce onunla göz göze geldim. Bakışları, saniye bile olsun ayrılmıyordu üzerimden ve bu beni geriyordu. Bir şey sormak istiyor gibiydi ama alacağı cevap da gözlerimde saklıydı. Susuyor ve cevabını almaya çalışıyordu.

"Sen de olmasan bizi hatırlayan yok."

"Başladı yine saçmalamaya," dedi çayını tepsiden alan Kadir abi. "Ellerine sağlık kardeşim."

"Afiyet olsun abi."

"Sağ ol fıstığım," dedi Korhan göz kırpıp.

Karam'ın yanına geldiğimde tepsiyi sıkıca tuttum. Bu adam elimi ayağımı birbirine dolandırıyordu. Bana hem çok tanıdık hem de çok yabancı olan bu adam, ayarlarımla oynuyordu. Uzattığım tepsideki bardağı aldığı anda, "Teşekkür ederim," dedi. Duymadım onu çünkü o an tüm odağım, durmadan titreyen ellerindeydi.

Bu, sıradan bir titreme değildi; sanki yaklaşan bir fırtınanın habercisiydi. Ellerinin kontrolsüzce sarsıldığını gördükçe içimdeki endişe büyüyordu. Onun elleri titredikçe benim kirpiklerim de hafifçe titremeye başladı. Bakışlarım, istemsizce ellerinden kayıp gözlerine yükseldi. Gözlerimdeki sessiz soruyu fark etmiş gibi başını yavaşça iki yana salladı. Gözlerim tekrar titreyen eline kaydı. Tam ona uzanmak üzereydim ki bardağı yavaşça yere bıraktı. Sanki titremesini saklamak istermiş gibi elini hızla gözlerimin önünden çekip gizledi.

"Kızım, doğrulmayı düşünüyor musun acaba?" diyen Kadir abinin sesiyle döndüm gerçek dünyaya. Az önce gördüklerim sadece korkulu kâbus olabilirdi benim için. Gözlerimi gözlerinden çekip kendi yerime geçtim.

"İyi misin fıstık? Rengin beyazladı."

Bedenim buz gibiydi. Aklım onun titreyen ellerindeyken gözlerim istemsizce kayıyordu yumruk yaptığı eline. "Üşüdüm," dedim kısık sesle.

"Klimayı açayım diyeceğim ama ev sıcak." Üşüyen kalbime bir faydası dokunacağını düşünmüyordum.

Bu konuşmalardan sıkılmış ve kaçmanın yolunu arıyormuş gibi ayaklandı Karam. "Hava alacağım ben." Salonun kapısını açıp balkona çıktı hiç beklemeden.

"Biri üşür diğeri tişörtle balkona çıkar. Anlamıyorum ki hanginiz normalsiniz!"

"Hiçbiri... İkisinde de bir haller var ama hayırlısı," dedi Kadir abi, şüphelendiğini belli eden bir sesle.

Gözlerim kapanan balkon kapısına dikildi. "Hep mi böyle az konuşur?"

"Arslan mı?" diye sordu Kadir abi. Başımı salladım. "O geceden sonra bu kelimeleri duyduğumuza şükrediyoruz."

"Aynı timdeydiniz?"

"Evet. Tim komutanımızdı."

"Ama şimdi..."

"Psikolojisi normal değil. Mesleğine devam edemez." Bir asker için en büyük ceza, nefes aldığı halde mesleğine devam etmemesidir.

“Bu, onun için en büyük ceza oldu,” dedi Korhan.

Ayağa kalktığımda içimde biriken sessiz düşüncüyü, “Bu cezayı kendi kendine veriyor,” diye fısıldadım. Sesim boğuk ve kısıktı. Düşüncelerim adımlarımı kontrolsüz hale getirirken balkona doğru ilerledim. Oradaydı. Bir eli balkonun demir korkuluğunu sıkıca kavramıştı, diğer eli ise sigarayı tutuyordu. O gecedен sonra sigaradan korkardım. Ateşten korkardım. Bıçaklardan korkardım... Herkesin korkusuz sandığı kadın, içinde yılların birikimini taşıyordu.

Sigarayı dudaklarına götürdüğünde kol kasları gerildi, omuzları ve sırtı kumaşın altında zorlandı. Kaslarının sertliği, “Ben askerim!” diye bağııyordu. Gücünü, disiplinini her haliyle gösteriyordu.

“Beni daha ne kadar izleyeceksin?” Aniden duyduğum sesle irkildim. Sırtım dayalı olduğu duvardan istemsizce ayrıldı. Bana bakmasa da fark etmesi zor olmamıştı. Tabii ki fark edecekti, o bir askerdi.

Derin nefes alıp yanına adımladım. Tam yanında durduğumda ise başımı çevirip baktım ona. “Zararlı değil mi o?”

Benim avuç içimi yakan sigara, senin ciğerlerini yakmıyor mu?

“Alıştım ben,” dedi sigarayı tekrardan dudaklarına değdirip.

Ellerine baktığımda artık titremediğini gördüm. “Ellerin sigara içmediğin için mi titriyordu?”

Ben cevap vermez diye düşünürken, “Hayır,” dedi. “Kanıma karışan maddenin bıraktığı fesatlardan sadece biri.” Zaten üşüyen bedenim buz kesti. Bu... Acımasızcaydı.

“Tedavi sürecin bitmedi mi?”

“Bitti.” Benimle bunları konuşması, içimde bir umut ışığı yakmıştı.

Bakışlarım omzuna düştü. “Doktora gittin mi?” Kaşları çatıldı. “Omzun için.”

“Gerek yok,” dedi kestirip atar gibi.

Onunla direkt tedaviden konuşmayacağım için ellerimi göğsümde birleştirip karanlıkları izledim. Genellikle ayın aydınlattığı gökyüzünü karanlıkları aydınlatıyordu şimdi. Muazzam bir görüntüydü.

Vatanımın her karışı için ölmeye değerdi... Sırf o bayrak dalgalansın diye nefessiz kalmaya değerdi.

“Neden bu kadar sessizsin?” Gözlerimi al bayraktan çekip ona baktım. “Geçen gün hiç susmuyordun, bugün neredeyse hiç konuşmuyorsun.”

“Konuşmamı istemiyorsun,” dedim gözlerine dikkatlice bakıp.

"Çok garip," dediğinde gözlerini çekti benden. "Seni yıllardır tanıyor-muşum ve araya sadece birkaç ay girmiş de uzaklaşmışız gibi hissediyorum." Aynı şeyleri hissetmemiz yutkunmama sebep oldu.

Aklımda beliren soruyla araladım dudaklarımı. Belki tam zamanıydı belki de çok saçmaydı ama sordum yine de. "Beni nasıl tanıdın? Yedi yıl önce daha on sekiz yaşındaydım ben. Aynı kız değilim, çok değiştim. Beni tanıman imkânsızdı."

Sorumun onu nasıl gerdüğünün farkındaydım. "Hafızam güçlüdür," dediğinde ona inanmamıştım.

"Kabul etmeyeceksin, değil mi?"

"Neyi?"

"Psikolojik yardım almayı."

"Vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"Neyden?"

"Benden."

Başımı iki yan salladım. "Asla."

Bedenini tamamen döndürdü bana. Yüzündeki sert ifadeyi saklamadı benden. "Bu inat neden?"

"Sana olan borcumu ödemek istiyorum sadece." Beni anlamayacak kadar akılsız değildi, bunu biliyordum.

Bakışları daha da sertleşti. Siyah gözlerinde beni korkutmak isteyen bir bakış vardı. "Ben vatanıma âşığım," dedi net sesle. "Kalbimde ve aklımda ondan başka bir şey yok. Ama sen... Sen delisin. Bir askerin peşinden koşacak kadar delisin. Söylesene; hiç mi akıllanmayacaksın Narçiçeği?"

Dudaklarım, onun sözlerine inatla, hafifçe yukarı kıvrıldı. "Akıllanmayacağım," dedim kararlı bir sesle. "Seni iyileştirmek istemem delilikse bırak deli olayım."

"Ben hasta değilim! Hasta olmayan bir adamın nesini iyileştireceksin?"

Onun sertliğine karşı içimdeki inat ateşlendi. "Sana bir teşhis koymadım fakat koyacak olursam da... Bırak ona da ben karar vereyim. Benim mesleğim bu ve mesleğimi yapmama izin ver. Ayrıca hasta değil, danışan diyoruz." Gözlerim, onun gözlerine meydan okuyarak kilitlendi. O inatçıysa ben de ondan geri kalmayacaktım.

"Git mesleğini başkasının üzerinde dene! Bir daha da sakın açma bu konuyu!"

Bana sırtını dönüp gitmek istediğine, “Bana verdiğin sözü unuttun mu?” diye sordum. Adımları bıçak gibi kesildi. Sırtının gerildiğini gördüm, nefes almadığını anladım. İsteddiği şey kendimi ona hatırlatmam mıydı? Bunu seve seve yapardım. “Çocukları kurtaracaktın; unuttun mu Karam Arslan Türker?” Düz psikoloji işe yaramıyorsa biz de ters psikoloji denerdik. “Sen sözünü tutmayan korkağın, yalancının tekisin! Senden asker falan olmaz! Baksana, konuşmaktan bile korkuyorsun. Sen nasıl asker ol...” Cümlemi tamamlamadan bana dönen bedeni, ani bir hızla karşımda durdu. Korkuluğa yaslanan sırtım, onun kolları arasında kalmıştı. *Tamam, maksadım kışkırtmaktı ama böyle değil!*

Ellerini iki yanıma uzatıp korkulukları sıktı. Üzerime doğru eğilip, “O ağzını açarsan bir daha...” dedi. Gözleri kocaman olmuştu.

Düşme korkusunu unutmaya çalışıp çenemi havaya kaldırdım. “Ne yaparsın?” diye sordum ve alayla devam ettim. “Öldürür müsün?”

Sanki yeri varmış gibi biraz daha eğildi üzerime ve ben biraz daha geriye doğru eğdim belimi. “Seni konuşamaz hale getiririm Narçiçeği. Emin ol, bunu istemezsin.”

Havanın soğuğuna karşı, bedenime yaslı olan bedeni cehennemini andırıyordu bana. “Düşeceğim,” dedim kısık sesle. Sanki az önce ona kafa tutan ben değilmişim gibi sesim içime kaçmıştı. “Karam, geri çekil. Düşeceğim.”

“Geri çekildiğimde de düşeceksin.” Haklıydı. Bedenime yasladığı bedeni olmasaydı şu an sekizinci kattan aşağıya doğru yol alıyordum.

Kaşlarımı çattım. “Çekil, kendi başımın çaresine bakarım ben.” *Nah bakardım.*

İçimden, çekilmemesi için dua ederken korkulukları tutan elleri belime kaydı. Avuç içlerini belime yasladığında ürperdim. Kendisiyle beraber beni de geriye doğru çekip doğrulttu. Avuç içim ve elim onun sert gövdesine çarpıp düşme korkusundan kurtuldu. Ama kalbim daha hızla atmaya başlamıştı. “Kollarım arasında ürkek bir ceylan gibi korkudan titrerken, nasıl hâlâ bana kafa tutuyorsun, anlamıyorum. Derdin ne senin, Narçiçeği?”

Yine benim sağ avuç içim, onun sol tarafına denk gelmişti. *Tıpkı rüyamdaki gibi.* Elimin altındaki, boynundan göğsüne doğru uzanan künyenin soğuğunu hissettim. Bakışlarım gözlerine tırmandı usulca. Uysal sesle konuştum bu kez. “Sadece iyileşmeni istiyorum. Tamam, belki hasta değilsin ama en azından bir kez olsun konuş benimle. Bir kez konuş; sonra ısrar etmeyeceğim.”

Ama çekiyormuş gibi kısıtı gözlerini bana dikti. "Yapma," diye fısıldadı. "Bunu bana yapma."

"Ben bir şey yapmıyorum ki. Tek isteğim senin iyileşmen."

"Yapma," dedi yine aynı şekilde. Belimi kavrayan elinin buz kestiğini karnıya üzerinden hissediyordum. "Bana o anları hatırlatıyorsun. Bana o geceyi hatırlatıyorsun. Bana acılarımı hatırlatıyorsun. Yapma." Acılarından kaçacağına, benimle iyileşemez miydi? Peki ya aynı şeylerin benim için de geçerli olduğunu bilmiyor muydu? Ona bakınca neleri hatırladığını bilmiyor muydu?

Bu ikimiz için de bir sınavdı ve bu sınavdan yalnız başımıza geçemeyene.

Yutkunarak, "Bunu yapmak istemediğimi biliyorsun," dedim ona. "Bunu, neden yaptığımı da biliyorsun. İyileşmeni istiyorum. Sana olan borcumu ödemem gerekiyor."

"Benim zaten bir gönül yaram var vatan adında. Bir diğeri olmaya ne çok heveslisin?"

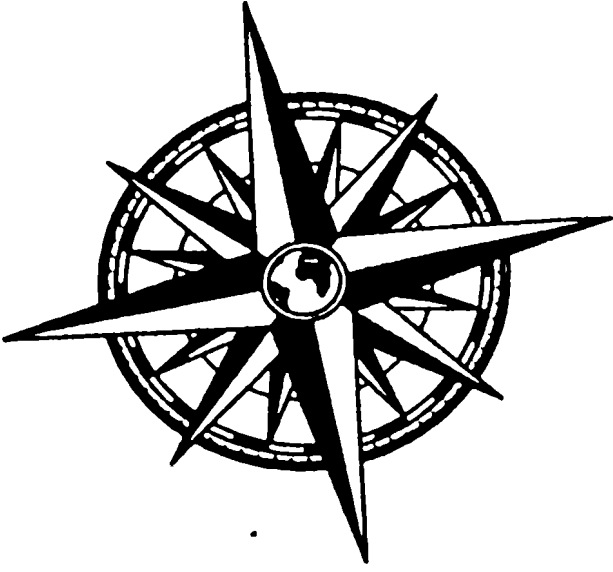
Sesi, bir anlığına öyle bir fısıltıyla çıktı ki sanki kelimelerin ucunda can çekişiyordu. Boğazına düğümlenen kısık nefesleri, yavaşça eriyen bir hayat parçası gibiydi. Bana öyle bir baktı ki an, ona o yarayı da ben açıyorum sandım. O bakıştan korktum. Ondandır değil... Ona yara olmaktan, en çok da onun gözlerinde kendimi bir yara gibi görmekten korktum. "İstemiyorum." Gözleri yine ifadesizliğe büründü, sesi buzdan farksızdı. Ben değil, o benim canımı yakmaya yemin etmiş gibiydi. "Bana bir borcun yok. O benim görevimdi ve seni, bir Türk askeri olarak kurtardım."

"Ama sen..." İtiraz etmek istedim fakat bana müsaade etmedi.

"Aması yok," dedi daha çok sertleşen sesi. Elini belimden çekip uzaklaştı benden. Boşluğa düşmüş gibi tutunacak bir yer aradım. "İstemiyorum. İyileşmeyi de seni de istemiyorum." Geriye doğru iki adım attı. "Git, Leyla," dedi. İlk kez isimle hitap etmişti. "Buradan git." Bu, son cümlesiydi. Sırtını bana döndüğünde sanki onu durdurmamı istemiyormuş gibi hızla çekip gitti.

Az önce düşme korkusu yaşadığım korkuluklara tutundum sıkıca. Ardında bıraktığı sessiz fırtınaya karşı fısıldadım yemin eder gibi.

"Karam Arslan Türker, seni iyileştireceğim. Bu da benim sana sözüm olsun."

3. MAVERA

ZAAF YANLARI. ZAYIF YANLARI

*R*uhu acır mı ki bir insanın?

"*Ruhum, ruhuna emanet,*" derim ben hep sevdiklerime. Çünkü sorunun cevabı tam da bu kelimede saklı. Bir insanın en çok ruhu acır, ruhu incinir ve yine ruhu kırılır. Ama en kötüsü de bir insanın ruhunun hiçbir zaman ölmemesidir.

Benim ruhum, avuç içimdeki yarada saklı. Çünkü ben o gün orada, ruhumu teslim ettiğimi düşündüm fakat yine de orada ruhların ölemeyeceğini öğrendim. Ben, o gece ölmeyi o kadar çok istedim ki bu hayata bir daha gelsem ve bunları yaşamayacağımı söyleseler; iterdim elimin tersiyle. İsmimi söyleyen o adam, benim kalbimi almaya ve söküp atmaya yemiş etmiş gibiydi.

İşte kimi sevdiğine kalbini verir kimi de alır...

"Abla ama ben seni çok özledim," dedi Kenan üzgün üzgün.

Direksiyonu sola doğru kırdığımda onu yanıtladım hemen. "Dudaklarını mı büktün sen yine?"

"Hee," dedi uzatarak. "Büktüm."

"Kenan!" Annemin beni telefondan bile rahatsız eden sesine yüzümü buruşturdum. "*He* değil, *evet* diyeceksin."

"Ama ablam *hee* diyor?"

"Ablan yemiş kafayı. Altı farklı dil biliyor, yaptığı şiveye bak." Ve altı farklı ülkede tedavi görmek için mecburen öğrendiğim dillerden bile nefret ediyordum ben.

"Anneciğim," dedim kelime her ne kadar kalbimi acıtsa da. "Hatırlatırım, senin kendi dilinde de *he* kelimesi kullanılıyor."

"Sen geç dalganı." Başıma bir terlik atmadığı kalıyor zaten. "Altı aydır oradasın ama tamamen değiştin."

Omuz silktim. "Ben bu değişikliği sevdim."

Sıkıntılı nefes aldı. “Senin burada kocaman bir şirketin, dudaklarının arasından çıkan tek kelimeye muhtaç olan sayısızca çalışanın var. Neden burada rahat hayat yaşamak yerine orada kendine zulmediyorsun?”

“Ben oraya dönmeyeceğim,” dedim net bir şekilde. “Burası bana iyi geliyor ve ben mutluyum.” Acılarımın şehrinde, acılarımı unutmayı deniyordum.

“Abla, doğum gününe gelecek misin?”

Doğum gününe daha aylar olsa da heyecanına tebessüm ettim. “Bilmiyorum, ablacığım. Eğer izin alabilirsem geleceğim mutlaka.”

“Peki ya yılbaşında gelecek misin?”

“Bugün ayın kaçı?” O günden beri sayılarla aram hiç iyi değildi.

“4 Aralık’tayız, abla. Ne yapacağız senin bu unutkanlığını?” dedi bilmiş sesle. En son 22 Kasım’dı benim için; onu yedi yıl sonra gördüğüm gün...

Kahkaha attım. “Bak sen sıpaya...”

“İzem! Ağzını bozmadan konuş.”

Annemin alışık olduğumuz haline dokunmadan Kenan’la konuşmamı devam ettirdim. “Yılbaşına gelemem ablam ama doğum gününe gelmeye çalışacağım.”

“Tamam abla. Şimdi kapatmam gerekiyor, İngilizce öğretmenim gelecek.” Daha yarım saat önce keman dersinden çıkan çocuğun şimdi başka bir derse girme zorunluluğuna sinir olsam da bir şey demedim. Bana yaptıklarının aynısını yapıyorlardı ona da. Çocukluğunu yaşamasına izin vermek yerine sıkıyor ve kısıtlıyorlardı. Kenan çok akıllı bir çocuktı ve kendisi de bunun farkındaydı. Daha on üç yaşında olmasına rağmen iki yabancı dil konuşuyordu, piyano ve keman çalabiliyordu.

“Tamam ablam. Seni öpüyorum çokça,” deyip öpücük attım.

“Ben de seni öptüm.”

Telefonu kapattığımda derin nefes aldım. Kenan’ı ilk başta kabullenmemiştim. Annemin zaten bana vermediği sevgisini başka bir çocuğa verecek olma düşüncesi beni mahvediyordu. Ama büyüdükçe daha çok alıştım ona. Bana yaşadığım kötü anları unutturup masum masum güldüğünde içim titriyor ve ona sarılamadığım her gün özleminden ölüyorum neredeyse.

Arabamı hastanenin karşısına park edip çantamı aldım yan koltuktan. Zeynep’le birlikte geçecektik eve. Akşam, Gül ablalar geleceğinden hazırlık yapacaktık. Kar yağışı şiddetlenirken ben de adımlarımı hızlandırıp hastaneye girdim. Zeynep’in odasının kapısının karşısına geldiğimde kapıya

iki kez vurdum. “Gelebilirsiniz,” dedi ince sesi. Kapıyı açtığımda başını bilgisayardan kaldırdı ve bana baktı. “İzoş’um, hoş geldin.”

Çantamı sandalyeye bırakıp sıkıca sarıldım ona. “Hoş buldum.”

“Nasılsın?”

“Soğuktan her tarafım uyuşmuş,” diye sızlanmama güldü.

“Hadi, gel sana kahve ısmarlayayım.”

Buna hayır diyemezdim. “Sonra hemen çıkalım mı?”

Beni başıyla yanıtladığında çantamı hemen alıp odadan çıktık. “Alışveriş yaptın mı sen yoksa beni mi bekledin?”

“Yaptım yaptım,” dedim hızla. “Zaten yorgundun, sana bırakmak istemedim.”

Dişlerini birbirine çarpıp yanaklarımı sıktı. “Yerim kızım seni. Sen beni mi düşünüyorsun?”

“Evet, düşünmeyeyim mi?” dedim dudak büküp.

“Ay tipe bak be. Tatlılığına ölüdür lan bunun.”

Ona gözlerimi kısarak yan bakış attım. “Bazen bana yürüdüğünü düşünüyorum Zeynep.”

Başparmağını kaldırıp heyecanla sırttı arsız! “Nihayet anladınız İzem Hanım.”

Saçıma uzanan eline tokat attım. “Sapık mısın kızım?”

“Taş gibi hatunsun. Erkek olsam saniye boş bırakmazdım seni.” Onun bu dediklerini asla garipse miyordum. Çapkınlığın kitabını yazmıştı kendisi. Sevgililerinin sayını unutacak kadar akli havadaydı!

“İyi ki erkek olmamışsın Zeynep.” Cümlemin devamını getiremedim zira kantine girmiştik ve gözler üzerimize çevrilmişti.

Kahvelerimizi alıp boş masaların birine oturduk. Birkaç yudum sıcak kahve bana iyi gelmişti. Severdim kahveyi. Damağımda bıraktığı tada ve kokusuna zaafım olabilirdi. Çoğu zaman nöbetlerde uykumun kaçması için bana teklif edilen kahveleri gülümseyerek alsam da böyle bir sorunum yoktu. Zaten yıllardır düzene oturmayan problemle uğraşıyorken uyanık kalmak için ekstra çaba sarf etmiyordum. O zamanlar korkudan uyuyamazdım. Bazen uyuduğumda yüzümde ya da bedenimde hissettiğim eller ile uyanıyor, onu karşımda görüyordum. Sonra ise geri uyuyamıyordum.

“Şşt! Sana diyorum, İzem.”

Gözümün önünde sallanan ele bakıp irkildim. “Hm?”

“Daldın gittin,” dedi Zeynep. “O askeri mi düşünüyorsun?”

Sorusuyla elimdeki kahve bardağını masaya bıraktım. “Günler oldu onu görmeyeli. En son Gül ablalarda karşılaştık, sonra yok.”

“Kolay şeyler yaşamadı. Onu en iyi senin anlaman lazım.” Zaten anladığım içindi bu inadım. Şu an ona en büyük ceza, yalnız kalmak. Eğer bu yalnızlığa alışırsa bir daha kurtulamazdı.

“Keşke Gül ablalar gerçeği öğrenmeseydi,” diye mırıldandım. Karam’la tartışmamıza şahit olmaları sonucunda bazı gerçekleri öğrenmişlerdi.

“İzem,” dedi, buz tutan elime uzanırken, “kimse sana acımıyor. Düşünme bunları.” Kendi annem bile bana acıdığı için saçımı okşarken yabancılar neden bunu yapmasın ki?

“Ben...” dedim gözlerimi kaçırıp. “Bilmiyorum. Sadece o bakışları görmek istemiyorum.”

Derin oflamayla geri yaslandı. “Yine başa dönme lütfen,” dediğinde bakışları arkama dikildi. “Seninki buraya geliyor.”

“Benimki mi? Karam mı?” deyip arkama döndüm hızla.

“Karam ne alaka, salak? Cahit’i diyorum.” Cahit’in gülümseyen yüzünü görüp duraksadım.

Karam nereden çıktı ki şimdi?

Cahit masaya yaklaştığında, “Merhaba,” dedi samimiyetle. “Nasılın İzem?”

Gülümsesem, anında yanlış anlayacaktı. Somurtup otursam, üzülecekti. İfadesiz yüz ifadem ile yanıtladım onu. “İyiyim, sen?”

“Seni gördüm daha iyi oldum.” *Hayır İzem, sakın gülme!*

Başımızın üstünde adeta gölge gibi dikilen Cahit’in gitmesini beklerken Zeynep’in teklifiyle ona sert bir bakış fırlattım. “Otursana Cahit.”

Sanki bu teklifi bekliyormuş gibi sandalyeyi çekerek yanımıza oturdu ve o hevesli hevesli soruları sıralamaya başladı. “İşler nasıl? Askeriyeye gidiyor musun?”

Bakışlarımı kahvemden çekmeden bir yudum aldım. “Evet, haftanın iki günü orada oluyorum.”

“Hastanede çalışmama konusunda kararlısın yani?”

“Burası beni boğuyor,” dedim sadece. “Askeriye tehlikeli değil mi?”

Yanımıza geldiğinden beri ilk kez başımı kaldırıp kaşlarımı çatarak ona baktım. “Tehlikeli derken? Askerlerin olduğu bir yer neden tehlikeli olsun?”

“Sorun da o ya...” diye mırıldandı gözlerini sert bakışlarımdan kaçır-maya çalışıp. “Her gün bir üsse baskın yapılıyor, saldırılar oluyor. Korku-yorum sana...” Cümlesini tamamlamasına izin vermedim.

“Benim için endişelenme Cahit,” dedim yumuşak ama kararlı bir sesle. Onu incitmek istemesem de her olumlu cevabım, yanlış anlaşılmaya çok müsaitti.

“Benim için en güvenli yer, askerimizin yanı. Hem de büyük bir gu-rur, Türk bayrağı altında çalışmak.” Her sabah o bayrağı görüp ilk selamı ona vermek ve böylece, işe başlamak, hayatımın en büyük mutluluğuydu. “Ayrıca,” diye devam ettim, gözlerimi ondan ayırmadan, “bu benim işim. Saldırı her yere yapılıyor. Bu bir hastane, karakol ya da askeri üs olarak seçilmiyor. Şehrin ortasına az mı bomba koyup gittiler? Ya da kendileriyle birlikte patlattılar o bombayı?”

Suçluluk duygusuyla dudaklarını hafifçe büktü. “Haklısın, özür dile-rim.”

Özrüne sadece başımı sallayıp ayaklandım. “Biz artık gidelim. Misafi-rimiz gelecek,” dediğimde Zeynep de benimle kalktı.

Tam rahat bir nefes alacakken Cahit’ten korktuğum o soruyu duydum. “Yarın vaktin var mı? Kahve içelim, hem seninle koşturmak istiyorum kaç zamandır.”

Derin bir nefes alarak ona döndüm. “Üzgünüm Cahit. Bu aralar çok yoğunum.”

Düşen yüzüyle, “Anlıyorum,” diye mırıldandı. “Başka bir zaman ayar-larız.”

“Söz vermiyorum.” Çantamı elime alıp ona baş selamı vererek sırtımı döndüm.

Neden gittiğim hiçbir yerde bana huzur yoktu!

“Bana öyle bakmayı kes!” diye tısladım dişlerimin arasında bana garip garip bakan Zeynep’e.

“Kalbini kırdın,” dedi her gün biriyle sevgili olan arkadaşım, sanki ken-disi çok kalp kırmamış gibi...

“Umut vermekten iyidir.”

“Şans verseydin bari.”

Adımlarımı durdurup ona döndüm. “İstemiyorum Zeynep. Bunu an-lamak bu kadar mı zor? Bir erkekle yan yana olmak, duygusal bağ kurmak istemiyorum.”

“Ama neden?”

"Çünkü korkuyorum!" dedim sesimi yükseltip. "Bana dokunulmasından korkuyorum. Tamam mı? Oldu mu?" Kendimi tutamayıp birden parlayınca neye uğradığını şaşırmişti Zeynep. "Arabadayım," dedim ona ve arkamı döndüm. Kendimi dışarı atar atmaz hızlı hızlı nefesler aldım.

Haykırmadım, bağırmadım, kimseyi suçlamadım. İçimde çektim acımı. Acılarımınla yok olup tekrardan acılarımınla var oldum. Ben, bittiğim yerden tekrardan başladım.

Hastaneden eve dönmemizin ardından eski neşeme kavuşmuştum. Akşam için güzel bir sofraya hazırlarken Esmâ da bize yardım etmişti ve her çabucak şeyi bitirmiştik. Hatta ritüelimizi tamamlamak için bir şarkı bile açmıştık.

Müzik bir an durunca, "Kapattınız mı televizyonu?" diye sordu Zeynep.

Elimdeki tabakla arkamı dönüp kararan televizyon ekranına baktım. "Ben kapatmadım ki. Ekran karardı."

"Allah Allah, bozuldu mu ki?" diye sordu Esmâ yanıma gelip.

"Daha yeni aldık." Zeynep'in eliyle televizyonun kafasına vurmasıyla bozulmadıysa da bu dakikadan sonra bozulacaktı artık.

Ekran nihayet aydınlandığında hepimiz derin bir nefes almak üzereydik ki spikerin sesi buz gibi bir hava estirdi odada. "Son dakika haberleriyle karşınızdayız, sayın seyirciler." Üçümüz de birbirimize şaşkınlıkla bakarken ellerim titremeye başladı. Gelecek olan haberden korkuyordum. "Şimdi aldığımız habere göre Silopi'de bir köye teröristler tarafından baskın düzenlenmiş."

Esmâ, kalbi sıkışmış gibi elini oraya götürdü. "Silopi mi?"

Spikerin sesi odayı doldurup bizi derin acıya sürükledi. "Düzenlenen bu saldırı sırasında, köye teftiş için inen üç askerin ve bir sivil çocuğun şehit olduğu söyleniyor." Sözler zihnimde tekrarlanırken elimde tuttuğum tabak yere düştü ve bin parçaya bölündü. Ellerimle ağzımı kapatmaya çalışırken geri geri sendeledim. İçimdeki fırtına büyüyordu; gözlerim dolmuş, kalbim hızla çarpıyordu.

"Telefonum nerede?" diye sordu Esmâ korkuyla.

"Allah kahretsin, Kadir abiler bu yüzden gelmedi!" diye bağırdı Zeynep.

İkisi de aceleyle telefonlarına koşarken ben ekrandaki küçük çocuğun resmine kilitlenmiştim. Küçük, masum bir yüz. Bu anıların her biri bir

önceki kadar acı vericiydi. Kalbim boğazımda sıkışmış, nefes almak neredeyse imkânsız hale gelmişti. Gözlerim ekranın soğuk ışığına takılı kalırken beynimin içindeki sesler beni asla rahat bırakmıyordu.

“Abla, haberleri gördük. İyi misiniz?” diye sordu Zeynep. Telefonun ardındaki Gül abla ne dedi bilmiyorum ama, “Tamam beni habersiz bırakma,” diyerek kapattı telefonu. Ardından koluma dokundu. “İzem, güzelim iyi misin?”

Zihnindeki başka bir ses bastırdı onu. “Çocuklar ölmez ki.”

“İzem, lütfen kendine gel. Yapma böyle.”

“Onlar kanatsız melek,” dedi benim çatallanan sesim.

“Abla, neden öyle bakıyor?”

“Kuzum, cevap ver bana.” Elleri saçıma dokunduğunda yanağımı ıslattı gözyaşım. Gözlerimi ekrandan çekip titreyen bedenime aldırış etmeden hızla salondan çıktım. “İzem, nereye?” diye bağırان Zeynep geldi yanıma.

Çantamı açıp içerisine baktım. “Anahtar. Anahtar nerede?”

“Ne anahtarı? İzem, sakın ol,” dedi beni durdurmak isteyip.

Yere döktüm çantanın içini ve eğilip deli gibi anahtarı aramaya başladım. “İzem abla, sakinleş lütfen.” Onlara dikkat etmeden; yerde bulduğum araba anahtarını elime alıp hızla doğruldum. Dış kapıyı açıp evden çıktığımda Zeynep hâlâ arkamdan bağııyordu. Dışarıya çıktığımda ne gökyüzünden yere yağan o kar ne de soğuk umurumdaydı. Arabaya binip gaza bastım. Kulağımda yankılandı çığlıklarım, haykırışlarım, yalvarışlarım. Ağlamadım, ifadesizce baktım yola.

7 Yıl Önce

“Bana ne zaman alışacaksın İzem?” Soğuk parmakları, yırtılmış kumaşın üzerinden temas etti koluma. “Sana hiçbir zaman alışmayacağım! Seni sevmeyeceğim!” diye bağırdım tüm gücümle.

Kahkaha attı. Attığı her kahkahanın sonunda ben acıyla haykırdım. Elini cebine attığında titredi bedenim. “İzem. İzem,” dedi isimimden nefret etmeme sebep olan sesi. “Bana daha ne kadar direneceksin, küçük kızım?” Cebinden çıkardığı sigarayı ateşlediğinde yutkundum. Yeni bir iz, yeni bir yara açacaktı bedenimde.

“Öldür beni,” dedim ona. “Sana teslim olmayacağım. Öldür beni.”

Bana kınayıcı bakış attı. Sigarayı dudaklarına götürdü ve ciğerlerine doldurduğu dumanı yüzüme üflledi. İğrendim kendimden. “Nefesini kesmek

istediğim doğrudur." Üzerimdeki artık eskimiş tişörtü, eteklerinden tutup kaldırdı. Ayaklarım zincirlenmişti, bedenim ise kaskatı kesilmişti o an. Hareket edemiyordum. Kendime gelip kaçmaya çalıştığımda ise yere düşüyor; her kıpırdanışında biraz daha yanıyordu canım. "Ama öldürerek değil." Gözleri önündeki bedenimi süzdü. "Yatağında," dediğinde sol göğsümün üzerine bastırdı elindeki sigarayı. Bir haykırış firar etti dudaklarımdan. "Kollarımda." Bir kez daha kalbimin üzerine bastırdı o izmariti. Yine boğazımı parçalamak ister gibi haykırdım. Eli çenemi kavradı. "Bana bak!" diye emir verdi. Bakmadım. Karnıma bastırdı sigarayı. Bir çığlık, bir haykırış daha. "Çok az kaldı. Bu izleri yok edeceğim. Bana teslim olursan seni mutlu edeceğim."

"Ben zaten mutluydum!" diye haykırmak istedim. "Senden önce mutluydum," demek istedim ama yapamadım. Yaptığım tek şey onun iğrenç suratına rükürmek oldu. Ve bunu yaptığım an, yüzüme beklediğim o tokadı yedim. Saç diplerime dolanan elleri, başımı duvara vurduğunda hırsını almamış gibi elini az önce yaktığı tenime bastırdı. Bu kez sesimi bile çıkarmadım. En kötüsü ise bu acıya alışmış olmamdı. Tenime değen her izmarit bana tanıdıktı. Bu acı bana tanıdıktı ve ben acılarıma alışmıştım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdı.

Dudaklarım iki yana kıvrıldı. Canım o kadar çok yanıyordu ki öleceğimi zannediyordum. Ama lanet olasıca bu acı beni öldürmüyor, süründürüyordu. "Senden nefret ediyorum." Gözlerim usulca kapandı.

Saç diplerimi daha sıkı kavradı. "Bana boyun eğeceksin, İzem."

Kulağım uğulduyordu. Başımda sıcaklık ve dayanılmaz bir acı hissediyordum. "Asla," dedim kendimi bu acı dolu uykuya hapsederken. "Ölürüm ama asla... Yapmam." Bilincim kapandı. Öldüğümü sanıp sevindim ama iki gün sonra yine aynı yerde kendime geldim. Başıma aldığım darbe o kadar güçlüydü ki sekiz dikiş atılmıştı. Uyuşturmadan, ilaç vermeden, acılarımı artırmak istiyormuş gibi bana yeni bir işkence çekirtmişlerdi.

Günümüz

Elim saçlarıma gitti. Yedi yıldır benimle olan yaranın üzerine dokundu parmaklarım. O gün yanağıma akmayan gözyaşım, bugün ıslattı yanağımı, dudaklarımı. Üzerinden yıllar bile geçse her dokunduğumda sızlıyordu saçlarım. Her baktığımda acıyordu yara izlerim.

Dosyadan ezberlediğim konuma vardığımda üzerimdeki ince kıyafeti umursamadan hızla indim arabadan. Yanına vardığım kapıya hırsla geçirdim yumruklarımı. "Aç kapıyı!" diye bağırdım. "İçeride olduğunu

biliyorum, aç!” Birkaç saniye sonra açılan kapının ardında, bana yabancı olmayan o siyah gözlerle karşılaştım. Beni burada görmeyi zaten bekliyormuş gibi baktı yüzüme. Normalde dokunuşumdan zerre etkilenmeyecek adam onu ittirmemle geriye doğru gitti. Salona geçtiğimde televizyonun açık olduğunu gördüm. “Üç asker, bir sivil şehit” yazıyordu ekranda.

Arkamı döndüğümde, göz göze geldik. “Gördün mü?” diye sordum televizyonu gösterip. “İzledin mi haberleri?” Sustu. Öylece baktı yüzüme. Yanına geldiğimde başımı kaldırıp baktım yüzüne. “Neden susuyorsun? Bana cevap ver!” Başını salladı sadece. Yanağıma bir damla yaş aktı. “Bana söz vermiştin,” dedim ona kısık sesle. “Çocuklar ölmeyecekti. Ali öldü ama sen elin uzandığı kadarını kurtaracaktın!” Elimle televizyonu gösterdim. “Bak!” Gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. “Oraya bak!” diye bağırdım elimi havada döndürüp. “On yaşındaydı daha o çocuk. Alnının tam ortasından vurulmuş. Bak, askerlere bak! Şehit olmuşlar. Sen ne yapıyordun o sırada?” Avuç içimi göğsüne vurdum; benden ona hatıra kalan o yaranın üzerine. “Ne yapıyordun, cevap ver bana! Televizyon izliyordun değil mi?” Alaycı bir gülümseme belirdi dudaklarımda. “Arkadaşların orada canlarını ortaya koyarken bu vatan için; bir korkak gibi bu evde saklanıyorsun!” diye bağırdım. “Asker misin sen? Korkaksın! Korkağın tekisin! Sözünü tutmayan yalancısın sen!” Bir kez daha vurdum göğsüne. “Neden buradasın? Neden üniforman yok üzerinde? Neden timinin başında değilsin sen, Allah’ın cezası! Neden!”

Diyecek bir şeyi yokmuş gibi sustu. Susmaya yemin etmiş gibi, sustu. “*Sana ne?*” demedi. Beni evinden kovmadı. “*Sen kimsin?*” demedi. Sustu ve buz mavisini gözlerime baktı. Acı çekiyordu ve bunu bana gözleriyle hissettiriyordu.

Çenem titredi. “Keşke o gece beni de kurtarmasaydın,” dedim titrek sesle. Acıyla kasıldı kalbim. “Keşke... Keşke o gece benim de ölmeme izin verseydin. Beni sözlere inandırmasaydın...”

“Yapma,” dedi güçsüz sesle. “Yapma Narçiçeği. Yakma canımı.”

Güldüm alayla. Elimi kaldırıp indirdim. “İstediğini yapıyorum, senin tedavini üstlenmiyorum.” Çenemi havaya kaldırıp gözlerine baktım. “Senin iyileşmen için kılımı bile kıpırdatmıyorum. Sen, Karam Arslan Türker, soyadının hakkını veremedin.” Bir adım attım yanına ve işaretparmağını göğsüne dokundurdum. “Şimdi aç o televizyonu, otur karşısında izle sabaha kadar. Belki bir şeyleri fark edersin.”

Söylediğim son söz, kurduğum son cümleydi bu. Sırtımı döndüm ona ve çıktım evden. Arkamdan geldiğini bilsem bile durmadım. Arabanın kapısını açtığımda ise, “Leyla!” diye bağırarak sesini duydum. Bu kez

durduramadı beni onun sesi. Arabama binip oradan uzaklaştığımda hıçkırıklarımı bastıramadım. Arabayı karanlığın ortasında durdurup boğazımı yırtarcasına haykırdım. Avuç içimi direksiyona geçirdim, bağırdım, ağladım. Güçlü olduğumu düşündüğüm anda en dibe battım. Ben yok oldum o karanlıklarda...

Üzerime giyindiğim üniformanın kemerini bağlayıp dolabın kapısını kapattım. Atkuyruğu yaptığım saçımı sırtıma atıp odadan çıktığımda kimseyle sohbet edecek halim yoktu. Âdem Albay'ın kapısı önüne gelip derin nefes alarak kapıyı tıklattım. "Gel," komutunu alır almaz kapıyı açıp içeriye geçtim. "Gel, İzem," dedi eliyle karşısındaki koltuğu gösterip. Odada olan Korhan ve Kadir abiye de baş selamı verip bana gösterdikleri koltuğa oturdum. "Nasılsın?"

"Sağ olun albayım."

"Korhan Teğmen ile Kadir Üsteğmen onları neden çağırdığımı biliyorlar. Sana da anlatacağım."

"Önce izninizle ben bir şey söyleyebilir miyim?" Alnını kırıştırıp başını salladı. "Karam Arslan Türker'in tedavisini üstlenmeyeceğim," dedim uzatmadan. "Kendisi de zaten psikolojik yardımı kabul etmiyor. Bu durumda elimden gelen bir şey yok."

Bana anlayışla baktı. "Anlıyorum. Bu seni de kötü etkileyecekti."

Yerimde rahatsızca kıpırdanıp karşımda oturan iki adama kısa bakış attım. "Danışanlarım arasına fark koymuyorum. Bu benim mesleğim ise; kim olursa olsun elbette ona yardım edeceğim."

"Dediğim gibi, seni anlıyorum. Umarım başka bir uzmandan yardım almayı kabul eder de mesleğini kaybetmez." *Umarım* dedim içimden. *Umarım aklını başına toplarsın, Mecnun...*

"Şimdi gelelim esas konuya. Dün köyde saldırı oldu, biliyorsunuz. Üç askerimiz şehit düştü." Boğazıma yumru oturdu. "İnsanların psikolojisi kötü durumda. Çocuklar okula gitmeye korkar oldu. Dünkü saldırıdan sonra daha çok korkmaya başladılar. Senden isteğim şu, İzem... Üstle-
rimle görüştüm ve senin askerlerle birlikte haftada iki kez köye inmeni ve onlarla ilgilenmeni uygun gördüler." Kaşlarım havalandı. Bu teklifi beklemiyordum. "Önümüzdeki haftadan itibaren Korhan Teğmen ve Kadir Üsteğmen ile köye ineceksin. Yanınızda Zafer Yüzbaşı da olacak. Onlar şu an bir timde görev almadıkları için sana refakat edecekler." Şaşkın yüzümü görüp, "Korkuyor musun?" diye sordu.

“Hayır,” dedim hızla. “Sadece şaşırdım. Bunu beklemiyordum.”

“Buraya geldiğinde ne düşündün bilmiyorum ama işinin kolay olmayacağını bilmen lazımdı. Şu an bu karargâhta görevdeysen ve üzerinde bu üniforma varsa...” Parmağıyla beni gösterdi. “Gelecek her göreve hazırlıklı olmalısın.”

“Bu üniforma üzerimde olmasa bile vatanım için çalışmaktan gurur duyarım.”

Başını salladı memnun olmuş ifadeyle. “Bir hafta sonra sana haber verilecek. Karargâhtaki işine de devam edeceksin. Eğitimlerini de aksatma,” dedi sonra alaycı sesiyle. “Silah kullanmayı biliyorsun diye ekme dersleri.” Mahcupça salladım başımı. Ayağa kalktığımızda, “Şu askerlerle de dedikodu yapma!” dedi. “İyice kahvehaneye çevirdiniz burayı. Acımam, İzem!”

Yutkundum. “Emredersiniz komutanım.”

Odadan çıktığımızda Korhan, “Fıstığım, yine kimin gıybetini yaptın?” diye sordu.

Yüzümü buruşturdum. “Ben öyle biri miyim Korhan? Aşk olsun.”

O sırada Kadir abi lafa girdi. “Zaten Âdem Albay eşinden boşandı diye dedikodu çıkaran da ebemdi.”

Yürümeye devam ederken, “Ben yanlış bilgi kurbanıyım abi,” dedim elimi iki yana açıp. “Ayrıca parmağında yüzüğü yoktu, ne yapabilirim?”

“Ben yüzük mü takıyorum İzem?” Elini kaldırıp bana gösterdi.

“Bir gün evlenirsem de kocam yüzük takmazsa boşarım onu!” Kesinlikle yapardım.

“Cidden garip bir kızsın İzem.” Odamın kapısını açtığımda Kadir abiler de benimle odaya girdiler.

“Ne garipliğimi gördün ki abi?” diye sordum koltuğuma oturup.

Karşımdaki koltuğa rahatça oturan Kadir abi dudak büktü. “Bir gün neşenle herkesi hayran bırakırken diğer gün durgunlaşıyorsun. Bunun nedeni ne?”

“Bir nedeni yok, hep böyleydim ben.”

“Karam’ın psikolojik yardımını gerçekten üstlenmeyecek misin?”

Sorduğu soru, gözlerimi kaçırmama neden oldu. “Bunu o da istemiyor.” Dün ettiğim onca laftan sonra yüzüne nasıl bakacağımı bile bilmiyordum. Denediğim hiçbir yöntem işe yaramamışken tek umudum dünden sonra bir şeyleri fark etmesiydi.

“Seni anlıyorum,” dedi Korhan. “Karam Komutan’ım huysuz ve inatçının biriydi zaten. Onunla anlaşacağınızı sanmıyorum.”

“Komutanın hakkında düzgün konuş. Şu an görevde olmasa bile hâlâ komutanımız.”

“Ondan ziyade arkadaşımız ve bunun için de rahatım.”

Ondan komutanımız diye bahsetmeleriyle merakıma yenilip dudaklarımı araladım. “Bir dakika,” dediğimde, yerimde dikeldim. “Karam esir düştüğünde siz de oradaydınız. Aynı timdeyseniz görevde olmanız lazım.” Kaşlarımı kaldırdım. “O geceyi bana anlatsanıza.”

İkisinin de renginin beyazladığını gördüğümde Kadir abi panikle ayağa kalktı. “Görevdeyken bu kadar çene çalmak yeter.” Korhan’a da kalkmasını işaret etti. “Kalk hadi, eğitim alanına gitmemiz lazım.”

“Ha, evet,” diyen Korhan, hızla ayağa kalktı.

“Cevap vermek istemiyorsanız anlarım. Kaçmanıza ya da kendinizi kaybetmenize gerek yoktu.”

Birbirlerine baktıklarında, “Sadece o günü konuşmak istemiyoruz,” dedi Kadir abi. “Bizi anlamanı umuyorum İzem.”

“Tabii ki sizi anlıyorum abi ama anlamadığım çok şey var. Siz de oradaydınız, o timle birlikte görevdeydiniz. Nasıl olur da bir tek Karam esir düşer? O kadar dikkatsiz bir asker miydi? Yoksa onu dikkatsiz olmaya zorlayan bir şey mi oldu?”

“Bunun cevabı bizde değil,” dedi acıyla gülümseyen Korhan.

“Cevabını alacağım adam da burada değil.”

“Bu sorunun cevabını biz bile öğrenemedik kardeşim. İki yıl oldu ama hâlâ kimse ne olduğunu anlamadı. Karam’ın *geri çekiliyoruz* emrinden sonra nasıl ve neden bir anda geri döndüğünü kimse anlamadı.” Hiçbir şey anlamıyordum. Emri veren kendisiydi ama bir anda da teröristlerin üzerine mi atlamıştı? Saçmaydı. Ona bunu yaptıran bir şeyler olmalıydı.

Sana bunu yaptıran şeyin adı ne, Karam Arslan Türker? Sen nasıl bir bilmecesi?

“Eğer bir gün öğrenirsem sizinle de paylaşacağım.”

Bu söylediğim şey gülümsetti onları. “Bizim yıllardır çözemediğimiz adamı sen nasıl çözeceksin ki?”

“Neyse,” dedi Korhan derin nefes alıp. “Biz çıkalım artık, askerler bekler.”

Başımı salladım sadece. Buraya gelirken hayatımın tamamen değişeceğini biliyordum ama böyle değildi. Hayat bana çok yanlış bir oyun oynuyordu. Ben bu oyunu daha önce oynadım ve kazandım. Bu kez de yenilmeye niyetim yoktu.

Bildiğim bir yolda, bilmediğim bir adamla tanıştım ve hayatımı en başından yazmak zorunda kaldım. Bazı kişiler ile iki kez tanışmışsın. Ben de onunla iki kez tanıştım. İlkinde benim kahramanımdı o. İkinci tanışmamızda ise ben onun kahramanı olacaktım. Bunu istemedi. Ve ben hayatımda en çok bunu istedim...

“Bak, karnını iyice doyur,” dedi Zeynep kabanını giyerken. “Sana aldığım ilaçları da iç. Rengin beyazlamış, haberin var mı?”

Gözlerimi devirdim. “Çocuk muyum ben Zeynep? Ne bu annem gibi dır dır dır!”

Yanaklarımı sıktı. “Yerim ha seni ben!”

Ellerini tutup uzaklaştırdım. “Yeme canım, git sevgilini ye.”

“Ayrıldık biz.” Buna şaşırıldığımı söylesem yalan söylemiş olurum.

“Kaç gün olmuştu sevgili olalı?”

“Üç galiba.”

Elimi dudaklarıma kapattım. “Pardon,” dedim gülerek. “Canını sıkma ya, unutursun.”

Bana sinirle bakıp omzuma vurdu. “Acı çekiyormuşum gibi yapma.”

“Yok canım, acı falan çeker misin sen?”

“Âşık olmadığım için sorun yok.”

“Bir gün bu lafları yutacaksın,” dedim net sesle. Kapıyı açıp dışarı attı kendini. “Zeynep Selin Bozok asla âşık olmaz, canım.”

“Görürüz canım,” diye bağırdım arkasından.

Zeynep gittikten hemen sonra ortalığa döktüğüm dosyaları alıp odama giderek yerleştirdim hepsini. Bugün köye indiğimiz için oldukça yorgun ve durgun hissediyordum. Kendimle baş başa kalıp biraz kafa dağıtmam lazımdı ve en güzel yolu da televizyon karşısına geçip bir dizi izlemektir. Zeynep’in öve öve bitiremediği, “*Bir Nefes Yeter*” filmini izlemek istediğim için bilgisayarımı sehpaye yerleştirip bacaklarımı da altıma topladım. Gerçek hayata karşı dayanıklı olan ben, filmin yarısından çoğunu ağlayarak geçirmiştim. Kıpırmızı olan gözlerimi ekrandan ayırmıyor, çiftin mutsuz sonuna yutkunarak bakıyordum.

Filmin bitmesine az bir zaman kalmışken zil sesiyle irkildim. “Bu kim ya şimdi?” diye sordum kendi kendime. Bir kez daha duyduğum sesle yerimden kalktım. Kapıya yaklaştığımda, “Kim o?” diye seslendim. Cevap gelmediği için yersiz cesaret gösterip de kapıyı aniden açmadım. Önce

kimin geldiğine baktım ve bu yetti kapıyı hızla açmama. “Karam?” Başını yerden kaldırdığında siyahları benim mavi gözlerimle birleştirdi. “Ne işin var senin burada?” diye sordum şaşkınlıkla.

Gözlerini gözlerimden çekmeden, “Kabul ediyorum,” dedi.

“Neyi kabul ediyorsun?”

“Terapiyi.”

“Ne?”

“Duydun işte,” dedi bıkkın sesle. “Kabul ediyorum ama bir şartla.”

Tüm büyü bir anda bozulmuş gibi kaşımı çattım. “Ne şartı? Bana neden bir şart sunuyorsun sen?”

“Nedenleri boş ver. Sen şartımı kabul edersen ben de tedaviyi kabul ederim.”

Belki de yine onunla inatlaşacağımı sandı fakat ben onu yanılttım. “Nedir şartın?” Onun iyileşmesi için çabalayacağımı söylemişim. Şartı her neyse onun için kabul edecektim.

Bir adım attı bana doğru. Tam karşımda durduğunda başımı kaldırıp yüzüne baktım. Bu yakınlığımızı fırsat bilmiş gibi hareleri yüzümde gezindi. Kaybettiği bir şeyi arar gibi baktı bana gözleri. Gözlerime baktığında o şeyi bulduğunu fısıldadı siyahları. “Buradan gitmeni istiyorum.”

Ciddiyetini anladığımda dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. “Bu... Bu da ne demek?”

“Gideceksin,” diye tekrar etti bir kez daha. “Tedaviyi kabul ediyorum ama şartım şu ki ben iyileştikten sonra bu topraklardan gideceksin. Bana olan borcunu ödemek istemiyor muydun?”

“Ama böyle...”

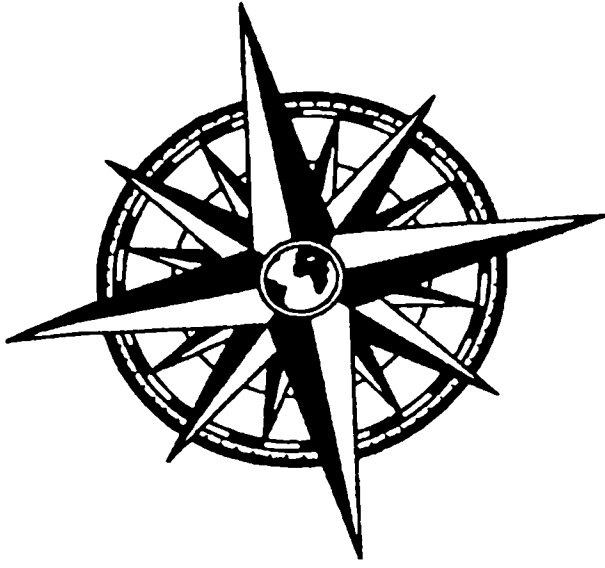
“Beni dinle.” deyip lafımı yarıda kesti. “Bana olan borcunu ödemek için gelmedin mi buraya?”

“Ama neden?” diye sordum anlamaz sesle. “Neden gitmemi istiyorsun?”

“Sorgulama.” Bana müsaade etmeden yeniden konuştu. “Şimdi söyle bana Narçiçeği, şartımı kabul ediyor musun? Beni iyileştirdikten sonra buradan gidecek misin?”

Ben sustum ama onun gözleri bana gitmem için, şartını kabul etmem için yalvardı. O sustu ama gözlerinde anlam veremediğim korku, onu ele verdi.

Korkuyordu. Benim burada olmam onu korkutuyordu ve o, zaafını yanından barındırmak istemiyordu...

4. MAVERA YOK OLMAK İÇİN VAR OLANLAR

Kader... Sessizce başımıza çöken o görünmez yük, herkesin ağzında kolaylıkla dolaşan, kimi zaman bir teselli kimi zaman bir kabullenme olarak kullanılan o kelime. Bazen bir başlangıç bazen de bir son.

Ölümle yaşam arasındaki soğuk gerçek duvarlar...

İnsanı içten içe çürüten yalancı bir umut gibidir kader. Bıçağı aniden değil, yavaş yavaş saplıyor ruhuna ve seni derinden yaralıyor.

Ben, kadere boyun eğmek yerine ona kafa tutan ve her seferinde de mağlup olan dövüşçüyüm...

Şimdi karşımda bir çift siyah göz durmuş ve bana diyordu ki: *"Benim kaderim senin elinde."* Geçmişimden gelen bu hareler, benden ona geleceğini vermemi istiyor. Ama bir şartla... *Bana geleceğimi ver, kendin yok ol* diyor. *Çık git* diyor; sanki bir yere aitmişim gibi. Benim bir evim, bir yuvam, bir vatanım varmış gibi.

Leyla'yım ben. Aklını kaybetmiş, kendini ölüme atan bir deliyim. Nefesinin kesilmesi ve acılarının bitmesi için acılarına koşan ahmak bir kızım.

"Git," dedi. Sanki hiç kazanamadığı bir şeyi kaybeder gibi; korkak, kırılan, çaresiz bir sesle. "Git," dedi bir kez daha. Sanki ben onun en büyük zaafiymişim da beni yanında tutmanın kendisini zayıflatacağını biliyormuş gibi. "Git," dedi son kez. Sanki hep yanında kalacaktım, kalbimin iplerini koparamayacakmış gibi.

Dudaklarım aralandı; şaşkınlığım boynuma asılı bir ağırlık gibiydi. "Benim buradan gitmem sana ne kazandıracak?"

"Sorgulama bunu," dedi. "Ben sana bir şart sundum. Kabul ediyor musun?"

İçimde bir fırtına koptu. Aklım, "Etme!" diye haykırıyordu. "Gitme," diyordu. Kalbim ise fısıldıyordu: "Et... Onu iyileştir ve sessizce çık git buradan."

İçimdeki fırtınanın beni savurmasına izin vermedim. Yıllardır benim kurtarıcım olan o askere şimdi yardım edecek, onu iyileştireceksem her şeye razıydım. Gerekirse kendi cehenneme dönerdim; onu bu bataklıktan çekip çıkarır, kendi bataklığıma iner, her şeyi göğüslerdim.

“Kabul ediyorum,” dedi sesim, benden bağımsız bir kararlılıkla.

O, bunu beklemiyormuş gibi afalladı ama hemen toparlandı. “Kabul ediyorsun?”

“Seni iyileştirdikten sonra buradan gideceğim.” Bu benim sonum olsa bile onun başlangıcı olmalıydı.

“Neden?” diye sordu; saçma ama çaresiz bir soruydu bu.

“İstedigini veriyorum sana. Zaten yıllardır tek gayem buydu. Şimdi seni bulmuşken bu haline nasıl göz yumabilirim?”

Beni terslemedi. “Hasta değilim,” demedi. Sadece durdu, sonra başını hafifçe sallayarak, “Eyvallah,” dedi.

Gülmemek için dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım, başımı eğdim. “Benden de eyvallah.”

Boğazını temizlediğinde sesi kısık ve kararsızdı. “Gideyim ben artık...”

“İçeri geçsene.” Ona *git* demek yerine, ağzımdan istemsizce çıkan kelimelerle duraksadım. Kendi isteğim beni bile şaşırtmıştı. Karşımdaki asker gözlerini kısıp dikkatle baktı bana. Hemen toparlanmaya çalıştım. “Vakit kaybetmeyelim diye... Belki konuşuruz.”

Onun gülüp geçmesini, alay etmesini ya da sessizce çekip gitmesini bekliyordum ama tek kelimeyle yanıtladı beni. “Tamam.” Şaşıрма sırası bu kez bendeydi. Geri çekilip kapıyı tamamen açtım. Başını sallayıp içeri girdi.

Ayakkabılarını çıkarmak üzere eğildiğinde, “Çıkarma,” dedim. Sorgulamadı, sadece beni takip etti. Salona geçtiğimizde oturması için koltuğu işaret ettim. “Bir şey içer misin?” Başını iki yana salladı. “Kahve yapıyorum ben,” dedim ve mutfığa geçtim.

Aslında bu, kaçış yolumdu. Nefes almam, toparlanmam ve onunla ne konuşacağımı düşünmem için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı.

İki orta kahve yapıp fincanlara doldurdum. Derin bir nefes alıp salona döndüğümde Karam'ın bilgisayara bakmakta olduğunu gördüm. Benim geldiğimi fark edince başını kaldırdı. Gözlerine bakmadan yanından geçip kahvesini sehpa bırakmıştı.

“Çok saçma,” dediğinde koltuğa oturdum, yüzümü ona çevirdim.

“Nedir saçma olan?” diye sordum, gözlerim merakla onda kilitlenmişti.

“İzlediğin film,” dedi. “Ağlayacaksan neden izliyorsun ki?” Tam bunu nereden bildiğini soracaktım ki açıkladı bana. “Gözlerin kızarmış. Burnunu çekiyorsun.”

Bakışlarımı kaçırdım ondan. Sessizliği seçtim. O da üstelemedi.

Kahvenden iki yudum aldım fakat bu sessizlik artık üzerime çöken bir ağırlık gibiydi. Dayanamadım. “Yarın merkeze gelebilir misin?” Başımı kaldırıp ona baktım. Gözleri, şortun açık bıraktığı bacağımda dolaştığında sinirle akan kanımı sakinleştiren soruyu sordu.

“O mu yaptı?” Gözlerini kaldırıp gözlerime baktı. “Bu izleri o mu yaptı?”

Bacağımdaki sigara izini saklamak için avucumu üzerine bastırdım. “Yarın uygun mu?” diye sordum tekrardan.

Bu konu hakkında onunla konuşmak istemediğimi anlayıp zorlamadı. “Uygun.”

“Tamam,” diye mırıldandım. “Üç ila altı ay sürecektir bir tedavi süreci olacak muhtemelen. Eğer kabul edersen rapor hazırlayacağım. Bu sayede görevinin başına daha erken dönebilirsin.”

“Peki tedavi sürerken görevime dönemez miyim?”

“Maalesef. Önce durum değerlendirmesi yapmam gerekiyor.”

“Anladım,” diye mırıldandı. Üzerindeki deri ceketi çıkarıp kenara attı daralmış gibi.

“Tedaviyi kabul ettiğini Âdem Albay’a ben mi söyleyeyim yoksa kendin mi söylemek istersin?” diye sordum.

“Fark etmez.” Sesindeki umursamazlık, aslında içindeki yükü ele veriyordu.

“Tamam, söylerim ben.” Kahvemi sehpaye bırakıp yeniden sordum: “Kadir abilerin bilmesini istiyor musun?”

“Öğrenecekler zaten... Tıpkı geçmişte tanıştığımızı öğrendikleri gibi...” Dokunmadığı kahvesine kısa bakış atıp elini dizlerine bastırdı. “Ben gideyim artık.”

Sonunda onunla sessiz sakin konuşmanın mutluluğunu yaşayıp, “Tamam,” diyerek tebessüm ettim.

Kapıya yaklaştığımızda içimdeki yükten eser yoktu. Karam kapıyı açıp dışarı çıktığında bir an için durdu ve arkasını dönüp bana baktı. “Yarın saat kaçta?”

Kısa bir süre düşünmenin ardından, “Akşam sekiz uygun mu?” dedim. Askeriyeden çıkar çıkmaz oraya geçecektim.

Bir an duraksadı, gözleri uzak bir noktada dolaştı ve ardından başını hafifçe sallayarak, “Olur,” dedi. Asansöre doğru ilerlerken arkasından hafifçe yükselen sesi duyuldu. “İyi geceler.”

İçime, yıllardır bana uğramayan rahatlama ve huzur doldu. Kapıyı kapatıp kısa ama derin nefes çektim.

Ona, o gece ettiğim lafların ağır geldiğini ve bunun üzerine bu tedaviyi kabullendiğini biliyordum. Belki pişman olmuşum ama değmişti. Sonunda başarmıştım...

Askeriyeden çıktığım gibi arabama atlamış, merkezin yolunu tutmuşum. İçimde garip heyecan, üzerimde ise bir yük vardı. Arabanı her zamanki ağacın altına park edip indim. Önce bahçe kapısını açtım, sonra ise diğer kapıyı açmak istediğimde kapının zaten açık olduğunu gördüm. Ani bir duraksamadan sonra kaşlarımı hafif çattım. İçeride kimin olduğunu tahmin ediyordum ve bu beni anlamsızca heyecanlandırıyordu.

Odanın kapısının önüne geldiğimde ve içeriye baktığımda; kitaplığımın karşısında dikilen o adamı gördüm. Sırtı bana dönüktü. Üzerinde yine siyah bir tişört vardı. Bu soğukta nasıl böyle dolaştığını anlayamıyordum bile.

“İki dakika on iki saniye geciktin.” Sesiyle irkildim. Bedenini bana döndürdüğünde kalbim titredi. Siyah gözleri üzerimi incelediğinde bu soğuğa karşı sıcaklık bastı aniden. “*Hep böyle geç mi kalacaksın?*”

Ona doğru ilerledim. “İşlerim ancak bitti.”

“Burada da bir işin olduğunu unutma.”

Gözümü ondan ayırmadan çantamı masaya bıraktım. “Unutmam, merak etme.” Üzerimdeki siyah paltoyu çıkardım. “Hatta ben hiçbir şeyi unutmam.”

Aramızdaki mesafeyi açarak geçip koltuğa oturdu. “Her zaman böyle çok mu konuşursun sen?”

Masadan kalem ve not defterimi alıp karşısındaki koltuğa oturdum, bacak bacak üstüne attım. “Bazen.”

“Çok konuşan insanları sevmem,” dediğinde ona alttan bakış attım.

“Beni sevmek gibi bir planın olmadığına göre sorun yok, Yüzbaşı.” Başını salladı bir şey demeden. Kalemimin kapağını açtım. Gözleri üzerimden ayrılmıyordu ve bu beni geriyordu. “Nasılsın?”

Dudakları iki yana kıvrıldı. Birkaç saniye gerçekten gülüp gülmediğini sorguladım. Gülümsüyordu ama bu gülümseme alay doluydu. “Bunu sormak için geç kalmadın mı?”

“Seansa daha şimdi başladık. Sorularıma cevap verirsen iyi olur.”

Gıcıklık yapmaya çalışıyordu ama başaramayacaktı. Teslim olur gibi kaldırdı ellerini. “İyiyim.”

“Gerçekten nasılsın?”

Gözlerindeki kırıklar kalbime battı. “Bilmiyorum,” dedi bana bakmadan. “Güçsüz, yorgun, hissiz...” Acıyla gülümsedi. “Ölü gibiyim. Harabeyi andırıyor aynadaki görüntüm.”

“Sana güçsüz hissettiren nedir?”

Bakışları önce gözlerime çıktı sonra ellerini havaya kaldırdı. “Yeterli bir cevap olur mu bu?” Elleri titriyordu. Bir kalem versem eline yazmayacak kadar güçsüzdü.

“Ne zaman bu şekilde hissetmeye başladığını hatırlıyor musun?”

“Bağımlı olduktan sonra. Kanıma zerk ettikleri uyuşturucunun zamanı geldiğinde böyle oluyordu. Benim sürünmemi, yalvarmamı, acı çekmemi isteyip sonra vuruyorlardı tekrar.” Derin bir nefes aldı; nefes alışında bile yoğun bir sıkışma hissediliyordu.

“Orada yaşadığın deneyimleri, senin için güvenli olduğu ölçüde, benimle paylaşmak ister misin?” Direkt anlatmasını isteyemezdim çünkü travmatik anılar bazen söze dökülemeyebiliyordu. Başını salladı. Beklemediğim tepkiler veriyordu. Karşı koymuyor, ne dersem yapacak gibi bakıyordu. “İstersen en başından başlayabiliriz.”

“Tamam,” dedi yine beklemediğim anda.

“Şimdi gözlerini kapatabilir misin?” dedim yumuşak bir ses tonuyla. “Seni o ana götüreceğim. Hazır olduğunda bana hissettiklerini anlatabilirsin. Bu şekilde travmanın boyutunu birlikte anlamaya çalışacağız. İlerleyen seanslarda bu deneyimlerin, senin üzerindeki yükünü hafifleteceğiz.” Karam gözlerini kapadı. “Hazır olduğunda en başından beri neler olduğunu, hislerinle birlikte paylaşabilirsin.”

Sesinde derin bir keder ve gurur karışımı vardı. “Görev emri geldi, tam iki yıl önce. Görevimiz Bestler Derelerindeydi,” dedi, o anda karın buz

gibi soğuşunu tekrar teninde hissediyormuşçasına titredi. “Emrim altındaki timle gece baskınına hazırlandık. Kar yağıyordu ama kimsenin soğuşu umursayacak hali yoktu. Hepimizin zihninde tek bir şey vardı: Onları yok etmek, gerekirse şehit olmak.” Sesindeki keskinlik, hâlâ içten içe bu dileği taşıdığına dair bir ipucu veriyordu. “Birkaç saat bekledik, herkes toplanana dek. Sonra baskını yaptık; emri verdim, başladılar. Hepsini etkisiz hale getirmiştik ki aniden nereden geldiği belli olmayan bir grup çıktı karşımıza. Sekiz kişi bizim için bir engel değildi ama Âdem Albay ‘geri çekilin’ emri verdi. Birkaç dakika daha direndik. Zorlanmaya başladığımızı görünce ben de geri çekilmeyi emrettim.”

“Sonra?” diye sordum, sesimi sakın tutmaya çalışarak.

Dizindeki eli yumruk oldu. “Benim yüzümden,” dedi titrek sesle.

Gözümü kıstım. “Ne demek senin yüzünden?”

“Benim yüzümden şehit düştü hepsi.” Sözleri kendine yönelttiği suç ve bedeninin nasıl titrediğini açıkça gösteriyordu.

“Karam, sakinleş lütfen,” dedim sesim endişeden titrerken. Elimdeki defteri ve kalemi masama bıraktım gözlerimi ondan bir an olsun ayırmadan.

“Eğer o kolyeyi kaybetmeseydim olmazdı.”

Hızla ayağa kalktım, kötüydü, çok kötüydü. Yanına diz çöktüm, ellerimi omuzlarına koyarak ona baktım. “Gözlerini aç, bugünlük bu kadar yeter,”

“Cebimdeydi,” diye fısıldadı, boğuk sesle. “Hep yanımdaydı. Çatışma başlamadan önce baktım. Hep bakardım.” Sanki o küçük kolye, onu bir parça daha hayata bağlıyordu. “Düşürmüşüm...” dedi, sesi neredeyse duyulmaz hale geldi.

“Tamam, yeterli bu kadar,”

“Geri çekildiğimizde fark ettim; düşmüş. Aramak için geri döndüm. Gitme dediler, dinlemedim. Gittim. Beni korumak için onlar da peşimden geldiler. Aradım ama bulamadım. Aradım ama yoktu. Söylediler. Bana gitme, dediler. Dinlemedim. Kolyeyi buldum ama onları kaybettim!” dedi kükreyerek. Korkuyla geri attım kendimi. “Kurtaramadım onları! Beş askerim şehit oldu! Benim yüzümden beş asker şehit oldu!” Gözlerini bana çevirdiğinde bakışlarındaki o boşluk, savaştan dönen bir adamın, kaybettiklerinin gölgesinde kaybolduğunu gösteriyordu.

Tüm bedeni titrerken acısını hafifletmeye çalışmak amacıyla elimi dizine koydum. Ama onun hızla inip kalkan göğsü, derin nefeslerle sarsılan bedeni, zihninin fırtınasının henüz dinmediğini haykırıyordu. “Bitti,” dedim ama biliyordum ki içindeki savaş asla bitmemişti. “Sakinleş artık.” Karam’ın bakışları elime kaydığında sınırı aştığımı hissettim. Elimini geri çekerken o sessizce kendi elini o boşluğa koydu, gözlerini kapattı. Yüzünü incelediğimde gözlerim sağ kaşındaki ize kaydı. Kaşına biri çizgi atmıştı sanki. Yutkundum. Bu kez boğazına baktım. Çenesinin altından başlayıp şahdamarına birkaç santim kala son bulan kesik izi, hayatının ince bir çizgide asılı kaldığını anlatıyordu. Sanki bu yara, acının ve ölümün onun yüzüne işlediği bir sanat eseri idi. Her çizgi, yaşadığı anların sessiz birer tanığıydı.

“Kötü mü görünüyor?” Duyduğum ses ile başımı kaldırdım.

“Hayır,” dedim titrek sesle. “Fark edilmiyor bile. Ayrıca bu, senin bir savaşçı olduğunun kanıtı. Gurur duyulması bir şey.”

Başını iki yana salladı. Konuşmadı, aksine ayağa kalktı. Ona alttan baktığımda, “Gitsem iyi olacak,” dedi.

Ayağa kalkıp başımı salladım. “Yarın aynı saatte burada olursun.”

“Denerim,” dedi ve sırtını döndü bana. Kapıdan çıkmadan önce ise durup son cümlelerini kurdu. “Ben savaşmaya mecbur değildim; bir savaşçıydım ve bu izler benim gururum. Sen ise buna mecburdun... Aynı izi taşıyoruz. Sen sağ avuç içinde, ben ise sol tarafımda; kalbimde. Benim gurur duyduğum o iz, senin neden kendinden iğrenmene sebep oluyor?”

Zaman bazen öyle hızlı akar ki elinde olan her şeyi alır götürür. Bazen zaman çare değildir; yaradır, acıdır, geçmişin izidir.

Ve bazen zaman, sadece bir mezar taşıdır. Bir suçluluk ve sonsuz azaptır.

Evinin salonundaki koltuğunda oturmuş, pencereden öylece yağın beyaz karı izliyordu Karam Arslan. Gözlerinin nereye baktığı belliydi ama akli için aynı şeyi diyemezdi kimse. Issız derlerdi ona. Issız demek, sahipsiz demektir. Akli ve kalbi gibi karmakarışık o. Bakışları pencereden ayrılıp yumruk yaptığı avucuna düştü. Kaç dakikadır sıkıca kapattığı avucu yüzünden uyuşmuştu eli ama bu umurunda değildi. O avucu açarsa kaybederdi. Kelebek gibi uçup giderdi ondan geçmiş.

Derin nefes aldığında, avucuna iz bırakan parmaklarını araladı usulca. Parmakları avucunu açık bıraktığında gözüne çarpan şeyle kalp atışları hızlandı. Yutkundu ve avuç içindeki o kolyeyi gözünün önüne getirdi. Gözünün önünde duran ve yıllardır onda olan o kolyeyi inceledi. Narçiçeği şeklinde işlenen, ince ama şık o kolyeye baktı dikkatlice. Yıllar önceye gitti zihni. Bu kolyeyi, ona geldiği geceyi ve ondan, onu aldığı geceyi hatırladı...

O gece Leyla'yı kurtardığında boynundaydı bu kolye. O kadar hırpalanmaya, eziyete karşılık sapasağlamdı. Sanki... Sanki ona güç vermek ister gibi, bu pisliklere kafa tutmak ister gibi parlıyordu boynunda. Annesinin ona anlattığı o masalı hatırlatmıştı kolye ona; narçiçeği masalını. Masallara inanmayı babasını kaybettikten sonra bırakan bu genç adam, o gece kendi için bir masal yazmıştı. Baş karakteri kendisi ve kaybettiği o Narçiçeği'nin olduğu bir masal.

Ona ilk günden Narçiçeği demesinin nedeni de zaten bu kolyeydi. Onun o gece boynunda olan o kolye, şu an Karam'ın avuçları arasındaydı. Sol göğsünde izini taşıdığı bu kadın, yıllardır onunlaydı. Baktığı her mavi gökyüzünde, doğan sarı güneşte, açan her narçiçeğinde ve kaybedip bir daha kazanamadıklarında... O, hep Karam'laydı. Sol yanında ve bazen de avuç içinde.

Leyla'yı komutanlarına teslim ettikten sonra bile yanında olmuş, tek bırakmamıştı. Kendi canının acısını unutup elini sıkıca tutarak korkudan titreyen kızın sakinleşmesini beklemişti. Sakinleşmesi için yaptıkları iğneden sonra o uyuduğunda bile başında durmuştu Karam. Oysaki kendisi günlerdir uyumuyordu. Yirmi dört yaşındaki Teğmen Karam Arslan Türker için önce vatan sonra kendisiydi. *Tüm askerler gibi...*

Komutanları geldiğinde artık gitmesi gerektiğini anlamıştı. Leyla'nın başında başkaları da durabilirdi. Zira ona, etrafı kontrol etme emri verilmişti. Emirlere ise asla karşı gelinmezdi. Etrafta dolaştığında artık vakit sabaha yaklaşıyordu. Uykusuzluğu ve açlığı hissetmezken görevini yerine getiriyordu; ta ki gün ışığının vurduğu taşların arasında parlayan bir kolye görene kadar... Kaşlarını çatıp eğildi. İki taşın arasında sıkışıp kalan kolyeyi gördüğünde birkaç saniye duraksadı. Ama hemen sonra ayağa fırlayıp diğer askerlerin yanına gitti. Mağaranın boş olduğunu görüp az önce burada olan o esir kızı sordu arkadaşlarına fakat beklediği gibi bir cevap alamadı. Esirleri ve yaralıları almak için gelen helikopterle o da gitmişti. Ondan gerive ise bir kolye ve kalbinin üç santim aşağısında olan o iz kalmıştı.

O günden sonra bir kez bile yanından ayırmadı o kolyeyi. Boynunda olan, ismi yazılı künyenin hemen altında olurdu o kolye. Ya da yaka cebinde, kalbindeki izin üzerinde.

O geceki görevde de yanındaydı. Her zaman olduğu gibi göreve başlamadan önce o kolyeye bakmış ve, “*Seni bulmadan şehit olursam eğer kolyen yine yanımda olacak. Yanı başımda... Olur da bir gün almak istersen geleceğin yeri biliyorsun,*” demişti. Görev öncesi yaptığı son şeydi bu. Hep yaptığı konuşmaydı; sanki onu duyuyormuş gibi... Kolyeyi üniformasının cebine koyduğunda ve ateş emri verdiğinde artık düşündükleri tek şey şehit olmaktı.

Ölüme giderken gülümseyen bir adam gördünüz mü? Onların hepsi ölüme gülümsüyordu o gece...

Beklemedikleri şekilde kurulan pusuda geri çekilmeye mecbur oldular. Ta ki o ana kadar... Kolyeyi kaybettiğini anlayan Karam, düşünmeden ileriye doğru gitmişti. Timdeki askerlerin uyarısını, komutanlarının emirlerini hiçe saymıştı. Bir kez esirlikten kurtardığı çiçeği, ikinci kez soldurmayacaktı. Solmasına izin vermeyecekti...

O an onun için dünya durmuştu. Ne başı üzerinden uçuşan kurşunlar ne bağırımlar umurundaydı. Deli gibi yerlere bakıp kolyeyi arıyordu. Bulduğunda ise artık her şey için geçti.

Söylediği tek şey, “Buldum seni, Narçiçeği,” olmuştu. Onu bulmuş, beş askerini ise kaybetmişti. Artık dünyaya döndüğünde gördüğü manzara onu gerçek anlamda delirtmeye yetmişti. Kalbini paramparça etmişti.

Beş askeri şehit olmuştu, ikisi ise neredeydi belli değildi. Yerinde öylece donup kalan Karam Arslan Türker’in kafasına bir silah dayandı. Avucunun içindeki kolyeyi sıkıca tutup onun yüzünden şehit olan askerlerine, dostlarına, can yoldaşlarına baktı. Sonra ise başına aldığı darbeden dolayı gözleri kapandı. Avucunu ise açmadı. O kolye beş ay boyunca onun hem tesellisi hem de nefreti oldu.

Hatırladığı anılarla birlikte irkilerek kendine geldi. Yutkundu. Alnından akan teri avuç içiyle silip masanın üzerinde çalan telefonu aldı eline. Bakmadan açıp kulağına götürdü. Konuşmadı. Hep yaptığı gibi önce karşı tarafı dinledi. “Arslan,” dedi Âdem Albay’ın ciddi sesi.

“Dinliyorum.” Ne komutanım ne de efendim kelimesini kullandı o geceden sonra. Çünkü o artık asker olamayacak kadar ölüydü...

“Karargâha gelmen lazım, hemen!”

“Neden?”

Birkaç saniye sessizlikten sonra, “Görevinin başına dönüyorsun,” dedi. Gözleri açılan Karam, yerinde dikleşti. Hakkında soruşturma açılmış ve görevinden uzaklaştırılması emredilmişken albayın onunla dalga geçtiğini düşündü. “Hemen, şimdi karargâha gel. Bir saat sonra toplantı odasında olmazsan eğer iki yüz sınav çekmeye mecbur olursun asker!” Ve telefon kapandı. Telefonu kapatan Âdem Albay verdiği rakamla yüzünü buruşturdu. Bu, Karam Arslan Türker için bir hiçti. Şırnak’ın soğuşunda, beyaz karların üzerinde iki yüz sınav çekip, *“Bu az oldu ama komutanım,”* diye sırtan bir asker için kesinlikle doğru bir karar değildi.

Karam ise şaşkınlıkla telefona bakıyor ve olanları anlamaya çalışıyordu...

“Bu doğru bir karar değil,” dedi Leyla İzem, albayın peşinden koşuştururken. “Daha dört seans geçtik. İyileşmedi o.” Âdem Albay’ın aniden durmasıyla neredeyse sırtına çarpacaktı ki frenledi kendini.

“İyileştir o zaman! Ona ihtiyacımız var. Onsuz bu operasyonu yapamayız.” Ve yeniden odaya doğru ilerledi.

“Ama albayım, ben bu kısa zamanda nasıl iyileştireyim onu? Adamın psikolojisi iyi değil. Krizler geçiriyor, kendini kontrol edemiyor ve etrafına zarar veriyor.” Âdem Albay odasına geçerken kapıyı açık bıraktı. Bu, *odaya geç* demekti.

Elindeki mavi dosyayı masaya bırakıp İzem’e baktı. Her şeyi biliyordu, hatta bildikleri İzem’den de fazlaydı ve yapacak bir şey yoktu. “Bak İzem,” dedi daha sakın sesle. “Onun iyileşmediğini biliyorum. Ama üstlerimden bu görevi Türker’e vermem için emir aldım. Sen bu zaman zarfında ona yine destek olacaksın. Tek fark, o görevinin başındaki bir asker olacak.”

Hayır, bu görevde ikisi de farklı konumlarda olacaklardı ve henüz ikisinin de bundan haberi yoktu.

İzem sıkıntılı nefes aldı. Buna izin vermek istemiyordu ama Âdem Albay’ın da inadını biliyordu. Hem emir gelmişse eğer, buna karşı da koyamazdı. Ayrıca üstlere Karam’ın durumu hakkında bilgi vermişti. Buna rağmen eğer onu geri alıyorsa demek ki önemli bir mesele vardı.

“Tamam,” dedi pes edip. “Ama en küçük sorunda uzaklaşacak görevden. Görevi de riske atamazsınız.”

“Vatan her şeyden önce gelir İzem. Merak etme sen.” Başını salladı usulca. Şimdi daha çok endişeleniyordu Karam için. Ve elinden gelenin fazlasını yapacaktı daha çabuk iyileşsin diye. Odanın kapısı çalındığında, “Gel,” dedi Âdem Albay sert bir sesle.

Yılların tozunu taşıyan ve uzun zamandır giyilmeyen üniformanın içerisinde tüm heybetiyle odaya giren askeri görünce ikisi de sustu. Onun üzerindeki kumaşın her dikişi geçtiği zorlu yolların, görevlerin iziydi sanki. Omuzlarındaki yıldızlar ise bu zorlukların aydınlık sabahı...

“Yüzbaşı Karam Arslan Türker; emredin komutanım!”

Kahramanını yıllar sonra bu halde gören İzem duygularına yenik düşmüş, gözleri dolmuştu. Çok değişmişti. Bir zamanlar omuzlarında tek bir yıldız taşıyan bu adam, şimdi onun karşısındaydı yan yana dizilmiş üç yıldızla.

Karam’ı oğlu gibi gören Âdem Albay’ın gözlerinde yaranan gurur, onu gülümsetti. Uzun zaman olmuştu onu böyle görmeyeli. Hakkında açılan soruşturmadan sonra mesleğe dönmesi mucizeyken şimdi o mucize gerçekleşmişti işte; bundan Karam’ın haberi dahi yoktu. “Rahat asker.”

Rahat olmamasının tek nedeni üzerinde dolaşan bir çift mavi gözdü. O, düşmanın gözlerine korkusuzca bakan adam, küçük kadının gözlerine bakmaktan kaçıyordu.

“İzem, sen çıkabilirsin. Konuştuklarımızı unutma.” Başını salladı İzem ve Karam’a kısa bakış atıp çıktı odadan. İzem’in odadan çıkması Karam’ın derin nefes almasına neden oldu. “Gel bakalım, Yüzbaşı Türker.” Kendinden emin adımlar ile geçip albayın yanında durdu. Eline bir dosya alıp, Karam’a uzattı. “Yeni görev emri geldi. Bu dosyaya askeriye’nin en güçlü ve gözü kara askerleri kondu. Yeni görevin için yeni bir tim kuracaksın kendine.”

Albayın hiçbir açıklama yapmadan direkt konuya geçmesine kaşını çatı. “Albayım, benim görevime devam edemeyeceğimi biliyorsunuz. Hakkımda açılan soruşturmadan, üstlerimizden başka kimsenin haberi yok ama ben bunu biliyorum ve şu anda burada olmam doğru değil.”

“Ben lafımı bitirmedim. Öncelikle görevini ne olduğu öğren, zamanı gelince her şeyi anlayacaksın zaten.” İtiraz etmeden başını salladı. Eline aldığı bir fotoğrafı masaya koydu sertçe. “Kod adı Demir olan, Serdar Pişirgen,” dedi işaretparmağını fotoğrafa bastırıp. “ETÖ’nün yöneticisi.” Karam diğer fotoğrafı eline aldığı anda gözleri kısıldı. Bu adamı bir yerden

taniyordu ama nereden? “*Eşbah Terör Örgütü* yıllar önce uyuşturucudan ve organ ticaretinden gelen parayla kuruldu. İsminin anlamı karartı demek.” Fotoğrafa dikkatle bakan Karam’ı gördüğünde kaşlarını çatı hafifçe. “Adamı tanıyor musun?”

Karam da çatık kaşlarını düzeltmeden, “Bunu gördüm,” dedi. “Ama hatırlayamıyorum.”

“Paus Bader; tanıdık geldi mi bu isim sana?” Duyduğu isimle bakışları aniden komutanına saplandı. Alev alan bakışlarını gören Âdem Albay, belki de İzem’in haklı olduğunu düşündü. “O gece...”

“Kanıma eroini vuran adam,” dedi aldığı hızlı nefesleri arasında “Uyuşturucuyu o getirdi oraya. Oradaydı o gece. Bana...” Sustu. Gözlerini kapattı usulca, kelimeler boğazına takıldığında yutkunamadı.

“Yunanistan ve Rusya’daki en büyük uyuşturucu örgütünün kurucusu. ETÖ’nün tüm gelirini o karşılıyor.”

“Benden ne istiyorsunuz peki? Görevim nedir?” Bu görevi kabul edecekti. Çünkü alması gereken bir intikam vardı.

“Serdar Pişingen birkaç gün sonra buraya gelip Paus Bader ile görüşecekmiş. Bir baskın düzenleyeceksin timin ile ve ikisini de alacaksın. Canlı” dedi üstüne bastırarak.

“Adam bir işinsanı. Onu nasıl alabiliriz? Elimizde delil var mı?”

“İş üstünde yakalayacaksınız, yüzbaşı. Ayrıca elimizde Paus Bader tarafından hesabına yatan paraların dökümü var. Bir örgüt kurucusuyla bağlantısı olması yeterli.” Kaşlarını havalandırıp devam etti. “Serdar Pişingen’in kardeşinin ismi de zamanında örgüte yardımda anılıyordu. Konuyu detaylıca araştıracağız zaten ve eğer ki bu gerçekse ona ulaşmamız çok daha kolay olacak.”

Başını salladı sadece. “Ne yapmamı emrediyorsunuz?”

Dosyayı gösterdi. “Burada askerler hakkında bilgiler var. İnceleyip ümini kurmanı istiyorum.”

Karam dosyanın ilk sayfasını açtığı anda, “Üsteğmen Güneş Yalçın. Namı diğer *Yılan*.” diye tanıttı askeri, Âdem Albay. “Yıllar önce esir düştüğünde, kanına enjekte edilecek olan yılan zehriyle dolu şırıngayı, örgüt kurucusunun boğazına saplamış,” dediğinde, Karam’ın tek kaşı havalandı.

“Üsteğmen Kadir Adanır,” dedi eski askerini gösterip. “Neler yaptığını kendin daha iyi bilirsin. Anlatmama gerek yok.”

“Teğmen Korhan Demir. Eski askerlerinden. Namı diğer Gölge. İstihbarat askeri. Ve bu operasyonda, timinde yer almasını istiyorum.”

“Teğmen Uraz Üzer. Kendisi Rizeli olduğu için lakabı da Rizeli kaldı askerler arasında. Sağlıkçı ve tim için önemli isimlerden.”

“Astsubay Dağhan Saraçoğlu. Kendisi tahrip uzmanı. Gözlerinden bir şey kaçmadığı için lakabı Kuzgun kaldı.”

“Astsubay Alin Tüfekçi. İstihbaratçı. Teğmen Demir ile birlikte çalışmalarını istiyorum.”

“Astsubay Zafer Şanlı. Keskin nişancıdır kendisi. Tek kurşunla iki kişi indirdiği bile oldu,” dedi alayla.

“Ve sen, Yüzbaşı Karam Arslan Türker... Bu timin başına geçmeni, komutanları olmanı, onları eğitmeni ve size verilen görevi eksiksiz yerine getirmeni emrediyorum! Aslan Pençesi Operasyonu’nu sen yöneteceksin! Bu görev sana verilen son şans, unutma.”

Duruşunu dikleştirdi anında. “Emredersiniz komutanım!”

Sekiz kişiden oluşacak olan Kurşun Timi, bu vatan, bu toprak ve bu albayrak için canları pahasına savaşıyorlardı. Sekiz gözü kara asker; birbirlerine yoldaş, kardeş ve aile olacaktı.

Yüzbaşı Karam Arslan Türker.

Üsteğmen Güneş Yalçın.

Üsteğmen Kadir Adanır.

Teğmen Korhan Demir.

Teğmen Uraz Üzer.

Astsubay Dağhan Saraçoğlu.

Astsubay Alin Tüfekçi.

Astsubay Zafer Şanlı.

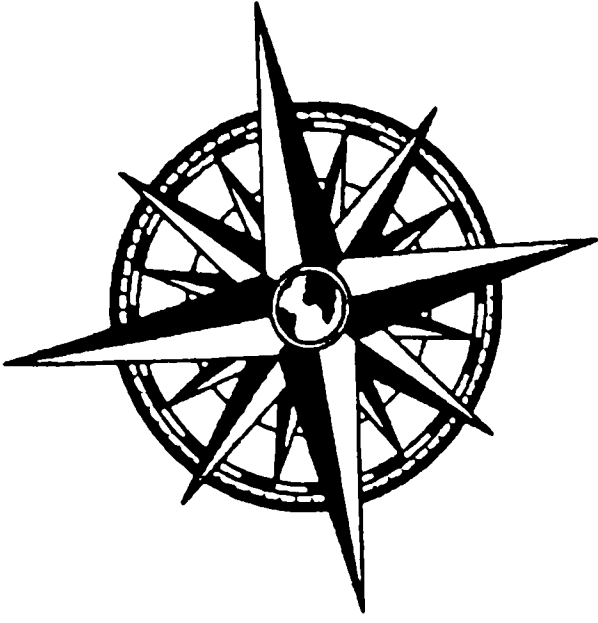
Kurşun kadar sert, güçlü ve korkulan Kurşun Timi.

Yok olmak için var olanlar...

Sekiz kişiden oluşan bordo bereli timi...

Birbirlerine ne kadar yabancılarsa şu an, bir o kadar da yakınlar. Çünkü hepsinin tek amacı var; çıktıkları bu gururlu yolda, şehit olmak. Ve bu amaçtır onları birbirlerine bağlayan.

Bu daha başlangıç. Onlar daha yolun başındalar...

5. MAVERA

ZAMANIN İÇİNDE SÜRÜKLENEN RUHLAR

Bazen insanın bir deniz kenarına, bir ormana ya da bir omuza ihtiyacı olur. Ağlarken bazen kimse görsün istemez. Ya da sadece bir tek kişi görsün ister. Bazen yok olur ve sessizce ölür gider. Bazen de sadece bir kişinin kollarında can verir. Ya da vermek ister. Hayatın en önemli kanunu: Bir mutlu olursan beş kat mutsuz olur, acı çekersin. Ben önce beş kat acı çektim, sonra bir mutlu oldum. Ve daha sonra sanki hiçbir şekilde acı çekmemişim gibi yeniden en beterlerini gördüm, yaşadım.

Bir hafta önce o askeriye duvarları arasında, Âdem Albay'ın odasında gördüm onu. Yıllar önce karşıma çıktığı gibi yine bir anda belirmişti gözlerimin önünde. Onu o formanın içinde görmek o kadar gurur verici bir şeydi ki anlatamam. O, benim hiçbir şeyim olan adam ve o, benim aslında her şeyim olan adam... Karam Arslan Türker; umudun, hayatın ve mucizenin adı. Soyadını vatanından, adını mertliğinden ve yaptığı kutsal görevden alan adam: Pençe... Düşmanın kalbine ve aklına tehlike diye sinyal gönderen, canım vatani yolunda feda etmeye hazır olan o asker...

Gurur hissi tüm hücrelerimi ele geçirirken dışarıdaki soğuğa karşın içim sımsıcak oldu. Siyah gözleri gözlerime değdiği an ise omurgamdan tutun, sol göğsüme kadar titredi tüm bedenim. Yaralı avuç içlerim terledi ve ben ona bir kez daha hayran oldum.

Derin bir nefes aldım onu öyle gördüğümde. Dağlara, vatana mecnun olan o yaralı asker, yaralı ceylanının karşısındaydı en güçlü haliyle. Karam Arslan Türker, benim karşımdaydı asker olarak. Ona her yaklaştığımda boğazımı yakan o barut kokusuna daha çok yaklaşmıştı şimdi.

Üniformamı çıkarıp da karargâhtan çıktığımda daha erken olmasına rağmen hava kararmıştı. Arabaya bindiğim gibi Gül ablalara geçtim. Artık alışkanlık haline getirdiğimiz bu buluşmalara son bir ayda daha sık sık gider olmuştum; tıpkı karargâha gittiğim gibi.

Kapıyı, Pamir'i kucağına alan Gül abla açtığında yüzünde hep olduğu gibi muhteşem gülümsemesi vardı. "İzem, hoş geldin güzelim."

Samimi sesine karşılık Pamir izin verdiği kadar sarıldık. “Hoş buldum ablacığım.” Ondan ayrıldığımda bana gülümseyerek bakan Pamir’e çevirdim bakışlarımı. “Küçük kurt, nasılsın?”

“İzo!” deyip dudaklarını öne doğru uzattı. Ne istediğini anladığım için aşağı eğildim ve hep yaptığı gibi alnımdan öptü. Sonra dudaklarını annesinin alnına bastırdı.

Kahkaha attı Gül abla. “Geçen gün kızmıştım ona İzem’i öpüyorsun ama beni öpmüyorsun diye. Şu an şirinlik yapıyor.”

“İşini biliyorsun, Pamirciğim. Kadir abi evde mi?”

“Evet, Zeynep’le konuşuyorlar,” dediğinde ikimiz de salona geçtik.

“Ben geldim!” dedim neşeli sesimle.

“Hoş geldin kardeşim.”

“Hoş geldin abim,” dedi Kadir abi gülümseyerek.

“Abla, açılıktan geberdim ben. Artık yemek mi yesek?” Korhan elini midesine bastırıp içeriye geçerken beni gördüğünde kocaman gülümsedi. “Fıstığım, hoş geldin.”

“Hoş buldum Koriş.”

Kaşları anında çatıldı. “Kızım, karizmamı bozma.”

Saçlarını karıştırdım sanki çocukmuş gibi. “Sendeki karizma tek lafla bozulmaz, merak etme.”

Tabii canım, der gibi baktı bana.

Kapı çalındığında eğer Kadir abi ayaklanmasaydı, ben kapıya koşarak kendimi rezil edecektim!

“Abla, ben acıktım.”

“Sen ne doyumsuz adamsın ya, ağzın bir durmadı.”

“Doyumsuz?” Zeynep’in sitemiyle dudağı tek yöne kıvrıldı. “Kaşınma Zeynepçğim, kaşınma. Vereceğim cevaptan sonra hiç iyi şeyler olmaz.”

Yaptığı imayı anlayan Zeynep öksürürken ben kahkaha attım. “Man-yak mısınız siz? İmlarınızı normal bir kişiye mi saklasanız?”

“Kaşınıyor ama fıstığım, ne yapayım?”

Yumruğunu Korhan’ın koluna vurdu Zeynep. “Kaşırım ben seni, rahat dur.”

“Yine neden kavga ediyorsunuz siz?”

“Abi, şu kaynına söyle uğraşmasın benimle.” Kadir abiye söylenen Zeynep’in sesiyle salonun giriş kapısına baktığım gibi siyah gözlerle çarpıştı

bakışlarım. Karam'ın gözleri sanki zaten nerede olduğumu biliyormuş gibi üzerimdeydi.

"Yine mi kavga ediyorsunuz?" Esmâ salona girdiğinde Korhan'ın so-murtan yüzünde minik bir gülümseme belirdi.

"Hadi hadi, sofraya geçin. Korhan ağlayacak açlıktan," diyen Gül abla hazırlanan masaya geçti. Biz de kalktığımızda ben hep oturduğum sandal-yeye oturdum ve ne tesadüf ki Karam da karşıma geçti.

"Eee eee, işler nasıl millet?" diye lafa girdi Zeynep.

"Dağ, taş, silah, çatışma... Çok güzel çok."

"Senin timindeki askerler nasıl Karam? Tanıştınız mı?"

Gül ablanın sorusuna başını salladı. "İyiler, hepsi deneyimli, başarılı askerler."

"Koriş de mi onlarda biri?" Zeynep'in Korhan'a bakarak söylediği şeyle Korhan gözlerini devirdi.

"O en iyi askerlerimden," cümlesiyle birlikte elini tuza uzatacağı an, Esmâ ondan önce davrandı ve yanında olan tuzluğu Karam'a verdi. Esmâ'ya kısa bakış atıp başını salladı teşekkür anlamında. Fakat Esmâ onu sesli bir şekilde, "Rica ederim," diyerek yanıtladı. Akabinde ise gülümsedi. Bu hareketine kaşlarını çatı Korhan. Bana baktığında omuz silktim. Esmâ soğuk bir kızıdı, herkese gülümsemezdi. Hele ki tanımadığı kişilere bir me-safesi olurdu. Bunu fark eden Korhan da bana sorgularcasına bakıyordu.

Kapı bir kez daha çalındığında Korhan kalktı sandalyesinden. "Ben bakarım." Sesinde bir sinirden daha çok kırgınlık vardı. Korhan'a daha bir kez içtenlikle gülümsemeyen Esmâ, Karam'a gülümsemişti.

"Ayağını öyle sallamaya devam mı edeceksin?"

Çatalımla tabağımdaki eti didiklemeyi bırakıp Karam'a anlamaz bakış attım. "Ne?"

Biraz öne doğru uzandı, bana yaklaştı. "Bacağını sallayıp duruyorsun, masanın altından bana dokunduruyorsun."

Ağzım beş karış açık, anında bacağımı sallamayı kestim. "Nerene do-kunuyor?"

Sorduğum soruyla dudağı tek yöne doğru kıvrıldı. "Bacağıma dokunu-yor Narçiçeği, bacağıma."

Rahat nefes alarak elimi kalbime koydum. "Öyle desene! Sen şey deyince ben de şey zannettim."

Tek kaşı havalandı. "Ne zannettin?"

"Şey zannettim işte."

"Ne zannettin?" Benimle eğleniyordu!

Sesimi alçaltıp ben de öne doğru eğildim. O benimle eğleniyorsa ben de eğlenirim. “Nerene denk gelmesini isterdin, yüzbaşı?” Yüzünün şok alan ifadesi beni gülümsetti. Sustuğunda, “Ben de öyle düşünmüştüm,” diye mırıldandım.

Onunla bu bir ayda çok yol kat ettiğimiz farkındaydım. Hem daha iyi anlaşıyor, sohbet ediyorduk hem de psikolojisi eskisine nazaran daha iyiydi. Bu, beni mutlu ediyordu.

“Ooo, herkesler de buradaymış.” Duyduğum yabancı sesle geri çekildim. Benim gibi Karam da geriye çekilip arkasına baktığında, karşılaştığı manzara küçük şok geçirmesine sebep oldu. İçeriye beş kişi adeta dalınca dikkatler oraya verildi.

Ben daha ne olduğunu anlamadan Karam sandalyesini çekip ayağa kalkarak onların önüne dikildi. Tek tek baktı hepsine. “Üsteğmen Güneş Yalçın!” dediğinde, “Emredin komutanım!” diye bağırıp asker selamı veren kızın sesiyle Pamir, Zeynep ve Esmâ irkildi buna alışık olmadıkları için.

“Burada ne işiniz var?”

“Şimdi şöyle ki komutanım...”

“Senin ismin Güneş mi Zafer?”

Başını aşağı saldı korkuyla. “Değil komutanım.”

“O zaman?”

“Özür dilerim komutanım.”

“Dileme Zafer, dileme.” Sıkıntıyla Güneş’e baktı yeniden. “Neden buradasınız?”

“Kadir Üsteğmen yemeğe çağırdı, komutanım,” diye açıkladı.

Karam’ın bakışları abime döndü merakla. “Ben çağırdım, rahat bırak çocukları.”

Karam’ın sinirli bakışları dinmezken, “Bana rahat yok değil mi? Nereye gitsem peşimdesiniz.” Sitemine ara vermedi.

“Peşindeyim, alana ka...” Şarkı söylemeye başlayan Zafer’in sesini bağırarak Karam kesti.

“Zafer!”

“Özür dilerim, komutanım,” diye mırıldandı.

Dişlerini sıktı. “Dileme Zafer, dileme.” Kendi sandalyesine oturduğunda diğerleri hâlâ ayakta dikiliyordu. Başını omzunun üzerinden çevirdi. “Geçin oturun.” Sanki bunu bekliyorlarmış gibi boş kalan sandalyelere oturdular. Karam bu durumdan hiç memnun değildi anlaşılan.

“Nasılsınız çocuklar?”

"İyiyiz yenge," dedi isminin Uraz, rütbesinin teğmen olduğunu öğrendiğim asker. Gül ablaya.

"Siz, bizim askeriye de psikologsunuz, değil mi?" diye sordu Dağhan. Başımı salladım. "Evet."

"İsminiz Leyla mı?"

"Leyla İzem Bilgiç," diye yanıtladım askeri.

"İzem mi? Biz sadece Leyla biliyorduk." Gülümsedim meraklı haline. "Çoğu kişi Leyla dediği için olabilir."

"Yoo," diye atladı hemen Zafer. "Biz sadece Karam Komutan'ımızdan duyduk." İşte bunu beklemiyordum.

Karam'ın öldürücü bakışlarına baktığımda o sadece Zafer'e odaklanmıştı.

"Öyle mi?" Zeynep imayla bakıp güldü bize. "Ne dedi ki?"

"Şimdi şöyle ki..."

"Zafer!" diye yükseldi Karam yine.

"Emredin komutanım!"

Masanın üzerindeki eli yumruk oldu. "Sus, Zafer!"

Bu kez gerçekten korkmuş olacak ki yutkundu. "Özür dilerim, komutanım."

"Dileme Zafer, dileme." Galiba onların arasında bu replik döngü şeklinde tekrarlanıyordu.

"Kızlar, siz neden hiç konuşmuyorsunuz?" diye sordu Zeynep geldiklerinden bu yana susan iki asker kadına.

"Biz konuşmayı pek sevmeyiz."

"O sadece terslemeyi sever."

Güneş ters bakışlarını Uraz'a çevirdi. "Hak edene hak ettiğini vereceksin, Teğmen Üzer."

Başını salladı. "Evet," dedi. "Teğmen Uraz Üzer." Bu söylediği Üzer'in soyadı ile alakası yoktu ki Güneş bakışlarını tabağına çevirdi.

"Senin rütben ne, Alin?" Zeynep kafasına koymuştu bir kere, susmayacaktı.

"Astsubay." Kısa ve netti cevabı.

"Timin en küçüğüdür Alin," dedi Kadir abi gülümseyip. Buna rağmen soğuktu Alin.

Gül ablanın kucağında huzursuzca kıpırdanan Pamir'e kaydı dikkatler. "Ne var anneciğim?"

"Dati!" diye bağırdı.

“Tamam, gidelim de uyutayım seni.”

“Ani, İzo!”

“Aslanım be, erkek adam hanımının lafını dinlemeli işte.” Kadir abi karısına göz kırptığında Gül abla kıkırdadı.

Annesinin kucığında yanıma gelen Pamir, hep yaptığı gibi ellerini yanaklarıma koyup dudaklarını alnıma bastırdı. Geri çekildikten sonra ise öpücük attı. Elinden öpüp, “İyi geceler,” dedim gülümseyerek.

“Bir şey sorabilir miyim?” Gül abla salondan çıkarken Zeynep’in meraklı gözlerinin parladığını gördüm.

“Sorma Doktor Hanım, lütfen sorma.”

Zeynep sanki Zafer’i hiç dinlememiş gibi Karam’a baktı. “Eniş...” demişti ki tüm bakışlar aniden ona döndüğü için ağzı beş karış açık öylece kaldı. Büyüyen gözlerim Zeynep’ten sonra Karam’ı bulduğunda aynı şekilde baktı bana. *Senin ağzına sığayım Zeynep!*

“Ne oldu ya?”

“Gelecekte haberler falan filan,” dedi Dağhan sırtarak.

Kadir abi, Dağhan’ın kafasına vururken Zeynep’e baktı nazikçe. “Söyle abim, ne diyecektin?”

Zeynep bana kısa bakış attığında, gözlerimle onu öldüreceğimi söylüyordum. Bakışlarını benden kaçırarak Karam’la göz temasını kurdu. “Einstein’a benzediğinizi size hiç söyleyen oldu mu?”

Önce masada sessizlik oldu, sonra Korhan’dan ve Güneş’ten bir kahkaha koptu. “Anlamadım?” dedi Karam şaşkınlıkla.

Ona sen bittin bakışı attığım an ayağa kalktı. “Allah belamı versin, rezil bir insanım!” deyip koşarak çıktı salondan.

“Yemin ederim bu kız çok saf ya.” Korhan koşarak giden Zeynep’i eliyle gösterdi.

Kahkahanın durulduğu anda Güneş, “Bunu gerçekten beklemiyordum,” dedi. Karam’ın ters bakışını görüp sustu. “Pardon komutanım.” Karam da sanki bunalmış gibi nefes alarak ayaklandı. “Nereye komutanım?”

“Sigara içeceğim.” Güneş’i yanıtlar yanıtlamaz balkona çıktı.

“Eee cee, biz şimdi size Leyla mı diyelim yoksa İzem mi?” Anlaşılan Zafer, Karam’ın yokluğundan yararlanacaktı.

“İki isim de zaten onun, ne dersen de,” dedi Dağhan.

“Ama komutanım Leyla diyor?” dedi sorar gibi.

Komutanınız bana Narçiçeği diyor genelde...

“Çok konuşuyorsun Zafer. Kafam şişti.” Omuz silkti Güneş’e küskünce.

"Zaten ben ne yapсам yararlanmıyorum ki." Ortamdaki sohbeta yoğunlaşamadığımda oturduğum sandalyeden kalktım.

"Nereye fıstık?"

"Balkona çıkacağım. hava almaya."

Esmâ'nın masaya bıraktığı çaylara gözüm takıldığında anında iki çay bardağını aldım elime. Yanına da şeker koyup gidecektim ki, "Karam şekerle içer çayı." diyen Korhan'ın imalı sesiyle durdum.

"Leyla için şekerle içsin. ne olacak?" Anlaşılan Zeynep rezilliğini unutmuştu.

Onları fazla dinlemeyip balkon kapısını dirseğimle zor da olsa açtım. Kapıyı kapatmadan Karam başını yerden kaldırdığında hep olduğu gibi göz göze geldik. Ayağımla kapıyı kapatıp yanına gittim. "Çay getirdim sana."

Sigarasını söndürüp uzattığım çayı aldı elimden. "Teşekkür ederim."

Aynı onun gibi korkuluklara yaslanıp sıcak bardağı avucumda sıktım. "Nasılsın?"

Şekeri eline aldığı anda çayın içine atması ve karıştırmasıyla küçük bir şok geçirdim.

Az önce Korhan, onun şeker kullanmadığını söylemişti.

"İyiyim, eskiye nazaran."

"Buna sevindim. Bayağı bir ilerleme kat ettik, güzel bir şey bu."

"Ellerimin titremesi tam olarak ne zaman geçecek?" diye sordu gözlerini kaçırıp.

"Hemen olabilecek bir şey değil bu, konuştuk seninle. Biraz zaman lazım bunun için." Eğer ki onunla ilk karşılaştığımız zaman tedaviyi kabul etseydi daha fazlasını yapabilirdik.

"Geçecek mi?" Sabırsızdı sesi.

"Geçecek." Geçmesi için elimden geleni yapıyordum çünkü.

"Karargâha sık sık geliyorsun bu aralar." Çayından bir yudum alarak sorduğu sorunun bir cevabı yoktu.

"Orası benim işim, tabii ki geleceğim." *Tabii İzem, eskiden de bu cümleleri kurar mıydın sen?*

"Anladım," diye mırıldandı. Yerinde rahatsızca kıpırdandığında bir şey söylemek istediğini anladığım için bedenimi tamamen ona döndürdüm. Sanki soracağı soru saçmaymış gibi yüzünü buruşturdu önce fakat tutamadı kendini. "Herkesin alnından öpmesine izin mi verirsin?"

Bu soruyu beklemediğim için yüzüne bakakaldım. "Anlamadım, ne alakı?"

Çay bardağını kenara bıraktığında ben de aynısını yaparak dikkatimi ona verdim. “Az önce Pamir öptü, o yüzden sordum.”

Gözlerimi kırıştırdım. “E yani? O daha çocuk, farkında mısın?”

“Sadece soru sordum ama cevap alamadım daha.”

“Kimseye alnımdan öptürtmedim yüzbaşı.” Dürüsttüm hep olduğum gibi. Bu onun hoşuna gitmişti. “Sen hiç, birinin alnından öptün mü?”

Sorgulamadan, “Hayır,” dedi.

“Neden?”

“Bir kadının alnından öpmek, onu tamamen kalbine ait kılmaktır. Onun ruhundan bir parçayı, kendi ruhuna katmaktır. Hayatımda alnını öpeceğim bir kadın olmadı.” Hayatında bir kadın olmuş mu daha önce bilmiyorum ama Karam Arslan Türker zor âşık olan bir adamdı; buna emindim.

“Bu yaşına kadar hiç mi âşık olmadın?”

“Olmadım.”

Dudağım öne doğru büküldü. “Hiç inandırıcı gelmiyor kulağa. Bir kez bile olsun kalbini attıran bir kadın olmuş olmalı.”

“Vatanıma âşık olduğumu daha önce de söylemiştim.”

“Unutmam ne mümkün? Aynı zamanda bana da deli demiştin.”

“Dediğim şeyin arkasındayım.”

“Aşk olsun yüzbaşı. Koskocaman psikoloğa edilecek laf mı bu?” dedim yalancı kurgunlukla.

“Deli olduğunu inkâr mı ediyorsun Narçiçeği?” Başımı salladım anında. Artığı tek adımla dibime kadar girdi. Bunu beklemediğim için afalladım. Başını biraz daha aşağı eğdiğinde neredeyse burunlarımız birbirine değiyordu. Bu yakınlık yutkunmama neden oldu. Dudaklarını araladığında sıcak nefesi buhar olup tenime çarptı. “Az önce içeride yaptığın şeyi aklı başında olan biri yapar mıydı?”

“Ne yaptım ki?”

Heyecanımı anlayınca dudakları kıvrıldı. “Yaptığın ima normal miydi sence?”

Kendimi toparladım, geri çekilmeden gözlerine çok emin bakışlar attım. “Zaten imalar normal olmaz ki Yüzbaşı. Normal olsa neden ima dersen ki; değil mi?”

“Kabul et; delisin sen.”

Sesimi kısıp gözlerimi irileştirdim. “Evet, deliyim. Hem de zırdeli.” Bir adamla bu kadar yakınlaşmak, üstüne üstlük böyle kışkırtıcı konuşmak delilikti.

Gözlerimiz birbirine kenetlenmişken, “Hava soğuk,” diye mırıldandı. “İçeri geç, üşüyeceksin.”

Yüzümde yan bir gülümseme belirdi. “Sen beni mi düşündün az önce yoksa bana mı öyle geldi?” Eğer onunla farklı bir durumda olsaydık, geçtiğimiz bir ayın sonunda, şu halimizle flört ettiğimizi düşünürdüm.

Gözleri rotasını değiştirecekti ki vazgeçti. “Çok konuşuyorsun. Ya kendin sus ya da ben kendi yöntemlerimle susturayım seni.” Daha sonra ise, “Gerçi o zaman sesin daha çok çıkabilir,” diye mırıldandı. *Sapık Yüzbaşı!*

Gözlerim ondan başka her yere dokundu. Boğazımı temizledim. “Ben gideyim,” deyip hızla yanından uzaklaştım.

Balkondan çıktığımda, “İyi geceler Narçiçeği,” dediğini duydum.

Bir insan en çok sevilme ister. Sevdiği adam veya kadın tarafından sevilme ister. Uğruna öleceği birini ister yanında. Ya da onun için ölebilecek birini. Peki ya uğruna yaşamayı göze almak neydi? En basit yolu seçip ölmek aşk ise her türlü işkenceye katlanıp yaşamak nedir? Ne olduğunu bilmedikleri bu hissi, iliklerine kadar yaşadılar onlar. Ve hâlâ da yaşıyorlar.

Leyla'yı yaşatan, yedi yıl boyunca hayata tutunmasına yardımcı olan tek şey siyah harelerdi. Yüzünü hatırlamadığı, ismini bilmediği, onun kurtarıcısı olan askerin gözleriydi. Bir de barut kokusu. Her gece uykusuna gelen ama uyandığı zaman kaybolan adamın kokusu...

Karam da aynı şekilde yıllarca sırf avucunda sıkıp sakladığı o kolyeyi sahibine geri vermek için yaşadı. Esir edildiği o mağarada bile gözlerini kattığı her saniye sadece onun yüzü vardı gözlerinin önünde. Gökyüzünü andıran ama bir deniz kadar da dalgalı olan o gözler... Yıllarca birbirinin hasretini çeken ama birbirinden haberi olmayan iki kişinin yaşama nede niydi gözleri.

Karam, Leyla için bu hayata tutundu. Onun için yaşamayı göze aldı *kendisi bile bilmeden.*

Leyla, Karam için bu hayatı sevdi. Bir gün onu bulmanın umuduyla yaşadı, *her şeyin farkında olarak.*

Sabah erkenden Zeynep'le hastaneye gelen İzem, oldukça yoğun bir gün geçirmişti. "Yavrum peki ya bu ellerimin titremesi de mi panikataktan?" Kaç saattir teyzeye panikatağı olmadığını anlatmaya çalışsa da anlamıyordu.

Tebessüm etti. "Kaç yaşındaydın sen, teyze?"

"Yetmiş sekiz," dediğinde Leyla onu şokla süzdü. Acun'un meşhur kelimesi kulağında çınlarken hemşire yetiştirdi imdadına, onu kadından kurtardı sonunda.

"Leyloş, sen yoruldun mu şimdiden?" Giyindiği beyaz önlüğü, atkuyruğu saçları, yeşil ile ela arasındaki gözleriyle çok güzel kadındı Zeynep Selin. Zaten bu güzelliğiyle herkesi kendisine hayran bırakıyordu.

Derin nefes aldı Leyla. Gerçekten de yorulmuştu. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım bile."

"Sana gel yanımda çalış, diyorum ama inatsın işte, dinlemiyorsun ki beni."

"Bunu düşünüyordum ben de," dedi. "Belki artık birlikte çalışırız."

Zeynep sevinçle onun boynuna atlayacakken yanlarına gelen Cahit, "Burada mı çalışacaksın?" diye sordu heyecanla. Leyla, sırf Cahit vakası yüzünden buraya gelmek istemiyordu işte. Cahit ise Leyla'yı biraz fazla görmek için ondan psikolojik yardım almayı bile düşünüyordu.

"Bizi mi dinliyordun sen, Cahit?"

"Hayır, duydum sadece," deyip Leyla'ya döndü. "Cevap vermedin?"

Bıkkın nefes aldı. "Düşünüyorum sadece."

"Bence bu teklifi kaçırma. Daha çok insana ulaşabilirsin böylece." Leyla'yı maniple etmek istese de bunu başaramıyordu. Leyla kendisi insanların aklına girerken onun aklına kim girebilirdi ki? Karam bile fikirlerinden döndürememişken Cahit mi yapacaktı bunu?

"Leyla'ya bir şeyi çok söylersen onu yapmaz, Cahit," dedi Zeynep kısık sesle.

Cahit hızla Leyla'ya dönüp omuz silkti. "Neyse, sen en iyisini bilirsin zaten." Dinlemiyordu onu Leyla. Buradan kurtulmanın yolunu arıyordu. Çekip gidebilirdi fakat kalbini de kırmak istemiyordu. En azından bir kötülüğünü görmemişti. Leyla'nın konuşmadığını gören Cahit, "Kahve içelim mi?" diye sordu.

"Üzgünüm Cahit ama kahve sevmem," diye yalan söyledi.

"İzem, sen neden benimle hiç konuşmuyorsun? Ya da konuşmak istemiyorsun?"

Zeynep gözünü devirdi. Eskiden Cahit'le Leyla'nın arasını yapmak istiyordu çünkü Leyla, karşı cinse karşı hep duvar örerdı. Fakat Karam geldikten sonra kafayı onunla bozmuştu. En büyük *ship*'i Karam ve Leyla'ydı şu an. Önlerine çıkacak engeli kendisi yıkardı çünkü bu iki inatçı keçi, sevgili olacağı benzemiyordu hiç. Ne yapıp edip bu işi halletmesi lazımdı.

"Kusura bakma Cahit ama ben biraz mesafeliyim erkeklere karşı," dedi soğuk sesle.

"Anladım..." diye mırıldandı.

Leyla bakışlarını onda fazla tutmayıp yana çevirdi. Fakat beklemediği şey Karam'la göz göze gelmekti. Başını aşağı eğdi, sonra gözlerini kapattı. İçinden beşe kadar saydı; sonra tek sayıları sevmediği için bir kez daha saydı ve tekrar açtı gözünü. Karam hâlâ karşısındaydı, Leyla'nın yaptığı garip harekete içten içe kahkaha atıyordu.

Leyla bunun gerçek olduğunu anladığında deminden beri somurtan o değilmiş gibi gülümsedi. Gözlerinin nasıl parladığı görebiliyordu Karam. Tebessüm etti bu gülümsemeye. Yavaş adımlarla yanlarına geldiğinde önce Leyla'yı süzdü baştan aşağı. Kumral saçlarından başlayıp her detayını inceledi.

"Karam?" dedi sorar gibi.

"Narçiçeği?" diye karşılık verdi aynı şekilde. Zeynep eliyle ağzını kapayıp kıkırdadı.

"Neden buradasın?"

"Rahatsız ettim galiba..." Cahit'e kısa bakış attı. Onu az önce detaylıca incelemişti.

"Yok," dedi Leyla hemen. "Burada görünce endişelendim sadece."

Tam Karam konuşacaktı ki Cahit, "Arkadaş kim İzem?" diye sordu.

Karam, yanında küçük kalan adama yukarıdan aşağı baktı. Zeynep'le Leyla göz göze geldiklerinde, kahkaha atmamak için sıkıyorlardı kendilerini. "Leyla," dedi Karam.

"Anlamadım?"

"İsmi diyorum. İsmi Leyla."

Ona, asla İzem diye seslenmiyordu. Bunu yapmayı düşünmüyordu da. Leyla'ydı o. Karam'ın yıllardır aradığı, o masaldaki narçiçeği.

Ona, "Neden İzem ismini kullanmıyorsun?" diye sorduklarında susmayı seçse de içindeki fırtınadan kimsenin haberi yoktu. Leyla'yı gördüğü ilk gün, daha içeriye girmeden Mirza'nın ona İzem dediğini duymuştu. O

gece kendisinden ne kadar nefret ettiyse Leyla İzem, isminden de o kadar tiksindi. Sırf bu yüzden ona şu an Leyla diyor ve dedirtiyordu.

“İkisi de onun ismi, ne alaka ki şimdi? Hem siz kimdiniz?” Omzundaki yıldızları saymaya başlamıştı.

Karam ona elini uzattı. “Yüzbaşı Karam Arslan Türker,” dediğinde avucuna bırakılan eli kırarcasına sıkı.

Yutkundu Cahit kızaran eline bakıp. Tabii ki bunu asker gücüne verdi, kasıtlı olduğunu düşünmedi. “Cahit Kül.”

“Memnun oldum Cahit,” dedi. Sonda bastırarak dediği *it* hecesindeki imayı anlayan kızların ağızları açık kaldı. Artık kavga çıkacağını anlayan Leyla, “Karam, neden geldiğini söylemedin?” diye araya girdi.

Bakışları ağır çekimde Leyla’yı bulduğunda artık sert bakmıyordu. “Kahve içelim mi?”

Sorunun cevabı bu değildi ama gülümsedi Leyla. “Olur, içelim.”

Zeynep gözlerini devirdi. Ne güzel Cahit’le Karam kavgasını izliyordu işte. Ayrıca belki Karam, Cahit’in, “*Kimsin?*” sorusuna, “*Sevgilisiyim,*” diye cevap verecekti? Leyla, onun tüm planlarını bozmuştu!

Leyla, Cahit’e baş selamı verip Zeynep’e göz kırptı. Zeynep ona öpücük attığında Cahit giden ikiliye şokla bakıyordu. *Az önce Leyla kahve sevmediğini söylemişti?*

Kafeteryaya kadar sessizce ilerlediler. İzem kahve yerine çay aldığı anda sandalyeye oturdular. “Çayı şekersiz içtiğin gibi kahveyi de mi şekersiz içiyorsun?”

Kaşları hafifçe çatıldı. “Sen nereden biliyorsun?”

Omuz silkti. “Korhan söyledi. Çayı şekersiz seviyorsan o zaman neden ben şekerle verdiğimde sorgulamadan içtin?”

“Çünkü sen istisnasın.”

Heyecanla yutkundu. “Nasıl yani?”

Gözlerine bakıp verecek uzun cevabı olsa da, “Boş ver,” deyip çayını içti.

Boş verdi Leyla. Anlayacağını anlamıştı; bu adam zoru oynamakta kararlıydı.

Boğazını temizledi hafifçe ve kollarını masada birleştirdi. “Eee, buraya neden geldin?”

“Bir yakınımı görmeye.”

“Kim ki? Önemli biri mi?”

“Yok ya, uzaktan bir arkadaş.” Gözlerini kaçırdı karşısındaki kadından.

Tek kaşını havalandırdı Leyla. "Uzaktan?"

"Hı hı..." Karşısındaki sıcak çayı tek dikişte içtiğinde Leyla şokla baktı ona. Ne diye kıvranıyor ki? Söylesin işte doğruyu. Sanki Leyla anlamıyordu...

Dudağı iki yana kıvrıldı. "Gittin mi o uzaktan arkadaşın yanına?"

Elini ensesine atıp yüzünü buruşturdu. "Ha, evet. Gittim."

O Karam'a bakarken Karam, ona bakmamakta kararlıydı. "Gördün mü? Nasılmış? Bir şeyi yoktur umarım."

Başını salladı hızla. İçinden kendisine küfürler ediyordu. Leyla'nın akıllı bir kadın olduğunu biliyordu ve şu an kıvrılan dudakları da olayı anladığını gösteriyordu. "Gördüm, iyiymiş."

Geri adım atmamasına kahkaha attı. "Of Karam ya," dedi ellerini birbirine çarpıp. "Beni görmeye geldiğini söylesene açık açık. Neden yalan söylüyorsun ki?" Karam'ın afallayan yüzüne baktığında tekrar bir kahkaha patlattı. "Neyse ya, siz akşam bize gelsenize."

Bu konunun uzanmamasına sevinmişti. "Olur, gelirim."

"Tim ile gel Karam, tek başına değil."

Bu durum canını sıkıyordu işte. "Tamam," dedi sıkıntıyla. Zaten hayır deme şansı yoktu. Leyla başının etini yerdı. Derin nefes aldığı anda ayağa kalktı. Leyla da hemen ayaklandı. "Ben gideyim artık."

Gülümsedi Leyla. "Git bakalım." Baş selamı verip arkasını döndüğünde, "Karam," dedi, Leyla hafif yüksek sesle. Omzunun üzerinden Leyla'ya baktığında Leyla sırttı. "Beni görmek için bahaneye ihtiyacın yok, istediğin zaman gelip görebilirsin." Ellerini iki yana açtı. "Sonuçta biz arkadaşız, değil mi yüzbaşı?"

Birbirine doğru çekilen iki arkadaş...

LEYLA İZEM BİLGİÇ

Kızaran burnumla birlikte karargâhın bahçesine çıktım. Bugün köye inmemiz lazımdı ve beni her zaman burada bekleyen askerler yoktu. Bu durum beni şaşırttı. Tam zamanında gelmeleri gerekiyordu.

"Ne arıyorsun?" Karam'ın aniden yanımda belirmesiyle irkilip gözlerimi devirdim.

"Köye inecektim, askerlere bakınıyordum."

"Bizimle geleceksin, diğer askerler görevde."

Sözleri, kaşlarımı çatmama sebep oldu. "Benim neden haberim yok?"

“Şimdi oldu işte.” Sırtını bana dönerek adımladı. “Sana haber vermek için geliyordum ben de zaten.”

Uslu uslu takip ettim onu. Büyük askeri aracın arka kapısını açtığı anda kibarlığına gülümseyecek gibi olsam da benim arabaya binmemi beklemeden kendi koltuğuna yerleşti o. *Mağara ayısı!*

Arabaya bindiğimde orada timin tüm askerlerini görmeyi beklemiyordum. Hafif bir şaşkınlıkla, “Merhaba,” diye mırıldandım.

“Merhaba, Leyla Hanım,” dedi Korhan resmi dilde.

Zafer ise resmiyeti kenara bırakıp rahatlıkla yüzüme odaklandı. “Nasıl-sınız, Narçiçeği Psikolog Leyla İzem Hanım?” Bu hitap şekline ben dahil herkes şaşırıken etrafına bakındı. “Ne var ya? Ne dedim ki ben?”

“Zafer!” Arabadaki garip sessizliği Karam’ın yükselişi böldü.

“Emredin komutanım!”

“Sus, Zafer!”

“Özür dilerim komutanım,” dediğinde güldüm.

“Dileme Zafer, dileme.” Sonra aniden arkaya döndüğünde, sinirle baktı bana. “Gülme, Nar...” Kaşlarım havalandı, devam etmesini bekledim. Boğazını temizleyip önüne dönerek devam etti. “Gülme.”

Omuz silktim sadece. Sessiz kalmayı sevmediğimden muhabbet etmek istedim onlarla. “Birbirinize alıştınız mı?”

“Başka yolumuz mu var?” Güneş’in ters cevabını beklemediğim için donup kaldım.

“Haklısınız komutanım,” dedi Uraz onaylayıp. “Size alışmak zorundayız.”

“Zorunda olmasam zaten yüzüne bakacağımı sanmıyorum, Teğmen Üzer!”

Tam Uraz konuşacaktı ki Karam, “Ben size timde kavga istemiyorum demedim mi?” diye girdi araya. “Sizin derdiniz ne? Neden sürekli didişiyorsunuz?”

“Özür dileriz komutanım...”

Özürlerini kabul etmedi. “Sesinizi kesin, bir daha uyarmam!” Sert ikazından sonra önüne dönerek kimseye konuşma izni vermedi.

Köye vardığımızda bile hâlâ sessizlikti. O yüzden ben de fazla uzatmadan Âdem Albay’ın bana söylediği evlere geçmiş ve orada yaşayanlarla konuşmuştum. Bazılarının kanına korku öyle işlemişti ki onlara nasıl yardımcı olacağımı bilemiyordum. Son girdiğim evden çıktığımda hızını yavaşlatan kar tanesi burnuma düştü. Burnumu kırıstırıp etrafa bakındım.

Soğuga ve savaşa rağmen etrafa gülücükler saçan çocukları, onlarla oynayan askerleri gördüğümde içim sıcacık oldu. Türk askerleri, iyiliğin ve güvenin var olduğunu aşıliyordu buradaki insanlara.

Gözlerimi karşıya çevirdiğimde Karam'ın kocaman boyuna rağmen küçük bir kız çocuğunun önünde dizini kırıp oturduğunu görmek beni gülümsetti. Yanlarına daha varmadan beni gören kız, gözlerini kocaman açıp, "İzem abla!" diye bağırıp hızla yanıma koşmaya başladı. Onun için açtığım kollarımın arasına girdiğinde sıkıca sarıldı bana.

Kar taneleriyle süslenen saçından öptüm. "Minik kuş, sen üşümüyor musun?"

"Ben alıştım ki; hiç üşümüyorum."

"Ama yine de böyle dolaşma, hastalanırsın sonra."

Başını salladı tatlı tatlı. "Tamam abla." Dudaklarını birbirine bastırdığında kulağıma eğildi. "Siz de mi gidiyorsunuz?"

"Evet, gideceğiz birazdan. Neden sordun?" Sır verir gibi sorması garibime gitmişti.

"Şuradaki abi var ya..." Karam'ı gösteriyordu küçük parmağı.

"Evet, var."

"O abi çok yakışıklı değil mi?"

Karam'ı az önceki yerinde bulamamanın cesaretiyle konuştum. "Evet, öyle."

Gülümsedi. "Çok da güçlü. Dev gibi, değil mi?"

Benzetmesine küçük bir kahkaha attım. "Evet, onların hepsi güçlü."

"Peki ya o abi evli mi?" Utanmış gibi yanakları anında kızardı.

Kaşlarını çattım yalancı sinirle. "Minik kuş, senin o küçük aklından neler geçiyor öyle?"

Elini dudaklarına bastırdı. "Ay ben annemin yanına gideyim." Benden uzaklaşıp arkasına bile bakmadan hızla koştu.

Ellerimi dizime bastırıp kalktım gülümseyerek. Tam arkama dönecekken bana yaklaşan bedenle ve kulağıma değen sıcak nefesle olduğum yerde öylece kaldım. "Beni yakışıklı mı buluyorsun?" Sesini duyduğum gibi kalbim anlamsızca hızlandı.

"Ne?"

"Çocuğa benim yakışıklı olduğumu söyledin." Kısık sesle sorduğu sorunun ardından burnunu saçıma dokundurduğunu hissedip nefesimi tuttum. "Neden sana her yaklaştığımda ürkek bir ceylan gibi titriyorsun, Narçiçeği?"

Yavaş hareketlerle ona döndüm, belini kırıp aşağı eğildiği için burun buruna geldik. Son zamanlarda anlamsızca artan yakınlaşmalarımızdan dolayı ikimizin de heyecanı fazlasıyla belli oluyordu ve ikimiz de geri adım atmayacak kadar inatçıydık. Bu yakınlıktan dolayı yutkunduk ikimizde.

“Nereden çıkardın bunu?”

“Gözlerimle gördüm, sana her dokunduğumda, her yaklaştığımda titriyorsun.”

“Öyle bir şey yok, sana öyle gelmiş.” Çenemi havaya kaldırmama burunlarımız sürtününce bu yaptığımı pişman oldum. Uzaklaşmam lazımken ben ona cesaretimi ispat edeceğim adı altında asla geri adım atmadım. Yalancı sinirle büzdüğüm dudaklarıma düştü bakışları. Âdemelmasının ağır ağır hareket ettiğini görüp dudaklarımı aralayarak nefes almaya çalıştım.

“Gözümle gördüm diyorum, hâlâ mı inkâr ediyorsun?”

Fısıltıyla, onun aksine gözlerine bakarak konuştum. “Her gördüğüne inanma, yüzbaşı.” Onun bakışları hâlâ dudaklarımdayken kendimi aniden geri çektim ve bu, onun şaşkınlıkla gözlerime bakmasına neden oldu. Hafiften sııttım. “Misal, ben her gördüğüme inansam senin sapık olduğunu düşünürdüm.” Ne dediğimi anlamış gibi bakışları tekrar aşağı indi. Onu biraz daha kıskırtmak adına altdudağımı ısırp arkamı döndüm fakat kurduğu o cümle, adımlarımı yarıda kesti.

“Bu hareketi az önceki gibi biz burun buruna gelince tekrar yap. Ama inan o zaman aramızdaki o küçük mesafe de kalmaz ve asıl sapık nasıl olur anlamış olursun.”

KARAM ARSLAN TÜRKER

Bazı insanlar, kalplerinde bir ömür boyu taşıyacakları günahların sessiz ağırlığıyla yaşar. Ne kadar derine gömmeye çalışsalar da o yük damarlarında dolaşır, aldıkları her nefeste kendini hatırlatır. Affedilmez hatıralar, zamanı kemiren bir zehir gibi içlerini yavaş yavaş çürütür. Benim içimi çürüttüğü gibi... Hayatımda yalnızca bir kez gördüğüm fakat yıllar boyu zihnimin karanlık koridorlarından eksilmeyen o bir çift mavi göz... Onlardı kalbimin en derin yerine kapanmayan bir yara açan. Bu sızı, kalbimin üç santim altındaki bıçak izinden değil; iki yıl evvel kaybolan bir kolyenin ardından gelen sessiz bir felaketin izinden doğmuştu.

O kolye, timimdeki askerlerin canına mal olmuş, kaderimin çizgilerini kanla mühürlemişti. Ve ben, her gece bu hakikatin zehrini içerek uyumaya

çalışırken uykular bile yüzünü bana dönmeyen bir merhamet gibi uzak dundu benden.

Onun gözlerine her baktığımda suçluluğumun ateşi bir kez daha parladı. Kırmızı, mavimsi, yakıcı, affetmeyen bir alev gibi.

"Komutanım, Allah aşkına yetmedi mi bu kadar? Canım çıktı, canım!" diye söylenen Dağhan, gerçekten can veriyor gibiydi.

"Söylenme asker! Devam! Devam! Devam!" Bu kaçıncı turdu koştukları bilmiyorum ama gerçekten yorulmuşa benziyorlardı.

"Komutanım, bir soru sorabilir miyim?" Zafer'in elini dizine bastırıp netes almasına, kaşımı havalandırdım.

"Sorunu koşarak da sorabilirsin bence Zaferciğim."

Başını sallayıp istemsizce devam etti. "Komutanım, İzem Hanım'a neden İzem diyenin ebesini sikeceğinizi söylediniz?"

İtiraf etmeliyim ki bu soruyu beklemiyordum. "Ebemizi sikse iyi, Karam komutanım direkt bizi sikiyor." Uraz'ın haklı isyanına gülmek istesem de yapmadım.

"Çeneni kapat, koş!" Güneş'in Uraz'a patlamasıyla ortalık buz kesildi. Herkes, olduğu yerde dondu.

"Çenem çalışırken de koşuyorum komutanım," dedi Uraz, alnına yapışan terli saçını geriye savurup dimdik durarak.

Güneş gözlerini devirdi. "Bir şey mi dedin, Teğmen Uraz Üzer?"

"Siz bir şey demek ne haddime ki üstüğümüm." Sesinde açık bir alay vardı; sanki bilerek sinir uçlarına dokunuyordu.

"Haddini bil o zaman!"

Uraz bu kez kısa bir kahkaha attı, başını yana eğip küçümseyici bir gülümsemeyle devam etti. "Bana haddimi gayet güzel bildirdiniz siz, komutanım. Daha fazlasına gerek var mı?"

Dişlerini sıkıp parmağını Uraz'ın göğsüne saplarcasına bastırdı. "Bana buluşma! Bunu bir kez yaptın ve cevabını fazlasıyla aldın."

"Eyvallah komutanım. Eyvallah."

Sözlerini bitirip ondan uzaklaşırken bana baktı. Başımı hafifçe eğip gitmesine izin verdim. "Kurşun!" diye bağırdığımda herkes refleksle yerini aldı. "Hepiniz atış poligonuna!"

Onları orada bırakıp uzaklaştım. Bugün hem onları hem kendimi fazlasıyla yormuştum. Dinlenmek şarttı.

Her zaman giüğüm ağacın altındaki banka oturup başımı gökyüzüne kaldırdım. Bulutların arasından süzülen ışık bu defa daha yumuşaktı. Bugün hava, sanki bana inat, daha güzeldi.

“Askerlerini eğitmek varken sen neden buradasın?”

Yanıma oturan Kadir’in varlığıyla derin nefes aldım. “Nefes almam lazım, Adanır.”

“Nefes alabiliyor musun bari?”

“Çok konuşuyorsun.”

Arkasına yaslanıp kolunu göğsünde bağladı. “Eskisi gibi konuşmuyorsun benimle.”

Çünkü ben eski ben değildim. “Konuşmayı sevmediğimi biliyorsun.”

Bana yapma, der gibi baktı. “Eskiden bari küfrederdin, şimdi onu bile yapmıyorsun.”

“Küfredeceğim şeyler yapmıyorsunuz demek ki.” Suskun kalmasıyla bir şeyler demek istediğini anlamıştım. “Sor ne soracaksan...”

Benden bu onayı bekliyormuş gibi konuşmaya başladı. “İzem...” Başımı ona çevirdiğimde, “Leyla,” diye düzeltti. “Leyla’yla fazla yakınsınız.”

Fazla mı yoksa az mı bilmiyordum ama evet, bir haftadır nereye kaçsak sonunda burun buruna geliyorduk. Bu, onun bedeninin titremesine neden olurken benim kalbimi titretiyordu.

“Olabilir,” diye kısa cevap verdim.

“Bu durum sizi rahatsız etmiyor.” Konunun nereye varacağını beklesem de haklıydı, rahatsız değildik bu durumdan. Hatta Leyla sanki bana inat olarak daha da yaklaşıyor ve beni delirtiyordu.

“Ne demeye çalışıyorsun? Açık olsana.”

“Aranızda garip bir çekim var. Bunu etrafınıza bile yansıtıyorsunuz. Geçen köyde yaşadığınız o yakınlaşma...” Aramızdaki bu şeye ne ad vermem gerektiği hakkında zerre fikrim yoktu. Tek bildiğim, bu durumun ikimizin de hoşuna gittiğiydi. Ne zaman karşıma baksam onu görmekten rahatsız olmuyordum. Burun buruna gelince daha fazla yaklaşmak için ise yanıp tutuşuyordum. Ona karşı hissettiklerim yalnızca arzu değildi. Bir kadına sadece cinsel bir obje gibi bakacak kadar ucuz değildim. Yine de onun bana yönelmesi... O mesafeli, kimseye kolay kolay yaklaşmayan kadının bana doğru gelmesi... Bu, inkâr edemeyeceğim kadar hoşuma gidiyordu.

Sikeyim, buna yürümek değil, koşmak demem lazımdı.

Sadece bana karşı gösterdiği bu duygular, onda basit bir *kahraman* konumuna sahip olmadığımı anlamama fazlasıyla yetmişti. Beni görünce heyecanlanmasını ve sanki hoşuna gidiyormuş gibi yaklaşmasını seviyordum.

Gülüşü güzeldi. Bana, her şeyi unutturacak kadar hem de...

Ona her yaklaştığımda istediğim tek şey artık kimseden korkmadığını anlamak istemesi olsa da sonunda kendimi lanet duyguya kapılırken buluyordum. Psikolog olan Leyla'ydı, onun dokunma korkusunu yok etmek isteyen taraf ise ben.

Komikti. Oldukça komikti.

Bu isteğe ne zaman mı kapılmıştım? Bilmiyorum. Benden korkmaması, yaklaşması hoşuma gitse de başka bir adamın ona dokunduğu zaman ne tepki vereceğini kestirebiliyordum. Onu okuyabiliyordum ben. Bu yüzden içimdeki korkuyu bastıramıyor, onu koruma içgüdüsüyle hareket ediyordum. Kendini birine bu kadar çok açmışken ve bir korkusunu neredeyse yenecekken ona karşı gösterilecek en ufak yanlış harekette tekrardan kendisini kapatacak kadar korkuyordu hâlâ.

Onu korkutan her şeyi, herkesi yeryüzünden silmek istemem ise benim aptallığımdı.

Hiçbir şeyim olmayan kadın için bunları düşünmem ise korkutucuydu.

"Aramızda bir şey yok, Kadir. Çekim falan da yok, götünden uydurma." Tam konuşacaktı ki ona ters ters baktım. "İki dakikaya atış poligonunda ol, üstegmen!"

Bu emrime bıyık altından güldü. Bir şey demeden ayağa kalkarak uzaklaştı yanımdan.

Birkaç saniye sonra ben de ayağa kalkacaktım ki Leyla'nın Zafer Yüzbaşı ile arabasının yanında sohbet ettiğini gördüm. Zafer Yüzbaşı'yla aramızdaki düşmanlığı bilmeyen yoktu. Kardeşi benim yüzümden şehit düşmüştü, normaldi bana karşı beslediği bu düşmanlık. Fakat Leyla'yla fazla yakın olmalılar ki ikisi de kahkaha atarak konuşuyordu.

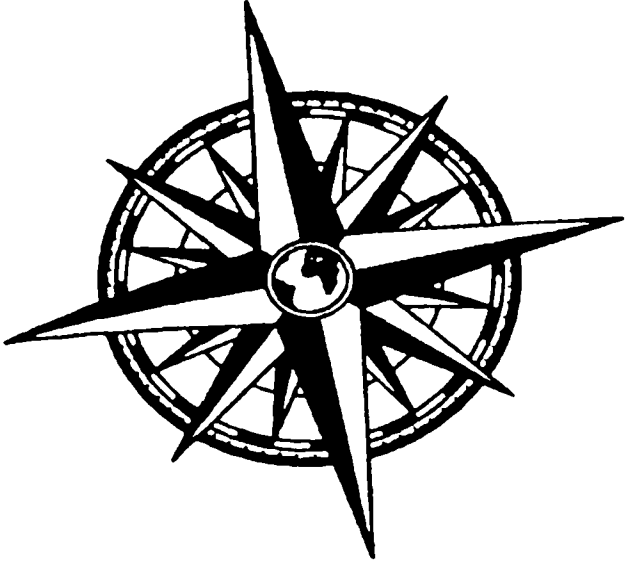
Gördüğüm son görüntü ise Leyla'nın, Zafer Yüzbaşı'nın kolunu samimi bir şekilde sıvazlamasıydı. Bu kadar yakın olduklarını bilmediğim için kaşlarımı havalandırdım istemsizce. Ve yine istemsizce sanki koruma içgüdüm harekete geçerek, anında havalanan kaşlarımı çattım. Hissettiklerim kıskançlık duygusunun yakınından bile geçemezdi, sadece hata yapmasını ve üzülmelerini istemeyecek kadar...

Değerliydi benim için? Önemliydi?

Başımı hızla iki yana salladım.

Sana ne oluyor amına koyayım! Bir kere korudun diye kızın özel korumalığını üstlenecek değilsin ya!

Bundan sonrasına bakmadım çünkü eğitmem gereken askerlerim vardı!

6. MAVERA

KÜL DÖKÜLEN ZAMANIN KIYISINDA

LEYLA İZEM BİLGİÇ

“Bu ani ziyaretinizi neye borçluyuz, Zeynep Hanım?” diye sordum sözde beni ziyarete gelip dakikalardır telefonuna gömülmüş olan arkadaşıma.

“Sanki hiç gelmedim ya buraya...”

Bana bakmadan ettiği isyana gözlerimi devirdim. “Hava bu kadar soğukken hayatta çıkmazsın evden. Hele ki izin günündeysen...” Beni dinlemiyordu ve ben bu duruma sinir oluyordum. “Zeynep beni dinle, artık bırak o telefonu!”

Benim yükselmemle oflayıp telefonu masaya bıraktı. “Kısmetimin önünü kapat İzem, tamam mı? Kapat!”

“Kısmet derken? Senin en uzun ilişkin birkaç hafta sürdü sadece. Biraz zorlasan belki bir ay... Fazlası yok.” Ellerimi iki yana açtım kabullen, der gibi.

“Of İzem ya, adamların hepsi yakışıklı ama ben ne yapayım? Onlar yakışıklıysa suç bende mi?”

Cidden pes ama Zeynep!

“Bu kaç haftalık Zeynep abla?”

Odaya giren Esmâ'nın sorusunu düşündü, düşündü, bir süre tavana baktı ve sonunda, “Üç hafta idare edilir gibi,” diye yanıtladı.

Ciddi ciddi verdiği bu cevaba bir ağızdan, “Yuh!” diye bağırdık.

“Bir gün başın çok fena belaya girecek, söylemedi deme.”

O ise gayet umursamaz bir tavırla omuz silkti. “Takılıyoruz işte kızım, ne kastınız ya!” dediğinde ikinci şoku yaşadık.

Esmâ gözlerini devirdi. “Zeynep abla, sen bir gün âşık olsan ne yaparsın acaba?”

Bu soru o kadar absürt geldi ki kahkaha attık. Zeynep'in bir adama âşık olması fikri, fıkradan öteye gidemezdi. Hiçbir şeyi umursamayan, kimseye

bağlanmayan bu kız birine gerçekten bağlanacak, hatta onun için dert mi çekecekti? Gözümle görsem inanmazdım.

Sanki küfür duymuş gibi yüzünü buruşturdu. “Ne aşkı? Aşk mı kaldı ki ben de gidip âşık olayım? Hem ben çapkın bir kadını, tek adama bağlanamam. Birini sevsem diğer yakışıklıyı görünce unuturum.” Öyle bir özgüvenle söylüyordu ki belli ki bu konuda tecrübesi vardı. “Ben aslında İzem’in yaşayacağı aşkı merak ediyorum,” diye ekledi ardından, göz ucuyla bana bakarak. “Mesleğine öyle kaptırmış ki kendini, özel hayatına en ufak zaman ayırmıyor.”

Bu kez onu terslemedim. Sadece gülümsedim.

Eskiden bu fikir kulağıma korkunç gelirdi ama artık ben de merak ediyordum. Bir adama âşık olmak benim için mucize gibi bir şeydi.

Masallara inanmayan bir kızı, mucizelere inandırmışlardı çünkü.

“İzem abla, Karam’la o gecedan sonra hiç buluştunuz mu?”

Esmâ’nın sorusuna değil de Karam’a ismiyle hitap edişine şaşırdım. Kendisinden sadece beş yaş büyük olan Korhan’a, “Abi,” diyen Esmâ, aralarında on bir yaş fark olan Karam’a neden dememişti ki?

“Karam abi diyecektin herhalde?”

Zeynep’in sözleriyle afalladı Esmâ. “Abi?”

“Aranızda on bir yaş var ya, Esmacığım,” dedi Zeynep, sesi tatlı olsa da içinde belli belirsiz bir rahatsızlık vardı. “Değil mi İzem? Abisi onun, değil mi?”

Bu durumun beni de rahatsız ettiğini belli etmeden dudak büktüm. “Abi demen daha doğru bence de. Korhan’a abi deyip de Karam’a ismiyle seslenmen ne kadar doğru?”

Sana ne, Leyla? Sana ne?

Boğazını temizleyip gözlerini kaçırdı. “Dalgınlıktan ya, bir anda çıkıverdi ağzımdan.”

Yapmacık şekilde güldü Zeynep. “Bence de öyledir Esmacığım. Yoksa neden abinle aynı yaşta olan bir adama ismiyle seslenesin ki?”

Esmâ’yı bu anlamsız gerginlikten kurtaran şey, kapının tıklatılması oldu. Boğazını temizleyip, “Gel,” dedim yerimde dikelererek.

Karam Arslan Türker tüm heybetiyle içeriye geçtiğinde, odadakilere değil de direkt bana bakmıştı sanki nerede olduğumu tahmin eder gibi.

“Bugün sizin seans mı vardı?” Zeynep ayağa kalktı panikle. “Söylese-ne kızım, biz de oturmuşuz burada boş boş.” Ben daha bir şey demeden

oturan Esmâ'yı da kaldırdı sertçe. "Biz gidelim, hadi Esmâ." Bu aceleye üçümüzün de kaşı çatıldı. Bu kızın derdinin ne olduğunu anlayabiliyordum evet ama bu derde ne ara düştüğünü anlamıyordum.

Esmâ ile Zeynep odadan çıkıp kapıyı kapattıklarında ayağa kalktım. "Nasılsın?" diye sordum tebessüm edip.

Gülümsemedi, yüzüme de bakmadı. Hep oturduğu koltukta oturdu. "İyiyim."

"Ben de iyiyim, sorduğun için teşekkürler."

"İyi, ne soracaksan sor o zaman, gitmem gerek."

"Anlamadım?" Bakışlarını bana değdirdi. Yüzümü kısaca inceleyip, "Seansa başlayabilirsin diyorum," dedi.

Kaşlarım gözlerimin üzerine indi. "Sen iyi misin? Ne bu haller?"

"Her zamanki halim, yersiz samimiyete ne gerek var, değil mi?" Sesinde ima vardı, bunu anlayabiliyordum. Fakat şu an üzerinde durup tartışmayacaktım çünkü eğer tartışırsak çıkıp giderdi. Benim için onun tedavisi her şeyden önce geliyordu.

Başımı salladım belli belirsiz. "Başlayalım bakalım." Onunla inatlaşmamama şaşırdı ve bunu açıkça belli etti. Aynı soğuklukla baktım yüzüne. "Bugün artık travmandan kurtulmak için ilk adımı atacağız. Konuşmadan o anları atlatmana yardımcı olacağım." Kendi koltuğumdan kalkıp karşısına geçtim. "Geriye yaslan ve gözlerini kapat." Sorgulamadan dediğimi yaptı. "Oradan," dediğimde duraksadım. Kaç yıldır neredeyse her gün girdiğim bir seansta kilitlenip kaldım.

Yine kurtulmak için en dibe batacaktık.

"Ne söyleyeceksen söyle, alıştım ben."

Sesini duymamla irkilerek kapalı gözlerine baktım. Beni görmese de başımı salladım. "O mağarada olduğun bir anı hatırla. Ellerin açık," dediğimde avuç içim sızladı. Onun titreyen elleri ise yumruk oldu. "Hareket edebiliyorsun." *Edemiyordu... Elleri, ayakları zincirlenmişti ve onun nefes almaya bile gücü yoktu.* "Mağaradasın." *Bizi tutsakları ettikleri mağaradayız, ruhumuzu teslim ediyoruz ama bedenimiz hâlâ dayanıyor.* "Etrafında kimse yok, teksin, oradan çıkmaya kimse mâni olmayacak." *Etrafımız ellerinde silahlar olan teröristlerle dolu, bizim kaçma gibi bir şansımız yok.* "Şimdi Karam..." Yutkundum. "Bir adım at mağaranın kapısına doğru." Kapalı dudakları aralandı, nefes almaya çalıştı, yapamadı. "Hadi, yapabilirsin bunu." Kısık çıksa da sesim, ona güç vermek istiyordum.

"Yapamıyorum," diye kıpırdattı dudaklarını.

"Yaparsın, orada kimse yok. Bak etrafına; teksin."

"Yapamıyorum, adım atamıyorum," dedi kısık sesle.

"Yapamıyorum deme, şu an buradaysan eğer başardın demektir bu. Şimdi de yaparsın."

"Yapamıyorum!" diye bağırdı yüksek sesle. "Ellerim kollarım bağlı, ayaklarım bağlı, yapamıyorum!"

Tüm bedeni transa girmiş gibi titriyordu. Aldığı hızlı nefeslerle kalktı yerimden ve usulca diz çöktüm karşısında. Elimi havaya kaldırdım, bakışlarım dizinde yumruk yaptığı eline düştü. Düşünmeden elinin üzerine koydum elimi. Buz gibi olan bedeni bu dokunuşumla anında kasıldı. Doğru değildi yaptığım. Psikolog ve danışan ilişkisinden çıkalı, kendimi onun rüzgârına kaptıralı uzun zaman olmuştu.

"Beni kurtarman gerekiyor," dedim kısık sesle. Onu kurtarmak için kendimi kullanmam lazımsa bunu yapardım ben de. "Dışarıda, seni bekliyorum ben."

Ben, yıllarca onu, onun vatanında bekleyen, kalbine ve aklına mühürlenen rutsaktım.

Dişleri birbirine değerken, "Yapamam," dedi. "Gelemem."

"Beni oradan kurtarman gerek, Karam. Dışarıdayım, seni bekliyorum."

"Gelemiyorum!" Sinirli sesinde sessiz çığlık vardı. "Sana gelemiyorum!"

Gözlerimi kapattım tıpkı onun gibi. Çenemi sıktım. Kapalı gözlerim doldu ama sesimin titremesine izin vermedim. *Yaparsın* dedim kendime. *Belki doğru değil belki sonuçları ağır olacak ama sen yaparsın.* "Bana dokunuyor." Bedenim karıncalandı, avuç içim sızladı, saç diplerim yandı. "Beni ondan kurtarman lazım. Bir kez daha yap bunu." Onu kurtarmak isterken kendimi bir kuyuya hapsediyordum. Kirli eller bedenime değerken o kuyuda görünen tek ışık da kapanıyor.

"Ley..."

"Bana dokunuyor!" dedim baskın sesle. "Artık çık oradan Karam, sana ihtiyacım var diyorum!"

"Yapamıyorum!" diye haykıran sesi zelzele yarattı zihnimde. Alnında biriken terlere baktım. Kendini öyle çok sıkıyordu ki kalbi duracak gibiydi. Bu, son şansımızdı; ya bugün oradan kurtaracaktı bizi ya da ikimiz de sonsuza kadar orada hapis kalacaktık.

"Lütfen," dedi içimdeki masum kız. "Lütfen çık oradan artık."

Ona böylesine yalvarmam, yaklaşmam doğru değildi. İşin içine lanet olası duyguları karıştırarak daha da çıkmaza sokmuştum.

Bu çıkmazdan o kurtulacaktı belki ama ben sonsuza kadar oraya hapistim.

Yumruk olmuş elleri yavaşça açıldı. Elinin üzerindeki elimi avucuna aldığı anda şaşkınlıkla baktım ellerimize. Gözlerimde umut kırıntıları birer birer filizlendi.

“Hadi, bir adım. Tek bir adım.”

Nefesleri hızlandığında birkaç saniye sonra içinde bulduğu o güçle sanki zincirlerini kırarcasına bağırıp gözlerini açtı ve bana baktı. “Çıktım,” dedi, göğsü hızla inip kalkarken. “Seni gördüm. Kurtardım mı? Kurtuldun mu?”

“Kurtuldum,” dedim sesim titrerken. “Kurtulduk.”

Odanın kapısı açıldığında birbirine tutunan bakışlarımız istemsizce ayrıldı. Aynı anda başımızı kapıya çevirdiğimizde gözleri Karam’ın üzerinde olan Esmâ’yı gördüm. Henüz yaşananların heyecanını üzerimden atamamışken Esmâ’nın bir anda odaya dalmasıyla şaşkınlığım ikiye katlandı.

“Esmâ?” dedim, şaşkınlığımı gizleyemeyerek. Benim gözlerim ona çevrilmişti ama onun bakışları Karam’a kilitlenmişti. “Esmâ, ne işin var burada?”

“Ben sesi duyunca... Su getirdim,” deyip elindeki bardağı öne doğru uzattı.

Bakışlarım usulca Karam’a kaydı. Onun bakışları ise zaten bendeydi. Bir denizin dalgalarını andıran gözleri, fırtınaya hazır bir sessizliğe bürünmüştü.

Esmâ’nın elindeki suyu alırken zorlukla tebessüm ettim. “Teşekkürler Esmâ ama benim odamda da var su.”

Buraya bu şekilde giremezdi. Danışanımla aramızda bir güven bağı oluşmuşsa o bağı kimsenin yıkmasına izin vermezdim. Bunu onunla şimdi konuşmayacaktım; bir erkeğin yanında bir kadına böyle bir şey yapmazdım ben.

Bardağı elimden almamla Esmâ afalladı. “Ben merak ettim sadece,” diye mırıldandı ve başını eğdi. Ancak hemen ardından ani bir hareketle başını kaldırıp bir bana bir de Karam’a baktı. Neye baktığını anlamam uzun sürmedi. Gözlerini takip ettiğimde gördüm ki Karam hâlâ elimi tutuyordu. Ve ben bundan rahatsız olmamıştım. Sanki hep yaptığı bir şeymiş gibi elimi de çekmemiştim.

Elimi usulca avucundan kurtarıp suyu ona uzattım. "Sen çık Esmâ."

Bakışlarım tekrar onu bulduğunda bardağı uzattım ve almasını bekledim. Fakat o dudaklarım aralayıp, "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

Ona *sen benim kırmızı çizgimsin, benim de sende öyle olduğumu düşün-
düm* diyemezdim.

"Nedenleri boş ver, sonuca odaklan."

"Sorumun cevabını duymak istiyorum."

"Bunun seni harekete geçireceğini biliyordum."

Gözleri kısıldı. "Nasıl bu kadar emin olabildin?"

"Çünkü bende hep öyle oldu. Sen beni hem durduran hem de harekete geçmemi sağlayan tek kişi oldun. Hayatım boyunca herkese kafa tutan ben, sen yanımda olmadan bile yenildim sana."

Ben, karşımdakine karşı dürüst olmuştum hep. Bazen susardım belki ama konu eğer Karam'sa hiçbir kuvvet beni susturamazdı. Yutkunmaya çalıştı. Başaramayınca elimdeki bardağı aldı ve suyu tek dikişte bitirdi. Her şeye rağmen bu hali bana komik gelmişti. Bardağı masaya bıraktığında ayağa kalktı. Hâlâ dizlerimin üzerinde ona bakarken, "Gidiyorum ben," dedi huysuz bir sesle. "Bir sonraki seansın zamanını yazarsın." Bana zaman tanımadan kapıya yöneldi. Ayağa kalktım; ondan önce davranıp gitmesine izin vermeden önüne geçtim. "Ne yapıyorsun?" dedi şaşkınlıkla.

Tabii sen alıştın, arkanı dönüp gittiğinde üzümlere bakan kızlara... Ben önünü kesince şaşırırsın.

"Gitmene izin vermiyorum."

Normal çıkan ses tonum onu daha da şaşırttı. "Neden? Delirdin mi sen?"

"Daha geçen kendin dedin deli olduğumu, yüzbaşı. Ayrıca şu an bir yere gidemezsin. Gitmek konusunda seninle anlaştık biz. Gidecek olan benim, zamanı geldiğinde ama ben hâlâ buradaysam senin gitmene izin vermem."

Unuttuğu bir şey vardı; onda bordo bereli gücü varsa bende de keçi inadı vardı.

"Anlaşmamızı unutmamışsın bakıyorum?"

"Unutmam için bir adım at, unuttur. Zaten gitmek istemiyorum." Yüzümün düşmesine izin vermeden gülümsemeye çalıştım. "Ama ben hareketlere değil, sözlerle önem veririm. Bu bilgiyi de unutma; belki lazım olur," dedim şakayla.

Gözleri büyüdü. “Sen zırdelisin. Çekil şu kapıdan, gitmem gerek.”

“Önce bana istediğimi ver ki, istediğini alabilesin,” dedim kararlı bir sesle.

“Ne istiyorsun?” dedi, pes edip.

Seni.

Yani, iyileşmeni.

Gülen yüzüm, bir anda ciddiyetin gölgesine saklandı. İçimdeki neşeyi biri söküp almış gibiydi. “Bu soğuk tavrının nedeni ne?”

Gözlerini kaçırmadan neredeyse donuk bir tonda konuştu. “Soğuk değilim, olması gereken neyse onu yapıyorum.”

“Olması gereken iki yabancı gibi olmamız mı?”

Kaşlarını hafifçe kaldırıp indirdi, yüzünde anlamı çözölemeyen bir ifade belirdi. “Yabancı değil miyiz?”

Tek cümlesiyle gözlerim büyüdü, yutkunamadım. Kalbim, takıldığı kelimeyle ritmini şaşırmıştı. “Şu an saçmaladığının farkında mısın? Soruma soruyla cevap verme, bu tavrının nedenini açıkla. Daha iki gün önce...”

Gözleri kısıldı, “İki gün önce ne?”

“Farklıydın,” dedim. Sesimde hem kırgınlık hem de anlamaya çalışan bir tını vardı.

“Önemli mi bu senin için?”

Gözlerinin derinliklerinde, bastırıldığı karmaşayı seçebiliyordum. Ona, “Saçmalama,” der gibi baktım. “Tabii ki önemli,” dedim, neredeyse fısıltıyla.

Dudakları aralandı, sesi bu kez daha sakindi. “Ben de mi önemliyim? Bu ısrarın neden?”

“Bu da soru mu?” dedim, kelimeler ağızımdan isyanla dökölürken. Bu kaçınıcı çıkışımdı ona karşı, artık saymıyordum. “Elbette benim için çok önemlisin.”

“Ne kadar önemliyim?” Karşımdaki otuz bir yaşında bir yüzbaşı mıydı yoksa üç yaşındaki çocuk mu; çözemiyordum. Ama ikisini de tatmin edecek kadar güzel cevabım vardı.

“Tek bir lafınla işimi bırakıp cehennemime dönecek kadar! Sen iyileş diye kendimden vazgeçecek kadar!” Bu cevabımı beklemediği belliydi. Yutkundu. “Şimdi anlat, ne bu halin!”

Güler gibi olup bunu bana belli etmemeye çalıştı. "Sen ne inatçı bir kadınsın ya böyle..."

Güldüm ve ondan farklı olarak bunu saklamadım. "İnatçı olduğumu, beni yedi yıl önce teröristlerin elinden sapasağlam bir şekilde kurtardığında anlaman gerekirdi, yüzbaşı. Lafı dolandırma, ben iki çift lafa kanıp da unutacak kadın değilim. Anlat hadi." O daha benim inatçı halimi görmemişti. İnadımdan yirmi dört saat aynı koltukta oturduğum oldu benim, yirmi dört saat bu kapının önünde dikilir, yine de çıkmasına izin vermezdim. Tabii ki istediğimi alana kadar...

Ona boyun eğmeyen inatçı halim hoşuna gidiyordu. Yüzündeki gülümsemesini yok edip, "Zafer Yüzbaşı'yla aranızda girmek istemedim," dedi yine soğuk haline dönüp.

Şaşırdığım her halimden belliydi. "O ne alaka?"

Gözlerini gözlerimden çekmedi. "Askeriyenin bahçesinde gördüm, fazla samimiydiniz." Durdu, ifadesizliğini korumaya çalışarak devam etti. "Aranızda bir şey yok mu?"

Gözlerimi kırıştırdım. "Aramızda bir şey mi olması lazım? Ayrıca bu soğuk tavrın onun için miydi?"

Bıkkın bir sesle konuştu. "Çok samimiydiniz Narçiçeği. Adamın koluna dokundun!"

Koluna dokunmakla samimi olmanın arasındaki bağı çözmeye çalışırken sırtım. O, bu denli sinirliyken benim sırtıma biraz daha deli ediyordu onu. Ona doğru iki adım attığımda tam karşısındaydım. Başımı kaldırdım, siyahları benim mavilerime karıştı. "Her samimi olduğumla aramda bir şey mi olması lazım?" diye sordum. Kaşlarım havalandı yapmacık şekilde. "Eğer öyleyse ikide bir dudağıma bakarken yakalıyorum seni, bana nikâhı basman gerekmez mi yüzbaşı?"

Bakışları sadece birkaç saniyeliğine dudaklarıma inip tekrar gözlerime çıktı. "Benimle evlenmek mi istiyorsun?"

Sanki evet, dersem hemen basacak nikâhı da soruyor.

Dudaklarım masumca büküldü. "Bence bunu sen istiyorsun ama neyse..." Geriye doğru adımlayıp aramızdaki mesafe gibi kapıyı da açtım. "Zafer Yüzbaşı'yla aramda bir şey yok. Harta şöyle söyleyeyim; birbirimizden nefret ediyoruz. Yeğeniyle konuşmamı rica etti, kırmadım. O gün de yeğeninin durumundan konuşuyorduk, bu yüzden samimiydim." Gözlerimi devirdim. "Bundan tabii ki bana neydi fakat bir psikolog olarak karşımdaki

kişinin de durumunu düşünmem gerek. Her ne kadar psikolojiniz her açıdan iyi olsa da bu benim mesleğim.” Karam tam konuşmak için harekete geçecekti ki ona izin vermedim. Koltuğuma oturup bilgisayarına odaklandım. “Çıkarken kapıyı da kapatın lütfen, Yüzbaşı Türker.”

Biraz da sen sinir ol canım.

Eve döndüğümde aklımı kurcalayan her şeyi Zeynep’e anlatmıştım. Bana yardımcı olmasını istediğim arkadaşım bir soru işareti daha eklemişti diğerlerinin yanına. Karam’ın beni kışkandığını iddia etmesini inkâr etmeden de haklı bir soru sormuştu bana; *gitmesini istediği kadına neden bu kadar yaklaşıyor ki?*

Çünkü aslında içten içe gitmemi istemiyordu. Çünkü bana alıştıyordu ve bu onu korkutuyordu, tıpkı beni korkuttuğu gibi.

Esmâ hakkında da bir yorum yapmıştı elbette. Karam’dan hoşlandığını söylemesi beni şaşırtmadı. Bunu zaten hissedebiliyordum fakat bugün yaptığı ani hareket, saygısızlıktan başka bir şey değildi. Onu uyarmıştım güzelce ve beni anladığını, bir daha böyle bir şeyin tekrarlanmayacağını söylemişti. Zeynep buna gülmüştü anlattığım ilk anda. Esmâ’nın Karam’a kafayı taktığını düşünüyordu.

Onun bu düşüncesine gözlerimi devirerek odama geçtim. Üzerimi değiştirip yatağıma uzandığımda komodinin üzerinden telefonumu elime aldım. Annemden gelen aramalara gözlerimi devirdim. Birkaç aya döneceğimi ona söylememiştim, bilmesine gerek yoktu çünkü buradan ayrıldığımda gideceğim yer onun yanı olmayacaktı. Başka bir şehir ya da ülkeye gitmek istiyordum. Bunu detaylıca düşünecektim; daha zamanım vardı.

Bana lazım olan uygulamaya girdiğimde Karam’a diğer seansın ne zaman olacağını yazmam lazımdı. Ona ilk kez mesaj atmıyordum, bu yüzden de garip hissetmiyordum. İsminin üzerine tıkladığımda gözlerimi devirdim. Yazdığım her şeye görüldü atmıştı, gıcık!

Ben: Yarın 19.00, senin için de uygunsa eğer gelirsin

Mesajı yazdıktan sonra geri çıkacaktım ki mavi tık olmasıyla şaşkınlık bürüdü dört bir yanıma.

Yüzbaşı: Uygun, gelirim.

Ben: Ne o yüzbaşı, benim yazmamı mı bekliyordun?

Yüzbaşı: Beklemiyordum, yazacağını hissettim sadece.

Ben: Hislerin bu kadar kuvvetli demek ha?

Yüzbaşı: Genelde. Konuya göre değişiyor.

Ben: Anladım

Yüzbaşı: Tamam.

Ben: Neden her yazdığının sonuna nokta koyuyorsun?

Yüzbaşı: Öyle olması gerekiyor çünkü cümle bitiyor.

Ben: Gıcıkısın biliyorsun değil mi?

Yüzbaşı: Bir de yakışıklı. Geçen kendin söyledin, unuttun mu Narçiçeği?

Ben: Yoo unutmadım. Ben hiçbir şeyi unutmam ki

Yüzbaşı: Uykun yok mu?

Ben: Yok. Senin de yok galiba. Psikiyatrin verdiği ilaçları aldın mı?

Yüzbaşı: Evet. Ama pek etkili olmuyor.

Ben: Dalba yeni başladın Karam, sabırlı ol biraz.

Yüzbaşı: Sabırlı olduğumu sana olan sabrımdan anlaman lazımdı bence.

Ben: O da ne demek? Katlanılmayacak bir kadın mıyım ben?

Yüzbaşı: Zeki bir kadın olduğunu düşünmüştüm. Beni anlamadığın için gözden geçirmem gerek bu fikrimi.

Aramızdaki garip çekimi ve her dakika başı olan yakınlaşmamızı ima ediyordu. Sabırlı bir adamdı evet, ben olsam çoktan sabrım tükenmişti. Ama neyse ki ben de sabırlı bir kadıyım!

Ben: Sabrını sınınamamı mı istiyorsun? Seve seve yaparım

Yüzbaşı: Kaşınma. Yat uyu.

Ben: Bir şey sorabilir miyim?

Yüzbaşı: Sorma desem de soracaksın zaten. Sor.

Ben: Tabii ki soracağım

Ben: Seanstan sonra bir şey oldu mu?

Yüzbaşı: Hayır. İyiyim ben.

Ben: Anladım.

Ben: Peki bir şey daha soracağım

Ben: Güneş ve Alin'le konuştuk bugün. Güneş dedi ki Karam Komutan'ım fazla samimiyet sevmiyor

Yüzbaşı: Neden söyledi böyle bir şeyi?

Ben: Ema seni sorduğunda söyledi. Merak etmiş seni.

Yüzbaşı: Ema kim?

Ben: Asistanım. Sana su verdi ya bugün? Geçen de tuz vermişti.

Yüzbaşı: Dikkat etmedim, Narçiçeği.

Ben: O zaman son soru; neden sana yazdığımda anında mavi tık oldu ve sen bana cevap yazdın?

Yüzbaşı: Yazasım gelmiş demek ki.

Ben: Hep gelse keşke

Yüzbaşı: Sana yazmamı mı istiyorsun?

Ben: Yazmanı değil, yüz yüze konuşmak istiyorum. Bana iyi geliyor sun

Yüzbaşı: Sen de Narçiçeği. Sen de bana iyi geliyor sun.

Kalbim hızlandı anında, dudaklarımda beliren gülümsemeyi bozmadım. Beni ilk gördüğü gün bana iyi gelmiyorsun, deyip beni buradan göndermek isteyen adam yoktu artık karşımda.

Ben: O zaman buluşalım?

Yüzbaşı: Ne?

Yüzbaşı: Ne zaman?

Yüzbaşı: Şimdi mi? Bu saatte?

Ben: Nefes al kardeş. Ne bu heyecan?

Ben: Şimdi gel demedim. Yarın buluşalım dedim.

Yüzbaşı: Kardeş derken? Ne kardeşi?

Onunla biraz eğlenme kararı alıp dudaklarımı ısırdım.

Ben: Abi demeliydim pardon (00:13)

Yüzbaşı: Abi? (00:23)

Ben: Eh, abi demem daha uygun artık. Ne de olsa büyüksün benden.

Ben: Sen de rahatsız oluyorsundur değil mi?

Yüzbaşı: Rahatsız oluyorum?

Yüzbaşı: Bana abi demeni istiyorum?

Yüzbaşı: Abinim?

Ben: Değil misin?

Yüzbaşı: Kardeşim dediğim kızı öpmek isteyecek kadar şerefsiz miyim ben, Leyla?

Ops! İşte bunu beklemiyordum. Kendi kazdığım kuyuya mı düştüm şimdi? Pekâlâ, çıkmasını da biliriz.

Ben: O halde bana ispatla bunu. Bana abim olmadığını ispatla, yüzbaşı. Laflara karnım tok benim.

Yüzbaşı: Kışkırtma beni.

Ben: Belki de amacım budur?

Yüzbaşı: Sen kaşındın, Narçiçeği.

Yüzbaşı: Sınırları sikip sana detaylıca anlatacağım abin olmadığımı. Ama dikkat et de kulaklarımı sikme sen de.

Yüzbaşı: Çünkü bunu sakince kabullendirmeyeceğim sana.

Yüzbaşı: Sadece bir uyarıydı.

Yüzbaşı: İyi geceler abiciğim!

Hasiktir! Benim niyetim kışkırtmaktı ama bu kadar çok takacağını düşünmemiştim. Gerçekten bu kadar açık sözlü olmamız fazla mı zarardı bize acaba? Çünkü aynı mesajları bilmem kaçınıcı yüz kere okuyup heyecandan kalbimin deli gibi atmasını sağlamıştım.

Bazı insanların en büyük korkusu tek başına kalmaktır, bazılarının ki ise etrafında insan olması. Kaybetme korkusu öyle boktan bir duygu ki bunun sonucunda sevmeme ve bağlanamama hissi meydana çıkıyor.

Zaten insan neden bir gün kaybedeceği insanı sevsin ki?

Burada, bu askeriye de olan her bir asker eğer sevilirlerse böyle bir korkuyla sevilleceklerini biliyorlardı. Onların tek isteği başları üzerinde dalgalanan o al bayrağın inmemesiydi. Buna izin vermezlerdi zaten.

Bu çatı altında toplanan tüm askerleri birbirine bağlayan tek his var: vatan sevgisi. İnsan hiç sevgisini paylaşır mı ki? İşte onlar kendilerinden bile daha çok sevgiyle vatani koruyan birini gördüklerinde gururlanıyorlardı. Kıskanmadıkları tek şey, vatan sevgileriydi. Hep sevilmesini ve herkes tarafından sevilmesini isterlerdi.

Silahını temizledikten sonra onu öpen Zafer'e gözlerini devirdi Alin. "Bir gün o silah ağzında patlayacak."

"Ona silah deyip durma!" dedi ters bir sesle.

"Zafer yine iyi, Dağhan dün bombayı öpüyordu." Kadir bir kahkaha attı. "Oğlum, bu kadar öpmeye meraklıysan eğer ayarlayalım sana bir kız."

Anında yüzünü buruşturdu. "Komutanım kusura bakmayın ama kızım dururken başka bir kadını öpemem."

Onlar gülmeye devam ederken Karam kapıyı açıp sert adımlarla içeri geçti. Hepsi ayağa kalktığı anda rahat olmaları için eliyle işaret yaptı. “Nere-deydiniz komutanım?” diye sordu Güneş merakla.

“İşim vardı,” dedi kısaca ve geçip Kadir’in yanında oturdu. Time kısaca göz attığında derin nefes aldı. Bakışları başını aşağı eğen Korhan’da takılı kaldı. “Neyi var?” diye sordu Kadir’e.

“Aşk acısı,” dedi içli içli. “Kime âşık oldu? Tanıyor muyum?”

“Leyla’nın yanında çalışan kız var ya... Esmâ? Bak ona.”

Kaşları anında çatıldı. Dün gece Leyla, mesajlaşırken bu kızın ismini söylemişti. Kendisi kızın yüzünü hatırlamıyordu çünkü dikkat etmemişti. Ama dün gece bu manasız yakınlığı aklına takılmıştı, rahatsız ediciydi kızın hareketleri.

Sevmezdi böyle yakınlıkları. Leyla ise onun için istisnaydı. Yedi yıl boyunca aklından çıkaramadığı o kız, yıllar sonra karşısına ne istediğini bilen, işinde başarılı ve güzel bir kadın gibi çıkmıştı. Karam, onun güzel olduğunu inkâr etmiyordu. Hatta belki de gördüğü en güzel kadındı. Buz mavisi gözleri, içindeki iri siyahı, omuzlarının biraz altında biten sarı saçları, küçük burnu, onu kışkırtmaya yemin etmiş dudakları... Aklını karıştırıyordu, evet. Sabrını ise oldukça sınıyordu. Dün ona bunun imasını yapmıştı, anlamazlıktan gelse bile anladığını biliyordu. Akıllı kadındı Leyla. Çok akıllıydı. Bu durmadan olan yakınlaşmaları ikisinin de hoşuna gidiyordu ve bunun doğru olup olmaması ikisinin de o an umurunda olmuyordu. Bu yakınlık bittiğinde ise Karam kendisine bir daha tekrarlanmayacak, diye söz veriyordu.

Sözlerini çiğnemesine neden olan tek kadındı, Leyla. Ona karşı koyamıyordu.

Gözlerine her baktığında şehit verdiği askerlerini hatırlıyordu. Sanki sessizce kulağına fısıldıyordu bunu yabancı bir ses. *Sen suçlusun* diyordu. *Sen katilsin* diyordu. Onun gitmesini bu yüzden istemişti zaten. Burada kalırsa ikisinin de hayatı mahvolacaktı. Karam iyileşemeyecek, Leyla ise daha çok yara alacaktı. Peki ya bu yakınlaşmayla birbirinden kopmayı başaracaklar mıydı? İşte orasını Karam da bilmiyordu.

Herkes kendi arasında konuşurken Uraz’ın bakışları Güneş’e kaydı. Sanki üzerinde olan bakışları anlamış gibi anında ona bakan koyu kahve gözlere baktı Güneş’in bal rengi gözleri. Kaşlarını çattı, Uraz bu duruma

alışmıştı zaten. "Önüne dön!" dedi sertçe. Dönmedi. "Sana önüne dön, dedim asker!" diye sesini yükseltti.

Etrafa sessizlik çöktü, bakışlar ikisine kaydı.

"Dönüyorum," dedi Uraz, yutkundu Güneş.

Ona yıllar önce söylenen kelimeler kulağında çınladı: "*Önüme bakıyorum, sen varsın önümde. Nereye baksam sen varsın, bu benim suçum mu? Baktığım her yerde seni göreceğim kadar sevmem benim suçum mu?*"

"Bir daha tekrar etmeyeceğim, o gözlerini üzerimden çek! Hemen!"

İnat edip bedenini daha çok döndürdü ona. "Bu, sizi rahatsız mı ediyor, komutanım?"

"Evet," dedi hemen. "Beni rahatsız ediyorsun!"

"Komutanım, sakın mi olsanız acaba?"

"Sesini kes, Zafer!" Alev alan gözleri Zafer'i hedef aldı. Korkusundan gelip Alin'in yanına oturdu anında. Alin ona ters ters bakıp gözlerini devirdi.

"O zaman oturduğunuz yeri değiştirin."

"Komutanınla ne biçim konuşuyorsun sen?" dedi sert sesle Karam.

"Özür dilerim komutanım, ama..."

"Aması yok!" diyerek ayaklandı. "Ben size insan gibi geçinin demedim mi? Aranızdaki sorunları halledin demedim mi?"

"Dediniz komutanım," diye yanıtladı Güneş sakince.

"Kurşun, toplan!" Herkes ayağa kalktığı anda, "Biz çıkıyoruz, siz de konuşun, aranızdaki sorun her ne ise halledin," diyerek onlara konuşma şansı tanımadan ikisini de içeride bırakıp çıktı.

Güneş daha buna hazır olmadığı için konuşmak istemiyordu. Gerçi onun için konuşacak bir şey yoktu. Uraz boğazını temizledi. O da böyle bir konuşma yapılacağını bilmiyordu. Bunu her ne kadar istese de şu an neler söyleyeceğini bilemiyordu.

"Güneş..." dediğinde lafını sert ses kesti.

"Komutanım diyeceksin!"

"Sen benim için sadece komutanım değilsin, bana bunu söyleme her dakika!"

Dişlerini birbirine bastırıp işaretparmağını salladı ona doğru. "Ben senin için sadece komutanınım! Keşke o da olmasaydım ama mecbur dayanacağım."

“Benim yüzümü görmek bu kadar mı kötü bir şey?” dedi kırıklar dolu sesiyle.

“Sesini duymaya bile tahammülüm yok!” dedi acımasızca.

Acıyla gülümsedi, yanına yaklaştı. Her ne kadar geri gitmek istese de bunu yapmadı Güneş. Uzun zaman sonra bu kadar yakınlardı, her ne olursa olsun birbirlerinde bıraktıkları etki ise asla değişmiyor, azalmıyordu. “İki yıl geçti üzerinden,” dedi gözlerine bakıp. Her ne kadar gözleri duygusuz baksa da onun da canı yanıyordu. “Hiç mi dinmedi öfken?”

“Her gün...” dedi bastıra bastıra. “Her gün daha çok nefret ediyorum senden. Her gün daha çok iğreniyorum...”

“Peki ya sen her gün benden nefret ederken nasıl oluyor da ben daha çok seviyorum seni?” Sesinin kısıklığı acıdan ibaretti.

“Sen...” dedi parmağını göğsüne vurup. “Yalancısın! Sen, korkaksın! Sen, aptalsın!”

“Ben sadece sana âşığım!” dedi yüksek sesle.

“Sesini kes!”

“Neden? Bunları duymak canını mı yakıyor? Benim de canım yanıyor.” Ellerini iki yana açtı. “Bana kolay mı sanıyorsun?”

“Sana kolay!” diye bağırdı. “Madem yandı canın, neden bıraktın beni? Beni neden terk ettin sen?”

“Hata yaptım diyorum, bunu anlamıyorsun!”

“Ben her şeye rağmen senin yanında olmaya hazırdım! Ben her şeye rağmen seninle olmaya razıydım! Sonunda ölüm bile olsa bırakmazdım seni!”

Yıllar önce aynı timde görev yapan, birbirine âşık iki askerdi onlar. Daha harp okulundan birbirine âşık olan bu ikili, okul bittikten sonra Diyarbakır’da birlikte görev yapmıştı. O zamanlardan başlamıştı aralarındaki bu ilişki fakat üç yıl önce gittikleri bir görevde esir düşen Güneş, geri döndüğünde hiçbir şeyi bıraktığı gibi bulamamıştı. Diyarbakır’a döndüğünde, Uraz’ın ona ayrılmak istediğini söylemesini beklemiyordu.

Korkmuştu çünkü. Onu koruyamamıştı ve aylarca suçlamıştı kendini. Onu orada bıraktığı ve sonra da geri gidemediği için her gün nefret etmişti kendinden.

“Hata yaptığımın farkındayım,” dedi üzgün bir halde. O zaman sinir anında verdiği bir karardı bu. Sonra görev yerini değiştirse de burada bile Güneş’le karşılaşmıştı.

Kader onların ne birlikte olmasına izin veriyordu ne de tam olarak ayrılmalarına...

"Farkında olman bir şeyi değiştiriyor mu? Geri getiriyor mu kaybettiklerimizi?" Yutkundu acıyla. Eliyle kapıyı gösterdi. "Git. O gün beni bırakıp nasıl gittiysen şimdi de öyle git."

Başını iki yana salladı. "Lütfen böyle yapma."

"Git dedim sana!" diye haykırdı. "Siktir git! Git! İstemiyorum seni!"

Bu kez karşı koymadı ona. Direndikçe daha çok yaralanıyorlardı çünkü. Bir kez daha gitti onu ardında bırakıp. Ama bu gedişin dönüşü de vardı: hep olduğu gibi...

Sırtını soğuk duvara yasladı Güneş tek başına kaldığında. Titreyen eli havaya kalktı ve usulca karnına dokundu. "Özür dilerim," dedi fısıltıyla. "O harabede seni korudum ama kendi babandan koruyamadım. Özür dilerim..."

"Komutanım..."

Hızla koşarak yanına yaklaşan Dağhan'a garip bakış attı. "Ne oldu oğlum, neden koşuyorsun?"

"Âdem Albay bizi çağınıyormuş toplantı odasına." Adeta nefes nefese kalmıştı.

"Tüm timi mi?" Kadir'in sorusuna başını salladı.

Ayağa kalkan Karam, "Güneş nerede?" diye sordu.

"Buradayım, komutanım." Ağır adımlarla timin yanına gelip üzerindeki gözleri umursamadı. Uraz'ın bakışlarından kaçırıp gözlerini.

"İyi misiniz komutanım?"

Alin'in içten sorusuna omzunu sıvazlayıp gülümsedi. "İyiyim, merak etme."

Tüm tim toplandığında Âdem Albay'ı fazla bekletmemek adına hızla içeriye geçtiler. Toplantı odasına şifre girildiğinde önce Karam adım attı, daha sonra da timdekiler. Geçip masaya oturacaklardı ki kapı tekrar açıldığında Âdem Albay girdi içeriye. Hepsini hazır olda durduğunda oturmalarını söyledi onlara. "Bir sorun mu var komutanım?" diye sordu Karam merakla.

Başını ağır ağır salladı. “Timin kurulma nedenini herkes biliyor,” diye başladı söze, karşıdaki duvarda açılan fotoğrafı gösterdi. “ETÖ kurucusu Serdar Pişirgen.” Karam’a değdirdi bakışlarını, sakın olduğunu gördüğünde ise devam etti. Eli ile diğer fotoğrafa geçmesini istedi. “Paus Bader, ETÖ’ye dışarıdan gelir sağlayan uyuşturucu örgütünün kurucusu.”

“Yıllardır bulunmayan o örgüt kurucusu,” dedi Güneş adamı inceleyip.

“Artık öyle bir derdimiz yok.” Albayın lafı ile kaşlar çatıldı. “Yeri belli mi komutanım?”

“Belliye hemen çökelim enselerine,” diye atladı Korhan’dan sonra Dağhan hızla.

“Yeri daha belli değil. Ama yılbaşından sonra buraya gelecekler, örgütün toplantısı olacak.”

“Bir planınız var mı komutanım?” diye sordu Zafer.

“Korhan ile Alin, toplantının yapılacağı bölgeye keşif için gidecekler.” Alin, Korhan’a bakıp güldü. Oturmaktan sıkılmıştı ikisi de. Bu, onlara iyi gelecekti. “Öncelikle arazideki düşman unsurlarının sayısını ve yerleşimlerini tespit edip bize rapor edeceksiniz. Ardından saklanmaya ve mevzilenmeye elverişli noktaları işaretleyin; sonraki plan bu bilgiler üzerine kurulacak.”

“Ne zaman başlayalım komutanım?” diye sordu Alin.

“Birkaç güne intikale başlayın fakat sessiz ve iz bırakmadan ilerleyin. Anlaşıldı mı?”

“Emredersiniz komutanım.”

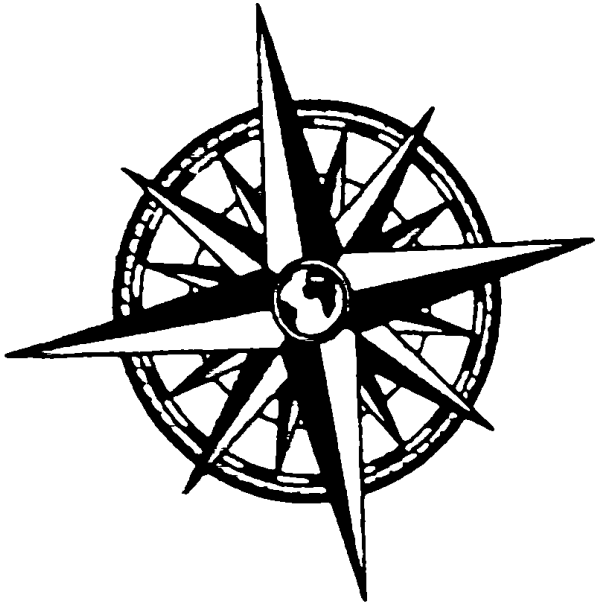
Karşısındaki dosyayı Karam’ın önüne itti ve ayağa kalktı. Onunla birlikte tüm tim de hazır ola geçti. “Örgütle ilgili tüm istihbarat bu dosyada, gerekli bilgileri buradan inceleyin.”

“Emredersiniz komutanım!”

Âdem Albay odadan çıktığında herkes birbirine baktı. Yüzlerinde garip bir gülümseme vardı. Nihayet bekledikleri o an yaklaşıyordu.

Kurşun Timi ettiği yemini tutacaktı!

7. MAVERA GEÇMİŞİ ÖPEN SOĞUK RÜZGÂRLAR

3 Yıl Önce/Kuzey Irak
GÜNEŞ YALÇIN

Ey gökyüzünde, en yüksekte dalgalanan bayrağım! Ey her zerresinde bir şehit kanı olan bayrağım! Ey yolunda canlardan geçilen toprağım! Sana andım olsun ki tek bir parçan bile geçmeyecek düşman eline. Sana andım olsun ki tek bir saniye bile inmeyeceksin yere. Yerin başımın üstüdür. Bu can senindir, yoluna fedadır!

"Bu öldü galiba," dedi kulağıma ilişen iğrenç ses.

"Daha işimiz bitmedi, eğer ölürse Victor bizi bitirir."

"Şışt..." Kirden rengi görünmeyen yanağıma vurdu sertçe. "Öldün mü?"

Gözlerimi açmadan, "Biz ölmeyiz, şehit oluruz. Bunu sana anlatmadılar mı?" dedim sakince.

"Nefes alacak halin yok. hâlâ konuşuyorsun," dedi bana vuran adam.

"Yoo, çok da güzel nefes alıyorum. Hatta bak..." Gözlerimi açtuğimde içime derin nefes çektim ve başımı geriye atıp tekrar öne attığımda yüzüne geçirdim kafamı. "Siz daha Türk askerini tanımadınız, piçler! Çıktığınız deliğe doğru koşarken bile rahat bırakmayız sizi!"

Aldığı darbe yüzünden düşecektri ki arkasında olan adamın göğsüne çarparak ayakta kalmayı başardı. Elleriyle yüzünü tutup inlediğinde diğeri onu bırakıp bana doğru geldi. "Seni orospu!" diye bağırıp karnıma tekme attı. Zaafımı biliyorlardı, beni susturmanın yolunu biliyorlardı.

Bir adım uzaklaştığında, "Bize boyun eğeceksiniz!" diye bağırdı nefes nefese. "Bize itaat edeceksiniz! O bayrağınızı indireceğiz ve siz de bakacaksınız kenardan, duydun mu?"

Ağrılarım arttı ama sesimi çıkarmadım. "Dayan," dedim içimden. "Dayan küçük, seni kurtaracaklar. Bizi burada bırakmazlar, dayan." Onu daha yeni bulmuşken kaybedemezdim. O, benim canımın canıydı. O

benim bebeğimdi. Bizden bir parçaydı o. Varlığını bu harabede öğrenmişken içimdeki umutlar bitmiyordu. Bu cehennemde yanmamam için tek nedendi.

Az önce kafa attığım terörist karnıma tekme attığında inleyip geldim kendime. "Sizi bitireceğiz!" dedi nefretle. "Sizi mahvedeceğiz. Bu daha iyi günleriniz, kan kusacaksınız!"

Başımı iki yana sallayarak saçlarımın yüzümden gitmesini sağladım. Ellerimden tavana asıldığım için ellerimi kullanamıyordum. "Ne yapacaksınız?"

"Uğruna öldüğünüz bayrağı ezip geçeceğiz!"

"Ey mavi göklerin beyaz ve kırmızı süsü..." dedim yutkunup, onun iğrenç gözlerine bakarak. "Işık ışık, dalga dalga bayrağım; senin destanını okudum, senin destanını yazacağım." Çenemi havaya kaldırdım, yüzümde bir gülümseme yarandı. "Sana benim gözümle bakmayanın..." dediğimde çenemle karşımda olan teröristleri gösterdim. "Mezarını kazacağım."*

Yutkundu ikisi de. "Bu ne saçmalıyor?"

Onları dinlemedim. Gözlerimi diğerine değdirip devam ettim.

İşaretparmağıyla beni gösterdi. "Delirdin mi?"

Dudağım tek yöne doğru kıvrıldı.

"Kafayı yemiş. İyi dayandı, başkası olsa çoktan gebermişti." Sırıttı bana bakıp. "Oyun mu istiyorsun Türk kızı? Oynayalım." Elini yanındaki teröriste doğru uzattı, eline bir şırınga koydu.

Aynı korkusuzlukla baktım gözlerine ve şiiri söylemeye devam ettim.

"Devamına gerek var mı? Birazdan ruhun süzülecek göklerde, sen hâlâ konuşuyorsun."

"Senin altında doğdum, senin dibinde öleceğim,"** dedim yüksek sesle.

"Gebermek, demen lazımdı." Kahkaha attı. Türk askeri şehit olur, bunu ona kan kusturarak öğretecektim! Karnımdan artık yırtık olan askeri tişörtü kaldırdı. Bedenim yaralarla doluydu. Karnımda hem bebeğim vardı ve hem de onların tekme izleri. Şiire devam ediyordum.

"Bitti mi?" dedi şırıngayı havada sallayıp.

Başımı iki yana salladım. "Bitmedi! Türk bitmedi demeden bitmez!"

* Arif Nihat Asya - Bayrak.

** A.g.c.

*** A.g.c.

**** A.g.c

Kendimi geri çekip bacağımin arasına aldım boynunu; şıngayı anında düşürdü elinden. Diğeriyse küfrünü savurup üzerime atladı. Boğazımdan çıkan bir haykırıyla kendimi yere doğru çekip savundum. Zincire vurulan başparmağımı kırmış, zincirlerden kurtulmuştum. En büyük şansım beynimi hedefleyen ama zincire saplanan kurşundu. Kaç gündür deniyordum bunu ama başaramıyordum; çünkü lanet zincir, bir tek bugün bileğime bağlanmıştı.

Yere düştüğümde kendimle beraber o piçi de düşürdüm. Belindeki silahı alıp karşımdaki teröriste ateş ettiğimde tam alnından vurduğumu görüp oh çektim. Oh be, dedim. Sen benim bayrağımı en yüksekten indirmek istersen alnının ortasına yersin kurşunu! Mağaraya dolan teröristlerden kurtulmak için nefesini neredeyse kestiğim piçi kendimle beraber duvar dibine çektim. Onunla hesaplaşmamı sona saklamıştım. Sayısızca kurşunun hedefiydim.

“O orospuyu yakalayın bana, canlı! Onların bir askeri, bizim yüz askerimiz demek!”

“Sen çok hayal kuruyorsun anlaşılan, Victor!” diye bağırdım. “Sana kimse söylemedi mi Türk’e bulaşma diye?”

“Sikeyim! Seni kendi ellerimle geberteceğim!”

Yüzümü bir kin bürüdü. Başımı ani bir hızla çıkarıp ateş ettiğimde hedefi on ikiden vurmuştum. Victor’un artık bir beyni yoktu. Ah pardon, onun zaten beyni yoktu değil mi? Bağırışlar arttı. “Victor, konuşsana benimle!” diye bağırdım. “Aaaa, bak ama sesini özledim bebeğim. Beni bu sesten mahrum bırakma.” Sonra anında karnıma baktım. “Bebeğim, ona bebeğim, dedim diye bana kızma. Amacım kıskırtmaktı.” Son kurşunumu da sıkmışım. Elimi yukarı kaldırıp silahı atacaktım ki yanımdakinin inleme sesini duyup silahla ensesine vurdum. “Sen uyu, senin de sıran gelecek.” Silahı hırsıyla duvara çarptım. Sıra yumruğumdaydı şimdi.

“Ses kesildi. Kurşunu bitti galiba, git bak.” Gelin gelin, hepiniz gelin! “Çabuk ol!” dedi kısık sesle.

“Bize dediler ki vatanınıza göz dikenini ezin! Bak, bunun kim olduğuyla alakası yok; vatan, vatandır. Onu korumak bizim borcumuzdur.”

“Ne saçmalıyorsun sen?”

Derin nefes aldım, “Diyorum ki...” dediğimde dışarıdan bir ses duyuldu.

"Gün doğdu, hep uyandık, siperlere dayandık!" diye bağırarak Türk askerleri, seslerini dağlara duyurdular. Duvarın arkasından çıkan teröristin boğazına yumruğu geçirip elime aldım silahını.

"Türkler geldi!" diye bağırdılar.

"Biz zaten buradaydık," dedim neşeyle kahkaha atıp.

Mağaraya giren tim komutanı Kasım Haydar Alisoy, "Teğmenim, iyi misiniz?" diye bağırdı.

"İyiyim komutanım, çok iyiyim." Gelmişlerdi. Bizim için gelmişlerdi.

"Güneş, ebelerini sikmişsin be kızım," dedi Gürsoy Üsteğmen.

"Toprağıma, bayrağıma laf edeni rahat bırakamazdım, komutanım!"

"Heyt be! Yürü be komutanım!" diye bağırdı bizim timin en küçüğü olan Ali.

Bu sesleri duyduğuma elbette sevinmiştim ama bana ilaç gibi gelecek olan adamın sesine ihtiyacım vardı. "Tüm tim burada mı, komutanım?"

"Buradan çıkalım, kendin sayarsın teğmenim."

"Emredersiniz komutanım!"

Gücüm tükeniyordu. Elimini karnıma koydum usulca. "Baban geldi be-beğim, söz vermiştim sana; seni ona sağ salım teslim edeceğim." Başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapattım. Bozkurt timi geri kalan kısmı hallederdi, ben yorgundum. Çok yorgundum.

"Komutanım!"

Yakınımdan duyduğum sesle gözlerimi açtım. Ali'yi gördüğümde, "Bit-ti mi?" diye sordum. Başını salladı sadece ve kalkmama yardım etti.

"Güneş, bu ne?" dedi Haydar Yüzbaşı şaşkınlıkla.

Bayılttığım teröriste baktım. "Onunla bir hesabım var komutanım, ödeşmeden öldürmek istemedim."

Bana garip garip baksa da başını salladı. "Alın şunu, ayıltın."

Gürsoy Üsteğmen'in uzattığı suyu aldığımda yıllardır susuz kalmışım gibi içtim. "Ayıldı mı o it?"

"Evet. Haydar Yüzbaşı sana bırakmamızı söyledi."

Başımı sallayıp mağaradan çıktım. Gözlerimi kapatıp ciğerlerime çektim havayı. Bana ahkâm kesen teröristleri karşımda titrerken gördüğümde başımı iki yana salladım. "Ben size demedim mi ki Türk her yerdedir

* Gündoğdu Marşı.

diye?” Yavaş adımlarla onun yanına yaklaştım. Korkarak bakıyordu bana. “Az önce dediklerini tekrar etsene yine.”

“Yapma,” dedi korkarak. “Ne istersen yaparım. Ne biliyorsam anlatırım.”

“Sen sadece bir maşasın, aptal! Ne bilebilirsin ki sen?” Elimi yana doğru uzattığımda Ali elime bıraktı şıngayı. “Bu ne?” diye sordum gözünün önünde sallayıp. “Ne vuracaktın bana?”

“Zehir,” dedi korkarak. “Yılan zehri.”

“Allah’a, Kuran’a, vatana, bayrağa yemin olsun!” diye bağırdım, tek dizimi kırıp yere oturdum. “Sizi bu topraklarda barındırmayacağız! Bu vatanın tek bir karışını bile size vermeyeceğiz! Ve sana yeminim olsun Ata’m...” Gözümü hırs bürümüştü. “Onları kendi zehirlerinde boğacağız!” Elimi havaya kaldırmam, şıngayı şahdamarına vurmam ve zehri kanına karıştırmam saniyemi bile almadı. Gözleri büyüdü, çığlık attı, sonrasında kan kustu ve geberdi.

“Güneş, iyi misin?”

Omzumdaki ele baktım. “Uraz nerede?” diye sordum titrek sesle. Canım yanıyordu, korkuyordum. “Neden yanınızda değil?” En son yaralıydı o. Onu en son vurulurken görmüştüm. Zaten onu kurtardığımda esir düşmüştüm ya...

Elini omzumdan çekerek kalkmamı söyledi. “Bozkurt, toparlan!” Helikoptere bindiğimizde o köpekleri yardım için gelen diğer time teslim etmiştik. Yol boyu kaç kez Uraz’ı sordum ama cevap gelmedi. İçimde bir korku vardı. Göreve çıkmışlardır elbette ki bu zamana kadar. Ona bir şey olacak diye korkuyordum.

Karargâha geldiğimizde albay karşıladı bizi. Ne kadar onlarla oldum bilmiyorum ama canımın yanmasını unutup koşarak Uraz’ın yanına gittim. Kapıyı açıp içeriye dalmamla bana doğru dönmesi bir olmuştu. Tuttuğum yaşlar yanağımı ıslattığında ona sarıldım. İşte burası benim yuvamdı.

Kolları beni sararken, “Seni özledim,” dedim. “Neden yanıma gelmedin? Hep seni sordum oradayken, korktum sana bir şey oldu diye.” Kahverengi gözleri dolu doluydu. “Ben geldim, sen neden ağlıyorsun?” Yine cevap vermedi. “Uraz, lütfen ağlama.”

“Ben gidiyorum,” dediğinde ise tüm bedenim buz kesti.

“Görev emri mi geldi? Göreve mi gidiyorsunuz?”

Başını iki yana salladı. "Tayinimi istedim, gidiyorum." Bakışlarım arkadaki bavula kaydığında kalbimin acısından dolayı bir inleme kaçtı dudaklarımdan.

"Ne tayini? Ne saçmalıyorsun sen?" dedim korkuyla.

"Özür dilerim. Seni orada bıraktım, yanına geledim. Koruyamadım seni."

Gözlerim büyüdü. "Hayır, saçmalama! Bu bizim görevimizdi. Geri çekilmeniz söylendi, gelemezdin ki. Hem... Hem sen yaralıydın."

"Gelmem gerekiyordu. İzin vermediler. Seni orada bıraktım ben bir korkak gibi!" diye bağırdı. "Kaç aydır geceleri uyuyamıyorum ben, kendimi yedim bitirdim burada. Sana orada bir şey olacak diye her gün öldüm dirildim."

"Ama buradayım. Gitmene... Gerek yok ki."

"Seni koruyamam," dediğinde uzaklaştı benden. "Ben sana bugüne kadar zarardan başka bir şey vermedim, Güneş. Özür dilerim ama yapamam."

"Bu senin suçun değildi diyorum, kendini suçlama! Şu an beni terk ediyorsun sen, ben sensiz ne yapacağım?"

"En azından hayatta kalırsın. Benim yüzümden esir düştün. Benim yüzümden yaşadın sen bunları!"

"Aynısını sen de yapardın."

"Yapamadım ama!" Ellerini havada savurdu. "Sen oradayken ben siktir olup gittim! Benim yüzümden başına bir şey gelseydi..."

"Ben buradayım diyorum, neden anlamıyorsun?" diye bağırdım.

O ise tek bir şey dedi. "Özür dilerim." Benden uzaklaştı ve tekrar etti, "Özür dilerim," diye. Beni bıraktı, çekip gitti. Beni mahvedip gitti. Ben onu yaşatırken o, beni öldürdü.

Kendimi ne zaman kaybettim ne zaman bayıldım bilmiyorum. Bildiğim tek şey bedenime yayılan dayanılmaz ağrı ve bacaklarımdan arasından akan sıcak kandı. Kendime geldiğimde sorduğum ilk şey bebeğimdi. Yanıt alamadım. Bağırdım çağırdım ama kimse bir şey söylemedi. Hastanedeydim, yataktan kalktım, kapıyı aralayıp bağırdım.

Asıf Teğmen gelmişti sesime. "Bebeğim?" dedim, alacağım cevaptan korkarak. Gözlerime bakamadı. Başını iki yana salladı. Bacaklarım beni taşıyamadığında kendimi yere bıraktım. Yutkunmak istedim, başaramadım.

Nefes almak istedim, onu da yapamadım. Titreyen elim artık boş olan karnıma dokundu. "Neden?" diye sordum sesim titreyerek.

"Biz elimizden geleni yaptık, maale..."

"Neden!" diye kestim sözünü.

"Çok fazla darbe almışsınız karnınıza. Belki hemen bir doktora görün-seniz, müdahale edilirdi..."

"Yaşar mıydı?" diye sordum kalbim acıdan cayır cayır yanarken.

"Yaşama ihtimali olurdu," dedi karşımdaki doktor.

Bebek öldü.

Uraz gitti.

Peki ya Güneş neden hâlâ yaşıyor?

LEYLA İZEM BİLGİÇ

Bu hayatta, kalbine dokunabilen insanı seveceksin. Kalbini seven, onu kendisinden bile koruyan o adamı seveceksin. Yarayı açana değil, iyileştirene bakacaksın. Ya sen merhem olacaksın ona ya da o ikinize. Biz, birbirimizin merhemiydik. Biz, birbirimizin umudu ve sağlam kalan tek yanıydık. Yıllar geçse de üstünden, kalplerimizin eksilmeyen yanıydık.

Çalışma masamın üzerindeki takvimde kocaman yazılmış 24 Aralık yazısını okudum. Yılbaşına çok az kalmıştı ve ben ilk kez yeni yıla mutlu bir şekilde girecektim. Masadaki dosyaları düzenlerken kapım çalınca başımı kaldırdım. "Gel."

Kapı açıldığında içeriye giren Ulaş'a gülümsedim. "İzem Hanım."

"Bir şey mi oldu, Ulaş?"

"Âdem Albay sizi odasına çağırıyor." Geçen gün beni aradığında aramızda geçen o diyalogu hatırlayarak yutkundum.

Sabahın köründe telefonumun sesine sinirle homurdanıp elime almış ve kulağıma götürdüğümde, "Ne var? Bir uyutmadınız ya, bıktım!" diye bağırmışım.

Beklemediğim şey ise albayın, "Özür dilerim İzem Hanım, sizi uyan-dırmak istememiştım," demesiydi.

"Albayım?"

"Albayın ya," dedi sinirle. "Güzellik uykunuzdan ettik sizi de kusura bakmayın."

Yurkunmuştum sertçe. “Önemli değil komutanım, ben uyurum yine.”

Şimdi onun yüzüne nasıl bakacağımı bilmiyordum. Âdem Albay’ın kapısına vardığımda tıklattığım gibi gel komutunu alıp içeriye geçmiştim. “Beni çağırmışsınız albayım.”

“Geç otur, İzem,” dedi eliyle koltuğu gösterip. Bir şey demeden karşıma oturdum. “İşler nasıl?”

“Her şey yolunda komutanım.”

“Karam’la nasıl gidiyor?”

Sorusu beni afallattı. “Anlamadım, ne nasıl gidiyor? Nasıl gitmesi lazımdı ki?” dedim hızla.

“Karam’ın durumunu soruyorum İzem.”

Bozuntuya vermeden gülümsedim. “Şu anlık iyiye gidiyor.”

“Senin eğitimlerin nasıl?”

Şimdi sıçtın, İzem. “İyi komutanım.” *Bok iyi, derse girdiğin mi var salak?*

Sert bakışları, dudağımı ısırma sebep oldu. “Eğitime katılmıyorsun İzem, neresi iyi?”

“Ama albayım, benim ihtiyacım yok ki. Ben zaten biliyorum.”

“Burada senin isteklerinin önemi yok, bu herkes için geçerli bir durum... Zaten, Zafer Yüzbaşı da derslerine girmek istemiyor.” Adamın kıcına kurşun sıkıyordum neredeyse, tabii girmek istemez.

Omuz silktim. “Kendisi bilir komutanım, benim gibi iyi bir öğrenciyi kaybetti.”

Bana tip tip baktı. “Psikolog musun yoksa deli mi anlayamıyorum ki.”

Pek akıllı sayılmazdım onların gözünde. “Siz, beni neden çağırdınız ki?”

“Eğitimlerini aksatmanı istemiyorum, İzem. Bu yüzden de Yüzbaşı Türker seninle ilgilenecek.”

“Ha?” nidası döküldü dudaklarımdan şaşkınlıkla. “Karam olan mı?”

“Evet, İzem!”

“Nasıl ilgilenecek tam olarak? Nasıl bir il...”

“İzem!”

“Ama komutanım...”

Elini kaldırıp susturdu beni. “İtiraz istemiyorum. Zaten yapışık ikiz oldunuz, birbirinizden ayrıldığınız yok. Bu da işinize gelir. Hem psikiyatri servisinden hem de senden aldığı tedavilerin etkisi artık daha net, eskisi

gibi bir asker oldu. Ondan iyi silah kullananı da bulamazsın. Dövüş eğitiminde de en iyisidir."

Komutanım, biz bir araya gelince gerçekten birbirimize yapışıyoruz yalnız. Ama bu yapışıklık hiç de masum bir şey olmuyor. Silahı falan bahane olacak, şu askeriye duvarları hiç iyi şeylere tanıklık etmeyecek...

Âdem Albay'ın emrine uyup dışarı çıktığımda soğuk hava yüzüme çarpsa da üzerimi değiştirmenin rahatlığıyla derin nefes aldım. Her zamanki gibi atletim yanımda değildi; zaten sık sık spor yapmaya alışık olduğumdan sporcu sutyeniyle çalışmayı tercih ederdim. Hava serin olmasına rağmen spor yaparken vücudum hızla ısınır, soğuğu neredeyse hiç hissetmezdim. Düzenli sporun kazandırdığı fit vücudum, bu soğukta bile kendimi güçlü hissettirirdi. Buradaki askerlerin sert yapısı benden çok farklı olsa da kendi kulvarımda hiç de fena sayılmazdım.

Spor odasının kapısını açıp içeri geçtiğimde önce büyük ring görüş açıma girdi sonra da eline bandaj saran Karam. Kapıyı kapattığım gibi sııttım. "Ooo Karam Bey, bakıyorum da beni çalıştırmaktan zevk alıyorsunuz şimdiden..."

Omzunun üzerinden bana baktı. "Çok konuşmuyor musun sence de Narçiçeği?"

Dudaklarım büküldü küskünce. "Susmamı istediğini sanmıyorum yüzbaşı."

"Sus Narçiçeği, sus."

"Ben Zafer değilim, böyle susturamazsın beni." Yavaş adımlarla yanına gelip işaretparmağımı kum torbasına vurdum. "Eee eee, nereden başlıyoruz?"

"Önce üzerini değiştir," dedi diğer eline de bandajı sarıp.

Buna hiç gerek olmadığından ve hazırlıklı geldiğimden, sadece montumu çıkarıp kenara attım. "Değiştirdim ben, başlayabiliriz." Belki de ilk kez bir eğitimi aksatmadığım için heyecanlanmıştım.

Bandajı sarıp bana ne yapacağımı söylemek için başını kaldırdığında, "Siktir!" dedi. Ardından şokla açılan gözlerini gözüme dikti. "Ne yapıyorsun?"

Ne yaptığım ortada değil miydi ki? "Sizin ağzınıza küfrü hiç yakıştıramadım yüzbaşım," dedim, yapmacık bir sesle.

"Yakışan daha güzel şeyler var." Belki de yaptığı imayı anlamazdım gözleri dudaklarıma düşmeseydi.

Heyecandan titreyen sesime aldırış etmedim. “Öyle mi?” dedim ona yandan bakış atıp. “O zaman arayı fazla açmadan onu da görmek isterim, yakışıp yakışmadığına karar veririm.”

Benden beklemediği bu açık teklif sanki nefesini kesti. Kendine gelmek için başını hızla iki yana salladı. “Bende akıl yok zaten, neden kabul ettim ki bunu?” diye kendi kendime söylenirken o hiç tereddüt etmeden elini tişörtüne götürdüğünde tek bir hareketle tişörtünü çıkardı. Karşımda duran manzara gözlerimi bir an duraklattı. Adam, sanki bir heykeltıraşın ellerinden çıkmış gibi kusursuzdu. Kaslarının her bir kıvrımı, altında yatan gücün bir göstergesiydi.

Sekiz tane baklava mıydı bu?

Belki daha fazlaydı ama ben heyecandan tam sayamamıştım. “Soğuk değil mi ya?” diye istemsizce fısıldadım ama o soğuğu hiç hissetmiyor gibiydi; sadece ben hafif ürperiyordum.

“Yok yok,” dedi öne geçip. “Başlayalım hadi, burası fazla sıcak oldu.” *Dışarıda yağan kardan haberi yok garibin.*

Gözüme, boynundan göğsüne doğru uzanan künyenin soğuk metalik yüzeyi iliştiğinde ona yaklaştım; bu yakınlıkla kaşlarını çatmasına neden oldum. Elimi uzattım ve künyeyi parmaklarımla yakaladım. Askeri künyelere karşı her zaman bir zaafım vardı ama bu dokunduğum künyedeki sıcaklık, beni daha da derin bir tutkuya sürüklüyordu. Acaba bu sıcaklığa duyduğum zaafı bilseydim onun yanına yaklaşıp mıydım böyle cesurca? Yaklaştım; çünkü hislerim öylesine garip ve kontrol edilemezdi ki... Bakışlarım sol tarafına, o ize düştüğünde göğsü inip kalktı. Künye parmaklarımla arasından kayıp iki göğsünün ortasında durdu. Bu kez titreyen ve havalanan parmaklarım tam da o ize dokundu. Nefes aldı. Nefes alamadım.

“Acıyor mu?” diye sordum başımı kaldırıp gözlerine bakarak. Gözleri hep mi böyle güzeldi yoksa bir tek bana bakınca mı böyle oluyordu, bilmiyordum... Başını iki yana salladı. “O gece bakamamıştım yarana.” Sesim fazla kısık çıkmıştı.

“Doktor değilsin sen Leyla.” Bana isimle seslenmesini sevmiyordum. Ben, herkes için Leyla İzem olsam bile, bir tek onun için Narçiçeği olmak istiyordum. Bana isimle her seslendiğinde gidecekmiş gibi hissediyordum. “Ayrıca senin daha çok ihtiyacın vardı ilgiye.” Yarasına dokunan parmaklarım onu okşadığında dişlerini birkaç kez birbirine çarptı. Bu iz hep burada kalacaktı ve ona ilk dokunan kişi de bendim.

Gözlerim, tekrar buldu gece siyahı gözlerini. “Beni nasıl tanıdın?” Sesim titredi, gözlerim doldu. “Yıllar sonra karşılaştık, çok değiştim ben; hatırlaman imkânsızdı. Düşünmekten kafayı yiyor gibi oluyorum bazen. Beni nasıl hatırladın sen?” *Hiç unutmadım* demesini istedim. *Hep aklımdaydın* demesini bekledim. Biliyorum yanlış yaptım ama bekledim. Ve beklemekle de kaldım.

Geriye çekilip boğazını temizlediğinde havada kalan elimi indirdim aşağı. Parmak uçlarımda teninin sıcaklığı kalmıştı. “Bununla başlayalım bugün,” deyip kum torbasını gösterdi. Kaçıyordu, cevap vermekten ve kendisiyle yüzleşmekten kaçıyordu. Kaçan kişiyi kovalamazdım ben. Direkt karşısına çıkar ve yollarını kapatırdım. Kapanıma kısılan kişilerin kurtulması kolay olmuyordu. Karam’a da olmayacaktı. Aniden karşısına geçecek ve artık kaçmasına izin vermeyecektim. Şu an ise kestirmeden gitmem gerekiyordu.

Üzgünce omuzlarımı düşürdüm tepkisiz kalınca. “Benimle oyun oynar mısın?”

Bu isteğime alayla güldü. “Çocuk muyum ben? Otuz bir yaşında adamım, çoluk çocukla uğraşamam.”

Gözlerimi yukarı kaldırıp düşünür gibi yaptım. “Ben çocuk muyum o zaman?”

Gülümsemesi gerçektir. “Farkın yok.”

“Benimle oynamaya ne dersin?”

“Genelde sen benimle oynuyorsun.”

Dudaklarımı ıslatıp bir adım daha attım yanına doğru. Botumun ucu, onunkine dokunuyordu. “Ayak uyduruyorsun ama?” dedim kısık sesle.

“Dikkatimi çekiyor çünkü.”

“Oyun mu?”

“Oyunu oynayan kadın,” dedi bana yaklaşıp sesini kısarak.

O, benden etkileniyordu.

Karam Arslan Türker, benden gerçekten etkileniyordu!

“Yarışa var mısın?”

Bana anlamaz bakışlarla baktı. “Ne?”

Açtığı mesafeyi kapatarak yanına yaklaştım. İki metreye yakın boyu vardı zalimin, bakınca boynum tutuluyordu. “İddialı bir yarış,” dedim kısık sesle.

“Ne saçmalıyorsun?”

Gözlerimi devirdim. “Dövüşeceğiz, kazanan kaybedene istediğini yapar. Yani kazanırsam sana istediğimi yapabilirim.”

Başını aşağı eğip bana yüzünü yaklaştırdığında kalbim yine titremeye başlamıştı heyecandan. “İstediğimi almam içim iddiaya girmeme gerek yok.”

“Almak istediğin şey bende değil mi yüzbaşı?” diye fısıldadım. Bakışları dudaklarıma kaydırdığında artık gerçekten de bunu istediğini anlamıştım. Peki ya ben, bunu yapmasını istiyor muydum?

Evet,

Beni öpmesini istiyordum.

“Var mısın?” Bakışları elime düştüğünde biraz düşündükten sonra parmağını parmağıma sardı. Güldüm. *Şimdi düştün elime Karam Arslan Türker!*

Hiç etkilenmemişim gibi dudağım iki yana kıvrıldı.

“Çocuktum hani?”

“Yakından bakınca daha iyi anlıyormuş insan.” Yüzünü yüzüme yaklaştırdığında afalladım.

Uslanmaz gözleri rotasını değiştirip dudaklarıma dokundu. “Arada mesafe olmazsa tam anlardım. Hem,” dediğinde, kısaca gözlerime baktı, “abin olmadığımı da anlatmış olurum sana.”

Kuruyan dudaklarımı zorlukla araladım. “Allah Allah, öyle mi?”

“Hıhım,” diye mırıldandı. Dudakları tam aralanmasa bile sıcak nefesini hissediyordum.

“Oyun mu istiyorsun?” diye sordum.

“Çocukça olmayanından.”

“Bugün canım çocuk olmak istiyor ama.” Fısıltılı sesim onu tahrik ediyor muydu bilmiyorum ama o, bir şey yapmasa bile benim karnımda garip bir şey oluyordu. “Başlayalım bakalım!” Bir ayağımı sağlam şekilde öne doğru bastım, diğerini de geriye attım. Ellerimi yumruk yapıp önümde tuttum. Güldü bu yaptığımı.

“Kazanacağına emin misin?” Benim gibi hazır olda durduğunda, bükülen kollarından dolayı şişen kaslarına baktım. Acaba iddiaya girerek hata mı yaptım? Gücü fazla diye değil de kasları yüzünden aklımı karıştıracak bu benim...

Ona kendimden emin bakış attım. “Fazlasıyla,” dedim ve, “başlayalım artık!” diye huysuzlandım.

"Emredersiniz komutanım!" dediği gibi havaya kaldırdığı ayağını yerinde bir tur dönüp yüzüme çarpmak istedi ama çevik bir hareketle aşağı eğildiğim gibi bacakları arasından geçip karnına geçirdim yumruklarımı. Adamdan ses çıkmazken elimin ağrısından dolayı inledim. Tek dizi üzerinde yere düşüp bana baktı alttan alttan. "Ne oldu?"

"Elim kırıldı! Taş mı var senin karnında, bu ne!"

Ayağa kalkıp ellerini iki yana açtı. "Taş mı varmış?" Üstünde bir şey olmadığı için baştan aşağı süzdüm onu. Kendisi taş gibi adamdı zaten, başka bir taş gerektirmedi.

O, tüm dikkatimin bedeninde olduğunu düşündüğü anda üzerime gelip karnıma yumruğunu atmak istedi ama ayağımı kaldırıp önüme siper ettiğim için kendime çektiğim ayağımla yumruk yaptığı eline vurdum. Sendeleyip kenara yapıştırdım sırtımı.

"Reflekslerin iyi." Yüzünü buruşturarak elini havada sallarken muhtemelen sert vurduğumu düşündüm.

Kendimi korumak için kaç yılını bu eğitimlere verdim, haberin yok senin.

"Karşındaki bu kadın baştan sona iyi canım!"

Yandan bir gülüşle cevapladı beni. Yeniden birbirimize vurmak için hamle yaptık. Ben elimi kaldırıp yüzüne yumruğumu geçirecektim ki avucuna hapsetti elimi ve hızla beni döndürüp sırtımı göğsüne çarptı. "Siktir!" diye inledim bükülen kolum yüzünden.

Nefesini boynumda hissettim. "Çok ayıp, Narçiçeği."

Dişlerimi sıkıyım sinirle. "Sen daha ayıp görmemişsin yüzbaşı."

"Hımm," diye mırıldanıp daha çok çekti beni kendisine. Burnu kulağım ve saçım arasındaki noktaya dokundu. "Göstersen bana ayıbı." Kısık sesle konuşurken sıcak nefesi terden boynuma yapışmış saçlarıma dokundu.

Sakin ol İzem, düşme tuzağına.

Kalçalarımı öne doğru çekip ayağımı arkaya doğru attığımı gibi kasıklarına geçirdim. İnlemesiyle birlikte serbest bıraktı beni ve geriye doğru gitti. Buruşan yüzüne, iki büküm olan bedenine baktım. "Oldu mu?" dedim bileğimi ovuşturup.

"Olduracağım ben!" Dikkatimi bileğime vermişken resmen üzerime atlayıp bir bacağına benim bacağıma doladı ve ikimiz de tutamadık kendimizi; yere düştük!

Hayır, yere düşen bendim; Karam benim üstüme düşmüştü!

Başımın sert zemine değmesiyle büyük inleme kaçtı dudaklarımdan. Karam da bunu beklemiyor olacaktı ki, “İyi misin?” diye sordu endişeyle.

“Kafamı yere çarptım, çok iyiyim!” dedim sinirle. Ağrıyan başıma götürdüm elimi. “Beynimi akıttın ya...” diye inledim. Ayrıca bu adam çok ağırdı. Biraz daha böyle kalırsak bedenim uyuşacaktı.

Bu durum onun umurunda değilmiş gibi, “Kazandım,” dedi.

Kaşlarımlı çattım. “Haksızlık! Sen benden daha güçlüsün, bu sayılmaz!” *Nah sayılmazdı, adamla dövüşürken nasıl olduğunu biliyordum. Şimdi zırlamanın ne faydası vardı?*

“Sonuç olarak kazandım.” Üzerimde olmasının başka bir açıklaması olamazdı zaten.

Gözlerine üzgünce bakıp dudak büktüm. Belki de maksadım gözüne masum gözücü, kendimi acındırmaktı fakat benim ona olan masum bakışlarım onu daha farklı şekilde etkiliyordu. Bunu, hızlanan nefesinden de anlamıştım. “Beni öpecek misin?” sorusu çıktı aniden dudaklarımdan.

Bakışları gözlerime tırmandı usulca. “Seni öpmemi istiyor musun?”

Aldığım nefeslerle onun göğsüne çarpan göğsüm bana kafayı yedirebilirdi. “Sadece soruydu...”

Yüzünü yüzüme yaklaştırmaya başladı yavaş yavaş. “Yapınca cevabını alacaksın zaten.” Fısıltılı sesiyle buharlanan nefesi aralık dudaklarımdan içeriye sızdı. Elimi göğsüne koyduğumda kalp atışlarını hissediyordum. Tuhaf bir hisle baş başa bırakılmıştım; kalp atışlarımız yarışıyor gibiydi.

“Fazla yakınsın,” dedim hızlanan nefeslerim arasında.

“Rahatsız mı ediyor seni bu yakınlık?” diye kısık sesle konuştu.

İmalı çıkan sesimle, “Hayır,” dedim gözlerine bakarak. “Aksine, hoşuma gidiyor.”

Dudaklarını yavaşça ıslatması, bende yutkunma isteği yarattı. Gözleri dudaklarıma kaydığında onun gibi dudaklarımı ıslatmak istesem de tuttum kendimi. “Hoşuna gidecek daha güzel şeyler yapabiliriz.”

Sesindeki yoğun istek, karnımda garip bir kasılma yarattı. “Nasıl şeyler? Oyun mu oynayacağız?” Fısıltılı sesimle yüzüne dokunan sıcak nefesim, gözlerini birkaç saniye kapatmasına neden oldu. Dudakları, soğuktan kızaran yanaklarıma dokunduğunda, “Karam,” diye fısıldadım ismini şaşkınlıkla.

“Efendim?” dedi adını fısıldamama karşılık. Cevap veremedim zira buna vereceğim ilk cevap, “Beni öp!” Olurdu. İleri gitmek istemedim.

Tamamen hareketlerine kaptırdım kendimi. Burnu, kulağı ve yanağı arasındaki boşluğa dokunduğunda, "Kokun aynı," diye fısıldamasını zor işittim kalbimin sesinden.

"Bakışların farklı."

Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Bu kadar yakınlık, birbiri için hiçbir şey olmayan iki kişiye fazlaydı. "Nasıl bakıyorum?"

"Yıllarca beklemişsin de sonunda beklediğin şey sana gelmiş gibi." Çünkü öyle bakıyordu... Beni, onu beklediğim gibi beklemişti sanki.

"Bekledim," dedi aniden. Gözlerindeki duygularla birlikte şaşkınlık esir almıştı bedenimi. "Ve sen de geldin."

Parmaklarım benden bağımsızca boğazına, şahdamarına yakın olan o bıçak izine dokundu. Parmak uçlarım yanarken avuç içim acıyordu. "Çok mu beklettim?"

"Yedi yıl kadar," dediğinde ikimiz de bu zamanda kaybettiklerimize acıyla güldük.

Gülüşüm tebessüme döndüğünde, "Üzerimden inecek misin?" diye sordum tenini okşadığının farkında olmadan.

"Evet ama önce yapmam gereken bir şey var."

Ben, beni öpmesini arzulayacak kadar delirmiştim.

"Beni öpmeyi bu kadar çok istediğini bilmiyordum yüzbaşı. Bilseydim seni yedi yıl kadar bekletmezdim." Onun rüzgârına kapılırsam çok farklı diyarlara gider ve kaybolurdum. Bu olsun istemedim. "Yüzbaşı," diye fısıldadım. "Ben bitti demeden bitmez."

Dudaklarım dudaklarına dokundurmasına izin vermedim. Bana yaklaştırdığı yüzüne aniden kafa attığımda inleme sesi yayıldı etrafa. Kendini yana attığı gibi karnının üzerinde oturdum. "Siktir!" diye küfrederken, ellerini tutup başının üzerinde birleştirdim.

Şaşkınlığından faydalanıp yüzüne doğru eğildim. "Bu hayatta kaybetmeyi hiç sevmem. Eğer bir iddiaya girersem almadan rahat etmem."

"Seni yeniden az önceki duruma getirmek saniyemi alır!"

"Tekrardan bana yenilmeni sağlamam saniyemi bile almaz." Biraz daha yaklaştım yüzüne doğru. Öyle ki nefeslerimiz birbirine karışıyordu. "Ben senin zaafınım Karam Arslan Türker, bunu kabullen."

"Ben zaafılarımı yanımda barındırmam."

"Bu yüzden gitmemi istedin ya; bana hep yenileceğini bildiğin için."

"Öyle bir şey demedim." Bu inkârına elbette inanmayacaktım.

“Bakman yetiyor.” Gözlerim benden bağımsız dudaklarına kaydı. Kaç dakikadır durmadan dövüştüğümüz için nefes almakta zorlanıyorduk ikimiz de. Sanki bu yetmiyormuş gibi aklımızdan geçen arsız düşünceler de biraz daha kesiyordu nefesimizi.

“Bakman yetiyor,” dedi bana karşılık olarak. Gözlerine baktığımda dudığım tek yöne doğru kıvrıldı zaferle.

Kendimi geriye çekip ellerini bırakarak kalktım üzerinden. “İddiayı kazandım,” dedim yerde uzanmaya devam eden Karam’a yukarıdan bakıp. “Birkaç güne ne istediğimi söylerim.” O istemeseydi eğer asla kazanamazdım ama onun da kazanmasına izin vermezdim. Ölümüne bir savaş çıkardı. Ben bu inatla ona yenilmezdim, o da bu güçle.

Birkaç adım atıp montumu yerden alarak üzerine geçirdim. Üzerimin tozunu elimle temizleyip kapıya doğru gittim. Burada işim bitmişti. Kalırsam iyi şeyler olmayacaktı; ikimiz için de.

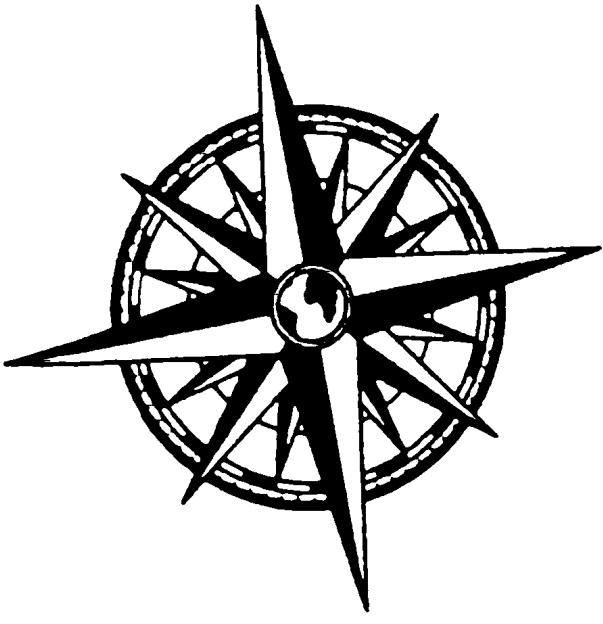
“Narçiçeği!” diye seslendi arkamdan. Sesi, adımlarımı yarıda kesti. “Bu hayatta yenildiğim tek kadınsın, haberin var mı? Ve ben, bu yenilgiyi bile seviyorum.”

Gülümsedim, o bunu görmedi. “Belki de sevdiğin bu yenilgi değil de seni yenen kadındır, yüzbaşı. Sadece sen anlamak istemiyorsun...”

Düzenleme
Ny.ozlem

8. MAVERA

YAKICI DUDAKLAR VE YIKICI HİSLER

7 Yıl Önce

Zamanın acımasız elleri benliğimi yok ediyor ve ben, her gün biraz daha kayboluyordum. Üzerimdeki beyaz tişört kirli çamura bulaşmış, saçlarım yaşamın canlı renklerini çoktan terk etmişti; umudun beni terk ettiği gibi.

Her gün, aynı saatte beni ziyarete gelirdi o. Celladım... Yüzünü gördüğüm her saniye içimdeki korku son raddeye geliyor, ürperiyordum. Bana bakarken yüzüne yaydığı çarpık gülümseme her defasında daha çok tiksindiriyordu beni ondan. Bana baktığı gözlerinde bir sanatçının eserine bakarkenki gururlu bakışlarını görüyordum; ama bu, bir yaratımın değil de yıkımın eseri idi.

Şehvete bürünen sesi, “Benim küçük kadını,” derken midem bulandı. Onun dudaklarının arasından çıkan, küçük bedenime kadın gözüyle bakan bu adamın her kelimesi içimdeki umutları tek tek yok ediyordu. Zaman kavramını bile yitirmiş, hangi ayda olduğumuzu bilmeyecek kadar kaybolmuştum onun karanlıklarında. Soğuktu burası.

Burası; soğuktan buz tutmuş cehennemdi. Her cehennem yakmaz. Bazen donarak öldüğünüz bir cehenneme atar hayat sizi. Benim aksime onun görüş açımına giren ayakkabıları temizdi. Gelip tam karşımda durduğunda, eliyle yüzümdeki saçları aldı. Keskme istedim. Dokunduğu her saç telimi boğazıma dolayıp öldürmek istedim kendimi. Buz mavisi gözlerim, onun bakışlarına korkusuzca kilitlendi. Kalbimse bu korkudan çoktan almıştı nasibini. Elini çeneme koyarak başımı dikleştirdi. “Güzelim,” dedi, yumuşak sesle; sanki iki dakika sonra bana vurmayacak gibi şefkatliydi. Her gün bıkmadan sorduğu o klişe soru geldi: “Bugün nasılsın?” Ölüyüm. Nefes aldığı her ana lanet eden, yaşayan bir ölüyüm.

“Yine benimle konuşmayacak mısın?” Sessizliğimi korudum. Üstelemeden yeni sorusunu sordu hemen. “Sana iyi davranıyorlar, değil mi?” Gözleri bedenimi baştan sona süzerken onun bakışlarının her değdiği noktayı paramparça etmek istedim.

Ölmek istedim. Ölsün istedim.

Elinin tersi yüzüme dokundu. Başımı uzaklaştırdım ondan. “Ama güzel kızım, ne kadar nazlanacaksın daha?”

Ben, nazlı bir kız çocuğu olmayı bırakalı yıllar olmuştu. Sanki az önce ondan uzaklaşan ben değilmişim gibi tekrar yüzümü tutup ona bakmamı sağladı. “Gözlerime bak,” dedi sakın ama sinirli sesle. “Orada ne görüyorsun?”

Baktım. Baktım. Baktım. Ve yüzüne tükürdüm.

Gözleri ağır ağır kapandı. Alnında, sinirlenmeden önce belli olan o damar atmaya başladı. Yüzümü tutan elleri ifadesizliğinin aksine sıkılaştığında bedenimdeki izlerin yanına yenisinin ekleneceğini anlamıştım. Eli, yüzümden ayrıldı ve sadece iki saniye sonra daha sert bir şekilde yanağıma temas ettiğinde gücü beni yan tarafa doğru savurdu. Yere düşen güçsüz bedenimin acısının yanına, başımı sertçe duvara çarpmamın iniltisi de eklendi. “Küçük yılan!” Sanki hırsını almamış gibi parmaklarını saçıma dolayıp başımı yerden kaldırdı.

Benim saçlarımı hiç okşamak için tutmadılar...

Saçımı tutan ve sertçe çeken elleri yüzlerimizi karşı karşıya getirdi. Tutamadım çenemi. “Anandır!” dediğimde, attığı kahkahanın ardından elinin tersini yüzüme öyle bir vurdu ki burnumdan ve ağızımdan akan kan, onun parmaklarına da izini bıraktı.

“Seni gebertirim, İzem!” İsteddiği tek şey buyken sanki bunu yapmaması için çaba sarf ediyormuş gibi konuşması komik bir durumdu. “Anladın mı?” Sessizliğim onu çıldırtmış olmalı ki başımı arkamızdaki duvara vurdu yeniden.

Çılgınlıklarımın arasında ona karşı olan hislerimi dillendirmekten asla korkmadım. “Senden nefret ediyorum!”

Ağlama sakın! Sakın ağlama, gözlerin bozulacak salak, ağlama!

Çünkü terk derdim gözlerdi, değil mi?

“Bunu bir kez daha tekrar et.” Yüzü yüzüme yaklaştığında iğrenç nefesinde boğulmasını istedim. “Ama altımdayken... Daha sert olmam için...” Saçlarımı okşadı. “Sana da kendime de zevk vermem için...” Patlayan dudağıma dokundu parmağı. “Tadını daha iyi alabileyim diye bunu yap.” Dudağıma değdirdiği parmağına kan bulaşmıştı, ağızına götürüp yaladı.

Yardım isteyebileceğim kimse yoktu. Sesimi duyan bir tek Allah vardı, ona sığındım. “Allah’ım, ne olur al canımı!” diye yalvardım içimden. “Dayanamıyorum, gücüm kalmadı. Al canımı ve bitir bu işkenceyi.”

"Seni de," dedim zorlukla, "o yanında olan itlerini de geberteceğim." Bir mucizeye ihtiyacım vardı başarmam için.

Kelimelerim ona komik gelmiş olmalı ki kahkaha attı. "Ah İzem, ah! Benden kurtulacağını mı zannediyorsun?" Pislik içerisinde olan mağarayı gösterdi. "Burası benim çöplüğüm ve sen de o çöplüğün prensesisin." Elini aşağı indirmeden işaretparmağını dün gece yaktığı yere; enseme dokundurup aşağı ve yukarıya doğru hareket ettirdi. "Çok acıttım mı dün canını?"

Dün gece enseme bastırduğu sıcak demir yüzünden kaç kere bayılmıştım, bilmiyorum. Ateşimin olduğunu, hatta mikrop kapıldığını bilsem de onlardan bir kez bile olsun yardım istememiştim. "Sen kimsin ki yakacaksın canımı?"

Ben, o gün öğrendim yalan söylemeyi.

Yine sinirlendirdim onu. Bir psikopattı o; canımı yakmaktan zevk aldığı için hoşuna gidiyordu bunu görmek ve duymak. Yine ona istediğini vermediğim için parmakları boğazıma sarıldı. Öleceğimi düşündüm. Bunu yapsın istedim. O kadar çok yandı ki canım, ölmek istedim ben.

"Acıyacak! Can acıması iyidir, insana her şeyi yaptırır."

Kesilen nefeslerimin arasında zor da olsa, "Sen insan değilsin, piç," diyebildim.

Beni sinirle itti. "Seni ilk gün almalıydım altına." Ayağa kalktığı anda aruk gitmesi için yalvarıyordum sessizce. "Ama sabret, çok az kaldı. Çok..." Son kez baktı bana. Dudağının kenarı yukarıya doğru kıvrıldı ve gitti.

O gözden kaybolduğu gibi başımı sert toprağa koyup gözlerimi kapattım. Ağzımda kan tadı, burnumda ağrı, saç diplerimde sızı... Güce ihtiyacım vardı ve parmaklarım titreyerek, annemin ben esir düşmeden bir gün önce aldığı ince kolyeyi kavradım; bana umudun olduğunu fısıldadı. Manasını ve adını bilmediğim o çiçeği okşadı parmaklarım. "Bir, iki, üç geçti," dedim fısıltıyla.

Saydım. Durmadan saydım ama geçmedi. Yıllar geçti ama canımın acısı geçmedi.

Bir, iki, üç; geçti!

Bir, iki, üç; unuttum!

"Dışarıda deli dalgalar. Gelip duvarları yalar. Seni bu sesler oyalar. Aldırma gönül aldırma."

* Edip Akbayram, *Aldırma Gönül*, 1998.

“İki dakika susmadı, hay ya!” diye sinirle homurdandı Alin.

Korhan elbette duymuştu onu. Sırf inadına daha yüksek sesle, “Aldırma gönül aldırma!” diye bağırdı.

Alin, hızla ona doğru dönüp elini kar maskesinin sakladığı dudaklarına yasladı. “Sesini kes, başımıza toplayacaksın şerefsizleri!”

Maskenin altından sııttı. “Gelsinler,” dedi son heceyi uzatıp. “Ebelerininkini ellerine vermezsem şerefsizim.”

Onunla uğraşması boşunaydı. Bunu anladığı zaman yürümeye devam etti. “Benim de elim armut toplamıyor herhalde, komutanım.”

“Bak sen...” Adımlarını hızlandırıp yanına yetiştı. “Az önce komutanım demiyordun, ne oldu da komutanın oldum bir anda?”

Gördüğü ilk andan beri hazzetmediğı adama gözlerini devirdi. “Siz bir anda bağıırınca şey yaptım komutanım. Kusura bakmayın.”

Ona yandan bakış attı. “Bakmadım Alin, yürü hadi.” Yoğun kar yağışı nedeniyle dağlık arazide intikal son derece güçtü. Ancak bu zorluk, onlar için alışılmış bir durumdu. Zira görev tanımlarında “zoru başarmak” bir alışkanlıktı. Âdem Albay’ın önceki hafta iletteğı talimat doğrultusunda bölgede teftiş ve durum değeriendirmesi yapmak üzere araziye çıkmışlardı. Her ne kadar sivil kıyafette olsalar da arazide bulunmanın getirdiğı riskler her zamanki gibi geçerliydi. Beklenmedik bir temas, tehdit ya da olağandışı durum ihtimaline karşı her an hazırlıklılardı.

“Alin,” dedi Korhan maskesini düzelteip.

“Buyurun, komutanım.”

“Yok bir şey, yaşıyor musun diye kontrol ediyordum,” dedi gülererek. Canı sıkılıyordu ve Dağhan yoktu yanında. O da Alin’e sarıyordu mecbur.

Alin’in adımları durdu. Maskenin sakladığı yüzü şu an sinirden kıpkırmızı kesilmişti ama gözleri ifadesizliğini koruyordu. “Biraz daha böyle konuşursanız ikimizin de nefesi kesilecek, komutanım.”

Uyarı dolu sesle sıkıntılı nefes verdi Korhan. “İyi ki rütben düşük, yoksa beni burada gebertirdin.”

“Bunun için rütbemin sizden yüksek olmasına gerek yok, canımı sıkarsanız kimliğinize bakmam.” Haklıydı; bir askerin en büyük kuralı, huzursuzluğa tahammül etmemekti. Canlarını sıkmanın —ister üst ister ast olsun— her zaman canını sıkarlardı.

Sadece fiziksel özellikleriyle değıl, cesaretiyle de efsaneleşmişti Alin. Simsiyah saçları, derin bakışlarıyla herkesin içine işleyen siyah gözleri ve beyaz teniyle karanlık gecede ışık gibi parlıyordu. Cesur, soğukkanlı ve

her durumda profesyonel, korkusuz bir askerdi. Zorluklar onun için birer fırsattı, düşmanları ise sadece hedeften ibaretti.

“Bir aydır aynı timdeyiz ama şu an sesini daha çok duyuyorum.” Normalde sessiz olduğundan pek iletişim kuramamıştı onunla. Haliyle ona olan merakı artmıştı.

“Konuşmayı pek sevmem.” Konuşurken arkasını kontrol etmeyi de ihmal etmedi.

“Alin...”

Dişlerini sıktı. Bu adamın susmaya niyeti yoktu anlaşılan. “Buyurun komutanım!”

“Neden asker oldun?”

Gerçekleri ondan saklayarak yalan söyledi. “Vatanımı seviyorum.”

“Kim sevmez ki?” dediğinde iç çekti. “Baksana, bu kuru dağlar bile cennet gibi kokuyor.” Derin bir nefes çekti içine. Aynı anda Alin de aynı hareketi yaptı.

Zorlukla tırmandıkları yüksek tepelerin zirvesine vardıklarında, altlarındaki toprak sanki dönmeye başlamıştı. Yorgunluktan, yoğun kar ve rüzgârın etkisiyle, yerin sallandığına dair duydukları his, gerçeği yansıtmıyordu belki de.

Korhan, sırtını zorla tırmandıkları kayalık dağa yasladı ve derin bir nefes alarak gözleriyle uzaktaki manzarayı taradı. “Burası mı?”

Alin, etrafına hızlıca bakındı. “Burası,” dedi, sesi netti. İkisi de belle-rindeki silahlarını çıkararak savaş pozisyonlarına geçtiler. “Ne yapacağız şimdi?”

Korhan, alaylı bir şekilde cevap verdi: “İlk kez mi göreve çıkıyorsun sen?”

Alin, soğukkanlılığını bozmadan karşılık verdi. “Hani siz komutansınız ya, komutanım,” diyerek sessizce gülümsedi. “O yüzden size sordum.”

Korhan, silahını hızlıca hazırladı, parmakları tetikteydi. “Önce aşağıda kaç şerefsiz var, ona bakalım.”

Ne yapmaları gerektiğini ikisi de çok iyi biliyordu. Taktikler her zaman aynıydı; birinci kural her zaman profesyonellikti. Hedefe yaklaşmadan önce doğru pozisyon almak, baskın yapmak için en önemli adımdı. Yere doğru uzandılar, dirseklerinden ve dizlerinden destek alarak vücutlarını gizleyebilecekleri bir konumda yerlerini aldılar. Aşağıdaki teröristlerin hareketlerini rahatça izleyebilecekleri bir açıya yerleşmişlerdi. “Şu an yirmi bir piç kurusu saydım.”

“İçeride de var, onlara da bakmamız lazım,” diye mırıldandı Korhan. “Ses çıkaralım,” diyerek fikir sundu.

“İstersen, ‘Buradayız!’ diye bağıralım direkt.”

Omuz silktilti. “Olabilir.” Şu an aşağıdaki teröristlerle çatışmamak için zor duruyordu.

Gözlerini devirdi. “Rahat dur Alin. Âdem Albay kendinizi belli etmeyin, dedi.”

“Âdem Albay sayılarını öğrenin de dedi ama?” dedi bilmiş bir tavırla.

“Kendimizi belli etmeyeceğiz!”

“Emredersiniz komutanım!” Sözleri ile hareketleri birbirine uyuşmazken ayağa kalktı.

Korhan başını kaldırıp Alin’e baktı şokla. “Lan ne yapıyorsun?”

“Görev emrini yerine getiriyorum, komutanım,” dediği gibi duvarın arkasına saklandı.

Korhan ettiği küfürlerle birlikte aşağıya inip saklanan askerin arkasından gitti. Hızla kendisini duvar arkasına sakladığında, “Kızım sen manyak mısın?” dedi sinirle.

“Manyak olduğum kesindir ama kızınız olmam tartışılır.” Başını çıkartıp yakınındaki teröristlere baktı nefretle.

“Şimdi sana gösterirdim de görevde olduğumuza dua et sen!”

“Görevde olmasak bana göstereceğiniz tek yer mezarınızın yeri olurdu.” Muhtemelen onunla böyle konuştuğu için öldürürdü.

“Alin!” dedi sinirle.

“Emredin komutanım!”

“Siktirip gidiyoruz buradan. Açık edeceğiz kendimizi yoksa.” Yanlarında gerektiği kadar kurşun bile yoktu, olsaydı üstünden gelebilirlerdi.

“Vazgeçtim komutanım, siz emretmeyin mümkünse.”

“Buradan çıktığımız an seni mahvedeceğim!” Kesinlikle yapacaktı bunu. Ya da zaten bunu Âdem Albay üstlenirdi.

“Tabii komutanım, yaparsınız siz.” Elini beline attığında bıçağını çıkardı. Korhan’ın bakışları elini takip etti.

“Ne yapıyorsun?”

“Şu var ya...” Bıçakla aşağıdaki teröristi gösterdi.

“Var?” dedi sorar gibi.

“Şunu...” Bıçağı havada salladı. “Şunun sırtına atacağım.” O kadar rahattı ki sanki arkalarında bir ordu vardı. Gerçi Türk ordusu her daim onlarlaydı. Türk’ün Allah’ı var, o zaten yeterdi şu an onlara.

“Ne?!” diye bağırdı istemsizce Korhan. “Lan, manyak mısın sen?”

“Bu soruya olumlu yanıt vermiştim az önce.” Elini kaldırıp avını hedef aldı.

Korhan, Alin’in havadaki elini tuttu. “Dur, kaçık! Şu elini aşağı indir, beni sinir etme!”

Alin, Korhan’ın elini hızla indirdiğinde, ondan kurtulup duvarın dibinden sıvışarak dışarı çıkmayı başardı. Bir anlık boşlukta, elindeki bıçağı hızla aşağıya doğru savurdu. Bıçak, teröristin sol tarafından geçerek tam da sırtına saplandı. Her şey birkaç saniyede gelişmişti. Ve o anda, aşağıda, teröristlerin arasında bir belirsizlik anı yaşandı. Alin’in gizlendiği konumdan çıkması mı yoksa bir hareketlilik mi fark edildi; kimse emin olamıyordu. Kargaşa başladı.

“Hay sikeyim!” diye bağırarak Korhan, hızla hareket ederek Alin’in açıkta kalan kolunu kavradı ve onu kendine çekti. Bir saniye sonra yan tarafa doğru attı, böylece teröristlerin görüş açısından tamamen çıkmış oldular. Aşağıdaki teröristler, etrafı şüpheyile ararken gizlendikleri yere doğru sürünerek hareket etmeleri gerektiğini biliyorlardı. Hızla yer değiştirmek, hayatta kalmanın ilk kuralıydı.

Alin’in sırtı taşlı sert zeminle buluşurken Korhan’ın hesaba katmadığı şey oldu ve Alin’in üzerine attı kendini. Fakat garip olanı, ikisinin de yüzleri arasında bir millim bile olsun mesafe olmamasıydı. Kar maskesinin altında kalan dudakları, Korhan kendisini Alin’in üzerinde attığında çoktan birleşmişti bile. Tabii kafalarının birbirine çarpmasından dolayı inleme kopmuştu ikisinin de dudaklarından.

Şu anda başlarındaki ağrıdan daha önemli konuları vardı. Misal, birleşen dudakları ve korkudan daha yoğun hislerle atan kalpleri gibi...

LEYLA İZEM BİLGİÇ

Hayat... Bir kelime, birçok anlam. Başlangıç ve sonu iliklerimize kadar hissettiren kelime. Nefret ve sevginin, cennet ve cehennemin arasındaki mesafe. Sonsuzluk ve son...

Benim için hayat, bir şarkı altında buluşan, birbirinden habersizce aynı şeyleri düşünen iki insandır. Benim için hayat yağan yağmur, bir narçiçeği.

umutlar ve gece siyahı gözlerdir. Geceleri bile yakamı bırakmayan, yedi yıl her gece kâbuslarıma konuk olup beni o harabeden kurtaran adamın gözleri...

Karam Arslan Türker'in gözleri...

Karargâhın bahçesine çıktığımda bir kar tanesi dudaklarıma dokundu. Bıraktığı ıslaklığı dilimle yok ettiğimde, karşıda ağaca yaslanmış öylece duran adamı gördüm. Düşünceli olsa bile postallarımın çıkardığı sesle yanına gidip baktığı yere baktım. "Uzaktan izlemek zor olmuyor mu?"

İrkilerek bana baktığında tebessüm ettim. "Leyla Hanım."

"Leyla de lütfen," diyerek ricada bulundum. Tekrar karşı bankta oturan Güneş'e bakmaya devam etti. "Neden yanına gitmiyorsun?"

Meraklı soruma burukça gülümsedi. "Ben o şansı çoktan kaybettim."

Sesindeki acıyı hissedebiliyordum. "Kaybettiğin şeyi geri kazanmak için çaba sarf ettin mi? Kaybetmek için gösterdiğin çabayı keşke şimdi de gösterebilsen..."

Başını ağır ağır çevirip bana baktı. "Bazı aşklar yarım kalmalı demişler, duymadınız mı?"

"Yarım kalmalı demişler Uraz, aşkınızdan vazgeçin, dememişler."

"Bazen vazgeçmek zorunda kalırsın."

"Çünkü bazen sevmek yetmez mi?" diye sordum.

"Çünkü bazen sevgi öldürür," dedi kısık sesle.

Dolan gözlerine bakıp yutkundum. Erkeklerin ağlaması beni hep üz-müştür. "Yaşatmaya çalışsaydın keşke... Bunun için çabalasaydın..."

Bu kez gülen kendisiydi. "Gerçekten bazen en iyisi uzaktan izlemek. Yanına yaklaşıncı tekrardan senin yüzünden zarar göreceğinden korkmu-yorsun mesela. Sınırsız, korkusuz seviyorum onu uzaktan."

Son kez baktı sessizce gökyüzünü izleyen kadına. Ardından iç çekişle bana baş selamı verip, kalbini de orada bırakıp uzaklaştı yanımdan.

Ben biraz daha uzaktan izledim Güneş'i. Dakikalarca hareketsiz oturduğunu gördüğümde ise yanına gitmek istedim. Baktığı gökyüzüne kaldırdım başımı. Yanma yaklaştığını bilse bile sanki ben yokmuşum gibi davranıyordu. "Ne var o gökyüzünde, dakikalardır bakıyorsun?"

"Hiç görmediğim ama iliklerime kadar hissettiğim bir şey."

Yanında oturdum. Kaşlarım çatılmıştı. "Sevdiğin biri miydi?"

"Hiç tanımadım ki..." Omzunu indirip kaldırdı, burukça gülümsedi. "Ama çok sevdim."

Konunun Uraz'la bir alakası var mıydı bilmiyorum ama ucu ona dokunuyordu; kesindi bu. "Neden gitti peki?"

Dudaklarını büktü. "Gidesi varmış."

"Kalması için çabaladın mı?"

Yanağına akan bir damla yaşı bana belli etmeden silmeye çabaladı. "Bazen ne kadar çok çabalarsan çabala, olmayınca olmuyor."

Bazen gerçekten senin çabalaman yetmiyordu. Bir taraf istemeyince olmuyordu... "Onu seviyor musun?" Tereddüt etmeden sormuştum bu soruyu.

Bana baktı; tam gözlerime. "Sence?"

"Gözlerinde kin var ama içini bilemem."

Histerikçe gülüp başını diğer tarafa çevirdi. "Nefret ediyorum."

"Nefret de bir duygudur," dediğimde klişe bir kelime olduğu için yüzümü buruşturdum. "Nefret sevgiye dönüşünce sonsuz bir yola girersin ama sevgi nefrete dönüşürse... Kaybolursun. Çıkmaz sokakta öylece beklersin."

"Ben kayboldum." Boğuk çıkan sesi ağlamak istediğinin kanıtıydı. Ona şimdi burada sarılsam muhtemelen hıçkırarak ağlardı.

"Sana yardım etmemi ister misin? Konuşup içini dökersen rahatlırsın."

İçten bir gülümseme sundu bana. "Teşekkür ederim ama bazen anlatmak daha çok can yakar."

"Anlatmadan bilemezsin." *Anlatmıştım, canım yanmıştı...*

Derin nefes aldı. "Belki bir gün çalarım kapını..."

Göz kırptığında zorlamadım onu. "Kapım her zaman açık sana, üstememim."

Güneş fazla konuşmayı sevmeyen bir kadındı. Belki de bu yüzden yanımda fazla kalmak istemeyip, "Ben gideyim de kalbinin kapısını açacak adam gelsin," dedi.

"Anlamadım?"

"İnsan başkalarına akıl verince kendisine bir şey kalmıyormuş. Akla ihtiyacın olursa kapım sana her daim açık." Ben ona anlamaz bakışlar ile bakarken o, arkasını bana dönüp gitti.

Uzaklaşan adımlarını izledim şaşkınlıkla. "Neydi bu şimdi?"

"Ne, neydi?"

Ani gelen sesle elimi kalbime bastırdım. "Korktum!"

Özür falan dilemedi, geçip yanımda oturdu. *Öküz yüzbaşı*. "Ne konuştunuz Güneş'le?"

Omuz silktim. “Öyle havadan sudan.”

Sözlerime inanmadığı, bakışlarından anlaşıyordu. “Havadan konuştuğunuz belliydi. Gökyüzüne bakıp durdunuz öylece.”

“Sen bizi mi izledin?”

“Seni,” dedi başını yan tarafa atıp gözlerime bakarak.

Ona verecek bir cevap bulamadım. Derin nefes almakla yetindim ve karşımdan bana bakan Zafer Yüzbaşı’nın kısaca verdiği baş selamına karşılık, küçük tebessüm ettim ona. Karam’ın, gülümsememe karşılık sıkıntılı nefes verdiğini hissettim. Bu duruma gülebilirdim başka zaman olsa ama sakın kaldım. Onunla sessizce yan yana oturmak bile huzurlu hissettiriyordu.

Birkaç dakika ya da saniye; ne kadar zaman geçti bilemedim, “Leyla?” dedi kısık sesle.

Başımı çevirip yüzüne bakmadan, hafiften kararan gökyüzüne baktım. “Hım?”

Beklemediğim bir anda, “Hiç âşık oldun mu?” diye sordu.

Sorusunun anlamını kavrayamasam da başımı hafifçe iki yana salladım. “I-ıh,” dedim usulca, ona yandan bakış atarken dudaklarıma hafif bir gülümseme yerleşti. “Ama istersen sana âşık olurum.”

Gözleri gözlerime kilitlendi. Bakışları öylesine derindi ki tüm dünyamı sarsan bir ağırlık taşıyordu. “Kaybedeceğin birine âşık olma Narçiçeği,” Gülüşüm yavaşça yüzümden silindi. Bu cümleyi daha önce kendime defalarca tekrarlamıştım; *kaybedeceğin birine âşık olma, İzem!* “Bir gün olur da...” diye başladığı cümlenin devamını getiremedi.

“Bir gün beni sevme ihtimalin var mı?”

Sorumu beklemiyor olacaktı ki afalladı. Ama daha sakın ve kısık sesle yanıtladı beni. “Bir gün birini seveceksem emin ol bu senden başkası olmaz.”

“Ve sen âşık olmaktan korkuyorsun.”

“Hayır,” diyerek itirazda bulundu. “Sana âşık olmaktan korkuyorum.”

Bir askerdi; düşmanın karşısına dikilen, korku nedir bilmeyen bir asker. Peki, nasıl olurdu da bana âşık olmaktan korkardı? Nasıl olurdu da kendi cesaretinin sınırlarını, kalbinin en kırılgan kalesini bana teslim etmekten çekinirdi?

O, ölüme meydan okuyordu; ben ise onun gözlerinde ölümsüz bir sevdayı gördüğümü söylüyordum. Dünyada hiçbir düşman, hiçbir kurşun, hiçbir çelik zırh, kalbin karşısında duramazdı. Ama o, kendi yüreğine karşı

en büyük savaşı veriyordu: korkusu, beni sevmek için attığı adımı engeliyordu.

Peki ya bir askere âşık olmaktan korkan ben... Gerçekten ister miydın onun bana âşık olmasını?

Belki de korkum, sadece onu sevmek değildi; onun da beni sevmesiyle başlayan geri dönüşsüz bir yoldu korktuğum.

Ben belki de onun aşkını istemekten değil, onun aşkının bedelini bilmekten çekiniyordum.

Onun beni sevmesini gerçekten istiyor muydum yoksa sadece sevillebilir olduğumu bilmek mi istiyordum?

"Buna ne sen ne de ben karar verebiliyoruz maalesef, yüzbaşı. Aşk da zaten imkânsız demek değil mi?" Buruk bir gülümseme belirdi yüzümden ve daha sonra yok oldu.

Gözlerime bakmaya devam ederken, "Bazen imkânsız değil de *mavera* olur bu," dedi. Kaşlarım usulca çatıldı. Yanaklarım soğuktan uyuşmuştu ama gözlerime tutsak olan gözleri, kalbimi sıcacık ediyordu. "Mavera?"

Bu kez bakışlarında çözülmesi zor duygular dolanıyordu. Aramızda bilinçli bir mesafe yaratıyordu. Onu çok kolay anlayabiliyordum ama bazen bu kapıları kapatıyordu. Çünkü onu tam anlamam, bir daha asla bırakmam demekti ve o, bundan korkuyordu.

"Erişilmesi zor olan demek."

Gözlerime kadar ulaşan bir gülümseme belirdi yüzümden. "Zoru yıkmayı severim ben," dedim, kendimden emin bir şekilde. "İmkânsız olması da zoru başarımdır."

Kaşları havalandı. "Her şeye rağmen?"

"Her şeye rağmen."

Her insan sevgiye layık değil derler, haklılar. Kimi bir annenin merhamet dolu yüreğine layık değildir kimi bir evladın saf sevgisine. Kiminin babası sevmez onu, kimi babasının yüzüne bile bakamaz. Hayat, kendi rüzgârında savrulan bir yaprak gibi; kimi zaman acıtır kimi zaman ısıtır ama ne yapacağı asla belli olmaz. Şimdi etrafımda duran, canlarını hiç sayarak bu toprağı koruyan askerleri izliyorum. Onları herkes seviyor; sorgusuz, koşulsuz, karşılıksız. Çünkü onlar, ateşin ortasında bile gözlerinde umut taşıyan kahramanlar.

Beni kurtaran, karanlığın içinden çekip alan da onlardan biriydi.

Odamda duvarlara baka baka daralmıştım artık. Kendimi dışarı attığımda soğuk hemen yüzüme vurdu. Hava ciğerlerime kadar işliyor, dudaklarımdan çıkan her nefes, beyaz bir buhar olup dağılıyordu. Bazen bu soğuk yüzünden İstanbul'u özlüyordum, yalan yok oradaki rüzgâr bile insanı daha nazik okşardı.

Adımlarım beni farkında olmadan arka tarafa, timlere özel ayrılan bloklara götürdü. Kurşun Timi'nin yeri B2 bloğuydu. Kapıları açıktı; içerdiren silah yağının, metalin ve çayın karışık kokusu geliyordu. Arada bir kahkaha sesi yükseliyordu.

"Merhaba!" dedim içeri girer girmez, sesim odadaki uğultuyu bastırdı. Birden bütün bakışlar bana döndü.

"Fıstığım, ne işin var burada?"

"Hiç, sıkıldım sadece," dedim omuz silkip.

Dağhan hemen atıldı, dudak kenarı belli belirsiz kıvrıldı. "Oysa siz sıkılmazsınız. O kadar çok dedikodu yapıyorsunuz ki zaman yetmiyordur size."

Kaşlarımı kaldırıp dudak büktüm. "Aşk olsun Dağhan, ben elit bir kadıyım."

Elindeki silahı öpüp dikkatlice dolaba yerleştirdi. "Tabii canım, ne şüphe..." diye mırıldandı, sesi ince imayla doluydu.

Zafer, elindeki çay bardağını havaya kaldırdı. "Çay içer misiniz Narçiçeği Hanım?"

Gülümsedim. "Hayır, afiyet olsun size."

Güneş, masanın kenarına yaslanıp kaşını kaldırdı. "Siz buralara uğramazdınız..."

Tam karşısındaki Uraz, çayını yudumlarırken başını kaldırmadan konuştu. "Aradığınız kişi şu an burada değil."

Bir an şaşırdım, gözlerim hemen ona çevrildi. Gülümsüyordu. "Ben sadece size bakmak için geldim," dedim, masum bir ifadeyle.

Zafer çayını özellikle sesli bir şekilde içti. "Şlap," diye çıkan sestten sonra Alin elindeki dosyayla kafasına vurdu. "Şunu düzgün iç."

"Ya ama komutanım," diye sızlandı Zafer, "şuna bir şey deyin!"

Güneş, gözlerini telefondan bile kaldırmadan, "Devam et Alin, idolümsün," dedi.

"Komutanım siz söyleyin, vurmasın bana," diye bu kez Korhan'a döndü.

Korhan başını yavaşça kaldırdı, o yorgun bakışlarıyla Alin'e baktı. Alin hemen gözlerini kaçırdı.

"Beni karıştırma, Zafer," dedi sadece ve tekrar başını eğdi.

Gidip yanına oturdum. "Neyin var?" diye sordum, sesimi yumuşatarak Bana bakmadı. "Yorgunum."

Kaşlarımı çattım. "Kaç gündür neyin yorgunluğu bu?" dedim. Günlerdir böyleydi; sessiz, dalgın, akli başka yerde.

Elini yüzüne sürdü, derin bir nefes aldı. "Kafam karışık, İze..." Sustu ardından neredeyse fısıltıyla düzeltti. "Leyla."

Onu böyle dertli görmeye alışkın değildim; Korhan genelde sessiz ama bu sessizlik hep bir ağırlık taşırdı, şimdi ise o ağırlığın altında eziliyordu sanki. Kaşlarının arasına yerleşmiş o yorgun çizgi, gözlerinin kenarında biriken kırgınlıkla birleşmişti.

"Esmâ'yla mı ilgili?"

Kısık bir kahkaha attı ama içinde ne neşe vardı ne de umut. "Bir de o vardı değil mi?" dedi, gözlerini bana çevirip acıyla gülümsedi. "Beni sevmeyen, hiçbir zaman da sevmeyecek olan kız." Gözlerindeki o acı, cümlelerinden taşarak yüzüne yayılmıştı.

"Peki, konu Esmâ değilse ne?" dedim, çaresizce. Ondan başka biriyi bağ kurduğunu hiç düşünmemiştim. Korhan başını ağır ağır karşıya çevirdi. Bakışlarını takip ettim; ta ki bir noktada sabit kalana kadar. Gözleri Alin'in üzerindeydi. Dudaklarım farkında olmadan aralandı. "Alin?" dedim, şaşkınlığımı gizleyemedim. "Ne oldu aranızda?"

Cevap vermedi önce, sadece bakışlarını yerden kaçırdı. Sonra alayla gülümsedi. "Öğrenirsen bana da söyle çünkü ben de bir sikim bilmiyorum."

Sesinde bastırılmış bir öfke vardı. Biraz yumuşatmak ister gibi koluna hafifçe dokundum. "Göreve çıkmıştınız, o zaman mı oldu bir şey?"

Başını salladı, dudaklarım ısırıldı. "Teröristlerin sayısını öğrenmemiz lazımdı. O da saklandığımız yerden çıkıp birinin sırtına bıçak sapladı." Gözlerinde istemsiz bir parıltı belirdi. "Bu arada, tam kalbine denk geldi." Ben de istemsizce güldüm. O da bana baktı, başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Bizi fark etmesinler diye kolundan tutup geriye çektim," dedi sesi giderek yavaşladı. "İkimiz de düştük."

"Düştünüz ve?" dedim sabırsız bir merakla.

Bakışları istemsizce Alin'e kaydı. Göz göze geldiler; aralarındaki o görünmez ip gerildi. İçinde ne olduğunu tam çözemedim; çekim miydi öfke mi; yoksa ikisi birden mi?

Dudaklarım kıvrıldı. "Öpüştünüz mü?" dedim, istemsiz bir heyecanla. Korhan gözlerini ondan ayırmadan cevapladı. "Sadece küçük bir temas."

Yanak içimi ısırdım, gözlerimi devirdim. “Etkisi o kadar da küçük olmamış anlaşılan.” Ama itiraf etmeliyim, o bakışmalar beni bile etkilemişti.

Karam Arslan Türker... Aklımdan hiç çıkar mısın acaba?

“Ay bu ne ya!” diye cırladı Zafer, sesi o kadar tizdi ki neredeyse camlar zangırdadı.

Uraz bir anda yerinden doğrulup bağırdı. “Ağzına sıçayım, Zafer!” Alın, refleksle elindeki dosyayla Zafer’in kafasına vurdu. Oda bir saniyede savaş alanına dönmüştü.

“Sen deli misin kardeş?” dedi Dağhan, şaşkın bir tonda.

Güneş araya girdi, gözlerini sinirle devirdi. “Dağhan’ın bombaları göründe patlar inşallah, Zafer! Kalbime indi, hıyar!”

Kendimi tutamadım, kahkaha attım. Güneş’in bedduaları hep böyleydi; yaratıcı ve ilginç bir şekilde rahatlatıcıydı. Gerçekten de insanın içini ferahlatıyordu.

Ayağa kalktım, üzerimdeki rehavetle gerinip esnedim. “Cidden, ben de sıkıldım.”

“İşiniz yok mu sizin, Leyla Hanım?” diye sordu Uraz, sesi yumuşak ama meraklıydı. Bu kez ima yoktu. Zaten neden olsun ki?

“İşim var ama tek yapamam,” dedim, gayet ciddi bir ifadeyle.

Zafer hemen Dağhan’a eğildi, kaşlarını kaldırarak fısıldadı. “Karam komutanımı çağıralım bence.”

Gözlerimi devirdim. “Size bir şey sorsam aramızda kalır mı?”

Hepsi bana döndü. “Ne gibi bir şey?”

Dudaklarımı ıslattım, sanki çok ciddi bir sırrı açıklayacakmış gibi... “Arkadaşlar, Âdem Albay gerçekten eşinden ayrılmış mı? Bakın cidden geceleri uyuyamıyorum. Uykular haram oldu bana. Öğrenmezsem ölürmüşüm gibi hissediyorum.” Sesim cümlelerin sonunda neredeyse ağlamaklı çıkmıştı.

Bir saniye sessizlik oldu, sonra hepsi birden gülmeye başladı.

“Yaaa ama ben acı çekiyorum burada, neden gülüyorsunuz siz?” dedim suratımı asarak.

Uraz gülerek başını iki yana salladı. “Kusura bakmayın Leyla Hanım, sizinle ilgili bir şey değil.”

“Sinirlerim bozuldu ya!” dedi Güneş, gülmekten gözlerinden yaş gelirken.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, dramatik bir şekilde burnumu çektim. "Ben size küstüm! Ayrıca sizi komutanınıza söyleyeceğim! Benimle sohbet etmiyorsunuz!"

Hepsi aynı anda ayağa kalktı. Gözlerimi kırıştırdım.

"Korktunuz mu?"

"Leyla Ha..."

"Korkmuşsunuz!" dedim, kahkahamı tutamadan. "Yazık ya, kıyamam size. Oturun hadi, söylemem Karam'a. Zaten şakaydı." Ama hiçbiri kılmıdamadı. Hepsi sanki bir anda donmuş gibiydi. "Otursanıza?" dedim anlamadan. Kimse cevap vermedi. "Ya neden oturmuyorsunuz, delird..." Cümlem, omzuma dokunan iki parmakla yarım kaldı. O dokunuş, sırtımdan aşağıya kadar bir ürperti gibi indi. Yavaşça arkama döndüğümde nefesim göğsümde sıkıştı. "Karam?"

Kısık gözleri önce timin üstünde gezindi sonra bana döndü. Bakışı soğuktu ama içinde bir kıvılcım vardı. "Ne işin var burada?"

Kendimi toparlayıp tam karşısına döndüm. "Sıkıldım, sohbet etmek için geldim."

Kaşları kalktı. "Sohbet?" dedi alayla.

"Evet," dedim, başımı hızla sallayarak.

Dudak kenarı hafifçe kıvrıldı. "Basbayağı gıybet yapıyordun Leyla."

Ne? Gıybet mi? Ben mi? İftira bu!

"Âdem Albay duyarsa mahveder seni," diye de ekledi uyarır gibi.

Dudaklarımı büzüp masumca baktım. Ellerimi de çocuk gibi arkamda birleştirdim. "Söylemezsen bilmez ki ama."

Beni baştan aşağı süzdü, bakışları bir an bile ayrılmadı. "Söylememem için bir neden mi var?"

"Evet," dedim rahatça, gözlerimin içi gülerek.

Bir kaşını kaldırdı. "Bak sen... Neymiş o neden?"

Dudaklarımı kıvrıdım, dişlerimi göstererek gülümsedim. "Sen bana kıyamazsın ki," dedim, omzumu hafifçe indirip kaldırarak.

Bir anlık sessizlik oldu. Sonra başını ağır ağır salladı. "Kıyamam," dedi, sesi derinden ve sakindi. "Kıyamam."

Ne olursa olsun, bana gerçekten kıyamazdı.

Gülümsedim içtenlikle, kalbim kıpır kıpır olmuştu. Elimi kaldırıp havada savurdum. "O zaman devamke!" diye bağırdım.

"Leyla!" dedi uyarır gibi ama artık çok geçti. Ben kahkahalar arasında yarım kalan sohbetime çoktan dönmüştüm.

Takvimdeki 27 Aralık yazısına gözüm takıldığında birkaç gündür zamanın ne kadar yavaş ilerlediğini anladım. Kafamda dönen endişe dalgasını, Karam'dan haber alamadığım için durduramıyordum. Karargâhta değildi, işe gelmiyordu. Normalde, görev olmasa bile en azından birkaç saat buraya uğrardı. Tüm tim buradayken onun yokluğu içimi kemiriyordu. Arıyorum, yazıyorum; cevap yok. Mesajlarım okunmuyor bile. Bir sorun vardı, hissediyordum.

Telefonumu masadan alıp hızla odadan çıktım, Âdem Albay'ın odasına doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda içimdeki gerginlik daha da büyüdü. "Âdem Albay ile görüşeceğim," dedim, sesimdeki sakinliği koruyamadan.

"Az önce çıktı, İzem Hanım."

Nerede olduğunu sorma gereksinimi duymadan oradan da uzaklaştığımda, kafeteryaya inerek Korhan'ı aradım. Onu, tek başına pencere kenarında oturur halde gördüğümde koşarak yanına gidip, ellerimi masaya bastırdım, üzerine doğru eğildim. "Karam yok!" Korhan afalladı bu ani çıkışıma. "İki gündür yok, arıyorum, ulaşamıyorum, işe bile gelmiyor. Endişeleniyorum, Korhan. Gerçekten endişeleniyorum." Sesimdeki titreme, nasıl korktuğumu belli ediyordu.

Korhan'ın, "Evindeydi, dün konuştum," demesi bile içimdeki bu huzursuzluğu yatıştıramadı. "Gidip bakarım ben, sen önce bir sakinleş."

İyi olduğunu kendi gözlerimle görmem lazımdı. "Ben giderim."

Düşünceli bir şekilde gülümsedim. "Git git, ben gelmeyeyim," dediğinde sesindeki alaya göz devirip, ona sırtımı döndüm.

"Git başımdan Korhan, başka insanlarla ilgilenmeni gerektiren şeyler var," dediğimde yanımıza doğru gelen Alin'i görüp sııttım. Onların yanında daha fazla vakit kaybetmeden odama gidip masanın üzerinde öylece bıraktığım evrakları imzaladım. Daha sonra vakit kaybetmeden karargâhtan ayrılarak artık bana tanıdık olan o adrese doğru sürdüm arabamı.

O eve ilk gidişimi hatırlamak dahi istemiyordum. Resmen bizi bir kaosun içerisine sürüklemiştim. Kendimi kaybetmiş, sert sözler kullanmıştım. Bizi, birbirimizden uzaklaştırdığımı düşünsem de yanıldığımı anlamam çok zamanımı almadı. O, bana uzak olan adam değildi artık. Konuşmalarımızın iyileştirici bir yanı vardı. Onun da bana itiraf ettiği gibi; biz, birbirimizin yarasına iyi geliyorduk.

Bir gün birbirimize yara olacak olsak bile...

Arabayı bahçe kapısının önünde durdurduğumda, yüzümü yalayıp geçen soğuğu önemsemeden hızla indim. Demirkapıyı açan parmaklarım soğuk üşütse de umursamadım. Buz tutmuş zemin adım atmamı zorlaştırıyordu. Neden lojmanda kalmadığını anlamıştım; sakinliği ve yalnızlığı seviyordu. Evin kapısına varınca iki kez çaldım ama içeriden ses gelmedi. Elimi kapı koluna atıp bastırdığımda ise açılmasına şaşırmadım. Ayakkabılarımı çıkarıp kenara koydum.

“Karam?” Yanıt gelmeyince salonun kapısına doğru ilerledim. “Karam!” Onu karşı koltukta uzanmış halde bulunca birkaç saniye öylece baktım. Yavaş adımlarla yanına yaklaştığımda, “Karam, uyuyor musun?” diye sordum kapalı gözlerine bakarak. Askerlerin hafif uyuduğunu bilirdim, tepkisizliği beni korkutuyordu. Yüzünde ter damlaları görünce korkup koluna dokundum. “Karam, beni duyuyor musun?” Terli alnına elimi koydum çekinmeden; ateşi vardı. “Karam, uyan!” diye tekrarladım.

Gözleri kırpışarak açıldığında bana birkaç saniye boş boş baktı; gerçek olup olmadığını sorguluyordu. “Leyla?” diye mırıldandı.

Kabanımı çıkarıp koltuğa attım. “Ateşin var,” dedim telaşla.

Halsiz sesiyle, “Ne işin var burada?” diye sordu.

“İki gündür seni arıyorum, cevap vermeyince de buraya geldim,” dedim. Gözlerini tekrar kapattı. Sinirle gözlerimi devirdim. “Uyuma, hemen döneceğim,” diyerek mutfığa doğru yöneldim. Sirke bulmaya çalışırken düzenli mutfığını mahvetmişim. Düzen takıntısı mı vardı bilmiyorum ama mutfığında tek bir toz bile yoktu! Sirkeyi bulduğumda sirkeli su hazırlayıp bezi de alarak yanına döndüm. “Ateş ölçerin nerede?”

“Yok,” dedi uykulu bir sesle.

Şaşkınlıkla ona baktım “Şaka yapıyorsun herhalde.” Oflayarak bezi ıslatıp alnına koydum.

Bezi alnına koymamla yüzünü buruşturup elini alnına götürdü. “Leyla çek şunu.”

Eline hafifçe vurarak uzaklaştırdım. “Dur be adam, yanıyorsun.”

Gözlerini tekrar açtığında zayıf bir gülümsemeyle, “Şimdi mi fark ettin?” diye sordu.

Yaptığı imayı anlayıp yutkundum. “Sus, Karam! Ellerini bağlarım, kıpırdayamazsın.”

Bir kez daha aynı şekilde gülüp bana baktı. “Benim değil de senin ellerini bağlasak fena olmaz.”

Gözlerim kocaman açıldı. Hastayken bile yaptığı imalar beni heyecanlandırıyordu. "Sapık yüzbaşı!"

Omuz silkip, "Ne zaman geldin sen?" diye sordu.

"Az önce," dedim alnındaki bezi tutarak. "Ne zamandır bu haldesin?"

"Ne var halimde?"

"Ateşin var, Karam. İki gündür de haber yok senden."

Gözleri yorgunlukla açıldı. "Endişelendin mi?"

Derin bir nefesle alnındaki bezi alıp kenara bıraktım. "Endişelendim. Hatta delirdim senden haber alamayınca, oldu mu?"

Gözlerini tekrar kapatmadan önce, "Oldu," diye mırıldandı.

Biraz zaman geçtikten sonra mutfağa gidip limonlu çay getirdim onun için. Ne kadar mızızlansa da sırf susayım diye sıcak çayı tek dikişte bitirmişti. Ateş ölçeri ise gerçekten de yoktu! Kimseye haber vermeme izin vermediği için elimle hallediyordum bu görevi.

Oturduğum koltuktan sıkıntıyla kalktığımda tekrardan yanına gittim. Belimi kırıp aşağı eğildim. Yüzüne fazla bakmadan öne doğru eğildim ve elimi alnına koydum. Benim maksadım onun ateşine bakmakken beklemediğim bir anda gözlerini hızla açtı. Bir eli alnındaki elimin bileğine sarıldı, diğer eli boynuma ve kendini yan tarafa doğru ataraken beni kalktığı koltuğa düşürdü. Kaçmama izin vermeden üzerime abandı. Boğazımı sıkan ellerinin, gözlerindeki buzların soğuğu beni üşüttü. Sertti, acımasızdı, kendinde değildi.

Kriz geçiriyordu.

Karam beni terörist sanmıştı.

Dudaklarım zorlukla aralandı; yutkunamıyor, nefes alamıyor, konuşmıyordum. Yıllar sonra boğazıma sarılan o el, yıllar önce beni celladımdan kurtaran kişiye aitti. Bunun gerçekliği yaktı canımı. Ellerini gevşetmedi, gözlerime nefretle bakmaya devam etti; dudaklarımın arasından nefesimin rükendiğini belli eden kısık nefes kaçtı.

Gözlerini gözlerimden bir saniye bile ayırmıyor, karşısında düşmanı varmış gibi bakıyordu bana. Elimi zorlukla kaldırıp boğazımı sıkan elinin üzerine koyduğumda gözlerimi kapattım. Sadece birkaç saniye sonra gözlerimi geri açtığımda; aynı anda o da kendine gelmiş gibi büyüdü gözbebekleri. Ateşe dokunuyormuş gibi elini boğazımdan çektiğinde kendini yere attı. Nefessiz kaldığım için hemen yan dönüp öksürmeye başladım. Ellerim, az önce onun sıkıldığı boğazıma gittiğinde derin nefesler almaya çalıştım.

Nefes al, İzem. Nefes al, ilk değil. Yıllar geçmiş olabilir ama ilk değil. Nefes al ve gülümse. Ona, bunu yapma. Bu kez onun için güçlü ol...

"Leyla..." Benim olduğumu kabullenemiyormuş gibi ismimi fısıltıyla söylemesi, gözlerimi kapatmama neden oldu. O iyi değildi ve ben de iyi olmazsam onu kimse toparlayamazdı.

Başımı kaldırdığımda hâlâ nefes alamıyordum. Yüzüne bakmadan koltukta doğruldum, ellerimden destek alıp oturdum. İçimden üçe kadar saydım. Geçmedi ama geçmiş gibi yapıp gülümseyerek başımı kaldırdım ve ona baktım. Başını iki yana salladı. "Özür dilerim," dedi kısık sesle.

Ayağa kalkmaya çalışsam da başaramayıp koltuğa düştüm fakat durmadan, zorla da olsa konuştum. "Hayır hayır. Özür dileme."

"Özür dilerim," dedi tekrar ve elini saçına atıp sertçe karıştırdı. "Ben seni... Ben sandım ki..." Cümlesini tamamlayamadı. "Özür dilerim..." diyebildi, tüm hislerini iki kelimeye sığdırıp, sırtını bana dönüp gitti.

Gidişinin ardından gözlerimi sıkıca kapatıp tırnaklarımı koltuğa geçirdim. Gözümden yanağıma doğru akan her damla gözyaşı, kadere olan isyanımdı. Kendisi için gözyaşı dökmemeye yemin eden ben, bugün Karam Anılan Türker için ağladım. *Canı yandı, canım yandı.* Dolu gözlerini gördüğüm an, kalbim bin bir yerden parçalandı.

O yok oldu, ben bizi toplamaya çalıştım. Onun canı acıdı, ben bizi iyileştirmeye çalıştım.

Gözlerimi açtığımda dudaklarım da aralandı ve bir nefes çektim ciğerlerime. Fakat aldığım her nefes kalbime ok misali battı ve ben sessizce eriyip gittim. Yok oldum. Ama direndim. Ellerimi kaldırıp yanağımdaki yaşları sildim, yüzüme bir gülümseme yaydım. "Bir, iki, üç; bitti," dedim karşı duvara bakıp gülümseyerek. "Bir, iki, üç; unuttum."

Ne bitti ne de unuttum.

Onun ardından ayaklandım, dış kapıya vardığımda önce kendi üzerimi giyindim, sonra da Karam'ın montunu alıp bahçeye çıktım. Birkaç saniye etrafıma bakıp nerede olduğunu anlamaya çalıştım. Nihayet, sol tarafta, büyük çınarın altında durduğunu ve alnını ağacın büyük gövdesine yasladığını gördüm. Yutkunmaya çalıştım, yapamadım. Ama gülümsememi de bozmadım. Ayaklarımın altında karların çıkardığı gıcırtilı sesler eşliğinde yanına gittim. Geldiğimi bilse de sessizdi, bana bakmıyordu. Ağlama isteğimi bastırdım. Kaşlarımı hafif çatıp kuzgunlukla konuştum: "Bu soğukta

böyle dışarı mı çıkılır?” Yüzüme bakmasa da montunu ona uzattım. “Al giyin hadi, hastasın zaten.”

Alnını ağaçtan uzaklaştırdığında, yüzüme bakmadan sırtını hızla bana döndü ve gitmeye çalıştı fakat buna izin vermedim. Kolundan tuttuğumda, sanki canım daha çok yanmasın diye hemen durdurdu adımlarını. Yüzüme bakmadan, “Leyla, bırak,” dedi. Sesi kısıktı. Ve acı çeker gibi...

“Bırakmıyorum.” Ona yaklaşıp daha çok sıktım kolunu. Bu onun canını yakacak türden değildi.

“Leyla...”

“Narçiçeği!” dedim sözünü kesip. Başını ağır hareketlerle bana çevirdi. “Senin için Leyla değilim ben! Narçiçeği de bana.” Kaşlarım çatıldı çocuk gibi. “İsmimi söyleyince seni her an kaybedecekmişim gibi hissediyorum.” Yutkundum ve siyah gözlerinden gözlerimi kaçırma isteğimi boğdum. “Benden uzaklaştığını düşünüyorum.”

Yine iki yabancı olmaktan korkuyorum...

Gözlerimin içine attığı acı yüklü bakışlar kalbimi yaralıyordu ama zaten ikimiz de yaralıydık. “Senden uzak durmam ikimiz için de en iyisi.”

“Değil!” Hafif yüksek sesim boş sokakta yankılandığı için sesimi kısıtım. Bir anda gülümsediğimde tek kaşımı havalandırıp, başımı omzuma yatırdım. “Benden uzak durmak kolay mı yüzbaşı?” *Çünkü senden uzak durmak kolay değil. Hiç olmadı, hiç olmayacak.*

“Leyla sus...”

“Bir daha...” dedim dişlerimin arasında. “Bana Leyla dersen seni mahvederim, Arslan!” Ona ilk kez Arslan dememe afalladı. Elimi kolundan çekip montunu göğsüne vurdum. “Düş önüme, hastasın zaten. Uğraştırma beni.” Onu sakinleştirmek için geldiğim yolu, onun beni delirtmesiyle dönüyordum! Birkaç adım atıp gelmediğini anladım. “Peşimden gelmezsen Âdem Albay’a görev için daha hazır olmadığını söylerim.” Küçük bir tehditle istediğimi elde edeceğimi biliyordum. Ve peşimden geleceğini bildiğim için de eve geçtim kapıyı kapatmadan.

Ben salonu toplarken peşimden gelip usulca koltuğa oturdu. Yastıkları koltuğa koyduğumda, yapacak bir işim olmadığı için yanına doğru adımladım. “Senin yüzünden ben de hastalanacağım,” diye söylendim. “Sen de bana bakarsan ödeşiriz.” Gülmeme rağmen mimik oynamadı yüzünde. Yanına gidip elimi alnına koydum. “Sana içeri geç, dedim. Bak, buz gibi olmuşsun. Kaç ki acaba ateşin?” Böyle anlamayacağımı bildiğim için

başımı önce doğru eğdim ve dudaklarımı alnına dokundurdum. Dudaklarımın onun alnına değdiği o an, sanki içimde bir kıvılcım çakmıştı. Bu ilk temas, bana hem yabancı hem de derinlemesine tanıdıktı. Teninin sıcaklığı dudaklarıma yayıldığında içimdeki sessizlik bozuldu, yerini kalp atışlarının sesi aldı. Gözlerim kapandı. Ama bu anlamsız his öyle yoğundu ki kalbimde, hemen de geriye çekilmek zorunda kaldım. Nefesim boğazımda düğümlendiğinde hızla konuştum. “İyisin iyisin... Hemen iyileşmişsin,” dedim. Bendi dinlemiyordu. Onu öpmeme, sonrasında saçmalamama bile takılmamıştı. Gözleri boynuma bakıyor ve her saniye daha çok kasılıyordu bedeni. Dudaklarım titrediğinde onun da ellerinin titrediğini gördüm. Onun eli titredikçe benim kalbim titriyordu, bundan haberi yoktu. Ve yine gülümsedim. “Sen beni dinlemiyor musun?” dedim kaşımı çatıp. Bakışları gözlerime tırmandı. “Yok, dinlemiyorsun. Küseceğim sana, göreceksin. Ben kūsünce konuşmuyorum. Otururum bir yere, asla kıpırdamam. Yirmi dört saat geçtikten sonra belki affederim seni. Küseyim mi sana?”

“Boynun...” dedi bu dediklerimi es geçip. “Kızarmış.” Elim istemsizce havalandığında, boynuma dokunmadan hemen aşağı indirdim. Bir kahkaha attım, ardından gözlerim kapandı. *Ağlayamam. Şimdi değil. Ne olur şimdi değil.* “Leyla?” dedi bana delirmişim gibi güldüğümde.

Kahkahamı durdurmadan geçip yanında oturdum. “Cidden ona mı takıldın sen?” Neye takılması gerektiğini sorguluyor gibi baktı bana. Bedenimi ona döndürdüm ve dişlerimi göstererek güldüm. “Ben ona hiç dikkat etmedim, unuttum gitti. Bence sen de unutmalsın.”

Yapma, der gibi başını omzuna yatırdı. “Sana zarar verdim, farkındamısın?” *Ama en çok kendine...*

Omuz silktim. “Ben de böyleydim ki...” Anlamaz bakışlarını görüp devam ettim. “Yedi yıl önce...” O yutkundu, ben ise gülümsedim. “Bunlar normal şeyler, kendini suçlama. Hepsi zamanla geçecek.” Yumruk yapuğu elinin üzerine koydum elimi. “Söz veriyorum, iyileşeceksin.”

Ellerimize baktığında yaşanan olaydan sonra rahatsız olduğunu düşündüğüm için geri çektim. “Ne zaman?”

Benden yıllarımı almıştı, ondan da almasına izin vermeyecektim. “Sana bir sır vereyim mi?” dedim düşüncesini farklı yere yöneltmek adına.

“Ne sırrı?”

Bacaklarımı altına toplayıp elimi dizimde birleştirdim. “Hani sen beni kurtardın ya o gece?” Başını bir kez salladı. “Ben neler yaptım o zaman,

anlatayım mı sana?" Cevap vermedi. "Anlatayım anlatayım." Rahat bir pozisyonda oturdum. Ona hayatımı anlatacaktım. Ondan daha kötü halde olduğumu ama asla yıkılmadığımı görsün istedim. Ben böyle güçlüysem o, dahası olsun istedim. Gücümden güç alsın istedim. "Buradan gidince seni sordum ben. Helikoptere bindiğimizde sordum ama kimse ismini bilmiyordu."

Büyüttüğü gözlerindeki şaşkınlık beni gülümsetti. "Beni mi sordun?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Evet. Mecnun dediler. İsminiz yok ama Mecnun derlermiş size. Ben de ismini öğrenemediğim için hep üzül-düm," dedim üzgün üzgün. "Neyse... İşte annemle Önder amca gelmişti askeriye beni almaya. Önder amca, annemin kocası." Açıklamama kaşını çattı. "Babam değil yani. Babam ben çocukken öldü."

"Başın sağ olsun," dedi kısık sesle.

Başımı salladım sadece. "Buradayken iyiydim, asla ağlamadım. Üzül-medim bile. Ama Ankara'ya vardığımızda saldırdım kendimi. İnanabiliyor musun; üç ay direndim ve sonunda kriz geçirdim." Şimdi gülüyordum ama o gün ben ölüyordum neredeyse. "Annem beni sakinleştirmek için uğraşıyordu. Günlerce uyku uyumadı. Yanındayken yüzüme bakmıyordu ya! Şimdi hatasını anlamış güya." Gözümü devirdim. Hatasını anlamamıştı, rezil olmamak için uğraşıyordu sadece. "Bir gece yine kriz geçirdim. Anne-mi oradaki teröristlerden sandım. Bana yaklaştıkça bağırdım, dokunması-na izin vermedim. Sakinleştiriciyle geldim kendime. Günde iki saat ancak uyuyabiliyordum. Hâlâ da öyleyim gerçi ama boş ver. O zaman da kâbus-lardan dolayı berbat bir halde uyanıyordum. Sonra kardeşim Kenan'ı, Ali zannettim." Ali'nin ismini söylediğimde, o gece nasıl koşuşturduğumu ve ismini bağırdığımı hatırladım. Cansız bedeni, kan yığılmış toprak... İrkil-dim. Gülümsemeye zorladım kendimi ama dudaklarım titredi. "Küçüktü, çocuktı. Sıkıca sarılmıştım, kimseye vermiyordum. Söylediğim tek şey *onu öldüreceksiniz* cümlesiydi. Ama kendi annesi ve babası vardı karşım-da, ne yapabilirlerdi ki?" Acı gülümseme belirdi yüzümde. "Önder amcayı Mirza sandım. Mirza onun ablasının oğluydu çünkü. Beni kaçıran adam, üvey babamın yeğeniydi."

Dudakları aralandı duyduklarının şokuyla. "O adam..."

Konuşmasına izin vermedim. "Bıçak çektim ona." Kahkaha attım. "O gece o teröristi nasıl öldürdüğümü hatırlıyor musun? Her yerim kan olmuştu." Bedenim cayır cayır yandı. Yok olmak istedim. Ya da yeniden var olmak. "Önder amcayı bıçakladım!" Ellerimi birbirine çarptığımda

kahkahalarımın arasından bir damla gözyaşı düştü yanağıma. Aldırdım ona. "Fazla derin değildi, o yüzden de sorun olmadı. Zaten hiç kızmadı bana. Annem bile kızdı, *tımarhaneye yatırın bunu* dedi." Kendimi gösterdim. "Delirmiştım çünkü ben. Oğluna zarar vereceğimi düşündü. Veriyordum, haklıydı. Kendime bile zarar verdim ben, onlara yaptıklarımı düşünemiyordum bile." Yanağımdaki yaşı sildim. "Sonra tedavi edildim. Gitmediğim ülke kalmadı." Sesimi kısıtım. "Bahaneyle tüm ülkeleri gezdim." Bir kahkaha ve bir gözyaşı daha. "Yavaş yavaş iyileştim işte. Ve biliyor musun yüzbaşı..." dediğimde artık gülmüyordum. Sadece ağlıyordum; kendim bile bilmeden. "Bana ilaçlar, terapiler; hiçbiri iyi gelmedi. Beni iyileştiren şey senin her gece kâbuslarıma gelmen ve orada bile beni kurtarman oldu." Yanağıma ıslatan yaşlardan çekti bakışlarını. "Yedi yıl boyunca her gece ama her gece seni gördüm rüyamda." Tişörtün sakladığı sol göğsüne baktım. "O geceden hatıra kalan izi gördüm, bir de gözlerini." O gözleri kaç kere çizdim de gerçek olmasını diledim, haberi yoktu. "Sen beni nasıl hatırladın bilmiyorum ama ben seni hiç unutmadım. İnsan kahramanını unutmaz mı? Ben de unutmadım."

"Keşke daha önce çıksaydın karşıma," dedi kısık sesle. "Belki o zaman daha az kâbus görürdün."

"Allah Allah ya... Her gece rüyada gören de ben, karşına çıkan da ben. Sen çıksaydın yüzbaşı, her şeyi benden bekleme."

Sonunda amacıma ulaşarak yüzünü güldürmeyi başardım. Başını iki yana salladı. "Delisin sen, deli." *Sana deliyim hayatım.*

Elimi dizime bastırıp ayağa kalktım. "Hadi, git uyu sen. Hastasın, fazla ayakta kalma."

"Sen burada mı kalacaksın?"

Aslında kendimce bir plan yapsam da hem kendi yatağımdan başka yatakta uyuyamadığımdan hem de onun tepkisinden. "Rahatsız olacak..."

"Olmam," dedi hemen ayaklanıp. "Kalabilirsin."

"Gece ateşin olur diye kalmak istedim sadece." Ve de kriz geçirme ihtimali var diye.

"Sorun değil. Gel sana odayı göstereyim."

"Uyurken ilacını almayı unutma," dedim arkasından giderken.

"Unutmam," deyip odanın kapısını açarak geri çekildi. "Oda temiz, merak etme." Başımı sallayarak odaya geçtiğimde hızlıca göz attım ve o an

emin oldum artık; takıntılıydı bu adam! “Böyle rahat edecek misin?” Beni rahatsız etmeden düşünceyle üzerimi süzdü.

“Bir gecelik bir şey olmaz ya,” dedim umursamazca.

Birkaç saniye sessizlikten sonra çekinerek, “Tişört vereyim mi?” diye mırıldandı.

Ona ait olan bir tişörtü, bana mı verecekti?

Heyecanımı fazla belli edip, “Olur,” dedim hızla.

Buna takılmadı. Sanki o benden de heyecanlı ve istekliymiş gibi, “Bekle getireyim,” diyerek odadan çıktı. Gelmesi çok uzun sürmedi. Odanın kapısında onu gördüğümde siyah tişörtü havada salladı.

“Teşekkür ederim,” dedim tişörtü parmaklarının arasından çekip.

“Bir şey değil.” Bir adım geri gittiğinde, “Ben gideyim, uyu sen,” diye mırıldandı. Kelimeleri gideceğini söylese de gözlerinde sessiz istekler vardı.

Beni, kendi tişörtünün içinde görmek istiyordu.

Ona, böyle bir şeyi elbette teklif etmeyeceğim için, “İyi geceler,” dedim tebessümle. Sanki dili yokmuş gibi başını salladı. Son kez boynuma baktığında yanımdan ayrıldı. Kapıyı kapatıp, yapmaktan çekineceğim şeyi asla tereddüt etmeden yaptım; tişörtünü burnuma yaklaştırıp derin nefes aldığımda kalbimin hızlanmasıyla gülümsedim.

Çok güzel kokuyordu.

Yüzümdeki gülümsemeyi bozmadan sutyen dahil, kıyafetlerimi çıkartıp tişörtü bedenime geçirdim. Sutyenle uyumak beni hep rahatsız ettiği ve Karam’ın da odama asla girmeyeceğini bildiğim için bunu yaparken hiç düşünmemiştim. Ona, hiç kimseye güvenmediğim kadar güveniyordum. Aynaya baktığımda, bana oldukça bol gelen bu tişörtün dizlerimden sadece bir karış yukarıda olduğunu gördüm. Benden üç tane daha olsa rahatlıkla sığardık buraya! Yatağa oturup telefonu elime aldığımda Zeynep’ten, Gül abladan ve Kadir abiden sayısız arama geldiğini gördüm. Hızla girip Zeynep’e yazdım.

Ben: Bu gece eve gelmeyeceğim. Beni merak etme.

Zeynep: Eve gelmeyeceğim derken?

Ben: Karam hasta, yanında kalacağım.

Zeynep: Nesi var eniştenin?

Ben: O bana hasta bebeğim. Kronik Leyla yetmezliği var onda. Halledip geleceğim.

Zeynep: Enişte dememe takılmadığına göre...

Zeynep: Öpüşecek misiniz?

Ben: Geçen gün bolmeseydiniz yapacaktık zaten aptal!

Zeynep: Ben utanırsın da dalga geçerim diye düşündüm, sen maşallah tak tak ateş ediyorsun.

Ben: Neden utanacağım ya? Öpmek istediğimi kişi sen misin?

Ben: Gerçi ondan da utanmıyorum.

Zeynep: Allah aşkına yazma bana. Bozacaksın beni de. Git de iyileşir enişteyi.

Ben: Şaka yapıyorum. Cidden hasta ve iyi değil. Yarın gelince konuşuruz.

Zeynep: Tamam bebeğim. Bir şey lazım olursa haber et bana.

Ben: İyi geceler kardeşim.

Telefonu kenara bırakıp derin nefes alarak odaya boş boş bakmaya devam ettim. Burada kalmak doğru bir karar olmayabilirdi fakat Karam'ı bu halde de bırakıp gidemezdim. Çünkü ben de yaşamıştım bunları ve nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum. Ben en dibe batmıştım ama ona izin vermeyecektim.

Uyuyamayacağımı anladığımda telefonu elime alıp saate baktım. Gece yarısına geliyordu artık. Uyuyamayacaktım. Bir başıma burada böyle oturmak istemediğim için odadan çıktım. Karam'ın odasının benim odamın karşısındaki oda olduğunu biliyordum. Yavaş adımlarla kapıya gidip iki kez çaldım. Bunu yaparken hiç tereddüt etmemiştim ama yaptıktan sonra stresle dudaklarımı ısırmaya başlamıştım bile. "Gel," dediğinde kapıyı açtım. Aynı anda o da doğrulduğunda başını kaldırıp bana baktı. Bakışları, üzerimdeki siyah tişörtlü kilitlenmişti. Bakışlarının üzerime olduğunu bilmek beni strese sokuyordu. Elimi kaldırıp saçımı kaşıdım, yaptığım şeyin daha şimdiden yanlış olduğunu düşünmeye başlamıştım. Elimi kaldırmamla kısılan tişörtün her bir kıvrımında dolaştı gözleri. Bana oldukça büyük gelen tişörtün geniş yakasından omzum zarifçe açığa çıkmış, üzerime tam oturmasına izin vermemişti; sutyeni çıkardığım için bol tişörtün altında saklanan göğüslerim sanki boşluktaymış gibiydi. Ve onun bakışları bu boşluğun üzerinde dolanıp duruyordu; rahatsız hissetmiyordum. Heyecanlanıyordum.

Nefes alışlarım belli olacak şekilde hızlandığında tişörtün altında çıplak kalan bacaklarım da bakışlarının hedefindeydi. Tişört, bacaklarımla ince hatlarını açıkta bırakıyordu. Uslanmaz, arsız, heyecan verici gözleri, dizlerimden yukarıya doğru usulca kaydı; bakışları tenimi yakıyor, çok

garip hissettiriyordu. İçimde bir titreme yükseldi ama bu titreme soğuktan değildi. Bakışları, ağır çekimde gibi üzerimde geziniyordu ve bunu yaparken öyle dikkatliydi ki ondan rahatsız olamıyordum. Bunun için kendimi zorlasam da olmuyordu; bana çok güzel bakıyordu.

Kalbim, odadaki bu sessizliğin içinde deli gibi atıyordu; vücudum daha bir şey yapmadan sessiz kelimelerin etkisine teslim olmuştu. Bakışlarının üzerimde dolaşması, bir dokunuş kadar etkiliydi.

Ben, öylece put gibi dikilmişken her detayımı inceledi asla acele etmeden. Nihayet bakışları gözlerimde durduğunda istemsizce bir adım geri gittim, gözlerinin hep siyah olduğunu düşünürdüm; peki ya gözleri hep siyahsa şimdi bana baktığı bakışlarındaki karanlık da neyin nesiydi?

“Bir sorun mu var? İyi misin?” İlk adımı atan o, boğuk sesle konuştuğunda yaptığım şeyin akılsızca olduğunun geç de olsa farkına vardım.

Avuç içlerim garip bir şekilde terlemeye başlamıştı. “Şey,” diye mırıldandım. “Benim uykum yok da senin uykun var mı?”

Anlamaz bakışları hâlâ üzerimdeydi. “Yok. Yok da...”

Bu durumdan çıkmak ve sanki her şey normalmiş gibi davranmak için kocaman gülümsedim. “Güzel, o zaman film izleyelim mi?” dedim heyecanla; sanki hiç film izlememişim gibi...

“Gecenin bu saatinde?”

Gözlerimi devirdim ona. “Of Karam ya, bunun zamanı mı var?”

Beni baştan aşağı süzdüğünde dudaklarım kurudu. “İnsanlar genellikle gece film çekerken biz neden izliyoruz?”

Dedikleri beni utandırmaktan ziyade kışkırtıyordu. Utangaç bir kadın değildim. Hele ki karşımdaki adama karşı... Ona ters bakış attım. “Arkadaş arkadaş film izleyeceğiz, yüzbaşı.” Ayakta fazla dikildiğim için gidip usulca yatağına oturdum. “Zaten uyuyamıyorum kendi yatağımdan başka yerde, sinir etme beni. Cinlerim tepemde halay tepiyor. Bir kafa atarım, te...”

“Nefes al, öleceksin,” dedi endişe ve şaşkınlıkla.

“Ters dönersin,” diyerek cümlemi tamamladım. Bana artık deli olduğuma emin olmuş gibi baktı ama umursamadım onu. Telefonu alıp uygulamaya girdim ve yarım kalan diziyi açtım. “Gelecek misin?”

Gelmezse kafasını şişireceğimi biliyordu; sıkıntıyla gelip yatağın diğer tarafında oturdu. Belindeki yastığı alıp telefonu ona yasladım. “Ya sabır!” dedi yastığını aldığımda.

“İzledin mi bu diziyi?”

“Dizi izlemem ben.”

Ona yandan bakış attım. “Doğru, sen çekmeyi seviyorsun.”

Sırtıp arkasına yaslandığında sanki yatağında, onun tişörtüyle oturan beni süzmemek için zor tutuyordu kendini. “Onu da tek yapamıyoruz maalesef.”

Yapmacık şekilde gülümsedim. “Üzülme, bulursun bir partner kendine.” Ve dizime döndüm. *Nah bulursun. Gıcık yüzbaşı, kim bakar ki sana?*

“Gerçekten dizi mi izleyeceğiz?” Başımı salladım gözlerimi telefondan ayırmadan. “Aşk-ı Memnu?”

Kınayıcı bakış attım ona. “Bundan iyi bir önerin varsa söyle.” Yüzündeki ve gözlerindeki garip ifadeye takılmayıp telefona döndüm. Galiba onunla böyle yakın olmak doğru fikir değildi.

Ne kadar geçti üzerinden bilmiyorum ama kendimi ağlarken buldum. Yerli yersiz her sahnede ağlıyordum çünkü sonunu biliyordum.

“Sen manyak mısın?” diyen Karam, telefonu aldı önümden. “Ağlayacaksan neden izliyorsun?”

Ne halde olduğumu umursamadan ona dönerek telefonumu aldım elinden. “Sesini kes! Sen de ağla!”

“Ne?” dedi hayretle bana bakıp. “Saat 12’yi geçti mi?” Etrafına bakındı. Burnumu çektim. “Kalpsizsin sen.”

“Bir tek dizi için mi?”

Başımı yastığa koyup iç çektim. “Ağlıyorum ama sakinleştirmiyorsun beni. Hiç mi üzölmüyorsun ağladığıma? Üzölme, çok da umurumda zaten.”

“Uykun var senin galiba,” dedi sohbeti kapatmak için.

“Ben uyumam,” dedim gözümü kapatıp.

“Evet evet,” dedi alayla. Telefonu alıp kapattığında engel olmadım.

“Karam?”

Bıkkın bir nefes dököldü dudaklarından.

“Efendim?”

Kirpiklerimi açmaya çalıştım ama beceremedim. “Sen beni nasıl tanıdın?”

Göldüğünü duydum. “İnatsın sen, biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum.” Ama daha onunla inatlaşmamıştım ki. İnatçı halimi görmemesi daha iyiydi.

Sustu, sustum. Birkaç saniye sonra sessizce söylediği kelimeleri duydum. “Hatırlamam için unutmam lazımdı Narçiçeği; sen söyledin bana

bunu. Hiç unutmadım ki ben seni... Göğsümde izini taşıırken nasıl unutamam?” Uyuduğumu düşünüyordu ve sırf bunun için rahatça konuşmuştu.

Yüzümde gülümseme belirdi. “Unutulacak biri değilim çünkü yüzbaşı.” Yüzüne bakmasam da afallayarak bana baktığını biliyordum. Ellerimi yastığının altına koydum. “İyi geceler...”

Uyudum.

Üzerimde onun tişörtüyle, onun yatağında uyudum.

Gözlerimi açtığımda, birkaç saniye nerede olduğumu idrak etmeye çalıştım. Dün gece yaşananlar tek tek aklıma düştüğünde ise yataktan fırlayıp ayağa kalktım. Odaya baktığımda Karam'ın odasında ve yatağında olduğumu gördüm. Üzerimde hâlâ ona ait olan tişört vardı; Karam ise odada yoktu. Dün uyumam için bana gösterdiği odaya geçip aceleyle kıyafetlerimi giyindim. Aynada kendime baktığımda ise boynumdaki kızarıklığın geçmediğini gördüm. Burnum sızlasa bile ağlamadım ve aynadaki görüntüme öpücük atıp gülümsedim. Odadan çıkıp sesin geldiği tarafa adımladım. Mutfağın kapısına vardığımda Karam'ı ocak başında gördüm. Arkasını döndüğünde beni gördü. Kısa duraksama ardından, “Günaydın,” deyip buzdolabına yöneldi.

Elimi göğsümde birleştirip tamamen içeriye geçerek tezgâha yaslandım. “Günaydın. Nasılsın?”

“İyi,” dedi kısaca. “Neden uyandın sen?”

“Normalde de bu saatte uyanırım zaten.”

“Gidiyor musun?” dedi bana bakıp.

Sırıttım. “Kahvaltı yapmadan hiçbir yere gitmem.”

Yanıma gelip domatesleri bana uzattı cevabım hoşuna gitmiş gibi. “İyi, sen bunları hazırla, ben de çayı koyayım.”

Oldum olası domateslerle aram iyi değildi. Hiçbir zaman tam anlamıyla mutfığa girmeye hazır hissetmemiştim kendimi. Elime aldığım her domates, sonunda domates suyuna dönüşüyordu. Gözlerimi devirip aldım elindekileri. “Misafirim ben, misafir. Böyle mi davranıyorsun sen misafire?”

“Çok konuşuyorsun sen, kafam şişti.”

Gözümü kısıp omzumun üzerinden baktım ona. “Bir susarım, konuşmam için yalvarsan bile duyamazsın sesimi.”

Sen insan olamazsın der gibi salladı başını. "Tamam, konuş sen." Gülüp konuşmaya devam ettim. Kahvaltı hazır olduğunda bile susmadım. Alakasız ne kadar şey varsa hepsinden söz ettim ve bana asla *sus* demedi. Çünkü dediğimi yapacağımı biliyordu. Nihayet sofradan kalktığımızda, "İşe mi gideceksin?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Önce eve geçeceğim."

"Tamam, ben duş alayım sonra birlikte çıkarız." Dudaklarını aralayıp bir şey söyleyecekti ki daha sonra bu düşüncesinden vazgeçip başını iki yana sallayarak mutfaktan hızla ayrıldı.

Bana da duş almamı teklif edecekti, değil mi?

Boş durmayıp mutfağı toparladığım esnada çalan telefonla masaya doğru gittim. Benim telefonum cebimde olduğu için bunun Karam'ın telefonu olduğunu biliyordum. Ekrandan okuduğum, "Sultanım" ismiyle arayanın, annesi olduğunu düşündüm. "Karam!" diye seslendim. "Sultanım" diye biri görüntülü arıyor seni." Ondan ses gelmeyince ve telefon neredeyse kapanacakken, saçma bir şekilde merakıma yenik düşerek aramayı cevapladım. Yeşil tuşa bastığımda karşımda iki saniye sonra bir kadın gördüm; evet, annesi yaşında. Ben kadına, kadın da bana öylece bakıyorduk.

Kadın afallayan bir ifadeyle, "Kızım... Ben Karam'ı aramıştım ama yanlış mı aradım?" diye sordu.

"Yok teyze, doğru aradın." Hâlâ bu aramayı neden cevapladığımı sorguluyordum. Oysa ben hiç meraklı bir kadın da değilim(!)

"Sen kimsin o zaman?" diye sordu kadın ince bir sesle.

Gerçekten, ben kimdim?

Kadın, yaşına göre çok güzeldi. Saçlarının önünde ve ortalarında beyaz tutamlar olması, koyu kahverengi gözlerinin parıltısı ve şık giyimi... Yüzündeki gülümsemeyi saymıyorum bile.

Kenardan duyduğum bir ses, "Oha, abimin telefonunu kız mı açtı?" diye bağırdı.

"Simra!"

"Ben arkadaşımı, teyzeciğim," diyerek açıkladım.

"Öyle mi? Asker misin sen de?"

"Yok teyze, askeri psikologum ben." Yüzündeki gülümseme beni de gülümsetmişti.

"Oha, bir de psikolog mu? Bizim aileye lazım bir gelin adayı!" diye bağırdı az önceki kız. *Gelin derken? Kim gelin? Ben mi gelin?*

Ben gözümü kırıştıtırıp kızı dinlerken kadın, “İsmin neydi?” diye sordu. “Leyla İzem.”

Kadın beni görebildiği kadar süzdü. “Ne güzelsin sen öyle...”

Yüzümdeki gülümseme büyüdü. “Teşekkür ederim.” Muhtemelen bir erkek bana güzel olduğumu söylese o ortamdan koşarak uzaklaşırdım ya da rahatsız olurdum fakat hemcinslerim bunu yapınca mutlu oluyordum.

Karam bunu yapsa heyecandan kalbimde kelebek sürüsü uçuşacağı gerçeğini göz ardı etmem lazımdı.

“Karam nerede?”

“Duşta.” Benim ani cevabımla birlikte karşımdaki kadın bana şokla baktı. *Yanlış bir şey mi dedim?*

Az önce sesi gelen kız ekranda göründü. Abisi gibi siyah olan gözlerini büyüttü. “Duşta derken? Bildiğimiz duş? Abim duşta?”

Kaşlarım merakla çatıldı. “Duş almıyor mu ki? Neden şaşırdınız?” *Oysaki mis gibi de kokuyor...*

Güldü kadın seslice. “Yok kızım, sen bakma bu deliye.”

“Anne ya,” dedi dudak büküp. “Deli miyim ben?”

“Leyla?”

Dudaklarımdaki gülümsemeyi silmeden başımı kaldırıp askeri üniformasıyla bana bakan Karam’a değdirdim gözlerimi. “Annenle konuşuyorum.”

Bunu dediğim gibi hızla tepemde dikildi. “Anne?”

“Oğlum, nasılsın anneciğim?” Küçük bir iç çektim ona anneciğim, demesine.

“İyiyim. Siz ne yapıyorsunuz?”

“Leyla kızım ile konuştuk.”

“Abişko, sen duş mu aldın?”

Karam bana kısa bir bakış atıp tekrar telefona döndü. “Senin kafandaki tilkileri...”

“Ay abi, dur ya sen de!” Elini iki yana açtı. “Leyloş, siz abimle nesiniz?”

Kaç yıllık arkadaşımıymışım gibi konuşması hoşuma gitse de sorusu beni afallattı. “Anlamadım, arkadaşız dedim ya az önce?” Neler oluyordu burada?

“Annem, bizim işe gitmemiz lazım. Seni ararım akşam.” Telefonu hızla elimden çekmesine karşılık sinirlenip bacağına vurdum.

"Tamam yavrum. Allah'a emanet olun ikiniz de. Leyla, seninle bir ara konuşalım biz yine," dediğinde başımı salladım.

"Tabii efendim."

"Benimle de konuş, Leyloş!"

"Konuşursunuz, konuşursunuz," diyen Karam sanki kötü bir şey olacakmış gibi telefonu kapattı. Kapattığı gibi de bana döndü. "Sen anneme ne dedin?"

"Ne anlamda?"

"Beni sorduğunda ne dedin?" Vereceğim cevaptan korkar gibiydi.

Omuz silktim. "Duşta olduğunu söyledim. Başka ne diyebilirdim ki? Duştaydın."

Gözleri açıldığında tekrar kapattı sıkıca. "Yaktın bizi Leyla."

"Ya neden ama?" dedim bıkkınlıkla. Sonra yumruğumu karnına geçirdim. Hamlemi beklemediği için şaşırdı. "Bana Leyla deme, demedim mi ben sana?!"

"Derdimiz bu mu şimdi?" dedi hayretle.

"Ne derdimiz, ne?"

"Annem!"

Gözümü devirdim. "Ay tatlı kadın, ne dert olacak sana Karam?"

İşaretparmağını usulca şakağıma dokundurdu; Mirza'nın yaktığı yere. "Aldını kullan *Nar*, aldını."

Kısılan gözlerim aklıma gelen şeyle açıldı. "Yok artık, bir duşa girdin diye..." Yüz ifadesine bakıp yutkundum. "O kadar da değil..." dedim içime kaçan sesimle. "Her duş alan şeyler, şey yapmıyor ki!"

Benim şaşkın ördek gibi bakakalmama sıırttı alayla. "O kadar." Arkasını dönüp rahatça adımladı. "Ağzını kapat da düş önüme. İşe geç kaldık"

Kalabalığın ortasında hep yapayalnızdım; gülüşlerin ardında yalanlar, dostlukların içinde çıkarlar gizleniyordu. İnsanlarla çevriliydi etrafımda ama kimseye dokunamıyordum.

Etrafımda hep çok insan oldu benim. Annemin sosyetik çevresi, babamın arkadaşları, benim para için yanımda olan arkadaşlarım... Hepsi bir saniye olsun tek bırakmadılar beni hiçbir zaman. Ama sahtelikleri yüzlerinden okunuyordu.

Buraya gelmemin bir nedeni de o sahteliklerden ve sosyete hayatından kaçmaktı. Başımda saatlerce duran çalışanlar, suyum bile kendim alma- ma izin vermeyen yardımcılar, sanki elim yokmuş gibi arabamın kapısını açan korumalar, saatlerce imzalamam gereken şirket senetleri, incelemem gereken dosyalar... Nefes alamıyordum. Boğuluyordum. Ve ben nefes almak için gelmiştim buraya. Kâbuslarıma neden olan o yerin bana hayat olacağına inanmıştım.

Yılbaşı için ayarlanan mekânda arabamı durdurup eşyaları almaları için bagajı açtığımda, “Ben aldım bunları,” dedi Zafer.

“Ben de bizim arabadakileri aldım.” Korhan elindeki poşetlerle ilerlerken Kadir abi kapıyı açtı.

“Burayı nereden buldunuz?” diye sordu etrafı merakla seyreden Güneş.

“Bir arkadaştan rica ettim, bir günlüğüne kapattı.” Kadir abi karşığı gösterdi eliyle. “Geçin hadi, çok işimiz var.”

“Burası çok tozlu.”

Korhan, Alin’in sitemine güldüğünde bakışlar ona döndü. Elini kaldırdı *pardon* der gibi. “Kendisi asker ya, görevde toprak üstünde uyuyor... Öyle konuşunca gülesim geldi.”

Alin elini göğsünde birleştirip ukala bakışlarını ona dikti. “Toprak üzerinde *uyuyoruz*, evet. Başka ne yapacaktık ki?” Yaptığı ima karşısındaki adamın yutkunmasına sebep oldu.

Öpüşebilirsiniz?

“Zafer, Dağhan; siz ışıkları kontrol edin. Zeynep’le Güneş de tozları alsınlar.” Kadir abi bana ve Alin’e baktı düşünceyle. “Siz, şu süsleri falan halledin.” Elini havada savurup Uraz’a yağdırdı emirlerini. “Biz de eksikleri almaya gidelim. Gül ablanı da alırsız gelince.”

Uraz elindeki poşetledi Güneş’e uzattığında geri çekti kendini. “Oraya bırak,” dedi Güneş, buzdan farksız bir sesle.

Gözlerini devirip masaya bıraktı elindekileri. “*Kin torbası!*”

“Kum torbası yaparım seni, sesini kes!” diye yükseldi arkasından.

“Yaptın zaten!”

Mekândan söylenerek çıkan Uraz’ın arkasından garip bakışlar attı Zeynep. “Sizin aranızda ne var?” diye sordu merakla.

“Onlar öyle didişir tüm gün, bakma onlara.” Korhan dahil tüm tim onların bu haline alışmıştı.

Güneş, Zeynep'in sorularına maruz kalmamak için koluna girip yürüdü onu zorla. "Az konuşun, çok çalışın."

Onların gidişiyle masaya döktükleri balonlara bakmaya başladım. "Yapabilecek misin?"

Kendimden emin şekilde Alin'i yanıtlayıp sandalyeye oturdum. "Tabii ki."

"Fazla zorlama, biz nefessiz kalmaya alışmışız ama sen..."

Üç dakika, on üç saniye... Tamı tamına üç dakika, on üç saniye boyunca nefessiz kalmıştım ben katilimin elleri boğazıma sarılıyken. Bundan önce tek sayılardan nefret ederken sadece üç sayısının kurtarıcı gücü olduğuna inanmam.

Balonları şiştirme bahanesiyle Alin'le uzun uzun sohbet etme fırsatı olmuştu. Konu dönüp dolaşıp Korhan'a gelince gözlerindeki buğuyu fark etmemek imkânsızdı. İkisinin arasında belli belirsiz bir yakınlaşma vardı ama bu yakınlaşma, ikisini de belirsizlik denizinde sürüklüyordu. Korhan araftaydı; bir yanı geçmişe zincirlenmiş diğer yanı geleceğin ihtimallerine uzanıyordu. Alin ise kalbinin sesiyle aklının uyarıları arasında sıkışıp kalmış, karar veremeyen bir yolcuydu.

Ben, onları anlıyordum. Hatta, onların hislerinde kendimden de bir şeyler buluyordum. Bu yüzden Alin'le konuşmak istemiştım; yükünü paylaşırsa biraz olsun hafiflerdi belki. Öğrendiğim şey ise Alin'in korkusuydu. Korhan'ın, Esmâ'yı unutmak için kendisini sadece bir geçiş yolu olarak göreceğini düşünüyordu. Bu düşünce, ona güvenmek isteyen yanıyla sürekli çatışlıyordu.

Ona ne kızabilir ne de suçlayabilirdim onu. Çünkü sevilmemeye ihtimali, bir insanın taşıyabileceği en ağır korkulardan biriydi. Bu yüzden sesi mi olabildiğince yumuşatıp sakince konuşmaya çalıştım. Kalbinin telaşını bastırabilsin, gözlerindeki endişe biraz olsun sönsün istedim. Fakat söylediklerim ona ulaştı mı; bilemedim. Tek bildiğim, gözlerini Korhan'dan dakikalarca ayıramadığıydı. Düşünceli bakışları, onun zihnindeki fırtınanın sessiz yansımasıydı.

Yarısını şişirdiğim balonların bitmesi için dua ederken karşıma yenileri geldi. "Bunları da halledersin fıstık."

Ağlayacak raddeye geldiğimden gözlerimi kapattım. "Gören de düğün var sanacak. Neden bu kadar balonla uğraşıyoruz ki?"

Saçımı karıştırdı sanki çocukmuşum gibi. "Sus, sana muzlu pasta alacağım."

"Cidden mi?"

"Hep alıyorum zaten fıstık, yine alacağım."

Sevinçle yerimden fırladım hemen. "Sen bir tanesin, Koriş!" Masanın üzerindeki süsleri alıp karşıdaki camlara gittim. Perdeye ulaşmak için sandalyeye çıktığımda aklımda sadece yiyeceğim pasta vardı.

"Leyla Hanım, yardım edeyim mi?"

"Yok, hallediyorum ben," dedim Dağhan'a, aşağıdan süs alırken.

"Narçiçeği Hanım, boyunuz yetmiyor."

Ona kınayıcı bakış attım. "1.75 boyumla model gibi kızım, Zafer. Git başımdan, düşeceğim."

Dağhan Zafer'i çekiştirerek yanımdan götürdüğünde ben de diğer süse uzandım. Sandalyeyi öne doğru çekmeye üşendiğim için bedenimi eğdim. Elimin birini duvara yaslayıp diğeriyle küçük ipliği askıya geçirmeye çalıştım. Fakat sandalye ayağımın altından kayınca tiz bir çığlık kaçtı dudaklarımdan. Öne doğru düşecekken belime sarılarak beni geriye çeken adamın göğsüne yaslandığımda, gözlerimi sıkıca kapatmışım.

"Ne yapıyorsun sen?" Karam'ın endişeli sesine karşılık benim de sesim korkudan titredi.

"Ne yapıyordum ki?"

"Manyak mısın? Düşecektin tutmasam!"

Yüzümü yana çevirdiğimde burun burunaydık yine. Bakışlarım yakınımda olan dudaklarına düşüp tekrar gözlerine çıktı. "Tutmasaydın; düşmeme izin verseydin..."

Elleri belimi daha sıkı sardı. "Düşersen tutarım."

"Tutamazsan?" Beni kucağına alıp havalandırarak sandalyeden indirdi ve ayaklarımdan yere basmasına yardımcı oldu. Birkaç adım geri gitti.

"Ayakta kalmayı öğren, çocuk musun sen?"

Alaycı bir gülümseme belirdi yüzümde. "Ben hayatta kalmayı başarmışım yüzbaşı, düşsem de bana bir şey olmaz." *Üçe kadar sayarım ve geçtiğine inandırırım kendimi.*

Zafer sanki her seferinde bizi kasıtlı olarak bölüyormuş gibi dibimizde bitti yine. "Komutanım, geldiniz mi?"

Gözünü devirdi bu soruya, ona bakmadan uzaklaştı yanımızdan. “Hayır Zafer.”

Kaşını çatan Zafer, onun ardından parmağını uzattı. “E peki o kimdi?”

Gözlerimi devirip süsleri kucağına bıraktım kurtulmak ister gibi. “Bunları sen halledersin Zafer.” Onun konuşmasına izin vermeden Karam’ın oturduğu koltuğa attım kendimi yorgunlukla.

“Komutanım, çay içer misiniz?” Alin’in sorusuna başını iki yana sallayarak karşılık verdi.

Tam çay isteyecektim ki gözümün önünde sallanan poşeti görüp sustum. “Sana rulo pasta aldım fıstığım.”

Gözlerim parladı, elindeki poşeti kaptım. “Neli?”

“Kakaolu ve muzlu.”

Dudaklarımı büktüm duygusallıkla. “Sen çok iyi bir dostsun Korhan.” Pastayı hiç bekletmeden yemek için harekete geçtim.

“Bu kadar mı seviyorsun sen pastayı?”

“Sevilmeyecek bir şey mi?” dedim ağzımdaki lokmayı yutmadan yanıtladım Karam’ı.

“Bu kadar değil...”

Çatalı ona doğru uzattım. “Tadına bakarsan bir kez daha isteyeceğine yemin edebilirim.” Bir çataldaki pastaya bir de bana baktı. “Hadisene!” dedim çatalı sallayıp. Yutkunduğunda başını hafifçe öne doğru eğip çataldaki pastayı aldı dudaklarıyla usulca. “Nasıl? Güzel, değil mi?”

Başını salladı benim heyecanıma. “Tadını alırsam bir kez daha istemekle kalmam, hep isterim. Canım hep çeker.” Gülüşüm yüzümde dondu.

Tadısını almak istediği şey bendim.

Canı, beni mi çekecekti hep?

Yutkunarak önüme döndüğümde cevabımı geciktirmedim. “İstediyini belli etmen yeterli.”

“Pastayı diyordum ben, sen ne dedin anlamadım...”

Yandan bakış attım ona. “Pastayı diyorum ben de yüzbaşı, utanırsın falan... Canın çekerse belli et sadece.”

Bir şey demeden çayını yudumladı öylece. Karşıda şakalaşarak çalışan time baktığımda canımın sıkıldığını fark ettim. Kesinlikle birileriyle uğraşmam lazımdı ve bu kişi kesinlikle Karam’dı. Ona yandan bakış atıp pasta mı yemeye devam ettim. Ona doğru azıcık kaydığımda ise fark etmediğine sevindim. Bacağıma hareket ettirdiğimde topuklu ayakkabımın burnunu,

postalına bastırdım. Bana döndüğünü fark etsem bile hiç oralı olmayıp pastamın tadını çıkardım.

“Ne yapıyorsun?” Sesinden şaşkınlık akıyordu.

“Hım?” dedim ona anlamayarak bakıp. “Anlamadım, ne yapıyorum?”

Başını geri çekip sehpanın altından ayağına baktı. Ayakkabının topuğunu ayağına biraz daha bastırdığımda sabır çekti. “Leyla!” dedi uyarır gibi.

Dişlerimi birbirine sıktım sinirle. “Narçiçeği!” Ayağımı kaldırıp daha sert bastım ayağına. “Bir dahakine kafana yersin şu tekmeyi!”

Pastayı sehpayı bırakıp sinirle ayağa kalktım, karşısından geçip gideceğim sırada eli koluma dolandı ve beni kendisine çekti. Ben kucağına düştüğüm gibi etraftaki tüm ışıklar gitti. Ağzımdan kaçan çığlıkla Korhan, “Korkma fıstık, biz yaptık,” dedi yatıştırıcı sesle. *Ama ben korkudan yapmadım ki bunu!*

Karam’ın tek dizi üzerinde oturduğumda şokla gözlerim açıldı. “Karam?”

“Sana uslu dur dedim, değil mi?”

Bedenim anlamsız bir şekilde titredi heyecandan. *Kucağındaydım. Tam olarak dizinde oturuyordum.* “Tamam, bırak beni.”

Sanki bırakmasını istememişim gibi daha çok çekti beni kendisine. “Şimdi de ben bırakmak istemiyorum.”

Gözlerimi kapattığımda elimi koyacak yer yokmuş gibi dizine koydum. “Kötü bir yere denk gelmeden bırak beni.” Ateşle oynuyordu, farkında değildi.

Hım’ladı düşünür gibi. “Nereye mesela?” Beni kendi silahımla vuruyordu. “Dayanamamaktan mı korkuyorsun?”

Meydan okur gibi kaşımı havalandırdım. “Dayanamazsam dün gece atlardım üzerine, yüzbaşı.”

“Çok cesursun. Bu bana özel mi?” Dedğim şey hoşuna gitmişti. Sesinden anlıyordum bunu.

“Konumuz bu değil. Bırak beni, yanlış anlayacaklar.” Bırakması için kıpırdandım ama nafile, daha sıkı sardı belimi.

Saçlarımı yüzümden aldığımda durdurdum hareketlerimi. Kulağıma yaklaştı. “Dün gece kâbus görüyordun,” diye fısıldadı. Sıcak nefesi tenime değip yutkundurdu beni. “Sabaha kadar tekrarlandı bu ara ara.”

“Sen beni mi izledin?” *O, dün gece benimle mi uyumuştun?*

Sanki soru sormamışım gibi konuşmaya devam etti. "Sesimi duyduğunda sakinleştin. Neden?"

Pes eder gibi nefes verdim. Ona karşı açıldım ve hep de öyle olacaktım. "Bu hep böyleydi; ben düştüm, sen kaldırdın. Ama hep rüyalarımda yaptın bunu." Omuzlarım çöktü istemsizce.

"Şimdi buradayım."

"Ne farkı var?"

"Ben yanıdaysam eğer düşmene izin vermem." İspatlar gibi diğer el de karnımın üzerinde yer edindi kendine.

"Düşersen?"

"Kaldırırım," dedi yemin eder gibi.

"Kaldıramazsan? Çok yorgun olursan?"

"Yanına çökerim," dedi fısıltıyla.

Yorgun ve isyan eder gibi sesle gözümü kapattım. "Bunu neden yapıyorsun? Neden bu kadar yakınsın bana? Gitmemi isterken bunu bana neden yapıyorsun?"

"Anı yaşıyorum." *Gitmeni istemiyorum değil, anı yaşıyorum...*

Buruk bir gülümseme sundum ona. "Bu, bir gün bir anı olarak kalacak zihnimizde." Başımı usulca yana çevirdiğimde az önce olduğu gibi yakınımdaydı. "Yanlış yapıyoruz."

Yutkundum. Yutkunamadı.

"Ama yaptığımız en güzel yanlış. Galiba..."

"Yanlış yaptıran daha güzel." Ani cümlesiyle kalbim kasıldı.

Nefes aldı. Nefesim kesildi.

"İzoş'um," diye bağırdı Zeynep, sayısını yitirdiğim kez. İsmimden tiksirmek için bir sebep daha vardı: İzoş lakabı!

"Efendim Zeynep?"

Elindeki rujla kapının kenarında durup bana masum masum baktı. "Şunu sürer misin? Ben taşıyorum."

Bu bir rica değildi. Yapmazsam asla gitmeyecekti. Bu yüzden de elimdeki saç düzleştiriciyi kenara bıraktım. "Gel başımın belası, gel."

Sırıtarak ruju bana uzattığında hep yaptığım gibi taşırmadan sürdürdüm dudaklarına. "Sen bir tanesin!" deyip öpücük attı uzaktan bana. "Ressam olduğunu belli ediyorsun, şeytan seni!"

Gözlerimi devirdim. Abartıyordu yine. “Ben psikologum, ressam değil.” Mirza’dan kurtulduktan sonra elimi kullanamadığımdan, terapistimin de önerisiyle resim dersine başlamıştım. Üç yıl boyunca resim yapmak, bana çok iyi gelmişti. Bunun en güzel yanı ise Karam’ın aklımdan çıkmayan gözlerini beyaz sayfalara çizmem olmuştu.

Birkaç adım geri gidip beni süzdü, dudaklarını beğeniyle büzdü. “Gerçekten çok güzel olmuşsun.”

Elim istemsizce elbisemin kumaşına dokundu, odamdaki boy aynasından baktım kendime. Kırmızı, düşük omuz ve derin sırt dekoltesi olan elbise tercih etmiştim. V yaka olan elbisenin biraz göğüs dekoltesi vardı, yürüdüğüm zaman az da olsa oraya dikkat etmek zorunda kalıyordum.

“Sanki buraya pek ait değilmişim gibi hissediyorum,” dedim alçak bir sesle. “Fazla abartı ve... Bilmiyorum; zengin, şımarık kız gibiyim.” Böyle görünmek, böyle algılanmak istemezdim. İçimde öyle biri yoktu. Ben sadece kendime bakmayı seviyordum; gittiğim yerlere özenerek hazırlanıyordum. Günlük hayatta bile yüzümdeki yaralardan dolayı makyajsız dolaşmadığım için kimsenin bunu garipsemeyeceğini düşünüyordum. Ama böyle davetlerde, gözlerin üzerimde toplanması içimi daraltıyordu.

Zeynep yanıma gelip elimi tuttuğunda dudaklarındaki gülümseme içimi ısıttı. “İnan ki kimse seni o zengin, kendini beğenmiş, şımarık kızlar gibi görmüyor,” dedi kararlı bir sesle. “Senin kalbin o kadar güzel ki bu güzellik dışına yansıyor. İnsanlar sana baktığında elbiseni değil, yüzünün ışığını görüyor. Hem sen bir kadınsın; tabii ki özeneceksin.” Sonra sesini alçaltıp bana daha da yaklaştı. “Hatta sana bir şey diyeyim mi?” Merakla gözlerimi kustum, başımı hafifçe salladım. O ise pis pis sırıtıyordu. “Yüzbaşının dibi düşecek.”

Kahkahamı tutamadım. “Tamam Zeynep, saçmalama.”

Omuzlarını silkti, bana takılmaya devam ediyordu. “Sana genellikle dibi düşer gibi bakıyor ama bu kez farklı. Şu kırmızı elbise...” dedi işaretparmağını üzerimde gezdirerek. “Dudağından eksik olmayan o kırmızı ruj, buz mavisi gözlerin, kumral saçların...” Birden bana arkasını dönüp dramatik bir hareketle elini alnına koydu. Çıkışa doğru abartılı adımlarla ilerlerken sesini yükseltti: “Allah’ım! Ben bu kıza âşık oluyorum galiba. Karam’ın her gördüğünde dudağına yapışmaması tartışılacak bir konu. Ben bile zor duruyorum!”

Ardından odadan çıktığında şaşkın bir gülümsemeyle arkasından bakakaldım. Kalbim hem utançla hem de garip bir heyecanla çarpıyordu. Karam’ın beni görünce vereceği tepkiyi düşünmek bile içimi titretiyordu.

Nihayet uzun uğraşlardan sonra evden çıkabilmiştik. Zeynep'in akşam uçağı olduğu için epey vakit kaybetmiştik; eşyalarını toplamasına yardım ederken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Yarın sabah ailesinin yanında olacaktı... Bu düşünce içimde hafif bir hüznün bıraksa da şimdilik keyfini çıkanyordum. İçeriye girdiğimizde kabanlarımızı çıkarıp askılığa astık. Ortam öyle güzeldi ki bütün emeğimizin karşılığını almış gibi hissettim.

"Fıstık, hoş geldin!" dedi Korhan, bana sımsıkı sarılarak. Ardından Zeynep'e dönüp aynı sıcaklıkla sarıldı. "Sen de hoş geldin."

"Hoş buldum," dedi Zeynep, gözlerinin içi gülerek.

Korhan, bizi baştan aşağı süzdükten sonra abartılı bir ciddiyetle konuştu. "Ne güzel olmuşsunuz lan siz! Bugün yanımdan ayrılmayın, biri size bakarsa kan akıtırım ulan!"

Gözlerimi devirerek uzun masaya doğru yürüdüm. O sırada Zeynep'in alçak sesini duydum. "Karam geldi mi?"

"Birazdan gelir," dedi Korhan. Adımlarımı yavaşlatmıştım, kulaklarım onların sohbetindeydi.

"Gelsin de bizim kızı görsün," dedi Zeynep heyecanla. "Dibi düşecek yemin ederim!"

Korhan kahkahayı bastı. "Sen bir de komutanımı gör. Maşallahı var vallahi. Korkuyorum, Leyla bizi umursamadan adamın üzerine atlayacak."

İkisinin gülüşmelerine ben de katıldım, sonra masanın yanına dönüp herkese gülümseyerek seslendim. "Merhaba!" Tam o sırada bacağıma sıkıca sarılan minik Pamir'i gördüm. Elbiseme dikkat ederek onu kucağıma aldım.

"İzo!" dedikten sonra yanaklarımı tutup alnımdan öptü.

"Nasılsın güzelim?" dedi yanıma gelen Kadir abi.

"İyiyim abi," dedim sevinçle.

"İyi ol güzel kardeşim," diye karşılık verdi, sonra Pamir'e döndü. "İn kızın kucağından, elbisesini kirletme." Pamir dudaklarını büküp babasına uzanınca gülmeden edemedim.

"İzem abla, çok güzel olmuşsun." Arkamı döndüğümde Esmâ'yı gördüm.

"Teşekkür ederim Esmâ, sen de çok güzelsin." Bunu söylerken gerçekten samimiydim çünkü onu gören herkes aynı şeyi düşünürdü. Esmâ

utancından kıvrıcık saçlarına dokundu, kızarmış yanaklarını saklamaya çalıştı.

“Teşekkür ederim,” dedi fısıltıyla.

Biz masaya yerleşmişken Dağhan, Zafer ve Uraz içeri girdi.

“Ooo, komutanım bu ne yakışıklılık!” dedi Zafer, Kadir abiye bakarak.

Kadir abi enseye tokadı yapıştırdı. “Ben hep yakışıklıydım lan, geç yene!”

“Tabii komutanım,” dedi Dağhan, ardından Gül ablaya dönüp kibarca ekledi. “Yenge, siz de çok güzel olmuşsunuz.”

Gül abla kocasına ters ters baktı. “Şu dağ ayısı olmasa daha da güzel olabilirdim. Kıskanç koca da hiç çekilmiyor.” Ben kıkırdarken içimden aslında bütün kocalar böyledir, diye geçirdim.

“Merhaba,” diyen sesle başımı çevirdiğimde Alin ve Güneş’i gördüm. Daha önce onları sivil kıyafetle görmüştüm ama bu kez... Bir başka parlıyorlardı. İkisi de elbiseyle olağanüstü görünüyordu.

“Hoş geldiniz, oturun,” dedi Gül abla.

Alin, Korhan’ın yanında kalan sandalyeye oturdu. Güneş ise Uraz’ın yanına geçti. İkisi de masaya yerleştiğinde Korhan ile Uraz’ın gözleri istemsizce büyüdü.

Korhan, ciddi görünmeye çalışarak seslendi. “Böyle üşümez misin sen?”

Alin başını ona çevirip kaşlarını kaldırdı. “Neden üşüyeyim?”

“Çünkü...” dedi Korhan, elbisesini işaret ederek. “Biraz açık. Hatta açıktan daha da açık.”

Alin gözlerini devirdi. “Komutanım, siz dağda bayırda göreve gide gide mağara adamı olmuşsunuz.”

Ben kahkaha atınca Korhan bana sinirle baktı. Elimi kaldırıp özür diler gibi mırıldandım. “Pardon.”

“Sen bilirsin,” dedi dişlerinin arasından.

Alin hemen araya girdi. “Ben bilirim zaten.” Alin’e kesinlikle biraz cilve öğretmem lazımdı. Böyle giderse adamı elinden kaçıracaktı.

Korhan’a doğru eğilip kısık sesle mırıldandım kendimi durduramadan. “Dibirt düştü.”

Sinirle bakışlarını üzerime dikti. “Sus!”

Omuz silktim. “İkisi de siyah giyinmiş. Hangisine daha çok yakışmış?” Esmâ da Alin de siyah elbiseleriyle oldukça dikkat çekiciydi.

“Alin,” dedi Korhan, tek an bile düşünmeden, umursamaz bir sesle.

Sırıttım. "Sen bu kızdan hoşlanıyorsun, kabul et. Zaten Esmâ'yı hiç sevmedin değil mi? Hep senden kaçması dikkatini çekti..."

Bana yandan öyle bir bakış attı ki dudaklarımda beliren alayın yerini hızlıca bir suskunluk aldı. "Susacak mısın sen acaba Leyla?" dedi, sabrının sınırına dayanmış gibi.

Gözlerimi devirip önüme döndüm. "Zaten sizi düşünende kabahat. Bana ne ki? Git ağla, sonra üzerime gelme ama. Hiç üzülmem sana. Kızlar senin ne..."

"Nefes al, nefes." Kulağıma değen fısıltıyla, kelimelerim boğazımda düğümlendi. Dudaklarım aralanmış halde, kıpırdamadan öylece kaldım.

"Hoş geldiniz komutanım."

"Hoş buldum." Ön taraftan dolanıp tam karşıma oturduğunda gözlerim istemsizce ona kaydı. Jilet gibi siyah gömleği vücuduna kusursuz oturmuştu; göğsünün üç düğmesi açık, boynundaki künye ışıktaki hafifçe parlıyordu. Boynunda belli belirsiz duran o iz, sanki ona sertliğinin yanında farklı bir çekicilik katıyordu. Sert hatlı yüzü, gözlerindeki o karanlıkla birleşince... Nefes almakta zorlandım.

Herkes sohbete dalmışken Korhan alaycı bir gülüşle bana eğildi. "Dibin düştü değil mi?"

Karam'a bakmadan sakince cevapladım. "Yakışıklı olmuş."

"Hep öyleydi canım komutanım."

Onu görmezlikten gelip yerimde oturmaya devam ettim. Dakikalar geçti, kalabalık neşeyle kendini müziğe ve sohbete bırakmıştı.

"Kızım ne oturuyorsun, kalksana!" dedi Zeynep, beni çekiştirerek.

Başımı iki yana salladım. "Ben oynayamam." İtirazlarıma rağmen elimden tutup beni ortaya çekiştirdi. Herkes kahkahalarla oynayıp eğlenirken, ben üzerimde sadece onun bakışlarını hissediyordum. Kısık gözleriyle beni baştan aşağı süzüyordu. Attığım her adımı ezberlemek ister gibiydi. Bunu saklamıyordu da. Bu netliği hoşuma gidiyordu. Çünkü ben ne kadar açık ve dürüstsem, ondan da aynı şeyi bekliyordum.

Yerime dönüp su bardağını elime aldım. Tam dudaklarıma götürürken sandalyesine yaslanmış halde oturan adamın uyarı dolu sesini duydum. "Elbisene dikkat et."

"Anlamadım?"

Bakışları elbisemde gezindi. Ve sonra göğüs dekoltemde durdu. "Fazla eğilme." Sesinde bu kez daha sert daha korumacı bir ton vardı.

Bardağı masaya bırakıp ona meydan okuyan gözlerle baktım. “Eğilmedim ki. Hem, diyelim ki eğildim...” Gözlerimi kısıp sesimi hafif alaycı çıkardım. “Senin gözlerin neden üzerimde?”

Omuz silkti. Kollarını masada birleştirdi, kaslarının gömlek kumaşını girmesi istemsizce dikkatimi çekti. Yutkunmak zorunda kaldım. “Sen dikkat etmeyince ben ediyorum.”

Dudaklarımda sahte bir gülümseme belirdi. “Gerek yok. Kendim dikkat ederim,” dedim ve bardağı tekrar dudaklarıma götürdüm. Tek kelime etmeden bardağa yaslanan dudaklarımı izledi öylece.

Saatler ilerledikçe ortalık coşkun bir hal aldı; gören sarhoş olduğumuzu sanabilirdi. Şarkıya eşlik edip kahkahalar atarken Zeynep ile Korhan bir anda enerji patlamasıyla ayağa fırladı. O anı kaçırmak istemedim; telefonumu çıkarıp kayda aldım. Masayı bırakıp onları kaydederken ben de şarkıyı kendi kendime mırıldandım.

Tüm bunlar olurken Karam’ın bakışları yine üzerimdeydi. Bu kez daha yoğun daha farklıydı. Sessizliğini bozmuş, gözleriyle konuşuyordu. O bakışlarda gizlenen şey, yalnızca karanlık değildi artık. Arzu vardı. *Açık, saklanmamış, keskin bir arzu.*

Sanki beni içine çekmek, bütün ipleri elimden almak istiyordu. Ama aynı zamanda ipleri tamamen bana kaptırmaktan da korkuyordu. Ve ben de korkuyordum; onun bakışlarının büyüünden çıkamayacağımı biliyordum.

*Bu gece gel benim ol diyemem,
Sana ben aşkımı söyleyemem.**

Gözlerimi gözlerinden kaçırmadan ona karşılık verdim; bu gece de hep yaptığım gibi bir adım bile geri atmadan, cesaretle karşısında durmaya kararlıydım. Karam’ın arzulu bakışları, içimdeki cesareti ateşlendiriyordu. Bu kez ne korku ne de tereddüt vardı; gözlerimle ona meydan okuyordum. Dudaklarımdan dökülen her kelimeye biraz daha cesur, biraz daha korkusuz bir şekilde ona doğru sürüklendim.

*Utandırım beni öp diyemem,
Ele güne sorma beni...*

Tek kaşı havalandığında sııttım. Ona söylediğimi düşünüyordu. Yanılmıyordu.

Aramızdaki mesafe gözlerimizle kapanırken onun güçlü duruşuna kendi cesaretimi sarmaktan çekinmiyordum. Karam’ın gözleri, bana her şeyini

* Serdar Ortaç, *Karabiberim*, 1994.

vermeye hazırken ondan bunları almaktan çekinmiyordum. Artık sözler değil, gözlerimiz konuşuyordu; aramızda dokunmadan, hiçbir söze ihtiyaç duymadan kunduğumuz o bağda, yalnızca biz vardık. Bir uçurum vardı karşımızda, oraya doğru yürüyorduk.

Zaten parumparça olan iki kişi bir uçurumdan atlamaya mı korkacak?

Şarkı bittiğinde Zafer kendini sandalyesine bırakarak, "Öldüm öğlüm!" dediğinde Karam'la sessiz bakışmamız da son bulmuştu.

"Komutanım, sizi sandalyeye mi yapıştırdılar?" diye takıldığında ben kahkahayı bastım.

Karam ağır ağır başını çevirip elini Zafer'in omzuna koydu. "Seni buraya gömerim Zafer."

Zafer yanaklarının içini ısıtıp kükürdü. "Özür dilerim, komutanım."

Karam gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Dileme Zafer, dileme" Sandalyesini geriye itti, masanın üzerindeki sigara paketini ve çakmağı aldı. Bana kısa bir bakış atıp arka kapıya yöneldi.

Boğazımı temizleyip ayağa kalktım hemen. Bahçeye açılan kapıdan çıktığımda arkası dönüktü. Sigara dumanı havada kıvrılarak yükseliyordu. Her gördüğüm sigara dumanında avuç içim sızlarken onun her içmediği sigarada elleri titriyordu.

Belki de hatayı tam olarak burada yapmıştık biz... O sigara kokan bir adam, ben ise göğsünde yanık izi olan o kadın...

Topuklularımın sesini duymaması imkânsızdı ama yine de tepki vermedi. Sadece karşıya bakıyordu. "Sigaraya bağımlı hale gelmişsin," dedim sesim biraz kırılgan biraz da sitemkârdı.

Dudaklarının arasındaki dumanı ağır ağır üflledi. "Bir şeye alışınca bırakması zor oluyor." Sonra başını çevirmeden ekledi. "Neden geldin?"

Omuz silktim. "Yanına gelmek istedim sadece."

Başını çevirip gözlerime baktığında o karanlık bakış, içimi titretmişti. "Üşüyeceksin, içeri geç."

Boş ver der gibi elimi salladım. "Üşümem."

Derin bir nefes aldı, gözlerini tekrar karşıya çevirdi. "İçeri geç, Narçiçeği. Yalnız kalmak istiyorum."

Yanında beni istemediğini hissetmek, kalbimin üzerine soğuk bir ıslak bırakmış gibiydi. Kırıldığımı ona belli etmedim. Dudaklarımı sıktım, hiçbir şey demeden döndüm ve içeri girdim. Yerime oturduğumda bacağını sinirle sallıyordum.

"Ne oldu?" dedi Korhan, beni süzerek.

Omuz silktim çocuk gibi. “Hiç.”

“Karam mı bir şey dedi?” diye üsteledi.

Yine omuz silktim. Dudaklarımı büzüp sustum. O sırada Karam’ın içeri girdiğini gördüm. Masaya doğru ağır adımlarla yaklaşırken gözlerimi devirdim. “Gıcık yüzbaşı.”

Sakin bir müzik yayılıyordu ortama. Korhan kulağıma eğildi, sesi alçak ama eğlenceliydi. “Dans edelim mi fıstığımız?”

Karam’a baktım. Bana hiç bakmıyordu; masayı izliyor, sanki ben orada yokmuşum gibi davranıyordu. Sandalyeden kalkıp, “Edelim,” dedim. O beni görmüyorsa ben de ona kör olurdum o zaman.

Ortaya geçtiğimizde elimi Korhan’ın omzuna bıraktım. O da belimden tuttu. Yanağıma yakın bir tonda fısıldadı. “Karam’ı dansa kaldırsana.”

Kaşlarımı kaldırıp gülümsedim. “Onun beni kaldırması gerekmiyor muydu?” İçimde ukde kalan şey, belki de tam olarak buydu. *Beni dansa kaldırmasını isterdim.* Aklıma bahçedeki o mesafeli hali geldi. İçim burkuldu. Yok, nah görürdü beni artık.

“Kavga mı ettiniz?” dedi Korhan, anlamaya çalışıyordu. Başımı iki yana salladım. “Adamın psikolojisini düzelteyim derken daha da bozuyorsun galiba.” Korhan güldü.

“Benim neşeli hayatıma dahil olmak kolay değil. Onu hayatıma alıyorsam kıymetimi bilmeli,” dedim, gülümserken.

Kıymetimi bilmiyorsa neden ben onun için kıymetli hissetmek istiyorum hâlâ?

“Bak bak,” dedi Korhan kaşını kaldırarak. “Hayatına mı alıyorsun?”

Omuzuna vurdum sertçe. “Sus, Korhan!”

“Emredersiniz komutanım.” Gülüp başımı yana çevirdiğimde gözlerim Karam’ın gözlerine çarptı. Bakışlarımız keskin bir kıvılcım gibi birbirine değdi ama bunun fazla sürmesine izin vermedim. Hemen dansa yoğunlaştım. Yine de kalbim, o kısa bakıştan sonra yerinden fırlayacak gibiydi.

Geceyi fazla uzatmadan sonlandırma kararı aldık. Zeynep, İstanbul’a döndüğü için birkaç gün Kadir abilerde kalacaktım. Tek kalmama izin vermediği gibi Âdem Albay da üstüne basa basa, “İzem sana emanet,” demişti. Bu yüzden lojmana gelmiştik.

Karam bütün gece yüzüme bakmamıştı. Ben ise inatla gözlerimi ondan ayırmamıştım. Belki konuşur, bir tepki verir diye kaç kez ayağına bastım

hatırlamıyorum. Ama tek kelime bile etmedi. Onun bu suskunluğu, konuşmasından daha yorucu bir işkenceydi.

Sıcak bir duş alıp kıyafetlerimi giyindim. Aynanın karşısında saçımı havluya sardım. Yorgunluğum ağır bir battaniye gibi üstüme çökmüştü. Göz kapaklarım neredeyse kapanmak üzereydi. Fazla oyalanmadan banyodan çıktım. Kapıyı kapatıp arkamı döndüğümde balkondan içeriye adeta atlayan bir silüet gördüm. Çığlığım boğazımda yükselmişti ki bir el hızla ağzımı kapattı.

"Şşş, sakin. Benim."

Gözlerim büyüyerek ona kilitlendi. Elinin üstüne elimi koyup yavaşça indirdim. "Karam?" dedim nefesim kesilmiş halde. "Senin ne işin var burada? Nasıl çıktın buraya? Ya düşseydin? Delirdin mi sen?!"

Sesi benim gibi kısık olsa da içinde fırtına taşıyan bir tonla cevapladı. "Delirdim. Delirttin."

Şaşkınlığım öfkeye dönüştü. "Ben ne yaptım? Salak mısın sen!"

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme kıvrıldı ama bu gülüşte ne mutluluk vardı ne huzur. "Ne mi yaptın?" dedi. Üzerime hafifçe eğildi. "Akıl mantık bırakmadın. Siktin attın hepsini."

Küfrünü görmezden geldim, öfkem yerini meraka ve kalp çarpıntısına bırakıyordu. "Saçmalama! Tüm gece buz kestir, bana bakmadın bile. Şimdi hırsız gibi odamda dikiliyorsun. Neden geldin buraya?"

Gözbebekleri titrerken nefesleri hızlandı. "Çünkü... Yapmam gereken bir şey var."

Kaşlarımı çattım, kalbim deli gibi çarpıyordu. "Ne yapacaksın benim odamda?"

Sakinleşmiş gibiydi. Adımını bana doğru attığında aramızda mesafe kalmadı. "Tüm gece yapmak istediğim ama kendimi zorla tutup yapmadığım bir şeyi yapacağım," dedi, dudakları neredeyse kulağıma değecek kadar yakınımdaydı.

Yüzüm ağlamaklı bir hal aldı. "Ne yapacaksan yap, sonra da çık git. Rezil olacağız millete. Odaya biri girerse ne olacak?" Bana cevap vermedi. Gözlerine baktığımda yutkundum. Dudaklarımda olan bakışlarının yoğunluğu nefesimi kesiyordu. "Karam?" dedim içime kaçan sesimle.

Aniden üzerime gelmesiyle gözlerim kocaman açıldı. "Dayanamıyorum Narçiçeği. Dayanamıyorum!"

Elini bekime dolayıp beni kendisine çekmesi ve dudaklarımızı birleştirmesi sadece birkaç saniyesini almıştı.

Evet, şu an tam olarak Karam'ın dudakları benim dudaklarım üzerindeydi. Öpmüyordu. Öylece duruyordu. Sanki hareket etse bu büyü bozulacaktı gibi korkuyordu.

Kaç kez bu kadar yakınlaşmıştık ama ilerisi olmamıştı. Onu deli gibi öpmek isterken şu an dudaklarının sıcaklığını hissediyordum. Ve bunu hissetmek omurgamdan aşağıya doğru soğuk terlerin akmasına neden oluyordu. Gözlerim şokla açıldığında neler olduğunu idrak etmeye çalıştım. Kalbimin atışları hızlandığında dudaklarımın üzerindeki dudaklar hareket etti ve gözlerim tekrar kapandı. Dudakları aralandığında yaptığı baskıyla benim de dudaklarım ona itaat eder gibi aralandı. Üstdudağımı kavrayan dudakları kalbime, aklıma ve bedenime ayrı ayrı, hiçbir zaman hissetmediğim garip hissi yayıyordu.

Yüzümdeki eli saçımdaki havluyu açtığında, ıslak saçlarım omzuma döküldü. Havlunun yeri boylamış olması ikimizin de umurunda değildi. Elleri saçlarıma kaydırdığında bayılacağımı düşündüm. Yanımda sabit kalan ellerimle omuzlarına tutundum sıkıca. Belime yaptığı baskıyla göğsüm tamamen göğsüne yapıştı. O an açıldı algılarım ve ben sanki o an geldim kendime.

Karam Arslan Türker beni öpüyordu.

Ve ben, kendimi ona korkmadan teslim etmiştim.

Gözlerim açıldığında onun gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Bir elim omzundan ensesine doğru gittiğinde, kıpırdatmadığım dudaklarımı kıpırdattım. Bu kez o durdu. Onu öptüğümü, karşılık verdiğimi idrak etmek ister gibi gözlerini açtığında boynuna yaptığım baskıyla kendime daha çok çektim onu ve bu kez ben durmak istemiyormuşum gibi saldırdım dudaklarına.

Dilimi kullanarak dudaklarını araladığımda gözlerim kapandı. Üstdudağımı kavradığımda omuzumdaki elini yüzüne çıkardım. Sakalsız yüzüne dokunan parmak uçlarım sanki bu anı bekliyormuş gibi onu hissetmeye başladı. Yüzünün her çizgisine dokundum ezberlemek ister gibi.

Üstdudağımı dişleri arsına alıp hafif çekiştirdiğinde küçük bir inleme kaçtı dudaklarımdan ve onun dudaklarında kayboldu. Isırdığı dudağımı emip öptü ve bu kez de altdudağımı kavradı. Boynumu sıkan elleriyle öpüşmemiz daha da derinleşti. Ağzıma ittiği dilini kabul ettiğimde bu işin sonunun iyi bitmeyeceğini anladım. *Belki bugün değil ama bir gün gerçekten o uçurumdan yuvarlanacaktık.*

Dudaklarımız istemesek de ayrıldı. Alınlarımız birleştiğinde ikimiz de düzensiz ve hızlı nefesler alıyorduk. Saçlarımın ıslattığı parmakları

yanığıma dokunduğunda kalp ritmim mümkünmüş gibi daha da hızlandı. Parmak uçları benim gibi kokuyordu. "Makyajını bozmamak için tüm gece nasıl direndim bilemezsin," dedi boğuk sesle. Gözleri şimdi daha koyu bir renk almıştı. *Keşke dedim içimden. Keşke bozsaydın...*

Dudaklarına, rujumun iz salmasını istedim deliler gibi.

"Beni yanından neden kovdun?"

"Kovmadım," dedi. "Yanımda olduğunda düşünemiyorum, yanımda olmaman lazımdı."

"Ne düşünüyordun?"

"Senden başka düşündüğüm bir şey varmış gibi konuşmayı keser misin?" Sinirli sesine kıkırdadım. Benden biraz uzaklaştığında başını çevirip duvardaki saate baktı. Ben de baktığımda tam olarak 00.00 olduğunu gördüm.

00.00,

1 Ocak 2023.

Bakışları tekrar beni bulduğunda yüzüme yaklaştırdı yüzünü. "Saatir farkında mısın?" Başımı salladım sadece. Heyecandan kolları arasında titriyordum resmen. Dudaklarını dudaklarıma dokundurdu. "Bugün seni ilk kez öptüm," dedi dudaklarının üzerine konuşup. "Unutmamaya çalış çünkü ben unutmayacağım."

Ölsem unutmazdım.

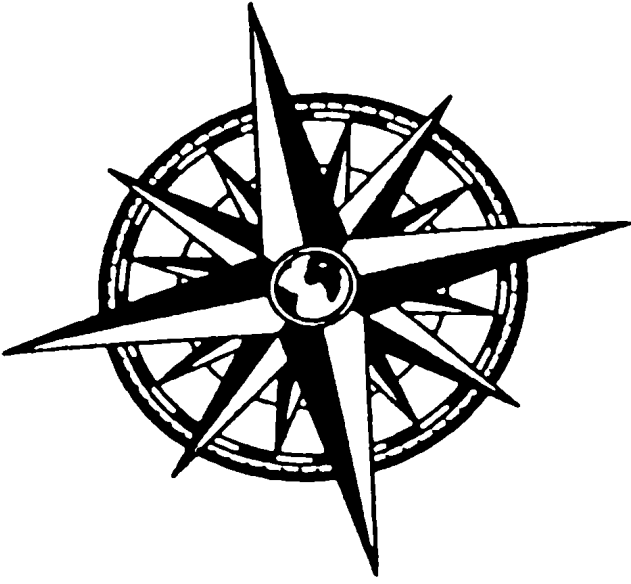
Her şeyi unutsam bu anı unutmazdım.

Dudaklarımız tekrar birleştiğinde az öncekinden daha yoğun ve tutkulu bir öpüşme başlattık.

Bugün biz sınırları yıktık ama zoru tam olarak başaramadık. Bir döngüye girdik biz bugün. İsmi *Mavera* olan bir döngüye...

Dudakları dudaklarımda, nefesi nefesimde, elleri ellerimde. Dudakları dudaklarımı ezerken kalbi, kalbim için atıyordu. Geçmişin iğrenç izlerini siliyor ve beni Leyla olarak baştan yaratıyordu.

Ben artık Leyla İzem değildim. Leyla'ydım ben. Yüzbaşı Karami'nin Narçiçeği, Leyla'sı ve maverası... Leyla'ydım ben. Artık sadece Leyla'ydım...

9. MAVERA BEKLENMEDİK BİR ANDA

Bazı anlar vardır unutmak istemediğiniz. Tüm kötü veya iyi anıları silip de bir tek onu aklınızın en derinine kazımak istersiniz. O anların birindeyim işte.

Hayatımın son yedi yılını silmek isterdim hep. Yaşadığım en kötü anlardı çünkü. Fakat öyle bir şey olur ki bir zamanlar sana zehir olan o hayatı bile seversin.

Bir adam gelir ve tüm hayatını değiştirir.

Karam Arslan Türker geldi ve tüm hayatımı değiştirdi. Zelzele etkisi yarattı; kalbimde, aklımda, hayatımda.

Kaç dakikadır dudaklarının sıcaklığını hissediyorum, bilmiyorum. Bildiğim tek şey, ikimizin de ayrılmaya niyeti olmadığıydı.

Nefes bile almadan devam ettirdiğimiz bu öpüşmeyi bölen şey, tüm lojmanı ayağa kaldıran ses oldu. “Nerede o?” diye bağırان Kadir abinin sesini duyup ayırdık dudaklarımızı. Öyle hızlı nefes alıyordum ki göğsüm Karam’ın göğsüne çarpıyordu. Başım kalbinin üzerine düştüğünde kulaklarım hem onun kalp atışlarını hem de Kadir abinin sesini duydu.

“Ne oluyor Kadir? Delirdin mi?” dedi Gül abla.

“O Karam olacak şerefsiz nerede?”

Başımı hızla kaldırıp Karam’ın gözlerine baktım. “Karam mı dedi o?” diye sordum nefes nefese.

Gözleri öyle yoğun bakıyordu ki kalbim duracaktı neredeyse. “İkimiz de aynı şeyi anladığımıza göre?”

Gözlerim kocaman açıldı. “Burada olduğunu biliyor mu?”

Onun cevap vermesine kalmadan kapının önünde, “Leyla, aç şu kapıyı!” diye bağırdı Kadir abi.

Gözlerim büyüdüğünde Karam'ın kolları arasından çıkıp kapıya koştum ve düşünmeden kilitledim. Sırtımı kapıya dayayıp şaşkınlıkla baktım Karam'a. "Rezil olduk!"

"Kapıyı kilitlediler!" diye bağıırıp kapıyı zorladı.

"İçeride olduğunu biliyor," dedim ağlamaklı sesle.

Karam yanıma gelip karşımda durduğunda, benim aksime oldukça rahattı. Bana doğru eğildiğinde yakalanmanın verdiği utancı bir kenara bırakıp anın heyecanına kapıldım. Fısıltıyla, "Bilsin?" dedi sorar gibi.

"Ama..." dedim tereddütle, lafımı kesti.

"Çok konuşuyorsun," diyerek belime sarıldı ve dudaklarımızı yeniden buluşturdu. Sanki kapının ardında Kadir abi yokmuş gibi ve bizi sabırsızca beklemiyormuş gibi beni duvara yasladı; dünyada yalnızca o ve ben varmışız gibi bir boşluktaydık. Yavaşça dudaklarımı dişleri arasına aldığıında kalbim hızla çarptı. Avuçlarımı yüzüne koyup yanaklarını kavradım, derin bir nefesle ona karşılık verdim; her öpüşümde kendimi kaybettim.

Öpüşmemiz zamansız bir döngüye girmiş gibiydi. Karam'ın eli saçlarıma kaydığıında öpücüğü daha da yoğunlaştı. Dudakları sanki benim dudaklarımı daha fazla hissetmek istiyormuş gibi aralandı, daha kararlı bir tutkuyla öptü beni. Parmakları saçlarımda gezinirken başım dönüyor, nefes almakta zorlanıyordum. Derin bir haz dalgasıyla altdudağını emdim ve hafifçe geri çekildim. O an, her şeyden uzaklaşmak ve yalnızca ona odaklanmak istesem de kapının ardında bekleyen Kadir abiyi düşünmeden edemiyordum.

Bir nefes alıp, "Dur," dedim, bunu aslında hiç istemeden.

Alnını alnıma yasladı, nefesi nefesime karışırken yüzündeki siniri bastırmaya çalışıyordu. "Sikeceğim bu Kadir'i de," dedi, fısıltıya karışan öfkeyle.

Gözlerimi kapayıp hafifçe güldüğümde az önce beni öptüğü dudaklarına bastırdım avucumu. Islaklığını hissediyordum. "Çok ayıp," dedim titreyen sesime aldırmadan. Bir şey demedi. Onun yerine, dudaklarına bastırdığım avucuma derin öpücük bıraktı. Kalbim tekledi.

Mirza'nın kestiği avuç içimi öpmüştü.

"Nereden biliyor burada olduğunu?" diye sordum konuyu değiştirip. Elini belimde hissettim, parmakları tenime hafifçe dokundu, öyle ki içime huzurla karışık bir zevk kıvılcımı yayıldı.

“Korhan’ın balkonuyla senin balkonun yan yana,” dedi, dudaklarıma bakarak. Az önce dakikalarca öpüşmemiz ona yetmemiş gibiydi. “Oradan geçtiğimi gördü...”

“Lan, bu kapı neden kilitli?!” diye bağırdı romantik anımızın katili olan Kadir abi.

“Kapı götüne girsin, Kadir!” diye bağırarakken elimle tuttum ağzını yeniden.

“Rezil olduk zaten, sus.”

Yüzünü buruşturdu. “İlk öpüşmemizin böyle olacağını hayal etmemiştim.”

O, beni öptüğü anı hayal mi etmişti?

Bu itiraf, öpücüğünden daha etkiliydi benim için.

Geri çekilip yutkundum zorlukla. “Git hadi, kapıyı açacağım. Daha fazla olay çıkmasın.”

“Gideyim?” dedi kaşını havalandırıp.

“Burada mı kalacaktın? Çık git hadi, rezil olduk yeterince.” Sinirim ona değildi elbette, sadece... Ben de böyle hayal etmemiştim.

Derin nefes aldığı anda gözlerime bakmasından anlıyordum gitmek istemediğini. Elini ensesine attı. “Gidiyorum o zaman ben.” Gözüme çok tatlı görüldüğünün farkında bile değildi. “Son kez,” dediğinde artık sanki alışmış gibi dudaklarıma uzun öpücük bırakıp sırtını döndü bana. Anın etkisinden çıkmam zaman alsa da o, balkona çıktığında peşinden gittim. Korhan’ın eviyle Kadir abilerin evi aynı kattaydı ve Korhan’ın evinin bir odasının balkonuyla benim kaldığım odanın balkonu neredeyse bitişikti. Karam’ın bana kolayca gelmesinde bunun etkisi büyüktü.

Ayağını demirlerin üzerinden attığında endişeyle, “Dikkat et,” dedim. Tamamen balkona geçtiğinde derin nefes aldım. Yüz yüze geldiğimizde ani bir panik kapladı içimi. Şu ana kadar her şey iyiydi ama garip şekilde utanıyordum.

Ben ve utanmak, olacak iş değil.

Dudaklarımı ıslatıp, “İyi geceler,” dedim ve onun bir şey demesine izin vermeyip balkon kapısını kapattım. Elim kalbime gittiğinde sevinemiyordum bile evden yükselen seslerden dolayı.

“Kadir, kız uyuyor. Gel gidelim.”

“Lan gördüm diyorum, gördüm. Balkondan odaya girdi.”

Derin nefes alıp kapıya doğru gittiğimde kilidi çevirip açtım kapıyı. İkisi de sustuğunda sanki bir şey olmamış gibi baktım onlara. "Abi?"

"Abim?" diye karşılık verdi. "Neredeydin güzel kardeşim?"

"Duşta?" Yalan yok, duştaydım (!)

Tek kaşı havalandı. "Saçındaki havlu neden parkelerin üzerinde?"

Elim saçıma gittiğinde bir yalan düşündüm hızla. "Banyodan çıkınca sesi duydum, elimden kaydı." *Şahsen ben olsam inanırdım.*

Gül abla, Kadir abinin kolundan tutup çekiştirdi. "Kadir, rezil edecek sin kendini. Gel gidelim."

"Abla, ne oluyor?" diye sordum anlamazlıktan gelip.

Kadir abi bir adım yana gitti. "Nerede o şerefsiz?" Sakin sesi sinirini belli ediyordu.

"Kim abi?" *Çarpılacağım. Vallahi bir gün çok pis çarpılacağım.*

"Leyla, beni delirtme! Karam'ın buraya geldiğini gördüm."

"Abi..." dedim kısık sesle. Daha fazla yalan söyleyip dibe batamayacaktım.

Gözünü kapattı. "Sus, düş önüme." Gül ablaya masum kedi bakışı attım ama o da şoka uğramış gibi bakıyordu bana. *Resmen eve adam atmışım gibi görünüyorum şu an!*

Bir şey demeden masum masum gidip salondaki koltukların birinde oturdum. Kadir abi karşıma geçtiğinde Gül abla da arkasındaydı. "Ben anlamıyorum." İki elini arkasında birleştirmiş, salonda volta atıyordu. Ben ise elimi önümde birleştirmiş ona bakıyordum.

Kadir abi ile Gül abla benim için, sıradan bir aile değildi; gerçekten bir abi, bir abla gibilerdi. Normalde biri bana böyle sorgulayıcı davranış anında cevap verip haddini bildirirdim. Ama Kadir abi... O başkaydı. Buraya geldiğim ilk günlerde soğuk, rüzgâr derken sık sık hastalanırdım, o da başucumda saatlerce beklerdi. Hamsiyi sevdiğimi bildiği için her seferinde kendi eliyle hazırlayıp getirirdi. Gece geç vakit eve dönsem arayıp vardın mı diye sorardı; beni önemser ve kollarlardı.

Bir de o muzlu, kakaolu rulo pasta olayı vardı... Ne kadar sevdiğimi bilir, sırf beni mutlu etmek için karargâhtaki odamda, masamın üzerine bırakırdı. Bunu hâlâ yapmaya devam ediyor. İşte o, bana ailemden birinin varlığını hissettiren gerçek bir abi. Ve fark ediyorum ki beni sorgulayıp benden hesap sorması hoşuma bile gidiyor; biri beni düşünüyor, benimle aile olmanın anlamını yaşıyor.

“Kadir, artık sakinleş. Kız yirmi beş yaşında, hayatına karışma!”

Gül ablanın söylediği şey adımlarını durdurdu. “O, benim kardeşim!” dedi bastırarak. “O, bana emanet. Âdem Albay’ın bana emaneti. Ama her şeyden önce, bu evin kızı. Abisiyim ben onun, tabii ki karşıma alıp konuşacağım!”

Âdem Albay... Bana baba şefkati, baba sevgisi gösteren adam... Herkesin ciddi biri gibi tanıdığı o adam, bana kıyamıyordu. Bakışlarında bir baba sevgisi vardı. Kızına baktığı gibi bakıyordu bana hep.

“Hayatım,” dedi Gül abla sakince. “Sen konuşmuyorsun, bağıırıyorsun. Sakin sakin konuşsan?”

Kadir abi derin nefes aldı. Bana baktı, sonra Gül ablaya çevirdi bakışlarını. Tekrar bana baktı. Döndü kapıya baktı. Düşündü, düşündü, düşündü ve sonunda bana dönüp şöyle dedi. “Evleneceksiniz.” Evet evet, tam olarak evleneceksiniz, dedi!

“Ne?” dedim şokla.

“Yok artık!”

“Abi delirdin mi, ne evliliği?” dedim büyüyen gözlerle. Gerçekten delirmişe benziyordu.

Kaşları çatıldı, eli yumruk oldu. “Odana geldi, öptü mü seni?”

Geldik zurnanın zort dediği yere.

“İyice kafayı yedi.” Gül abla hayretle bakıyordu kocasına.

Fazla duraksamadan, “Yok abi ya,” dedim. “Sadece bir şey sor...”

Lafımı bitirmeden kapıya doğru adımladı. “Ulan ben onu gebertmez miyim?” Evden fırlayıp çıkmadan Gül ablayla koşup karşısına geçtik. Gül abla kolunu tutarken ben her an *bir yerde yirmi dört saat oturma grevi* başlatmak üzereydim. Kapının önüne kamp kuracaktım evden çıkmasın diye.

“Sakin ol kocacığım,” dedi Gül abla kolunu okşayıp.

Şu an, bu yerde Dağhan’a ihtiyacımız var. Çünkü Kadir abi, patlamaya hazır kurulu bomba gibi.

Bomba imha ekibi, imdat!

Başını iki yana salladı. “Olamam gülüm, olamam. Kardeşimi...” Gözünü kapatıp sinirle nefes aldı. “Allah’ım delireceğim!”

“Abi...” dedim masum masum.

“Sus Leyla!”

Gül abla bana bakıp göz kırptı imayla. “Sen git, ben hallederim.”

Dudak bükrüm. "Kızgın bana."

Güldü. "O sana kızar mı hiç? Yarın bir pasta alıp konuşur, görürsün." Kolumu sıvazladı. "Git uyu."

Başımı salladım ve koltuğa oturup sinirle soluyan Kadir abiye baktım. Salondan çıktığımda ise, "Kapını, pencereni kapat. O lavuk girerse de haberim olsun, topuğuna sıkmazsam adam değilim!" dedi yüksek sesle.

Bu kez ben sıkacaktım topuğuna. Geldi, öptü, bombayı saldı ve çekip gitti

Odama girip kapıyı kapattığımda yüzümde belli belirsiz bir tebessüm peyda oldu. Elim havalandı ve dudaklarıma dokundu parmaklarım. Kalbim hızla çarpmaya başladığında ben hâlâ herkesten kaçan kadının, bir adama bu kadar yaklaşabilmesini sorguluyordum.

Dün gecenin üzerimde olan yorgunluğunu atamadan, tüm günümü klinikte geçirmiştım. Tatildi bugün, klinikte danışanım yoktu ama eve gitmek istememiştım. Gece yerimde bir sağa bir sola dönmüş, ergen ve ilk öpücüğünü sevdiği adama kaptıran kızlar gibiydim. Oysaki... Tamam, basit bir öpücüktrü demeyeceğim. Adamın dudaklarını neredeyse yiyecektim. Ama garipti işte.

Ona âşığım, diyemem. Henüz değil. Ama inkâr edemeyeceğimiz kadar güçlü, herkesin görebileceği bir çekim var aramızda. İkimiz de farkındayız, ikimiz de gözlerimizle hissettirdik bunu. Geri çekilmek için bir an bile durmadık; ilk başlarda uzak durmaya çalıştı, direndi belki ama inadım galip geldi. Ve şimdi, aramızdaki bu karşı konulmaz bağla, her zamankinden yakın hissediyorum kendimi.

Anlaşmalı çıkılan bu yolda, onu tedavi edecektim; iyileşecekti, gidecektim. Gitmek istiyor muyum diye sorulursa eğer... Hayır. Bu sitemim sadece ailem yüzündendi. O zengin, şımarık kız olmaya hazır değildim. Annemin yüzünü görmek istemiyordum. Burası benim son durağımdı. Çıkış yolum değil, kaçış yolumdu. Önceden aklım ve mantığım bağlıydı buraya fakat şimdi... Bunu yapmamalıydım, evet. Karam için gideceğime söz verip bir gün onun için burada kalmak istememeliydim.

Kafamı çalışma masama yaslamış, gözlerimi kapatmıştım. Sabah erkenden uyandığımda Kadir abi ile karşılaşmamaya çalışmış ve evden çıkmayı denemiştım. Fakat mutfaktan, "Leyla!" diye bağırın abimin sesi ile oraya gitmeye mecbur olmuşum. Ben azarlayacağını düşünürken o gülümsemiş

ve. “*Muzlu rulo pasta?*” demişti. Ardından da sarılıp uzunca saçımı öpmüştü. Ama tabii ki, “Evlilik meselesi hâlâ geçerli,” dediğini de unutmu-yorum...

Bir de Esmâ vakası var... Derdini anlıyordum ve ilk kez birisinin derdi-ni anlamak bana dert oluyordu. Bu kez resim yapmak bile sakinleştiremedi beni. Onun her dakika bir bahaneyle Karam’ı sormasına sinir oluyordum. Olmamalıydım.

Bu yasaklar ve yeminler... Şeytan diyor ki sik at hepsini... Ama ben şeytan falan dinlemem. Şeytanın ta kendisi olduğumu söylemiş miydiniz size?

Az önce de, “Leyla abla, karargâha giderken ben de geleyim mi?” diye sormuştu. Nedenini sorunca da, “Canım sıkılıyor, timle sohbet ederiz,” demişti. Oranın sohbet etme yeri olmadığını söylediğimde üzülmesini unutamıyorum.

Evet, bunu ben söylemiştim. Her gün gıybet yapan ve iş üstü yakalanıp Âdem Albay’dan azar işiten ben!

Kapı iki kez tıklatıldığında Esmâ’nın geldiğini düşünüp sesimi çıkartmadım. Karam hakkında soracağı soruları çekemezdim, uykum vardı! Kapı açıldığında, “Gelebilir miyim?” dedi Esmâ’nın seninin yakınından geçemeyecek olan o ses.

“Güneş?”

Gülümsedi. “Uyuyor muydun sen?”

Yerimden hızla kalkıp ona sımsıkı sarıldım. Şu an Güneş’i görmek, Esmâ’dan bin kat daha iyi hissettirdi. “Hayır, gözlerimi dinlendiriyordum,” dedim hafifçe gülümseyerek. Sarılmamızın ardından koltuğu işaret ettim. “Otur hadi.” O geçip oturduğunda yüzümde geniş bir gülümseme belirdi. “Çay mı kahve mi? Ne içersin?”

“Yok, almayayım teşekkürler.”

Fazla üstelemedim. “Hangi rüzgâr attı seni buraya?”

“Kendin dedin ya, uğra diye,” dedi hafif bir tebessümle. Acaba gülümsediğinde ne kadar güzel olduğunun farkında mıydı? Sert ve mesafeli mizacının ardında saklanan o zarif güzellik, yüzüne yayılan sıcak bir ışıık gibi ortaya çıkıyordu.

“Karargâhtan çıktığınız mı var? Şaşırdım.”

Omuz silkti. “Boşluk yakalayınca kaçtım.”

“İyi yaptın. Bana da dedikodu yapmaya biri lazımdı.”

Gözlerini devirdi bana. "Kusura bakma Leyla ama sen yokken karargâh çok sakın. Adem Albay'ın sesini duymuyoruz. *Leyla bu son uyarım!* cümlesini her gün duymaktan sıkılmıştık."

Şaşkınlıkla baktım ona. "Güneş ya, kalbim kırıldı."

"Sabah hatıra Zafer, *bugün etraf fazla sakın* dediğinde Karam Komutan'ım, *Leyla yok, ondandır*, dedi. Yokluğun belli oluyor." Karam'ın ismi geçince bile kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. Yutkundüğümde gözlerimin önünde dün gece nasıl nefes nefese ismini söylediğini canlandı.

"Ben sorarım ona bunun hesabını," dedim homurdanıp.

Kahkaha atarak başını geriye doğru attı. "Kızma. Sensiz tim çekilmiyor. Sen olunca eğitimden de yırtıyoruz," dedi göz kırpıp. "Komutanım seninle gıybet yapmamıza izim veriyor. Vermezse çenen durmuyormuş, tüm gün konuşuyormuşsun."

Ağzım şokla açıldığımda elimi masaya vurdum. "Beni, size şikâyet mi etti?"

"Yok canım ya. Şikâyet etmedi. Adama bir Leyla dedik, kendisinden geçmiş gibi yerli yersiz konuşmaya başladı."

Artığı kahkahayla birlikte kalemi fırlattım kafasına. "Sus, pislikler."

Ellerini havaya kaldırdı teslim oluyormuş gibi. "Sustum, tamam... Sen neden gelmiyorsun karargâha?"

Sıkıntılı bir nefes verdim dudaklarımdan. "Burada ilgilenmem gereken işler var. Askeriyede pek işim yok." Karam'la artık sık sık seans yapmıyorduk. İşleri olduğunu söylemişti birkaç gün önce; *beni öpmeden önce...*

"Anladım."

Onun buraya öylesine gelmeyeceğini bildiğim için ellerimi masada birleştirdim. "Eee, dökül bakalım."

Dudaklarını ıslattı. "Dökecek bir şey yok." Fakat sesi bunun aksini iddia ediyordu.

"Bana anlatabilirsin, Güneş. Arkadaş gibi de değil, bir uzman olarak..."

"Seninle konuşmak istiyorum." Tedirgindi. Belki de korku vardı içinde.

"Onu anladım." Gülümseyerek onu rahatlatmaya çalıştım. "Ne konuşacaksın?"

Nefes aldı art arda birkaç kere. "Birine anlatmam lazım artık," dediğinde işin ne kadar ciddi olduğunu anladım. "Leyla ben... Yani biz..." Gözlerini kapattı ve, "Biz Uraz'la sevgiliydik. Hatta daha fazlası... Evliyiz. Dini nikâhımız var," dedi aniden, asla duraksamadan.

Bu beni şaşırtmıştı. Aralarında bir sevgi, belki de hoşlantı olduğunu biliyordum fakat bu... Anlayamamıştım. Gözlerini açıp bana baktığında, sabit bir şekilde bakıyordum ona. Şaşkınlığımı bilsin istemedim. “Şimdi ayrı mısınız?”

Bana bakmadan cevapladı. “Üç yıl. Belki de daha çok, bilmiyorum. Buraya gelmeden önceye dayanıyor ilişkimiz. Hatta harp okulunda başladı her şey. Aynı yerde göreve gittik, hep birlikte olduk. Ama...”

Devam etmesi için, “Ama?” dedim.

Bir elini diğer elinin avuç içine aldı. Hareketlerini dikkatlice takip ettim. Parmaklarıyla oynadı. Oldukça stresli ve kaygılıydı. “Ben esir düştükten sonra ayrıldık.”

İşte burada şaşkınlığımı saklayamadan, “Ne?” diye tepki verdim.

“Operasyonların birinde Uraz vuruldu. Onu esas noktadan çıkarıp silahımı kendisini korusun diye verdim. Onun silahını almak için aşağı indiğimde...” Gözleri sağ taraftan aşağıya doğru kaydı. Birtakım duygulara veya hislere yeniden ulaştığını gösteriyordu bu.

“Devam et, ben dinliyorum seni.”

Başını sallayıp dudaklarını ıslattı. Kendisini sakinleştirmeye çalışıyordu. “Üç ay... Ya da iki ay kaldım orada. Bilmiyorum. Zaman kavramımı yitirmiştim. Akşam ya da sabah olduğunu bile anlayamıyordum bazen. Bir mağaranın içerisinde tutsaktım. Düşün, tuvalete bile gitmeme izin verilmiyordu.” Aklıma düşen anılarla ürperdim. Bana, geçmişi hatırlatıyordu her şey. Nefessiz kaldım bir an ama üçe kadar saydığımda kendime unuttuğumu fısıldadım. “Sonra...” diye devam etti. Kendime değil, ona odaklandım. “Bizim tim geldi beni tuttukları yere. Sınırı geçmişiz çoktan. Geldiler ve kurtuldum... Uraz’ı sordum, yoktu. Bir şey demediler. Karargâha geldiğimizde hiç kimseyi dinlemeden ilk onun yanına gittim.” Elini açık saçlarına attı. Dudaklarını sert bir şekilde ısırды. Hatırladığı şeyde kin, nefret ve acı vardı.

“Ne oldu yanına gidince?”

“Sarıldım, sarılmadı. Kendisini suçluyordu ama ben hiç onu suçlamadım. Sonra bir anda... Gideceğim, dedi. Bavullarını hazırlamış, tayinini istemiş.” Yutkundu. “*Gidiyorum* dedi, beni bıraktı ve gitti.”

“Ona olan nefretin bundan mı kaynaklanıyor?”

Başını belli belirsiz salladı. “Hani bana sormuştun ya ne var o gökyüzünde diye?”

Başımı öne doğru eğdim hatırladığım anıyla. “Evet?”

Kıpkırmızı olan gözlerini benim meraklı gözlerime dikti. “Ben o gece bebeğimi kaybettim.”

İrkildim. Duyduklarımınla birlikte elim dudaklarımı bularak açık kalan ağzımı gizledi. “Sen...” dedim ne diyeceğimi bilemez bir hâlde.

“Hamileydim.” Burukça gülümsedi. “Ben de bilmiyordum. Orada öğrendim.”

“Güneş...”

“O gece hastaneye kaldırıldım, uyandığımda düşük yaptığımı öğrendim,” dedi ağlayarak. “Ben... Ben onu babasına sağ salım getireceğime söz vermiştim Leyla. Babasına getirdim ama ben kaybettim onu. Belki de kaybedecektim o darbelerden sonra ama bu... O, beni tek başıma bıraktı. Yıllarca tek başıma çektim bu acıyı. Ben bebeğimi kaybettim,” dediğinde artık sakinleşecek gibi değildi.

Ayaklanıp yanına gittiğimde bardağa doldurduğum suyu ona uzattım. “Bunun için kendini ve onu suçlama.”

“Onu koruyamadım... Bizi bıraktı.” Her şeyin bir suçlusu vardı ve bazen en büyük suçlu, en masum olan kişiydi...

“Güneş...” Buz gibi olmuş ellerini tuttum. “O, kendini suçladığı için gitmiş, o anki psikolojiyle bu yaptığı normaldi. Bak, haklı demiyorum ama normal. Senin verdiği tepkiyle benzer. Hatta birebir aynı.”

“Onu affedemiyorum.” Ama bunu yapmak istediğini anlıyordum.

“Seviyor musun?”

Omzunu indirip kaldırdı. “Bilmiyorum. Bildiğim tek şey affedemediğim.”

“Affetmeyi denedin mi hiç?” Sessiz kaldığında gülümsedim. “Denemek ister misin?”

“Nasıl olacak o?”

Avucumun içindeki elini sıktım. “Biz istersek her şey olur, unutma. Yeter ki isteyelim...”

“Komutanım.”

“İki yüz on oldu Zafer,” dedi ellerini belinde birleştirip, dik dik ona bakan Karam.

“Ne?” diye bağırdı sınav çekmeyi bırakıp. “Komutanım, Allah aşkına şaka mı yapıyorsunuz?”

“İki yüz seksen,” dedi rahat rahat. “Söylediğin her kelimeye on sınav. Hadi hadi, devam asker!” Ellerini birbirine çarptı devam etmesi için.

“Komutanım, öldü. Acısanız mı acaba?”

Uraz’ın sesini duyunca ters bakış attı. “Yüz kırk sınav, Teğmen Üzer.”

“Anlamadım, komutanım?”

“Yüz kırk sınav çekeceksin. Hemen! Şimdi!”

Gözleri büyüdü. “Komutanım, ben ne yaptım?”

Karam, gözlerini Uraz’a dikerek ağır ağır koltuğa yöneldi. Otururken sanki dünya onun etrafında dönüyormuş gibi bir edayla, kendinden emin bir şekilde sırtını geriye doğru yasladı. Kollarını genişçe açarak arkasına yaslandı; yüzündeki keskin ifade ve gözlerindeki derin bakış, her kelime-nin etkisini katbekat artırıyordu. Çevresindeki sessizlik ona bir aura katarken kenardan onu izleyen biri nefessiz kalırdı yakışıklılığı karşısında. Dudaklarının kenarında beliren hafif bir tebessümle başını yana doğru eğdi. “Yüz seksen?”

“Komutanım...”

Ağlamaklı sesine Alin güldü. “Komutanım, bunlar paslanmış galiba.”

İşaretparmağını Alin’e uzattı. “Haklısın. Bu yüzden üç yüz sınav çekeceksiniz,” dedi Zafer ve Uraz’a.

“Komutanım, benim yüz sınavım kaldı,” dedi Zafer zar zor konuşup.

Sıcak çay bardağını karşısına çekti. “Uraz!”

“Emredin komutanım!” İçinden emretmemesi için dua ediyordu oysaki.

Çayın yanındaki şekerleri alıp kenara bıraktı. “Baştan başlayın ve yüksek sesle saymaya devam edin. Duymazsam tekrar başlatırım.” Uraz da Zafer’in yanında yerini aldığı anda artık kurtuluşları olmadığını biliyorlardı. Neyin cezasını çektiklerini ise bilmiyorlardı...

“Hoş geldiniz komutanım,” dedi Dağhan, içeriye giren Korhan ve Kadir’e.

“Hoş bulduk aslanım.” Koluna vurdu Kadir iki kez. Karam’la göz göze geldiğinde ise onu parçalamak istiyordu. Leyla’yı öpmesinin üzerinden üç gün geçmesine rağmen siniri hâlâ tazeydi. Karam’ı eve girerken görmüştü ve en kötüsü de hırsız gibi girmesi idi. Aklına geldikçe deliriyordu!

Geçip oturan Korhan da hep olduğu gibi düşünceliydi. Aklında yer edinen Esmâ yoktu artık. Karam'a olan tavrını gördükçe ondan uzaklaşmıştı. Ve galiba bu ona iyi gelmişti.

"Çay içer misin?"

Duyduğu sesle kafasını sağ tarafa çevirdi. Göz göze geldiği siyah gözler aklını kaşıtıyordu ve o bunu hiç sevmemişti. "Ne?"

"Çay... İçer misiniz, komutanım?" dedi Alin.

Gözlerine baktı birkaç saniye, başını salladı. "Olur," dedi düşünceli sesle.

"Komutanım, geberdim!" diye bağırdı Zafer. "Allah aşkına bitsin aruk bu çile!" Ellerini bırakıp kendisini yere attı.

"Zafer! Buradan kalktığım an ağzına sıçarım, devam et!"

Başını sert zemine koyup komik bir şekil aldı ve yorgunca baktı Karam'a. "Komutanım, kusura bakmayın ama ağzıma zaten sıçıyorsunuz. Yüz sınav deyip dört yüz kırk üç sınav çektirdiniz bana."

"Komutanım," dedi Uraz. "Üç yüz oldu, bırakayım mı?"

Karam tam konuşacakken Güneş, "Komutanım, bu kadar yeter bençe," dedi kısık sesle. Leyla ile konuştuktan sonra daha sakin ve temkinli davranmaya çalışıyordu. Uraz'la yirmi dört saat değil, on iki saat kavgâ ediyorlardı mesela. Bu büyük başarıydı!

Karam buna şaşırsa da ses etmedi. "Yeter lan, yeter," dedi bıkkınca. "Bir de bordo bereli olacaksınız."

"Senin gibi düz duvara mı tırmansalar acaba, komutanım?" dedi Kadir imayla. "Ya da balkondan balkona mı atlasalar?"

Karam sabır çekti içinden. "Haklısın. Yarın askeriye duvarlarına tırmandırayım da sizi, görün."

"Ne?" dedi Dağhan. "Komutanım biz örümcek adam mıyız? Neden boşu boşuna duvara tırmanıyoruz?"

Güldü Alin. "Komutanım, duvarlara bomba da bağlayalım mı? Daha eğlenceli olur."

"Götünüzde patlar o bomba umarım," diye homurdandı Dağhan.

Korhan anında ensesine bir tane geçirdi. "Sus lan, çok konuşma."

Timin toplandığı odanın kapısı çalındığında içeriye giren asker, "Asteğmen Hatem Bahadır!" deyip selam verdi.

Bakışlar oraya döndüğünde Karam başını salladı. "Söyle Hatem."

“Komutanım, Âdem Albay Kurşun Timi’ni toplayıp toplantı odasına gelmenizi emretti.”

“Görev emri mi geldi?” diye sordu yerden kalkıp üzerini temizleyen Zafer.

“Tamam aslanım, git sen.”

Asker gittiğinde Kadir, “Aniden ne toplantısı bu?” diye sordu Karam’a bakıp.

“Bir şeyler oluyor...” dedi Güneş şüpheli halde.

“Görev emri gelemez çünkü henüz bir plan yapmadık,” dedi Alin, Zafer’e.

Karam alnını ovuşturup derin nefes aldı. “Gidelim hadi, fazla oyalanmayalım.”

Tüm tim toplantı odasına doğru hareketlendiklerinde Zafer, “Komutanım,” dedi.

“Söyle Zafer,” dedi düşünceli sesle. Herkes son günlerde onun garip olduğunun farkına varsa da nedenini kimse bilmiyordu; kendi bile. Fakat bildiği tek şey, bu garipliğin Leyla’yı öptükten sonra olduğuydu. Anlam veremediği bir şekilde yorgundu. Bazen herkesten kaçıp uzaklaşmayı bile istiyordu.

“Siz iyi misiniz?”

Adımlarını durdurmadan, “İyiyim,” dedi kısaca.

“Kaç gündür garipsiniz,” dedi Güneş. Yanıtsız bıraktı onları Karam.

“Neyi var acaba?” diye sordu Uraz.

“İyi değil, o kesin,” dedi Güneş.

“Anlınız yakında,” dedi Alin *boş verin* der gibi. Bundan sonrası sessizlikti. Ta ki toplantı odasının olduğu kata gelene kadar...

“Aaa, İzem Ha...” Susan Dağhan, “Leyla Hanım değil mi o?” dedi.

Tim karşıya odaklanmışken Karam’ın gözleri ansızın duvar kenarına yaslanan kadına kaydı. Kumral saçlarını atkuyruğu yapmış, kendine has o duruşuyla oradaydı; tam karşısında. Hem ulaşılmaz hem de çok yakın... İçinde bir heyecan dalgası yükseldi. Birkaç gün sonra onu görmek, ne kadar kaçmak istese de bunun imkânsız olduğunu anlamasına yetmişti. Gözleri Leyla’nın üzerinde yavaşça süzüldü; üzerindeki üniformaya, sert ve soğuk gibi görünen ama altında tanıdık bir sıcaklık taşıyan bu kadına baktı. Dudaklarının kenarında istemsizce bir kıvrılma belirdi. Onu bu halde

görmek... Ne kadar da yakışıyordu ona bu görüntü. Bir yandan gıy-
duyarken bir yandan da kalbi tuhaf bir ağırlıkla doldu.

"Leyla?"

Leyla ise Kadir'in sesiyle elindeki dosyadan başını kaldırdı. Başını çev-
rip time doğru bakarken Karam'ın gözlerine takıldığı an, içindeki sessizlik
bozuldu. Kalbi hızla çarpıyor, yılların ördüğü o sağlam duvarlarda çatlaklar
hissediyordu. Karam'ın gözlerindeki yoğunluk, onun kalbindeydi şimdi
Kendini toparlamaya çalışarak gözlerini kısa süre sonra kaçırsa da o kı-
bakış ikisinin de içindeki fırtınayı durdurmaya yetmedi.

"Burada ne işin var?" diye sordu Alin merakla.

"Âdem Albay çağırdı," diye yanıtladı onu. Bakışlarının Karam'a kayma-
ması için çabalıyordu adeta.

"Âdem Albay?" dedi Korhan.

"Hı-hı."

"Odaya geçelim, anlarız," dedi Karam. Duvardaki panel üzerindeki bi-
yometrik tarayıcıya parmağını temas ettirdiğinde, sistem kimliğini derhal
tanıdı ve güvenlik kapısı sessizce açıldı. Tim personeli vakit kaybetmeden
toplantı salonundaki yerlerine intikal etti. Halihazırda odada bulunan ve
görev sistemleriyle meşgul olan personel, komuta heyetini görünce sürade
ayağa kalktı ve nizami şekilde asker selamı verdi. Herkes yerini aldığı anda
Karam ile Leyla'nın da yan yana oturması, aralarındaki tansiyonu yükseltti.

"Komutanım, siz iyi misiniz?" diye sordu Uraz meraklı gözlerle Ka-
ram'a bakıp.

"Komutanım, renginiz bir garip. Hatsa mısınız?" Bu kez soruyu soran
Güneş'ti.

Kendini tutamayan Leyla, yanındaki adama baktı. "Yok bir şeyim,"
dedi sertçe. Hiç hastaya benzemiyor, aksine oldukça dinç görünüyordu.

Bu kez de Korhan konuşmaya başladı. "Fıstığım, sana ne oldu?"

Leyla masadaki bakışlarını ona çevirdi. "Ne oldu ki?"

"Kızarmışsın."

Elleri anında yanaklarına gitti. O utanmazdı, utanmadığı için de kızar-
mazdı. Neydi peki bu? "Ne?"

"Yanaklarınız kızarmış." Alin gülmemek için kendisini sıkıyordu.

"Dışarıdan geliyorum, ondandır," dedi aceleyle. Yanındaki adamın kı-
sık sesle güldüğünü görüp bacağına çimdikledi. "Gülme!"

"Sana gülmüyorum," dedi Karam yüzünü buruşturup.

Ters bakış attı ona ama gülmemek için çabalıyordu Leyla da. "Bana gülüyorsun demedim, gülme dedim."

Karam bu kızaran yanaklara daha fazla bakarsa kahkahayı patlatacağı için önüne döndü. "Tamam Narçiçeği, tamam."

Birkaç saniye sonra odanın zırhlı kapısı açıldığında içeriye giren Âdem Albay'ın varlığıyla tüm personel süratle ayağa kalktı. Tim personeli ve teknik destek unsurları, nizami şekilde asker selamı verdi. Albay, selamı aldıktan sonra "rahat" komutunu vererek personelin yerine oturmasına müsaade etti ve kendisi de komuta koltuğuna geçti. "Herkes burada mı?" diye sordu, bakışlarını odada gezdirerek.

"Evet komutanım," dedi Yüzbaşı Karam ve ciddi bir şekilde devam etti. "Bizi neden topladığınızı öğrenebilir miyiz?" En merak ettikleri şey, Leyla'nın neden burada olduğuydu. Bunu Leyla da merak ediyordu.

"Öğreneceksiniz," dedi başını sallayıp. Leyla'ya dokundurdu gözlerini. "Ancak öncelikle, birazdan paylaşacağım her türlü olumsuz gelişmeye karşı hazır olmanızı istiyorum." Askerler için bu tür hazırlıklar olağandı. Ancak konu Leyla olunca işin rengi değişiyordu. Asker değildi, eğitimini tamamlamamıştı, emir-komuta zincirine bağlı biri değildi. Bu yüzden herkesin kafasında aynı soru vardı.

Leyla nihayet sessizliğini bozdu. "Albayım, beni neden çağırdınız? Ben asker değilim," dedi, gözlerinin içine bakarak.

Albay, biliyorum dercesine başını tekrar yavaşça salladı. Sesi bu kez daha yumuşaktı. "Senin de burada olman gerekiyordu, İzem."

Leyla, albay için sıradan biri değildi. Bu birliğe ilk geldiği günden beri albay ona daima korumacı bir tavırla yaklaşmıştı; neredeyse baba-kız gibiydi ilişkileri... Aralarında zaman zaman gerilim yaşansa da her seferinde bir şekilde gönlünü almayı başarmıştı. Albay, onun zaman zaman özel meseleleriyle ilgili konuştuğunu, hatta birim içinde kimi dedikodulara neden olduğunu da biliyordu. Ancak susuyordu. Çünkü biliyordu ki İzem bir şeyi öğrenmeden susmazdı. Ve bugün öğreneceği çok şey vardı.

"Önemli bir şey olmuş," dedi kısık sesle Uraz.

"Kesinlikle ebemiz sikilecek," dedi Güneş.

Yüzünü buruşturdu. "Küfretme, yakışmıyor sana."

Ona ters bakış attı. "Sesini kes."

"Ben de ne zaman didişecekler diye bekliyordum," dedi Korhan gülüp.

"Beş dakika sakın kaldılar. Bu büyük başarı." diye fısıldadı Alin.

"İddiayı kazandım, bin liramı alırım."

Korhan, Zafer'e baktı. "Ne iddiası lan?"

Omuz silkti Dağhan. "Beş dakikadan çok kavga etmeden dursalar Zafer kazanacaktı, kazandı."

Güneş ve Uraz şokla birbirine baktılar. "Siktim lan ebenizi," dedi Uraz Korkuyala önlerine dönüp sustular.

"Bu timin kurulma nedenini biliyorsunuz," dedi Âdem Albay, Kurşun Timi'nin tamamına göz gezdirerek. Tim üyeleri sessizce başlarını salladı. "Sizi zorlu bir görev bekliyor. Ne zaman başlayacağı belli değil ancak her an harekete geçmeye hazır olmanız gerektiğinin farkındasınız."

"Hazırız komutanım. Emrinizi bekliyoruz," dedi Karam, sesindeki irtikam ateşi vardı.

Âdem Albay bir dosya açtı ve kâğıtları önüne serdi. "Korhan ve Alin'in teftiş amacıyla girdiği mağarada, elde edilen son istihbarata göre, otuz yakın silahlı terörist tespit edildi."

"Komutanım," dedi Leyla sıkılgan tavırla. "Çok özür dilerim ama benim bunlarla ne alakam var? Sorun Karam'ın ya da diğerlerinin psikolojik durumuysa..."

"Hayır İzem." diyerek lafını kesti albay. Sesi sert değildi ama netti. Leyla'nın kaşları çatıldı. "O zaman?" diye sordu, merakını gizleyemeden.

Âdem Albay kısa bir bakış attı ona. Sonra gözlerini dosyadan ayırmadan konuştu. "Bu görevde yer alacaksın."

"Ne?"

Şaşkın olan sadece Leyla değildi, Karam da neler olduğunu anlayamıyordu. "Komutanım... Ne demek yer alacak? Bu görev açık tehlike içeriyor. Bu bir tim operasyonu, o asker değil!"

"Komutanım, kusura bakmayın ama..." dedi Kadir, sesi gergindi, yüzünde endişe okunuyordu. "O asker değil. Eğitimini bile tamamlamadı. Silah kullanmayı biliyor olması bir görevde bizimle savaşabileceği anlamına gelmez."

"Biliyorum!" diye yükseldi Âdem Albay'ın sesi. Ardından derin bir nefes aldı. Açıklamak kolay değildi. "Bu durum, standart bir tim operasyonu değil," diye ekledi daha kontrollü bir tonla. "İzem'in bu görevde yer almasının nedeni, askeri değil. Ama operasyona etki edecek bir değişken... Hatta belki de kilit nokta."

“Albayım, ben bir şey anlamadım,” dedi Leyla, çaresizlikle ellerini iki yana açarak. “Ne görevi, ne yeri, ne planı? Ben ne yapacağım?”

Âdem Albay bakışlarını yere indirip kısa bir duraksama yaşadı. Ardından gözlerini İzem’e çevirdi. “Her şeyi... Tüm planı anlatacağım,” dedi sonunda. “Ama önce şunu bilmeni isterim ki bu operasyonun seni kapsayan kısmı benim fikrim değil. Bu, doğrudan üst komutanlıktan gelen bir emir. Ve açıkça istedikleri şey şu: İzem bu görevde yer alacak.”

“Ama neden?” dedi Leyla, yorgun bir sesle. Açıklama beklemekten bitkin düşmüş gibiydi.

Albay başını hafifçe eğdi. “Nedenini öğrenmeden önce bazı şeyleri garanti altına almamız gerekiyor, İzem,” dedi. “Bu yüzden şu an için sana planın tamamını anlatamam. Bilgi sızıntısı yaşanması riskini göze alamam... İzem, öncelikle senin güvenliğini ve işbirliğini sağlamamız gerekiyor. Ardından seninle birebir hazırlık sürecimiz olacak. Bu görev sıradan bir operasyon değil. Bilmen gereken her şeyi, doğru zamanda öğreneceksin.”

Bu görev, sadece düşmana karşı değil; aynı zamanda kendi içlerindeki karanlığa, korkulara ve geçmişle yüzleşmeye karşı da bir savaştı.

“Bir şart sunacağız sana, kabul edersen her şeyi öğreneceksin. Ve bu öğrendiğin şeyler hayatını tamamen değiştirecek.”

Yutkundu. “Ne şartı bu?”

Albay birkaç saniye sustu. Başını aşağı salıp düşündü ama dönüşü olmadığı için tam Leyla’nın gözlerine baktı. “Yüzbaşı Karam Arslan Türker ile evleneceksin.”

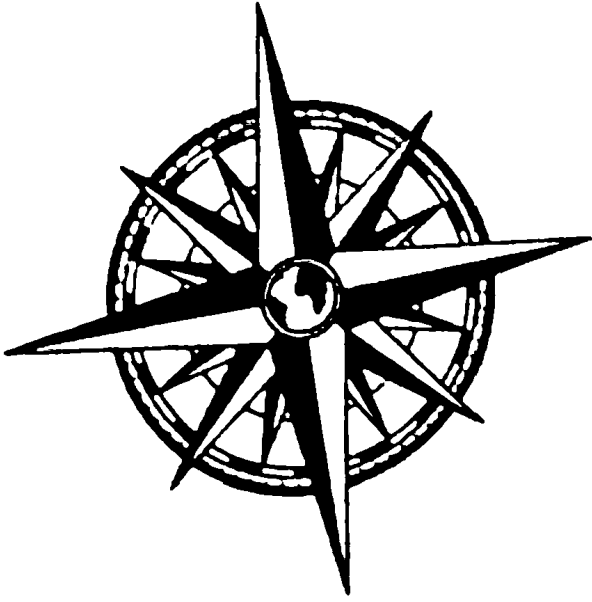
Hep bir ağızdan çıkan tek kelime: “Ne?”

“Komutanım...” dedi Karam itiraz etmek için fakat cümlesini tamamlamasına izin verilmedi.

“Karam ile evlenecek ve Aslan Pençesi Operasyonu’nda bize yardım edeceksin. Şartımız bu. Yalnızca kabul edersen her şeyi öğrenebilirsin...”

Bazen kader bir seçimin kılığına girerek oyun oynar vicdanınla. Sen ya kaybedersin ya da kaybolursun. Ama kazanamazsın boyun eğerek.

10. KISIM BİR DOĞRU BİN YALAN

20 Yıl Önce/İstanbul

"İşte masal bitti," dedi masal kitabını kapatıp komodinin üzerine bırakan Yunis Bilgiç.

Ortalarında gözlerini sıkıca kapatan kızlarına baktı Adelina. Gülümseyi. "Bizim fındık uyudu galiba."

Yunis de kızına baktığında yüzünde bir tebessüm belirdi. Kızının sarı saçlarına bastırıp dudaklarını. "Adel, bizim kız büyüyünce oyuncu mu olacak?"

Adelina kocasının ne demek istediğini anladığı için, "Eğer öyle bir fikir yoksa da olmalı. Böyle bir cevher ziyan olur yoksa," dedi.

"Hımm," dedi Yunis. "Bence de hayatım çünkü bizim kızımız iyi bir oyuncu."

Gözleri hâlâ kapalı olan Leyla İzem, "Ben balerin olacağım," dedi.

Annesi de babası da kahkaha attı. Kızlarının uyumadığını ikisi de biliyordu çünkü. "Benim gün ışığım balerin mi olacaktı?"

Gözünü açmadan, "Hıhı," dedi. "Kurşun askerimi bulacağım."

Annesi kaşını havalandırdı. Az önce Kurşun Asker kitabını okudukları için kızının ondan etkilendiğini düşündü. "Hayatımızı biz masal üzerinde kurmuyoruz, anneciğim. Bunu sana söylemiştik." Böyleydi Leyla, hayalleri çok çabuk değişiyordu ve o kadar hassastı ki her şeyden etkileniyordu.

"Masalın sonu kötü mü bitti baba?"

"Hayır kızım..." Kızının saçlarını okşadı. "Mutsuz son olsaydı eğer Kurşun Asker o ateşin içerisinde tek başına kalırdı."

Gözlerini açtı sonunda. Önce tavanını süsleyen yıldızlara baktı sonra da babasına. "Ama balerin kız onu buldu, değil mi baba?"

Başını salladı. "Evet gün ışığım. Herkes önünde sonunda ait olduğu yeri bulur."

Gülümseydi. "Annemin seni bulduğu gibi mi?"

İkisi de kahkaha attı. "Yalnız baban beni buldu, fındık."

Kazını havalandırdı. "Правда, nana?" (Gerçekten mi, baba?)

Belli belirsiz salladı başını. "Galiba öyle oldu. Ben Moskova'ya gitmeseydim anneni göremezdim."

"Ama eğer sana aitse sana gelirdi," dedi bilmiş tavrıyla.

Karısına bakıp gülümsedi. "Gelmese ben yine giderdim."

Kıkırdadı Adelina. "Ты бы не смог оставить меня одну, да?" (Beni yalnız bırakmazdın yani?)

"İyi ki evlenmişsiniz anneciğim ve babacığım." Ellerini yorganının altından çıkarıp onların elini tuttu. "Yoksa benim gibi tatlı kızınız olmazdı."

Kahkaha atan Adelina, kızını sulu sulu öptü. "Beş yaşın var ama bizden çok biliyorsun."

Sırıtıp doğruldu yerinde ve ters dönüp dizleri üzerinde oturdu. "Ben nasıl doğduğumu da biliyorum,"

Yunis, "Evet, sen fındık kabuğundan çıktın," dedi şakayla.

"Yoo," dedi başını iki yana sallayıp. "Sen annemi öpmüşsün sonra da benim gibi tatlı kızınız olmuş."

İkisi de ağız açık şekilde birbirlerine baktılar. "Daha kötüsünü de söyleyebilirdi," dedi Adelina.

"Biz nerede yanlış yaptık ki?"

"Siz değil, anneannem yaptı," dedi Leyla İzem babasına.

"O ne alaka kızım?" dedi annesi.

Gözünü yukarı kaldırıp düşünür gibi yaptı. "Anneannem dedi ki geçen gün 'sənə o qədər sancı çəkmişəm ben doğumda.'" (Sana o kadar sancı çektim ben doğumda.) Sona karşı yine şivesi kaymıştı.

"Annem çok yanlış kişinin yanında yanlış şey demiş."

"Biz hangi dilde konuşalım, kızım? Azerbaycan Türkçesi konuşuyoruz, anlıyorsun. Rus dilini desen havada kapıyorsun. Ne yapalım biz?" Yunis artık kızından gizli saklı bir şey konuşamayacaklarını biliyordu. Kızı çok akıllıydı, çok.

Mavi gözlerini kıstı. "Sen annemi öptüğünde annem..."

"Ay yeter!" Adelina elini kalbine koydu. "Kızım sen neler biliyorsun böyle? Это ужасно!" (Korkunç bir şey bu!)

Omuz silkip babasının kucağına emekledi. Yunis anında sardı kızını kolları ile. "Baba, ben de evlenmek istiyorum."

"Ne?"

"Çmo? (Ne?)" İkisi de şokla bakıyordu kızlarına.

"Evlenmek kötü bir şey değil. Siz de evlendiniz. Ben de Kurşun Asker'imı bulup evleneceğim. Ama iki ayağı da olacak onun. Ayrıca onun yanmasına izin vermeyeceğim. Ben korurum onu. Ya da o beni... Neyse, birbirimizi koruruz biz. Balerin olacağım ben. Kurşun askerle evlenip çocuk yapacağım. Bır tane... Ya da iki. Üç de olabi..."

Ağızına kapanan el ile sustu. "Lütfen devam etme, gün ışığım."

Babasının koca elini ağzından çekip nefes aldı. "Üç de olabilir," diyerek cümlesini tamamladı.

"Kızım, senin yaştın kaç başın kaç daha, ne evliliği?" dedi Adelina.

"Yaşım beş." Kaşlarını çattı ve elini başına vurdu. "Başım bir. Hep birdi. Sende de bir. Babamda da. Herkeste bir anne, bu ne saçma soru?"

"O deyim kızım," dedi Yunis gülerek.

"Ne diyeyim babacığım?" dedi babasına bakıp.

İkisi de kahkaha attı. "Seni ısıtırım fındık kurdu." Leyla'nın elini ısıtıp ısırdığı yeri öptü Adelina.

"Anne ya, acıttın," diye mızızızlandı.

"Öptüm kızım. Anneler öpünce geçer."

Elini ovuşturdu. "Ben ne zaman evleneceğim?" Anlaşılan bu gece küçük kızlarının takıntısı bu olacaktı.

"Elimde olsa seni evlendirmem."

Babasına ters bir bakış attı. "Lütfen elinde olmasın baba. Çünkü ben Kurşun Asker'imı bulacağım."

Kaşını çattı. "Ben istemezsem bulamazsın."

Omuz silkti. "Bulurum."

"Bulamazsın!"

"Bulacağım!"

"Bulamayacaksın. Ben kızımı vermem kimseye."

"Anne ya!" Babasının kucğından inip annesinin kucğına çıktı ve elini göğsünde birleştirdi.

"Fındık," dedi annesi başını aşağı eğip kızına bakarak.

"Babama bir şey söyle anne," dedi yere bakarak.

"Annem," dedi kızının elini tutan Adelina. "Baban seni kışkırtıyor. Babalar kızlarını kışkırtır, bence onu anlamalısın."

Omuz silkti. "Ben de babam seni öpünce kışkırtıyorum."

Boğazını temizledi Yunis. Kızı yine tüm mahremi dökecekti anlaşılan. "Gün ışıgım?" dedi kızına yaklaşıp. "Babaya baksana..." Başını kaldırmadan kirpiğinin altından baktı babasına. "Küstün mü bana?" Başını salladı. "Barışalım mı?" Küçük parmağını uzattı kızına hep yaptığı gibi.

Parmağına baktı, sonra babasının gözlerine. "Kurşun askerle evlenmeme izin verecek misin?"

Önce yüzünü buruşturdu ama Adelina koluna vurunca hemen gülümsedi. "Evet, vereceğim. Ama önce büyü sen."

Anında gülüp babasının boynuna atladı. "Bana kıyamayacağını biliyordum." Bu kelimeleri nereden buluyordu bu kız? Kesinlikle beş değil, on beş yaşındaydı. Geri çekilip babasının yanağından öptü.

"Ama babaya bir söz ver."

Başını salladı. "Söz."

Güldü. "Önce dinle be kızım."

Elini ağzına tutup kıkırdadı. "Tamam babacığım."

"Hiçbir zaman kendini ezdirmeyeceksin. Karşındakini de ezmeyeceksin. Sevginin arkasında duracaksın, her şeye rağmen."

"Senin gibi mi?"

"Benden daha güçlü ve cesur olacaksın sen. Söz mü, gün ışıgım?"

Başını salladı. "Söz babacığım. Hep güçlü olacağım. Senin güçlü ve cesur kızın olacağım. Kurşun askeri de çok ama çok seveceğim."

Kızına sarıldı sıkıca. "Aferin benim bebeğime." Karısını da kendisine çektiğinde kızını güçlü bir kadın olarak göreceği günü hayal etti.

Ve bu, bir hayal olarak kaldı...

LEYLA İZEM BİLGİÇ

Çocukken en çok masallara özenirdim. Babam, her gece elinde bir kitapla yanıma oturur, bana Rapunzel'i okurdu. O anlarda kendimi o masalın kuleye hapsedilmiş kızı gibi hissederdim; saçlarımı uzatır, bir gün biri beni bulacak diye hayaller kurardım. Bazen Küçük Prens'e sığınırımdım; onunla yıldızlara yolculuk eder, geceleri rüyamda ona eşlik ederdim.

Sonra kesildi o masalların sesi. Babam öldüğünde, bir daha kimse bana masal anlatmadı. Ve ben, büyüdüm kendi sessizliğimde. O günden sonra masalları değil, gerçeği dinledim. Ne prenses oldum, kuleden kurtuldum

ne de hayaller kurup yıldızlara çıktım. Birdenbire gerçek hayatın içine düştüm. Hem de hiçbir yerinden tutunamadan.

Düştüm, yaralandım, ağladım ve kalktım.

Dimdik ayakta durdum. Babama söz verdiğim gibi cesur ve güçlü bir kadın oldum. Ama şu an bu gücüm bana yardımcı olmuyor.

Söylediği şeyler kulağımda yankılanırken kendine gelen ilk kişi Karam oldu. "Komutanım, siz ne dediğinizin farkında mısınız?" diye sordu Karam, sesi öfkeyle titriyordu.

Bakışları Karam'ı buldu. "Sana seçim hakkı sunulmuyor, yüzbaşı," dedi tok bir sesle. "Bu bir görev ve sen, sana verilen her görevi yerine getirmeye mecbursun."

Karam itiraz etmek üzereydi ki söze ben müdahale ettim. "Ben herhangi bir göreve mecburiyet taşıyan personel değilim," dedim net bir ses tonuyla. Bakışlarımı doğrudan Âdem Albay'a yönelttim. "Ben bir asker değilim, mesleğim sivil; psikologum. Ancak siz şu anda bana bir şart dayatıyorsunuz. Eğer bu bir görev ise temelinde karşılıklı güven olması gerekir." Ses tonumda ne saygısızlık ne de tereddüt vardı. Sadece haklılığın soğukkanlı netliğiyle konuşuyordum. "Ben size, içinde bulunduğum şartlar ne olursa olsun güven duyuyorum. Ancak siz, aynı güveni bana tesis etmez ve sanki bir güvenlik açığı yaratacakmışım gibi davranırsanız bu durumda benden bağlılık, uyum ya da sadakat beklemeniz de doğru olmaz."

"Buna mecburuz." Albayın sesi netti.

"Neye mecbursunuz?" dedim gözlerimi irileştirerek.

"Leyla..." diye fısıldadı Kadir abi sakın ol, der gibi.

"Benim hayatım hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordum, sesimi yükseltmeden. "Karşıma geçip bana kritik bir görevlendirme yapacağınızı, çok şey bildiğinizi ve tüm bunlar için bir evlilik şartı öne sürdüğünüzü söylüyorsunuz." Derin bir nefes aldım. Gözlerim albayın gözlerine kenetlendi. "Her şeye razıyım... Zorlu görevlere, tehditlere, baskıya. Ama benim hayatım bir operasyon unsuru değil! Eğer gerçekten tehlikeli, yüksek öncelikli bir bilgiye sahipseniz onu bana açıklamak zorundasınız. Yoksa benden ne işbirliği ne sadakat ne de sahada çalışma bekleyebilirsiniz."

Âdem Albay sandalyesinden kalktığı anda odadaki tüm askerler refleksle ayağa fırladı. "Leyla, yapma..." diye fısıldadı Karam, uyarıcı ama yalvaran bir tonda.

"Sesini kus, İzem!" Bu, bir uyarı değil; ikazdı.

Bakışlarımı ona çevirdim. Artık öfkemin önünde hiçbir protokol duramazdı. “Resmen hayatım üzerinden kumar oynuyorsunuz. Bu hakkı size kim tanıyor albayım?” Sakladıkları şey neyse bu şartı kabul etmeden öğrenemezsem aklımı kaybedeceğimi hissediyordum.

“Vatan her şeyden önce gelir!” dedi sert tavrından ödün vermeden.

Dudaklarımda acı bir tebessüm belirdi. “Ben de bu vatanın evladıyım. Türk kızıyım ben.” Bakışlarımı onunkilerden kaçırmadan devam ettim: “Ve siz, Âdem Albay... Benim hayatıma dair ne biliyorsanız onu, bana şarta bağlayarak sunamazsınız. Bu bir görev değil, bu resmen bir baskı yöntemi.” Tüm tim, bir şey olacakmış gibi tetikteydi. Ama en çok da yanımda duran Karam sanki hem beni korumaya hem de kendini tutmaya çalışıyordu.

Âdem Albay’ın yüz ifadesinde ilk kez bir gevşeme hissettim. “Seni anlıyorum ama...”

“Beni mi anlıyorsunuz?” Sözünü kahkahamla böldüm, acım ve öfkem iç içeydi. Karam’a döndüm, gözlerim dolu doluyken, “Beni anlıyormuş, gördün mü?” dedim alayla. Karam, bakışlarıyla, “Yapma,” der gibiydi. Eli mi gözlerime bastırdım, ardından tiyatral bir üzüntüyle başımı iki yana salladım. Gözlerimi Âdem Albay’a kilitledim. “Siz bana emir veremezsiniz,” dedim, sesimi yükseltmeden. “Şart da sunamazsınız. Ben sizin askeri personeliniz değilim. Sözleşmeli bir kamu görevlisiyim. Burada görevim dışında hiçbir yükümlülüğüm yok.” Çenemi hafifçe kaldırdım. “Ve siz... Bana şart dayatacak konumda değilsiniz! Bu yaptığınız şey yasal değil. Şimdi... Hayatımı altüst edecek o gerçeği bana açıklayın!”

Sistemin kurallarına göre belki haddimi aşıyordum ama söz konusu benim hayatımdı. Ve albayın bana yaptığı teklif, her şeyden önce etik dışıydı. Hukuki zemine dahi aykırıydı. Ben bunu biliyordum. O da biliyordu. Zaten aksi olsaydı karşımda bu kadar sakin kalmazdı Âdem Albay. Demek ki bu kriz anını göze almışlardı.

Âdem Albay hafifçe gülümsedi. “Önce vatan, İzem. Önce vatan,” diye tekrarladı vurgulu bir şekilde. “Şartımızı kabul edersen her şeyi öğrenebilirsin. Kusura bakma ama görevi tehlikeye atamayız.”

Cümlesini tamamlar tamamlamaz sırtını döndü ve kapıya yöneldi. Fakat sert bir sesle seslendim ardından. “Kabul etmiyorum! Onunla evlenmeyeceğim! Size her koşulda yardım ederim ama hayatımla oynamanıza izin vermem.” Sağ gözüm sinirden seğirirken kararlılığımı vurguladım. “Ve siz,” dedim, Âdem Albay’a doğrudan bakarak, “kendi isteğinizle bana gerçekleri anlatacaksınız. Anlatmasanız bile ben öğrenmeyi bilirim.”

Cesaretimden emindim ama içimde bir ses, bu bilgiyi asla öğrenemeyeceğimi söylüyordu.

Âdem Albay güldü. Az önce durdurduğu adımlarını hızlandırarak odadan çıktı. Burada bana iki çift laf söyleyip yerin dibine sokabilecekken çekip gitmişti. *Çünkü emir böyleydi, değil mi? Çünkü aslında onlar da bu durumun kaçınılmaz olduğunu biliyorlardı.*

“Leyla, iyi misin?” diye sordu Korhan, endişeyle. Cevap vermedim.

“Az önce yaşananlar gerçek miydi?” Dağhan, eliyle kapıyı gösterdi.

“Kâbus gibiydi...” dedi Alin, fısıldarcasına.

“İzem Hanım’ın bu işle ne ilgisi olabilir ki?” diye sordu Zafer, şaşkınlıkla.

Karam sinirle, “Dışarı çıkın,” dedi time. Kimse itiraz etmedi; odadan hızla çıktılar. Sadece ikimiz kaldık. Karam, masanın üzerindeki şişeden bir bardağa su doldurup bana uzattı. “İyi misin?” diye sordu, gözlerinde endişe vardı.

Titreyen ellerimle suyu alıp yudumladım. Bitirdiğimde ise Karam’a baktım. “Haberin var mıydı?”

“Evlilikten mi?”

“Hayır, onu bilmediğini şaşkınlığından anladım zaten.” Başımı iki yana salladım, sertçe. “Benim hakkımda ne bildiklerini soruyorum. Ne o?”

Karam derin bir nefes aldı, yüzünü sıvazladı. “Bilmiyorum. Planda senin operasyona dahil olman yoktu.” Gözlerindeki tereddüt açığa vuruyordu yükünü. “Ne yapacaksın?”

Gözlerimi açıp ona baktım. “Kabul etmeyeceğim tabii ki.”

Karam başını hafifçe eğdi, ardından merakla sordu: “Peki ya sonra? Bildiklerini merak etmiyor musun?”

Dişlerimi sıkıp elimdeki bardağı masaya sertçe bıraktım. “Allah kahretsin ya!” diye çıktım, öfke ve çaresizlik arasında.

“Tamam, sakın ol,” dedi elini bana uzatıp.

Ellerimi saçıma geçirdim. “Bunu kabul edemem. Eğer bu operasyonda bana da yer ayrılmışsa demek ki onlar için önemli biriyim.”

“Yani?” dedi beni anlamayan Karam.

Derin bir nefes aldım. “Ben onlara değil, onlar bana gelecek. Âdem Albay’ın sessizliği hiç hayra alamet değil. Herkes bunu önceden tahmin ediyordu çünkü korkularımı çok iyi biliyorlar artık. Üç aylık esaretten sonra tekrar bir şeyler yaşama korkumun farkındalar. Bu yüzden beni

zorlamayacaklar, zaten ben de onlara yardım edeceğim. Bu evlilik saçmalığı da kesinlikle bitecek.”

Yüzünü buruşturdu Karam. “Gerçekten saçmalık.”

Bir yol bulamadığım için sıkıntıyla ofladım. “Ben gidiyorum, burada kalırsam deliririm.” Karam’la birlikte odadan çıktığımızdaki sessizliğimiz, bahçedeki timi görünce bitti.

“Enişte, nasıl manifestlediysen komutanım ile Leyla’nın evlilik haberini aldık,” dedi Korhan. Benim sinirden cinnet geçirdiğim konuyu dalgaya vuruyordu resmen.

Yanlarına vardığımızda Karam ensesine vurdu Korhan’ın. Bakışlar bizi buldu. “Gevezeliği kes!”

Dudağını ısırdı. “Özür dilerim komutanım.”

Karam bir şey demeyince, “Ne yapacaksınız?” diye sordu Güneş bize bakıp.

“Âdem Albay’a sesini yükseltmene rağmen sustu, sesini çıkarmadı. Galiba gerçekten olay ciddi,” dedi Alin.

“Hayatım bir oyuncak değil; kimsenin beni oyununa alet etmesine izin vermem.” Yedi yıl önce zaten bir oyunun kurbanı olmamış mıydım? Korkuyordum... O cehennemden yeniden geçmekten, teslim olmaktan, yok olmaktan deli gibi korkuyordum.

“Tamam fıstık, sakın ol,” dedi kolumu sıvazlayan Korhan. Gözüm Karam’a kaydığında ona ters ters baktığını görüp gözümü devirdim.

Artık burada kalmak istemediğim için, “Ben eve gidiyorum,” dedim.

“Bırakayım mı seni?” diye sordu Karam beklemediğim bir anda. Ona baktığımda aklıma beni öptüğü geldiği için bakışlarımı kaçırıp başımı salladım sadece. “Üzerini değiştir çikalım,” dedi üniformama bakıp.

Bakışlarım üzerime düştüğünde, “*Vatan her şeyden önce gelir,*” dedi zihnimin derininden gelen bir ses. Kendime gelip, “Âdem Albay’la yüz yüze gelemem şimdi,” diye mırıldandım.

“Bekle o zaman, ben gelirim iki dakikaya.”

Karam gider gitmez Kadir abi konuşmaya başladı. “Aynı arabada mı gideceksiniz?”

“Hayır komutanım, Leyla Hanım’ı bagaja atacak Karam Komutan’ım,” dedi Zafer.

Kafasına tokat yedi anında. “Kes lan!”

"Abi," dedim yorgunlukla. "Gerçekten şu an onu düşünecek halde değilim."

"Tamam kardeşim, demedim bir şey."

Onlarla fazla konuşmadım ve Karam gelir gelmez arabasına bindim. Sabah işe Korhan'la geldiğim için benim arabam evdeydi. Aramızdaki gerginliği Karam bozdu. "Sessizsin."

"Konuştuğumda rahatsız oluyorsun," dedim yolu izleyip.

"Saçmalama Leyla." İsmimi duyup ona ters bakış attım. "*Nar*," diye düzeltti. Önüme döndüğümde, "Gerçekten kabul etmeyecek misin?" diye sordu.

Kaşımı çatıp, "Hayır," dedim ciddiyetle. "Neden kabul edeyim?" Sustu Karam. "Benimle evlenmek istediğini bu kadar belli etme," dedim alayla.

"Konu sen değilsin."

Kaşımı çattım. "Konu ne ya da kim?"

Durdu ve, "Vatan," dedi.

"Vatan?"

"Evet," dedi. "Vatan."

Ona döndüm, gözlerimde kararlılık vardı. "Sonuna kadar direnseler, bana bu gerçeği söylemeseler ve sen de bilsen... Saklar mısın benden?" Sustu, tek bir kelime çıkmadı ağzından. Üzerine inatçı bir bakış fırlattım. "Karam, gerçekten bunu yapacak mısın? Neler yaşadığımı en iyi sen biliyorsun. Beni tecavüze uğrayacakken kurtaran sendin. Buna rağmen verdiğim tepki için beni suçlayacak mısın?"

"Seni asla suçlamam," dedi hemen. "Sen asker değilsin, buna mecbur da değilsin ve seni anlıyorum; korkuların var."

"Ve söylersin o zaman?" deyip beklentiyle yüzüne baktım.

"Leyla, konu vatansa eğer..."

"Konu benim hayatım!" diye keskin bir sesle çıktım. "Beni bu şekilde hiçe sayamazsınız!"

"Sakinleş," dedi bana bakıp. "Aklını toplarsan eğer sana da mantıklı ge..."

"Durdur arabayı," dedim lafını yarıda kesip.

Gözlerini açıp bana baktı şaşkınlıkla. "Ne?"

"Durdur arabayı!"

"Saçmalama. Konuşalım, sakinleş."

“Seninle konuşacak bir şeyim yok! Hiçbirinizle yok!” diye haykırdım ona. “Durdur!” diye emir verdim. Araba durduğunda dolu gözlerimle ona baktım. “Sizin için önce hep vatan geldi zaten. Eğer öyle olmasaydı üç ay boyunca o harabede kalmama izin vermezsiniz. Askeriniz, o mağarada ajanken bile bizi kurtarmak için bir adım atmadı.” O anları hatırlarken rüylerim ürperdi. “Keşke biraz da karşınızdakini düşünseniz,” dedim, titreyen sesimle. Cevap vermesini beklemeden arabadan indim.

İki gün boyunca odamda tek yaptığım, boş boş duvarları izlemek oldu. Anlamaya çalışıyor, anlamıyordum. Hayatımı kökünden değiştirecek, benden saklanan o gerçeği kavrayamıyordum. İşlerin nereye varacağını biliyordum. O anki korkumla söylediklerim için pişmandım ama sonunda başıma gelecekleri de biliyordum. Karşıma çıksalar, yanımda olduklarını hissettirseler, bana güvendiklerini göstetseler sorgusuz sualsiz her şeyi kabul eder, arkamda olduklarına güvenerek ölüme bile gözümü kırpmadan giderdim. Ama bana güvenmiyorlardı. Yaşadıklarımı bilmelerine, korkularımı fark etmelerine rağmen durmuyorlardı.

Dün gece Zeynep’in eve dönmesiyle sorguya çekilmiştim. Ne olduğunu anlatmamıştım ama o, Karam’la ilgili bir şeyler olduğunu düşünüp üstelememişti.

Uzun zamandır hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Duvarдан gözümü çekip yatağıma bakmama sebep olan şey, telefonunun çalması oldu. Ekranda kocaman “Anne” yazısını görünce yüzümde buruk bir gülümseme belirdi. Ellerim titreyerek telefonu kavradım, istemeyerek açtım. “Kızım?” diyen nazik ama biraz mesafeli sesi duyuldu karşıdan.

“Efendim anne?” dedim soğuk sesle. Aramızda aşılması zor bir mesafe vardı artık. Aramıza yabancılar girdi.

Ve şimdi de yalancılar giriyor.

“Nasılsın?”

“İyi, sen?” Nasıl olduğu zerre umurumda değildi.

“İyiyim. Kaç gündür konuşamadık, ne yapıyorsun?” dedi ilgiyle.

“İşe gidip geliyorum.” Oysa iki gündür işe bile gitmiyordum. İşin garip yanı, askeriyeden kimse de beni bunun için zorlamıyordu.

Çünkü aslında bunların hepsi bir plandı.

"Peki ya buraya ne zaman geleceksin? Kenan seni özledi, *ablam ne zaman gelecek* diye sorup duruyor."

Kenan'ın adını duyduğumda günler sonra gerçekten gülümsedim. "Yakın zamanda gelmeye çalışacağım. Onu özledim."

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından annem, "Peki ya bizi? Beni?" diye sordu.

Yutkundum. Özlüyordum ama onu değil, küçük Leyla'nın annesini. Bu... Bu benim annem değildi. "Anne..." dedim titreyen sesle.

Heyecanla, "Söyle kızım," dedi.

Yanağımı gözyaşım ıslatırken dudaklarımı parçalayan o soruyu sormadım. Benden ne sakladıklarını sormadım ve, "Benim işim var, sonra konuşuruz," deyip aceleyle kapattım telefonu. Aklımı kurcalayan onca şey varken kimseyle konuşamazdım. Bir de bu lanet olası gözyaşlarımla savaşıyorum. *Her boka da akmazsınız ya! Süreceğim en pahalı maskaramı, o zaman göreceksiniz siz!*

Kapım iki kez tıklatıldığında, kendimi toparladım ve, "Gel," dedim.

"Müsait misin?"

"Evet, gel." Önce Zeynep, ardından Esmâ geldi.

"Neden kapatın kendini odaya?" diye sordu Zeynep yanıma oturup.

"Kliniğe de gelmiyorsun abla. Bir sorun mu var?"

"Bir şey yok, kızlar. Galiba regl olacağım; böyle günlerde çekilmez olduğumu biliyorsunuz."

"Sen genellikle çekilmez bir kızsın zaten," dedi Zeynep.

Uzanıp omzuna vurdum. "Ne yaptım da dert oldum size?"

"Abla, bazen ciddi anlamda çekilmez oluyorsun," dedi Esmâ çekinerek. "Hele ki biri sana *onu yapma* dediğinde ve sen inadına yaptığında..."

"İnadından üç saat bir koltukta oturdun lan!" Kendi evimizde inadımdan yirmi dört saat aynı yerde oturduğum ve asla kıpırdamadığım için böbreklerimin zarar gördüğünü bilmiyorlardı.

"Şimdi ağlarsam üç gün susmam." Zaten bahane aramıyor muydum?

"Aman," dedi Zeynep kendini kenara çekip. "Gözünü seveyim yapma. Sonra da kaç gün gözüm şişti diye ağlarsın." Beni bu kadar iyi tanımalan canımı sıkıyordu.

Kapının sesini duyduğumuzda kızlara baktım. "Birini mi bekliyordunuz?"

“Yoo.” Yataktan kalktı Zeynep. “Ben bakarım.”

Odadan çıktığında ben de ayağa kalktım ve yüzümü yıkayıp Esmâ ile Zeynep’in ardından gittim.

Hale geçtiğimizde içeride Kadir abi, Korhan ve Karam’ı gördüm. Kaşlarım çatıldığında Kadir abi gözlerini bana dikip, “Abim?” dedi ve gelip sımsıkı sarıldı. “İki gündür neredesin?”

Karam’ın bana baktığını hissetsem de ona bakmadım. “Evdeydim abi.”

“Fıstık, sensiz o karargâhın tadı yok. Bunu bilmiyor musun?” diye ekledi Korhan.

Hafifçe gülümsedim. “Beni bu kadar özlediğinizi bilmiyordum,” derken Karam’a baktım. “Hoş geldin, yüzbaşı.”

Karam, başını kısa bir hareketle salladı. “Hoş buldum.”

Salona geçtiğimizde Esmâ, elinde çay tepsisiyle mutfaktan çıkıp Karam’ın yanına oturdu. Korhan’a baktığımda bu duruma hafif bir tebessümle karşılık verdi ve gözlerini önüne indirdi. Karam, yanında oturan Esmâ’ya kaşlarını çatıp baktı, sonra rahatsız olduğunu belli ederek koltuğun en ucuna kadar kaydı.

“Bundan olur ha.” diye fısıldadı Zeynep kulağıma.

“Yani?”

“Yanında oturan sen olsan dibine kadar girerdi.” Bozulan Esmâ’yı gösterdi. “Başkası oturunca rahatsız oluyor.”

Gözümü devirdim. “Umurumda değil, ne yaparsa yapsın.” Bana şokla baktığında omuz silkip önüme döndüm. “Esmâ, lütfen Zeynep’e yardım eder misin yemek için? Ben de gelirim yanınıza.” Zeynep, konuşacağımız şeyler olduğunu anladığı için ayağa kalktı ve Esmâ’yı da alıp çıktı salondan. “Neden geldiniz?”

Bu sorum kaba çıktığı için, “Gidelim mi?” diye sordu Kadir abi.

Ofladım. “Onu mu dedim abi? Sizi kimin buraya gönderdiğini biliyorum.”

“Âdem Albay istedi,” dedi Karam.

“Ona kararımı söyledim, neden bu inat?”

“Kimse senin kadar inat olamaz,” diye homurdandı Karam.

“Beni anlamıyorsunuz!”

“Leyla, seni anlıyoruz,” dedi Korhan.

"Hepiniz mi?" Ses gelmeyince Karam'a baktım. "O günden sonra hâlâ aynı fikirde misin?"

"Benim fikrimin önemi yok, Âdem Albay'ı duydun. Kararı verecek ve seçimi yapacak olan kişi sensin."

"Bu evliliği kabul etmezsen eğer; o zaman söylerler bana ne olduğunu."

"Böyle bir şey yapamam. Bu bir görev ve..."

"Ve ben bunu istemiyorum." Başımı salladım. "Size iyi görevler. Ben psikolog olarak iyiyim, askerlik hayalim yok."

Ayağa kalktığımda, "Leyla, bir konuşsaydık," dedi Korhan.

Salondan çıkmadan önce, "Konuşacak bir şey yok," dedim sadece.

Mutfığa girdiğimde Zeynep de Esmâ da bana baktı merakla. "İyi misin sen?" diye sordu Zeynep.

Gidip kendime su doldurduğumda, "Evet," dedim. "Sen salona geç, ben Esmâ ile hallederim."

Ardından yanıma gelip, "Konuşacağız seninle," diye fısıldadı.

Ben suyum yudumlarken, "Abla," dedi Esmâ. "Karam'la aranızda ne var?"

Küçük ama anlam dolu bakışlarında, cevabımı bekleyen bir sabırsızlık seziliyordu. Dudaklarımı hafifçe büzdüm, "Bir şey yok," dedim sakin kalmaya çalışarak. Cümlemle birlikte bardağı lavaboya bıraktığımda Esmâ'nın yüzündeki endişenin yerini yavaşça bir rahatlama ifadesi aldı.

Aramıza bir şey varmış gibi mi duruyordu?

"Cidden mi?" Sesindeki tatlı sevinci, gözlerindeki gülümsemeyi gördüm.

"Ciddi olsa ne olacak?" Zeynep bakışlarını Esmâ'ya dikti; kaşları hafifçe çatılmış, bakışları keskin ve soru doluydu.

Omuz silkti. "Yok bir şey abla. Sadece kenardan aralarında bir şey var gibi görünüyor." Boğazını temizledi ve, "Ben salona geçeyim." diye mırıldandı.

Zeynep arkasından bakıp, "Bu kızın gözü göz değil," dedi. "Adama yiyecek gibi bakıyor."

"Karam rahatsız olsa söyler, bize ne?"

Güldü. "Adam başka kadınlarla muhatap bile olmuyor canım."

Yalancı bir gülümseme yaydım yüzüme. "Ne mutlu karısına o zaman."

"Bence de, ne mutlu sana," deyip göz kırptı.

Zeynep, Esmâ'nın ardından Kadir abileri yolcu ettiğinde mutfaktan çıkarak, "Gittiler mi?" diye sordum.

Zeynep kabanını ve ayakkabısını giyindi. "Korhan'ın telefonu salonda kalmış, verip geliyorum," dedi. Bir şey demedim ve o çıkınca kapıyı kapattım.

Odama gitmek için adımımı attığım anda çalınan kapı, tüm planımı bozdu. Zeynep'in geldiğini düşünerek rahat bir nefes aldım, kapıyı açar açmaz karşımda Karam'ı görünce yüzümdeki rahatlık yerini şaşkınlığa bıraktı. Kaşlarımı çatıp bir adım geriledim. "Karam?" Tam burada ne işinin olduğunu soracaktım ki içeriye geçip kapıyı kapattı ve aynı hızla beni kolumdan çekip sırtımı kapıya yasladı. Dudaklarımdan küçük çığlık koptuğunda, "Ne yapıyorsun?" diye sordum ona.

"Konuşmaya çalışıyorum."

"Bırak beni!" Yerimde daha fazla hareket etmeme izin vermeden bedeni bedene yasladı.

"Konuşacağız!" dedi üzerime eğilip.

Sıcak nefesi yüzüme çaptığında yutkundum. "Git albayınla konuş."

Gözlerini devirdi. "Leyla, sen çocuk musun?"

"Sana ne?!" dedim yüksek sesle. Gözünü yumup nefes aldı. Sakin kalmaya çalışıyordu ve gözünü açtığında daha sakin bakıyordu bana. "Bırak beni!"

Bırakmadı. Onun yerine beni şaşırtacak soruyu sordu. "Esmâ'ya aramızda bir şey olmadığını söylemişsin?"

Gözlerim açıldığında bunun aslında Zeynep'in planı olduğunu anladım. *Aşağıya Korhan için değil, Karam için gitmiş!* "Olanı söyledim. Aramızda bir şey yok."

Bana biraz daha yaklaştığında avuç içini kapıya yaslayarak kendisini aramıza bir engel gibi koydu. Kolları arasında sıkışmıştım; kalbim hızla çarpmaya başladı. "Yok," dedi, derin ses tonuyla gözüne bakarak. Yüzü, aramızdaki mesafeyi kapatacak kadar yaklaştığında bedenimi kolları arasına bırakacaktım neredeyse. İçimdeki hislerin karmaşasıyla yutkundum. "Eğer aramızda bir şey yoksa neden gözlerinle şu an seni öpmem için yalvarıyorsun?" Ona nasıl baktığının farkında bile değildim. İşin garip yanı, onun da bana aynı şekilde baktığının farkındaydım. Gözleri dudaklarıma

kayarken içimde bir ateş yanmaya başladı. "Ve eğer aramızda bir şey yoksa..." diye fısıldadı, sesindeki tahrik edici gücü bana özellikle hissettiriyordu. Beni, etkisi altına almak istiyordu. "Neden şu an seni deli gibi öpmek istiyorum?" *Karnım kasıldı.*

"Gitmesini istediğin kadına neden bu kadar yakın davranıyorsun?" sorusu döküldü dudaklarımdan.

Tek bir umut istedim, bana öyle bakmasını istedim. Belki de benim vereceğim kararda beni buna iten şeyin o olmasını istedim fakat o, "Anı yaşıyorum," dedi.

Ölmek istedim.

Bir adam, sadece küçük bir ana takılı kalıp bana yaklaştığı için, ölmek istedim.

Bize sonradan bir *anı* olarak kalacak bu şeyleri yaşamak istemiyordum. Eğer hâlâ gideceğimi söylüyorsa gidince kalbimin burada kalmasını istemiyordum. Sırf bunun için de elimi göğsüne koyup onu sertçe ittim ve kollarının arasından çıktım. Bunu beklemediği için afalladı. Titreyen dudaklarım aralandı. "İstemiyorum. Gideceksem eğer, burada unutamayacağım bir anım olsun istemiyorum."

Sanki kalbi parçalara ayrılan ben değilmişim gibi, kalbimi parçalara ayıran o değilmiş gibi, "İstemiyorsun?" dedi kırılgan bir şekilde. Gözlerimi kaçırdığımda kafasını salladı. "Tamam," dedi bana fazlasıyla yabancı olan bir sesle. "Ben... Yanılmışım. Yaklaşmam bundan sonra sana," dedi ve buz gibi sesiyle. "İstesen bile..." diye devam etti. Bana sırtını dönüp de evden çıktığında, yaptığı şeyin ağırlığı altında can veriyordum.

Takvimler 7 Ocak 2023'ü gösterirken ben kaç gündür ölü gibi etrafta dolaştığımı hesaplıyordum. Karam'la dünkü o kurgın diyalogumuzdan sonra yüz yüze gelmemiştik. Kalbi kırılan da ben geride bırakılan da ben; sanki suçluymuşum gibi yüzüne bakılmayan da yine ben.

Odanın kapısı çalındığında gel, komutunu alan asker içeriye geçti. "İzem Hanım, Âdem Albay toplantı odasına gelmenizi istedi." Başımı salladım ve kaç gündür süren sakinliğin sona erdiğini anlayıp odadan çıkarak aşağı kata indim. Fakat ben odaya varmadan Karam'la karşı karşıya geldim. Ona kırılmaya hakkım var mıydı bilmiyorum ama bana hissettirdiği şey iğrençti. Zaten bedeni için yıllarca bir adamın tacizine maruz kalan kadına bunu yapmaya hakkı yoktu.

Ben ona bakarken yüzüme bakmayıp yanımdan geçip gitti. Şaşkınlıkla arkasından baktım. Bazen onu gerçekten anlayamıyordum. Aklımı kaçıracaktım!

Kaşlarımı çattım ve adımlarımı hızlandırıp ona yetiştim. Omzumla koluna vurup giderken taş gibi olan bedeni yüzünden omzum kopmuştu! “Sabır Allah’ım, sabır!” Homurtusu yükseldi arkamdan. Ben toplantı odasının kapısına vardığımda Kurşun Timi de kata girmişti. Gerekli şifreyi girip toplantı odasına geçtim. Herkesin üzerinde garip endişe varken Karam geçen oturduğu sandalyesini çekip oturdu. Ben de yanına oturduğumda bana kısa bakış attı.

“Komutanım, bizi yine neden topladılar?” diye sordu bana kısa bakış atan Zafer.

“Sence?” dedi Güneş.

“Kıyamet yakındır, hazır mısınız Kurşun?” dedi Alin.

“Farkında mısınız bilmiyorum ama ben buradayım,” dedi Karam timine bakıp.

“Fark etmemek mi? Her yerde fark edilecek kadar büyüksün.” İstemsizce dudaklarımdan dökülen cümleyle dudağımı ısırdım.

Elinin birini masaya diğerini de sandalye başına yaslayıp üzerime eğildi. Gözleri kısaca dudağıma değdiğinde hemen gözüme çevirdi bakışlarını. Onu itmek ve bana hissettirdiği iğrenç şey yüzünden yanağına tokadı geçirmek istedim. Yapamadım. Kıyamamak mı diyorlar buna yoksa kaybetme korkusu mu... *Bence salaktım ben.* “Büyük olan ama fark etmediğin başka bir şey daha var.”

Kurduğu cümlelerin zihnimde hızlıca tekrarlanan anlamıyla kirpiklerim titredi. Gözlerim aşağıya doğru kaydı ve irice açıldı. Yutkundum. “Pislik!”

Dudağı tek yöne kıvrıldı. Parmaklarını çeneme sarıp başımı yukarı kaldırdı. “Fesat olan sensin.”

Başımı sertçe çekip kurtardım elinden. Önüme döndüğünde tim kendi arasında konuşmaya başlamıştı bile. Aklıma söylediği o şey gelince bakışlarım tekrar ona kayacaktı ki dudağımı ısırp gözümü kapattım. *Sakin, sakın, sakın.*

Gözümü tekrar açtığımda onun eski triplerine döndüğünü gördüm. *Bipolar!* Yemin etmişti beni sinirden, dertten öldüreceğine sanki. Onu umursamadığımı, umurumda olmadığını belli etmek için, biraz onun oturduğu tarafa kayıp postalımla onunkine bastım ve önüme döndüm. Bana baktığında bir kez daha bastım ayağına; daha sert.

En az benim sert bakışlarıyla bana baktığında, "Nikâh masasında mıyız?" diye sordu. "Ne bu ayağıma basma merakı? İstersen bir de *evet* diye bağır, tam olsun."

Dudak büküp ona masum masum baktım. "Prova yapıyorum, yüzbaşı." Kaşını çatığında gülümsedim. "Nikâhımızda da aynısı yapacağım."

Hasiktir! Bunu ben mi söyledim?

"Ne?" dedi afallayarak.

Şansım az da olsun yaver gittiğinden kapı açıldı ve ben dahil herkes ayağa kalktı. Âdem Albay kendi yerine geldiğinde Karam gür sesle, "Kurşun Timi, emir ve görüşlerinize hazırdır komutanım!" diyerek asker selamı verdi. Ona yandan *ben de buradayım, yüzbaşı* bakışı atıp gözümü devirdim.

"Rahat olun," deyip oturduğunda biz de yerleştik sandalyelere. "Nasılsın İzem?" Mahcuptum. Üzgündüm. Kızgın ve dargındım. "Sakinleştin mi?" diye sordu sessizliğimi koruduğumda.

Omuz silktilim. "Söyleyeceklerinize bağlı." Ve inatçıydım; lanet olsun ki öyleydim.

Âdem Albay, time kısa bir bakış attıktan sonra boğazını temizledi. "Üsderimizle görüştük."

"Görev emri mi geldi komutanım?" diye sordu Uraz, yerinden hafifçe doğrulup heyecanla.

"Emir geldi ama..." dediğinde bakışları doğrudan beni buldu. "Başlamamız için İzem'in yardımı gerekiyor."

"Bana daha ne yapmam gerektiğini bile söylemediniz," dedim alçak bir sesle. Gözlerimi kaçırdım. "Hiçbir şey anlatmadınız ki..."

Albay başını salladı. "O yüzden de şartını kabul ettik."

Duyduğum şeye şüpheyle yaklaşıp, "Ne?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Komutanım, görev gizlili..." diye lafa giren Karam'ın sözü yarıda kesildi. Albay, elini kaldırarak susturdu onu. "Şartını kabul ediyoruz," dedi net bir tonla. "Sana her şeyi anlatacağız. Ve ne karar verirsen ver, arkadayız. Tamam mı?"

Bu kadar ılımlı ve net konuşmasına gözlerimi kırpıştıtararak baktım. "Tamam... Tamam ama ben zaten..."

"Sadece bizi dinle, kızım," dedi.

Eğer Karam pişman olsaydı ben zaten kabul edecektim şartınızı, albayım...

Tek kelime bile etmeden Âdem Albay'ın bana uzattığı dosyaya baktım.

"Hayatını değiştirecek olan o dosya," dedi sadece.

Kaşlarım çatıldı. Beklemeden dosyayı açtım. İlk sayfada fotoğrafım vardı. Altında, doğum tarihimden kan grubuma kadar tüm kişisel bilgilerim, kısa ve öz bir şekilde yazılmıştı. Sayfayı çevirdim. Bu defa karşıma çıkan, sahip olduğum mal varlıklarıydı. Bunların bir kısmı zaten bilmediğim, bana ait olduğunu bile fark etmediğim şeylerdi. Ama asıl soru kafamı karmakarışık etti:

Önder amcanın ismi ve resmi burada ne arıyordu?

Gözlerimi dosyadan kaldırıp albaya baktım. “Burada benim ve Önder amcanın mirası yazıyor,” dedim anlayamadan. Kaşlarım çatılmıştı; bakışlarımda şüphe, kafa karışıklığı, hatta biraz da korku vardı.

Âdem Albay başını hafifçe salladı. “Ve... ETÖ’ye yapılan mali yardım.”

“Ananı!” dedi biri fısıltıyla.

“Komutanım, siz ne diyorsunuz?” dedi Karam, şaşkınlıkla. “ETÖ bir terör örgütü. Leyla’nın onlarla ne işi olabilir?”

“Terör mü?” dedim ben de gözlerim dehşetle büyürken.

Asla duraksamadan bana bakarak konuşmaya devam etti. “Babandan kalan mirası Önder Erge’nin yönettiğini herkes biliyor. Senin yıllardır şirketle bir bağının kalmadığını da biliyorlar. On sekizine kadar şirketi annen yönetti. On sekizinden sonra işleri devralman gerekiyordu ama o süreçte hiçbir adım atmadın. Ve şimdi bu senetlerde, ETÖ’ye senden önce ve senden sonra yapılan ödemeler açıkça kayıtlı.”

Kalbim sıkıştı. Sanki vücuduma soğuk bir kurşun saplanmıştı. Bunlar bir kâbustu, gerçek olursa eğer yaşayamazdım. “Ben,” dedim şoka girmiş gibi, devam ettiremedim. “Komutanım, bu nasıl olur?” dedi Kadir abi.

“Ben bilmiyordum.” Ayağa fırladım hızla. “Böyle bir şey... Bu mümkün değil! Benim bir terör örgütüyle ne alakam olabilir?!” Âdem Albay sessizce gülümsedi, ardından ayağa kalktı. Tüm askerler onunla birlikte refleksle doğruldu. Bir dosya daha uzattı bana.

Almak istemedim ama titreyen ellerim bana ihanet etti ve dosyayı kavradım. Açtım. Gözüm satırları takip ettikçe zihnimde yer yerinden oynadı. “Bu... Ama bu...” dedim boğuk sesle.

“Serdar Pişirgen,” dedi albay. “Tanıdık geldi mi?” *Tanıdık ne kelime... O, benim kâbusumun başladığı yerd.* “Yedi yıl önce seni kaçıran teröristin abisi,” dedi albay, sesi net ve acımasızdı. “Eşbah Terör Örgütü’nün kurucusu. Üvey babanın ablasının oğlu.” Sözleri boğazıma yumruk gibi oturdu. Ve ardından son darbe geldi. Albay, bakışlarını Karam’a çevirdi. “Aynı zamanda, Yüzbaşı Karam Arslan Türker’in esir düştüğü örgütün başındaki adam.”

Zihinler dağınık, kalpler paramparça. Benimse dünyam, ayaklarımın altından kayıp gidiyordu.

Kopma noktam tam da bu oldu. Boğazımdaki düğüm artık nefes alma bile engeldi. Titreyen elimi dudaklarıma bastırdım, gözlerim ıslanmıştı ama ağlayamıyordum bile. Sadece Karam'a baktım. O da en az benim kadar şaşkındı. Gözleri kısılmış, yüzü bembeyazdı. "Nasıl?" diye sordu. "Aynı kişiler mi?"

Esir düştüğümüz o cehennem...

Benim hayatımı mahveden o eller...

Karam'i kıran, beni paramparça eden o karanlık...

"Lütfen..." dedim, neredeyse duyulamayacak bir fısıltıyla. Duymak istemiyordum. Gerçeğin sesinden bile korkuyordum artık.

Hiçbirimizin hazır olmadığı o kelimelerle, içimizdeki yaraya bastı. "Önder Bey'e buraya gelmeden hemen önce imza yetkisi verdin. Senin adına her şeye imza atma ve tüm mal varlığını yönetme hakkı var artık. Bu yetkiyi ona ~~sen~~ tanıdın, İzem. Buraya gelmeden önce her şeyi ona devrettin. İşlerden tamamen elini ayağını çektin."

"Duymak istemiyorum."

"Albayım, iyi değil," dedi Karam bana endişeyle bakıp.

Ama albay durmadı. Sanki yılların yükünü sırtımızdan söküp atmak istiyordu ya da yıkıp geçmek. "Beş yıl önce, Önder Erge bu örgüte üye oldu. Yani... Senin kaçırılmandan iki yıl sonra. O zamana kadar bilinen saygın bir iş insanıydı. Medyada adı çıkan ama kara dosyası olmayan biri." Başımı iki yana salladım. *Yeter... Yeter artık, daha fazlasını kaldıramam.* "Baban ölüyor... Ve annen, kısa bir süre sonra Önder'le evleniyor." Sesini alçalttı. "Bu bir yasak aşk mıydı yoksa yıldırım hızıyla gelişen bir ilişki mi; kimse anlamadı. Ama o evlilik..." Duraksadı. "Senin tüm hayatını değiştirdi. Şirketler Önder Erge'nin eline geçtiğinde... Ortaya, ablasının oğlu çıktı: Mirza Pişirgen." Yüzü buruştu. "Ve o adam... Sana saplantılı bir şekilde âşık oldu." Gözlerimi sıkıca kapattım. Gücüm yoktu daha fazlasını duymaya. "Önder Erge herkese karşı çıkıp senin yanında oldu o zamanlar. Çünkü seni gerçekten kızı olarak görüyordu. Hatta öz ablasının oğlunu tutuklattı senin için fakat seni tam olarak koruyamadı. Mirza, tutukluluğu dan sonra bir anda tekrar karşına çıktı. Kaçırıldığın gece... İşte o andan itibaren her şey kontrolden çıktı. Üç ay... Üç ay orada kaldın ama işe bak ki tek bir kişi aramadı seni aileden. Üzerini örttüler bu olayın, aile itibarını düşündüler. İşte o zaman Mirza'nın aslında ölmediğini öğrendi herkes. Bu durumda sakın kalmaları da tartışılacak bir konu."

“Yeter!” diye bağırdım elimi kalbime vurup. “Duymak istemiyorum, yeter! Ne olur yapmayın bunu bana.”

“Senin kaçırılma emrini veren kişi Serdar Pişirgen. Operasyonu sahada uygulayan ise Mirza Pişirgen. Plan aslında seni kullanıp mirasa konmaktı. Mirza seninle evlenecekti. Bu evlilik, seni örgütün finansal ayağına çevirecekti. Miras senin adına ama kontrol onlarda olacaktı. Yasal kılıf hazırды, psikolojik zayıflatma süreci planlıydı. Fakat işler değişti. Mirza öldü. Sen ruhsal çöküş yaşadın. Operasyon çöktü. Örgüt, bu işin enkazını kaldırmak yerine kin tutmayı seçti. Ve Mirza’nın ölümünden sonra Serdar devreye girdi. *Asıl kurucu*. Mirza’nın sana olan saplantılı aşkını kullandı Serdar. Hesaba katamayacağı şey, üç ay sonra sizi tuttukları mağaraya askerin baskın düzenleyeceğiydi. Kardeşi öldü ve plan suya düştü. Türk askerleri tarafından öldürülen abisinin intikamını almaya yemin etti o geceden sonra.” Karam’a baktı derin nefes alarak. “Senden ve Karam’dan,” dediğinde sarsıldım. Tacize uğrayan, psikolojisi bozulan, aylarca kendisine gelemeyen ben; intikam alınacak kişi olarak mı görülüyordum? “Kardeşini öldüren kişi Karam, buna yol açan kişi ise sendin. Senden alacağı kisas oyununu ise Önder Erge’nin üzerinden oynadı.” Karşımdaki senetleri gösterdi. “Bu senetlerde örgüte sağlanan gelir ve yardımlar var. Önder Erge’ye beş yıl önce ETÖ’ye üye olması için gizli teklif gidiyor ama o kabul etmiyor.” Beni gösterdi işaret-parmağıyla. “Seni istediler. *İzem’i bize ver, seni rahat bırakalım*, dediler. Bu bir pazarlıktı. Seni, mal varlığını, gücünü istediler. Ve tüm bu kâbusun başlangıç noktası da işte tam burası. Evet, Önder Erge örgüte üye oldu. Ama isteyerek değil. Serdar Pişirgen’in elinde bir koz vardı: Kenan Erge. Senin kardeşin.” Duyduklarımı sindiremeden bir de kardeşimin başına gelenleri öğrenmek, kopma noktam olmuştu. Ben mahvoluyordum ve mahvediyordum. “Serdar, Kenan’ı okul çıkışında aldırıyor. Gizli bir adrese götürüyor ve Önder’i arıyor: *Eğer teklifimizi kabul etmezsen oğlunun başına geleceklerden sen sorumlu olursun*. Önder de o an idrak ediyor gizli mektupların Serdar Pişirgen’den geldiğini. Çaresiz bir baba var ortada. Tabii ki kusursuz bir plandı bu ve kabul edeceğinden eminlerdi... Kabul etti. Geri dönüşü olmayan bir yola girdi. İlk görevi: *Bilgiç Şirketi* adına bir paravan şirket kurmaktı. Senin adın, senin imzanla” Elim kalbime gitti. “Kurduğu şirket bir depo görünümlü laboratuvar. Uyuşturucu üretim merkezi. Ve bu uyuşturucunun tamamı: ETÖ’ye finansal kaynak.” Sendelediğim masaya sıkıca tutundum. Önder Erge, hayatımı mahvetmişti. “Senin imzan sadece orada var, İzem. Tüm para akışı senin adının geçtiği o şirketten ETÖ hesaplarına aktarılmış senin haberin olmadan, senin kimliğinle. Beş yıl önce attığın tek bir imzayla hayatın mahvoldu... Önder’in seni buraya göndermekteki tek

maksadı, güvenliğini sağlamaktı. Çünkü Önder Erge sana zarar gelsin istemedi hiçbir zaman fakat oğlu için seni harcadı. Tıpkı annen gibi..." Tıpkı bir oğlu olunca beni ikinci plana bile atmayan annem gibi...

Ve ben yine vazgeçilen ilk kişi oldum.

"Peşinde bir örgüt var, seni bir tek Türk askerleri koruyabilirdi. O da böyle yöntem buldu kendince. Fakat en kötüsü... Karam Arslan'ın kanına enjekte edilen o uyuşturucunun altında imzan olmasıydı."

Nefessiz kaldım.

"Yıllarca kandırıldın İzem. Ailen hayatını mahvetti ve sen şu an örgütün gelir kaynağısın. Bizimle olursan birbirimize yardım edebiliriz. Yok eğer kabul etmezsen... İlk hedef sensin. Örgüte yardım ve yataklıktan suçlanacaksın... Karar ver, birbirimize yardım edebiliriz. Seni koruyabiliriz, vatani koruyabiliriz..."

Çekip gitti. Beni öldürdü ve gitti. *Herkes gitti; bir ben kaldım, bir de kader ortağım olan o adam; hayatını mahvettiğim adam.*

Sanki bu son raddeymiş gibi bacaklarım gücünü yitirdi ve yere yığıldım. Beni son anda tutan Karam, "Leyla!" dedi endişeyle. Ben dizlerim üzerinde yere düştüğümde o da beni bırakmadan yanıma çöktü.

Düşersem kaldırırdı. Kaldıramazsa yanıma çökerdi.

Kalbim paramparçaydı. Ölüyordum sanki ve ben bu hissi ilk kez yaşamıyordum. "Nefes alamıyorum," dedim boş duvara bakıp. "Nefes almak istiyorum."

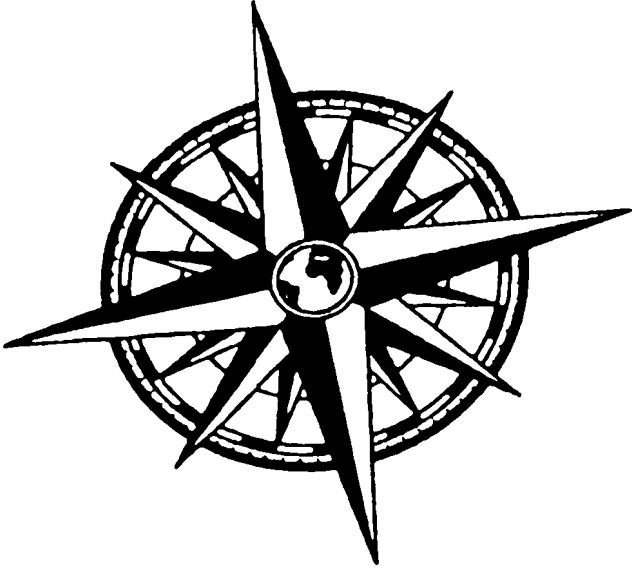
"Yapma böyle." Titreyen bedenime sardı kollarını. Bana ilk kez sarıldı. "Senin suçun yok."

"Canım yanıyor," dedim fısıltıyla. "Yıllarca kandırılmışım. Benim celadım..." Dudaklarımdan bir hıçkırık koptu, Karam'a baktığımda onun da canının yandığını gördüm. "Özür dilerim," dedim başımı omzuma eğip. "Ben bilmiyordum, gerçekten..."

"Leyla," dedi gözlerini irileştirip. "Saçmalama, seni suçlamıyorum. Kimse suçlamıyor, suçlayamaz da. Buna izin vermem!"

"Ne yapacağım ben?" dedim ağlayarak. "Nasıl yaşayacağım? Nasıl bakacağım yüzlerine? Onca insan katlediliyor her gün Karam... Ve altında benim imzam var. Peşimizde bir örgüt var. Onlarla nasıl baş edeceğim?"

Yaşlı gözlerime baktığında çenesi kasıldı. Yutkundu ve, "Evlen benimle," dedi beklemediğim bir anda. "Benimle evlen, yanında olmama izin ver ve her şey bitsin..."

II. MAVERA İNKİSAR

Ben, hep ruhumun acıdığını düşünürdüm. Yıllarca canım yanıyor yerine, “*Ruhum acıyor,*” dedim. Ama bugün öğrendim ki aslında acıyacak bir ruhum bile yokmuş.

Onu, öldürmüşler.

Önce delirttiler, sonra *deli* dediler. Delirtip iyileştirmeye çalıştılar; daha da dibe batırdılar. Mahvettiler, en sonunda da yok ettiler. Fakat küllerinden doğan kadınların hikâyesini unuttular onlar. Beni, gücümü, inadımı unuttular. Ben bittim ve bittiğim yerden yeniden başladım bugün. Mahvoldum ve mahvetmeye yemin ettim. Yandığım gibi yakmaya yemin ettim.

“Biraz sakın mi olsun?” dedi karşımdaki koltukta oturan Karam.

Titreyen ellerimi dizginlesem dizlerim bana zorluk çıkarıyordu. “Galiba bir kriz geçireceğim,” dedim sesim titrerken.

“Otuza kadar saydın mı?”

“Üç yüze kadar saydım.”

“Su vereyim mi?”

“Üç bardak içtim.”

“Pencereyi açayım?”

“Donarak mı öleyim?”

Duraksadı. “Haklısın.”

Gözümü yumdum ve nefes aldım derinden. “İyiyim, geçti,” dedim kendime mırıldanarak.

Gözümü açmama sebep olan şey, aralanan kapıydı. Âdem Albay içeri girdiğinde Karam hemen ayağa kalktı ve asker selamı verdi. “Rahat asker.” Âdem Albay koltuğuna geçmeden önce bana bakıp, “İyi misin İzem?” diye sordu.

• Paramparça olma, yıkılış.

Yaklaşık yarım saat önce dört tarafımı saran yılanları ve yalanları öğrenmiştim. Çok iyiydim. "İyiyim."

Kendi koktuğuna geçtiğinde Karam'a da oturmasını emretti. "Sizi dinliyorum," dedi elini masada birleştirip. "Ne konuşacaksınız benimle?"

Fazla uzatma gereksinimi duymadan, derin nefes alarak dudaklarımı araladım.

"Teklifinizi kabul ediyorum." Yüzünde şaşkınlığa dair hiçbir şey yoktu. "Karam Arslan Türker ile evleneceğim."

Başını salladı. "En doğru kararı verdin, İzem. Şimdi sinirlisin, seni anlıyorum. Ama inan ki en iyisi bu hepimiz için."

"Hayatımı zamana bırakacak kadar çok yaşayacağımı düşünmüyorum," dediğimde Karam hemen çatı kaşlarını. "Evimin içerisinde teröristler var, peşimde bir terör örgütü var, benim elimle insanların hayatı mahvediliyor. Bir gün beni de yok ed..."

"Sana kimse bir şey yapamaz!" dedi Karam dayanamayıp.

"Bu evlilik, seni koruma maksatlı tesis ediliyor, İzem. Yüzbaşı Karam doğru söylüyor, kimsenin senin güvenliğini riske atmasına müsaade etmeyiz." Herhangi bir yanıt vermedim. Emin olmadığım bir konuda beyanatta bulunmak niyetinde değildim. Albay, boğazını temizledi, ardından devam etti. "Operasyon, Milli İstihbarat Teşkilâtı ile müşterek yürütülecek."

"MIT mi?" diye sordu Karam, kaşlarını çatıp. "Bu bilgi tarafımıza daha önce iletilmedi."

"Elde ettiğimiz istihbarat, onların kanalıyla temin edildi. Görev, Emniyet Genel Müdürlüğü Terörle Mücadele Başkanlığı'yla koordineli olarak icra edilecek. Ayrıca," diyerek bana döndü, "başka bazı hususlar da var, onları uygun zamanda görüşeceğiz."

"Emredersiniz komutanım!" dedi Karam. Ben sessiz kaldım.

"Şimdi gelelim ikinci konu başlığına..." Gözleri, kısa süreliğine ikimizin üzerinde gezindi. "Görev yüksek gizlilik seviyesinde yürütülecek, bunu zaten biliyorsunuz. Bu nedenle, evliliğinizin taktiksel olduğu bilgisi, sadece tim mensupları ve bağlı komuta kademesi tarafından bilinecek." *Sahte evlilik.* Klişe ama beklenmedik değildi. "Tek bir zafiyet, sadece operasyonel başarınızı değil, şahsi güvenliğinizi de tehlikeye atar. Zaten halihazırda her ikiniz de örgütün hedef listesinde yer alıyorsunuz," dediğinde göz temasından kaçındım. "Unutmayın, bu bireysel görev değil. En küçük bir açığınız, tüm birliği riske atar. Bu nedenle..." Bakışları tekrar aramızda

dolaştı, uyarıcı bir tonla, “Duygusal unsurlar kesinlikle devre dışı kalacak. Tüm adımlar, yalnızca görev kapsamında ve emir-komuta zinciri içerisinde atılacak. Duygu yok. Aşk yok. Hisler yok. Sadece görev var,” diye ekledi. Parmağını kaldırıp gözlerini direkt Karam’a dikti.

“Endişeniz olmasın,” dedim kısık sesle. “Zaten tahrip olmuş bir hayatın enkazına başkalarını dahil etmem.”

“Aranızdaki ilişkiyi, açık vermeden çevrenize izah edeceksiniz.”

“Ailem...” dedim ancak cümleyi tamamlayamadan duraksamak zorunda kaldım. “Onlara bu durumu ne zaman bildirmem emrediliyor? Yani, bu işlem gizli bir nikâhla mı gerçekleşecek?”

“Daha önce de belirttiğim gibi İzem...” dedi albay kararlı bir ses tonuyla. “En çok da aileni, özellikle Önder’i bu evliliğin gerçekliğine ikna etmemiz gerekiyor. Çünkü Önder ikna olursa Serdar’ın da şüphe duyması ihtimali düşer. Dolayısıyla bu süreci alelade bir nikâh merasimiyle geçiştiremeyiz. Her şey, birbirine gerçekten bağlı iki kişi izlenimi verecek şekilde, prosedürlere uygun yürütülecek.”

Ne olacaksa hemen olsun ve bitsin istiyordum.

Karam sabırsızca, “Ne zaman başlıyoruz?” diye sordu.

“Önce herkese söyleyeceğiniz inandırıcı bir yalan bulmanız gerekiyor.”

“Örtü planı geliştirmemize gerek yok,” dedim net bir ifadeyle. “Durumun kurgulanmasına ihtiyaç yok çünkü anlatacaklarım zaten mevcut gerçekliğe dayanıyor.” Sözlerime devam ettim. “Her şey yıllar önce başladı. Yüzbaşı Karam tarafından bir operasyon sırasında kurtarıldıktan sonra temasımız kesilmedi. Yaklaşık iki yıl önce, askeri psikolog olmak için gerekli prosedürleri tamamlayıp başvurularımı gerçekleştirdiğim süreçte kendisiyle tekrar irtibat kuruldu. Bu süreçte aramızda kişisel bir yakınlık gelişti. Tayin talebimi bu birliğe yönlendirdim ve buraya geldim. Elbette bu ilişkiyi gizli tuttum çünkü ailemin bu duruma karşı çıkacağını öngörüydüm. Yüzbaşı bana son bir göreve çıkacağını bildirmişti ancak o görevden sonra kendisine ulaşamadım. İletişimimiz kesildi, yıllarca bir kez bile konuşmadık. Birliğe katıldığımda geçirmiş olduğu operasyonel süreci ve yaşananları öğrendim. Bu durumu personel arasında paylaşmadık çünkü yüzbaşının psikolojik durumu hassastı ve süreç her iki taraf için de zorluydu. Aynı zamanda da onun psikolog danışan gibi olmamız, ilişkimiz varken etik değildi. Saklamak zorunda kaldık. Ancak zaman ilerledikçe aramızdaki

duygusal bağın gizlenmesi imkânsız hale geldi. Bu nedenle karşılıklı olarak bu ilişkiye bir şans daha verme kararı aldık.”

Karam’a baktığımda, “Buna inanırlar,” dedi, sesindeki hayranlığı gizleyemedi.

Yalan söylediğim için bana hayranlık mı duyuyordu?

“Güzel,” dedi albay. “Böyle devam edin.” Yalan söylediğim için ilk kez takdir ediliyordum.

“Her şey tamam ama Serdar Pişirgen beni tanıyor. Sizin de söylediğiniz gibi, peşimizde yıllardır. Leyla ile evlendiğimizi duyunca işler daha da kötüye gitmeyecek mi?” Sesinde endişe vardı ve bu, kendisi için değildi. İşaretparmağını Karam’a uzattı albay. “Olay da işte burada başlıyor.”

“Nasıl yani?”

“Siz şu an aranızda olan ilişkiyi arkadaşlarınıza açıklayın, gerisini toplantıda konuşacağız.”

“Ne toplantısı?” diye sordum.

“Sana anlatacağımız başka konular da var, İzem.” Hiçbir şey sorgulamadım çünkü öğrendiğim şeylerden sonra daha kötüsü olamazdı benim için. Âdem Albay ayaklandığında biz de gitmek için harekete geçmiştik. Fakat albayın sesiyle adımlarım yarıda kesildi. “İzem, bana kızgın değilsin, değil mi?”

“Görevinizi yapıyorsunuz albayım. Esas sizin bana kızgın olmanız lazımdı o tepkilerimden sonra.” Yüzlerine bakmaya utanıyordum.

Bir şey demeden odadan çıktığımızda Karam, “Nasılsın?” diye sordu.

Gülümsedim her şeye rağmen. Beni ayakta tutan ve güçlü gösteren şey gülümsememdi. *Ve tabii ki kırmızı rujum!*

“İyiyim yüzbaşı.”

Ölüme alışacak kadar çok öldüm ben.

“Yemedim ama olsun.” Ona yandan bakış attığımda bahçeye çıkmıştık çoktan. “Eve mi gideceksin?”

“Evet, gidip uyuyacağım. Kaç gündür uyuyamadım...”

Başını salladığında karşı tarafa bakıp çattı kaşlarını ve, “Ne ayak bu?” diye sordu.

Ben de kaşımı çatığımda baktığı yöne baktım. Karşıda duran Zafer Yüzbaşı gülümseyip baş selamı verdiğinde aynı şekilde karşılık verdim. “Ne yapı ki?”

“Sürekli peşinde sanki.” Ona, sanki öldürecekmiş gibi bakıyordu.

Gözlerimi devirdim. “Evlilik oyununa mı başladık, ne bu hal?” Bana döndüğünde zor da olsa gülüp adımladım. “Gel bakalım yüzbaşı, hayatımı mahveden ailemin hayatını cehenneme çevirmem lazım.”

“Manyak Nar,” dedi arkamdan şaşkınlıkla.

“Allah’ım sabır ya!” diye yükseldi Zeynep. “Allah’ın delisi, bir otur artık. Yarım saattir ne dönüp duruyorsun?”

Zeynep’in isyanından hemen sonra duyduğum zil sesine, “Kapı!” diye yükseldim.

“Harbi kafayı yedi bu!”

Salondan koşarak çıktığımda bekletmeden açtım kapıyı. Timle beraber gelen Esmâ ve Gül abla içeriye geçerken herkesle kısaca selamlaşıp sarıldık. Salona geçtiğimizde ise onlar oturmuştu ben yine mahpushanede olan adamlar gibi dolanıyordum bir aşağı bir yukarı.

“İstemesi olan kızlar gibi ne dönüp duruyorsun? Başım döndü!” dedi Gül abla bıkkınlıkla.

Pamir başını annesinin omzundan kaldırıp benim şaşkın yüzüme baktı. “İzo gelin?” dediğinde herkes kahkaha attı, ben hariç.

“Leyla Hanım, siz iyi misiniz?”

Uraz’a bakıp başımı salladım. “İyiyim Uraz.” Tekrar zil sesini duyduğumda, “Kapıya bakayım ben,” diyerek fırlayıp çıktım salondan. Kapıyı derin nefes alıp açtığımda Karam’ın siyah gözleriyle göz göze geldim. “Hoş geldin,” diye mırıldandım.

“Herkes geldi mi?” diye sordu.

“Evet, hepsi salonda.” Sıkıntıyla baktım ona. “Ben aşırı tedirginim ya.”

Montunu askıya asıp bana döndü. “Tamam, sakın ol artık. Kaç kez prova yaptık seninle?”

“Elimde değil...” Yüzüm ağlamaklı bir hal almıştı. “Ya yalan söylediğimiz anlaşılırsa?”

Gözlerini devirdi bana. “Tim zaten biliyordu. Sadece kabul ettiğimizi söylemedik. Diğerleri de inanır.” Benim aksime o rahattı.

“Tamam.” Gözlerimi kapatıp derin nefes aldım. *Haydi gazamız mübarek olsun!*

Karam'la birlikte salona geçtiğimizde, "Ooo komutanım da geldi tam olduk," dedi Zafer abartıyla. Boş kalan koltuğa oturduğunda ben de yanına oturdum. Üzerimize çevrilmiş gözlerden dolayı artık o da gergindi ve bu yüzden de elleri titriyordu.

Kadir abi şüpheli bir tavırla bana baktı, "Kapıdan mı girdi bu içeriye?" diye sordu.

"Evet?"

Cevabıma yüzünü buruşturdu. "Genellikle bir balkondan diğer balkona atlar da..." dediğinde ima ettiği şey ile şaşkınlık ele geçirdi bedenimi.

"Kaşınma Kadir. O duvarı yalatırım sana." Zaten gergindi, sinirini Kadir abiden çıkaracaktı.

Bu gerginliğe dayanamayan Zeynep, "Ay bir susun!" diye bağırdı. "Neden topladınız herkesi buraya? Nöbetten geldim ben, uyku var, uyuyacağım."

Artık çok uzattığımızı anladığım için, "Sizinle bir şey konuşacağız," dedim.

"Ne konuşacaksınız?" diye sordu Gül abla. "Önemli bir konu mu?" diye sordu Esmâ.

Başımı belli belirsiz salladım. "Yani... Evet."

Zeynep elini ağzına tutup esnedi. "Söyleyin artık, yoksa uyuyacağım."

Karam'la birbirimize baktık. Ona *ben söyleyemem, sen söyle* bakışı attığımda, bakışlarını benden çekmeden, "Biz Leyla ile evleniyoruz," dedi aniden.

Herkes aynı anda sustu. Kimse konuşmadı ve yine herkes aynı anda "Ne?!" diye bağırdı.

"Leyla derken? Bizim Leyla mı? Kardeşim olan? Soyadı Bilgiç olan Leyla mı?" diye art arda sorular sordu Kadir abi.

"Evet," dedi Karam.

Biz daha ne olduğunu anlamadan ayağa kalktı, "Ne?" diye bağırdı tekrardan.

Zafer de ona eşlik ederek koltuktan kalktığı anda, "İtiraz ediyorum!" dedi yüksek sesle.

Başını hızla salladı Kadir abi. "Evet, itiraz ediyoruz." Zafer'e baktığında elini kaldırıp başına vurdu. "Sana ne oluyor lan? İtiraz ediyorum! Ben ediyorum! Tek ediyorum!"

“Bir de *siz kardeşsiniz* deyin tam olsun, komutanım.” Güneş’in gülerek söylediği şeyin üzerine, Karam’la birbirimize baktık. Ve aynı anda kulağımızı çekip, sehpaye vurduk.

“Komutanım, bir sakın mi olsanız?” Dağhan kaşını ve gözünü oynattı *bu bir plan* der gibi.

Alin onun tepkisine genişçe gözlerini devirdi. “Bir de bayıl istiyorsan Feriha.”

Kadir abi yapılan imaları anlamış olmalıydı ki kendisini koltuğa attı ve elini kalbine koydu. “Kalbim... Kalbim çok fena.”

“Bir de bana sorun, komutanım,” dedi Zafer.

Zeynep yerinden fırlayıp Kadir abiye baktığında onu kendisine getirmeye çalışıyordu. “Esmâ, su ver!” Esmâ’ya baktığımda bana kırıldığını sezmiştim yüzünden. Birkaç gün önce ona söylediklerimle şimdi yaptığım şey asla birbirine uymuyordu!

“Siz ciddi misiniz?” diye sordu Gül abla.

Korhan keyifli bir ifadeyle arkasına yaslandı. “Eniştem bundan sonra bana sarmayacak. Karam Komutan’ım, Allah size sabır versin.”

Karam sıkıntıyla nefes aldı. “Kes sesini Korhan!”

“Sesini kes, Korhan!” dedi Kadir abi de onunla aynı anda.

“Nasıl ya,” dedi Zafer ağlamaklı sesle. “Şimdi benim Narçiçeği Hanım-cığım evleniyor mu?” Alin’e baktı. “Hem de komutanımla mı?”

“Maalesef kardeşim, senin hayaller suya düştü,” dedi Uraz kısık sesle.

“Allah’ım bitsin artık şu çile!” diye bağıırıp başını Alin’in omzuna yasladı.

“Ne yapıyor lan bu?” dedi Karam şaşkınlıkla.

“Komutanım, onun kafası bozuk,” dedi Dağhan.

“Zafer, seni mahvederim. Kendine gel!”

Kirpiklerini kırptıştırıp baktı Karam’a. “Ettiniz zaten komutanım.” Başını tekrar Alin’in omzuna yasladı.

Buna kaşını çatan Korhan, Zafer’in kolundan tutup kendisine çekti. “Zırlama lan, sus.”

Kadir abi ellerini kendisine yelpaze yaptığında, “Kadir, iyi misin?” dedi Gül abla.

* Adını Feriha Koydum adlı Türk televizyon dizisine gönderme yapılmıştır.

"Az önce çok kötü kâbus gördüm. Böyle uzun, 2.09 boyunda, siyah gözleri olan korkutucu adam, benim kardeşimle evleneceğini söylüyordu." Başını iki yana salladı. "Çok kötüydü, çok."

"Rüya değil, komutanım. Karam Komutan'ımla Leyla Hanım evleniyor!" dedi Zafer.

"Abi?" dedim şaşkınlıkla, ağlayan abime bakıp.

"Kadir, kafanı nereye çarptın sen?" Gül abla baygınlık geçirir gibi gözlerini devirip elini alnına vurdu.

"Sus Gül'üm, sus." Burnunu çekti. "Kardeşim evleniyor..."

Zeynep'le Gül ablaya o an aydınlanma gelmiş gibi gözleri anında bizi buldu. "Evleniyor musunuz cidden?"

"Evet, Gül," dedi Karam.

"Ama nasıl?" dedi Zeynep şüpheyile. "Ne ara yani?" Boğazımı temizlediğimde, plana uygun olarak kurduğumuz senaryoyu anlattım. Her şeyi, tek bir açık bile vermeden anlattığıma emin olup Karam'a baktığımda gözünü yumup açtı. "Şimdi siz birkaç yıldır sevgilisiniz?" Başımı salladım Zeynep'e. "İyi de ben..."

Zeynep şüphelerini dillendirecekken yerinden fırlayıp bana sarılan Gül abla ile suskunluğunu korudu. Ben, Gül ablaya sarılmışken Zeynep kısıp gözlerini üzerimden çekmedi fakat insanları da şüpheyeye düşürmemek için yüzüne mükemmel gülümseme yayıp bana sarıldı. Her ne kadar içi içini yese de bir şey söylemedi.

Ortamda üç kişi bu durumdan memnun değildi. Birincisi Kadir abiydi, onun kıskançlığını anlamaya çalışıyorduk. İkincisi Zafer'di ve onu kimse takmıyordu zaten. Üçüncüsü ise Esmaydı. Yüzünde mimik oynamadan tüm gün öylece koltukta oturmuştu.

Herkes gittiğinde kapıyı kapatan Zeynep, bana bakıp kocaman gülümsemi ve yanındaki Esmay'ın elini tutup halay çekmeye başladı. "Gülsene kız, ablan evleniyor!"

Hiç orali olmayan Esmay, onun elini bırakıp, "Yorgunum abla," diyerek bana bakmadan mutfığa geçti. Onun gidişiyle Zeynep de kendi başına oynayarak odasına girip kapıyı kapattı.

Timin toplantı odasında olduğunu bildiğim için direkt oraya gittim. Kapıyı çalmadan önce derin nefes aldım ve içeriye geçtim. Tüm bakışlar beni bulduğunda, “Özür dilerim, geç kaldım,” dedim mahcup bir tavırla.

“Sorun değil, geç otur.” Başımla cevap verip Karam’ın yanındaki boş koltuğa oturdum.

“Nasılsın?” diye sordu Karam.

“Gergin...”

“Herkes buradaysa artık konumuza geçelim. Olayı en başından, her detayına kadar dinlemenizi istiyorum.”

“Buna gerçekten gerek var mıydı komutanım?” dedim tereddütle. “Geçen gün siz zaten olayı tüm detaylarıyla aktardınız.”

Albay, yanıt vermek yerine eliyle odanın köşesindeki televizyona bağlı bilgisayar işaret etti. “Olayı bu kez benden değil, ondan dinleyeceksiniz.” Bakışlarımız televizyona çevrildi. Ekran ilk başta karanlıktı. Ardından görüntü netleşti. Koltukta, sırtı kameraya dönük bir adam oturuyordu. “Bu kayıt, Millî İstihbarat Teşkilâtı Başkanı tarafından özel olarak gönderildi. Olayın kritik boyutlarını, birinci ağızdan dinlemeniz uygun görüldü.”

“Komutanım,” dedim. “Beni biriyle tanıştıracığınızı söylemiştiniz. Kimdi o şahıs?”

Albay kısa bir sessizlikten sonra göz temasını koruyarak konuştu: “Sabırlı ol İzem. Öncelik kayıt.”

“Başkan,” diye hitap edilen şahsın, ses değiştirme yazılımı üzerinden modifiye edilmiş sesi duyulduğunda tüm dikkatimiz televizyon ekranına yöneldi. Neden böyle bir önlem alındığına dair en ufak bir fikrim yoktu. Muhtemelen güvenlik protokolüydü. “Öncelikle,” dedi adamın yapaylaştırılmış sesi, “bu yüksek riskli görevi kabul ettiğiniz için her birinize ayrı ayrı teşekkür ediyorum. Âdem Albay, size operasyonun genel çerçevesini aktarmış olmalı ancak ben de ana hatlarıyla bir özet geçeceğim.” Sözleri stratejik bilgilerle doluydu. “Aslan Pençesi Operasyonu’nun ana hedefi, ETÖ (Eşbah Terör Örgütü) ve ona lojistik, finansal ya da personel desteği sağlayan diğer unsurları tamamen etkisiz hale getirmektir. İlk aşamada, örgütün kurucu lideri Serdar Pişirgen ve onun yıllardır arkasındaki en büyük güç olan Paus Bader hedef alınacaktır. ETÖ, yıllar önce Rusya merkezli olarak yapılanmış olsa da zamanla çokuluslu bir yapıya dönüşmüş ve farklı kıtalarda hücreler oluşturmuştur. Serdar Pişirgen, kamuoyunda neredeyse hiçbir zaman gerçek kimliğiyle anılmadı; onun yerine tüm dünya yalnızca

Mirza Pişirgen ismini tanıdı.” Kalp atışlarım hızlanırken tırnaklarımın avuç içime battığını fark ettim ama gevşemeyi başaramadım. İsmi duyduğum anda zihnim geçmişin karanlık dosyalarını açmıştı bile.

“Mirza Pişirgen, uzun yıllar yurtdışında kaldı. Bulunduğu ülkelerde şirket adı altında faaliyet gösteren kara para aklama ağını yönetti. Bu ağ ETÖ’nün en büyük finans kaynağını oluşturunuyordu. Ancak onun Türkiye’ye dönüş gerekçesi ekonomik çöküş ya da yasal baskılar değildi. Gelişi, doğrudan Serdar Pişirgen’in talimatıyla gerçekleşti. Yeni merkez olarak İstanbul seçilmişti. Ancak planlar, örgütsel yapıdan çok kişisel saplantılar nedeniyle raydan çıktı. Mirza, Önder Erge’nin üvey kızına -Leyla İzem Bilgiç’e- takıntılı bir biçimde bağlandı.” Gözlerimi kaçırdım. Mideme oturan ağırlık bastıkça bastı. Anlatılanlar, geçmişin tozlu değil, kanlı raflarıydı. “İlk planda yalnızca Önder’i örgüt yapısına entegre etmek hedeflenmişti. Ancak Leyla İzem’in sahip olduğu yüklü miras, operasyonel öncelikleri değiştirdi. Serdar Pişirgen, kardeşinin bu zaafını stratejik bir avantaja dönüştürdü. Küçük yaştaki Leyla’nın yasal hakları, vekil sıfatıyla Önder Erge’nin kontrolündeydi. Serdar, kardeşine açıkça şu teklifi sundu: *Kız senin, miras benim*. Mirza, bu anlaşmayı tereddütsüz kabul etti. Onun istediği, İzem’in şahsı değil, bedeniydi.” *İsteddiği İzem değil, bedeniydi*. “İzem kaçırıldı. Örgütün sıradaki planı ise onun on sekiz yaşına basmasını beklemektir...” O sustu, ben gözlerimi sıkıca kapatıp dudaklarımı ısırdım. *Tecaviüz edecekti bana*. “Plan, resmi olarak evlilikti,” dedi adam. “Evlenmek ve hedef şahsın yasal mal varlığını kontrol altına almak. Ancak operasyon, Türk Silahlı Kuvvetleri’nin aniden gerçekleştirdiği baskın nedeniyle sekteye uğradı. Mirza ve Serdar Pişirgen’in hazırladığı yapı çöktü. Leyla İzem Bilgiç sağ olarak ele geçirildi ve ailesine teslim edildi. Dosyanın kamuya sızması durumunda, aile itibarı ciddi hasar görecek. Bu nedenle olayın üzeri bizzat ailesi tarafından örtbas edildi. Annesi, İzem’in yurtdışında olduğu yönünde sahte bir anlatı oluşturdu ve bunu medya dahil her kanaldan destekledi. Hatta, İzem’in zihinsel ve fiziksel açıdan sağlıklı olduğunu ispatlamak üzere üniversite sınavına girmesi için baskı uygulandı.” Oysaki ben o zamanlar kan damlayan bileklerimle hastanede yatıyordum. “Mirza ölünce olay kapandı zannedildi. Ancak asıl tehdit o noktada başladı. Serdar Pişirgen sahneye çıktı. Kardeşini kaybetmişti, planı çökmüştü. Artık tek amacı vardı: intikam. Hedefleri açıldı: Leyla İzem Bilgiç ve Mirza’yı öldüren Türk subayı. İntikam operasyonu, öncelikle Leyla üzerinden yürütüldü. Serdar, Önder Erge’ye gizli mektuplar gönderdi. Cevap alamayınca Önder’in öz

oğlu Kenan Erge kaçırıldı. Böylece Önder, örgüte teslim oldu. Çünkü kimse, yabancı biri için öz evladını gözden çıkarmaz.” Güldüm. *Annemin öz evladıydım ama harcandım.* “Bir sonraki adım, Leyla İzem’i bu yapının bir parçası haline getirmektir. Örgüt, onun adına düzenlenmiş sahte belgelerle uyuşturucu ticareti yapan bir cep yapılanma kurdu. Bu yapılanma, ETÖ’nün finansal yükünü taşıyan yeni bir damar haline geldi. Örgütü yöneten isim ise kamuoyunda Ogien adıyla bilinen Paus Bader’di. Böylece Leyla, yasal olarak suç örgütünün bir parçasıydı. Kontrol tamamen ellerindeydi. Ve sıradaki hedefleri, Mirza’yı öldüren personeldi.” *Benim kahramanımda...* “Karam Arslan Türker... İki yıl önce bir görev esnasında esir düştüğünde kimliği Serdar Pişirgen tarafından teşhis edildi. Bu fırsat kaçırılmadı. Leyla’nın adına kurulan sözde şirketin ürettiği sentetik uyuşturucu, Karam’ın kanına zorla enjekte edildi.”

Bir yıkım yaşıyordum kaç gündür. Benim yerimde kim olsa şimdi çoktan mahvolmuştu fakat ben o kadar çok öldürülmüştüm ki artık öldüğümü bile hissetmiyordum. Âdem Albay’a, “Siz bunları ne zaman öğrendiniz?” diye sordum oldukça güçlü çıkan sesimle.

Albay, ekrana yöneldi ve videoyu durdurdu. “Sen buraya geldikten sonra tüm belgeler senin e-posta adresine yönlendirilmeye başlandı. En büyük operasyonel hataları buydu. ETÖ’nün yurtiçi ve yurtdışındaki finansal kayıtlarını çözdüğümüzde, belgelerde yer alan imzaların senin imzanla birbir örtüştüğünü tespit ettik. Kriptolu PDF dosyalarında, ıslak imzanla tamamen eşleşen dijital imzalar vardı. Sadece benzerlik değil; yüzde yüz bir eşleşme. O zamana dek bu yapının içinde yer aldığını düşünmemiştik.”

“Peki ya bundan sonra ne olacak?” diye sordu Karam, Âdem Albay’a. “Yani Leyla’ya...”

“Durum kritik. Mevcut delil seti, Leyla İzem Bilgiç’i tek suçlu olarak işaret ediyor.”

“Siz benim suçsuz olduğumu biliyorsunuz, neden bu planı yapıyoruz?” diye sordum.

“Elimizdeki tüm materyaller —e-postalar, banka kayıtları, noter onayları, dijital belgeler— Leyla İzem Bilgiç’i suçlu gösteriyor. Üstelik bu belgeler teknik incelemelerden geçti. Her biri yasal geçerliliğe sahip. Bizi ikna eden bilgiler, onun gerçekten suçsuz olduğunu gösterse de elimizdeki kanıtlar onu temize çıkarmaya yeterli değil. Bu iş, bir telefon konuşmasıyla çözülecek mesele değil. Karşımızda yıllardır çözülmeye çalışılan, çok katmanlı, uluslararası bağlantılı bir terör örgütü var. Leyla’nın buraya getirilme

nedeni açık: Önder Erge. Artık onu koruyacak gücü kalmadı. Onu bilerek ve isteyerek bize teslim etti. Oyun bozulacaktı; o da farkındaydı.” Adam son cümlesini söylerken tonunda sert bir değişim oldu. “Biz seni koruyacağız. Senden talep ettiğimiz bir şey yok. Sadece... Yüzbaşı Karam Arslan Türker ile evlenmeni ve koruma protokolüne tabi olmanı istiyoruz. Bu hem senin hayatını hem de operasyonun başarısını garantiye alır.” Video tekrar durdu. Âdem Albay, çantasından çıkardığı evrakı masanın üzerine bıraktı. Üzerinde “Sınırlı Erişimli - 3. Kademe” ibaresi vardı.

Kaşlarımı çatarak baktım. “Bu ne?”

Albay dosyayı bana doğru itti. “Millî İstihbarat Teşkilâtı’na dil uzmanı kadrosuyla girdiğini ve orada görevde olduğunu resmiyete döken belgeler.”

“Ama bana hiçbir şey yapmayacağımı söylediniz. Sahaya çıkmayacağımı, istihbarat sağlamayacağımı söylemiştiniz. Üstelik...” Duraksadım. “MİT üyesi olmak da ne demek? Ben psikologum.”

Albay derin bir nefes aldı. Gözlerini dosyadan çekip bana döndü. “Bu belgeler yalnızca kâğıt üzerinde geçerli. Gerçek bir görev tanımın olmayacak. Bu, yalnızca seni resmi bir devlet personeli statüsüne sokmak ve operasyonun gizliliğini perdelemek için gerekli bir adım. Bu şekilde senin hareket alanını, bizim güvenlik çemberimiz içinde tutabiliriz. Hukuken ve bürokratik olarak bir istihbarat personeli olduğun sürece hedef olmaktan çıkarsın. Ayrıca...” Gözlerime bakmadı. “Az sonra buraya gelecek kişiyi görmek istiyorsan bunu imzalaman lazım.”

“Peki...” dedim kısık sesle. “O kişiyi görürsem ne olacak?”

“Operasyonun gizli yüzü o. Kod adıyla çalışıyor. Kimliği açığa çıkarsa yalnızca bu operasyon değil, yıllardır yürütülen tüm iç hat istihbarat dengesi çöker. Bu seneti imzalayıp o kişinin kimliğini ifşa etmen halinde, Türk Ceza Kanunu’nun 327 ve devamındaki maddeler kapsamında MİT’e, devlete ve devlet sırtına ihanet suçu ile yargılanırsın.”

Gözlerim büyüdü. “Bana şaka yaptığınızı söyleyin,” dedim. “Bir devlet personelini, bir askeri unsuru ifşa edeceğimi nasıl ihtimal olarak görüyorsunuz?!” Bana zerre güvenmiyorlardı.

“Bu güven meselesi değil protokol meselesi. Devlet sistemleri, bireysel güven üzerine kurulmaz. Açık verilmez. O yüzden her şey imzalı, kayıtlı, disipline edilmiş şekilde ilerler. Belgeyi imzalandığında resmi olarak Terörle Mücadele Başkanlığı’na bağlı Kurşun Timi’ne danışman olarak atanacaksın. Sahada değil, dil çözümlemeleri ve analiz desteğiyle çalışacaksın. Ancak MİT protokollerine eksiksiz şekilde uymak zorundasın.”

Yutkundum. “İmzalamazsam?”

“O kişiyi asla göremezsın.”

O kişiyi merak ediyordum ve sırf bunun için kalemi elime alıp önümdeki senetleri imzaladım. *Hayatımın değişeceğinden habersizdim.*

İmzayı attığımda time baktım. “Onlar da aynı prosedürden geçti. Onlar ETÖ için kurulan özel tim. Bu yüzden de zaten önceden bu sözleşmeyi imzaladılar.”

Başımı salladım. “O kişi kim?”

Albay cevap vermediğinde toplantı odasının kapısı açıldı ve bakışlar oraya döndü. Sandalyemde dönmeye fırsat bulamadan albayın dudaklarında bir gülümseme belirdi. “İşte geldi,” dedi. “Teşkilatın en kıdemli isimlerinden biri. Aynı zamanda Aslan Pençesi Operasyonu’nun saha lideri. MİT’in en derin görevlilerinden... Yunis Bilgiç.”

Arkam döndüğüm gibi o adamı görünce olduğum yerde donup kalmıştım. O adamın gözleri, benim gözlerimle buluştuğunda ise dudaklarımdan tek kelime çıktı: “Baba...”

Yıllardır hasret kaldığım adam, ismini bir mezar taşına sarılıp söylediğim adam, kokusunu unutmayayım diye yastığına sarılıp uyuduğum adam karşımdaydı.

Babam karşımdaydı...

O susarken ben, yanımda duran Karam’ın kolundan tuttum. “Karam,” dedim kekeleyerek. Gözlerimi bir saniye bile o adamdan çekmezken timin şaşkın bakışları üzerimdeydi. “Karam, ben yanlış mı görüyorum? Yoksa o...” Başımı salladım hızla. “Rüya ya, bu rüya. Benim babam...”

Susmama neden olan şey, karşımdaki adamın, “Leyla,” diyen sesi oldu.

“Babam öldü,” dedim Karam’a bakıp. *Benim babam öldü. Benim babam yanarak öldü.*

O öldü.

“Sakin ol,” diyen Karam kolunu sıkan elimi tuttu.

“Sakinim.” Gülümsedim. “Bu sadece bir halüsinasyon.” Omzumu indirip kaldırdım gülerek. “Babam öldü benim. Ben küçüktüm, çok küçükken öldü. Araba patladı ve öl...”

“Ben yaşıyorum,” dedi o adam. Gözlerimi yavaş yavaş kapattım. Karam’ın elini sıktım sıkıca. “Kızım...”

“Sus,” dedim sakince.

“Leyla beni din...”

“Sus dedim sana!” diye bağıırıp gözlerimi açtım. Ona baktığımda bana hem çok tanıdık hem de çok yabancıydı. “Konuşma, sen öldün tamam mı?”

Öldün sen..." Bana doğru adım attığında, "Gelme!" diye bağırdım, geri gittim. "Sakın gelme!"

"Leyla, beni dinle." Gözlerinde özlem olsa da sesi buz gibiydi.

"Dinlemek? Ölüler konuşabilir miydi ya?" dedim alayla.

Ölüler konuşamaz, Leyla. Ölüler konuşamaz. Senin baban bir ölü.

"Ölmedim, buradayım."

"Öldün!" Ellerimi havada savurdum. "Sen öldün. Ölmeseydin o zamanlar gelirdin. Benim babam öldü." Başımı iki yana salladım onun üzgün gözlerine bakıp, "Neden?" dedim sadece. Omuzlarım düştü ve ben ilk kez yıllar sonra insan içinde çaresiz kaldım. "Neden yaptın?"

"Yapmam gerekiyordu," dedi. "MİT ajanıydım ben. Yıllarımı verdim bu işe. Bir görev emri geldi. Kimliğimi, ailemi, hayatımı; her şeyimi geride bırakmam gerekti. Vatan beklemezdi kızım. Görev beklemezdi."

Dudaklarım büküldü ve, "Yine ilk vazgeçilen taraf ben oldum, öyle mi?" diye sordum. "Annem de sen de ilk benden vazgeçtiniz." Acı bir gülümseme yer edindi yüzümde. "Ben bu hayatta kimsenin önceliği olmadım, biliyor musun? Sen öldün, annem beni de gömdü o toprağa. Sen gittin, annem kendine yeni bir hayat kurdu. Benim hayatımı mahvederken siz nasıl yaşadınız ya?" Ona doğru adım attım ve sözlerin üzerine bastırarak konuştum. "Sen bir kez öldün ama ben Allah'ın her günü öldüm. Kaçırıldım ya ben. Bundan haberin var mıydı?" Sustu. "Var mıydı?!" diye bağırdım tam karşısında durup.

Bana bakmadı. "Vardı. Selin MİT ajanıydı. Benim yetiştirdiğim istihbarat ajanıydı. Şimdi burada, senin asker gibi tanıdığın Alin Tüfekçi de benim eğittiğim istihbarat ajanı. Burada, bu timin arasında çünkü seni korumakla görevlendirildi."

İtirafına asla takılmadım. Tim de fazla şaşırmadı, ki onların tahmin ettiği bir şeydi muhtemelen. "Biliyordun?" diye sordum. "Beni orada nasıl bıraktın sen? Neden kurtarmadın?" Fısıltıyla çıkan sesim, hayal kırıklığından ibaretti. "Hiç mi şansın yoktu? Hiç mi vatanını da beni de ruhum kirlenmeden kurtaramazdın?" Gözlerini kaçırdı. Ölmek istedim orada. *Babam beni kurtarabilecekken üç ay beklemiş kılını bile kıpırdatmadan.*

"Senin için her şeyi yaptım ben," dediğinde histerik bir gülüş döküldü dudaklarımdan.

"Ne yaptın? Allah aşkına ne yaptın söyle!"

“Hiç düşünmedin mi o kadar işkenceden, psikolojik yadımdan sonra tek bir soruşturma olmadan nasıl askeri psikolog oldun diye?”

Alayla söylediği şeye kendimi inandırmak ister gibi hemen, “Önder yaptı,” dedim.

Güldü, “Baban yaptı, Leyla. Ben yaptım, ben!”

“Kes!” diye bağırıp başımı iki yana salladım. İş, kariyer; hiçbiri umurumda değildi. “Beni taciz etti, biliyor musun?” O yine sustu. “Sen... Sen nasıl bir babasın? Sen nasıl bir insansın!” Elimini saçıma geçirdim. “Allah kahretsin! Allah kahretsin!” Arkamı döndüm ona. “Ben her gece orada ölürken sen nasıl dayandın? Nasıl bıraktın beni onların elinde?”

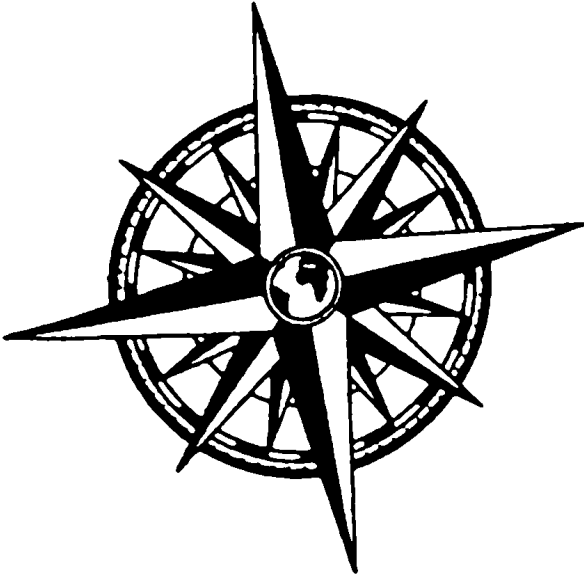
“Görevi tehlikeye atamazdım Leyla.”

Bir hışımla ona döndüm. “Ama beni atarsın değil mi? İkimizi de o anda kurtarma şansın varken benim aylarca işkenceye maruz kalmama izin verdin sen! Neyin intikamını aldın? Neyin cezasını çektim ben? Cevap ver!” Susması, beni çileden çıkarıyordu. Üniformamın montunu çıkardım ve kenara attım. “Leyla ne yapıyorsun?” dedi Âdem Albay.

Tişörtümün yakasını çekiştirip boynumu açtım. “Bak buna!” Bakmadı. “Buna bak dedim sana!” Boynumdaki yanık izlerine baktı. “Bu ne biliyor musun? Bilmiyor musun? Tamam, anlatayım.” Başımı salladım hızla. “Sigara içiyordu, küllük yok diye boynumda söndürdü sigarayı. Sesimi çıkarmadığım için art arda iki kez daha sigara yakıp tenimde söndürdü.” Saçlarımı açtım. “Buraya bak, Yunis Bilgiç. Buraya sekiz dikiş atıldı. Önce buraya...” Elimini göğsüme vurdum. “Sigarasını bastırdı, sonra da saçımdan tuttu ve duvara vurdu kafamı. Uyuşturmadan atıldı o dikişler, biliyor musun? Bedenimin her yerinde yanık ve kesik izleri var. Her şeyi geçtim...” Çenemi sıktım. Sesim kısık çıktı bu kez. “O adam bana dokundu,” dedim dişlerim arasında. “Ama ben kimsenin umurunda değildim. Sen vatanını düşündün, annem Kenan’ı. Sen vatanını bırakamadın, annem oğlunu. İkiniz de benden vazgeçtiniz ama ben sizden vazgeçmedim. Şimdiyse sıra bende.”

Gözyaşlarımı sildim ve çenemi dikleştirdim. Yüzümü albaya ve time doğru döndüm. Bakışlarında acıma yoktu hiçbirinin.

“Karam Arslan Türker’le bir an önce evlenmek istiyorum. Ne gerekiyorsa yapılınsın, Karam Arslan Türker’in karısı olmak ve soyadını almak istiyorum. Bu soyadını daha fazla taşıyamam.”

12. MAVERA KADER BAĞI

20 Yıl Önce/İstanbul

*E*traftan yükselen seslerle kafasını kaldırdı Leyla. Üzerindeki mavi elbisenin eteklerinden tuttu, seslerin geldiği tarafa gitti asil adımlarla. Çenesini havaya kaldırıp gözlerini devirerek etrafına bakıyordu havalı havalı. Üzerindeki uzun, bacaklarına dolanan elbise onun dik duruşunu bozmuyordu bile. Her şeye rağmen halasının nişanına özenle hazırlanmıştı küçük kız.

Nihayet kızını gören Yunis, "Neredeydin gün ışığım?" diye sordu.

"Bahçede kediyle oynuyordum." Omuz silkti umursamazca, yalan söylediğini babası asla anlamadı zira küçük Pinokyo arka bahçede, ağacın altına gömdüğü deniz kabuklarını kontrol ediyordu. Babasıyla denizden topladığı taşları hep saklar, iş için yurtdışına gittiğinde onlarla konuşurdu.

Herkes yerine geçtiğinde Leyla da yine elbisesini eline topladı ve babasının yanında oturdu. Aile büyükleri konuşunca canı sıkılmıştı çünkü Leyla dakikalarca oturmaya, birkaç saniye bile olsun susmaya alışık değildi.

Nereden bilebilirdi ki yılların geçeceğini ve uykusunda bile kâbuslarıyla savaşaacağını?

Babasına yanaşıp işaretparmağıyla bacağına dürttü. "Baba?"

"Söyle meleğim."

"Bunlar ne konuşuyor? Ben neden konuşamıyorum? Annem bana evden çıktığımızda, 'Orada fazla konuşma, dostka' dedi. Ben konuşmadan durmam ama. Konuşayım, ne olacak ki? Hem konuşmayan insan mı olur?"

"Kızım bu senin konuşmayan halin mi?"

Omuz silkti. "Ben size küstüm!"

Gülümseyip sarıldı kızına. "Nasıl affettireyim kendimi sana?" Başını iki yana salladı. "Affetmeyecek misin?" Yine başını salladı. "Bu kez kaç gün sürecektir?" Sustu. "Kızım, yine mi konuşmama grevi başlattın?" dedi hayretle. İsteddiği bir şey olmayınca öldürana kadar susar, inat edip yerinden kıpırdamaz, insanı resmen hayattan bezdirirdi. Kızlarının çok konuşan haline alışan anne

* (Rus.) Kızım.

ve baba bu durumu garipsiyorlardı çünkü Leyla konuşunca susmuyor, susunca da konuşmuyordu.

Halası ayaklanıp birkaç kadınla mutfığa geçtiğinde Leyla da babasından trip atar gibi mutfığa geçti. "Heyecandan öleceğim!" dedi halası. Leyla o sırada sandalyeden destek alarak mutfak tezgâhının üzerine oturmuştu.

"Bir sakın ol, ellerin titriyor," dedi Adelina.

"Kahveleri sen yapsana Hazan." Arkadaşına masumca bakış attı.

"Neden? Hazan'ın mı nişanı?"

Annesi sesin geldiği yöne bakıp gözlerini kocaman açtı. "Kızım, sen nasıl çıktın oraya?"

"Sandalye var anne," diyerek eline aldığı çileği ısırды. "Kahveye tuz dökcek misiniz Tuna?"

Tuna güldü. "Sen bunları nereden biliyorsun?"

Elini havada salladı. "Ben daha neler biliyorum, anlatayım mı halacığım?"

Adelina hemen kızının yanına koşup kucığına alarak yere indirdi. "Hayır kızım, sen anlatma."

Ayakları yere bastığında elbisesini düzelitti. "Neden anne? Babam hep demiyor mu ki bildiklerini paylaş, gün ışığım diye?" Adelina kızının taramalı tüfek gibi konuşması karşısında sustu. Leyla da onlardan sıkıldığı için içeriye geçip babasının yanına oturdu. "Baba..."

Babası, kızının küs olduklarını unuttuğunu anlayıp güldü. "Gün ışığım?"

"Kahveye neden tuz döküyorlar istemedi?" Anlaşılan kızı bugün de önemli bilgi toplama peşindeydi. Günün sonunda hepsini dizip de tuzlu kahve içirmezdi umarım! Zira Yunis ve Adelina kızlarının deney tahtası gibilerdi.

"Aslında tuzlu kahve yapılınc o kişiyi sevmediğini belli edersin."

"Halam Nedim'i istemiyor mu? Ben mutfaktan çıktığımda tuz koydu kahveye."

"İstiyor tabii ki. Ama şimdi..." Bir şey diyemeyince, "Orası karışık be kızım. Sen neden bana oyuncaklarınla ilgili sorular sormuyorsun ki?" dedi bıkkınca.

Leyla hiç oralı olmadan, "Peki ya istediğimizi nasıl belli edeceğiz?" diye sordu.

"Bal ya da şekerle verirler kahveyi. Ama bazı kadınlar zoru sever." Parmaklarını kızının burnuna vurdu. "Sen de büyüdüğünde tuzlu kahve yaparsın seni benden almaya çalışan o lavuğa!"

Anında kaşını çattı. "Ya baba, neden tavuk diyorsun ona?"

Yunis gür bir kahkaha attı. Bazı kişiler onlara bakıp tekrar önlerine döndüler. "Kızım, tavuk demedim."

Elini göğsünde birleştirdi. "Dedin! Duydum ben!"

"Tamam babacığım, özür dilerim." Omuz silkti. "Sen onu bunu bırak da babana bak, bir şey diyeceğim."

Sır verir gibi konuşması Leyla'nın dikkatini çekmişti. "Ne diyeceksin?"

"O la..." lavuk diyecekti ki Leyla'dan korktuğu için sustu. "O adama tuzlu kahve yaparsın değil mi?"

"Ama neden ki? Belki ben isteyeceğim onu?"

"Şimdi şöyle babacığım, eğer tuzlu kahve yaparsan ve onu düşünmeden içerse ben de seni düşünmeden ona vereceğim. Yok eğer içmezse vermeyeceğim." Her iki ihtimalde de vermeyecekti zaten.

Leyla biraz düşündü. Sonra gülerek başını salladı ve sarı saçlarını havaya savurdu. "Tamam baba." Elini uzattığında babası elini tuttu ve anlaşma yaptılar. "İçerse ben onunum."

Kaşları anında çatıldı. "Kızım sen mal mısın ki... Çok özür dilerim," dedi sinirle. "Sen benim kızsımsın, onun da karısı olursun." Sonra fısıldadı. "Verirsem tabii."

Leyla gözünü devirdi. "Ay baba ya, sen de saldırmaya yer arıyorsun. Kısmetimi kapatma rica ediyorum."

Yunis, yüzünü buruşturdu. "Sen de evlenmeye ne meraklıymışsın..."

"Size bakınca insan cimreniyor baba."

Kızını çaştı anlamayarak. "Cimrenmek?" Sonra durdu ve kahkaha attı. "Kızım, o imrenmek."

Babasının ona gülmesine sinirlendi. "Artık cimrenmek, baba. Öyle mi?"

Bu işin sonunda zararlı çıkacağını bildiği için, "Elbette kızım, sen ne dersen o," dedi.

"Neyse," dedi Leyla. "Biz anlaştık, değil mi? Tuzlu kahveyi yapacağım, içerse evlenmeme izin vereceksin."

"Evet, gün ışıgım. İçerse evlenmenize izin vereceğim." Kızını biraz tanıyor olsa eğer o kahveye zehir koyacağını bilirdi. Tamam, belki direkt zehir koymazdı ama öyle şeyler dökerdi ki o kahveye, adam orada kalırdı. Bu yüzden de gülerek önüne döndü. Kızını kimseye vermezdi o. Gün ışığını kimseyle paylaşmazdı.

Yıllar sonra bir oyuna kurban seçileceğini, onun dokunmaya kıyamadığı kızsına zorla dokunulacağını ve yapacağı evliliğin bir oyun olacağını bilmeden o gece sadece gülümsedi...

12 Ocak/İstanbul

“Bu kadar valize ne gerek var, anlamıyorum!” diye söylendi sürücü kol-ruğuna oturan Karam.

Gözümü devirdim ona. “Başım şişti, yüzbaşı. Sus bir da!”

Bana yandan bakış attı. “Delirtme beni Leyla. Arabanın arkası yere değiyor.” Haklıydı. Ama ne olmuş yani beş tane valizle geldiysem ve sınırı aştığım için Karam’ın valizlerini havaalanında bırakıp kendi valizlerimi aldıysam?

Dudak büktüm. “Elbisesiz mi kalsaydım ben? Gönlün nasıl razı gelir buna yüzbaşı?”

“Drama bağlama hemen.”

Oflayıp önüme döndüm. “Senin bana kıyamaman lazımdı şu an!”

“Kıyamadığım için aldım o valizi zaten.”

Kocaman gülümsedim ona. “Bunun için sana beş tane muzlu rulo pas-
ra alacağım!”

Yüzünü buruşturdu. “Kendin için alıyorsun onu. Hem, ben sevmem.”

“Geçen yedin ama?”

Yüzündeki çapkın sırıtmayı benden saklamadı. “Kendi çatalında vere-
ceksen yerim.”

Uzanıp kafasına vurduğumda hâlâ gülüyordu. “Bu imaları yapmaya bir son ver. Bak, gitmemi istedin ama başına kaldım.”

“Başıma kalacağını tahmin ediyordum zaten,” diye mırıldandı.

“Sen şükret be seninle evlenmeyi kabul ettiğime,” dedim ters ters. Son-
ra merakla ona döndüm. “Senin sevgilin ya da sevdiğin kadın olsa... Yani bu evlilik... Nasıl olacaktı?”

“Büyük ihtimalle bu görev için başkasını seçeceklerdi. Çünkü prosedü-
re göre, biriyle ilişkin varsa böyle görevlere alınmazsın.”

Sorgulamadım bu dediğini. Artık onları sorgulamayacaktım. “Bir şey daha soracağım.”

“Bir insan hiç mi susmaz ya?” Bıkkınlıkla nefesini verdi. “Sor.”

Bu kez ona bakmadan önüme döndüm. “Ailene benden bahsettin mi hiç?”

Başını iki yana salladı. “İkimiz gidip anlatırız diye düşündüm. Bir kez konuşmanıza rağmen annem seni sevmiş.”

Gülümsedim. Tatlı bir kadındı gerçekten. "Peki ya şeyden sonra..." Dudağımı ıslattım. "Düğünden sonra yani... Nerede kalacağız?"

"Ev alacağım." deyip sola doğru kırdı direksiyonu.

Gözüm kocaman açıldı. "Ev mi alacaksın? Ben annelerle kalırız diye düşünmüştüm."

Gözünü devirdi. "Onlarla aynı evde kalırsak aynı odada kalmak zorunda oluruz. Ayrıca açık vermememiz lazım."

Aynı odada kalmak şu an benim için de sorundu. Onu öpmem demek, anında kendimi kaptırıp kollarına atlayacağım anlamına gelmiyordu. Hele ki son kez beni öpmek istediğinde yaptığı şeyden sonra... "Ben sende kaldım sen hastayken, o zaman aynı odada mı uyuduk?"

"Hayır," dedi. "Sen uyuyunca ben salona geçtim."

Yalancı bir hüzünle baktım ona. "Yaaa, ben de aynı odada kaldık diye sevinmişim. Artık evlenince uyuruz." Kırgınlığımı belli etmemeye çalışıyor, zaafımı bilsin istemiyordum.

"Yalnız uyuman senin için daha iyi olacak."

"Neden? Üzerime mi atlayacaksın?" dedim alayla.

Çenesi kasıldığında kaşımı çattım. "Kriz geçiriyorum Leyla," dediğinde bunu beklemediğim için donup kaldım.

Zorlukla yutkunup gülümsedim. "Şanslısın yüzbaşı, karın başarılı bir psikolog."

Bakışları ağır çekimde beni buldu. "Karım?" dedi boğuk sesle. "Evet." Önüne dönüp derin nefes çekti içine. "Şanslıyım." Birkaç saniyenin ardından sessizliğini bozdu. "Babanla ko..."

"Benim babam öldü yüzbaşı."

"Sık sık yüz yüze geleceksiniz. Nasıl olacak?"

Omuz silktim. "Sağ olması bir şey değiştirmiyor, benim için öldü o. Ayrıca bu bir görev, gerekliyse konuşuruz."

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun, anlamıyorum," dedi hayretle.

Gülümsedim. "Sen de bir kalbimdeki acıyı gör..."

Bundan sonrası ağır bir sessizlikti. Arabanın lastikleri, taşlı yolda son bir gıcırtyla durduğunda aynı anda indik. Karşımda, göğe doğru uzanan beş katlı malikânenin soğuk silüeti duruyordu. İçimde o eski günlerin tatlı acısı yükselirken geçmişin izleri yüzüme çarpıyor, burun direğimi sızlatıyordu.

"İyi misin?" diye sordu sakince.

Başımı ağır ağır iki yana salladım. “Her şeyi bile bile nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranacağım?”

Derin bir nefes aldı. “Buna mecburuz Leyla.”

Soğuk, tenime işliyordu. Burnumun ucu üşüyor, ellerim titriyordu. “Şimdilik bana Leyla demene kızmıyorum yüzbaşı. Ama sonra kıracağım kafanı.”

“Kırarsın kırarsın,” dedi, alaylı bir tebessümle. Sonra elini uzattı bana doğru. Nasır tutmuş, hayata direnen elini... “Hazır mısın?” diye sordu gözlerime güvenle bakıp.

Soğuktan titreyen elimi usulca onun avucuna bıraktım ve siyah gözlerinin derinliğine daldım. “Hazırım.”

Uçaktan inen Kurşun Timi, onlara ayrılan büyük siyah minibüsle eve giriş yaptılar. İki katlı büyük müstakil eve bakıp şaşkınlıklarını gizleyemediler. Bu görev çok önemliydi ve Kurşun Timi de onlar için önemli bir yerdeydi. Bu yüzden de tüm ihtiyaçlarını devlet karşılayacaktı. Evin büyük salonunda oturduklarında ise son olaylardan bahsetmeden duramadılar.

“Karam Komutan’ım ne yapıyor şu an acaba...” diye sordu Dağhan.

“Kaynanasıyla karşılıklı zeybek oynuyor. Ne yapacak mal?” Öfkeliydi Kadir. “O Önder piçini gebertmemek için zor duruyordur.”

“Karam Komutan’ım durur ama Leyla Hanımcığım duramaz.” Hayranlıkla gülümsedi Zafer. “Zalimin kızı hem çok güzel hem de çok cesur.”

Herkes ona şaşkınlıkla baktı. “Canına mı susadın oğlum sen? Komutan duyarsa mahveder seni.”

Omuz silkti Korhan’a. “Sahte evlilik yapacaklar. Ne olmuş yani güzel dediysem? Hem ben gerçekleri söyledim.”

“Harbi salak bu,” dedi Güneş hayretle. “Lan angut, sahte bile olsa karısı olacak. Normal zamanda Leyla’ya bir şey diyenin ebesini belliyordu. Karısı olunca ne yapacak, düşünemiyorum.”

“Mezar bul kendine Zafer,” diye uyardı Uraz. Zafer omuz silkip çocuk gibi elini göğsünde birleştirdi.

“Akşam dışarı çıkalım mı?” Bu beklenmedik teklifi sunan kişi Dağhan’dı.

“Ben yorgunum, uyuyacağım.” Yorgunluğunu belli eden Kadir esnedi.

“Kaç gecedir Karam’la Leyla’yı aynı evde düşündüğü için gözüne uyku girmiyor.” Korhan’ın onunla dalga geçmesine karşılık sinirle yerinden

fırladı. "Kes lan! Uyumaya gidiyorum. Odaya gelince uyandırma beni Korhan. Kafanı kırarım."

Kadir sinirle salondan çıktığında, "Peki ya Yunis Bilgiç şoku?" dedi Dağhan. Anlaşılan bu kadar kaosu o da beklemiyordu kimse gibi.

Elleriyle yüzünü kapattı Güneş. "Offf, o da ayrı bir dert."

"Kadın çok güçlü yalnız. Kim olsa çoktan yıkılmıştı ama o hâlâ ayakta duruyor."

"O bir kurt kızı, Dağhan." Gururla gülümsedi Uraz.

"Adam vatani için ailesinden vazgeçti." Zafer bunu ben de yapar mıydım diye sorguladı bir an için kendisini.

"*Onlar yaşarken ölü diye anılan gizli kahramanlardır.* Biz şehit diye anıyoruz ama onları görüyor musun? Bir mezar taşı ve başka bir hayat." Güneş için bu konular çok hassastı.

Etrafa sessizlik hâkim olduğunda Korhan bir kenarda oturan Alin'e baktı. "Neden sessizsin bugün?"

"Fazla konuşmam ben zaten komutanım," diye mırıldandı.

"Ama bugün hiç konuşmuyorsun."

"Konuşmamam daha iyi," dediğinde ayağa kalktı. "Ben odaya çıkıyorum, iyi geceler size."

"Nesi var?" diye sordu Uraz, Alin gittikten sonra.

"Birkaç gündür böyle," dedi Güneş. "Konuşmaya çalıştım ama bir şey öğrenemedim."

"Acaba âşık mı oldu?" diye soran Zafer'e gözlerini devirdiler.

"Âşık mı olmuş harbi?" Omuz silkti Güneş Korhan'ın sorusuna. "Belki de..."

"Tanıyor muyuz?" sorusu Dağhan'dan geldi.

"Askeriyeden biri mi acaba?" Merakla dudak büktü Uraz.

Artık konuşmaları dinlemeyen Korhan, hızla ayaklandı. "Ben gelirim birazdan."

"Nereye?"

Merdivenlerden çıkarken, "İşim var," dedi Dağhan'a geçirir gibi.

"Aklından neler geçiyor?"

Güneş, Uraz'ın sorusuna omuz silkti. "Anlatırsam yer yerinden oynar."

"Aralarında bir şey mi oldu acaba?"

"Bence olacakların yanında hiçbir şey..." dediğinde o da Uraz'a baktı.

"Odaya çıktı galiba. Ben gitmesem iyi olur."

Uraz fırsattan istifade kulağına eğildi. "Benim odamdaki yatak büyük, uyuyabilirsin orada."

Güneş ona ters bakış atıp ayağa kalktı. "Kaşınma." Leyla'yla konuştuğundan sonra Uraz'la kavga etmekten daha çok onu anlamaya çalışıyordu ve galiba aralarındaki buzlar eriyordu.

Korhan, Alin'in odasının kapısına vardığında derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı tıklattı. İçeriden duyduğu, "Gel," sesiyle kapıyı açıp içeri adımını attı. Ancak gördüğü manzara karşısında istemsizce sert bir küfür döktü dudaklarından ve yüzünü hızla çevirdi.

Alin, Korhan'ın sesini duyunca yataktan fırladı; şaşkınlıkla ona bakarken Korhan gözlerini kapıdan başka hiçbir yere çevirmemeye çalışıyordu. Alin'in ince geceliği omuzlarından zarifçe süzölmüş, odaya sızan hafif ışıkla beraber bedenine ince bir silüet gibi yerleşmişti. Sağ omzundan düşen askıyı anında yukarı kaldırırken utançtan ölmek üzereydi.

Korhan, bakışlarını yerden ayırmadan, sesini olabildiğince sert ve soğukkanlı tutmaya çalışarak, "Üzerine bir şey giyin Alin," dedi.

Alin, Korhan'ın az önceki şaşkınlığını fark edip hızla kıyafetlerini kapığı gibi banyoya kaçtı. Yüzünü ateş basmış, kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Üzerine geçirdiği tişört ve şortla tekrar odaya döndüğünde Korhan hâlâ ona sırtı dönük duruyordu. Alin hafifçe derin bir nefes aldı, dudaklarını ısırarak, "Komutanım, dönebilirsiniz, giyindim," dedi.

Döndüğünde Alin giyinmişse de az önce gördüğü kadın sanki haftalardır aklını karıştırmıyormuş gibi şimdi de nefesini kesmişti. Boğazını temizleyip, "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Alin konuşmak istemese de başını salladı ve fazla uzak oldukları için yanına gitti. "Bir şey mi oldu komutanım?"

Komutanına çok fena şeyler oluyor Alin, demek istese de bunu yapmadı. "Bana değil ama sana olmuş."

Kaşını çattı. "Ne olmuş bana?"

"Fazla suskun ve düşüncelisin bu aralar."

Yutkunarak gözlerini kaçırdı. "Size öyle gelmiştir komutanım. Bir şey olmadı."

Elini saçına attığında aklındaki o soruyu sordu. "Özel bir şey mi?"

"Özel?"

Uraz'ın dediği şey aklına takılmıştı. "Âşık mı oldun?"

Pat diye sorduğu soru, Alin'i afallattı. "Kime?"

"Onu sen söyleyeceksin. Ben soru sordum sadece." Omuzlarını silkip cevap bekledi.

"Hayır komutanım. Hayır da..." Tek kaşı havalandı. "Bu sizi neden ilgilendiriyor?" Korhan konuşmak için dudaklarını araladı ama sonra verecek cevabı olmadığı için sustu. "Başka bir şey yoksa..."

"Ha..." Boğazını temizledi. "Başka bir şey..."

"Var mı?"

"Var."

"Ne var?" diye sordu merakla.

"Sen varsın." Gözleri büyüdü Alin'in şokla. "Komutanım, iyi misiniz?"

Derin nefes aldı ve, "Aklımı karıştırıyorsun." diye itiraf etti.

Gözlerini kırptırdı saf saf. "Ne... Nasıl?"

"O göreve gittiğimiz günden beri aklımı karıştırıyorsun, Alin." Bunları söylerken asla sonunu düşünemiyordu.

"Komutanım," dedi şaşkınlıkla.

Korhan saçını sertçe karıştırıp arkasını döndü. "Bunları söylemedim say en iyisi."

Tam kapıyı açacakken duyduğu sesle donup kaldı. "Ben dertliyim, dokunmayın bana!" diyen Zafer de kapıyı açıyordu.

Alin kapının açılacağını anladığı için Korhan'ın kolundan tutup kapının arkasına çekti. Sırtını duvara yasladığında, Korhan konuşacaktı ki avucunu ağzına bastırıp, "Sus," dedi fısıltıyla.

Kapı açıldığında, "Abi bizim oda burası değil!" diyen Dağhan, dertli derli ağıt yakan Zafer'i çekti.

"Akıl mı kaldı bende? Leyla Hanım beni Mecnun etti."

"Karam Komutan'ım Mecnun'un her harfini görüne tıkmadan sus ve uyu!"

Zafer'in ağıdan eve yayılırken Korhan, Alin'in elini tutarak indirdi. "Girişler galiba. Yakalanırsak yanlış anlaşılırdı."

"Neden yanlış anlasınlar?"

"Bizim tim yanlış anlamaya müsait de ondan."

"Öyle mi?" dediğinde fazla yakın olduklarını fark etti. O geceden sonra bu yakınlık ikisinin de farklı hissetmesine yol açıyordu. "Şimdi seni öpsem ne anlarsın?"

"Ne?"

Elini Alin'in beline attığında, "Ne anlarsan anla," deyip yerlerini değiştirdi ve bu kez de Alin'in sırtını kapıya yapıştırıp dudaklarını birleştirdi; yine sonunu düşünmeden. Korhan kendi içinde çok bekledim diye düşünürken Alin şaşkınlıktan gözlerini belertmiş, kalmıştı öylece. Alin de istiyordu bunu aslında zira istemese karşı koyması onun için zor olmazdı. Sadece beklemiyordu o an.

Bu, ikisi için de ilk değildi ve işin garip yanı ilkinden daha heyecanlıydı. Bu kez yüzlerinde maske de yoktu çünkü Alin, dudaklarına savaş açan adamın sıcak dudaklarını hissedebiliyordu.

Korhan, Alin'in beline baskı uygulayıp kendisine yasladı onu ve dudaklarını ayırıp, "Karşılık?" diye sordu. Bunu Alin'in de istediğini hissediyordu, aksi durumda böyle bir şeye kalkışamazdı zaten.

Neler olduğunu daha kavrayamamıştı Alin. "Ne?" Nemli dudaklarıyla fısıldarken nefes nefeseydi.

Karşısındaki kadının heyecandan kollarında titrediğini görüp güldü. Alçak sesle, "Karşılık ver asker, emrediyorum," dedi gülümseyerek.

"Komutanım..." diyerek arzuyla gülümsedi Alin.

Korhan'ın tebessümü büyüdü, "Emrettim," dedi şakayla.

Alin gözlerini kapatarak, "Emredersiniz komutanım," dedi heyecandan titreyen, şehvetten kısılan sesiyle. Sonrasında ise dudaklarını birleştiren taraf kendisi oldu.

Yirmi beş yıllık hayatımda, bir kez bile olsun başımı aşağı eğmedim. Egeceğim bir şey de yapmadım. Gittiğim her mekâna girdiğim her ortama dik bir şekilde, ne istediğini bilen kadın gibi girdim. Bazen bakışlarımdan merhamet yağdı bazen nefret. Nefretimi, sevincimi, üzüntümü hep gülümseyerek yaşadım. Çünkü gülümsemem, benim en büyük silahımdı.

Hep olduğu gibi yine yüzüme o mükemmel gülümsememi yerleştirmiş ve kendimden emin şekilde yürüyordum. Fakat tek bir farkla; bu kez yanımda, elimi tutan ve tüm heybetiyle *ben Türk askeriyim* diye bağırان Yüzbaşı Karam Arslan Türker vardı. Yanımdaydı ve elimi tutuyordu.

Bahçenin büyük kapısı bizim için açıldığında hiç beklemeden bahçeye geçtik. Beni burada görmeyi bekleyen korumaları sadece elimi tutan adam şaşırtıyordu. "Hoş geldiniz İzem Hanım."

“Hoş buldum.” Karşımda duran ve her adımda yaklaştığım o malikânenin içerisinde geçirdiğim mutlu anları hatırladım. “Leyla Hanım bahçeye giriş yaptılar efendim,” dedi arkamda kalan koruma.

Sonunda kapı önüne geldiğimizde bizim bir şey yapmamıza gerek kalmadan kapıyı yardımcı kız açtı. Gülümseyerek, “Hoş geldiniz, İzem Hanım,” dedi.

Nasıl titrediğimi gören Karam, avucundaki elimi sıktı. “Sakin ol, ben yanımdayım.” Güven veren sesiyle gözlerimi kapatıp açtım.

Kapı tamamen açıldığında içeriye doğru adımladım. “Neredeler?”

“Salondalar, sizi bekliyorlar.”

Bir saniye bile düşünmeden salona doğru emin adımlar attım. Ailem dediğim insanların kahkahalarını duyduğumda Karam’ın nefes sesiyle belki de yalnız olmadığımı fısıldadım kendime. Onun varlığına tutunup geçtim içeri. Ayakta dikilen, beni bekleyen kişilerin kahkahaları; yanımdaki, elinden sıkıca tuttuğum adamı gördüklerinde kesildi.

Beni düşüncelerimden kardeşimin, “Abla!” diyen sesi ayırdı.

Üzerime koştugu an, Karam’ın elini bırakıp onun için kollarımı iki yana açtım. “Ablacığım.” Benim yüzümden zarar gören küçük bedenine sarıldım.

“Seni çok özledim.”

“Ben de canımın içi. Çok özledim ben de.” Kenan geri çekildiğinde rujumun iz salacağını bilsem de yanağından öptüm. O benden ayrıldığında karşımda duran kişilere baktım. “Siz özlemediniz mi beni?”

Şaşkınlığını üzerinden atan ilk kişi Önder amca oldu. “İzem,” dediğinde kollarını açtı sarılmam için. “Evine hoş geldin.” Kalbim kasıldı. Gözümün önüne, ölmek için yalvardığım o günler geldiğinde nefessiz kaldım sanki.

Bir, iki, üç; geçti.

Üç saniye bile sarılmasına izin vermeden hemen ayrıldım. “Anne?”

Bir gözü hâlâ Karam’dayken hızla bana sarıldı; sanki özlemiş gibi. “Hoş geldin kızım.”

“Hoş buldum,” dediğimde ondan ayrıldım. Annem, Kenan’ın büyüklerin yanında durmasını istemediği için onu, yardımcı kızla odasına gönderdi. Annem kendisini fazla yiyip bitirmeden, “Arkadaş kim?” diye sordu.

“Ah!” Dudaklarımı ısırp küçük adımlarla Karam’ın yanına gittim ve sanki bunu hep yapıyormuşum gibi elini tuttum. “Karam Arslan Türker.” Başımı aşağı eğip gülümseyerek kirpiklerimi kırıştırdım. “Sevgilim.”

Sahte sevgilim.

Şaşkınlıkla açıldı annemin gözleri. "Sevgilin?" Başımı salladım heyecanla.

Önder Erge gerçekten farklı görünmeyen o sahte gülümsemesini yüzüne yerleştirip Karam'a elini uzattı. "Sen de hoş geldim oğlum." Ona doğru uzatılan eli kırmaktı Karam'ın niyeti. Korktum yanlış bir şey yapmasından. Yapmadı. Hiçbir şey demeden kendisine uzatılan eli sıktı sadece. "E hadi..." Eliyle koltukları gösterdi Önder memnun sesle. "Geçin, ayakta kalmayın."

Karam'ı peşimden sürükledim adımlarken. "Kalmayız Önder amca, ev benim zaten."

Arkam ona dönük olsa da afalladığını biliyordum.

Sonunda herkes kendi yerine geçtiğinde annem konuşmaya başladı. "İzem bize bir ilişkisi olduğunu söylememişti, o yüzden şaşırdık."

Acaba Yunis Bilgiç karısıyla dostunun evlendiğini duyunca ne yapmıştı...

Gülümsedim, bunun sahte olduğu her halimden belliydi. "Ben genellikle sana bir şey söylemem ki anne."

Önder bir kavganın başlayacağını bildiği için, "Demek İzem'in İstanbul'a gelmesinin sebebi sensin ha?" diye sordu.

"Aslında yok," dedi Karam. "Benim İstanbul'a gelmemin sebebi Leyla."

"Nasıl?" diye sordu annem şaşkınlıkla. "Şırnak'ta mı yaşıyorsun sen?"

"Evet."

"Mesleğin ne oğlum?" Önder, Karam'a her oğlum dediğinde ben cinnet geçiriyordum.

Karam çenesini havaya kaldırdı, gözleri parladı gururla. "Askerim."

Yemin ederim ki Karam'ın mesleğini duyduğu an rengi beyazladı. "Asker?"

"Evet," diye atladım gülümseyerek. "Rütbesi de yüzbaşı."

"Şırnak'ta mı görev yapıyorsun?"

"Evet, yıllardır oradayım."

"Buraya Leyla için geldiğini söyledin?" dedi annem şüpheyle.

Yerimi rahatlarırken onlara utangaç bakışlar attım. "Evet, size söylemek istediğimiz bir şey var."

"Dinliyoruz?" diye sordu bana bakan annem.

Lafı hiç uzatmadım. "Biz Karam'la evleniyoruz."

"Alıştırırsaydın bari," diye mırıldandı Karam.

Annemin gözleri irileşti anında. "Ne?"

"Duydunuz. Uzun zamandır birlikteyiz ve artık ilişkimizi saklamak da istemiyoruz."

"Uzun zaman mı?" Annem daha ne kadar şaşıracağını sorguluyordu.

"Ah..." Elimi alnıma vurdum. "Size söylemeyi unuttum. Karam beni Mirza'dan kurtaran asker..."

Annem de Önder de böylesini asla beklememişti; ne yapacaklarını bilemez haldelerdi. Karam Arslan, Önder Erge'nin ablasının oğlunu öldürmüş ve beni kurtarmıştı. Elbette ikisi de bu gerçeğin farkındaydı. Ama o askerin bir gün karşısına çıkacağını, dahası benim kocam olacağını düşünmemişlerdi bile. Şaşkınlıkları da bundandı. Önder, yaklaşan fırtınayı en az benim kadar iyi hissediyordu. Karam'ın burada olduğunu öğrenen Serdar, hiç şüphesiz, Önder'e saldıracaktı.

"Ne?" dedi annem şaşkınlıkla. "Şaka mı bu?"

Kaşlarım hafifçe havalandı. "Neden şaka olsun ki anne?"

Ben annemin konuşmasını beklerken Önder araya girdi: "Siz nasıl tanıştınız?"

Yine plana uygun şekilde yalanları sıralamaya başladım. Kimse bir şey anlayamazdı, açık veremezdim. Çünkü ben çok iyi bir yalancıydım. *Tıpkı annem gibi.*

"Evlilik konusu ne, İzem? Oyuncak mı bu?" Onun karşı çıkacağını elbette biliyordum. Fakat artık bunun bir önemi yoktu.

Annemin aksine, ben oldukça rahattım. "Evleniyoruz anne. Birkaç gün sonra Karam'ın ailesi gelecek beni istemeye." Oysa Karam'ın ailesinin bundan henüz haberi bile yoktu...

"Ne bu acele, anlayamıyorum." Eğer Karam burada olmasaydı büyük ihtimalle bir tartışma patlak verirdi.

"Geç bile kaldık, Adel Hanım," dediğimde annem yutkunamadı. Çünkü ona bu isimle yalnızca Yunis Bilgiç hitap ederdi. Benimle aynı renkteki gözlerini kaçırdı, gerginliğini gizlemeye çalıştı ama başaramadı.

Bu kez, benim *kurtarıcı meleğim* olan Önder atladı konuya. "Peki ya senin ailenin haberi var mı İzem'le olan ilişkiden?"

Karam, fazla konuşmak istemediği için yalnızca, "Var," dedi.

"Kararlısınız yani?"

"Hiç olmadığım kadar," dedim anneme. Ne demek istediğimi çok iyi anladı. Çünkü biliyordu; bir şeyi istersem yapardım. İnat edersem de her şeyi yakardım. Ama onun da bu kadar sakin kalacağını sanmıyordum.

Annem için hayat her zaman parayla ölçülmüştü. Karşısındaki artık yedi yıl önce krizler geçiren, ağlayan, ilaçlarla ayakta duran o kırılgan kız değildi. Karşısında şimdi, ne istediğini bilen ve onu almak için kimseden izin beklemeyen bir kadın vardı. Bu, annemi korkutuyordu. Gözlerinde açıkça görüyordum o korkuyu. Ondandır intikam almamdan çekiniyordu. Beni sevgisiz bıraktığı günlerin hesabını soracağımdan endişeliydi. Ama ben bunu yapmayacaktım. Zaten hayat, ona yeterince ceza vermişti. Kocasından bulmuştu belasını. Bana ne ihtiyacı vardı ki?

Yine de bilmesi gereken bir şey vardı: Onu hiçbir zaman affetmeyecektim. Evlendiği için değil... Evlendiği anda beni unuttuğu için. Babamla birlikte beni de öldürdüğü ve mezarıma bir kez bile gelmediği için...

Kahvelerimiz geldi, içildi. Ortamdaki sessizlik, bardakların tabağa çarpmasıyla bölünüyordu. Karam, fazla kalmak istemediğinden ayağa kalktı. Ben de onunla birlikte yöneldim kapıya doğru. O sırada Önder, Karam'a babacan bir tavırla elini uzattı. "İzem benim kızım gibi, onu üzersen karşında beni bulursun." *Kızı gibiymişim... Allah'ın cezası!* İçimden geçen yüzüme yansıtılamamaya çalıştım.

Karam, Önder'in elini sıktağında dik durdu ve doğrudan gözlerinin içine baktı. "Ben üzmem," dedi, sesi sakın ama sertti. "Ama üzenin de gözünün yaşına bakmam."

İçime bir sıcaklık yayıldı. Yüzümde istemsiz bir gülümseme belirdi. Huzur, uzun zamandır ilk defa bu kadar yakındı bana.

Önder başını hafifçe salladı. "Sevdim seni yüzbaşı. İyi anlaşıcağınız seninle."

Karam, tek kelimeyle yanıt verdi. "Bence de."

Birbirlerine öylece bakakaldıklarında annem yanımıza bile yaklaşmamış; uzaktan, kenardan, öfkeyle izlemekle yetinmişti. Bakışma uzayıp gitmesin diye araya girdim: "Neyse, ben seni geçireyim."

Karam, anneme yalnızca bir baş selamı verdi. Ardından bahçeye çıktık. Kapı kapanır kapanmaz dişlerinin arasından hırladı adeta. "Piç!" dedi öfkeyle. "Adamın oyunculuğuna bak, şerefsiz it." Sakinliğini bozmadan ama öfkesini saklamadan söylüyordu bunları.

Yürümeye devam ettik. Kapının yanına vardığımızda korumalara döndüm. "Karam Bey'in arabasından benim valizlerimi alın lütfen."

"Hemen efendim," deyip hızla arabaya yöneldiler.

Karam'a döndüm. Bir çocuk masumiyetiyle sordum. "Ben nasıl kalacağım bunlarla? Keşke ben de seninle gelsem..."

Gözleri, gerçekten beni bırakmak istemiyormuş gibi bakıyordu. Dudaklarından nazikçe döküldü cümlesi. "Biraz sabret, nikâhtan sonra her şey iyi olacak."

Umutsuzca başımı eğdim. "Sanmıyorum," dedim yorgun bir sesle. "Rahat bırakacaklarını da düşünmüyorum."

Bir anlık duraksamadan sonra konuyu biraz değiştirerek çekingen bir ifadeyle sordu bana. "Annenle aranız iyi değil mi?"

Alayla karışık bir hüznle gülümsedim. "Bir aramız yok ki..." Sonra hemen toparladım kendimi. "Neyse ya, bunları sonra konuşuruz. Sen git, annenler özlemiştir seni," dedim. yüzüme zorlama ama sıcak bir gülümseme yerleştirerek.

Başını yavaşça salladı. "Tamam, dikkat et kendine. Ve..." dedi, dudaklarında küçük bir tebessümle, "İnatlaşma onlarla, lütfen." Her ne kadar gülümsece de gözlerinin içinde saklamaya çalıştığı o tedirginliği görebiliyordum. Yalnız değildim; endişesiyle bana eşlik ediyordu.

Şımarık bir tavırla koluna hafifçe vurdum. "Söz vermiyorum ama denirim yüzbaşı." Sonra yapmam gereken şeyi yaptım. Ona sarıldım. Elimi boynuna dolamaya çalıştığımda yetişemediğim için refleksle eğildi hemen. Bir eli belimdeydi; diğer eli ise şaşkınlıkla serbest kalmıştı.

Daha önce yalnızca düştüğümde bedenine sarılan kollarım, bu kez hiçbir zorunluluk olmadan, sadece içimden geldiği için etrafını sarmıştı. Zaman durmuş gibiydi. Gözlerinin içine baktığımda kalbime yavaşça sızan o sıcaklık neyse bedenine yaslandığımda hissettiğim o ılıklik da aynı yerden geliyordu.

Teninin kokusu... Diğer elini de kaldırıp bana sardığında yüzünde beliren o eşsiz gülümseme... Başımı koyduğum yerin üzerine usulca yasladığı burnundan aldığı derin nefes... Tüm bunlar, omuzlarımdaki yükü alıp bir kenara fırlatı.

Kalbimi kıran da oydu. Parçaları birleştiren de.

Sarılma sona erdiğinde yavaşça geri çekildim. Elimi saçlarıma attım, gözlerimi kaçırdım. "Şey... Git sen istersen..." Kısıktı sesim.

"Tamam," dedi ve gülmemek için dudaklarını ısırıldı. "Dikkat et." Ben de hızla başımı salladım. O arabasına bindiğinde, ardından gülümseyerek el sa'ladım. Elini kaldırdı ama sallamadı. Sadece öylece havaya kaldırdı ve ardından uzaklaştı, gözden kayboldu.

Hava soğuktu. Bahçede fazla duramadım, içeri geçtim. Daha birkaç adım atmamıştım ki annem yolumu kesti. Göz göze geldiğimizde kaşımı kaldırarak bakım. "Ne oluyor?"

“Asıl sana ne oluyor? Ne demek evlenmek? Hem de bir askerle!” dedi, sesi hem şaşkın hem öfkeliydi. Bu, onun için neredeyse bir felaket gibiydi. Kabullenemeyeceği bir gerçektir.

“Pardon?” dedim, kaşlarımı sertçe çatarak. “Asker derken? Ne varmış askerlerde?”

“Onların her anı ölüm!” diye bağırdı neredeyse. “Sen akıllı kızsın İzem. Hayatını nasıl böyle mahvedersin?”

Ona baktım ve bir kahkaha attım, yüksek ama acı dolu bir kahkaha. “Sen ciddisin ya... Bayağı bayağı ciddisin hem de,” dedim, gülüşüm hâlâ yüzümde asılı dururken. Kahkaham kesildi ama tebessümüm orada kalmaya devam etti. Tam konuşacakken Önder geldi yanımıza. Gözleri annemin gözlerine kenetlendi. Ona dikkat etmedim, konuşurken sesim sakin çıktı. “Senin o küçük gördüğün askerler olmasaydı bu çatı altında rahat yaşayamazdın. Rahatlığı geçtim, nefes bile alamazdın.” Başımı iki yana salladım. Sesimi yükseltmeden, kelimeleri kalbimden çıkararak konuşmaya başladım: “Sınırdayım tüm gün. Gece eve geliyorum, eve varana kadar soğuktan donuyorum. Sonra sıcacık yatağıma girip rahatça uyuyorum. Ama onlar... Onlar sabaha kadar gözlerini bile kırpmadan, o buz gibi soğukta ayakta bekliyorlar. Neden mi? Vatan için. Millet için.” Kaşlarımı kaldırdım. Bekliyordum çünkü cevabını ezberlemiştim. “Şimdi diyeceksin ki görevleri. Yapmaları lazım.” Başımı omzuma yasladım, gözlerimle annemi taradım. “Bu hepimizin görevi. Eğer bu topraklarda yaşıyorsan, bu vatanın ekmeğini yiyorsan, kendini buraya ait hissediyorsan; bu senin de görevin. Belki Türk değilsin ama buradasın. Bu sınırdasın. Ve lütfen,” dedim, gözlerini yakalayıp oradan kaçmasına izin vermeden, “benim vatanımda, benim askerime laf etme.” Adımlarımı ona doğru attım. Yaklaştım. Artık yüz yüzeydik. Gözlerine, yıllardır içinde sakladığım kırgınlıkla baktım. “Ve ayrıca... Evleneceğim adamla gurur duyuyorum. Beni kurtardığı gibi, daha nicelerinin hayatını kurtarıyor. Senin ne düşündüğün umurumda bile değil. Tıpkı yıllar önce benim de senin umurunda olmadığım gibi.” Yutkundum. Boğazıma oturan acı, kelimelerimin ardına gizlenemedi. Annem duraksadı. Bu tepkiyi bekliyordu belki ama... Onu çocukluğuyla vurmamı, en zayıf yerinden yakalamamı beklememişti.

Biz, birbirimize bakarken Önder her zamanki gibi aramıza girdi. Ama bu kez, maskesinin ardındaki gerçek niyeti görüyordum. Sahteydi. Ve beni kandıramıyordu artık. “İzem, sen odana git kızım. Yorulmuşsun, dinlen biraz,” dedi, yüzündeki yumuşak tebessümle. Ardından anneme döndü.

“Ben annenle konuşurum.” Elbette konuşurdu. Annem, biricik kocası için yine susmayı seçecekti.

Hiçbir şey söylemeden sadece anneme son bir bakış attım. Ardından sessizce asansöre yöneldim. İlk kattaydım, asansörün düğmesine bastım. Kapı açıldığında içeri girdim ve üçüncü kata çıkmak için butona dokundum. Birkaç saniye sonra hiç özlemediğim o odaya adım attım.

Odam beyaz duvarlarıyla sade ama zarif bir şıklığa sahipti. Bir duvar tamamen camdan yapılmıştı ve dışarıda, şehir tüm ihtişamıyla uzanıyordu karşımda. Diğer duvarlarda, kendi ellerimle çizdiğim resimler asılıydı. Camın yanındaki çift kişilik yatak, tavandaki kırmızı, mor ve yeşil lazer ışıklarıyla yıkanıyor, yatak başı ve ayakucundaki aynalar odaya derinlik ve modern bir dokunuş katıyordu. Köşede, cam duvarlı bir banyo vardı. İçerisi görünse de dilediğimde kapatabiliyordum. Banyonun içinde bir küvet olmasına rağmen odamda da duvara yaslanmış başka bir küvet vardı. Esterik amaçlıydı; sadece görüntüsü hoşuma gidiyordu.

Diğer köşede, kitaplarla dolu bir raf ve yanında çalışma masam bulunuyordu. Kitaplığın tam ortasında, özel bir yer ayrılmıştı: “Kurşun Asker.”

Belki bir balerin olamamıştım ama Kurşun Asker’imi bulmuştum.

Çalışma masamın yanında, cama yaslanmış bir şövale vardı. Üzerinde eski bir tuval duruyordu. Masanın üzerindeki boyalar, renk uyumuna göre büyük bir titizlikle dizilmişti. Pencereden içeriye düşen gölgeler, yalının büyüleyici manzarasını hafifçe renklendiriyordu. Bu odadan ayrılmadan önce çizdiğim resmi hâlâ açmamıştım. Yanımda götürmüştüm ama hiç bakamamıştım.

Evet, bana özel bir resim odam da vardı. Önder yaptırmıştı. Ama orası hiçbir zaman ilgimi çekmedi nedense. Bu oda, bu yatak, bu duvarlar, bu manzara... Buradaki his başka bir yerde yoktu. Burası, bu yalının en büyük ve en güzel odasıydı. Ve ben, kendimi başka bir yere ait hissetmiyordum.

Duvardaki düğmeye bastım. Mor ışıklar odayı sardı. Adımlarımı çalışma masasına doğru çevirdim. En alt çekmeceyi açmak için diz çöktüm. Kilidi çevirdim. Sayısız çizimden bir tanesini seçtim. Kurşunkalemle çizilmişti. Hafifçe sararmış bir kâğıttı. O çizgiler, o gözler... Her gece rüyalarıma konuk olan, hiç unutmadığım o asker oradaydı. Resmin altında küçük bir not bırakmıştım. “1 AGUSTOS 2019.”

Resmi, o günden tam üç yıl sonra yapmıştım. Seanslarımın ardından, içimdeki karanlığı çizgilere dökerek iyileşiyordum. Resim yapmayı yeni öğrendiğim zamanlardı. O zamandan bu yana yıllar geçmişti. Ve artık... O gözlere daha yakından, daha derinden bakabiliyordum.

Ben, Kurşun Asker'imi buldum.

Ben, kahramanımı buldum.

Resmi yerine bırakıp duvara monte ettirdiğim siyah tahtaya yaklaştım. Tahta kalemini elime alıp aylardır yapmadığım şeyi yaptım; not yazdım.

Kurşun askeri buldum baba...

Ve seni geçekten kaybettim baba...

Odanın kapısı çalındığında kalemi bırakıp dolan gözlerimi kırıştırdım. "Gel," dediğimde kapı aralandı. "Kenan?"

Odaya girmeden, "Abla, bugün seninle uyuyabilir miyim?" diye sordu.

Gülümsedim. "Tabii ablacığım." Yatağıma doğru gidip cam duvar olan tarafa geçtim ve nevresimleri açıp yorganı kaldırdım. "Sen gel, ben de üzerimi değiştireyim." Giyinme odasına geçtiğimde tişört ve şort giyinip geri geldim. Ben odaya geçtiğimde Kenan hâlâ yatağa girmemişti. Yatağa geçip kollarımı açtım ona. "Gel yanıma bakalım."

Sanki bunu bekliyormuş gibi hemen kucağıma girip sarıldı bana sıkıca. Mis gibi kokusunu içime çekip öptüm onu. "Abla..."

"Söyle küçük adam."

"Seni çok özledim ben. Gelmeyeceksin sandım. Annemi sevmiyorsun ya, beni de sevmeyeceksin sandım," dediğinde içim burkuldu.

Zorlukla yutkundum. "Ablam, ben seni nasıl sevmem? Sen benim canımın içisin." Saçımdan öptüm uzunca.

O da başını kaldırdı, gözlerini bana dikti ve yanağıma usulca bir öpücük kondurdu. İçindeki gerginliğin biraz olsun dağıldığını hissettim. Daha sakindi artık ama merakı dinmemişi. "O abi kimdi?"

Dudaklarımı hafifçe ıslattım. "Erkek arkadaşım."

Kaşlarını kaldırdı, gözleri büyüdü. "Sevgilin mi?"

İçimden gülümsemek geldi. Gerçekten de benim kardeşimdi işte. Küçük ama meraklı, her şeyi bilmek isteyen bir çocuktü. "Evet, sevgilim," dedim, başımı hafifçe sallayarak.

Duraksamadan, gözlerini ayırmadan sordu: "Evlenecek misiniz?"

Parmaklarımı saçlarına uzattım, usulca okşadım. "Evet," dedim yumuşak bir sesle.

O çocuksu neşesi, yerini kısa süren ama güçlü bir korkuya bıraktı. "O zaman yine mi gideceksin abla?"

Sanki kalbimin ortasına küçük bir el dokundu, orayı yavaşça sıktı. Gözlerine baktım ve başımı salladım. "Seni asla bırakmam, bebeğim. Bundan sonra asla yapmam."

Yanaklarına dokunduğum sırada yüzünde bir gülümseme belirdi. Hafifçe güldü. "Annemi sinir ediyorum ben, biliyor musun?"

Kaşımı kaldırdım, biraz şaşkınlıkla biraz da eğlenerek sordum: "Ne yapıyorsun?"

"İtalyanca konuşuyorum, anlamıyor ve sinirleniyor."

Şaşkınlığımı gizleyemedim. "Öğrendin mi sen İtalyanca?"

Gururla sırtıttı. "Ne sandın, akıllım? Senin kardeşinim ben, tabii öğreneceğim."

"Helal lan sana!" dedim ve yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. Anlaşılan, bu küçük adamla annemi canından bezdirecektik. Kenan benim sadece kardeşim değil, gizli bir suç ortağımdı. "Uyu bakalım şimdi. Yarın okul var," dedim, üstünü dikkatle örterek.

Başını hafifçe salladı. "İyi geceler abla."

"İyi geceler küçük adam."

O tam gözlerini kapamıştı ki telefonuma gelen bildirim sesi odayı doldurdu. Kenan'a doladığım tek elimi yavaşça çözdüm, telefonu yanıma aldım. Ekranı baktığımda Karam'ın mesajı yüzüme istemsiz bir gülümseme yerleştirdi.

"Sevgilin mi?"

Kaşımı çattım. "Sen uyumadın mı?"

Gözlerini sıkıca kapattı. "Uyudum uyudum." Güldüm ve mesajı açtım.

Yüzbaşı: Uyudun mu?

Ben: Hayır

Yüzbaşı: Nasıl hissediyorsun? Ben gittikten sonra bir şey oldu mu?

Ben: İyi olmaya çalışıyorum. Annemle tartıştık. Başka bir şey olmadı

Yüzbaşı: Sorun evlenmen mi? Yoksa bir askerle evlenmen mi onu rahatsız ediyor?

Ben: Yani... Tam olarak değil... Senin geçen söylediğin şeyi tekrar etti bana

Yüzbaşı: Ne demiştin sana?

Ben: Kaybedeceğin birine âşık olma dedin ya? Annem de aynısını demek istiyor. Seni kaybedeceğimi düşünüyor

Yüzbaşı: Bana âşık mısın?

Ben: Olmam an meselesi.

Neden hayır, deyip kestirip atacaktım ki? Hissettiklerimi söylemezsem nasıl olacaktı? Ayrıca ben bu evliliğin sonuna kadar sahte olacağına inanmıyordum. Evli değilken bile aramızdaki çekim bu kadar kuvvetliyen

evlendikten sonra neler olacağını hayal etmek bile kalbimi hızlandırıyor-
du. Onunlayken kalbimin sesini duyuyordum ben. Garipti hissettirdikleri.

Yüzbaşı: Kendini durdurmayı denesen?

Ben: Dedi, odama hırsız gibi girip beni öpen adam :)

Yüzbaşı: Onu karıştırma. O başka konu.

Ben: Yooo hiç de bile. Aynı konu ve karıştırıyorum :)

Yüzbaşı: Leyla!

Ben: Adındır!

Ben: Benim adım Narçiçeği. Senin narçiçeğinim;)

Yüzbaşı: Sen ne uslanmaz bir kadınsın böyle?

Ben: Bir tek sana müstakbel sahte kocam

Yüzbaşı: Kocam deme bana.

Ben: Rahatsız mı oluyorsun?

Yüzbaşı: Saçmalama neden rahatsız olayım?

Yüzbaşı: Garip hissediyorum. Alistırarak söyle sen de. Aniden söylüyorsun her şeyi.

Ben: Tamam, dikkat ederim

Yüzbaşı: Annemlere biraz bizden bahsettim. Yarın gelip alayım mı seni? Tanışın.

Ben: Olurrrrrrr

Ben: Ay dur heyecanlandım

Yüzbaşı: Leyla biraz ciddi mi olsun?

Ben: Of yüzbaşı ya. Ben olayları şakaya vurmazsam deliririm.

Yüzbaşı: O zaman yarın seni kaynananla tanıştıracam.

Ben: OLURRRRRR

Yüzbaşı: Bir şey olursa beni ara, saat fark etmez.

Ben: Teşekkür ederim yüzbaşı. Olursa ararım

Yüzbaşı: İyi geceler.

Ben: İyi geceler

Bana, "Aniden bir şey deme, alıştırarak söyle," demişti, değil mi. Pekâlâ.

Ben: Öptüm:)

Son mesajı gönderdikten sonra uygulamayı kapattım, gelen mesajlara bakmadan kardeşime sarıldım. Uyumadım çünkü kâbus görüp Kenan'ı korkutmak istemedim.

Salona girdiğimde ortamda mutlu aile tablosu hâkimdi, herkes kahvaltının keyfini çıkarıyordu. "Günaydın, abla," dedi Kenan, gülümseyerek. Saçlarından öptüm. "Sen ne ara uyandın da kalktın yanımdan?"

"Ben uyandığımda sen hâlâ uyuyordun abla."

Önder, "Otursana İzem. Kahvaltı yapalım," dedi nazikçe.

Başımı iki yana salladım, "Size afiyet olsun," diye karşılık verdim.

Annem baştan aşağı süzdü beni; siyah mini eteğime, beyaz kazağıma ve ardından gözlerime baktı. Soğuk bir sesle sordu. "Nereye?"

Cevabım sakın ve alaycıydı. "Karam gelecek, annesini görmeye gidiyoruz."

Annem inanmaz gözlerle baktı bana. "İzem, aklını başına topla..."

"Seni dinlemiyorum anne," diye kestim sözünü. "Yirmi beş yaşımdayım, kendi kararlarımı verebilirim. Tıpkı senin yaptığın gibi."

Önder, anneme sert bir bakış attı. "Kıza karışma, Adelina. Akli başında bir kadın, ne istediğini biliyor." Sonra bana döndü, "Git kızım, bekletme Karam'ı."

Başımı sallayıp zor da olsa ona gülümsedim. Salondan çıkarken yardımcı siyah paltomu uzattı. Beyaz, uzun topuklu çizmemi yukarı çekip paltomu giyindim. Dışarı çıktığımda korumalar ceketlerinin düğmelerini ilikliyordu. İsmi bilmediğim bir koruma yanıma yaklaştı ve, "Arabanızı hazırlayalım mı İzem Hanım?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, teşekkür ederim." Bahçedeki küçük kapıyı açıp dışarı çıktım. Gözüm hemen Karam'ın arabasını seçtiğinde oraya doğru yürüdüm.

Arabadan inmeden eğilip kapıyı açtı. Ben de hızlıca içeri girdim ve kapıyı kapattım. "Nasılsın?" diye sordu, direkt gözlerime bakarak.

Çantamı kucığıma bıraktım, siyah bakışlarına daldım. Kirli sakallı yüzünü görünce tıraş olmadığını anladım. "İyiyim, sen?"

"İyi ol," diyerek arabayı çalıştırdı.

"Neden seni bu kadar erken almamı istedin?" diye sordu.

"Şey... Annenler rahatsız olursa..."

"Saçmalama Leyla," dedi sinirle. "Bir şey mi oldu, onu soruyorum."

Omuz silktim. "Sadece o evde kalmak istemedim. Orada herkes bana yabancı sanki."

"Özel olacak belki ama dün gecedan aklımda bir soru var." Arabayı sağa kırkarken ellerindeki damarlar belirginleşti; direksiyonu sıkarken kasları sertleşiyordu. Arabayı ustaca kullanması, ona çekici bir hava katıyordu.

Avuç içi, kıvraklıkla direksiyonu kavradığında içime derin bir nefes çektim. Bakışlarımı kaçırırsam da ona duyduğum bu çekimi susturmam imkânsızdı. Sanki, varlığıyla benliğimi adeta ele geçiriyordu.

Sanki beni öperken saçlarımı nazikçe okşayan o eller değildi.

“Sor yüzbaşı,” dedim sesimi bulduğumda.

Benden onay aldığı için, “Annenle aranız evlendiği için mi bozuldu?” diye sordu.

Güldüm. “Evlendiği için değil, evlenip beni unuttuğu için. İki yabancıdan farkımız yok.”

Kısık sesle, “Anlıyorum,” diye mırıldandı. Sonra boğazını temizledi. “Anneme senden bahsettim,” dediğinde az önceki üzüntüm uçup gitmiş, heyecanla ona dönmüştüm.

“Ne dedin? Ne söyledin? Nasıl söyledin? Annen ne dedi? Sorguladı mı? Sevdi mi beni? Heyecandan bayılacağım! Çabuk...”

“Nefes al,” dedi, nefes aldım. “Devam et ama nefes almayı unutma.”

Başımı salladım ve, “Çabuk dökül,” dedim.

“Nasıl söylediğimi ben de bilmiyorum. Direkt konuya girdim evleniyorum diye.”

“Sen bana benziyorsun yavaş yavaş.”

“Farkındayım,” dedi yarım bir gülümsemeyle. “Seni sordu, ben de anlattım.”

“Nasıl anlattın?” Susmak istediğini anlayarak direksiyonu tutan koluna atılıp masumca gözlerimi kırıştırdım. “Hadi ama merak ediyorum. Annene beni nasıl anlattın bilmek istiyorum.”

İfadesini bozmadan, “Olduğu gibi anlattım işte,” diyerek geçiştirdi.

Üzüldüm bu umursamaz tavrına. Onu bana sorsalar cümlelere sığdıramaz, nasıl anlatacağımı bilmezdim. Ben onun için o kadar mı önemsizdim ki tek cümleyle bitirmişti anlatmayı?

Dudaklarımı bükmemek için kendimle verdiğim savaşı kazandım. Eli mi kolundan çekerek tıpkı onun gibi umursamaz görünmeyi denedim. Tekrar koltuğuma otururken omuz silktim. “Peki,” dedim sadece. Başka ne diyebilirdim ki? Ona karşı nasıl da dürüsttüm ben, hislerimi de kalbimi de açıyordum korkusuzca. Ona yaklaşmaktan ve ona dokunmaktan utanç duymuyor ve onu kalbime sığdırmaya hazırken o beni bir cümleye bile sığdıramıyordu. Bu... Bu nasıl da iğrenç bir duyguydu; yetersizlik hissi mide bulandırıcıydı.

“Uğruna savaşmaya ant içtiğim vatanım.”

Arabanın motorunun uğultuyla inlemesinin arasına karışan sesini duyduğumda kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarptı. Kaşlarım kendiliğinden çatıldı, bakışlarımı ona çevirdim. "Ne?"

Bakmadı gözlerime. Kelimeleriyle dokundu kalbime; usul usul en derine. "Öyle anlattım seni anneme," dedi. Ve ardından bana öyle bir bakış attı ki kesilen nefesim boğazıma düğüm oldu. "Vatan dedim, o anladı gerisini."

Kalbim, sözlerinin bana bahsettiği heyecanla bir kuş misali çırpınmaya başladı; avuç içlerim ıslanırken dudaklarım titreyerek açıldı. "Sen..." dedim, kesik kesik nefes alırken. "Benden vatanım diye mi bahsettin?" Başını ağır ağır salladı, gözlerinde beni yanıltacak hiçbir tereddüt yoktu. "Neden?"

Sesi kalbime mühürlenene yemin gibi ulaştı kulağıma. "Senin bendeki yerini bundan daha iyi anlatacak başka bir kelime biliyorsan buyur söyle."

O, vatana âşık olduğunu söyleyen askerdi. Ve ben onun vatani miydım?

Bunun anlamını biliyor muydu o? Vataniyle bir tutuyordu beni... Bu yalnızca sevmek değildi ki sahip çıkmak, korumak, uğruna varlığını hiçe saymaktı. Yarasıydım ben onun; açtığı yaraya merhem olanı. Kutsal bildiği toprağıydım; alışırsa bırakamayacağı, giderse aklının kalacağı. Korkusuydum, zaafıydım. Sevdasıydım, vataniydım... Ama en çok da maverasıydım; erişilmesi zor olanı. İmkânsızı.

Ellerimi ovuştururken gülümsememe engel olamadım. "Annen ne dedi peki?"

Dudaklarını büktü. "Bir şey demedi, gülümsedi sadece."

"Annen seni çoktaaan bana vermiş yüzbaşı."

"Bakalım sizinkiler seni bana verecekler mi..." dedi düşünceli halde.

"Boş versene ya, zaten seninim," dediğimde, gözlerim kocaman açıldı. Karam öksürdüğünde dudaklarımı ısırdım.

Bu çok ani oldu galiba.

"Annenin adı neydi?" dedim kapıya vardığımızda.

"Eve vardık, kendisine sorarsın artık."

"Ya dalga geçme! Söyle!"

"Mihri," dediğinde, kapıyı çalacaktık ki bizim bir şey yapmamıza gerek kalmadan açıldı. Ve kapıyı açan kız, beni görür görmez üzerime atladı resmen.

"Leyloş!" diye bağırdı. Gözlerim kocaman açıldığında, "Hoş geldin, Leyloş," dedi.

Şaşkınlığımı üzerimden atmadan ona karşılık verdim. "Hoş buldum." Benden ayrıldığında, "Simra'ydı, değil mi?" diye sordum tebessümle.

Abisiyle aynı tondaki gözlerini bana değdirdi. "Unutmamışsın!"

"O seni unutmamış ama sen beni unutmuşsun bakıyorum?"

Karam'ın yalancı sitemine dudak büktü. "Aşk olsun yüzbaşım. Siz unutulacak adam mısınız? Ayrıca..." dediğinde şirince gülümsedi abisine. "Artık senden önce Leyloş var,"

İçeriden bir kadının, "Kızım, abinler mi geldi?" diye bağırان sesini duyduk.

Simra geri çekilip eve geçmemiz için yol açtı. "Evet abi, ne diyordum? Artık sadece Leyloş var, hem benim için hem de annem için." Tanımadığım insanların bana böyle yaklaşması beni geriyordu.

Eve geçtiğimizde odalardan birinden çıkan bir kadın güler yüzüyle yanımıza geldi. Ben Karam'a bakarken kadın bana dönüp, "Hoş geldin kızım," dedi.

"Hoş buldum," diyerek sarılmak için açtığı kollarına girdim.

Uzun sayılabilecek bir sarılmanın ardından salona geçtik. Karam, anesinden kahvaltıyı hazırlamasını istediği için çoktan kurulmuş olan sofraya oturduk. Karam'la yan yanaydık, Mihri Hanım ile Simra da karşımızda yerlerini aldı.

"Demek psikologsun," dedi Mihri Hanım.

Başımı salladım. "Evet."

"Ben de sınıf öğretmenliği okuyorum. Bu yıl mezun olacağım," dedi Simra. Enerjik ve pozitif biriydi, geldiğimden beri yüzünden gülümseme eksik olmamıştı.

"Bence harika bir seçim."

Simra abisine yan gözle bakıp burun kıvrırdı. "Sen onu abime söyle. 'Senden öğretmen mi olur,' deyip duruyor, hevesimi kırıyor."

"Sen onu dinleme, insanı sinir etmeyi seviyor o," deyince Karam bana kaşlarını çatıp baktı. Ben de omuz silkip çayımı yudumladım.

"Karam ilişkinizden bize hiç bahsetmemişti. Dün neden buraya geldiğinizi anlatınca nasıl sevindim, anlatamam," dedi Mihri Hanım. Ben olsam, oğlum çıkıp aniden, "Evleniyorum," dese son anda haberim olduğu için muhtemelen kırılırdım.

"Bizim için de her şey çok ani gelişti. Ona kırılmayın, Mihri Hanım," dedim; içimdeki asıl düşünceleri geri plana iterek.

Kaşlarını hafifçe çattı. "Hanım ne kızım? Teyze, de. Kendimi kötü hissediyorum öyle," dedi. En azından, "Anne, de," diye zorlamamıştı.

Kahvaltının ardınan koltuklara geçtik. Sofrayı toplamak için kalkmaya yeltendiğimde Mihri teyze izin vermedi. Mecburen koltuğa oturup içimdeki gerginliği bastırmak için telefonu elime aldım.

"Eteğini düzeltsene."

Telefondan başımı kaldırıp gözlerimi kırıştırdım. "Anlamadım?"

Kaşlarıyla eteğimi gösterdi. "Eteğini diyorum, düzelt diyorum."

Tekrar başımı eğip üzerime baktım. "Eteğimde ne var?"

Derin nefes aldı ve belindeki küçük yastığı alıp bacaklarımın açık kalan yerine koydu. Ben ona şaşkınlıkla bakarken, "Ne var?" diye sordu. "Kısa işte, kapatıyorum."

Gözlerimi devirdim. "Mağarana dön yüzbaşı."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Mağarayla ne alakası var? Hava soğuk, üşürsün diye şey yaptım."

Seslice güldüm bahanesine. "Müstakbel kocam beni mi kışkandı?"

Derin nefes alıp sabır çekti. "Müstakbel karım çok inatçı ve burnum dikine giden bir kadın. Yapma desem bile inadına yapacak bir tip." Tam gözlerime baktı, en derinine bakarken usulca yüzüme yaklaştı. Öyle yakınlaştı ki heyecandan kasılan kalbimle dudaklarım aralandı. Yüzümü taradı. Biraz da dudaklarıma baktı yutkunarak. "Ve evet..." O fısıltıyla konuşurken yutkunma sırası bendeydi. "Ben de çok kıskanç bir adamım."

Bacaklarımın üzerindeki yastığa tırnağımı geçirdim heyecanla. "Beni kıskanman hoşuma gidiyor."

Kaşları havalandı dürüst olmama. "Diyorsun?"

Usulca salladım başımı. "Ama bu bana karışacağın anlamına gelmiyor." Onun gibi dudaklarına baktım, evde yalnız olmadığımızdan onu her an öpebilme ihtimalime karşın geri çekildim. "Adabınla kıskan eğer kıskanacaksan," diyerek alaya aldım içimdeki arzuyu bastırmak adına.

"Bir de alay ediyor..."

Tam ağzımı açıp ona bel alu bir cevap verecektim ki Mihri teyze ile Simra'nın salona girmesiyle toparladım kendimi. "Nişan tarihini konuştunuz mu kızım ailenle?" diye sordu Mihri teyze.

Ben daha bir şey demeden Karam yanıtladı annesini. "Üç gün sonraya konuştuk biz, anne."

Başımı hızla ona çevirdim, gözlerim kocaman açıldı. “Üç mü?” Sesimdeki şaşkınlık saklanamaz haldeydi. Bu kadar erken olmasını beklemiyordum.

“Biraz acele değil mi? Önce Leyla’nın ailesiyle tanışmak daha doğru olmaz mıydı?” Elbette bunu istemesi en doğal hakkıydı ama onun tanışacağı rürden bir ailem yoktu benim. Tanıştıkları anda bu evlilikten vazgeçmeleri an meselesiydi.

“Leyla’nın annesi ve onun eşi,” dedi Karam, ismini telaffuz etmekten kaçınarak, yüzünü buruşturarak. “Bu aralar biraz yoğunlar. O yüzden...”

Lafını bitirmesine fırsat bile vermedi annesi. Dudakları hayretle aralandı. “Nasıl yani? Kızlarının kiminle yuva kuracağını, o kişinin ailesini merak etmiyorlar mı?” Sorusunda beni incitmek gibi bir niyet yoktu ama yerimde küçüldükçe küçüldüm. Utandıkça içim acıdı.

“Anne!” diye uyardı Karam, gözleriyle onu susturmaya çalışarak.

Mihri teyzenin kafası karışmış gibiydi. Geleneklerine, ailelerine sıkı sıkıya bağlı insanlar oldukları belliydi. Bu yaşananlar onlara yabancıydı, garipti. “Hiç önemli değil,” dedim gülümsemeye çalışarak. Neden konuyu uzatacaktım ki? Neden saklayacaktım gerçeği? “Annem bu evliliğe pek sıcak bakmıyor. Karam da o yüzden böyle tepkili biraz.”

Kadının yüz ifadesi bir şaşkınlıktan diğerine geçerken Simra dudağının içini ısırды, sessizce geriye yaslanıp yastığı kucağına aldı. Karam başını iki yana salladı, bunu söylememi istemiyordu. Omuz silkip dudak büktüm. Zaten nişan günü annemin yüz ifadesinden her şeyi anlayacaklardı. Şimdi öğrenmeleri daha iyiydi.

Mihri teyze, ortamın bu şekilde kasvetlenmesine izin vermedi. Hemen toparladı havayı, bana sıcacık bir gülümsemeyle döndü. “Anlatsana biraz kendini bize,” dedi. “Neler yaparsın, nelerden hoşlanırsın?” Aklımdan geçenleri söyleyemedim elbette.

Çok güzel gıybet yaparım. İntikam alırım. Ruhunuz bile duymadan sıra sıra yalanlar dizerim.

“Şırnak’a gitmeden önce dolaşmayı çok severdim.” *Kaçırılmadan önce özgürce yürümeyi severdim.* “Şarkı söylerim, bazen de resim çizerim.” Oysa resim çizmeye terapi için başlamıştım. Aylarca uğraştım kullanamadığım elim az da olsa güçlensin diye. O karanlık günlerde, kafamın içindeki bağırışlar, çığlıklar durmazken sussunlar diye şarkı söyledim. Susmadılar. Ben de duymamaya karar verdim. “Bazen de alışveriş yaparım,” dedim, sanki içimde hiçbir fırtına kopmuyormuş gibi gülümseyerek. Kartımdaki son kuruşu harcamadan içim rahat etmezdi zaten.

Simra'nın ani çılgılığıyla irkildim. Diğerleri hiç şaşırmamıştı, belli ki alışkınlardı bu taşkın neşesine. "Alışveriş mi? Yengemle alışveriş yapacağım, yaşasın!"

Karam, kardeşinin bu coşkusuna karşılık boğulurcasına gömleğinin bir düğmesini çözdü. Esmer teni gözümlün önünde parlıyordu. Bakmamak mümkün mü? Bakmamak, nefessiz kalmak gibiydi. Sanki bu adama tutunmasam düşecek gibiydim. "Yaşasın ya; yaşasın," diye tekrarladı Simra'yı.

"Abimin motor kullandığını ve boş zamanlarında spor yaptığını biliyorsundur, değil mi?" diye ekledi göz kırparak.

Kaşım istemsizce kalktı. Hayır, bilmiyordum. Düşününce, onun doğum gününü bile bilmiyordum ben. Ne kadar da yabancıydık aslında birbirimize...

Moralimi bozmadan, yavaşça Karam'a doğru kayıp kısık bir sesle, cilveli bir tonda fısıldadım ona. "Beni de gezdirirsin bir ara..." Ona naz yapmadan duramıyordum.

Göz ucuyla bana baktı, dudaklarının kenarı kıvrıldı. "Bakarız," diye mırıldandı. Sonra aramızdaki mesafeyi bilinçli bir şekilde açtı. Beni istemediğinden değil, kendini tutmaya çalıştığından. Bu tavrı hoşuma gitti. Çünkü gözlerinden ne geçtiğini anlayabiliyordum.

Akşama doğru Karam'ın evden önemli bir iş için ayrılmasıyla, beni eve bırakabileceğini söylemişti fakat ben, ailesiyle kalıp zaman geçirmek istediğimi söylediğinde de şaşkınlığını saklayamamıştı. Yine de yarım saate geleceğini ve bir şey olursa hemen onu arayabileceğimi söyleyip benden söz aldıktan sonra gitmişti.

"Karam çok hareketli çocuktu, büyüyünce durgunlaştı," dedi Mihri teyze.

"Pek konuşmaz, bunu biliyorum."

"Aslında konuşmayı sever," dediğinde devam etmek için derince yutkundu. "Ama babasıyla konuşmayı daha çok severdi. Babasından sonra oturup da kimseyle uzun uzun konuşmadı." Buraya geldiğimden beri babasını merak ediyordum fakat cesaret edememiştim sormaya. Mihri teyze de bunu anlamış olmalı ki, "Babası şehit oldu o daha dokuz yaşındayken," dedi.

Küçük bir çocuğun babasına duyduğu o saf bağlılık gözlerimin önüne geldiğinde kalbimde tarifsiz bir acı belirdi. Kendi içimde büyüyen özlemle o küçük çocuğu düşünürken yüreğimde tanıdık bir sızı hissettim. Babama dair eksik kalan ne varsa zihnime gelerek gözlerimi doldurdu. "Başınız sağ olsun," diye mırıldandım güçsüz sesle.

“Vatan sağ olsun.” Benim aksime onun sesi güçsüz değildi; belli bir gururla sarılmıştı ses tonu. “Sana babasından hiç bahsetmedi mi?” Onun bu sorusuyla başımı hızla kaldırıp onun gözlerine baktım. “Şehit olduğunu bilmiyor muydun?”

Korkudan kalbim deli gibi çırpınmaya başladı. Zihnim, yeni bir yalana hazırlanmak için hızla bir arayışa girerken kendime içimden sövüyordum fakat duyduğum o ses ile içime ılık rahatlama yayıldı. “Ona babamı anlattım anne,” diyen Karam, ne kadar süredir bizi dinliyordu bilmiyorum ama imdadıma yetiştiği için rahatlamıştım. İçeri doğru bir adım attığında, “Leyla için hassas konular bunlar,” dedi ve kalçasını, benim oturduğum koltuğun koluna yaslayarak bana üstten bakış attı. “O yüzden böyle tepki verdi.”

Mihri teyzenin buna inandığını bana üzgün üzgün bakmasından anladım. “Hepimizin kırmızı çizgisi...” dedi bu kez güçlü sesini kaybedip mırıldanırken. Ağlayacağını anladığında, “Ben bir Simra’ya bakayım,” deyip bana gülümsedikten sonra odadan çıktı.

Mihri teyzenin gitmesiyle anında sağ tarafa döndürdüm bedenimi ve hiç düşünmeden sarıldım Karam’a. “Özür dilerim.”

Onu görmesem de kaşını çattığına emindim. “Neden?”

“Neredeyse açık veriyordum.”

Derin nefes aldığı anda yüzümü yasladığım karnı inip kalktı ve ben, ince bir gömlek giyindiği için kaslarının sertliğini hissedip yutkundum fakat uzaklaşmadım ondan. “Bunu benim düşünmem lazımdı, senin suçun değil. Ayrıca...” dediğinde, parmaklarını çeneme sarıp başımı yukarı kaldırdı. Gözlerini kısıp kaşını çattı yüzümü gördüğü an. “Kırpiklerin neden ıslak?” Dudağımı ısırp gözlerimi kaçırmak istediğimde çenemi tutan elini hareket ettirip ona bakmamı istedi ama bunu yapamadım. “Ağladın mı sen?”

Başımı iki yana sallayıp çenemi karnına koydum ve ona alttan alttan baktım. “Ağlamadım ama...”

“Ama?”

Dudağımı ıslatıp başımı omzuma yatırdım. “Sana biraz sarılıp ağlayabilir miyim?”

Beklenmedik isteğimle gözleri irileşti. “Neden ağlamak istiyorsun? Bir şey mi oldu?”

Belki de ihtiyacım olan şey sadece sarılmaktı...

Ben cevap vermediğimde o da beni sorgulamadı ve elini belime koyup sarılmama karşılık verdi.

Ne güzel şeydi ona sarılmak... Nasıl da iyileştiren bir yanı vardı... İlaç gibiydi; yaralarımın merhem, büyü gibiydi. Geçmişin izlerini silen... Kokusunu içine çekmek, onunla geleceğe yürümek... Kaderin bizim için çizdiği yoldan sapıp her şeyi birlikte baştan yazmak... Güzeldi onunla olmak. Onunla kanayıp yine onunla durulmak. Onunla yaralanıp onun elleriyle yaralarını sarmak.

Onunla her şeyi unutmak...

Uyandığımda saat yedi olmuştu. Yatağımdan fırlayıp ayağa kalktığımda üzerimi değiştirmeye bile fırsat bulamadan aceleyle asansöre bindim. Aşağıya inerken tek bir isim sayıklıyordum. "Nesrin! Nesrin, neredesin?" Koşuşturan çalışanların telaşlı adımlarını izleyerek mutfığa yöneldim.

"İzem Hanım..."

"Nesrin!" dedim nefes nefese. "Beni neden uyandırmadın?" Gözlerim mutfakta telaşla çalışanların üzerine kaydı. "Her şey hazır mı? Yemekler yapıldı mı?"

Sakinliğini korumaya çalışarak bana yaklaştı. "Her şey yolunda, biz hallediyoruz. Lütfen rahat olun."

Rahat olamazdım. İçimdeki fırtına her saniye büyüyordu çünkü bugün benim nişan günümüdü!

Mutfaktan çıktığımda Hayat'ı dışarı adım atmadan yakaladım hemen. "Hayat, elbisem geldi mi? Birini gönderdin mi almaya?"

Hayat dudaklarını ısırdı. "İzem Hanım... Biz onu almayı unuttuk."

"Ne!" dedim neredeyse çığlık atarak. "Ne demek unuttuk?" Ellerim saçlarıma daldı, parmaklarım çaresizce dolaştı arasında. Akıl sağlığını yitirecek gibiydim. Kendi işimi kesinlikle bundan sonra kendim halledecektim.

"Burada neler oluyor?"

Anneme bakmadım bile. "Elbisem hazır değil." Sesim buz gibi soğuktu.

Koluma hafifçe dokunduğunda bile yüzüne bakmadım. "Bir sakinleş kızım." Kızım kelimesini öyle sahte öyle zorlama söylüyordu ki... "Ben şimdi Kubat'a söylerim, gidip alır." Başımı sadece sessizce sallayabildim. Tek istediğim annemin sahteliğinden kaçıp kurtulmaktı.

Kurtuluşum Nesrin oldu. "İzem Hanım, kuaförler geldi."

Annem derin bir nefes alarak gülümsedi. Her hareketiyle kusacak gibi hissediyordum. “Hadi sen hazırlan. Elbiseni ben halledeceğim.”

Sanki yabancı birine teşekkür eder gibi soğuk bir tonda mırıldandım. “Teşekkür ederim.” Aceleyle ondan uzaklaşıp asansörü kullanarak üst kata çıktım. Odamın kapısını açıp içeri girdiğimde kuaförler beni gülümseyerek karşıladı. “Nasılsınız kızlar?” diye sordum, gerginliğimi gizlemeye çalışarak.

“İyiyiz İzem Hanım. Öncelikle tebrik ederiz.”

“Teşekkür ederim,” derken aynanın karşısındaki sandalyeye oturdum.

“Aklınızda bir model var mı?” diye sordu Sibel.

“Aslında elbiseniz buradaysa ona uygun bir şeyler yapabiliriz.”

Teklifine başımı iki yana salladım. “Elbisem hâlâ hazır değil,” dedim sıkıntıyla. “Abartıya kaçmadan halledebilir miyiz bu işi?”

Sibel başını heyecanla salladı. “Tamamdır, o iş bizde!” Benim sıkıntılı sesime karşılık, yüzünde umut dolu bir heyecan vardı.

Yüzümdeki sıkıntıya nazaran, içim kıpır kıpırdı. Bu sıkıntının nedeni de zaten garip şekilde hissettiğim heyecandı. İçimde dolaşan karmaşık hisler, dalgalı bir denizin derinlerinden kopup gelen fırtına gibiydi. Kalbim hızla çarpıyor, nefesim düzensizleşiyordu; onun varlığıyla etrafım sarıldığında nefesim kesiliyordu. Bu evliliğin sahte olacağını bilsem de aramızdaki bağın tuhaf bir gerçekliği vardı. Bu aşk değildi. Aşk, bende başka bir boyutun adıydı, karşımda o boyutun eşiğini henüz geçememiş bir adam vardı ama ona âşık olmam an meselesiydi.

Karam Arslan Türker, hayatı elinden alınan kadına hayat oldu.

Leyla İzem Bilgiç, ona hayat olan adama yara oldu; kendisi bile bilmeden...

Kızlar işlerine devam ederken sıkıntıyla elime aldığım telefonla Zeynep'i aradığımda, “İzem, yanına geliyoruz!” diye bağırdı.

Kulağımı tırmalayan sesiyle telefonu kenara tutup yüzümü buruşturdum. “Sana da günaydın, Zeynep.”

“Ay unuttum ben onu...” Kıkırtısı beni de gülümsetti. “Geliyoruz, akşama orada olacağız.”

“Gül abla da mı geliyor?”

“Evet evet. Âdem Albay da geliyor.” Beni ailemden Âdem Albay isteyeceği için bugün o da yanımızda olacaktı. “Karamlar yetişecek mi?” Karam ve ümini görevde sandığı için endişeliydi sesi.

"YetiŖecekler, merak etme." Zeynep'le konuŖurken hattın diğerk ucunda bekleyen bir diğerk kiŖi olduğunun sinyalinini alıp telefonu kulağımdan çekerek ekrana baktım ve ekrandaki kocaman "Yüzbaşı" yazısı ile gülümsedim. "Zeynep..." dedim telefonu tekrar kulağıma koyup. "Ben seni sonra arasam olur mu?"

Hiç itiraz etmeden, "Tamam canım. Görüşürüz," dedi.

O telefonu kapattığı gibi, Karam'ı daha fazla bekletmeden, "Günaydın!" diye bağırdım. Alisa ve Sibel bir an bana bakıp işlerine devam ettiler.

"Günaydın." Sakin sesinin içinde gizlediğı neşeyi bana ulaştırdı. "Sabah sabah ne bu enerji?"

Beni görseydi ona kınayıcı bakış atardım kesinlikle. "Bugün nişanımız ya..." Tam cümlemi bitirecekken dudaklarımdan istemsizce bir kelime fışır etti. "Sevgilim." Kelimeyi idrak ettiğim anda gözlerimi büyütüp telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. Avucum ağzıma kapandı. *Ben ne dedim?*

Şaşkındım. Bugün nişanlanacağım adama, bana yabancı gelen bu kelimeyi kurmuştum. Ve bunu öyle içten söylemişim ki her şeyin bir oyunundan, atılacak bir imzadan ibaret olacağını unutmuştum. Gün geçtikçe ona daha çok alışıyor daha çok bağlanıyordum.

Telefona bakarken Karam'ın da beklenmedik kelimem karşısında donduğunu fark ettim. Sessizdi; ne diyeceğini bilemiyordu.

Kızların saçını yaparken attığı garip bakışları sonlandırmak için toparlanmaya çalışıp boğazımı temizledim. "Karam, orada mısın?"

Sesini ilk kez böyle titrek duydum. "Hayır," dedi. Art arda iki kez yutkundu. "Söylediğın kelimedeyim." *Takılacağını biliyordum.*

Dudağıımı ısırdım. "Şey..."

"Sendeyim, Narçiçeğı," dedi. Bu sadece *seni dinliyorum* anlamını taşımıyordu; *sendeyim* diyordu bana. *Sende tutukluyum. Sana mahkûmum. Seninleyim.* "Az önce söylediğın kelime..."

Sesimi kısarak, "Kızdın mı?" diye sordum.

Cevap beklemediğim bir hızla geldi. "Yanında birileri mi var? Bu yüzden mi bana öyle seslendin?"

"Evet dersem kızacak mısın yoksa rahatlayacak mı için?"

Yine bekletmeden yanıtladı beni. "Kızacağım," dedi. "Şimdi rahatlat içimi."

Bana doğru attığı her sessiz adım burnumu sızlatıyordu. Geliyordu bana; korkusuz, çekincesiz, sadece ben olduğum ve sadece istediğı için.

"Tek değilim," dedim, doğruları söylerken hâlâ eksik bir parça olduğunu fark ettim. Tamamladım: "Ama o kelimeyi bu yüzden söylemedim. İçimden geldiği için söyledim."

Sesinde hafif neşenin arasına serpilmiş bir tutku vardı. "İstediğin için mi?"

"Yapmasa mıydım?" dedim, tatlı bir sesle. "Hoşuna gitmedi mi yoksa?"

"Hoşuma gittiğini söylersem söyleyecek misin tekrar?"

Gülümsemem istemsizce yayıldı yüzüme. Başımı salladım, görmese de anlar diye. "Her zaman."

"Her sabah," diye düzeltti beni. Göğsümde küçük bir fırtına koptu.

Onayladım onu. İtiraz etmeyecektim. "Her sabah..."

Sanki rüzgârıma kapılıp savruluyormuş gibi toparlanmaya çalıştı. "Bugün sende bir haller var. Değişiksin."

"Çünkü bugün bizim nişanımız var. Neden üzgün olayım ki?"

Alaycı bir tınıyla hım'ladı. "Evlenmiyorum deyip ağzımıza sıcıyordun, bakıyorum da pek heveslisiniz şimdi Leyla Hanım..."

Gözlerimi devirerek uzun bir of çektim. "Ağzına sıçmam için elime neden veriyorsun, haberin olsun." Bu dediğime kızların güldüğünü gördüm.

"Sana bu lafları evlendikten sonra hatırlatacağım ben."

"Allah Allah," dedim muzip bir sesle. "Ne olacakmış o zaman?"

Onun da sesi aynı tondaydı. *Belki biraz daha karanlık.* "Anlatmayayım, yaşayınca göreceksin."

"Bunun için gerçekten sabırsızlanıyorum..." Sessiz kaldığında nefes bile almadığını anladım. Güldüm. "Tamam yüzbaşı, demedim bir şey..." Daha fazla bel altı konuşmak istemedim. "Ne yapıyorsun? Heyecan var mı?" diye değiştirdim konuyu.

"Kravatımı bağlamaya çalışıyorum ama yapamıyorum," dedi sinirle.

"Annene söyle?"

Arkadan sıkıntılı nefes aldığını duydum. "Ben sana şey soracaktım..."

"Ne soracaktın?"

"Sen hangi çiçeği seviyorsun?"

Bu soruyu beklemediğim için duraksadım. Neden sorduğunu tahmin ediyordum tabii ki ama sorun şu ki cevabı ben bile bilmiyordum. Bu yüzden de, "*Narçiçeği*," dedim düşünmeden. "Sevdiğim çiçek artık *narçiçeği*." Ortaya garip şekilde yayılan hüznü, "Ama sen hangi çiçeği alırsan al, fark etmez," diyerek yok ettim.

Boğazını temizledi; kendini dizginlemeye çalıştığında bunu yapıyordu. "Sen ne yapıyorsun?"

Kızlar saçıyla uğraşırken kırmızı rujumu elime aldım. "Ruj sürüyorum."

"Taşıırırsan sürmene yardım ederim ben."

"Hımmmm," diye mırıldandım. "Taşıran sen olacaksan neden olmasın, yüzbaşı?" Sanki yanlış bir şey demişim gibi gözlerimi irileştirdim. "Ah pardon, aniden böyle konuşmamam gerekiyordu." Karam sessiz kaldığında kızların kıkırdadığını duyup dayanamadan ben de güldüm. "Karam, orada mısın?"

"Hayır," duraksadı. "Evet... Of Leyla, of! İşim var benim." *Utandı mı o?* "Neyse, görüşürüz akşam."

"Görüşürüz," dediğimde, onu fazla zorlamamak için kapattım telefonu. Kızlar saçıyla uğraşırken telefona tekrar gelen bildirimle WhatsApp'a girdim.

KURŞUN TİMİ+1

Alin sizi ekledi

Zafer: Sonunda be. Bir an hiç eklemeyeceksin sandım.

Zafer: Hoş geldiniz Narçiçeği Hanım.

Korhan: Hoş geldin fistiğim.

Kadir abi: Lan neden eklediniz bu kızı buraya?

Alin: Komutanım hani görev var ya?

Korhan: Ah eniştem ya, yaşlandın mı çen?

Kadir abi: Siktir git lan pezevenk herif. Ondan mı dedim ben? Şimdi Karam Komutan da gelecek bunlar konuşacaklar.

Uraz: Komutanım pardon ama onlar bugün nişanlanıyorlar.

Güneş: Evlilik de yakındır. (09.02)

Korhan: Amk bayıldı bu. (09.06)

Alin: Ayılır ya birkaç dakikaya. Çok şey yapmayın.

Korhan: Çok şey yaptık?

Zafer: Kime?

Korhan: Ne demek kime?

Alin: Komutanım, bence siz susun.

Korhan: Susayım ben.

Ben: Öncelikle

Ben: BUGÜN BENİM NİŞANIM VAR!

Güneş: Biliyoruz. Biz de ona hazırlanıyoruz.

Uraz: Sahte?

Uraz: Sahte?

Ben: Onu boş ver sen. Sonuçta nişan nişandır.

Ben: Geleceksiniz değil mi?

Zafer: Mendilleri hazırladım bile.

Ben: Ne alaka, Zafer?

Zafer: Halay başıyım ben Narçiçeği Hanım.

Yüzbaşı: Ben size Leyla'yı gruba almayın demedim mi? Kim aldı?

Alin: Ben aldım komutanım. (09.08)

Korhan: Ben aldım komutanım. (09.08)

Ben: Kendim geldim komutanım PEKWPNSLWSNLWMS

Yüzbaşı: Goygoyu kes asker!

Ben: Ben asker değilim ki nişanlınım

Yüzbaşı: Susar mısın Leyla?

Ben: Konuşmuyorum zaten?

Zafer: Ne güzel cevap veriyor kurban olduğum...

Güneş: Sen mendil değil, mezar hazırla bence Zafer.

Yüzbaşı: Zafer. Seni. Tek. Tek. Sikerim. Anlaşıldı mı?

Zafer: Anlaşıldı komutanım!

Uraz: Yenge, Âdem Albay seni gruba almamızı istedi. Buradan haberleşecekmişiz.

Ben: Tamamdır YENGECİĞİM

Yüzbaşı: Ya sabır. Siz benim sınavımsınız.

Ben: Kadir abi ayıldı mı?

Korhan: Ayıldı ama Uraz'ın sana yenge yazdığım görüp tekrar fenalaştı. Kalbim ağıyor deyip dışarı attı kendini.

Yüzbaşı: Uraz!

Uraz: Emredin komutanım!

Yüzbaşı: Yeni görevin var.

Uraz: Ne görevi komutanım?

Yüzbaşı: Kadir'i sinir etmek.

Uraz: Anlamadım?

Güneş: O görevi Korhan'a verin komutanım. İyi becerir.

Yüzbaşı: Uraz'a güveniyorum ben.

Ben: Neler oluyor?

Zafer: Benim pantolonum nerede?

Ben: NE? APWKKWWMLSNSMS

Korhan: Üzerine bakmayı akıl et aptal.

Zafer: Aaaa giyinmişim lan.

Yüzbaşı: Kaç gündür kafana da vurmuyorum ki...

Yüzbaşı: Leyla senin hazırlanman gerekmiyor mu? Çıksana buradan.

Ben: Yok böyle iyi ;)

Yüzbaşı: Zafer, sen çık o zaman. Yazma.

Zafer: Neden ki komutanım?

Yüzbaşı: Emrediyorum Zafer!

Korhan: Komutanım, ben de emredebilir miyim lütfen?

Yüzbaşı: Yerimde gözün mü var Asker?

Korhan: Hâşâ komutanım. Sadece küçük ricaydı benimki.

Ben: Etsin ya ne olur. Merak ettim.

Ben: Ne olur etsin. Ne olur Karam ne olurrrrr.

Yüzbaşı: Hay böyle işin ben var ya!

Yüzbaşı: Et lan. Et de yüz şınava hazırlan.

Korhan: Siz onu iki yüz yapın komutanım.

Korhan: Bahçeye gel Alin, emrediyorum!

Ben: Ha?

Alin: Emredersiniz komutanım.

Yüzbaşı: Zafer, peşlerine takıl.

Ben: NE? ŞAKA MI? KSWLNSLWNSLAÖ

Zafer: Seve seve komutanım.

Ben: Zafer bana da malumat ver. Ne de olsa komutanının nişanlısıyım

Yüzbaşı: Ulan askerlerimin yanında yapma bari.

Yüzbaşı: Kocaman timi yönetiyorum, söz geçiriyorum ama bir tek senink baş edemiyorum!

Ben: Leyla İzem Bilgiç farkı canım :)

Ben: Neyse ben kaçar.

Ben: Öptüm HERKESİ ;)

Zafer: HERKES Mİ? O HERKESİN İÇERİSİNDE BEN DE VAR MI-YIM?

Yüzbaşı: Hay sikeyim. Zafer seni mahvedeceğim!

Yüzbaşı: Aynı şekilde seni de Leyla!

Ben: Bekliyor olacağım nişanlımcım ;)

En büyük yarayı büyüyünce almazsın, yara aldığını büyüyünce anlarsın.

Bende en büyük yarayı açan adamın, babamın, fotoğrafını makyaj masama bırakıp makyajımı toparladım. Öyle abartı bir şey yapmamıştım. Saçlarıma maşayla dalga vermiş, kenarlarından birkaç tutamı yüzüme gelecek şekilde bırakmış, diğerini arkada, açık kalacak şekilde tokayla tutturmuşlardı.

Üzerimdeki elbise, kırmızının asaletiyle göz alıcı bir duruş sergiliyordu. Omuzlarımı açıkta bırakan kalp şeklindeki yaka, zarif bir çekicilik katarken bileklere doğru büzülen geniş kollar romantik bir hava yayıyordu. Belimi saran kuşak, vücuduma tam oturmasını sağlarken elbisenin dizüstü boyu zarif ve iddialı bir görünüm sunuyor ve dikkatleri üzerime çekiyordu.

Aynada kendime son kez bakıp derin bir nefes aldım. Odadan çıkıp asansörü kullanarak birinci kata indim. Evde, eskiye nazaran daha çok ses vardı; halamların gelmesi beni mutlu etmişti. Zaten baba tarafımda ondan başka kimsem yoktu.

Salona girdiğimde sesler bir anlığına durdu ve bakışlar bana döndü. Stresten ve heyecandan ellerim terlemişti. "Vay, kuzen bu ne güzellik?"

"O hep güzeldi Can, sus." Halama kocaman ve utangaç gülümseme yolladım.

"İzem," dedi Önder. "Gerçekten çok güzel olmuşsun." Ve ben yıllar önce onların yüzünden kendimi dünyanın en çirkin kızı gibi hissetmişim.

Annemin mavi gözleri üzerimde dikkatle dolaşsa da bana doğru tek adım atmıyordu. Bana sarılmıyordu. Oysaki şu an gelse ve sarılsa affederdim; aptal gibi.

Bir çocuğun en güvenli sığınağı, onun annesi ve babasıdır. Babam da annem de beni terk etti. Ve ben, kimseye sığınamadım.

Ve ben, kimsesiz kaldım...

"Abla..." Kenan usulca yanıma sokulup beni süzdü. "Çok güzelsin sen abla."

Boyumuzu eşitleyip kollarımın arasına aldım onu. "Sen de çok yakışıklı olmuşsun küçük adam."

Gülüp benden ayrıldı. "Senin kardeşinim. O kadar da olsun artık." Bu haliyle gerçekten bana benziyordu işte!

"İzem, heyecan var mı?"

Kaşımı kaldırıp indirdim. "Yok Tuna ya, ne heye..."

"Efendim, misafirleriniz bahçeye giriş yaptılar." Hayat'ın salona gelip söylediği şey ile hemen arkamı döndüm.

"Ne? Geldiler mi?" Gözlerimi kocaman açıp topuklu ayakkabılarım üzerinde dönerek halama koştum. "Hala, ne yapmam lazım? Güzel miyim? Saçım iyi mi?" Soruları sıralarken koluna asıldım. "Hala, ben heyecandan bayılacağım!" Az önceki rahat ve umursamaz tavrımdan eser yoktu.

"İzem, sakın ol," dedi annem. "Derin nefes al ve kapıyı aç."

"Ben mi?" Şaşkınlıkla parmağımı göğsüme dokundurup kendimi gösterdim.

Can, koluma girip beni sürükleyerek salondan çıkardı ve kapıya getirdi. "Aç şu kapıyı kuzen! Millet dondu dışarıda."

Derin bir nefes aldım son kez ve bekletmeden kapıyı açtım. Karşımda duran, *ailem* dediğim insanları gördüğümde yüzümde gerçekçi bir gülümseme belirdi. Annem beni arkadan dürttüğünde kendime gelip kapıyı sonuna kadar açtım. "Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk kızım." Mihri teyzenin elini öpüp alnıma koyduğumda bana içten bir şekilde sarıldı. O geçtiğinde Âdem Albay ile sarılmıştım.

"İzoş'um!" Kimseyi umursamadan üzerime atlayan Zeynep neredeyse düşürecekti beni. "Çok özledim seni!"

"Ben de çok özledim." O benim kardeşimdi ve ondan uzakta olmak beni kötü etkiliyordu.

Gül abla, Zeynep'i çekerek benden ayrılmasını sağladı. Onunla da kucaklaştık. Pamir'in alnımdan öpmesiyle Kadir abinin kahkahasını duydum.

"Oğluna sahip çık Kadir. Nişanlımın alnından öpüp durmasın." Karam'ın homurdanarak söylenmesiyle kendimi tuttum; yüzüne bakmadım.

Kadir abi ona küçümseyen bir bakış fırlattı. "Bir şey mi dedin Arslan?"

Karam kaşını hafifçe kaldırdı. "Sağır mısın duymadın mı?"

"Duydum duydum." Elini havada savurdu anlık. "*Kızı bana verme, süründür beni; sonra da balkondan gizlice odasına girdiğimde bu defa topuğuma sık dedin. Doğru mu duymuşum?*"

Hayretle, "Abi!" diye inledim. Onun böyle konuşması beni utandırıyor.

Kadir abi umursamazca adımlarken Gül abla bana göz kırptı. "Nanele-ri yerken bize mi sordun da şimdi inleyip duruyorsun?"

Büyük bir kahkaha attı Zeynep. Ama hemen toparlanıp Gül ablanın koluna girdi ve uzaklaştırdı onu yanımızdan. “Burada nane Karam mı oluyor şimdi?” Odaya geçmeden sorduğu soruya dudağımdan istemsiz bir yuh kelimesi döküldü.

“Haklı oldukları çok az konu var, sen de kabul etmelisin bence.” Karam içeriye adım attığında, karanlığa bürünmüş gökyüzünde parlayan bir yıldızmış gibi ona bakarken buldum kendimi. Sert bakışları kalabalığı değil, yine doğrudan beni hedef almıştı. Ona her zamankinden farklı bir ihtişam katan takım elbisesi, gömleğinin beyazıyla bir uyum oluşturuyor, bedenine mükemmel oturmuş bu kıyafet tüm asaletiyle üzerinde parlıyordu. Barut ve ağır bir parfüm kokusundan derin soluk aldım.

Karam Arslan Türker, gerçekten çok yakışıklı bir adamdı.

Nihayet bakışlarımı gözlerine çıkardığımda hâlâ beni inceliyordu. Dudaklarımı ıslatıp, “Güzel olmuş muyum?” diye sordum tatlı bir sesle.

Gözlerime baktı ve gülümsedi. Elindeki çiçeği bana uzatana kadar hiç fark etmemiştim. “Zaten güzeldin,” dedi kalbimde neler olduğunu bilmeden.

Çiçeği ondan aldım ve, “Sen de hep yakışıklıydın,” diye itiraf ettim. Elimdeki çiçeğe baktığımda tebessümüm büyüdü. “Teşekkür ederim.” Onun kokusunu artık solumamak için çiçeği kokladığımda kaşımı çattım.

“Kamelya çiçeğinin kokusu olmuyor.”

“Nasıl yani?” diye sordum şaşkınlıkla. “Bu kadar güzel bir çiçeğin kokusu yok mu şimdi? Ayrıca neden bana kokusuz çiçek alıyorsun sen?”

Bakışları öyle güzel ve anlam doluydu ki söyleyeceği her kelime de tıpkı bakışları gibi birçok anlam içeriyordu. “Benim için en güzel koku *narçiçeğinin* kokusu. Kokusunu senden alsın istedim.”

Söylediği *narçiçeği* bendim ve o... O, ona âşık olmam için çabalıyordu.

Utandırmıştı beni; başımı aşağı eğip gülümsedim. “Kokumu sevdiğini söylüyorsun.”

Kaşlarını çattı yapmacık bir şekilde. “Öyle bir şey mi dedim ben? Cık, hatırlamıyorum.”

Seslice güldüm. Oyunbaz halini seviyordum. “Çiçekler gerçekten çok güzel ve anlamlı.”

“Anlamı ne biliyor musun?”

“Kokusu?”

Başını iki yana salladı. "Kamelya çiçeği inadı ve gücü temsil ediyor. Tıpkı senin gibi." Sesindeki hayranlığa yutkundum. "Ve asıl anlamı," gözlerine baktı, "*kaderim senin elinde, demek.*"

"Bu inatçı kız kaderini değiştirecek yüzbaşı. İyi anlamda..."

Karam Arslan Türker, kapalı kutuydu demiştim. Haklıymışım. Etrafına karşı gizli ve farklı bir kişiliği vardı fakat beni herkesten ayırıyordu. Ben, onun için başka bir boyuttaydım. Onun benim için en önemli yerde olması gibi...

İçeri geçtiğimizde aileler çoktan sohbete başlamıştı bile. Karamların şehrin merkezinde balıkçı restoranları olduğu öğrendiğimde şaşkınlığımı saklayamamış ve Âdem Albay'ın öksürmesiyle kendime gelmişim. Düşündüğüm gibi sadece bir asker değildi o, bizim kadar olmasa da köklü bir aileden geliyordu. Dedesi ülkede bilinen iş insanı olsa da onlarla bir bağları yokmuş. Tabii annem bunu önemsemedi, sadece para lafını duyduğu an keyfi yerine geldi.

Karam'la yan yana oturduğumuz için kızlardan uzak kalıyordum ve onlardan uzak kalmam, gıybetten uzak kalmam demekti! Bu yüzden de telefonu alıp Zeynep'e mesaj attım.

Ben: Pişt, baksana buraya

Zeynep telefonuna bildirim geldiğinde bir ona bir de bana bakarak yazmaya başladı.

Zeynep: Ne oldu?

Ben: Bir şey soracağım

Zeynep: Sor kardeşim

Ben: Âdem Albay'ın karısı neden gelmemiş? Ve hâlâ neden yüzük takmıyor?

Ben: Boşandı di mi? Benden saklıyorsunuz di mi?

"Yok artık!" Karam'ın şaşkın sesiyle yan tarafa attım başımı. "Bari bugün yapma," diye hayıflandı.

"Sus ya, bunun zamanı mı olur?" diye tersledim onu. "Ayrıca telefonu ma ne bakıyorsun? Ayıp, özel denen şey var."

"Hem suçlu hem güçlü."

Yüzümü buruşturdum. "Dır dır dır, kafam şişti be." *Bu şimdiden böyleydi, evlendikten sonra nasıl olacaktı?*

"Alış buna yüzbaşı, evli kaldığımız süreçte bununla sık sık karşılaşacaksın. Çünkü benim en büyük aktivitem bu." Bir şey demedi ama üç kere art arda sabır çekip yüzünü ovuşturdu.

Ben tam Karam'a bir tane daha sabır çekip çift sayıda durmasını söyleyecektim ki annemin, "Kızım, kahveleri yap hadi sen," dediğini duyup sesimi yuttum.

Heyecandan ne dediğimi bilmediğim için devrik cümle kurup, "Yapayım ben kahveleri," diyerek mutfağa doğru adeta koşarak gittim. Mutfaka girdiğim gibi anında peşimden gelen kızlara doğru döndüm. Elim heyecanla kalbimin üstünde dururken, "Kahve nasıl yapılıyordu?" diye sordum şokla.

Kimse beni takmadı, bu halime gülüp alaya aldıklarında onlara gözümü devirip homurdanarak mutfağı adeta dağıttım. "İzem Hanım, yardım edeyim mi ben?" dedi mutfağın haline acıyan Hayat.

Başımı salladım ve kendime bir bardak soğuk su doldurup içtim. "Ellerim titriyor."

"Leyloş, neden böylesin ya sen? Rahat olsana," dedi Simra sanki kolaymış gibi.

"Cidden ya," dedi Zeynep. "Sakinleş biraz, bayılacaksın heyecandan."

"Aman, bir Kadir abi vakasını daha kaldıramam," dedi Güneş.

Alin başıyla onayladı onu. "Yüzükler takılacağı zaman ne yapacak acaba..."

"Siz kolonya hazırlayın, ben her an bayılabiliyorum." Bir bardak suyu daha içip gözümü kapattım. "Neyse ki ben doktorum," diyen Zeynep, saçını savurdu.

Birkaç dakika sonra kahveler hazır olduğunda Hayat'ın yardımıyla fincanlara doldurup tepsiye yerleştirdik. "Abimin kahvesine tuz dökcek misin?"

Bir tek tuzla kurtulacağını düşünüyorsa yanılıyordu! "Tabii ki dökeceğim." Son fincanı da tepsiye koyup elime tuzluğu aldım. Kapağını açıp tüm tuzu kahveye boşalttığımda gülüyordum.

Tuzdan sonra karabiberi aldığımda, "Karabiber?" dedi gözünü irileştiren Güneş.

İşime devam edip cevapladım onu. "Evet, güzel bir karışım olacak." Daha sonra pul biberi aldım elime ve biraz da ondan döktüm.

"Abim bu geceyi kesinlikle hastanede geçirecek."

"Onu bu deliyle evlenme kararı almadan önce düşünmeliydi," dedi Zeynep korku dolu sesiyle.

Ellerimi birbirine çarptım aklıma gelen şeyle. "Şampuan da dökeyim mi? Kokusu güzel olur!"

"E yok artık!" dedi Güneş.

"Leyla, evlenmeden dul mu kalmak istiyorsun?"

Alin'e bakıp dudak büktüm. "Azıcık döksem ne olur ki?"

"Ölür!" dedi Zeynep, tepsiyi alıp bana verdi. "Al şunu da düş önüme. Aaaa, delirtecek beni illa!" dediğinde ona gözümü kırıştıtararak bakıyordum.

Tepsiyi tutan ellerim yavaştan titremeye başlamıştı. Topuklu ayakkabı üzerinde ustaca yürüyen ben, şimdi korkarak giriyordum salona.

İkinci bir yalı çapkını vakası kaldıramam. İnşallah güldüğüm şey başıma gelmezdi...

Salona girdiğimizde herkesin bakışları bana döndü. Ben kimseye bakmadan önce Mihri teyzeye verdim kahvesini, sonra Âdem Albay'a. Daha sonra annem ve Önder'e de verdiğimde onun kahvesine zehir koymadığım için kendime sövüyordum!

Tepside kalan son kahveyi alması için Karam'ın yanına gittiğimde dikkatlice eğildim. Karam, kahveyi almadan önce duraksadı ve sorgulayan bakışlarıyla yüzümü turladı. "İçine zehir koymamışsındır umarım."

Yavaşça gülümsedim. "Hayır sevgilim, sana böyle kolay ölüm yok. Hayatı zehredeceğim daha sana." Gözlerimin parıltısını saklamaya çalışırken heyecanla atan kalbimin sesini bastırmaya çalıştım.

Sözlerimdeki kinayeye asla takılmadan tek bir kelimeye odaklandı. "Sevgilim mi?" diye sordu kaldırdığı kaşlarının yanına şaşkın tebessüm ekleyip. "Bu iki oldu, farkında mısın?"

Yine istemsizce söylediğim kelime yutkundurdu beni. "Farkında olmam bir şey değiştirir mi *artık*?"

"Değiştirmez," kısık sesiyle tamamladı cümlesini, "artık." *Çünkü her şey için çok geçti artık.*

Karam yüzünde beliren ufak gülümsemeyle kahvesine uzandı. *Ben ne yapacağım seninle* der gibiydi hali. "Fazla eğilmemeye çalış Leyla."

Bir anlık kızgınlıkla başımı çevirip homurdandım. "Leyla senin..." dediğimde, cümlemi yarıda kesip sandalyeme oturdum. "Keşke zehir koy-saydım."

"Onu da içerdim." Göz ucuyla bana kısa bir bakış attı, ardından fincanı hiç düşünmeden dudaklarına yaklaştırdı ve yüzünü bile buruşturmadan içti. Dünyanın en acı kahvesini, dünyanın en tatlı gülümsemesiyle içmişti.

Geçmişe dair bazı anılar aklıma düştüğünde gözlerimi yukarı kaldırıp kırpiklerimi kırıştırdım gözyaşlarımı geri itmek için.

Kahveler içildiğinde Karam dudaklarını kulağıma yaklaştırıp, "Ağladın mı sen?" diye sordu.

"Yok," dedim hemen. Ve Âdem Albay söze girdiği için fazla konuşamadan önüne döndü.

"Buraya gelme nedenimiz belli," dedi. "Karam benim oğlum gibidir, Leyla'yı da birkaç aydır tanıyorum ama kızım gibi severim kendisini." Samimiyetine gülümsedim. "Karam'ın babası yıllar önce canını bu vatanın yolunda feda etti, bugün bu görevi üstlenmek de bana düştü." Karam nasıl da gurur duymuştu babasından bahsedilirken... O, ailesiyle gurur duyar-ken ben utanıyordum. "Lafı fazla uzatmadan..."

"Albayım," diye atladım ortaya, herkesin sorgulayan bakışları beni buldu. Hatta vazgeçtiğimi bile düşündüler fakat ben herkesi yanılttım. "Beni Kadir abiden ister misiniz?" diye sordum. Hayatımı mahveden adama bu görevi vermeyecektim.

Önder'in ve annemin şaşkın bakışlarına dikkat etmedim. Âdem Albay dahil, timin tüm askerleri bana gururla bakarken Kadir abinin dolan gözlerini görüp dudaklarımı birbirine batırdım.

Karam kulağıma eğildi, nefesi tenime hafifçe dokunurken, "Aslanın erkeği dişisi yoktur, dedikleri buymuş demek ki..." dedi.

Başımı ona doğru çevirdiğimde derin bakışlarını görüp gülümsedim. "Aslanın eşi de aslandır, yüzbaşı. Bence bu bize daha çok uyuyor," dedim ve ona küçük bir göz kırptım.

O anın mucizevi güzelliği, Âdem Albay'ın sesinin yükselmesiyle daha da kutsal bir hal aldı. "Allah'ın emri, Peygamber'in kavliyle kardeşin Leyla'yı, oğlumuz Karam'a istiyoruz," dediğinde içimde sessizce büyüttüğüm, kimsesiz sandığım çocuk gülümsedi. Babam yoktu belki ama burada beni seven, sarmalayan bir ailem vardı; o eksikliği dolduran, içimi sıcaklıkla kaplayan insanlar vardı...

Kadir abi, gözlerinde abi şefkatiyle bana baktı, sıcak bir tebessümle, "Leyla benim kız kardeşim gibidir," dedi. Ve aniden yüzündeki o duygusal tebessümü korkunç bir sırıtma ele geçirdi. "Bu yüzden de vermiyorum!"

Kadir abinin bu beklenmedik yanıtıyla anlık sessizlik çöktü salona. Gözlerimi kırptırıp parmağımla Karam'ı dürttüm. "Ne dedi o? Vermiyorum mu dedi?"

Ben Kadir abiye dikmişken bakışlarımı, Karam iri gözlerle beni izliyordu. "Seni bana vermedi."

"Abi şaka mısın sen?" Zeynep, Gül ablaya kaş göz yaptı ama Gül abla sırıttığında bunu planladıklarını anlamıştım.

Mihri teyze boğazını temizledi. Durumu ele aldı. "Oğlum, ne demek vermiyorum? Oyuncak değil bu, şakanın da sırası değil."

Kadir abi hiç oralı olmadan arkasına yaslanıp kahvesini keyifle yudumladı. "Valla ben gayet de kendimdeyim. Kardeş benim değil mi? Vermiyorum."

"Ulan seni..." Karam aniden sandalyeyi devirir gibi ayaklandığında ben de hızla oturduğum yerden kalkıp koluna sarıldım.

"Ne yapıyorsun? Sakinleş!"

"Seni bana vermiyor, ne demek sakinleş?"

Hayret dolu sesine hak versem de kolundaki elimi hafifçe aşağı indirip elinin üzerine dokundum. Kısacık bakışları oraya düştü, ardından dibine kadar giren gözlerime baktı sorgularcasına. "Sence buna gerek var mı?"

Bu yakınlıktan etkilendiğini dudaklarıma bakarak belli etti. "Neye... Gerek... Var mı?" Kelimeler dudaklarından kesik kesik döküldü.

"Beni sana vermelerine gerek var mı yüzbaşı?"

Dudağımın içini ısırمام bakışlarını daha da karanlık bir hale getirdi. Sanki bu odada ikimiz varmışız herkes dışarıdaymış gibi hissediyordum.

"Doğru." Bakışlarımızı yeniden birleştirdi. "Sen zaten benimsin. Seni bana sen vermişsin. Bir başkasının lafının önemi var mı?"

Nefesimi kesen cümlesiyle aralandı dudaklarım. "Yok."

Elimi tuttu, bakışlarımızı ayırıp Kadir abiye baktı. "Vermiyor musun şimdi sen bana kardeşini?" Cık'layarak kaşını kaldırıp indirdi. "İyi," dedi Karam. Ardından Âdem Albay'a döndü. "Albayım, izninizle Leyla'yı kaçırabilir miyim?"

Tüm salonda tek bir kelime duyuldu: "Ne?"

Annem ayağa fırladı, Önder de ona eşlik etti. "Ne kaçırması? Kafayı mı yediniz siz?"

"Gerçekten beni kaçıracak mısınız?" Hevesli miydim? Çok az. Ya da sık-tir etsenize; tutsa elimden, çekip alsa beni bu cehennemden... Bakmazdım arkama tek saniye bile.

Bıkkın bir nefes aldı albay. "Otur yerine Karam. Sen de ona gaz verme Leyla." Omuz silktim huysuzca. "Karam, otur yerine!"

"Albayım ama..."

"Otur dedim!" Ona karşı çıkmayarak elimi bırakmadan sandalyesine oturdu. Ama her an kaçacakmışız gibi tetikteydi. "Kadir, ver sen de kızı bize, hadi."

İnatçıydı Kadir abi. "Bana ne, vermiyorum."

"Enişte..." Kaş göz yaparak onu uyardı Korhan.

"Ancak bir şartla..."

"Kabul," dedi Karam hemen. "Ne istiyorsan kabul, yeter ki bitir bu işkenceyi. Yoksa kaçırırım kardeşini."

"O sıkar Karam Bey," dedi tehdidine gülüp. "Şartım şu; Pamir, Leyla'nın alnından öpecek ve ben de Leyla'yı sana vereceğim." Herkes bu nasıl saçma bir istek diye düşünse de ben dudağımı ısırdım. Karam'ın kırmızı çizgisiydi benim alnımdan öpülmesi.

"Hayır!" diyen Karam'ın sesi kararlıydı. "Asla!"

"Ben kaç yıllık abimi tanıyorsam buna asla izin vermez," dedi Simra.

"O zaman benden de kızı alamaz."

"Kadir Komutan'ım Bey..." Zafer parmağını kaldırdı konuşmaya izin ister gibi. "İsterseniz eğer ben Karam Komutan'ım Nişanlı Bey'in alnından öpeyim ve siz de Narçiçeği Leyla Hanım'ı verin."

Bu sefer bağırın taraf bendim. "Hayır!" Hayretle büyüttüm gözlerimi.

Kadir abinin gözleri parladı. Karam başını iki yana salladı. "Sakın Kadir. Aklından bile geçirme!"

"Kadir!" diye gürledi Âdem Albay. Oldukça sinirliydi.

Nihayet toparlandı Kadir abi ve masumca bakış attı ona. "Bir kerecik öpse?" Yanındaki Pamir'in çenesine elini sardı, başını onun başına yasladı. "Çocuk çok üzgün, üzüntüden hasta mı düşün benim oğlum?"

Dağhan gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken Uraz'ın, "Drama queen," dediğini duydum.

"Queen kadınlar için kullanılan bir kelime, aptal!" diyerek dişlerinin arasındaki fısıldadı Güneş.

Annem baygınlık geçiriyor gibiydi. Onun bu hali aşırı hoşuma gidiyordu. "Artık bu oyuna bir son verecek misiniz?"

Anneme karşı saygısızlık etmek istemeyen Kadir abi Pamir'i rahat bırakırken boğazını temizledi. Ciddiyete büründü yüzü. "Leyla benim kardeşim, doğrudur. Onu başka bir erkekten kıskanırım, korurum ama Karam'ın onu üzmeceğini de biliyorum. Bu yüzden eğer benim rızam alınacaksa illa, ben kardeşimi ona gönül rahatlığıyla emanet ederim. O bana Allah'ın emanetiydi, şimdi benim de sana emanetim. Onu koru. Vatanını koruduğun gibi koru."

Derin bir nefes alıp yeni hayatıma adım atmak için yerimden kalktım. Simra, yüzük tepsisini getirdiğinde heyecan içindeydim, yüzüğümü henüz hiç görmemiştim. Bu seçimi tamamen Karam'a bırakmıştım. Önderlerin

olduğu tarafa asla bakmadan, yüzümdeki gülümsemeyle yanından geçtim, Karam'ın yanında gururla yerimi aldım. Kırmızı kurdeleyle bağlanan yüzüğü eline alan Karam, sağ elinin yüzükparmağına zarif bir hareketle yüzüğü takarken ben de aynı incelikle onun parmağına yüzüğü geçirdim. Karam'ın seçiminin beni yanıltmadığını görüp dudak bükerek yüzüğüme baktım hayranlıkla. İncecik bir zarafete sahip, tek taşla taçlanmış yüzüğüm parmağımda tüm güzelliğiyle parlıyordu; *bir aslanın zarif bir aslana verdiği değerli bir söz gibi...*

Kaderimizi birbirine bağlayan kırmızı kurdele kesildiğinde herkes sevinçle alkışladı. Kurdele kesildikten sonra önce Mihri teyzenin elini öptüm, sonra da Âdem Albay'a sarıldım. Karam ise anneme sarılmış, Önder ile sadece tokalaşmıştı ki onu bile iğrenerek yapıyordu.

Nihayet bana yaklaştığında ve güçlü kollarıyla beni sardığında, onun kokusu içime doldu. Sanki tüm o yılların hasreti şimdi, tam burada; onun göğsünde eriyip gidiyordu. Ellerimi boynuna doladığımda, yukarıdan bana bakabilmesi için eğilmek zorunda kalmıştı. Gözlerimi kapattım, onun güven veren sıcaklığında huzur buldum. Birkaç saniye boyunca sadece onun nefesini dinledim, kendimi bu anın gerçekliğine inandırmaya çalıştım.

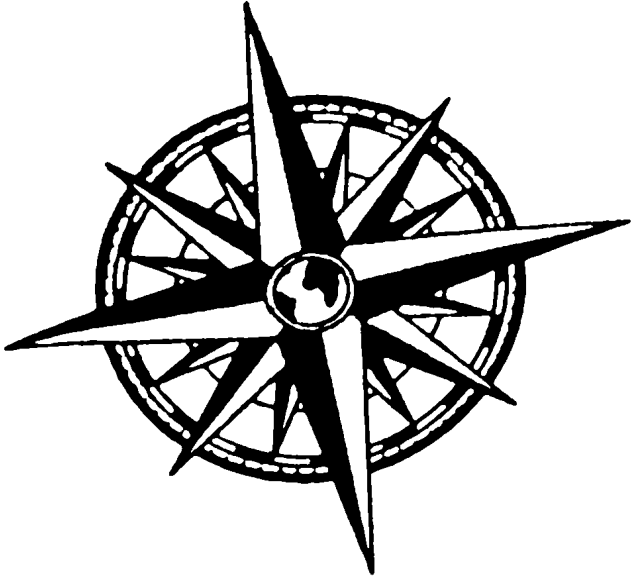
"Yedi yıldır rüyalarımın giren adamları nişanlıyım, inanıyor musun?" diye fısıldadım. Karam Arslan Türker yanımdaydı ve rüyada değil, gerçeğin tam ortasındaydık.

Ve evet, Karam Arslan Türker bir güneş gibi doğmuştu kışlardan ibaret hayatıma.

Karam'ın gülümsemesi dudaklarının kenarında belirdiğinde içime işleyen sıcaklığı hissettim. Konuşmaya başladığında sesi boynumda bir meltem gibi dolaştı, nefesi tenime çarpınca kalbim hızlandı, yutkunmam gerekti. "Yüzüğüm parmağında, bedenim kollarımın arasında; ne mümkün buna hayal demek? Ne haddime artık kadere inanmamak?"

Gözlerim kapalı, yüzüğümü parmağımda hissederken anın gerçekliğini içimde benimsedim. Karam Arslan Türker'in nişanlısıydım ve bu, bizim sınır tanımaz hikâyemizin başlangıcıydı. Bu bir oyun değil, birlikte üstesinden gelmeye söz verdiğimiz imkânsızlıklarla dolu bir yoldu.

Biz, engellere rağmen birbirini bulan iki yürek, imkânsızı severek yaşıyanlardık...

13. MAVERA TEK KURŞUN

“S u yazdığın Kadir, benim abim olan Kadir mi gerçekten?”

Şüphesiz kaşlarımı çatıp başımı onun yazdığı davetiyeye doğru uzattım. Tam da ismi gösteren satıra odaklanmıştım ki işaretparmağını hiç nazik olmayan bir kararlılıkla alnıma bastırıp beni kendinden uzaklaştırdı. “Elimde olsa o abini bir kaşık suda boğarım!” Kararlılığından emin olmam için başka söze gerek yoktu. Özellikle nişandaki o talihsiz andan sonra Karam’ın içinde Kadir abime dair büyüyen bir öfke vardı. Abimse, bu öfkeyi sanki inadına körüklüyor, laflarıyla Karam’ın sinir uçlarına dokunmayı marifet sayıyordu.

Omzuna hafifçe ama uyarı niteliğinde bir şaplak indirerek yüzümü buruşturdum. “Abim hakkında düzgün konuş, duyarsa ağzına sıçar.”

Dudak kenarında beliren sinsi bir tebessümle başını çevirip bana yandan baktı. “Senden sıra gelirse neden olmasın?”

Bu imalı bakışa homurdanarak eşlik ettim. Oturduğum yerden ellerimi yere bastırıp kalktım. Bacaklarım, yerde oturmaya alışkın olmadığından hafifçe uyuşmuştu. Ayaklanınca ellerimle dizlerime vurarak uyuşukluğu bastırmaya çalıştım ve mutfığa doğru yöneldim. “Sindin siri gilirsi nidin ilmisin? Şuna bak, beyefendiye kendimizi beğendiremiyoruz bir de.”

“Senin bunun için bir şey yapmaya ihtiyacın olduğunu düşünmen çok komik, biliyor musun?” Ben hâlâ bedenimdeki ağırlığı atamamışken Karam alışık bir çeviklikle ayağa kalktı ve birkaç adım geriden peşim sıra mutfığa geldi. Kapının girişine yaslanıp ellerini göğsünde birleştirdi. Varlığı bile bedenimi elektriklendirmeye yetiyordu.

“Ağzın çok iyi laf yapıyor ve bu çok sinir bozucu.” Söylediklerinin altında gizlenen dürtü beni benden alıyordu. Onun bu rahat edası, bende bastırmakta zorlandığım başka istekleri tetikliyordu. İç geçirerek ellerimi belime yerleştirdim. Dudaklarımdan sıkıntılı bir nefes bıraktım. “Çay demlemeye bir çaydanlığımız bile yok, farkında mısın?”

Karam ağır adımlarla içeri girip ocağı açtı, sonra bir çevirip tekrar kapattı. “Evi daha dün tuttuğumuz için olabilir mi acaba?” Arkasını dönmeyen devam etti. “Doğalgaz da yok henüz, yarın sabah halledeceğim hepsini.”

Dün gece, düğünden sonra yaşayacağımız evi nihayet tutmuştuk. Benim için bir evin dört duvardan fazlası hiçbir zaman olmayacaktı burası ama Karam öyle düşünmüyordu. Onun kendi alanına duyduğu ihtiyaç bana yabancı değildi; anlayışla karşıladım. Sırf daha rahat hissedeceğini düşündüğüm için, onun istediği gibi olsun istedim. Ama benim ne istediğimi o hiçbir zaman bilemeyecekti. Bilmesine de izin vermezdim.

Mesela, onun ailesiyle aynı çatı altında yaşayıp yeniden hissedebileceğim o unutulmuş “*aile sıcaklığı*”ndan hiç bahsetmemiştim. Söylemedim. Çünkü biliyordum; bu hataydı. Bir gün her şey altüst olabilir, biz dağılır, anlaşmamız gereği yollarımızı ayırabilirdik. Ve ben... Ben onlara öyle bağlanmış olurdum ki gidişimiz yalnızca bir ayrılıktan ibaret olmazdı; eski yaraların kabuğunu düşüren bir acı gibi ikinci kez kanardı içim.

“Biz neden buraya geldik?”

Ne sorduğunu gayet iyi bildiğim için gözlerimi devirdim. “Davetiyeleri yazmaya,” dedim kuru bir sesle.

“Hayır, onu sormuyorum. Neden davetiyeleri burada yazıyoruz? Senin ailen veya benim ailem bu anda yanımızda olsaydı daha doğru olmaz mıydı?”

Onun bu düşüncesine katılamazdım. Bu bizim günümüzdü, bizim özümüz. Yanımızda yalnızca bizim seçtiğimiz insanlar olmalıydı, zorunluluklar değil.

Bırak artık oynamayı, Leyla. Söyle içindekileri. Söyle ona gerçekleri, kurtul artık bu esareten.

“Ben...”

Sesim dudaklarımdan güçlkle dökülürken gözlerimi kaçırdım. O ise usulca yanıma geldi, ellerime uzandı. Kaçmadım. Kaçamazdım. Parmakları ellerimi bulduğunda, gözleri gözlerime değdiğinde, sanki ruhuma dokundu. “Neyin var?” diye sordu sessiz bir şefkatle.

Omuzlarımı hafifçe silktim. “Hiçbir şeyim,” dedim.

Gerçekten, hiçbir şeyim yoktu. Boşluk bile değildi bu hissettiklerim. *Yalnızca sessiz, tarifsiz bir yoksunluk.*

"Yalan söylediğini anlayabiliyorum Leyla." Adımı söylemesine takılmadım bile o an. Normalde titizce kulağıma çarpan bu sesleniş, bende bir etki uyandırmadı. Çünkü canımı acıtan asıl şey, beni gerçekten anlamasıydı.

Bazen bir insanın seni böylesine çıplak görebilmesi... Tahammül edilemeyecek kadar ağır olabiliyordu.

Kirpiklerimin altından kısa bir bakış fırlattım ona. Sessizliğimde gizliydi cevabım ama o konuşmamı bekliyordu. "Eğer senin ailenle ya da benim ailemle bu davetiyeleri yazsaydık o zaman anlardı."

"Neyi anlardı?"

"Kimsemin olmadığını." Cümlem dudaklarından taştan şaşkın nefesle bitti. Yüzüne yansıyan o beklenmedik ifade, beni acıyla gülümsetti. İnce, kırık, utangaç bir tebessümle karşıladım bakışlarını. "Bakma öyle," dedim usulca. "Siz akrabalarınızı, dostlarınızı çağırmaı düşünürken... O davetiyeı isimlerle doldururken... Ben kendimi orada kimsesiz ve yabancı gibi hissedecektim. Bu..."

"Sen utandın mı?" Sorusundaki hayret, neredeyse öfkeye yakındı. Ellerimi bıraktı. Elini çeneme yerleştirip başımı hafifçe yukarı kaldırdı. Gözlerimi kaçırmamam için nazikçe dokundu bana. "Düğüne çağıracağın kimse olmadığından utandın mı Leyla?"

Bu defa kendimi gizlemedim. Yutkundum ve başımı ağır ağır salladım.

Sustu Karam. Zaten ne diyebilirdi ki? "*Anlıyorum*," dese yalan söylemiş olurdu. "*Üzülme*," dese avutmak için olurdu. Hiçbir şey demedi. Ve bazen sessizlik, konuşmaktan daha çok şeyler anlatır.

Yarım saat içinde iki yüz davetiye yazmıştı titizlikle. Ben ise sadece bir tane... *Sevgili Zeynep Selin Bozok adına*.

O kalabalık listeler arasında, yalnızca o isme tutunmuşum. Ve ne acıdır ki tutundukça daha çok boşluk hissetmişim içimde.

Omuzları çöktü. Sanki içimde taşıdığım yalnızlık, görünmez bir ağ gibi onun ruhuna da dolanmış, nefesini sıkıştırmıştı bir köşeye. Bana değil de içimdeki boşluğa üzüldü ve bu, beni daha da savunmasız bıraktı.

"Şimdi sana sarılacağım ve hiç kimsem yok, diye düşündüğün bu zamanda her şeyin olacağım."

Şaşıрма sırası bu kez bendeydi.

Onun gibi bir adamdan böyle cümleler duymak... Kendini gizlemeye alışmış bir kalbin önünde soyunmak gibiydi.

Saklanmadı. Hislerini göstermemek için çabalamadı bile. Ellerini sakince yanağına koydu. Direnmedim. Beni nazikçe kendine çekti. Başımı omzuna yasladı.

“Ağla,” dedi. Sesi yalvarır gibiydi; kelimelerinin ardında kendi çaresizliği de gizliydi. “At içindeki yalnızlığı.”

Bu defa tutmadım kendimi. Karşı koymadım. Direnmedim. Yüzüm, göğsüne saklandı.

Ben ona hâlâ biraz yasak ama gözyaşlarım ona artık emanet.

Usul usul süzüldü yaşlarım yanağımdan.

“At içindeki yalnızlığı ki o boşluğu ben doldurayım tamamen.”

Ellerim, önce ürkekçe sonra ihtiyaçla onun omuzlarına çıktı. Sardım onu. Daha doğrusu, onun sıcaklığıyla sarıldım kendime. Ve o da beni sardı. Yaralarım dokundu elleriyle; geçmişime, eksiklerime... Sonra hepimizi saracak bir sessizliğe gömüldü kolları.

“Böyle bir şeymiş demek ki...” Hislerim, içimden taşarak dışıma vurdu.

Parmakları saçlarımda gezindi. Saç diplerimde yavaş yavaş dolaşan elleri, sanki zihnimin içinde de bir yolculuğa çıkmıştı.

“Ne böyle bir şeymiş?”

“Kimsenin olması.”

Aşık olmak böyle bir şeymiş demek ki... Birinin kolunda kendini tam hissedebilmek. Yalnızlığı, onun kalbine bırakmak. Ve ilk kez güvende olmak...

Onun kollarında paramparça olup yine onun sarılışıyla kendimi topladıktan sonra sanki o duygusal an hiç yaşanmamış gibi davranmaya başladık. İkimiz de biliyorduk ki konuşmaya devam etseydik gözyaşlarım yeniden akacaktı. O, geçmişini kanatmak yerine üstünü örten bir yorgan gibi davranıyordu. Beni üzen hiçbir konuyu tekrar tekrar açmıyor, unutmam için sessizce çabalıyordu. İşte bu yüzden ona minnettardım.

Kısık gözlerle mutfağı süzdüm. Dikkatli ve aynı zamanda da huzursuzdum. “Mutfak küçük değil mi?” Bu soruyu sormam için biraz geç kaldığımın farkındaydım.

“Küçük?” dedi Karam, kaşlarını hafif kaldırarak. “Gören de tüm gün mutfaktan çıkmadığını düşünür.” Alaycı kahkahasını duyunca gözlerimi ona çevirdim. Bakışlarımın keskinliğini fark ettiği an, gülüşünü yuttu.

Oysa bu evi tutmamız için bana nişandan hemen sonra baskı yapan yine oydu. Aceleyle alınmış bir karardı bu. Eğer daha sağlam bir kafayla, telaşsız bir araştırmayla ev bakabilseydik belki daha iyisini bulabilirdik. Evin salonu genişti, odalar ferahtı... Ama mutfak küçüktü işte.

“Beğenmedin mi?” diye sordu.

“Beğendim ama sence de evler pahalı değil mi?” dedim, nedense sesimi kısıp. Oysa evin içinde bizden başka kimse yoktu.

Para, benim için mesele değildi. Onun için de öyle olmadığını biliyordum. Ama bana tek bir şey söylüyordu sürekli: “Ben sana düğün hediyesi alıyorum.” Harcama yapmama izin vermiyordu. Kendince korumak istiyordu beni belki ama ben de kendimce bir şeyler yapmak, onun sırtındaki yükü hafifletmek istiyordum.

Karam’ın dedesinden kalma restoran hâlâ şehrin merkezinde işliyordu; işleri iyiydi. Asker maaşı dışında da gelirleri vardı. Bankada biriken yüklü miktardaki paraya dokunmasını istemiyordum. O para, geleceğine aitti. Ve ben o geleceğin yükü değil, ortağı olmak istiyordum.

Derin bir nefes aldım. Sonra dudaklarımı büküp burnumu kırıstırarak çocuksu bir sitemle söyledim: “Bu evi sadece havuzu için istiyorum. Mutfacı hâlâ küçük.”

Söylenmelerimi yarıda kesip davetiyeleri topladım; Karam ise her zamanki gibi sessiz ve dikkatliydi bana karşı. Arabaya geçtiğimizde gözleri üzerimdeydi. “Neden keyfin yok?” dedi usulca.

“Yoo, gayet iyiyim,” dedim, dudaklarıma yerleştirdiğim tebessümle.

Göz ucuyla bana baktı, ardından dikkatini yola çevirdi. “Neden keyfin yok?” diye yineledi.

Omuzlarım çöktü, “Beni nasıl bu kadar iyi tanıyorsun? Bir bakışınla çözüveriyorsun beni.”

Gülümsediğimde çoğu insan inanırdı. Sahte bile olsa tebessümüm, insanların ikna ederdi. Ama Karam... O, beni görmüyor; beni *okuyordu*.

Karam, beni biliyordu.

Ve artık bu bile beni şaşırtmıyordu.

“Sen de beni tanıyorsun, Nar,” dedi kararlı bir sesle. “Sorun bu değil. Söyle bana, neyin var?”

Anlaşılan susarak kurtulamayacaktım. Pes edercesine başımı eğdim. “Yorgunum, yüzbaşı,” dedim. Sesimdeki kırılganlık saklanacak yer bulamadan döküldü dudaklarımdan. “Her şey o kadar aniden oldu ki... Timdeki askerlerden Âdem Albay’a kadar herkes, nasıl bu kadar çabuk toparlandığını düşünüyor. Ama kimse bilmiyor içimde kaç cephede savaştığımı.”

Derin bir nefes alıp gözlerimi ona çevirdim. “Belli etmek istemiyorum ama... Yoruldum. Düşünsene, yıllar önce öldü sandığın baban bir gün karşında beliriveriyor. Hayatın, bildiğin her şey bir anda altüst oluyor. Ama

ben gülüyorum. Neden mi?" Acı bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. "Çünkü üzülmemi görüp sevinecek çok kişi var. Gülümsüyorum çünkü kimseyi üzmemek ya da kimseyi mutlu etmek istemiyorum. Ama sanırım insanlar beni çok fena yanlış anlamış." Son cümleyle birlikte sesimdeki sitem artık saklanamayacak kadar büyümüştü.

"Ben seni anlıyorum, bunu biliyorsun, değil mi?"

Gülümsedim. "Biliyorum ve bu yüzden sadece sana karşı dürüst oluyorum."

Onunla dertleşmem hoşuna gitmişti. "O zaman başkalarını boş ver," dedi umursamaz tavırla. "Seni eve mi bırakayım yoksa başka bir planın mı var?"

Başımı hafifçe iki yana salladım. "Hayır, annenlerin yanına geçeceğim. Simra sana konum atmıştı ama bakmamışsın sanırım."

Kaşları belli belirsiz çatıldı, ardından elini telefona uzattı. Gözleri bir telefona, bir yola gidip gelirken onu izledim. Bu haliyle gözüme daha da yakışıklı göründü. Ciddiyet, ona başka bir hava katıyordu.

"Gelinlik mi bakacaksınız?" diye sordu gözlerini ekrandan ayırmadan.

Onu izlemeye devam ederken bir, "Hımm" döküldü dudaklarımdan, ardından heyecanla gülümsedim. "Aklımda tek bir model bile yok. Ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum." Günlerdir bakarken fırsat buldukça gelinlik modellerine de göz gezdiriyordum ve fark etmeden kendimi küçük detaylar yüzünden ciddi anlamda strese sokmuştum.

Belki dışarıdan bakan biri için bu hevesli hallerim anlamsız, hatta biraz da komik görünüyordu. Bu evliliği bir oyundan ibaret sananlara göre bendeki bu coşku saçma bile sayılabilirdi. Ama onlar benim gerçeğimi bilmiyordu.

Benim gerçeğim Karam'dı.

Karam Arslan Türker'den hoşlanıyordum.

Hayır, sadece hoşlanmak değildi bu.

Ben... Ona delice tutulmuştum.

Aklımın en kuytusunda hep o vardı. Şimdiyse zihnim tamamen onunla doluydu. Bu yüzden bu evliliğe mesafeyle yaklaşmıyor, her fırsatta somurtup köşeye çekilmiyordum. Hayatımda yalnızca bir kez yaşayacağım bir şeydi bu. Ve ben o anları hoşlandığım adamla birlikte yaşıyordum.

Başka biri olsaydı belki her şeyi sorgulamış, içine kapanmış olurdu. Ama o Karam'dı. Ona güveniyordum. Hiç kimseye yaklaşmadığım kadar yaklaşıyor, onun yanında kendimi güvende, hatta... Mutlu hissediyordum.

En önemlisi, ben... Âşık olmaktan ilk kez korkmuyordum.

Karam yerinde hafifçe kıpırdandı, sonra beklenmedik bir soruyla döndü bana. "Ben de geleyim mi?"

Kaşlarımı çattım. "Nereye?"

"Gelinlikçiye işte..." Sesi tuhaf bir tonda çıkmıştı. Sanki o da ne söylediğini tam bilmiyordu ve onu rahatsız eden bir şey vardı bu fikirde.

Tek kaşımı kaldırdım ince bir merakla. "Sebep?"

Omuzlarını hafifçe silkti. "Bilmem... Belki yardımım dokunur."

"Yok!" dedim hemen, biraz da paniğe kapılmış gibiydim. "Beni gelinlikle göremezsin düğünden önce. Uğursuzluk getirirmiş."

Gözlerinde tanıdık, hafif alaycı bir bakış vardı. "Gerçekten inanıyor musun böyle şeylere?"

"Tabii ki!" dedim gözlerimi kocaman açarak, bir an bile tereddüt etmeden. "Bak mesela, kara kedi görünce etrafımda üç kez dönerim. Çünkü uğursuzluk getirir."

"Ne?" Gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Leyla, saçmalama."

"Saçmalama mı?" dedim ciddi bir yüz ifadesiyle. "Yüzbaşı, sana acilen batul inançlar dersi vermem lazım. Beni dikkatle dinle." Sanki çok hayatı bir bilgiyi paylaşıyormuşum gibi sesimi alçalttım, ardından anlatmaya başladım. "Küçük bir çocuğun üzerinden atlarsan boyu kısa kalır. Bir gün çocuğumuz olursa sakın ha üzerinden atlama. Düşünsene, senin iki metre boyun var, ben desen manken gibi 1.75'im... Çocuğun boyu kısa kalırsa seni var ya... Öldürürüm!"

Neye daha çok şaşıracağımı bilemedim. Ne saçma inancıma ne de "çocuğumuz" kelimesinin ağzımdan bu kadar doğal çıkışına takıldı. Sanki her şey doğal akışıdaydı. Sorgulamak yerine ciddiyetle sordu: "Ben neden çocuğumuzun üzerinden atlayayım ki? Deli miyim ben?"

Sanki hiçbir şey olmamış gibi devam ettim. "Ben uyarımı yapayım da," dedim, sonra ani bir heyecanla yeni bir kuralı paylaştım. "Bir de sakın yanımda ıslık çalma! Çünkü ıslık çalınca şeytan gelirmiş. Ve ben o şeytanla *hangimiz daha şeytanız* yarışına giremem." Saçımı savurdum gösterişli bir hareketle.

"Şeytan bile karşında iki büklüm olur," dedi dudaklarının kıyısında beliren yarım bir gülüşle.

Parmağımı uyarı verir gibi kaldırdım. "Gece tırnak kesmeyeceksin! Ölüm getirirmiş."

"Abart..." diye mırıldansa da yüzündeki eğlenceli ifade onu ele veriyordu.

"Karam, bak... Sakın yapma ha. Ben zaten kesmem ki tırnaklarımı. Kınılana kadar uzatırım."

Tırnaklarımı kaldırıp baktım; simsiyah oje yeni sürülmüştü, uçları hâlâ parlıyordu.

"Bitti mi?" diye sordu, sabır sınırlarının ucunda.

Başımı iki yana salladım. "Bitmedi ama bugünlük bu kadar yeter."

"Sabır..." diye fısıldadı kendi kendine. Sonra derin bir nefesle, "Gelinlik konusundan ne ara batıl inançlara geldik, hâlâ çözemedim," dedi.

Konudan konuya atlama konusunda gerçekten rakipsizdim.

"Neyse," dedi gözlerini bana dikerek. "Geliyor muyum gelmiyor muyum?"

"Hayır! İki saattir ne anlatıyorum ben sana?"

Sıkıntıyla başını geriye yasladı, biraz sustuktan sonra daha yumuşak ama ciddi bir tonla konuştu. "Fazla açık bir şey tercih etme."

Kaşlarım anında çatıldı. İçimde aniden yükselen o tanıdık öfke dışarı taştı. "İkidir giyimime karışıyorsun, farkında mısın? İlkinde sustum ama bence sınırı fazla zorlama. Ne giyeceğimi sana soracak değilim. Hani bu evlilik sahteydi? Hani bana hatırlatıp duruyorsun ya... Unutan ben değilim, Karam. Asıl unutan sensin."

"Kızım, ben ondan mı söyledim bunu? Zafer'den hiç hazzetmiyorum. Gözümün önünde sana yapışmasını izlemek zorunda değilim. Düğünümde olay mı çıkarayım yani?" Sözlerindeki öfkeyi bastırmaya çalışsa da sesi titreyordu. Zafer'i kısıkanıyordu. Hem de fena.

Gülümseyip gözlerimi kısamam bir oldu. "Ha... Sen beni kısıkanıyorsun." Kaşlarını çatarken gözlerinde öfkeyle karışık bir şaşkınlık belirdi. Tam inkâr edecekti ki ben devam ettim. "Ayrıca... Düğünde asıl olayı ben çıkaracağım yüzbaşı."

Kaşlarını kaldırdı, gözlerini kısıp bana baktı. "Ne yapacaksın?"

Omuzlarımı silktim, dudaklarımı hafifçe bükerek gizemli bir edayla fısıldadım. "Asker karısı olduğumu kabul etmeyenlere ufak bir hatırlatma diyelim..."

"Bir insan senin kaderinse ne olursa olsun bulur seni. Gelir sana," derdi babam her fırsatta.

O zamanlar "kader" kelimesinin ne anlama geldiğini bile bilmeyecek kadar küçüktüm.

Henüz yaralanmamışken dizlerim, henüz kırılmamışken kalbim...

Kaderin bir gün ansızın yön değiştirip beni hiç bilmediğim bir hayata savuracağını nereden bilebilirdim? Babamın *gün ışığı*, annemin *biriciği* olarak kalacağımı sanırdım hep. Ne bileyim bir gün bir askerin *Narçiçeği* olacağımı... Ne bileyim, dağlara Mecnun olan bir adama Leyla olacağımı...

Kim derdi ki bir gün üzerimdeki bindallıyı onun için giyip avuçlarıma onun adını kına diye yakacağım?

Aynalı duvarın karşısında kendi yansımama bakarken nefes almayı bile unutmuştum. Üzerimdeki narçiçeği rengindeki bindallı, gerçekten nefesimi kesiyordu ama kumaşıyla ya da sıkılığıyla değil. Asıl nefesimi kesen şey, beni bu halde görmesini istediğim adamdı. Ve ben o adama her geçen gün, biraz daha bağlanıyordum.

"Şunu da taktık mı..." dedi Güneş, yüzümün etrafında dalga dalga dağılan saçlarımin arasına kırmızı tacı yerleştirirken.

Kumral saçlarımin üzerinde adeta bir gül gibi duran o taç, dudaklarıma fark etmeden bir gülümseme kondurdu. Bindallım, tacım ve rujum... Hepsi kırmızının aynı tonuydu. Cesaretiyle, tutkusu ve teslimiyetiyle... Bu renk, ben olmuştum.

Bindallımın üzerinde nakış nakış işlenmiş çiçek desenlerine gözüm takıldı. Sol omuzumdan sağ belime uzanan narçiçeği motifleri... Onu seçmemin tek sebebi buydu: *Narçiçeği*.

"Leyla, çok güzel oldun," dedi Alin hayranlıkla.

"Leyloş'um, şunu da tak," diyerek Zeynep bana zarif bir gerdanlık uzattı.

Hiçbirine cevap veremedim. Konuşmak istesem de boğazıma düğümlenmiş heyecan bana engel oluyordu. Sanki ruhum bedenime sığmıyordu.

Gerdanlığı aldım, titreyen ellerimle boynuma taktım. Ardından saçlarımı düzelttim, derin bir nefes aldım ve aynada kendime baktım. "Oldu mu?" diye sordum kızlara, heyecanlı bir çocuk gibi.

Zeynep burnunu çekti, sesi titrekti. "Çok güzel oldu... Ay, ağlayacağım şimdi!" Gözlerini kurutmak ister gibi ellerini yüzüne doğru salladı.

Güneş, Zeynep'in burnunu çekerek verdiği tepkilere gülmeden edemedi. "Abartma Zeynep. Kız kendisi bile ağlamıyor."

Ağlamak mı? Asıl yapmak istediğim şey çığlık çığlığa kahkahalar atmak-tı. İçimde bir yer ağlıyordu evet. Ama bir başka yer, neşeyle dans ediyordu. Bu normal miydi? Hayatımın bir kısmı yerle bir olurken diğer yanımın

mutlu olması iki ayrı uçurumda aynı anda yürüyormuşum gibi hissettiriyordu.

Tam o anda odanın kapısı aralandı. Simra'nın gözleri kocaman açıldı beni görünce. "Yenge! Çok güzel olmuşsun!" Ona sadece gülümseyebildim. Dudaklarım kıpırdadı ama sesim hâlâ boğazıma takılıydı. "Zeynep abla, Adelina teyze seni çağırıyor," dedi Simra ardından.

Zeynep, annemle pek anlaşılamazdı. Ama her seferinde, yanındayken sahte bir gülümsemenin arkasına sığınırды; bugün de öyle yaptı. Ayaklarını sert sert yere vurarak çıktı odadan. Simra da onun bu haline gülerek peşinden koştu.

Kapı kapandı. Oda yeniden sessizliğe gömüldü.

Bakışlarım, saç düzleştiricisini dikkatle kullanan Alin'e kaydı. İç çekmeden edemedim. Karam'a ne kadar da benziyordu... Kara kaşlar, kara gözler, ince yüz hatları... Ve elbette hep tercih ettiği siyahlar. Sessizliği bile onu andırıyordu. Bazen insanlar kan bağıyla değil, ruh benzerliğiyle kardeş oluyordu sanki.

Güneş yüzündeki ciddiyetle, "Göreve hazır mısınız?" diye sordu.

Alin başını kaldırdı ve dudaklarında çarpıcı bir gülümsemeyle cevap verdi. "Her zaman, komutanım."

Hazırdım ben de. Biraz korkarak ama çokça cesaretle... Hüzünle ama umutla... Aşkın bin bir haliyle, kaderin bilinmezliğine adım atmaya hazırdım.

"Benim görevim size yük olmak." Sözcükler dudaklarımdan döküldüğünde sesimdeki hoşnutsuzluğu saklamadım. Tamam, MİT için çalışacaktım. Bunu biliyordum ama iş gerçekten bir şey yapmaya geldiğinde adım atmam bile istenmiyordu.

Onların asıl niyeti beni korumakmış. Babam öyle istemiş. Yıllar önce başaramadığı şeyi, şimdi telafi etmeye çalışıyormuş.

Geçmişin kefareti, bugünün kısıtlamasıydı.

Güneş göz kırpar gibi bir ifadeyle konuştu. "Harika dil bilgilerinle bize yardımcı olacaksın sen de."

Alin hemen lafa girdi, sesi merak doluydu. "Kaç dil biliyorsun sen?"

Kısa, net bir yanıt verdim. "Altı."

Güneş'in gözleri irileşti. "Yok artık... Altı ülke ismi say desen sayamam lan."

Kahkaha attım, onların bu şaşkınlıkları içimi biraz olsun rahatlatı. "Anneannem Azerbaycanlı, dedem Rus. O yüzden hem Rusçayı hem

Azerbaycan Türkçesini çocukluktan beri biliyorum. Okulda Fransızca ve İngilizce öğrenmek zorundaydım zaten. İspanyolca ve İtalyancayı ise kendim öğrendim.”

İtalyancayı öğrenmek benim için seçim değil, zorunluluktur.

Üç ay boyunca İtalya'daydım.

Klinikte.

Annem beni adeta kaçırmıştı oraya. Çünkü ismim her gün, her saat, her saniye medyanın manşetindeydi. Beni saklamaya çalışırken aslında kaybediyordu... İşte o yüzden, öğrendiğim her yabancı dilin sonunda ben de kendime karşı bir yabancıya dönüşüyordum.

Üniversitenin ilk yıllarında hâlâ tamamen iyileşmemiştim ve insanların arasına karışamıyordum. Biri bana alelade dokunursa kriz geçiriyordum ve insanlar sırf kriz anımı yakalamak, soysal medyada prim kasmak, takipçi toplamak için üzerime geliyor, delirtiyor; telefon ellerinde bu anı kayda alıyorlardı. Önder ise yayılan o videoları anında kaldırıyordu.

“Ben dört dil biliyorum,” dedi Alin. “Azerbaycan Türkçesi, Almanca, Rusça ve Ermenice. O dönemlerde istihbarat toplamak için zorunluydu bu dilleri öğrenmem.” Kısa bir duraksamanın ardından yüz ifadesi ciddileşti. “İkinci Karabağ Savaşı sırasında Azerbaycan’a intikal ettik. Buradan savaş için hazırlanmış profesyonel personel toplanmıştı. Onlarla omuz omuza görev yapmak tarifsiz bir deneyimdi benim için. Bir an bile olsun geri çekilmeyi düşünmediler. Geri kazandıkları her bir toprak parçasını kucakladılar, öptüler, gözyaşı akıttılar. Bu, yıllarca içlerinde taşıdıkları vatan hasretinin açık bir göstergesiydi.”

Nefes aldı Güneş. “Anneler için candan kıymetli çocuğudur, bizim için de vatan. Biz onun evladız ve onu korumak borcumuz.”

“Bu yüzden babana kızma, Leyla. Bunu sadece beni yetiştirdiği için söylemiyorum, yanlış anlama. Evet, bugün iyi bir istihbaratçıysam bunda babanın payı büyük. Ama mesele bu değil... O, vatanından asla vazgeçmezdi. Biz vazgeçebiliyor muyuz ki?”

“Mesele babamın vatanını sevmesi değil ki Alin. Beni mahveden şey, beni kurtarabilecekken kılını bile kıpırdatmaması. Bu yüzden affedemiyorum onu.”

Alin'i yetiştiren kişi babamdı, evet. Hatta Kurşun Timi'ne alınması için Adem Albay'a bizzat söylemişti. Çünkü Alin, beni korumakla görevlendirilen MİT istihbaratçısıydı. Ve ben bunu ilk öğrendiğimde, yaşananların ağırlığını idrak bile edememişim.

Kapı hızla açıldığında Zeynep'le Simra içeriye daldılar. "Hadi, müzik başlayacak. İniyoruz," dedi Zeynep telaşla.

Elindeki tüllü tefi bana uzattığında, "Gerek var mı?" dememe kalmadan lafımı kesti.

"Sana bir çakanım şimdi!" Sonra gülümsedi tatlı tatlı. "Hadi kardeşim, kaç gündür buna hazırlanıyoruz, hadi." Fazla uzatmadan elinden aldım bana uzattığı tefi ve bindallımın eteklerinden tutup peşinden adımladım usul usul.

Aşağı indiğimizde müzik coşkuyla yükseldi. Yalının devasa kış bahçesindeydi kına. Herkes yerini almıştı, biz de planladığımız gibi sıraya dizildik. Dışarıdan bakıldığında sanki bu anı zorunluluktan yaşıyor gibiydim ama içten içe bana büyüleyici bir tatlılık veriyordu. Kızlar iki yana dizilmiş, ben ise tam ortada kalmıştım; ne kadar prova yapmış olsak da heyecandan ellerimi nereye koyacağımı bilemiyordum.

Türkü başladığında kızlar tefleri kaldırıp uzun merdivenlerin basamaklarına yerleşti. Yukarıdan salladıkları tefler ortamı bambaşka bir havaya bürüyordu. Ben ortada gizlenmiş gibiydim, henüz görünmüyordum.

Kınalar elimizde, guşaklar belimizde,

Şu gelin mesut olsun, dualar dilimizde...*

Kızlar merdivenlerden inerken ben de bindallımın eteklerini dikkatle tutarak ağır adımlarla onları takip ettim. Aşağı indiğimizde bir grup sağa, bir grup ise sola çekildi ve ben ortaya çıktığımda alkışların arasında kalbim sanki boğazıma tırmandı.

Zeynep bana bakışlarıyla işaret ettiğinde elimdeki tefe yöneldim. Onların yaptığı gibi sallamaya çalışırken heyecanım yüzümden okunuyor, gülümsememi de saklayamıyordum. Benim heyecandan bir şey yapamayacağımı görüp B planını uyguladı. Eğer heyecandan bir şey yapamazsam tek tek yanıma gelip oynayacaklardı. C planında ise tefi kafamda kuracaklarını söylemişti.

Zeynep yanımda belirlediğinde tefini havada sallıyor, bana cesaret veriyordu. Ondan aldığım güçle ben de elimi kaldırıp adım attım, kendi etrafımda dönerken türkü tekrarladıkça doğru kararı verdiğimi anladım. Bir zamanlar eski bir filmde rastladığım bu türkünün, kınamda bana eşlik edeceğini asla hayal etmezdim.

* Oy Gelin (Kına Türküsü).

Sıra Zeynep'ten Simra'ya geçtiğinde ise ortalık bir anda bambaşka bir enerjiyle doldu. Saçlarını savurması, gülümsemesiyle etrafı aydınlatan Simra karşıma geçip oynamaya başladığında kahkahamı tutamadım.

Anneme baktığımda gözlerindeki buz gibi ifadeye şahit olmak canımı yakmadı. Yüz ifadesi dümdüzdü. Sanki bu gece kınası olan kız ona yabancıydı. Sanki onun kanından onun canından değildim ben.

Oy gelin, gelin, gelin,

Allı kınalı gelin.

Türkü bittğinde alkış sesleri gecenin neşesini daha da artırmıştı. Zeynep ve Simra hemen yanıma gelip beni masaya yönlendirirken Karam'ın henüz gelmemiş olduğunu hatırladım; erkeklerle birlikte kına yakılınca katılacaktı aramıza. Masaya oturur oturmaz kalabalık hareketlenmiş, ardı ardına söylenen şarkılarla coşmuş, eğlenenin ritmi yükselmişti. Zeynep ve Simra'nın enerjisi adeta ortamı ateşleyen kıvılcım gibiydi, ikisinin kahkahaları tüm bahçeyi sarıyordu.

O sırada kulağıma fısıldayan tanıdık sesle, başımı çevirdiğimde Mihri annenin sıcak bakışlarıyla karşılaştım. Mihri anne bana kendi kızı gibi davranırken benim bu ailede bir yerim olduğumu hissettiriyordu. Elini öpüp yanındaki kadınlara döndüğümde, beni onlarla tanıştırdı. Karam'ın iki halası ve teyzesiyle tanışırken içime bir aileye ait olma duygusu yayıldı.

Gözüm, Mihri annenin beni tanıştırdığı, neredeyse benimle aynı yaşlarda olan genç kıza takıldı. "Nur," dedi. "Alp amcanın arkadaşının kızı. Karam'ın da çocukluk arkadaşı."

Kıza elimi uzattığımda gülümsedim. "Hoş geldin."

Kızın elimi hissizce kavraması içimde hafif bir huzursuzluk yarattı. Belki de onun duruşu, neşeli ruhuma yabancıydı, bilemiyordum. "Hoş buldum."

Nur dışında Mihri annenin beni tanıştırdığı herkese karşı içim sıcacık olmuştu. Sevememiştım Nur'u. Onun koyduğu mesafeyi aşacak değildim.

Şarkının son melodisi havada yankılanırken ortaya iki sandalye getirildi. Başıma kırmızı duvak örtüldüğünde sandalyelerden birine oturup kalabalığın sesine odaklandım. Etrafta heyecan ve merak dolu bir bekleyiş hissedilirken bahçenin büyük kapısı yavaşça açıldı. O ana kadar herkesin dikkati dağınıktı fakat bir anda tüm gözler kapıya çevrildi. Ben de o yöne bakınca Karam'ı ve timini bahçeye girerken gördüm. Karam'ın ağır adımlarla bana doğru ilerleyişiyle kalbim anlık bir heyecanla çarptı. Beyaz gömleği vücuduna sıkıca oturmuş, siyah kumaş pantolonu sert duruşunu daha da belirginleştirmişti. Saçları hafifçe dağınıktı ve bu hali ona olağanüstü

bir çekicilik katıyordu. Elindeki ceketini havaya kaldırıp giyindiğinde, kol kaslarının gerilişi dikkatimi çekti.

Yanıma geldiğinde başımı hafifçe önüme eğdim. Duvak, gözlerimdeki o duyguyu gizliyordu ama o, bakışlarıyla bana olan hayranlığını açıkça hissettiriyordu.

Karam yanımdaki sandalyeye oturunca, başını bana çevirip gözlerini üzerimde gezdirdi. Ellerimi kucagımda birleştirip kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum ama yüreğimdeki o yoğun hisler her geçen saniye artıyordu. Kızlar, ellerinde mumlarla etrafımızda dönmeye başladığında kına gecesi-nin büyüleyici havası içimi üşüttü. Yanımda oturan Karam'ın ara ara bana bakışı, nefesimi kesiyordu. Sanki o an, sadece ikimizin var olduğu bir dünyadaydık ve o anın büyüünde kaybolmuş gibiydik.

Yüksek yüksek tepelere ev kurmasınlar...

Yüzümdeki o gülümseme bozulmuyordu, mutluydum. Her şeye rağmen bende olan o umut ışığı sönmüyor ve beni mutlu ediyordu. Yanımdaki adamı yıllar sonra bulmanın sevinciydi beni böyle mutlu eden.

Uçan da kuşlara malûm olsun, ben annemi özledim.

Hem annemi hem babamı, ben köyümü özledim.

Fakat bu gülümseme fazla sürmeden; kulağıma ilişen o türkü sözleri gözlerimin yavaştan dolmasına neden olmuştu. Burnumun direği sızlarken duvağın altından annemi buldu bakışlarım. Ona baktığımı bilmiyordu, ona bakarken ağladığımı ve onu ne kadar çok özlediğimi de bilmiyordu.

Kimsesizliğimdi aslında beni ağlatan. Aslında beni ağlatan, tekrardan yarım kalacağımdı.

Gözlerim anneme takılıp kalmışken avuçlarımda sıcaklık hissettim. Karam, sessizce elimi kavramıştı. Sanki içimdeki fırtınayı, yalnızlığımı okumuş da yanımda olduğunu söylüyordu; *ben yanımdayım, tek değilsin* demekti bu. Belki de hayatım boyunca yalnız olmadığımı en derinlerde ilk defa hissettiğim andı.

Türkü sustuğunda etrafımızda dönüp duran kızlar birer birer yerlerinde kaldı. Ben hâlâ sessizce ağlarken yüzümü görenlerin bakışlarına yakalanmamak için gözlerimi sımsıkı kapattım. Ağlamaktan nefret etmiyordum; nefret ettiğim şey, birinin gözyaşlarına şahit olmasıydı.

Ağladığım anlaşıldıktan sonra duvağımı yeniden indirdiler, ardından kınayı yanıma getirdiler. Karam elimi bırakınca kınayı yakmak için

* Candan Erçetin, *Yüksek Yüksek Tepelere*, 2002.

önceden rica ettiğim Gül abla geldi. Fakat elime bakıp arkasını döndü ve yüksek sesle, "Gelin elini açmıyor, Mihri teyze!" dedi.

Oysa çoktan açmış, kınanın yakılmasını bekliyordum. Burnumu çekip, "Yoo... Açtım ki," diye mırıldandım. Bütün gözler bana çevrildi; sanki yanlış bir şey yapmışım gibi bakıyorlardı bana. Dudaklarımın arasından hafifçe, "Ne oldu ya?" sözleri döküldü.

Karam, oturduğu yerden öne doğru eğildi ve açtığım elimden tuttu. Gülüşünü saklamadan, duvağın altında yüzümü görmeye çalışarak alçak sesle, "Âdettendir... Kına yakılırken gelin elini açmaz," dedi.

Ona baktım, gözlerindeki ışıltıya karşılık yalnızca başımı salladım. Elimi kapattı, sonra geri çekildi. Mihri anne geldiğinde Gül abla elimi açmamı söyledi, bu kez usulca itaat ettim. Fakat elime koymak istedikleri altınla elimi yeniden kapattım. Mihri anne ne olduğunu anlamadan Gül ablaya baktığında, "O çok küçük," dedim.

Omzumu dürten Zeynep'e alttan bir bakış attığımda kaşını gözünü oynatmaya başladı. "Gelinimiz de çok şakacıdır. İlahi Leyla."

Duvağımı açmak için uçlarından tutacakken Simra bileğimi tuttu. "Yenge açma, abim açacak onu."

Uyarısına, "Ya!" diye bıkkın nefes verdim. "Elini açma demediniz mi? Açmıyorum işte."

"Tamam tamam..." Herkesin aksine Mihri anne neşeliydi. "Elini açman için ne istiyorsun yavrum?"

Kına gecelerine elbette katılmışımdı fakat böyle âdetlere dikkat etmemişim. Bu yüzden de şaşkındım. Onlara inanmayarak usulca Karam'a yaklaştırdım başımı. "Ne istersem verecek misiniz gerçekten?"

Karam'ın ise derdi çok başkaydı. "İnsaflı davranacağını umuyorum..."

"Beni öpersen eğer elimi hemen açarım."

Beklenmedik teklifi sadece onun duyacağı şekilde usulca fısıldamama şaşkınlıkla gözlerini büyüttü. Bir süre bana öylece baktı baktı baktı ve ardından, "Kabul," dedi.

Bir an önce onun beni öpmesini istediğimden bu altını kabul edip avucumu açtım. Avucuma altın koyuldu, ardından kına yakıldı. Altın tekrar yerini buldu, kırmızı eldiven elime geçirildi. Diğer elim de kınalandığında sıra Karam'a geldi. O, sadece serçeparmağını kına yatırmakla yetindi.

Kına yakıldıktan sonra Karam ayağa kalktı, ben de sandalyemden doğruldum. Duvağımı açacağını sezdiğim an kalbim hızlandı. Ellerimi

karnıma bastırdım; midemde, kalbimde ve bedenimde sanki yüzlerce ke-
lebek kanat çırpıyordu.

Karam ellerini kaldırıp kırmızı duvağın ucundan tuttu; kumaşı kaldı-
rıp geriye attığında gözlerimi yerden çekip onun geceyi andıran gözlerine
kilitledim. Yıllarca, bu gözleri böylesine yakından görebilmek için ne çok
dua etmiştim... Kimse bilmiyordu. O bile bilmiyordu. Ve işte, yarın bu
adam benim kocam olacaktı.

Sadece birkaç saniye gözlerime baktıktan sonra ellerini koluma koydu,
eğilip dudaklarını saçlarıma bastırdı. Gözlerim kendiliğinden kapandı, içi-
me derin bir nefes doldu.

Barut kokusuna karışan ağır parfümü duyduğumda dudaklarımda bir
gülümseme belirdi. Yedi yıl önce yalnızca bir kez duyduğum bu kokuyu
her yerde aramıştım. Ama asıl özlediğim, bu kokunun sahibi olan adamdı.
Şimdi yanımdaydı; saçlarını öpüyor, kalbimi dolduruyor ve binlerce kez
şükretmeme sebep oluyordu.

Karam benden ayrıldığımda karşıma döndüm ve göz göze geldiğim ilk
kişi annem oldu. Bana hem daha yakındı ve hem de uzak. Yanıma geldi-
ğinde sarıldı bana. Bunu beklemediğim için öylece donup kaldım. Du-
daklarım aralandı, nefes almak istedim. Annemin kokusunu hissettiğimde
çocukken ona doya doya sarıldığım zamanı hatırladım.

*"İzem..." Ve annem bana o kadar yabancıydı ki bana o isimle seslendi-
ğinde irkildiğimi bilmiyordu.*

Ona fazla sarılmak istemedim. Mihri anne ve Simralar ile sarıldıktan
sonra içeriye geçtim. Yüzümün hali berbattı; ağladığım için makyajım ak-
mıştı ve ben bu halde insan içerisinde fazla kalamazdım.

Mutfığa girdiğimde, çekmeceleri açmaya çalıştım ama elimdeki eldi-
venden dolayı yapamayıp ofladım.

"Nar, ne yapıyorsun burada?"

Başımı kaldırıp mutfığa giren Karam'ı gördüğümde gözümde akan
yaşı hızla sildim. "Makyajım aktı. Peçete arıyorum," dedim, ona bakmayıp
çekmeceyi açmaya çalışarak.

"Dur, yaparım ben." Yanıma geldiğinde geriye çekildim ve mutfak
tezgâhına yaslandım. Çekmeceyi aralayıp birkaç peçete aldı eline. Bana
döndüğünde peçeteyi almak için harekete geçiyordum ki almama izin ver-
medi ve tamamen yanıma gelip karşımda durdu. Ona bakmak için kafamı
kaldırdım; boyumuzu eşitlemek için aşağı eğildi o da. Eliyle çenemi kavra-
dığı anda nefesimi tuttum. Diğer elini de yukarı kaldırdığında, peçete ile göz
altılarımı temizledi yavaş yavaş. Bunu öyle ciddi bir şekilde yapıyordu ki

nefesimi tutarak izliyordum onu. Çok yakın olduğu için nefesleri yüzüme çarpıyor, benim nefesimi kesiyordu ve ben, onun nefesinin her dudaklarıma dokunuşunda beni öpmesini isteyecek kadar kaybediyordum kendimi.

Kaşlarını çattığında, “Bu ne saçma bir şey ya,” dedi. “Neden ağlatıyorlar seni?” Sesinde küçük bir sinir yakalamıştım.

Bir kez daha yutkunup kıpırdanan dudaklarından bakışlarımı kaçırdım. “Âdettenmiş,” diye mırıldandım.

Beni ne zaman öpecekti?

Bir an durup gözlerime baktı. “Ağlama bir daha,” dedi, sanki ağlarsam dünyayı yakacakmış gibi. “Ayrıca şu çamuru da sürme gözüne. Gözlerin güzel zaten.”

Güldüm bu dediğine. Gülüşüme karışan şarkı, “*Vur beni gözlerinle, yak beni sözlerinle!*” dediğinde kaşlarım havalandı. Bunu Korhan’ın yaptığına yemin edebilirdim.

“Sürmem.” Tabii ki sürecektim.

Birkaç dakika daha akan makyajımı temizledi. Peçeteleri çöpe atıp, “Temizledim,” dedi. Her an ağlayacak gibi durduğum için, buna Karam’ın şahit olmasını istemeyip alnımı göğsüne yaslayarak yüzümü ondan sakladım. Bunu beklemediği için önce tepkisizce durdu birkaç saniye. Daha sonra bir eli saçıma giderken diğerini de belime koyup sarıldı bana. “İyi misin?”

Başımı iki yana salladım. Ağlamamak için çenemi sıktım. “O... Gelmedi değil mi?”

Nefes aldı, göğsü inip kalktı. “Gelmesini ister miydin?”

Beni rahatlatmak ister gibi sırtımı okşadı.

“Hiç gitmemesini isterdim.” Başımı kaldırdığımda avuçlarımı göğsüne koydum. “Yarın evleniyoruz,” deyip değiştirdim konuyu.

Gülünce dudağının kenarında beliren çizgiye bakıp iç çektim; ona dokunmak istiyordum. “Bakıyorum da heveslisin evlenmeye.”

“Evlenmeye değil, karın olmaya hevesliyim.”

“Bu işte bir gariplik yok mu sence de? Bu imaları benim yapmam lazımdı.” Kafası karışmış gibi yüzünü buruşturdu.

Kahkaha attım bu haline. “Yapsana. Hoşuma gidiyor seninle böyle konuşmak.” Sesim cilve yapar gibi çıktığında dudağımı ısırarak için büyük çaba sarf ettim.

Gözünü kıstı. “Nasıl konuşmak?”

Onu taklit edip kıstım ben de gözlerimi. “Kışkırtıcı.”

* Grup Göktürkler, *Asena*, 2021.

“Konuşmadan da yapabiliyorsun bunu.”

Başımı omuzuma eğdim. “Yapmayayım mı?”

“Sen bana cilve mi yapıyorsun?”

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım. “Hıhı, ben cilveli bir kadını,” dedim uslanmaz bir sesle. Karam güldüğünde tekrar sarıldım ona. “Bir şey diyeceğim...” Dudaklarımı ısırđım. “Bana hiçbir şey bir oyunmuş gibi gelmiyor. Seninle böyle yakın olmak da garibime gitmiyor. Galiba sana fazla alıştım ben bu iki ayda. Sen yokken kendimi boşlukta hissediyorum.” Ona merakla baktım. “Sende de böyle mi? Yani... Sanki birbirimizi severek evleniyormuşuz gibi.”

“Öyle olmasa şu an sana sarılmazdım.”

“Nasıl olmasa?” diye sordum hemen şaşkınlıkla. “Sevmesen mi? Yoksa... Of, anlamadım ne dediğini. Övdün mü sövdün mü yüzbaşı?”

Yine susmayacağını anlaşıp, “Çok konuştun sen bugün,” dedi ve geriye çekilip elimden tuttu. “Annen burayı basmadan gidelim hadi.”

“Ne yani, beni öpmeyecek misin?” Beni çekiştirmeyi bırakıp gözlerime baktığında orada alay ifadesi yakalamayı umuyordu. Bulamadı. Zira ona attığım bu bakışlar ciddiyetimi ve arzumu ona fısıldıyordu.

“Sen...” Konuşmaya çalışırken boğuk çıkan sesini boğazını temizleyerek yok etmeye çalışsa da nafileydi. “Ciddi miydin?”

Bir elimden o tutuyorken uzanarak diğer elini de ben kavradım. Yüzlerimiz bu atagımla yaklaştı birbirine. İçimdeki arzu beni ateşe verirken gözlerimi büyütmeden duramıyordum. “Beni öp,” diyerek fısıldadım usulca sıcak nefesimi yüzüne üfleyerek. Nefesimin yüzüne çarpmasıyla kirpikleri siyahlıklarını kapatır gibi oldu. Benden öyle etkileniyordu ki elinde olsa tek saniye bile düşünmeden sırtımı duvara yaslardı.

“Yakalanma ihtimalimize rağmen mi?”

Nasıl oluyordu da bu iki karanlık beni aydınlık bir koridora sürük-lüyordu? Gözleri, bakışları... Hissettirdikleri çok farklıydı. Çok başkaydı.

Sır verir gibi kısarken sesimi, “Yarın kocam olacaksın,” dedim ve hoşuna gidecek tonda devam ettim. “Yarın karın olacağım. Ve emin ol daha fazlasını yapman için seni çıldırtabilecekken sadece öpmen için bir şans tanıyorum sana. Ya beni şimdi öpersin ya da...”

Cümlemini tamamlayamadan ağzını büyük bir istekle benim ağzıma yasladığında beklenmedik hamlesi karşısında gözlerimi kapatıp inledim. Ellerimi bırakırken avuçları yüzümü kavradı. Sıcacıktı avuçları. Ve avuçlarında taşıdığı bu ateş benim kalbimi yakıyordu.

"Beni..." Bulduğum o küçük boşlukta konuşmadan duramadım. "Öp-men için deliriyorum." Ellerimi ceketinin altında kalan beyaz gömleğinden belli olan kaslarına sürterek göğsüne tırnaklarımı batırdım.

"Seni..." dedi ve dilini ağzımın içine sokmadan hemen önce bitirdi cümlesini. "Nefessiz kalana dek öpmek için deliriyorum."

Karşı konulamayacak kadar büyük bir çekimle birbirimize yaslanırken üzerimdeki bindallı engelini ortadan kaldırmayı istedim. Deli gibi. Aklımı kaybetmiş gibi. Sadece istedim.

Onun yüzümü okşayan ellerine rağmen ben serttim. Tırnaklarımı göğsüne gömüyor, onu çıldırtmak için her yolu deniyordum.

Bahçede yüzlerce insan varken biz burada aklımızı kaybetmiş gibi öpüşüyorduk.

Bir eli yüzümde kalmaya devam etti, diğer eli saçlarımdan kayıp belime indi. Oradan kalçalarıma geldiğinde ne yapmak istediğini anlama fırsatım olmadan ayaklarımı yerden keserek ani bir hareketle beni döndürüp arkamızdaki masaya oturttu. Kalçam masaya değdiği anda elimi ensesine atıp kendime daha çok çektim onu. Altdudağına geçirdiğim dişimle, "Siktir," diyerek inleyip saçımı avuçlarına topladı. İnlememin karıştığı nefesimi dudaklarından içeriye doğru bıraktım ona bir ödül vermek isteyerek. "Bu iki oldu..." Kalbim, göğüs kafesimi zorluyordu oradan çıkıp da Karam'ın avuçlarına koşmak için.

Dudakları dudaklarımın üzerindeydi, öpüşmeyi durdursak da o sıcaklıktan kopamıyorduk. "Son olacağını düşünmüyorum."

"Son olmasını istemiyorum," diyerek ona karşı ne kadar da çok istekli olduğumu belli ettim zerre utanmadan.

Dilim, tekrar diline dolandı. Elleri boynumda, sırtımda, kısa süreli de olsa bacaklarımda dolaştı. Okşayıp geçmedi; yakıp geçti. Tam küllerimi savuracakken rüzgâr, parmaklarımı omuzlarına gömdüm onun bindallımın arkasındaki ipleri kavramasıyla.

"Bunu..." Dilimi dilinden kurtarıp dudaklarına doğru inledim. "Yapmak için çok erken. Ve galiba..." Sık sık nefesler alıp bileğini kavrayarak durmasını istedim. "Acilen durmamız gerekiyor."

Elinin hareketini durdurup başını benden geriye çekerken gözlerini büyüdüğünü gördüm. Hayır, bu arzunun onda bıraktığı etki değildi. Daha çok... Şaşkındı. Ne yaptığığın farkına daha yeni yeni varıyordu.

Elini saçına atıp zaten benim çekiştirerek dağıttığım saçını biraz da kendisi karıştırdı. "İleri mi gittim?"

Eğer ileri gitmiş olsaydı şu anda sızlayan kasıklarım yüzünden kıvrana-
cak duruma gelmezdim. "Keşke," mırıltısı çıktı dudaklarımdan. Ve mırı-
ltı onun sabrını zorlayarak tekrar dudaklarıma kapanmasına neden oldu.
Öptü. Hızlı, sert, zamanımız yokmuş gibi ve bana açmış gibi. Öyle bir
hale getirdi ki beni, bindallımı kendim çıkaracak kadar çaresiz bir duruma
geldim.

Hissetmediğim şeyler hissettiriyordu bana. Beni yıkıyor ve sanki do-
kunuşlarıyla baştan yaratıyordu. Onun taptığı bir tanrıça oluyordum ben.
Yarasız, izsiz, acısız bir tanrıça.

Sadece ona. Sadece onunla. Sadece onun için.

"Beni öpen ilk adam olduğunu söylememe gerek var mı?"

Söylediklerim hoşuna gitmiş gibi alnının alnımdaki baskısını artırdı.
Benim rızamı alarak, benden izin isteyerek beni öpen ilk adamdı. Beni
öpmesini istediğim tek adam...

"Bunu sevdim... Bunu gerçekten sevdim."

"Öpüşmeyi mi?"

"Seninle öpüşmeyi."

Cümlem dudaklarımdan döküldüğünde onun da ağzından hırıltıya
benzer bir nefes çıktı. "Böyle konuşmaya devam edersen seni kucaklayarak
odana çıkarmak zorunda kalacağım."

Beni odaya çıkardıktan sonra neler yapabileceğimizi düşünmek bile
kasılmama neden oldu. Bana yıllarca korkunç gelen duygular şimdi neden
heyecan veriyordu?

"Bence de susmalıyım." Cesur ve ona karşı koyamayan bir kadın olabi-
lirdim fakat biraz daha ilerisine hazır değildim. Ellerimi omuzlarına koya-
rak üzerimden ittim onu. Dudaklarındaki rujumu temizledim avucumla.
Ardından beni masadan indirmesine izin verdim. Sanki az önce öpüşme-
mişiz gibi sessizce toparlandığımızda elini kavramam için uzattı. Düşün-
meden tuttum elini.

Bahçeye çıktığımızda havuzun yanında toplanan timin yanına doğru git-
tik. Bakışlar bize döndüğünde, "Hoş geldiniz," dedim timin diğer üyelerine.

"Hoş bulduk, yenge," dedi Uraz'la Dağhan aynı anda.

"Abi, nasılsın?"

Karam'la birleşen ellerimize bakan Kadir abi, çatık kaşlarını açmadan
başını kaldırıp bana baktı. "Çok mu umurunda? Git elinden tuttuğun ada-
ma sor."

"Bana içerideyken sordu, merak etme."

Kadir abi, "Komutan falan dinlemem atarım seni havuza!" dedi sinirle.

"Bizim evin bahçesinde havuz da vardı değil mi?" dedi bana dönüp çapkınca göz kırpan Karam.

Kıkırdadım iç çekerek. "Evet. Hatta sen bana şey demiştin... Yüz..."

"Tamam, sus." deyip anında susturdu beni. *Sadece yarışacağımızı ve kazanmanın, kaybedene istediğini yaptıracağını söyleyecektim.*

"Komutanım, görev emri ne zaman gelecek?" diye sordu Zafer, büyük bir ciddiyetle.

"Daha değil," dedi Karam sakince. "Önce Leyla'nın eğitilmesi gerekiyor. Dövüş dersleri alacak, silah kullanmayı öğrenecek."

"İyi de Leyla operasyona katılmayacak ki," dedi Korhan, kafası karışmış gibi.

"Kendisini korumayı öğrenmeli," diye yanıtladı Karam. "Ayrıca MİT görevlileri tarafından eğitilecek."

"Kim yapacak bunu?" Sesim tedirgindi. "Eğer Bilgiç olacaksa ben asla gitmem oraya!"

"Teşkilatta senin için özel bir eğitmen ayarladılar," dedi Alin. Bu söz içimi rahatlatmıştı.

Huzurum bozulmasın diye konuyu hızla değiştirdim. "Az önceki şarkıyı hanginiz açtı?"

Kadir abi göz ucuyla Korhan'ı işaret etti. "Bu açtı," dedi. Ardından gülerek, "Asena diyor bir de; tövbe ya," diye ekledi.

Ben sırtıttığımda Korhan'ın bakışları daraldı. Dudaklarımı kıpırdatmadan bile ne diyeceğimi anlamıştı. "Sesini kes," dedi, ince bir uyarıyla.

Dayanamadım, heceleri uzatarak, "Karam..." dedim.

Karam bana döndüğünde Korhan'ın yüzünde telaş belirdi. "Leyla, sus artık," diye fısıldadı.

Sırttım. Geri çekildim, gözlerimin içi parlıyordu. "Hadi dans edelim," dedim, oyun başlatır gibi.

Neden bu kadar tedirgin olduklarını anlamıyordum. Karam onların içine karışacak biri değildi ki. Hem karışmaya da hakkı yoktu.

Karam'ı kolumdan çektim. "Ne yapıyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

Boş alana vardığımızda gözlerimin içine bakan merakına gülümseyerek, "Dans ediyorum," dedim.

Melodi kalbime dokunarak salonu sarmaladı. Zeynep'le Simra kahkahalarını gizleyemedi, bakışlarını üzerimize diktiler.

Karam'ın elini tuttum. Parmaklarının sıcaklığı avucuma yayılırken, ben adım geri çekildim, ritme bıraktım kendimi. Gözlerim onda, dudakların şarkıya eşlik ediyordu.

Şarkının sözlerinden mi yoksa benim gülerek mırıldanmamdan mı, bilmiyorum; gözlerini bir an için açıp tuhaf tuhaf bana baktı. Kendi eza fında dönüp kahkaha attığımda bakışı da değişti. *"Bu kız delirdi,"* der gibi yüzünde hem şaşkınlık hem eğlence vardı. Yanına sokulduğumda gözleri mi kısarak cevap verdim.

"O da benim gibi gözü kara belli," diye mırıldandım, başımı iki yana sallarken.

Dudaklarının köşesi titredi, sonra bir kahkaha patlattı. *"Yaktın beni hain,"* dedim, sanki isyan ediyormuşum gibi. *"Tiryakin oldum yârim..."* Elimi önce kendi göğsüne vurup kalp ritmimi hissettim; sonra parmağımı yavaşça onun göğsüne dokundurdum ve aramızdaki mesafe neredeyse yok oldu. Yana yakıla yanaştım; başımı omzuna eğip nefesinin sıcaklığını hissettim. *"Teslim oldum sana bile bile..."* Gözlerinde kayboldum. Başımı iki yana salladım. Tekrar gülümseyip memnuniyetimi açığa vurduğum bir sesle mırıldandım. *"Yaktın beni hain, tiryakin oldum yârim."*

Biz, kimsenin bu anımızı bozamayacağı bir dünyanın ortasındaydık sanki. Ve o dünyada sadece ikimiz vardık; olmak istediğimiz gibi.

Yorgunluk öyle bir çökmüştü ki üstüme, sandalyemle bütünleşmiş gibiydim. Oynamaktan çok kızlarla sohbet etmek daha cazip geliyordu artık.

Tam keyifli bir muhabbete dalmıştık ki Güneş'in, *"Karam Komutan'ım geliyor,"* demesi ve başımı kaldırmamla Karam'ın yanımıza gelmesi bir oldu.

Bakışlarını gözlerime dikti, sesinde hiç dolambaç yoktu. *"Leyla, sen bir gelsene benimle."*

Ne olduğunu sorgulamadan kalktım. O önden yürüyordu, ben biraz geride kalınca yavaşladı ve yanıma vardığında elimi tuttu. Parmaklarının sıcaklığı, ciddiyetini ele veriyordu.

"Nereye gidiyoruz?" dedim merakla.

"Az önce kendin arka bahçeye çıkmak istedin," dedi, gözünü benden ayırmadan.

* Tarkan, *Ölürüm Sana*, 1997.

Arka bahçeye adım attığımızda üzerimdeki hindallının ağırlığı yüzünden hızlı gidemiyor, neredeyse onun tarafından sürükleniyordum. "Yüzbaşı korkutuyorsun beni," dedim, tek kelime etmeden yürümeye devam etti.

Bahçenin dışarıya açılan kapısına geldiğimizde etrafı dikkatle süzüp kapıyı araladı. Sonra bana dönüp kısa bir emir verdi. "Gel hadi."

Tereddüt etmedim. Adımlarım onu izlerken bakışlarım istemsizce çevreye kaydı. Kapı kapanır kapanmaz gördüğüm manzara boğazımı kuruttu: siyah takım elbiseli, iri yapılı adamlar... Ve hemen yanı başlarında uzun, koyu renkli bir limuzin...

Yutkundum. Kalbim ritmini hızlandırırken Karam'a dönüp ne olduğunu soracaktım ki limuzinin kapısı açıldı. Başımı o yöne çevirdiğim anda onunla göz göze geldik.

Yunis Bilgiç'le.

O gecedен sonra bir daha karşılaşacağımızı düşünmemiştim. Ama işte, tam karşımdaydı...

"Bana güveniyor musun?" diye soran Karam'a başımı salladım. *Her şeyden çok güveniyorum.* "Her ne olursa olsun yanında olacağımı biliyor musun?" Olumlu cevap vereceğimden emindi.

"Biliyorum."

Bana yaklaşıp elini kollarıma koydu. Güven verir gibi sıktı kolumu. "O zaman o arabaya bin ve babanla konuş. Söz veriyorum, gitmek istediğin an seni götüreceğim buradan." Arabada bana beklentiyle bakan adama baktı. "Vaktimiz az Leyla. Hadi."

Dudaklarımı ıslattım; onu geri çevirmeyip, belki de küçük Leyla'ya şans vererek arabaya doğru yürüdüm. Babamın gözlerinde umut ışığı görürken yutkundum. Karam arabaya binmeme yardım ettiğinde Yunis Bilgiç'in karşısındaki koltuğa oturdum ve kapı kapandı.

Ben ona öylece bakarken, "Kızım," dedi.

"Ne söyleyecekseniz söyleyin, gitmem gerek." Sesimdeki soğukluk benim bile kalbimi üşüttü.

Yunis Bilgiç güldüğünde gözleri kısıldı. Gözünün asla sabit bir rengi olmazdı. Bir gün siyah olur, diğer gün kahverengi. Bazen de ela olurdu. Garipti babam. *Ve babam benim kahramanımdı.*

"Sen çocukken de böyleydin. İnattın."

"Babama benzediğimi söylerdi herkes," dememle kaskatı kesildi. *Sana benziyorum* demedim, babama dedim. O benim babam değildi çünkü.

"Seni çok iyi anlıyorum."

"Beni anlamanız neyi değiştiriyor?"

"Yapma böyle," dedi acıyla. "Kızım, ben yıllarca sana sarılmanın hıyalıyla yaşadım, yapma."

"Ve ben sen diye boş bir mezara sarıldım." Başımı salladığında gözümden akan yaşı hızla sildim.

En güçlü kadın, gözyaşını kendisi silip başını dik tutan kadındır. Ağlasa bile karşısındakine meydan okuyandır.

"Benim yerimde olsan sen de aynısını yapardın."

"Yapardım," dedim hiç düşünmeden. "Ancak sanma ki seni, bizi bırakıp vatanını seçtiğin için suçluyor ya da kızıyorum. Ben... Benim acım başka, başkanım. Yaşamadan bilemezsiniz." Başımı geriye atıp cık'ladım. "Aylarca köpek muamelesi görmek... Tekme yemek, zincirlenmek, tacize uğramak, diri diri yakılmak nedir bilmezsiniz siz. Karşımda kaç kadın öldü, sayısını bilmiyorum. Kaç ocuğun kalbi durdu, bilmiyorum. Kadınların *yapma* diyen haykırışlarını duydum ben. Elim kolum bağlı, bir şey yapamadım. Biliyor musun..." dedim gözlerine bakıp. "O *yapma* diye haykınp yalvaran kızlardan biri de bendim. Hani kızım, diyorsun ya bana? Senin kızın  ay, her gün tacize uğradı. Senin kızının bedeninde her gün sigara söndürüldü. Ve sen..." Parmağımı ona doğru uzattım. "Sen bunu bilmene rağmen hiçbir şey yapmadın. Operasyon, görev, gizlilik... Umu- rumda değil. Ben delirdim. Ben intihara kalkıştım." Parmaklarım kendi- liğinden sol elimin bileğine sarıldı. "Ben ldm baba. Benim sana olan kızgınlığım gitmene değil, ben ölürken beni sessizce izlemene. Nasıl bak- tın? Benim orada olduğumu öğrendiğinde nasıl durdun? Nasıl dayandın? Ben..." Kendimi gösterdim. "Gelirdim. Vatan için evladımdan geçerim evet ama evladım için de kendimden geçerdim. O askerlerle gelebilirdin. Karargâha gelseydin bari. Bir kez..." Parmağımı havada salladım. "Bir kez karşıma ıksan, sarılsan yeminim olsun söylemezdim kimseye. Tekrar gel- meni de beklemezdim. O an sadece biri bana sarılsın istedim. Annem, oğluna sarılıp benden korurken ben bir köşeye sinmiş, boynumu büküp onlara bakıyordum." Kendimi tutamıyor, hıçkırarak ağlıyordum artık. "Sen, başka çocukları koruyayım derken beni ldrdn. Kendi kızını..."

"Beni affetmeyeceksin biliyorum ama dinlesen?" dedi umutla.

"Neyi? Benden nasıl kolaylıkla vazgeçtiğini mi?" Başımı iki yana salladım. "şu an neden buradasın bilmiyorum ama benim sana ihtiyaım yok. Anneme de ihtiyaım yok. Ben büyüdüm. Yarım da değil ha, paramparça olarak büyüdüm. şimdi karşıma geçip de beni dinle, diyemezsin. Sen bana yabancısın. Sen, ben yedi yaşımdayken öldün, ben de on sekizime girdiğim gün. Benden bir şey bekleme. Belki katilim değilsin ama kaybolmamın

edenisin.” Başımla sağ tarafımı gösterdim. “O dışarıda olan adam var mı...” Elimi kaldırdım. “Nişanlım...” Yüzüğüme baktı. “O bile senden daha tanıdık bana. Ona ölümüne güvenirken şu an seninle bu arabada olmak beni geriyor.”

Onca şey içerisinden sadece birine takıldı. “Onu seviyor musun?”

Histerik kahkaha attım. “Seviyorum, desem benden uzak mı tutacaksın? Ne yapacaksın?” Derin nefes aldım. “Bundan sonra rica ediyorum, bana kendini hatırlatacak bir şey yapma. Bırak aklımda beni sarıp sarmalayan adam olarak kalasın.”

Bana masumca baktı ve, “Sarılısam bir kez?” dedi.

“O sarılmaya benim ihtiyacım varken sen yoktun, şimdi de ben yokum.”

Gözlerim ani bir hızla açılırken yatakta hızla doğrulup karşıdaki aynaya baktım ve, “Bugün benim düğünüm var!” diye bağırdım.

Takvimler 21 Ocak’ı gösteriyordu ve bugün ben, evleniyordum!

Zamanın nasıl bu kadar hızlı akıp gittiğini anlamıyordum. Her şey çok ani geliyor ve ben bazen aklımı kaçırdığımı; her şeyin garip bir rüya olduğunu düşünüyordum. Tıpkı şimdi elimde telefon, mesaj yazdığım ve heyecandan saçmaladığım için bana kahkaha atan adamın varlığından şüphe ettiğim gibi.

Ben: Günaydın!

Ben: Bugün evleniyorum

Yüzbaşı: Günaydın.

Yüzbaşı: Tesadüfe bak, bugün ben de evleniyorum.

Ben: Yaaa öyle mi? Güzel mi bari evleneceğin kız?

Karam: Evet. Çok güzel.

Yüzbaşı: Peki ya senin evleneceğin adam yakışıklı mı?

Ben: Fazlasıyla yakışıklı hem de. Çok çok çokook yakışıklı.

Ben: En çok da gözleri.

Yüzbaşı: Yine ayrı düştük farkında mısın?

Yüzbaşı: Bu arada gözlerin güzel.

Yüzbaşı: Yani mavi ya hani gökyüzü gibi.

Yüzbaşı: Güzel.

Ben: Teşekkür ederim müstakbel kocamcım :)

Yüzbaşı: Kocamcım mı?

Ben: Kocam ve kocacım'ın birleşmesinden yaranan kocamcım

Yüzbaşı: Hangi dil bu?

Ben: Leylaca dili

Yüzbaşı: Sana alışmam kolay olacak. Hep hayatımdaymışsın gibi hissediyorum.

Ben: Sen benim hayatımdaydın hep yüzbaşı. Benim sana alışma gibi bir derdim olmayacak o yüzden de

Yüzbaşı: Yine aynı şeyi yapıyorsun, Nar. Yapma.

Ben: Yanlış bir şey mi söyledim?

Yüzbaşı: Hayır, yanlış bir şey söylemedin. Sorun benden kaynaklanıyor. Yaptığımız şey yanlış hissettirmiyor. Böyle olmalıymış gibi rahatız ikimiz de.

Ben: Bundan rahatsız mısın?

Yüzbaşı: Değilim. Hiç olmadım.

Yüzbaşı: Ama galiba olacağım.

Ben: Ne?

Yüzbaşı: Katil olacağım Leyla

Ben: Ne saçmalıyorsun Karam?

Yüzbaşı: Zafer yan odada ismini sayıklayarak ağıt yakıyor

Ben: Neden? Öldüm de haberim mi yok?

Yüzbaşı: Saçma sapan konuşup beni delirtme. Bir daha da o kelimeyi sakın alma ağzına.

Ben: Neyi alayım peki?

Yüzbaşı: Ne?

Ben: Ağzıma neyi alayım? (8.19)

Ben: Hey orada mısın? (8.29)

Yüzbaşı: Ağzına neyi almayı istiyorsun? (8.30)

Ben: Ölüm kelimesinin başka karşılığı varsa onu

Yüzbaşı: Sen onu mu diyorsun?

Ben: Evet. Sen ne anladın ki?

Yüzbaşı: Hiç.

Yüzbaşı: Anlamadım hiçbir şey

Yüzbaşı: Ne anlamam gerekiyordu ki hem?

Ben: Sen iyi misin? Kafayı yemiş gibisin

Yüzbaşı: Seninleyken kafayı yememek mümkün mü?

Yüzbaşı: Gidiyorum ben. Zafer'in ağzını burnunu kırmam lazım. Yetişmem gereken bir düğünüm var sonra.

Mesajına ne kadar öyle baktım, bilmiyorum. Adam resmen kafayı yemişti. Eski halinden eser yoktu. Çok değişmişti ve ben bazen bu değişikliğe anlam veremiyordum.

Kuaförüm elimdeki titremeyi fark etmiş olacak ki dudaklarının kıyısından içten bir gülümseme süzüldü. "Heyecanlısınız."

Derin bir nefes almaya çalıştım ama bedenime sımsıkı yapışan gelinlik yüzünden nefes almak bile işkence gibiydi. "Çok fazla," diye itiraf ettim. Tacın soğuk metali parmaklarımı yakarken avuç içlerimin terlediğini hissettim.

"Duvak yüze örtülecek mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim aceleyle. Örtülürse nefes alamayacağımı biliyordum.

Tacı sabitledi, ardından duvağı da topuzuma bağladı. Saçıma batan tokalar yüzünden yüzüm hafifçe buruştu ama ses etmedim.

"Bitti," dedi, birkaç adım geri çekilip eserine bakarak. "Sabitledim, açılmayacak merak etmeyin." Bu üçüncü denememizdi ve her defasında canım yandığı için sabitlenen duvağı kendi ellerimle söküp atmıştım.

Makyözüm ve kuaförüm ayağa kalkmama yardım ettiklerinde kızların gelmesini rica ettim. Onlar dışarı çıktığında büyük aynanın karşısında yalnız kaldım.

Ve işte orada, tüm ihtişamıyla kendi suretim bana bakıyordu.

Ellerim, üzerime adeta gökten düşmüş gibi duran gelinliğin üzerinde gezindi. İncecik beli tam anlamıyla beni sarıyor, belden aşağıysa göğese saçılmış ışık parçacıkları gibi inci işlemelerle parlıyordu. Kat kat kabaran etekleri saymak mümkün değildi.

Derin bir göğüs dekoltesi vardı fakat kumaş sağ ve sol yanları zarifçe kapatıyor, geride kalan boşluğu ise taşlar dolduruyordu. Beyaz, parlak taşlardan bazıları yaprak şekline bürünmüş, tenime düşmüş gibi yerleşmişti; böylece çıplaklığımı örterken aynı zamanda daha büyüleyici kılıyordu.

Belden aşağıya doğru işlenmiş gül desenleri vardı; belli ki sonradan yapılmış bir dokunuştur. Ama bu detay, onu sıradan bir gelinlikten çıkarıp eşsiz kılıyordu.

Aynadaki ben, tanıdığım biri gibiydi ama aynı zamanda yabancıydı. Sanki kendi gözlerimden ilk kez görüyordum kendimi.

Yüzümde koyu makyaj vardı. Gözlerimin maviliğini ortaya çıkaracak şekilde, koyu tonlarda far sürülmüştü. Kenarlarına hafifçe beyaz parlatici vurulmuş, bakışlarım derinleştirilmişti. Dudaklarımda asla eksik etmediğim koyu kırmızı rujum vardı.

Odanın kapısı hızla açıldığında arkamı döndüm; neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. İçeriye birbirini iterek dalan Zeynep ve Simra'yı gördüğümde elimi kalbime koyup gözlerimi devirdim. Alin ve Güneş de aynı şekilde bıkkın bir nefes verdiler.

"Yemin ederim atarım seni buradan!" diye bağırdı Zeynep.

"Isırırım seni!" diye tehditle karşılık verdi Simra.

Kavga ederek yanıma geldiklerinde ben afallamış bir yüzle onlara bakıyordum. Kızlar rahat bir şekilde durup üzerlerini düzelttiler ben onları süzerken.

"Kardeşim," dedi Zeynep, gülümseyerek.

"Yengem," dedi Simra hemen ardından, şirin bir gülümsemeyle.

"Kardeşim?" Zeynep'ten sonra gözlerim Simra'yı buldu. "Yengeciğim?" Zeynep, Simra'ya kaşını çatıp bakarken, bana dönüp gülümsedi. "Şimdi sen evleniyorsun ya?"

"Evet?"

"Şimdi benim abimle evleniyorsun ya..." dedi Simra.

"Evet?"

"Şimdi nikâh olacak ya?"

"Ona da evet."

"Ve size bir nikâh şahidi lazım," dedi Simra. Artık derdinin ne olduğunu anlamıştım.

"Ve tabii ki şahit ben olacağım!" dedi Zeynep, hevesle parmak şıklatarak. Simra biraz sızlanarak, "Ama Leyloş, ben de istiyorum," dedi.

"Ama Simroş," diye karşılık verdi Zeynep, "bizim birbirimize sözümüz var." Evet, bir gün evlenirsem nikâh şahidimin Zeynep olacağına söz vermiştim. Ama tabii ki o sözü verirken evlenmeyeceğimden de çok emindim.

Simra kedi gibi bana bakıp sarıldı. "Senin canın sağ olsun Leyloş. Ben de abimin şahidi olurum!"

Simra'nın omuz silkerek odadan çıkmasının ardından Güneş gülüp başım iki yana salladı. "Bayılıyorum ya bu kıza."

"Beyaz ne kadar yakışmış sana," dedi Zeynep. Sesi ve sözleri neredeyse beni ağlatacaktı. "Kardeşim, gerçekten çok güzel olmuşsun."

Gözlerimin dolmasına izin vermedim. "Siz de çok güzelsiniz ve bir gün sizi de böyle görmek istiyorum,"

"Aman!" Zeynep kendini hemen geriye attı. "Allah korusun, evlenmek korkunç bir şey."

“Neresi korkunç? Baksana, Leyla çok mutlu,” dedi Alin, sesinde belli belirsiz bir imayla. Onlar her şeyin sahte olduğunu bildikleri için benim bu mutluluğumu garipsiyorlardı.

“Ben âşık olamıyorum Alin,” dedi Zeynep, omuzlarını hafifçe silkerek. “O kadar yakışıklı erkek var ki hangisiyle evleneyim?”

Güneş iğrenç bir şey duymuş gibi yüzünü buruşturdu. “Bu laflarını sana yedirecek biri çıkacak,” dedi sakın ama alaycı bir tonda.

Zeynep gözlerini devirdi ve kapıya doğru yöneldi. Çıkmadan önce arkasına döndü. “Keyfimin içine sıçtınız, Allah’ın cezaları ya! Salın beni, imdat yani! İmdat!”

“Deli ya,” dedim gülerek, onun abartılı tepkisine kendim de gülümseyerek eşlik ettim.

“Mutlusun,” dedi Güneş. Sanki benim bu huzurlu halimden o da mutluluk duyuyordu.

“Bu size garip geliyor, değil mi?” diye sordum, hafifçe gülümseyerek.

“Bence siz birbirinizin kısmetisiniz,” dedi Güneş, samimi bir gülümsemeyle. “Yedi yıl sonra birbirinizi bulduysanız bu, kaderden başka bir şey değil.”

Alin, bakışlarını bana dikti ve dürüstçe sordu. “Birbirinizden hoşlandığınız ortada. Bu evliliğin sonuna kadar sahte kalacağını düşünüyor musun gerçekten?”

İşte beni düşündüren de buydu zaten. Birbirimize böylesine çekiliyor-ken aynı evde nasıl duracaktık? Dahası, ben onun karısı olacaktım; o da benim kocam.

Aramızdaki çekim öylesine yoğundu ki çoğu zaman karşı koyamıyorduk. Ben onu zorluyordum, Karam ise olağanüstü bir sabırla bana karşı duruyordu. Ama eğer o sabrı tükenirse biliyordum ki ona karşı koymayacaktım. Ve bunu Karam da çok iyi biliyordu.

Alinler odadan çıktıklarında yatağın üzerindeki telefonumu elime alıp Korhan’a mesaj attım. Ona, planımızın hazır olup olmadığını sorduğumda her şeyin yolunda gittiğini söyledi fakat ardından Karam’ın buraya geldiğini söylediğinde artık ben bu habere alışmadan odanın kapısı iki kez tıklatıldı. Panikle telefonu yatağa attım. Ben cevap vermeden odanın kapısı açıldığında ve kapandığında sessiz odayı zemine değen ayakkabı sesi doldurdu. Kalbimin atışı hızını artırdığında, gelinliğimin eteğinden tuttum ve ona doğru döndüm.

Bakışlarım yerdeyken ağır çekimde yukarıya kalkan kirpiklerimin arasından karşımdaki adamın göğsüne geldiğimi fark ettim. Bu kadar yakındık işte. Gözlerimi birkaç kez kapatıp açtım ve kendime gelmek için zaman tanıdım. Benim nefeslerim hızlanırken o nefes bile almıyordu.

Üzerinde beyaz gömlek ve siyah takım elbise vardı. O kadar nefes kesici görünüyordu ki... Lafın gelişi değil, gerçekten nefes kesecek kadar yakışıklıydı.

Bakışlarım yüzüne çıktığında onun da beni incelediğini gördüm. Fakat bu kısa süreli bir inceleme değildi ve gözleri parlıyordu. Gelinliğin açıkta bıraktığı omzuma, derin göğüs dekolteme, saçlarıma, dudaklarıma baktı. Dudaklarıma baktığında âdemelmasının ağırca hareket ettiğini gördüm. Birbirine kapattığım dudaklarımı araladığımda içime kısa bir nefes çektim.

Benim nefes almamla birlikte siyah gözlerini, benim buz mavisi gözlerime çıkardı. Gözleri bana ilk günkü gibi bakıyordu. Kazanmış ama kaybedecekmiş gibiydi bana verdiği duygu.

Gözlerimiz birbirine kenetlenmişken, "Leyla," dedi kısık sesle.

Konuşamayacağım için, "Hımm?" diye mırıldandım.

Beklemediğim bir anda, "Çok güzelsin," dedi ve benim heyecandan titrememe neden oldu bakışları, kelimeleri. Büyülenmiş gibi bana bakarken gözleri dudaklarıma düştü tekrardan. Avuç içimi gelinliğime bastırdım sıkıca.

Kendimizi toparlamamız ve bu garip havadan çıkmamız gerekiyordu. Yoksa makyajım bozulacak ve bu işin sonu hiç iyi olmayacaktı.

Karam kaşlarını çatı, başını sağa çevirdi ve derin bir nefes aldı. Onunla birlikte ben de nefesimi tuttum ve verdim; birbirimizi sakinleştirmeye çalışıyorduk. Ben, heyecanlanan tek kişi olduğumu düşünürken onun da halini görünce kendime şükrettim.

Ne yapacağımı, ne konuşacağımı bilemezken başımı aşağı eğdim. Ama Karam'ın elinin hafifçe titrediğini gördüğüm an, kalbim korkuyla hızlandı.

"Elin titriyor."

Sesim öylesine endişeliydi ki kendisi bile bir anlığına afalladı. Eline baktı, ardından bana yatıştırıcı bir tonla fısıldadı. "Sakin olur musun?"

Başımı iki yana salladım. "Kriz mi geçiriyorsun? Nefes alabiliyor musun? İlacını aldın mı?"

"Leyla, bir şeyim yok." Ellerini havaya kaldırdı. "Bu kez kriz geçirdiğim için titremiyor ellerim."

Dudaklarım, nesi olduğunu soracakken sustum.

Karam'ın elleri heyecandan titriyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsedim. “Tamam, sorun olmamasına sevindim.”

“İnelim mi artık?”

Burada daha fazla kalmak istemiyordum. Onunla baş başa kaldığımda nefesimi tutmak zorunda kalıyor; her an kalbim yerinden çıkacak gibi hissediyordum.

Hemen, “Olur,” dedim.

Karam yanıma geldiğinde duraksadı. Kaşlarını çattı ve bana baktı. “Elini mi tutayım yoksa koluma mı gireceksin? Ne yapmamız lazım?”

Buna kahkaha attım. “Elimi tutabilirsin.”

Başını hafifçe salladı, mantıklı bulmuş gibi. Gelinliğimin eteğini düzeltmemeye yardım etti ve parmaklarını parmaklarıma kenetledi.

Gelinliğimin kabarıklığı yürümemi zorlaştırmıyordu ama Karam düşme ihtimalimi göz önünde bulundurarak dikkatle adım atıyordu. Odadan çıkarken onun kolunda güvenle yürüdüm, merdivenlere doğru ilerlerken adımlarımız senkronize olmuş gibiydi.

Aşağıda, büyük salonda herkes yerini almıştı. Sakin bir müzik eşliğinde bizim gelişimizi bekliyorlardı. Merdivenlerin başına geldiğimizde bütün gözler üzerimizdeydi. Herkes bizi gördüğünde anında alkışlamaya başladı. Ama çok geçmeden alkışlar durdu. İnsanlar şaşkın bakışlarla etrafına bakıyordu. Karam da dahil. O anda, gür bir ses yükseldi:

Kürşad'ın gür sesiyle,

İndik Tanrı dağından...

Etrafa yayılan bu yüksek ses, herkesin anlık bir şok yaşamasına neden oldu. Ben ise Korhan'ı görünce gülümsemekten kendimi alamadım. Dağhan ve Zafer, ellerinde Türk ve Azerbaycan bayraklarıyla iki tarafta duruyordu. Başımı hafifçe sallayarak onlara selam verdim.

Karam şaşkınlığını gizleyemedi bana bakarken etrafa yayılan o kurt sesi bazılarını ürpertmişti.

“Ben kurt kızayım yüzbaşı. Şimdi de asker eşi oluyorum. Bunu belirtmem lazımdı, değil mi?”

“Benim eşim olduğunu bundan daha güzel bir yolla anlatamazdın.”

Benim eşim...

* Grup Göktürkler, *İşte Biz Burdayız*, 2021.

Merdivenlerden inerken gözlerimi bayraktan çektim ve karşıma baktım. Tam o anda, bakışlarımız bal rengi gözlerle çarpıştı... *Mirza Pişirgen'in gözleri.*

Katilimin gözleri. Beni yakan, bedenimde izler bırakan caninin gözleri. *Ve karşımda duran kişi, Serdar Pişirgen'di.*

O tanıdık bal rengi gözler, geçmişin küllerini yeniden alevlendirircesine üzerime gölgesini salıyordu. Yanındaki o sessiz tehdit, beni yaşadığım kâbusa bir kez daha sürükler gibiydi.

Karam, durduğumu fark edip kaşlarını çatınca, "Karam," diye fısıldadım. Sesimdeki korku dolu titremeyi bastıramamıştım. Gözlerimi çevirdiğim yöne baktı ve dişlerinin arasından bir küfür savurdu. Elimi daha sıkı kavradı, diğer elini belime yerleştirerek adeta bedenimi saran bir siper gibi yanımda durdu.

"Sakin bırakma kendini. Ben yanıdayım, sakın ol." Sesi, beni yakan ateşlerin üzerine dökülen deniz gibiydi. *Sesinde yaşam vardı.*

Gözlerindeki kararlılık, sarsılmaz güvenin yansımasıydı. Sessiz bir yemin gibi, beni her şeye rağmen koruyacağına dair güçlü bir söz taşıyordu bakışlarında. Serdar ise karşımda, beni geçmişe sürükleyen kâbusları tek tek zihnime kazımak ister gibi bakışlarını üzerimden çekmiyordu.

Karşımdaki adam gözlerini bir an olsun gözlerimden çekmezken Karam'ın elini sıkan elimi gevşettim. Ondan korkmuyordum. Ondan korkmamam lazımdı. Ona acıyordum. Ondan nefret ediyordum.

Çenemi havaya kaldırdığımda merdivenlerden indik fakat bu kez yüzümde gururlu bir gülümseme vardı ve ben, karşımdaki adamın gözlerine bakarak ilk kez gülümsemiştim. Kendisi bile afalladı bu duruma. Ondan korkmamı mı bekliyordu?

Çok beklerdi.

Serdar Pişirgen'in gözlerine bakarak, *"İşte biz buradayız,"* dedim. *"Tükenmedi neslimiz. Şahadet getirerek çoğalacak ırkımız."* Bu yolda canımızdan geçmeye hazır olduğumuzu bilmesi lazımdı. Aksi halde kendi canından olacaktı ve ben, bunu seve seve yapardım.

Ne de olsa ilk olmayacaktı.

Biz yerimize geçtiğimizde Karam benim için sandalyeyi çekse de oturmam. Herkes bizi tekrar alkışlarken Karam hâlâ neden oturmadığımı anlamaya çalışıyordu sorgulayan gözleriyle. Korhan eline mikrofonu alıp kontrol ettiğinde, "Bu ne yapıyor?" diye sordu.

Korhan herkesin dikkatini kendisine çektiğinde ben başımla konuşma onayını verdim. O da uzatmadan konuya girdi.

“Herkesi, Şehit Alp Türker ve Şehit Sancak Bozok başta olmak üzere tüm şehitlerimizi bir dakikalık saygı duruşu ile anmak üzere ayağa rica ediyoruz.”

Alp, Karam’ın babası, Sancak Bozok ise Zeynep’in babasıydı ve ben, Korhan’dan bu konuşmayı yapmasını rica etmiştim.

Herkes aynı anda irkilip yerinden doğruldu. Ortama sessiz bomba gibi düşen kaosla, gözlerim Önder ve Serdar’ın üstünde sabit kaldı. Sussalar da beden dillerini konuşturuyorlardı ve unuttukları bir şey vardı; ben, psikologdum. İkisinin de iliklerine kadar korktuğunu çok iyi anlıyordum.

Önder’in aniden ayağa kalkmasıyla birlikte, Serdar’ın bakışları keskin bir bıçak gibi onun üzerine saplandı. Gözeriyle onu tehdit ediyor, meydan okuyordu.

O an odadaki tüm sorgulayan bakışlar, Serdar’ın üzerine dikildi. Ağır ağır, istemeden ayağa kalktı; sinirden yüzü kızarmış, neredeyse kendini zor tutuyordu. Çenesini öyle bir sıkıyordu ki dişleri birbirine kenetlenmiş, çatırdıyordu. Tüm öfkesini sıkıdığı çenesinde ve yumruklarında toplamıştı.

Gözlerimi ondan çekip başımı yanımdaki adama doğru çevirdim ve omzuma yatırdım kafamı. Gözleri parlıyordu ve bu, gülümsediği için değildi.

Karam Arslan Türker’in gözleri dolmuştu.

“Babanı unutacağımı mı düşündün yüzbaşı?” diye sordum gözlerine bakıp. Daha sonra bakışlarım Zeynep’i buldu. Kendisini tutamamış, ağlıyordu. Boğazım düğüm düğüm oldu. Serdar Pişirgen’e baktığımda ise onu gebertmemek için zor duruyordum. “İşte böyle saygıyla durursunuz isimleri geçince. Ha durmadınız diyelim...” Dudak büktüm. “Biz sizi ayağa kaldırmayı biliriz.”

Bir dakikalık o duruşu büyük salonda dalgalanan bayrağa bakarak geçirmiştim. Babamı şu an burada görmeyi o kadar çok isterdim ki... Onunla gurur duyuyor ve benimle gurur duysun istiyordum. Ona çok kızgındım ama evet, benim babam bir kahramandı.

Herkes yerine oturduğunda Serdar Pişirgen’in salonu hızla terk ettiğini gördüm. Yarım bir gülüş yer edindi yüzümde.

Ve beklediğimiz o an geldi. Nikâh memuru kendi için ayrılan yere geçtiğinde Korhan’la Zeynep de yanımıza gelmiş ve şahitler için ayrılan sandalyeye oturmuşlardı. Her şey o kadar hızlı oluyordu ki bunu artık kaldıramıyordum. Üzüntü de mutluluk da bünyeme zarardı gerçekten.

Nikâh memuru masanın üzerinden mikrofonu aldığı anda elimi kupa-
cağımda birleştirdim. Salonda sessizlik hüküm sürdüğünde memur ko-
nuşmaya başladı. "Değerli misafirler, öncelikle böylesine güzel bir günde
hepinizi bir araya getiren Leyla İzem ve Karam Arslan çiftinin nikâh mera-
simine hoş geldiniz diyoruz. Ve hiç uzatmadan törene geçmek istiyorum."
diyerek bana baktı. "Gelin Hanım, adınız ve soyadınız?"

İsmimi önce heyecanımdan dolayı kendi içimde tekrarlayıp sonra bana
uzattığı mikrofona doğru, "Leyla İzem Bilgiç," dedim.

"Teşekkür ediyorum." Gülümseyen gözlerim Karam'ı buldu. "Damat
Bey, adınız soyadınız?"

Benim aksime hemen ciddi bir şekilde yanıtladı onu. "Karam Arslan
Türker."

"Teşekkürler. Şahitlerimizi de tanıyalım." Kohanlar da isimlerini söyle-
diklerinde memur onlara da teşekkür etti. "Birbirinizle evlenmek isteğinizi
bize beyan ettiniz ve biz de gerekli araştırmaları yaptık. Evlenmeniz için
aranızda hiçbir engel olmadığına kanaat getirdik fakat bunu bir kez de de-
ğerli misafirlerin önünde de sormak istiyorum. Sayın Leyla İzem Bilgiç..."
İsmimi duymamla birlikte gözlerim hızla kadını buldu. "Hiç kimsenin
baskısı ve tesiri altında kalmadan, özgür iradeniz ile Karam Arslan Türker'i
eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Gelen soruyla yutkundum. Annemle göz göze geldiğimde derin bir ne-
fes aldım ve bana uzatılan mikrofona, "Evet!" diye bağırdım. Lafın gelişi
değil, bayağı bayağı bağırdım! Sesim öyle yüksek çıktı ki dudağımı ısırarak
zorunda kaldım. "Pardon," dedim, sesimden irkilen Korhan'a bakarak. Ka-
ram'ın, hafifçe gülerek nefeslendiğini işittim.

Herkes alkışlamaya başladı ve sıra Karam'a geldi.

"Sayın Karam Arslan Türker, hiç kimsenin baskısı ve tesiri altında kalma-
dan, özgür iradenizle Leyla İzem Bilgiç'i eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Başımı yana çevirip Karam'a baktım. Sabit bir şekilde duruyordu; dü-
şünceli ve ciddiydi. Sessizliği fazla uzatmadan derin bir nefesle ve aynı cid-
di tonla, "Evet," dedi.

Tuttuğum nefesi sessizce bıraktım, kalbim hâlâ hızlı hızlı çarpıyordu.

Sonra aynı soru şahitlerimize yöneldi. "Zeynep Selin ve Korhan, sizler
şahitlik ediyor musunuz?"

Kadir abi kaşlarını çatarak fısıldadı. "Etme lan!"

Ben gülmekten kendimi alamadım; Karam ise gözünü devirip sinirle,
"Ya sabır!" dedi.

Korhan ve Zeynep, "Ediyoruz," dediğinde ise Kadir abinin Gül ablaya sarılıp ağladığını gördüm.

Memur Hanım gülümsedi. "Ben de Beykoz Belediye Başkanı'nın bana verdiği yetkiye dayanarak sizleri karı-koca ilan ediyorum," dediğinde bu dediğinin şokunu yaşamama izin verilmeden benden imza atmam istendi. İmzayı önce ben, sonra da Karam atmıştı. Zeynep ile Korhan da imza attığında aklımda olan o şeyi yaptım. Karam'ın ayağına bastım! Evet evet, bunu yaptım ve o bana şaşkınlıkla bakarken diğer herkes ayağa kalkarak bizi alkışladı.

Biz de ayağa kalktığımızda nikâh memuru elindeki kırmızı cüzdanı bana verdi. Titreyen ellerimle evlilik cüzdanını aldığımda artık evli bir kadın olduğumu idrak ettim.

İstediğim şey gerçekleşmişti: Babamın soyadından çıkmış, Karam'ın soyadını almıştım artık.

Leyla İzem Türker...

Evlilik cüzdanı elimde, gelinliğin bana çıkardığı zorluğu umursamadan Karam'a döndüm. Gözlerimiz kesişti. "Yüzbaşı," dedim mırıldanarak.

Bakışları yüzümde dolanırken, "Hım?" dedi.

Meraklı, heyecanlı ve bir o kadar da masum bakış attım ona. "Şimdi sen benim kocam mısın?"

Gözlerimle soruma cevap ararken Karam gülümsedi. Konuşmak yerine, elleriyle yüzümü nazikçe kavradı ve dudaklarını hiç beklemediğim bir anda alnıma bastırdı.

Kalbimdeki sıcaklık hızla arttı, gözlerim kocaman açıldı. Aklımda çok da eski olmayan o konuşma tekrar ederken ellerim istemsizce kollarına dolandı.

Karam Arslan Türker, ilk kez benim alnımdan öptü.

Ve Karam Arslan Türker, bugün ruhlarımızı birbirine bağladı.

Kısa şokun ardından ailelerimiz ve arkadaşlarımızla sarıldık. Pamir, her zamanki gibi alnımdan öptüğünde Karam kaşlarını çatarak Kadir abiye tip tip baktı.

"Aferin oğlum," dedi Kadir abi, Karam'a sırtarak bakıp. "Hep böyle ol, delirt şu ayıyı."

"Neden ayı dedin ki şimdi?" diye sordum.

"Sus!" diye kızdı bana. "Kızgınım sana. Nasıl da hevesle evet dedi, hain seni!"

Ona sarıldığımda tüm öfkesini unuttu ve kollarını doladı bedenime. "Kıskanç bir abim var," dedim gülerek.

"Şuna fazla yaklaşma."

Gülerek ondan ayrıldım ve etrafa yayılan müziği duyunca dans edeceğimizi anladım. Karam elimden tutarak ortaya doğru ilerletti beni.

Bir elim onun omzundayken onun eli belimdeydi; diğer elim de avucuna kenetlenmişti. Belimdeki eli öyle sıkı kavramıştı ki her teması heyecandan titrememe neden oluyordu. Ve sanki bunu fark etmiş gibi daha da yaklaşıyordu bana.

"Yine titriyorsun."

"Evet." Başka ne diyeceğimi bilmeden yutkundum.

"Neden sana her dokunduğumda kalbimi hızlandırıyorsun?" Ani itirazıyla gözlerimi büyüttüm. *Kalbi hızla atıyordu; tıpkı benimki gibi.*

"*Sevdadır adı zamana boyun eğmez,*" dedi şarkı. Omzundaki elimi yavaşça aşağı indirip kalbinin üzerine koydum. Benim elim onun kalbindeyken, "*Yıllar geçip gitse bile gitmez bıraktığı izler,*" diye tekrar etti şarkı. Yıllar önce aldığı yaranın üzerindeydi avucum. Gözlerim onu görmese bile hissediyordum. Acıyı, özlemi, *ölüme doğru attığımız adımı* hissediyordum.

"Yıllarca bu izle yaşadın." Parmağım, ezbere bildiği o yarayı kumaşın üzerinden okşadı. "Bana hiç mi kızmadın?"

"Sadece bir iz değil ki o," dedi. "Senden bana hatıra kalan o iz olmasa tanımazdım seni."

"Tanımasaydın eğer, şu anda başın belada olmazdı." Başımı omzuma yatırdım. "Bir belaya bulaşacağın kadar mı önemliyim senin için?"

Yutkunmaya çalıştı. Bunu birkaç kez tekrar etse de başarısız oldu. "Yıllar önce, yanımda yokken başlattın o kıyameti sen. Kendi isteğimle gittim o belaya doğru."

"Yine olsa?"

"Yine giderdim," dedi hemen. "Yine gelirdim."

Sever miydin peki beni başka bir evrende?

Aah narçiçeğim,

Sevsem de hayal bilirim.

"Narçiçeği imkânsız aşkın çiçeğidir," dedi dolu gözüme bakıp. "Kuleye hapsedilen kızın, aşkı için çiçeğe dönmesidir."

"*Mavera* gibi mi?" diye fısıldadım.

* Neslinay Çınar & Adnan Karadeli - Nar Çiçeğim.

"*Mavera* gibi..." Elimi bıraktığında onu da göğsüne yasladım. Parmakları yüzüme dokunarak yanağıma akıttığım yaş sildi. "Yine ağlıyorsun..."

Başımı, göğsünde olan elime yasladım. Ağladığımı görsün istemiyordum. Ona bu kadar çok bağlanmışken, *imkânsız* lafından etkilendiğimi görsün istemiyordum. Onu kaybetmekten korkuyordum ve bunu bilsin istemiyordum. "Neden her dakika bana imkânsız olduğumuzu söylüyorsun?" Titrek sesim isyan eder gibi çıkmıştı.

"İmkânsızız demedim ki." Ellerini bedenime doladı. Çenesi, saçlarım üzerinde kendisine yer edindi. "İmkânsız olsaydık şu an sana sarılamazdım."

"Çiçek gibi kokuyorsun." Duymamı istemediği bir ses tonunda mırıldansa da ben onu duydum. Ben onu hep duyuyordum.

Şarkı bitti, etraftan alkış sesleri yükseldi. Gözlerim kapandı ve son bir damla yaş aktı yanağıma. Boğazıma oturan düğümle ondan ayrılıp elini tuttum. Kimse neden ağladığımı bilmedi; gözlerden akan her yaş mutluluktan olmazdı ve her zamanki gibi şimdi de içimdeki boşluktan beni ağlatan.

Boğazımı temizlediğimde çenemi dikleştirdim. İyiydim, her şey yolundaydı. O yanımdaydı. Evet, yanımdaydı ve biz imkânsız değildik.

Hayatımız mahvolurken düşündüğüm bu şey yanlış mıydı bilmiyorum ama kulağıma fısıldayan bir ses, "*İmkânsızı başarmayın. Başarırsanız, yaşayamazsınız,*" diyordu.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum; artık ağlamıyor, hatta yanıma gelen herkese gülümsüyordum. Karam, arkadaşlarının yanından ayrılıp yanıma geldiğinde, "Yoruldu mu?" diye sordu.

"Konuşmaktan."

Bana şaşkın bakış attı. "İnanayım mı buna?"

Dudak büküp başımı omzuma yatırdım. "Tabii ki inan *kocamcım*," dedim tatlı tatlı.

Güldüğüm an, birden yanımızda beliren ve sakince, "*Merhaba,*" diyen o tanıdık sesle birlikte, ikimiz de aynı anda başımızı o yöne çevirdik. Nefesim boğazıma düğümlenirken birkaç adım ötemde duran bal rengi gözler içimde buz gibi bir ürpertiye dönüştü. Sanki gözbebeklerinden yayılan görünmez dikenler vücuduma saplanıyor, ruhuma korku tohumları serpiliyordu. Dişlerim, irademe karşı çarparak titreyen bir melodi çıkardı.

Serdar Pişirgen, hiçbir şey olmamış gibi gözlerimin içine baktı; soğuk, kurnaz ve hesap yapar gibi. Avuçlarını bana uzatırken dudaklarının kenarına sinsice oturan bir gölge vardı.

"Uzun zaman oldu İzem," dedi, ismimi kardeşi gibi üzerine basa basa, gözlerini kısarak telaffuz etmişti. O an sanki geçmişten yükselen, unutmaya çalıştığım bütün kâbuslar yeniden hayat buldu.

Oturduğum yerden ağır ağır doğrulurken Karam sağ elimi sımsıkı kavradı. Öyle ki parmak eklemlerim acıyla beyazlaşırken Serdar'ın eline uzanamadım. O ise beklediği karşılığı alamayınca elini yavaşça indirip dudaklarının kenarında kayıtsız bir gülüşle geriye çekildi.

"Tebrik ederim," dedi, bu kez gözlerini Karam'a çevirerek.

Sanki bizi paramparça eden bütün o karanlığı hiç yaşamamışız gibi rahattı. İçinde bulunduğumuz çırpınışı, alnının ortasına kurşun sıkmamak için gösterdiğimiz insanüstü direnci asla bilmiyordu.

"Teşekkür ederiz," dedi Karam, sesindeki titremeyi bastırmaya çalışarak. Fakat elimi öylesine sert kavrıyordu ki acı damarlarıma işliyor, derimin altına kadar yürüyordu. Bir kriz geçirmesi an meselesiydi; yanlış bir şey yapmamak için kendi bedenine zincir vurmuştu.

Serdar, o yapmacık yumuşaklığıyla bana döndü. "İzem, iyisindir umarım?"

Sesi midemde bulanık bir öfke yarattı. "İyiyim, Serdar Bey."

Yüzüne arsızca yayılan sınıtış daha da iğrençti. "Aşk olsun İzem ya. Abi de bana, bey ne?"

Hayatımızı cehenneme çeviren adam, utanmadan dostane tavırlarla konuşuyordu.

Karam araya girdi; sesi buz gibi, kelimeleri keskin bir hançer gibiydi. "Siz kimdiniz?" dedi. "Ben sizi tanımıyorum çünkü."

Oysa çok iyi tanıyordu. Hayatımızın yıkımına sebep olan adamı nasıl unutabilirdi ki?

"İzem beni çok iyi tanır yüzbaşı," dedi Serdar, kaşlarını hafifçe kaldırarak. Ardından sözlerine sinsice bir tebessüm kattı. "Yüzbaşıydı değil mi rütben? Yanlış hatırlamıyorumdur umarım..." Sanki her şeyden bihaber bir merakla soruyordu; oysa her kelimesinin ardında gizli bir alay, ince bir tehdit vardı. Karam gözlerini kısarak karşılık verdi. Sesi, ateşin içinde kor gibi saklanmış bir öfkeyi taşıyordu.

"Siz de beni çok iyi tanıyormuşsunuz."

Serdar, elini umursamaz bir tavırla havada salladı. "Buna tanımak denmez," dedi kayıtsızca. Ardından dudaklarının kenarında sabırsız bir kıvrım belirdi. "Daha yakından tanışacağız."

Kelimeleri kulağa masum bir vaatmiş gibi gelse de havaya yayılan tehdit kokusu boğucu bir yoğunlukla üzerimize çöktü. Karam ise alaycı bir gülüşle karşılık verdi. “Çok isterim,” dedi. Onun için *yakından tanımak*, silahını Serdar’ın şakağına dayayıp tetiği çekmek demekti. Keşke o an yapabilseydi... Keşke!

Serdar, ses tonunu yumuşattı; sahte bir pişmanlıkla, süslü kelimelerle konuştu. “Önder amcan bana geç haber verdi. O yüzden hediyenizi şu anda veremiyorum maalesef.” Sözlerinin üzerine yapıştırdığı sahte üzgünlük, tiyatro sahnesindeki ucuz bir replikten farksızdı. “Ama merak etmeyin, en kısa zamanda telafi edeceğim.”

Karam, başını sadece bir kez salladı. “Bekleyeceğim,” dedi kısaca.

“*Bekleyeceğiz*” değil, “*Bekleyeceğim*.” Çünkü beni bu işlere bulaştırmak istemediğini, beni korumaya çalıştığını çok iyi biliyordum. Ama gözlerindeki sertlik, bana gerçeği fısıldıyordu: *Bekleyemeyecekti*.

Bazı insanları sessizliğinden de anlarsınız. Ve bazı insanlarla sessiz kalmayı bile seversiniz.

Saatler süren sessizliğe inat, içime yayılan dinginliğin yanına Karam’ın hiçbir şey sormayıştaki gerginlik de karışmıştı. Normalde beş saniye sessiz kalsam beni konuşturmak için türlü yollar denerdi. Oysa şimdi, benim sessizliğimi sessizliğiyle koruyordu.

Araba nihayet durduğunda, göz kapaklarımın ağırlığını hissederek açtım gözlerimi. Başımı cama yaslamış, yorgun bakışlarla dışarıyı süzüyordum. Bahçeye girdiğimizi anladığımda derin bir nefes aldım; sanki göğsümde biriken yük biraz olsun hafiflemişti.

Karam arabadan indi, önden dolanıp benim kapımı açtı. Elimizi uzatıp dışarı çıkmama yardım ettiğinde parmaklarımız ayrılmadı. Ben ellerimize bakarken onun bu yakınlığa artık alışmış gibi rahat oluşu dikkatimi çekti.

Yorgunluğun gövdemi ağırlaştırdığı her adımda, Karam bana uyum sağlıyor, adımlarını usulca benimkine göre ayarlıyordu. Sağ elimde evlilik cüzdanını sımsıkı tutuyordum; öyle ki biraz daha sıkarsam parmaklarımın arasında kaybolacakmış gibiydi. Diğer elimle ise gelinliğimin kat kat dökülen eteğini kavramaya çalışıyordum.

Kapıyı açtığında bir adım geri çekilip bana yol verdi. Ardından eğilip gelinliğimin ağır katlarını nazikçe kaldırdı, sesi yumuşaktı. “Hadi, geç.”

Başımı hafifçe salladım ve içeri ilk adımı attım. Arkadan gelen varlığını, omuzlarıma düşen gölgesinden bile hissettim. Gözlerim karanlığa alışmaya çalışırken bir anda ışıkların yanmasıyla salon aydınlandı. Kapının ardımızdan kapanışı odada yankılandı. İrkildim. Başımı çevirdiğimdeyse Karam'ın gözleri çoktan üzerimdeydi.

Onun bakışlarının verdiği ürpertiyle heyecanın saçma kıvılcımı birleştiğinde dudaklarım kendi kendine kıpırdandı. "Ev küçülmüş mü?" diye sordum; saatler sonra konuşmam sebebiyle söylediklerimin ne kadar saçma olduğunu düşünmek istemedim.

Bu soru Karam'a da saçma gelmiş olacak ki yüzünde kısa bir gülümseme belirdi. "Kaç dakika oldu, ilk sorduğun soru bu mu?" Omuz silktim; konuşursam daha fazla saçmalayacağımı biliyordum. "Eşyalar yerleştirildi, ondan öyle gelmiştir gözüne." Etrafa bakıp kaşımı kaldırdım, anladım, anlamında.

Bu kez kendimi toparlayıp, "Ne yapacağız şimdi?" diye sordum.

Karam o an afalladı sanki sorunun farklı bir anlamı varmış gibi. "Ne anlamda?" diye sordu.

"Uyuyacak mıyız?"

Karam kaşlarını çattı, şaşkınlıkla bana baktı. "Ne yapalım?" diye döndü tekrar.

"Ben de onu soruyorum," dedim, bu şaşkınlığa karşı kendi şaşkınlığımı gizleyemeyerek. "Ne yapalım?"

"Leyla sen iyi misin?"

Yüzüm bir an için ağlak bir ifadeye büründü. "Of Karam! Hayatımda ilk kez evleniyorum, ne bileyim ben?!" diye patladım, gelinliğimin dökülen katlarını avuçlayarak. "Odam nerede benim?"

Sırtımı dönüp koridora doğru yürürken Karam'ın arkadan, fısıltı gibi sesini duydum. "Aç mısın?"

"Evet." Aç değildim; açlıktan ölüyordum! Odanın önünde durduğumda ona döndüm.

"Üzerini değiştir gel mutfığa. Bir şeyler hazırlarım ben."

Onun ilgili, tereddütsüz tavrına anında karşılık verdim. "Hamarat kocam benim," diye mırıldandım. Yanağına bastırdım dudaklarımı; rujumun bırakacağı kırmızı izi umursamadım. Parmağım yanağında gezindiğinde anın tuhaf ciddiyetiyle yüzüme yayılan bir sevinç hissettim. Geri çekilip odama adım atım, arkamı dönüp ne durumda olduğuna bakmadım ama içimdeki küçük zafer çarpıntısını hissettiğim için gülümsüyordum hâlâ.

Oda, yüzümdeki aptal sırıtmayı silemedi. Ferah ve sakin bir dekorasyonu vardı. Benin isteklerim yok sayılmıştı; oysa ben bu odayı gece gibi, rutkuların ve anıların saklanacağı koyu bir kutu olarak hayal etmiştim. "Senin için kararmış," demişti Karam bana odanın siyah ve kırmızı tonlarda olmasını istediğimi söylediğimde.

Aynanın karşısına geçtiğimde önce duvağımı çıkardım. Tokaları çıkıp saçımı açarken yüzümü buruşturdum. Saçlarım sırtıma dökülürken saç diplerimin nasıl acıdığını fark ettim. Acil bir duş almalı ve uyumalıyım fakat gelinliğin iplerini açamıyordum. Kendim halledemeyeceğim için dişlerimi sıkıp, "Karam!" diye seslendim. Beni çok bekletmedi. Kapı hafifçe tıklandı; kalbim gereksiz bir heyecanla zıpladı. "Gelebilirsin."

Kapı açıldığında odanın içine adım atmadan önce gözleri hızla üzerimde gezindi. Onu endişelendirmiştim belli ki. "Bir şey mi oldu?"

Gelinliğin kollarını parmaklarımla çekiştirip dudaklarımı büzdüm. "Şunu açamıyorum," dedim, küçük bir çocuk gibi.

Bana önce kısa bir an gözlerini kırptırarak baktı, sonra ağır adımlarla içeri girip kapıyı kapattı. "Yardım mı edeyim?"

"Evet," dedim, başımı hafifçe yana eğerek. "Açsana şunu."

Başını sallayarak arkama geçti. Kendisi ceketini ve kravatını çıkarmıştı sadece. Gömleğinin birkaç düğmesini açtığı için esmer tenini görebiliyordum. Arkama geçtiğinde elini havaya kaldırdı, duraksadı ve aynadan bana baktı. "Şey..." diye mırıldandı. "Saçın..." Elini usulca saçlarıma götürdü, özenle toparlayıp omzumun önüne doğru attı. Ben nefesimi tutmuş, gelinliğin iplerinin çözülmesini beklerken o da şaşkınlığa kapılmış gibiydi. Sessizlik biraz fazla sürdü. Sonunda kendi şaşkınlığına da inanamamış gibi söylenerek iplerin karmaşasına baktı. "Bunu kim yaptı? Yüz tane düğüm var burada!"

Dudaklarımı ısırdım, gözlerim aynada ona kaçtı. "Zeynep'le Simra yaptı," dedim, ardından kısık sesle mırıldandım. "Gece açamayasın diye..."

Aynadan görebildiğim kadarıyla kaşlarını derin bir çizgiyle çatmıştı. Bakışları iplerdeydi ama zihni bambaşka yerlere dalmıştı. "Ya sabır!" dedi oflayarak sanki iplerle değil, benimle uğraşıyormuş gibi. "Gerçek bir evlilik yapsak şununla mı uğraşacaktım ben tüm gece?"

Sesini her ne kadar kısıda da onu duydum. Yanaklarımda dolaşan kızılık öfkeden mi yoksa utanmaktan mı doğmuştu, ayırt edemedim. "Ben arada bir fark görmüyorum. Yine uğraşan kişi sen oluyorsun..."

"Parçalamadığıma şükret sen."

Şaşırp kaldım öylece. Gerçekten de sınırsız ve sabırsız bir adamdı o.

Kaç dakika o düğümlerle uğraştı bilmiyorum ama sonunda, "Açtım." deyip derin nefes aldı şükreder gibi.

Tenime dokunup uzaklaşan parmaklarının bıraktığı hisle nefesim boğazımda düğümlendi sanki. Onun teması kesildiğinde gelinliğin narin kollarını sıkıca tutarak düşmesine engel oldum. Ona döndüğümde kalbim hâlâ hızla atıyordu. Yakınımdaki keskin barut kokusu, sarsılmaz varlığını tüm hücrelerime işlemişti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım onun beni nasıl heyecanlandır-
dığını saklayamadan. Gözlerime değen bakışları, gece gibi karanlıktı; derin ve çekici. İçine çekildiğim ve kaybolacağım bu karanlıktan kaçınmak istercesine gözlerimi kaçırdım, zira o girdapta kaybolmaktan korkuyordum. Fakat içimde, ona olan tutkumun tohumları çoktan filizlenmiş, ben henüz bu tutkuyu adlandıramazken bile varlığını hissettiriyordu.

Ona çoktan tutulmuştum ben.

Bakışlarımı önüme çevirdiğimde büyük yatağa dikildi gözlerim. Yüzümde beliren gölge, içimde filizlenen karmaşık hislerin sessiz bir yansıması gibiydi. Kaşlarım yavaşça çatılırken onun, "Ne oldu?" diyen sesini duydum.

Odanın içinde duran görüntüyle gözlerim donuk bir korkuyla büyümüş, nefesim boğazımda düğümlenmişti. Kalbim hızla çarpıyor, bedenim korkudan hareketsiz kalıyordu. "Karam..." diye fısıldadım, sesim neredeyse onun duyamayacağı kadar cılızdı.

Karam, yüzündeki endişeyi saklayamadan bana baktı. "Ne oldu?" diye sordu fakat yanıt gelmeyince bakışlarını benim baktığım yere çevirdi. Gözleri, odanın ortasındaki yatağa kilitlenince derin bir iç çekişle, "Siktir!" diye küfür yuvarladı. Elim titreyerek gelinliğin ince kumaşından kaydı ve korkuyla Karam'ın eline yapıştım.

Gördüğüm şeyin kâbus olmasını dilesem de gerçektir. İliklerime kadar işlemiş olan dehşetle donup kalmıştım. Yatağın ortasında durak tek kurşun, gerçektir.

Evimize bırakılan, bizim kalbimize saplanacak olan o kurşun gerçektir.

Her şey gerçektir ve her şey yanlıştı...

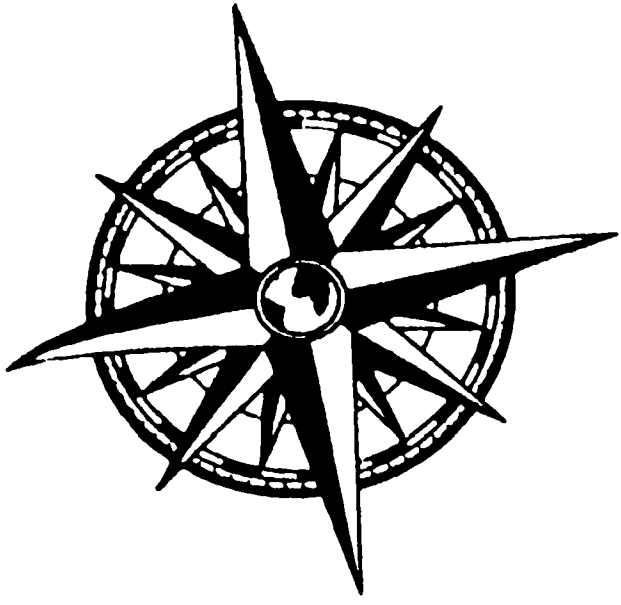
Bir kurşunla aldın benden hayatımı,

Sandın mı ki dinerek gecenin azabı?

Yanıldın, ben sana bağışlamam cansını,

Hanginizden başlasam, çevirsem namluyu kime?

Sen seç, hanginizi gömeyim bu kinime?

14. MAVERA BİR KAYBEDİŞ. BİR VAZGEÇİŞ

İtalya-Roma / 2016, Haziran

Saat 03.48. Şehrin tüm ışıkları yakılmış, etraf aydınlatılmıştı. Bazıları evinde uyurken bazıları bu anın tadını çıkarıyordu. Ve bazıları da korkudan uyuyamıyordu...

"İnanamıyorum!" dedi genç kadın, ellerini saçlarına atarak. "Nasıl yapar bunu, nasıl?!"

Elindeki tütünü küllüğe bırakan adam, karısına kısa bir bakış attı. "Biraz sakın ol, kızı uyandıracaksın."

Adelina adımlarını durdurup alaycı bir gülümsemeyle kocasına baktı. "Uyanacak mı? Uyanacak..." Öfkeyle küllüğü aldı ve düşünmeden yere vurdu.

"Siktir!" diye fırladı Önder. "Adelin, sen delirdin mi? Ne yapıyorsun?"

"Delirdim!" diye bağırdı Adelina. Elini odanın kapalı kapısına doğru salladı. "O, beni delirtti!"

"O senin kızın! Ona karşı çok merhametsizsin,"

"Merhamet mi?" Adelina kahkaha attı, sonra Rusça karışık bir cümle fısıldadı. "Почему меня никто не жалеет?" Ben bunlarla uğraşmak zorunda mıyım?"

"Sus, duyacak seni," diye uyardı Önder, sesi sabrının tükendiğini söylüyordu.

"Duyarsa duysun!" Elini havada savurdu. "Hayatımızı mahvetti. Onun yüzünden çocuğumu Türkiye'de bırakıp buraya geldim. Ama o akılsız burada bile rahat durmuyor!"

"Kızını diri diri yakmışlar, Adelin," dedi Önder, gözleri dolarak. "Ona hiç mi acımıyorsun?"

Adelina dudağını iki yana kıvrıdı. "Acıdığım için susuyorum,"

Başını iki yana salladı. "Ona böyle davranma. Sana ihtiyacı var."

* (Rus.) Neden kimse bana acımıyor?

Adelina eliyle kendisini işaret etti. "Bana mı? Üç gün önce beni bıçaklıyordu resmen, ne saçmalıyorsun?"

Önder dişini sıkarak karısının üzerine yürüdü. "Kız seni terörist sandı, aptal kadın! Kendine geldiğinde de kendi bileğini kesti o bıçakla!"

"O zaman tımarhaneye kapat! Burası akıl hastanesi mi? Geçen seni bıçakladı. Oğluma da zarar verecek!"

"Oğlum oğlum deyip durma!" diye haykırdı Önder. "İzem de senin kızın, ona böyle davranmaya hakkın yok!"

Adelina gözlerini kısıp tiksiniş bir sesle karşılık verdi. "O kız, karısıyla yattığın arkadaşının kızı. Ne o Önder, yoksa vicdanını mı yıkıyorsun? Arkadaşın öldü, karısıyla aşk yaşadın ve bu da vicdan rahatlatması mı?"

Bu sözler Önder'i duraksattı. Çocukluğundan beri tanıdığı İzem'i kızı gibi severdi. Adelina ile evlendikten sonra İzem yalnız kalmış; Önder onun iyi olması için elinden geldiğince uğraşmıştı. Bunu hiçbir zaman menfaat için yapmamıştı. "Sen gerçekten delirmişsin," dedi sonunda Önder. "Adelina, kızın içeride canıyla boğuşuyor. Git yanına, sarıl, destek ol. Böyle davranma; o sana bir şey yapmadı."

"Sarılmıyorum," dedi Adelina. Koltuğa geçip oturdu, paketten bir sigara çıkardı. "Çok istiyorsan kendin sarıl." Kocasına kısa bir bakış attı. "Dikkat et de bir yerlerine zarar vermesin."

Önder'in sesi titredi. "Bir gün ben ölürsem... Kenan'a da mı böyle davranacaksın?"

"Oğlumu karıştıрма. Sen önce o deliyi doktora götür. Bizi rezil ediyor. Medyadan haberleri kaldırana kadar canımız çıkıyor."

"Sana sessiz ol, diyorum. İzem duyacak," dedi Önder, sesini alçaltarak.

Adelina dudaklarının arasına aldığı sigarayı yaktı. "Umurumda mı sen-ce?" diye sordu alayla.

Önder bir şey söylemek üzereydi ki kapı aralandı. İkisi de sustu. Bakışları sol tarafa kaydı. Leyla İzem, güçsüz adımlarla odadan çıktı.

Bakışları annesini buldu. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuş, dudakları sinirden parçalanmıştı. Sarı saçları darmadağın, sol bileğinde üç gün önce açtığı yarayı saran bez hâlâ duruyordu. O gece kriz geçirmiş, annesini terörist sanmış ve kendine zarar vermişti.

Adelina sigarayı küllüğe bastırduğunda Leyla irkildi. Bir adım geri çekildi; gözlerini kapatıp hızla nefes almaya başladı. Gözlerinin önünde, avucunda sigara söndüren o tanıdık, o korkunç silüet vardı.

“İzem,” dedi Önder yumuşak bir sesle, kıza yaklaşıırken. “Neden uyan-
dın? Aç mısın? İstersen sana bir şeyler hazırlayayım.”

Önder onu düşünürken Adelina, “İlacını alsın önce,” dedi. “Yine kriz geçirir falan.” Önder’in ters bakışını görüp sustu.

Leyla İzem kendine geldiğinde gözlerini açıp annesine baktı. Sigara kokusu burnuna dolarken kendisini sakinleştirmeye çalıştı. “Özür dilerim anne,” dedi. Adelina başını kaldırmadan ona baktı. “Tacize uğradığım için, delirdiğim için ve hayatta kaldığım için.” Bir el boğazını sıktı. Celladının görünmez eli hep boynundaydı. O, ölüydü ama Leyla’yı rahat bırakmıyordu. İzler her yerdeydi, her daim onunla olacaktı.

“Kızım, senin bir suçun yok,” dedi Adelina, Leyla’nın yanında sakin kalmaya çalışarak. Ona acıyordu.

Bir anne kızını sevmeli, acımamalı...

Annesine bakmadan Önder’e çevirdi bakışlarını. “Beni babama götürür müsün? Artık Türkiye’ye dönebilir miyiz?” Mavi gözleri dolmuş, sesi titriyordu.

Önder başını indirip Adelina’ya baktı, yutkundu ve, “Götürürüm,” dedi.

Sessizce odasına çekildi, kapıyı kapattı. Annesinin sinirli sözlerini, Önder’in ders verircesine konuşmasını duydu ama umurunda değildi. Yatağına sırtüstü uzandı, gözlerini usulca kapadı. Rüyalarda huzur buluyordu; kâbuslar gelse de rüyada kahramanı hep kurtarıyordu onu.

“İntihar ettim ben,” diye mırıldandı kendi kendine. “Babam yok, annem artık beni sevmiyor.” Parmakları bileğine sıkıca dolandı. “Çok yalnızım ben Mecnun. Kimsem yok, yapayalnızım...”

ALİN TÜFEKÇİ

Bazen bir kitabın sayfaları bazen bir şarkının ezgisi ya da bir filmin sahnesi hayatımıza ayna tutar. Fakat insan hiçbir zaman kendi ömrünü bütünüyle özetleyemez. Ne zaman bir cümle kursa hep yarım kalmış gibi gelir. Yine de vardır öyle kadınlar ki bütün bir hayatı tek bir gözyaşına sığdırır. Gözünden süzülen yaşı kendi eliyle silen o kadın, aslında neler anlatmak istiyor hiç düşündünüz mü?

Ben, Alin Tüfekçi.

Yirmi beş yaşında, mesleğine adanmış, güçlü ve sarsılmaz bilinen; Milli İstihbarat Teşkilatı'nın en güvenilir isimlerinden biri.

Ben, Alin Tülfekçi.

İşi için defalarca isim değiştirmiş, farklı mesleklerin maskesini takmış, nice şehirlere gidip farklı yüzlere bürünmüş bir kadın.

Ve ben, ismi belli olmayan o kız...

Mesleğim gereği sayısız kimlik taşıdım, ülke değiştirdim, farklı kişiliklere büründüm. Hiçbirinde kendimi bulamadım çünkü ben kaybolmuştum.

Benim gerçekten de bir adım yoktu.

Bana acımasızlığı öğreten, yeni doğmuş bir bebeği çöp poşetine sarıp atan ailemdi. Tanımadığım annemle babamdan bana kalan tek miras nefretti.

Nefretim, benim gücümdü.

Ailem yoktu; tıpkı ismim olmadığı gibi. Ne ben aradım ne de birileri beni aradı. Terk edilmiş bir çocuğu kim arardı ki?

Nereli olduğumu bile bilmeden İstanbul'daki bir yetimhanede büyüdüm. Benim kalbim bir tarafı eksik değil, bütünüyle yaralıydı. Anne şefkati görmeden, baba sevgisini bilmeden, düştüğümde acının içinde kalıp kalkamadan; üstüne yurttaki öğretmenlerin tokadını yiyerek büyüdüm.

Hiç sevilmedim. Hiç istenmedim. Yurttaki çocuklar bile beni dışladı, aralarına almadı.

Hiç unutamam, bir gün yine bizi ziyarete gelmişlerdi. Her çocuğa oyuncak almışlardı; bana pembe elbiseli, sarı saçlı bir *Barbie* verdiler. İlk hediyeimdi; aynı zamanda son.

Tüm gün onunla oynadım. Annem saçımı hiç okşamamıştı; ben ise oyuncak bebeğin saçlarını okşayıp, "*Anneyim,*" dedim.

Gece herkes uyurken benden iki yaş büyük, baş belası kız yanıma geldi. Odalarımız aynıydı ama o içeri girdiğinde kimse, "*Neden geldin?*" diye sorgulamazdı onu. Seni öldürse bile kendini haklı çıkaracak bir bahanesi olurdu elinde.

Aile sevgisi görmeyen tüm çocuklar, içlerindeki nefreti kusacakları birilerini muhakkak bulurlar.

Geldi ve elimden kaptı. "Bu bebek benim," dedi. Zaten hep böyle davranırdı: En güzel elbise ona layıktı, gelen oyuncaklara o bakmalı, beğendiğini o seçmeliydi. Öğretmenler bile susardı onun zorbalığına. Onlar rahatça otururken bizi onun önüne salar, *ablalık* etmesini beklerlerdi.

Evlat olmayı bile bilmeyen bir kız nasıl abla olabilirdi ki?

İlk kez o zaman karşı çıkmayı öğrendim ben. Beş yaşındaki bir çocuk-
ken hem yaşı hem de gücü benden büyük bir kıza direndim. Oyuncak be-
beği vermemek için elimden geleni yaptım fakat bana sarf ettiği tek cümle
bütün direncimi kırdı. “*Seni annen rahat rahat çöpe atmış, sen şu oyuncak
bebek için iki saattir inatlaşıyorsun,*” dedi ve gitti. Çünkü tek istediği can
yakmaktı.

Hep merak ettim: bir ailem olsaydı nasıl olurdu hayatım? Bir ismim
olur muydu mesela? Kimliğime rasgele bir ad yazılmazdı. Hanife anne sa-
çımı bitlenmesin diye kesmezdi. Altıma kaçırdırken korkudan ağlamazdım;
çocuklar bana gülmezdi.

Aile sevgisi görseydim belki ben de bu kadar acımasız olmazdım...

Sekiz yaşımdayken o, kaderimi baştan yazmam için bana şans tanıdı.
Yurda gelişi beklenmedik bir olaydı. Yüzüne bakınca sanki dünyayı o ya-
ratmıştı; kimse ona karşı çıkamaz, kimse onu yıkamaz sanırdınız. Yanında
birçok adam ve kadın vardı; yalnız değildi.

O gece hayatım değişti işte. Dünyaları yarattığını sandığım adam bana
yeni bir dünya kurdu. Bir ismim, bir ailem oldu. Ve bir babam.

Beni yanına alacağına söz verdi Yunis Bilgiç. On sekizime dek beni
ziyarete geldi her hafta. On sekizime geldiğimde kimliğimi elime aldım;
artık yurttan kalmayacaktım. Kimliğimde onun adı “*baba*” olarak yazmasa
da bana baba olan o adam bana gelecek vaat etmişti. Kendimi ezdirmeye-
ceğim, içimdeki kini güce dönüştürecek bir hayat sundu.

Ben Alin Tüfekçi, yeniden doğdum o gün.

Devlet için en iyi şekilde yetiştirildim. Zorluklarla sınandım, hayatta
kalma mücadelesi verdim, defalarca düştüm ama sonunda ayağa kalkmayı
öğrendim. Ve başardım.

Alin Tüfekçi artık kendi ayakları üzerinde duran, hayatını düzene ko-
yabilen bir kadındı.

Bugün Karam Arslan Türker’in timinde yer almamın en büyük nedeni
de yine Yunis Bilgiç’tir. Bu timin neden kurulduğunu, ortada dönen oyun-
ları en başından beri bilenlerden biriydim.

Şırmak’a geldiğim günden itibaren tek görevim vardı: Leyla İzem’i takip
etmek ve güvenliğini sağlamak. Çünkü peşinde, onu yok etmeye ant içmiş
bir örgüt vardı.

Yunis Bilgiç yıllar önce ETÖ'yü bitirmek için ailesini arkasında bırakmıştı. Fakat bir gün kendi kızının da aynı ateşin içine düşeceğini nereden bilebilirdi ki?

Aslında Leyla'nın karşısına çıkmak planda hiç yoktu. O, çoktan ölmüş sayılıyordu ve öyle de kalacaktı. Fakat Yunis Bilgiç'in yıllarca ETÖ için verdiği mücadele, onu kızının yüzüyle yeniden karşı karşıya getirdi. Kendimi onun yerine koyduğumda... Sanırım ben o kadar sakın kalamazdım. Ve sanırım ben onun kadar sabırlı da değildim; hiçbir anlamda.

"Ne düşünüyorsun?"

Duyduğum sesle başımı diğer yana çevirdim. "Hım?" dedim, kaşlarımı hafifçe çatarak.

"Ne düşündüğünü sordum," dedi Korhan, sözünü tekrar ederken hafifçe sıırttı. "Umarım beni düşünüyorsundur."

Gözlerimi devirdim. Telefonu alıp arabadan indim. Kapıdan çıktığım anda soğuk rüzgâr saçlarımın arasından süzülüp geçti. Korhan da peşimden indi.

"Yine neden devirdin gözlerini?" diye sordu. Ona karşı hep yaptığım hareketti bu.

Bir elimle arabadan destek alarak eğildim, ayakkabımı çıkarmaya uğraştım.

"Yok artık... Kafama fırlatacak değilsin, değil mi?" diye gözlerini kocaman açtı.

Ayakkabılarımı çıkarıp arabaya doğru yürüdüm, arka kapıyı açıp oraya bıraktım. "Nefret ediyorum şunlardan."

"Alıştın tabii postallara."

Haklıydı. Topuklu ayakkabılara hiçbir zaman alışamamıştım. Bana botlarımı verin, gerisi sizin olsun.

Sessizce denize doğru yürüdüm. Çıplak ayaklarım soğuk kumlara basıldığında titremedim bile; soğuk, bizim için hiçbir zaman sorun olmamıştı.

"Neden sessizsin?"

Elimi göğsümde birleştirdim. "Konuşmayı sevmem."

"Ben de seninle konuşmayı seviyorum," dedi. "Farkımız bu galiba; sen bana, herkese yaklaştığın gibi yaklaşıırken ben seni herkesten ayırıyorum."

Bedenimi kıpırdatmadan başımı çevirdim. Yeşil gözlerindeki duyguları okumak istemiyordum; bazen bu, canımı yakıyordu.

"Biz ne zaman komutan-asker ilişkisinden çıktık? Resmiyeti ne zaman kaldırdık aramızdan?" Her şey fazla hızlıydı ve ben neyin ne zaman olduğunu anlayamıyordum.

"20 Aralık'ta, dağdaki görevde delilik yapıp teröristi öldürdüğünde. Sonra da 12 Ocak'ta seni ilk kez öptüğümde..." Tarihleri duyunca gözlerimi hafifçe açtım. Gülümsedi. "Bakma öyle, hiçbir şeyi unutmam ben. Zihnin kuvvetlidir."

"Belli," dedim hâlâ şoktayken.

"Böyle olmamız hoşuna gitmiyor mu?" Bu soruyu kendime sorup da cevap bulamadığımdan habersizdi tabii ki.

"Her şey çok hızlı oluyor," dedim, az önceki düşüncelerimi dile getirerek. "Hızlı olan şeyleri sevmem." Yüzümü istemsizce buruşturmuştum.

"İçinde senin olduğun her şeyi sevmeye başladım artık." Ani itirafı kalbimi hızlandırdı. "Benden rahatsız mı oluyorsun? Ya da sana yaklaşmamdan..."

Kaşlarımı hızla çattım. "Saçmalıyorsun şu an. Rahatsız olsam bunu sana söyledim. Neden böyle düşünüyorsun?"

Ellerini kumaş pantolonunun cebine soktuğunda takım elbisenin ona ne kadar yakıştığını bir kez daha fark ettim, nefesim kesildi. "Soğuksun," dedi, denize bakarken. "Hatta şu an bile benden sıkıldığını düşünüyorum." Sonra bana döndü, kafasını kurcalayan o soruyu sordu. "Seni zorluyor muyum?" Ona anlam veremeyerek baktım. "Her saniye yanıdayım, her dakika bir temas halindeyiz ve bunu yapan genellikle ben oluyorum. Hatta hep ben oldum ve artık seni bir şeylere zorladığımı düşünüyorum."

Gözlerimi kaçırdım. "Seninle ilgisi yok bunun. Tüm sorun bende," diye mırıldandım.

Karşıma geçtiğinde hâlâ ona bakmıyordum. Başını hafifçe aşağı eğdi ve bana baktı. "Seni üzdüm mü? Yanlış bir şey mi dedim?" Başımı iki yana salladım. "O zaman neden kaçırdın boncuk gözlerini benden?"

Dediği şey yüzümde tebessüm yarattı ve başımı kaldırıp ona baktım. "Boncuk?" dedim, gülümsememi gizlemeden.

"Gözlerin çok güzel." Gülümsemem onu da gülümsetti. "Saatlerce bakasım var. Sussan, hep yaptığın gibi, öylece gözlerini izleyebilirim."

İşte bu cümleler ve yarattığı his, beni ondan uzaklaştıran şeydi. Korkuyordum... Yine terk edilmekten, yarım kalmaktan korkuyordum. Hiçbir

zaman hissetmediğim, varlığını unuttuğum kalbimin yerini bana hatırlatmıştı. Gitmesinden korkuyordum.

Tüm sevenler terk edilmişti; sevmekten korkuyordum.

“Benim gözlerim ne renk?” diye sordum, ona bakarak.

Düşünmeden cevap verdi. “Siyah.”

Başımı iki yana salladım. “Değil.”

“Ne renkmiş?”

“Yeşil ya da ela... Belli değil.”

“Renk körü müyüm ben?” Biraz daha yaklaştı, gözlerime dikkatle baktı. “E bu siyah ama?”

“Lens onlar, Korhan,” dediğimde afalladı, geriye çekilip gözünü kırptırdı. “Yıllardır lens kullanıyorum. On sekiz yaşımdan beri. Saçlarım da siyah değil; kahverengi. Koyu kahve.”

“İsmin de mi Alin değil?” dedi şakayla. Güldüm sessizce canımın yandığını bilmesin diye. “Gerçekten ciddi misin sen?”

Başımı salladım. “Yurttan ayrılınca ilk işim göz rengimi ve saç rengimi değiştirmek oldu.”

“Yurt?”

“Yetimhane yani.” Şaşkın yüzüne bakıp tebessüm ettim. “Neden bu kadar şaşırdın ki? Terk edilen ilk çocuk değilim ve maalesef son da olmayacağım.”

Yutkundu. “Bunu bilmiyordum.”

Omuz silktim. “Kimse bilmiyordu.”

“Ailen...”

“Tanımıyorum, ilgilenmiyorum, umursamıyorum.” Sıkıntılı bir nefes aldım. “Sana neden anlattığımı da bilmiyorum zaten.”

“Bu yüzden mi bu kadar soğuksun?” Anlamadığımı fark etti ve dikkatlice sordu. “Seni terk edeceğimi mi düşünüyorsun?”

Aklımı okuması, ona anlattıklarımın sonra zor olmasa gerek.

“Neden yapmayasın?”

“Neden yapayım?”

“Ailesi bile sevmeyen, terk eden kızı sen neden sevesin, Korhan?” Bıkın bir sesle söyledim. “Annem ve babam için belki anlık bir zevkin utancı olmuşum ben. Belki bir tecavüz çocuğuyum. Belki doğarken annem ölmüş. Belki biri beni kaçırmış, intikam için yapmış... Ne bileyim... Her

neyse; gerçek şu ki ben çöpe bırakılan, terk edilen bir çocuğum. Sen neden yapmayasın?”

“Sence ben öyle bir adam mıyım?” Sesi kırılganlığını ele veriyordu.

“Sence ben seviyecek bir kadın mıyım?”

Gülümsedi en içten haliyle. “Önceden kalbimi ikiye ayırırdım; bir yarısı annem, diğer yarısı vatan için atardı. Kalbimi üçe ayıracağım kadar değerlisin benim için.”

Bir an nefessiz kaldım. Gözlerimi ondan kaçırıp kollarımı kendime daha sıkı sardım. “Ben kalbimin varlığını bile yeni yeni hissediyorum”

“Bunu ben yapıyorum, değil mi?” dedi sırıtıp. “Kalbini hızlandırıyorum.”

“Ciddi kalma süren maks üç dakika.”

“Seni güldürmeye çalışıyorum, kızma hemen.”

“Kızmadım.”

“Farkındayım, gülümsüyorsun.” İstedğini almanın rahatlığıyla derin bir nefes aldı. “Teşekkür ederim.”

Söylediklerine aniden kaşlarını çatıttım. “Ne yaptım ki?”

“Hayatıma girdin. Varlığın için teşekkür ederim.” Dudakları iki yana kıvrıldı. “Her ne kadar her an kafamı kıracak gibi baksan da iyi ki varsın Boncuk.”

Cümleleri hem korkutuyordu hem de iyi hissettiriyordu. Bu adam dengemi bozuyordu.

“Sen de iyi ki varsın Korhan,” dedim.

“Sonunda be!” diye bağırdı. “İlk kez bana iyi bir şey söyledin.”

“Pişman etme insanı. Bir daha söylemem, görürsün.”

“Aman,” dedi gözünü belertip. “Sustum tamam, anı bozmuyorum.”

Bu halleri gözüme aşırı tatlı geliyordu. Hava iyice karardığı için, “Geç oldu, gidelim mi?” diye sordum.

Yanaklarını şişirdi sıkıntıyla. “Biraz daha kalalım. Hem belki öperim seni...”

Gözlerimi kocaman açtım. “Manyak manyak konuşma! Öpemezsin beni.”

Sanki hiç öpmemiş gibi verdiğim tepki onu güldürdü. “Emrediyorum asker, öp beni!”

Yumruğumu koluna geçirdim, kahkaha attı. “Ya Korhan, yapma şunu!”

“Bir şey yapmıyorum Boncuk.”

"Sinir ediyorsun beni ama." Küçük çocuk gibi kaşımı çattım. *Evet, bunu ben yaptım!*

"Hoşuma gidiyorsun ama. Tatlı oluyorsun, sarılasım geliyor."

Bu kez gülmedim. "Gidelim hadi. Merak ederler."

"Sanmıyorum. Ne yapsınlar bizi Allah aşkına?"

"Korhan!" dedim sinirle.

Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam Boncuk, buna da tamam."

Gözlerimi devirdim bir kez daha ve tam gitmek üzereyken Korhan'ın telefonunun sesiyle durdum. Elini cebine attı ve telefonu çıkardı. Ekranı baktığı anda yüzü kasıldı, gerginlikle yutkundu.

"Ne oldu?" Gözleri gerginliğinden bir şey kaybetmeden bana baktı. "Neden gerildin? Baksana şu telefona."

"Sonra bakarım."

Kapatacakken elini tuttum ve izin vermedim. "Bak işte, sonra..." Refleksle ekrana bakmamla kelimelerim boğazımda takıldı, aynı gerginlik tüm bedenimi sardı.

"Alın," dedi kısık sesle.

Elimi kolundan çektim. "Aç hadi, bekletme."

"İste..."

"Aç, Korhan," dedim, sakın tutmaya çalıştığım sesimle. Yüzüme baktı, umursamadığımı sanarak yeşil tuşa bastı ve telefonu kulağına götürmeyip sesi dışarıya verdi. Beklemediğim için afalladım.

"Efendim Esmâ?"

Kızın ismine bile gıcık olmam normal değildi.

"Nasılsın?" dedi Esmâ'nın ince sesi.

Tabii, sen adamı her dakika terslersen ince ve cilveli sesine sinir olursun.

"İyiyim. Bir sorun mu var? Sen beni hiç aramazdın." Konuşurken ben ona bakmasam da bir gözü benim üzerimdeydi.

"Sen de hiç aramadın. Göreve gittiniz, merak ettim sizi ama arayamadım da." Sesi gerçekten merak etmiş gibiydi.

"Şu an görevde değiliz. Birkaç gün sonra gideceğiz." Bunu ona açıklamak için söylememişti; Karam'ı merak edip aradığını, laf almaya çalıştığını fark ettiği için kısaca söylemişti.

"Ha evet, ben gelemedim maalesef," dedi. Sesi neşeliydi. "Sana bir şey diyeceğim."

"Dinliyorum." Aslında hiç de dinlemek istemiyor gibiydi

"İstanbul'a geliyorum. Üniversiteden çağırdılar, gelmem gerekiyormuş."

Kaşlarını anında çattı. *Bundan bize ne? Yani Korhan'a ne?*

Korhan da hemen kaşını çattı. "İyi de nerede kalacaksın?" İlgili sesine hızla başını kaldırıp ona baktım. "Burada kalacak yerin yok."

"Evet, bunun için aradım seni." Üzgün bir sesle konuşuyordu, ben ise hâlâ Korhan'a bakıyordum. "Birkaç günlüğüne sende kalabilir miyim Korhan?" Korhan'ı afallatan, onun evinde kalmak istemesi değildi. Ona ilk kez "abi" dememiş, ismiyle seslenmişti; bu onu şaşırtmış benim ise sinirden boğazımın düğümlenmesine neden olmuştu.

"Korhan, orada mısın?"

Başını iki yana sallayıp kendisine geldi. "Evet, dinliyorum."

"Cevap vermedin," dedi Esmâ kısıp sesle.

Boğazını temizledi, gözlerini benden kaçırdı. "Kalabilirsin, sorun değil."

İşte o an, çatık kaşlarım havalandı ve dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Bunu beklemiyordum. Eskiden sevdiği kadının evinde kalmasına izin vereceğini tahmin etmezdim; hem de bunu, ben duyarken yapmıştı.

"Ya çok teşekkür ederim. Sen olmazsan ne yapardım ben..." dedi sevinçle.

"Teşekkürü gerek yok."

Bu hareketi sinirlerimi zirveye çıkardı; artık kendimi tutamadım ve sırtımı döndüm ona. "Arabadayım ben," dedim. Tırnaklarımı avuç içime geçirirken dudaklarımı hırsıyla ısırıyordum. Gerçekten aptaldım. O da şerefsizin tekiydi! Bana burada resmen aşk itirafı yaparken Esmâ'ya gü-lümsüyordu. Üstelik bana da, "*Ben böyle bir adam mıyım?*" diye ajitasyon yapıyordu.

Evet, tam olarak böyle adamsın!

"Alın," dedi arkamdan, sinirlerimi zıplatan sesiyle. "Kızım, bekle."

"Siktir git Korhan!"

Adımlarımı durdurmadan arabaya yaklaşırken o hızla kolumdan tuttu ve beni kendisine çevirdi. Ateş saçı gözlerim, yeşilin en güzel tonuna kilitlendi. "Nereye?"

"Cehennemin dibine," dedim sinirle. "Gelecek misin?"

"Evet, soru mu bu da?"

"Ya bir siktir git." Kolumu kurtarmaya çalıştım; daha sıkı tuttu.

“Ne biçim konuşuyorsun sen komutanınla?” Kaşlarını çatı.

“Ağzının ortasına yumruğu çakabilirim istersen.” Kesinlikle yapardım.

“Konuşmadan da anlaşılabiriz diyorsun yani?” dedi imayla.

“Seni şu an gebertir, arkama bile bakmadan giderim diyorum!” dedim yüksek sesle.

Yüzünü buruşturdu. “Neden kızdın sen yine?”

“Canım istedi, bir sorun mu var?”

Gözünü devirdi. “İnsan gibi konuşmayı denesek?”

Kaşlarım havalandı, alayla güldüm. “Karşımda insan göremiyorum ki ben...”

“Gerçekten neye kızdığını anlayamıyorum,” dedi sıkıntıyla.

“Korhan...” Burnumdan nefes verdim. “Kolumu bırak ve mümkünse benimle konuşma.”

Kolumu bırakmadı. Aksine, daha sıkı tuttu, beni kendine çekti ve burnun buruna gelmemizi sağladı.

“Bırakmıyorum ve konuşuyorum.”

“Saniyemi almaz seni yere sermem,” dedim.

Dudağı tek yöne kıvrıldı. Ayağını kaldırıp ona tekme atacakken beni arkaya itip arabaya yasladı. Bacaklarımı kendi bacakları arasına aldı, ellerimi başmın üzerinde birleştirerek hareketimi kısıtladı.

“Yapsana,” dedi, yüzüme yaklaşarak. “Yapamıyor musun?”

Dişlerimi sıkıp ondan kurtulmaya çalıştım. “Derdin ne ya senin? Ne istiyorsun benden? Git Esmâyla konuş. Hatta evine çağır. Pardon, onu zaten yaptın az önce,” dedim, küçük bir kahkahayla.

Şaşkınlığı arttı. “Kızı eve atmışım gibi konuşma, manyak.”

“Kız kendisi senin evine atlıyor, manyak! Eskiden âşık olduğun kadını evine çağırıyorsun. Yarım saat önce de beni öpmek istediğini söylüyordum. Hatta dün öptün bile!”

“Bir sakın ol da dinle beni,” dedi, sakın bir sesle.

Sakinliği beni yatıştırmak içindi ama kolay kolay susmayacaktım. “Konuşmak, dinlemek, sesini duymak istemiyorum!”

Yine ondan kurtulmaya çalışınca bu kez bedenini bana yasladı ve burnunun ucu burnuma değecekken durdu. “Kızın burada kimsesi yok. Yardım etmese miydin?”

“Sana ne Korhan, sana ne? Bırak Leyla etsin yardımı, sana ne!”

"Leyla mı? Lan manyak, kız Leyla'nın kocasından hoşlanıyor. Yardımı sadece saçından tutup yolarak yapar, o da hastanede kalmasını sağlar sadece."

"Sen de onu seviyordun!" diye bağırdım. Gözlerine bakınca kısık sesle mırıldandım. "Belki de hâlâ seviyorsun..." Kalbimi acıtmıştı bunu söylemek.

Kaşlarını çattı. "Sevmiyorum," dedi direkt, uzatmadan. "Sevsem zaten sana yaklaşmazdım."

"Bana da yaklaşma." Söylerken bile kalbim her an gidecek diye korkuyla atıyordu.

Başını iki yana salladı, sanki mümkünmüş gibi bedenini tamamen bana bastırıp burnunu burnuma değdirdi. "Yaklaşıyorum. Gitmiyorum. Ve onu da sevmiyorum."

"Neden evine..."

Lafımı bitirmeme izin vermedi. "Kim olsa aynı şeyi yapardı. O genç bir kız ve burada kimsesi yok. Evimde kalmasına izin verdim çünkü ben zaten orada kalmıyorum. Seninle aynı evde kalıyoruz biz, unuttun mu Boncuk?" Başımı iki yana salladım. "Eğer gitmeseydin ve dinleseydin ona abisi olarak yardım ettiğimi söylediğimi de duyardın. Ayrıca birkaç haftaya göreve gidiyoruz, onu görmeyeceğim bile. Anahtarı komşudan alır. Zaten haftada bir eve temizliğe geliyor." Bu sözleri duymak içimi azıcık rahatlattı. "Barıştık mı?" diye sordu, burnunu burnuma sürterek.

"Çocuk gibi küsecek değilim," diye tersledim. "Anlamadığım şu, okul ne alaka? Okuyor muydu ki bu kız?"

"Sordum ben de. Dondurmuştu aslında kaydını ama bir süre önce yeniden başlamak için başvuru yapmış. Onun için çağırmışlar."

"Anladım."

Ellerimi nihayet rahat bıraktı ve avuçlarını arabanın soğuk camına bastırdı, parmak uçlarındaki baskı neredeyse tenime kadar yayıldı. "Anladığına göre artık seni öpebilirim," dedi, sesi alaycı ve davetkâr bir tonla titriyordu.

Başımı hızla iki yana salladım, kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu. "Öpemezsin," diye karşılık verdim, dudaklarım kendi irademin dışında titriyordu; öperse kızgınlığımın yerine tarifsiz bir sıcaklık dolacaktı.

"Duymamayı tercih ediyorum," dedi ve dudaklarını kararlı bir şekilde dudaklarıma bastırdı.

İşte tam da bu kadar şerefsizdi; temasın büyüsunü ve benim karşı koymadığımı bildiği için fırsattan istifade ediyordu. Ve ben, istemeye istemeye, kendimi onun büyüsunüne kaptırıyordum.

Yine dayanamayıp karşılık verdim ona. Elimi nereye koyacağımı bilemeden omuzlarına tutundum; boyu benden biraz uzun olduğu için fazla zorlanmadan dudaklarımı kendi dudaklarıyla buluşturdu. Nefeslerimiz birbirine karıştı; kalbim hızlı hızlı atıyor, her dokunuşunda aklımı yitiriyordum.

Ona bu kez de yenilmem hoşuna gitmiş gibi hafiften gülümsedi ama dudaklarımızı ayırmadı. Elleriyle bir yandan saçlarımı tutarken beni kendine biraz daha çekti. Dilini ağzımın içine ittiğinde gözlerimi kapattım; zaman adeta durdu ve tüm dünya sadece ikimizden ibaretmiş gibi oldu.

Birini ilk öpüşüm değildi ama yine de kalbimin ilk kez bu kadar hızlı attığını hissediyordum. Onun için de ilk olmadığını, deneyimli hareketlerinden anlıyordum.

“Şu an evde olmak vardı ya...” diye mırıldandı, hafifçe geriye çekilerek. Sesi sessiz ama bir o kadar da kışkırtıcıydı.

“Bundan ileriye gitmeyeceğimizi ikimiz de biliyoruz,” dedim kısıp bir sesle, dudaklarımı hafifçe aralarken kalbimin içindeki fırtınayı bastırmaya çalışıyordum. Ama biliyordum ki biz ne kadar kararlı olsak da aramızdaki elektrik kesilmezdi.

“O nedenmiş?” diye sordu, merak dolu bir sesle.

“Sınırlar, komutanım. Sınırlar,” dedim sözcükleri bastırarak; kalbimin ritmiyle kelimelerin hızını dengelemeye çalışır gibi.

“Öyle mi?” Tek kaşını havaya kaldırdı ve alaycı bir sırıtmayla bana baktı. “Şimdi bu sınırları siksem ne olur en fazla?”

Bile bile karşı koymaya çalıştım. “Bence bunu bilmek istemezsin.”

Dudaklarını büktü ama gözlerindeki kıvılcım her şeyi ele veriyordu. “Haklısın.” Saçındaki elini nazikçe çekti ve beni arka kapıya doğru sürükledi; saniyeler içinde kapıyı açtı. “Yaşamaya ne dersin?”

Gözlerimi kapıdan çekip şaşkınlıkla ona baktım. “Burada? Arabada?”

“Ha yani sorun bir şey yapmamız değil de arabada yapmamız öyle mi?”

Tabii ki sorun ikisi de değildi.

İstemiyor değildim, sadece sonrasında yalnız kalmaktan korkuyordum ama bu düşüncelerim ısrarcı olmadı; durumu kabullenirken mırıldandım. “Bir sorun görmüyorum ben ortada.”

Bunu bir onay gibi kabul etti; elini belime sardı, beni arabadan uzaklaştırdı ve kapıyı tamamen açtı.

“Sen bayağı ciddisin?” dedim gözlerimi kırpıştırarak. Kalbimin hızını bastırmaya çalıştım.

“Hangi konuda?” dedi, kaşlarını kaldırıp alaycı bir şekilde bakarken. İçimde hem tedirginlik hem de çekim dalgaları birbirine karıştı.

“Sevişecek miyiz?” diye sordum, sesim hem meraklı hem de biraz kıskırtıcıydı.

“Sen fazla uçtun.” Gür kahkahası kalbimi ürpertti. “Fazla ileri gitmeyeceğiz, merak etme.”

“Tüh, bu hiç iyi olmadı.” Sahte bir üzüntüyle dudaklarımı büktüm.

Beni kollarının arasından çıkarıp arabanın içine itti; sırtım koltuğa değdiği anda, üzerime yerleşmesi saniyeler sürmemişti bile. Tenimiz birbirine değdiğinde bir elektrik akımı geçti, nefeslerimiz karıştı birbirine.

“Çok terbiyesizsin,” dedi, sesi hem alaycı hem de kıpır kıpırdı. “Leyla bozdu seni de sonunda.”

“Bu konuda Leyla’ya meydan okurum ben komutanım.”

“Öyle mi?” Başımı salladı, yüzünü yüzüme yaklaştırdı; nefesi dudaklarıma değiyordu ve kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu. “Marifetlerini görelim o zaman,” dedi, alaycı bir tavırla ama gözlerindeki parıltı bambaşka bir oyun peşinde olduğunun ipucunu veriyordu.

“Bu kez emretmeyecek misin?” Elimi hafif sakallı yüzüne götürdüm, parmaklarımın ucuyla nazikçe dokundum.

“Edeyim mi?” Dudaklarındaki kıvrım yumuşak bir tehdit gibiydi.

Parmaklarımın tersi yüzüne sürtündü, ellerim boynuna dolanırken tatlı bir cesaretle fısıldadım. “Et bakalım.”

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi; bu kez rol değişmişti, tutkuyu tamamen hissettirerek, “Bu kez sevgilin olarak emrediyorum: Öp beni!” dedi, sesi titrek bir kararlılık ve oyun dolu bir arzuyla birleşmişti.

Söylediği kelimayı duyar duymaz hızla gözlerine baktım. “Ne?” dedim yutkunarak. “Biz... Sevgili değiliz ki?”

Kaşını çattı, bakışlarıyla beni sorguluyor ama aynı zamanda bir oyun peşindeydi. “Öyle mi?” Başımı salladım, kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu. “O zaman ilk şeyi yapalım; emrediyorum, benimle sevgili olacaksın Asker!”

Söylediği bu cümleye başımı geriye atıp kahkaha attım, içimde hem şaşkınlık hem de heyecan birden patladı. “Emredersiniz komutanım.”

“Şimdi öpebilirsin sevgilini,” dedi, gözlerinde yanan kıvılcımlar arasında bir meydan okuma vardı.

Dudaklarım onun dudaklarına değdiği anda aramızdaki elektrik adeta kıvılcımlar saçıyordu. Hatta biraz daha ileri gidebiliriz; bu konuda hiçbir sorun görmüyordum, kalbim beni cesarete çağırıyordu.

Küçük bir öpücükle başladık ama kısa sürede kendimizi kaybettik; dudaklarımız, ellerimiz ve bakışlarımız birbirimizi sınırları zorlayacak kadar kışkırttı. Neredeyse boğulacak gibi çıkan nefeslerini duymak bile aklımı başımdan alıyordu; titreyen seslerimiz, kalbimi deli gibi çarptırıyor, biraz daha ileri gidip aklımı tamamen yitirmeme ramak bırakıyordu.

Öyle bir hale gelmiştik ki daha önce, “*Fazla ileri gitmeyeceğiz,*” diye kararlaştırdığımız cümleyi tamamen unutmuş, birbirimizi olabildiğince ileri götürmek için çabalıyorduk.

Dudaklarının boynuma bırakacağı izlerin farkındaydım. Ki zaten onun boynunda benim tırnak izlerim fazlasıyla belirgindi. Umurumda mıydı bu? Tabii ki hayır. Aksine, onun bunun farkında olması ve bundan zevk alması beni daha da kışkırtıyor, ellerimi ve dudaklarımı daha cesur kılıyordu. Her hareketimiz, birbirimizi daha fazla tahrik etmek ve sınırları zorlamak üzerine kurulmuş bir dansa dönüşmüştü.

Bizi durduran şey ise durmadan çalan telefon ve gelen acil toplantı haberi oldu. Dudaklarımız birbirinden ayrıldı, nefeslerimiz hâlâ hızlı; kafamız ise karmakarışık.

İkimiz de şaşkın şaşkın birbirimize bakıyorduk; gözlerimizde hem hayal kırıklığı hem de bitmek bilmeyen bir arzu vardı. Zaten bir günümüz sakın geçse öbür gün taş yağardı başımıza!

Birbirimize bakıp istemsiz bir kahkaha attık; arabadaki gerginlik yerini bir anlığına sessiz bir anlaşılmaya bırakmıştı. Ertelenen tutku, sadece bir sonraki buluşmamız için biriktirilmişti.

LEYLA İZEM TÜRKER

Salonun içinde keskin bir sessizlik hâkimdi. Karam, ellerini beline koymuş, odada bir ileri bir geri yürüyordu. Bütün tim buradaydı. Kimse tek kelime etmeye yanaşmıyordu. Karam düşünürken kimse onun aklım karıştırmaya cesaret edemezdi.

Gözüm sehpa kaydığı anda nefesim kesildi.

Yan yana dizilmiş sekiz kurşun...

Ve kimden geldiği belli olmayan küçük bir not...

Timin her bir üyesinin odasına da kurşun bırakılmıştı. Ve sonra, sanki hiç var olmamışlar gibi iz bırakmadan kaybolmuşlardı. Fakat en tuhafı şuydu: Timin her üyesine bir kurşun yollanırken bize de yalnızca bir tane bırakılmıştı. Birimizi es geçmişlerdi. Neden? Ne anlama geliyordu? Anlamıyordum. Artık hiçbir şeyi anlamıyordum.

“Komutanım, başınız dönmedi mi?” diye sordu Dağhan, çekinerek. Karam’ın adımları anında durdu. Sert bakışlarını Dağhan’a çevirdi. Dağhan ellerini havaya kaldırıp geri çekildi. “Özür dilerim komutanım.”

“Komutanım...” diye söze giren bu kez Güneş’ti. “İki saattir buradayız. Hâlâ bir şey bulamadınız mı?”

“Sence bulsam böylece dolanır mıyım burada Güneş?!”

Ortalık karışmak üzereydi. Gerginlik artıyordu. Daha fazla yükselmekten söze atladım hemen. “Düğünde Serdar yanımıza gelmişti ya... Hediye falan bir şeylerden bahsetmişti. Acaba o yapmış olabilir mi?”

“Kendisi yapmaz,” dedi Korhan soğuk bir sesle. “İtlerine yaptırır.” Başını bana çevirip ceketini çıkararak bir kenara fırlattı.

“Bu evde kamera yok mu?”

Kadir abinin sorusuyla derin nefes aldı Karam. “Yarın halledecektim o işi.”

“Kameralar olsa ne olacak? Bir şey yapamıyoruz, görev gizliliği var. Tek bir yanlıştta biteriz,” dedi Zafer.

Uraz, gözlerini kısıp etrafı taradı. “Eve sizden başka biri girdi mi peki?”

“Mobilyaları yerleştirirken adamlar gelmişti,” dedi Karam, duraksadı. “Siktir, onların arasına karışıp sızmış da olabilirler.”

“Onu bulsam parçalardım!” diye patladı Alin. Ben de aynı şeyi yapmak isterdim.

Etrafa tanıdık olmayan bir ses yayılınca Güneş cebinden küçük bir telefon çıkardı ve, “Başkan arıyor,” dedi.

Karam yanıma oturdu; başıyla Güneş’e telefonu açması için işaret etti. Güneş telefonu açarak kabaca ortaya bıraktı.

Karam’ın gerginliğini iliklerime kadar hissediyordum. Aynı gerginlikle, “Başkanım,” dedi.

“Türker, herkes tam mı?”

"Herkes burada başkanım."

"Leyla?"

İsmimi duyunca telefona baktım. "Buradayım başkanım."

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Yunis Bilgiç, "Olayı baştan anlatın, nasıl buldunuz kurşunu?" diye sordu.

Şu an, tam da şu an, *kocam gelinliğimi çıkarırken ben gördüm* deyip de telefondaki adamı deli edebilirdim. Bunu yapmak istiyordum fakat sustum.

"Leyla gördü ilk. Sonra da bana gösterdi," diyerek kısa bir açıklama yaptı Karam.

Yunis Bilgiç'in telefonun arkasından kendisini kemiren bir kurt gibi olduğunu biliyordum. Çocukluğumda beni kimseyle paylaşmayan babam, şimdi kendi elleriyle ateşi ve barutu aynı eve göndermişti. "Leyla, tek miydin odada kızım? Korktun mu?" Aslında umurunda olan benim korkup korkmamam değildi.

Dudaklarım alaycı bir çizgiyle iki yana kıvrıldı. Başımı çevirip Karam'a baktım, "Hayır başkanım," dedim. "Kocamlaydım." Karam şaşkın gözlerle bana bakarken omuz silktim ve tekrar önüme döndüm.

Kadir abi ağzı açık bize bakarken Güneş, Alin ve Korhan kıkırdadı.

Yunis Bilgiç tam iki dakika sustu. Bu suskunluğu, içimde gülme isteği uyandırıyordu. Eğer baba-kız gibi olsaydık muhtemelen Karam'la kavga ederdi.

Nihayet boğazını temizleyip, "Kurşun herkese mi geldi?" diye sordu.

"Herkes ayrı ayrı yollamışlar ama bize bir tane bırakmışlar," diye cevapladım. "Tek kurşun var bizde. Aynı şekilde not da sadece bizde var."

Bir kez daha sessizlik oldu ve bu sessizlik beni ürpertti. "Tek mi?"

Kaşımı hafif çattım. "Bunun bir anlamı mı var?"

"Muhtemelen. Ya da ikinizden birine bırakmışlar."

"Hayır," dedi Yunis Bilgiç, Alin'in sözünü sert bir biçimde keserek. "Tek kurşunun anlamı var."

"Nedir?" diye sordu Karam. Sesi, derin bir kuyudan gelen fısıltı gibiydi.

Ağır ağır nefes aldı. "Tek kurşun ikinizi simgeleyen bir şey onlar için," dedi. "Birinizin eli ile diğerinizi bitirecekler. Leyla biterse Karam da biter. Karam biterse Leyla da biter. Tek kurşun ikinizden birini gösteriyor. Sizi, kendi elinizle bitirecekler..."

Sözleri, bir zehir gibi işledi içime. Gözlerim dehşetle açılırken refleksle Karam'a döndüm. Gözbebekleri titriyordu; korkusunu saklamaya çalışıyor ama dudaklarının kenarındaki titreme onu ele veriyordu. Yutkundu, nefesini dengelemeye çalıştı ama başaramadı. Gerginliği, damarlarından yükselen bir ateş gibi yüzüne vurmuştu. Benim korkumla onun gerginliği aynı odada birbirine dolanmış iki fırtına gibiydi.

"Yarın gece, gizli evde bekleyeceğim hepinizi. Artık her şeyi konuşmanın zamanı geldi."

Ve telefonu kapattı.

"Hasiktir!" dedi Kadir abi. "Bunların yedi ceddini sikeyim ben."

"Komutanım, ne yapacağız?" diye sordu Güneş. "Bir yolu olmalı. Di-bimize kadar girmişler."

"Emir gelmeden bir şey yapamayız. Zaten başımız belada," diye mırıldandı.

"Leyla'nın bir an önce kendini korumayı öğrenmesi lazım," dedi Alin.

Profesyonel bir ders almam lazımdı evet. Bunun için de, "Yunis Bilgiç'le konuşurum bunu," dedim. Artık ona ismiyle seslenmeme takılmıyorlardı.

"Her biriniz dikkatli olun. Evden fazla çıkmayın, bir kurşun vakası daha istemiyorum!" diye uyardı herkesi Karam.

"Biz evden çıkmıyoruz," dedi Kadir abi. Ardından Korhan'la Alin'e baktı. "Bunları da evde bulamıyoruz."

İkisi de gerilirken Karam kaşlarını çatı. "Nereye gidiyorsunuz siz?"

"Hiçbir yere komutanım," dedi Korhan.

"Buralardaydık komutanım."

Gözlerimi kısıp Alin'e baktım. Yüzü, duygusuz bir maskeye bürünmüş-tü; bakışları bomboş, sanki dünyadan tamamen kopmuş gibiydi.

Korhan ise huzursuzca nefes alıp veriyordu; gömleğinin yakasını çekiştirirken parmakları titriyordu.

Refleks olarak başımı hafifçe eğip boynuna baktım ve gözlerim istemsizce büyüdü. "Oha..."

"Ne oldu?" dediler bir ağızdan. Tüm bakışlar üzerimdeydi ama ben kimseye bakmadım. Gözlerim hâlâ Korhan'ın boynundaydı.

"Leyla, iyi misin sen?"

"Garibim, o kadar şey yaşadı, sonunda delirdi," diye mırıldandı Zafer, alayla Kadir abiye dönüp.

"Korhan..." Yeşil gözleri şaşkın şaşkın bakıyordu bana.

"Neden öyle bakıyorsun bana?"

Çenemi hafifçe kaldırıp boynunu işaret ettim. "Boynuna... Ne oldu?"

Herkesin bakışları Korhan'ın boynuna kaydı. Şaşkın bakışlara dayanamayıp boynunu kapattı.

"Oğlum, bu ne hal?" dedi Karam şaşkınlıkla.

"Komutanım..." Korhan duraksadı, düşünür gibi oldu. "Kedi yaptı."

"Kedi mi?"

"Tirmaladı mı?" diye sordu Güneş.

Korhan başını hızla salladı. "Evet evet!"

Dudaklarım istemsizce iki yana kıvrılırken Alin'e baktım. Konuşmaları ifadesiz bir yüzle izliyordu. O izlerin kime ait olduğunu adım gibi biliyordum. Alin'di. Bir istihbaratçı olarak kendini gizlemekte ustaydı; yüzünden tek bir duygu bile okunmuyordu.

"Kediye ne yapınız da böyle yaptı, komutanım?" diye sordu Dağhan.

"Hiç de iyi şeyler yapmamış," diye mırıldandım. Ardından Korhan'a dönüp gülümsedim. "Koriş, ben kedileri çok severim, biliyor musun?"

"Hmm, bilirim."

Başımı hafifçe sallayıp dudak büktüm. "Ama hırçın olurlar. Bir dahaki-ne dikkat etsen iyi olur."

Bu konu hakkında uzun uzun dedikodu yapabilirdim ama ortam pek uygun değildi. Yine de bunu aklımın bir köşesine not ettim. Alin ile Korhan'a imalı bir bakış atıp gülümsedim.

Bembeyaz tavana diktiğim gözlerim, göz kapaklarımın ağırlığına rağmen kapanmıyordu. Sabaha karşı duyulan sessizlikte, zihnimdeki sesler uyumama izin vermemişti. Ne kadar süre böyle hareketsiz kaldım, bilmiyorum. Ama bir an bile uykuya dalmış değildim. Aklımın içindeki kargaşa, her zamanki gibi uykuyu benden çalıyordu.

Sonunda daha fazla dayanamadım, yataktan kalktım ve kendimi banyoya attım. Su, omuzlarımdan aşağı dökülürken kafamın içindeki düşünceler de akıp gider gibi geldi. Duşun buharı aynada hafif bir pus

bıraktığında yüzümü görebilmek için elimi aynanın soğuk camında gezdirdim. Gözlerim, yenilik arayışına çıkarak yüzümde gezindi. Saçlarımın rengini değiştirmek fikri belirdi aklımda. Belki kahverengi belki siyah... Kendimi bile şaşırtacak bir karar verebilirdim.

Anneme benzemezdin böylece.

Banyodan çıkar çıkmaz hemen üzerimi giyinip odadan çıktım. Buruma çok güzel kokular geldiğinde, gözümü kısıp mutfağa taraf gittim. İçeriye girmeden mutfağa göz attım ve Karam'ın yumurtalı ekmek kızarttığını görüp güldüm. Parmak uçlarımda yavaş yavaş yanına gidip aniden, "Bööö!" diye bağırdım. Ben irkilmesini beklerken o, sadece omzunun üzerinden bana baktı.

"Oradan bakınca senin böö diye bağırmana korkacak gibi mi görünüyorum?"

Dudak büküp, "Günaydın," dedim.

Gülüp önüne döndü. "Sana da günaydın."

Tamamen yanına gittiğimde, kafamı uzatıp ne yaptığına baktım. Fazla acıktığım için masanın üzerindeki çilek reçelini önüme çekip sandalyeye oturdum. "Ben acıktım, seni bekleyemem."

Ekmekleri masaya bırakıp karşıma oturdu. Ben çilek reçelini kızarttığı ekmeğin üzerine sürdüğümde, o da çayımızı dolduruyordu bardağa. "Uyuyabildin mi?"

"Hayır. Düşünmekten uyumaya zaman kalmıyor."

"Akşam babanın yanına gideceğiz," dedi çayından bir yudum alıp.

Ağızımdaki ekmeği çiğneyip yutarken devam ettirmesi için, "Yani?" dedim kaşımı havalandırıp. Düğünümüzün sabahında konuştuğumuz bu konular bize garip gelmiyordu.

"Biraz konuşsanız; ikiniz..."

"Bana uyar... Ona, kocam gelinliğimi çıkarırken kurşunları gördüm dersem kalbine iner mi sence?"

"Önce beni gebertir, sonra kalpten gider."

"O zaman bu düşüncemden vazgeçmeliyim, daha ilk günden dul kalmak istemiyorum çünkü." Ekmeğimden biraz daha ısırıldığında bu kez elimi ona doğru uzattım. Bana çatık kaşlarla baktığında, "Alsana," dedim ve hafifçe öne uzandım masanın üzerinden. Önce bana baktı, sonra ısırıldığım ekmeğe. Uzanıp tam da benim ısırıldığım yerden kocaman bir parça aldı.

"Babanla konuşmamakta kararlı mısınız?"

Gülüp geriye çekildim. "Şimdi kocamcım," dedim, ekmeği tabağıma bırakırken, "bana asla şunu yap, bunu yap deme. Çünkü yapmam." Kaşlarını kaldırıp indirdim.

Derin ve uzun bir nefes aldı. "Tamam, nasıl istersen öyle olsun."

Ona kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdim, ekmeğimi uzattım yeniden. "Sen ye, ben doydum."

Kaşlarını çatı. "Bir şey yemedin, nasıl doydun?"

Tabağıyı öne itip, çilek reçelini karşıma çektim, elime küçük kaşığı aldım. "Ben bunu yiyeceğim."

"Reçel sever misin?"

Başımı salladım gülererek. "Reçel, muzlu rulo pasta ve kocam!"

"Sen adamı delirtirsin." İçten bir gülümseme sundu benim küçük iç çekişimi fark etmeden.

"Ama ben ne yaptım ki kocamcım?"

Bana ayak uydurup, "Çayını iç, karımcım," dedi.

Boğazımdan geçen çayın bıraktığı o sıcaklık, Karam'ın, "Karım," diye seslenişiyle adeta buz kesti. Öksürüklerimin arasına şaşkınlığım karıştı. Çay bardağını masaya bırakmaya çalışırken ellerimin titrediğini hissettim. Gözlerim ona kaydı; yüzünde tatlı bir gülüşle beni izliyordu.

Telefon çalmaya başladığında irkildim. Elime alıp ekrana baktım, bir yandan kendimi toparlamaya çalışırken titreyen bir sesle, "Efendim?" dedim.

"Günaydın kızım." Annemin neşeli sesi, benim heyecanımı yok etti anında.

"Günaydın anne." Sesim hep olduğu gibi soğuktu. "Sabah sabah hayırdır?"

"Seni özledim." Gözlerimi açıp şaşkın şaşkın baktım uzaklaştırdığım telefonun ekranına.

"Sen, beni aradığına emin misin? Benim, Leyla. Hani o yıllarca görme-sen aklına gelmeyecek olan kızın..." Karam'ın bana bakmadan kahvaltısını yapıyor olması içimi rahatlatı.

"Gerçekten özledim seni."

"Yani?" dedim yine soğuk sesle.

"Akşam bize gelsenize," dedi soğukluğuma takılmadan.

Avuç içimi alnıma vurdum sertçe. "Anne, biz daha yeni evlendik farkında mısın?" Farkındaydı ve sırf bu yüzdendi bu telaşı. Karam bu kez bana baktığında telefonun sesini hoparlöre verip masaya bıraktım ve reçeli yemeye devam ettim.

"E kızım ne olacak? Misafirlige geliyorsunuz işte."

Annem sustuğu zaman, arkadan Önder'in sesini duydum. "Hadi İzem, kırma anneni. Akşam birlikte olalım." Ben kaşımı çattığımda Karam dikkatlice dinliyordu Önder'i. "Gelecek misiniz?"

Tek başıma karar veremeyeceğim için tam karşımda oturan kocama baktım. Başını sallayarak bana onay verdi. Ondan aldığım onayla, "Geliriz," dedim. "Kenan'ı da özledim zaten."

"Güzel," dedi annem sevinçle. "Akşam görüşürüz. Arslan'a selam söyle."

Gözlerimi devirip çağrıyı sonlandırdığımda telefonu masaya attım. "Neden çağırıyorlar bizi?"

"Önder'in planı olabilir."

"Ya da annemin." Karam ayağa kalktığında bana sorgulayıcı bakış attı. Ben de ayaklanıp tabağımı lavaboya bıraktım ve çıkıp mutfak tezgâhına oturdum. "Birlikte zaman geçirmemizi engellemeye çalışıyor."

Kirli tabaklarla ilgilenirken, "Annen evli olduğumuzun farkında mı?" diye sordu.

"Farkında olduğu için yapıyor. Seninle olmamı istemiyor."

Yarım bir gülüş belirdi yüzünde. "Peki ya bu bizim ne kadar umurumuzda?"

"Benim hiç umurumda değil. Seninle mutluyum, kocamcım."

Tabakları bırakıp yanıma geldi. Karşımda durduğunda ellerini mutfak tezgâhına yasladı ve beni yavaşça kollarının arasına aldı. Kalbim aniden hızlandı, yutkundum. "Ben senin kocanım, değil mi?" dedi gözlerime bakarak. Başımı sessizce salladım. "Bir kadın kocasından bir şey saklar mı?" Bu kez başımı iki yana salladım. Başını bana yaklaştırdığında içimde beklediğim o isteği hissettim. Dudaklarının dudaklarımla temas etmesini istiyordum. Evet evet, bunu istiyordum. "Peki ya sen benden neden bir şeyler saklıyorsun, karıcığım?"

Önce dudaklarına baktım, sonra gözlerine. "Neyi saklıyorum?"

Elini yavaşça kaldırıp nemli saçlarıma parmaklarını dolaştırdı. Gözlerimi kapattım; kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Bana biraz daha yaklaştı, nefesimizi birbirimize karıştırdı. "Alin ve Korhan'ın arasında ne var?"

Gözlerimi açtım. "Ne var?"

"Sana soruyorum ben de. Ne var?" Elini saçımdan çekmiş, hafifçe yanağıma dokunduruyordu.

Dudaklarımı ıslattığımda bu kez o bakıyordu dudaklarıma. "Öpüşmüşler," dedim aniden.

Gözleri hızla gözlerimi buldu. Siyah bakışları açıldı. "Öpüşmüşler mi?"

"Hıhı," diye cevap verdim.

"Nasıl?"

Omuz silktim. "Senin beni öptüğün gibi."

Yutkundu. "Sevgililer mi?"

Bilmediğim için dudak büktüm. Bana gülümsedi. Yanağımdaki elini çekip belimden kavradı. Dudağını yanağıma bastırduğunda gözlerim kocaman açıldı. Beni mutfak tezgâhından indirdi. Ellerimi göğsüne koyduğumda hâlâ benden uzaklaşmamıştı. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı; sıcak nefesini hissedip yutkundum.

"Teşekkür ederim karıcığım. Bu meseleyle ilgileneceğim ben," dedi ve yavaşça geri çekildi.

Hasiktir! Beni kullanmıştı!

Mutfaktan çıkarken, "Şerefsiz!" diye bağırdım arkasından. "Boşayacağım seni!"

"Boşayamazsın," dedi uzatarak.

Yerimde tepinip zırladım. İçimdeki öfke, dudaklarımı titretirken kalbim delicesine çarpıyordu.

Alin ve Korhan... Kendinize mezar kazmaya başlasanız iyi edersiniz!

"Ya Karam," dedim sesim titreyerek.

Dinlemedi. Arabanın kapısını açıp indi. Tırnaklarımı avucuma geçirdim, başımı koltuğa yaslayıp vurdum. İçimde biriken öfke boğazımda düğüm düğüm oldu.

Evin içinde köşe bucak peşinden koşmuş, Alin ve Korhan'a bir şey demenmesi için dil dökmüştüm. Ama o, beni işitmek istemiyordu.

Arabanın kapısını açtım. Serin hava, içimdeki ateşi biraz olsun yatıştırmıştı. Yanına vardım hemen. "Karam," dedim, sesim neredeyse fısıltıya dönmüştü.

“Hayır Nar.” Ne isteyeceğimi çoktan anlamıştı.

Öfkem kabardı. “Seni boşayacağım! Gerçekten boşayacağım!” diye çıkıştım.

Yüzünü bana çevirdiğinde gözleri gözlerimi yakaladı. Ardından dudaklarına o kaçınılmaz gülümseme yayıldı. “Boşarsın karıcığım. İstersen şimdi üç kez *boş ol* de, kurtul benden,” dedi, alaycı bir rahatlıkla.

Kaşlarım çatıldı. Benimle oyun oynuyordu. “Yemin ederim üç gün susarım. Tek kelime etmem,” dedim. Bakışları *keşke* der gibiydi.

Tam o anda kapı açıldı. “Hoş geldiniz efendim,” dedi Hayat neşeyle.

“Hoş bulduk,” dedim, adımlarımı ağırlaştırıp içeri girdim. “Neredeler?”

“Salondalar.”

Başımı salladım. Salona doğru yürürken Karam’a yan gözle baktım.

“Kendini kontrol edebilecek misin?” dedi.

Dudaklarımda küçümseyen bir gülümseme belirdi. “Üzerine atlamak konusunda mı? Bilmiyorum... Denerim.”

Salona girdiğimizde annemle Önder koltukta oturuyordu. Annem beni görür görmez yerinden fırladı, sanki yıllardır görmemiş gibi sarıldı. “Hoş geldin kızım,” dedi. *Buram buram samimiyetsizlik kokuyorsun anne.*

Ben de sarıldım ama onun kadar sıkı değildi. “Hoş buldum,” dedim kısıp bir sesle.

Önder önce Karam’la tokalaştı; mesafeli, ölçülü bir selamlaşmaydı bu. Ardından bana dönüp sarıldı. “Nasılsın kızım?”

Kısa bir temas oldu, hemen geri çekildim. “İyiyim,” dedim gülümseyerek. Ona karşı hiçbir zaman soğuk olmamıştım. Şimdi öyle görünmek şüphe uyandırırdı.

“Hadi, geçelim yemeğe,” dedi annem.

Evimde, kocamla oturup keyfimize bakmak varken neden buradayım? Neden Allah’ım, neden?

Masaya geçtiğimizde içimde huzursuzluk dolaşıyordu. Ellerim masada kenetlenmişti. Karam ise sakin, neredeyse keyifliydi. Oysa benim için bu havayı solumak bile ağır geliyordu.

“Eee, daha ne kadar İstanbul’da olacaksınız?” diye sordu annem, sesini neşeli tutmaya çalışarak.

“Bir süre buradayız,” dedi Karam, umursamaz bir tonda.

“Kızım... Karam göreve gidince ne yapacaksın sen? Tek başına kalabilecek misin?”

"Ben zaten hep tektim ki anne. Sorun yok." Sözlerim kırgınlığımı saklamaya yetmiyordu.

"Sen burada kal, olmaz mı?" diye bir teklifte bulundu Önder.

Karam'ın kaşları anında çatıldı. "Karımın yeri benim yanımdır." Bu cevabı beklemiyordum, bir an irkildim ciddiyetinden. "Benim görevim olunca kendi işine dönecek," dedi sert bir tonla. "Onun bir mesleği var, Önder Bey. Unuttunuz mu?" Öfkelendiğini, sesindeki titremeden anlamıştım.

"Sen mesleğini bıraksana," diye fısıldadı, gözlerini kısarak.

Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. Annem telaşla araya girdi kocasını uyar-
mak için. "Önder, kapat konuyu."

Önder'in geri adım atma gibi bir niyeti yoktu. "Eğer İzem'i bu kadar seviyorsan mesleğini..."

"Siz ne hakla benim sevgimi sorguluyorsunuz?" Sesini öyle yükseltti ki irkilmemek elde değildi. "Ne mesleğimi bırakırım ne de karımı. Bu kadar çok istiyorsanız eğer, siz bir seçim yapın." Başını hafifçe sağ omzuna doğru eğdi, gözlerini kısıtı. "Bir seçim sunulsa size... Hangisini seçerdiniz?"

Onun ne ima ettiğini ben elbette ki biliyordum. Yıllar önce kendisine de aynı seçim sunulmuştu: ya oğlunu seçecekti ya da beni. Ve o, hiç düşünmeden oğlunu seçmişti. Beni onların önüne, yabancıların hükmüne bırakmıştı.

Önder'in yüzünden kan çekildi. İmayı tam anlamasa da zihnindeki tek şey, kendi hatırladığı seçim ihtimaliydi. Gözleri irkilerek bana döndü, dudakları aralandı, boğazından zorlukla bir yutkunma sesi geldi.

Annemin sesi, ipi kopmuş bir gemiyi yana çekmeye çalışan ince bir halat gibiydi. "Biraz sakın olun. Aniden neden yükseldiniz ki?"

Önder sandalyesini sertçe geri itti, masadaki telefonuna uzandı. Parmaklarıyla cihazı kavradığında, sanki kurtuluşu bulmuş gibiydi. "Benim bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Gelirim birazdan." Sanki ortamı geren o değilmiş gibi ardına bile bakmadan çekip gitti.

Annem bana döndü, yüzüne zoraki bir tebessüm kondurdu. Gözlerindeki utancı saklamaya çalışıyordu. *Annem ve utanmak? Olacak şey değil.* "Karam, sen Önder'e takılma. İzem'i çok sever o. Kenan'dan ayırmadı hiçbir zaman."

Kahkaham boğazımda düğümlendi.

Yaa, ne demezsin...

“Önceden Şırnak’ta olmasını istiyordu,” dedi annem, bakışlarını kısa bir süreliğine benden kaçırarak. “Ama seninle evlenince...” Yutkundu, sonra hızlıca ekledi. “Sizin her anınız tehlike. İzem’in başına bir şey gelmesinden korkuyor. Tabii ben de.”

“Buna şüphem yok.” Sözleri soğuktu, sınırları net çiziyordu. “Leyla sizin kızınız ise benim de eşim. Biz evlendik; her ne kadar kabul etmek istemeseniz de bu böyle. Ama bir şeyi bilmenizi isterim...” Anneme uzun, dikkatli bir bakış attı. “Ben ne vatanımdan vazgeçerim ne de Leyla’dan. Karşıma bir seçim sunulsa eğer, ilk vazgeçeceğim kişi kendim olurum. Emin olun, kızınıza gelebilecek her zararın önünde dururum ama saçının tek bir teline zarar gelmesine izin vermem. Umarım beni anlamışsınızdır ve bir daha bu konu açılmaz.”

Boynumda bir sıcaklık, göğsümde bir kelebek sürüsü hissettim; gülümsemenin dudaklarıma yerleştiği an midemde yine aynı karışık heyecan ve korku belirdi.

Annem başını ağır ağır salladı. “Anlıyorum seni. Önder ile de konuşacağım, bir daha bu konuyu açmaz o da emin ol.”

Annemin bana melek gibi davranışları içimde derin bir huzursuzluk uyandırıyor. Bu kadar yumuşak, bu kadar anlayışlı olması... Tuhaftı. Normalde böyle bir kavgayı ya görmezlikten gelir ya da birkaç sert sözle ortamı iyice alevlendirirdi. Fakat şu an bambaşkaydı. Sessizdi, ölçülüydü, hatta neredeyse... Nazikti. Ne yapmaya çalıştığını, neyin peşinde olduğunu kestiremiyordum. Bu bilinmezlik içimi kemiriyordu. Ya gerçekten değişmişti ya da...

Kesinlikle bir planı vardı.

Boğazımı temizleyerek dikkatleri üzerime çektim. “Bir lavaboya gidip geliyorum,” dedim. Karam’a kısa bir gülümseme fırlattım, sandalyeden kalktım ve salondan çıktım.

Adımlarımı yavaşça asansöre doğru yönlendirdim; dördüncü kata çıkarken aslında lavaboya gitmiyordum. Önder’in kiminle konuştuğunu duymak, benim için nefes almak kadar acildi.

Asansörden inip koridorda ilerledim; çalışma odasına yaklaştığımda kapının aralık bırakıldığını gördüm. Önder’i görmemiş olsam da sesi netti. “Sana diyorum, bu adam bu kıza âşık ve bırakmaz diye. Üzerine gittim, mesleğini bırak dedim ama nafile. Ne İzem’den vazgeçer ne de mesleğinden.” Dudaklarımı sıkıca kapattım, nefesimi tutar gibi. “Bilmiyorum. Askerliğini yakabilirsin, bu senin için iki dakikalık bir iş. Paus’a söylersen o da bu fikri mantıklı bulacaktır.” Kalbim geçici bir süre için hızlandı.

Ardından gelen ses daha yumuşak daha tedbirliydi. "Serdar, İzem'e zarar vermeyeceksin. Bana söz verdin." Önder'in tonu kazandığı sakinlikle bir çeşit yalvarışa dönüştü. "O tek kurşun neydi peki? Bana, sadece yüzbaşıyla uğraşacağını söyledin. İzem'in başı zaten yeterince belada. Örgütün tüm senetlerinde imzası var, başka nasıl zarar verebilirsin ki ona?"

Bir ağın örülü olduğu yerlere dibimizden bağlanmıştık. Geçmişin ve bugünün suç ortaklığı yüzüme soğuk bir nefes gibi çarptı. "Bilmiyorum," dedi belirsizlikle. "Görev emri gelince Silopi'ye gideceklermiş. Orada işini bitirebilirsin."

"Siktir!" Karam'a karşı bir plan kuruyorlardı; ben duymasam onu öldüreceklerdi.

"Paus'la Silopi'de toplantınız yok muydu? O zamana denk getirebilirsen hallet... Sakin ol artık. Sik kafalı, daha ne kadar bekleyeceksin? Adamı bağımlı yaptınız; aylarca elinizde tuttunuz. Etmediğiniz işkence kalmadı. Kurtuldu işte! Hatta şu an evimde." Sesinde hem öfke hem de korku vardı. "Bilmiyorum..." diyerek iç çekti. "Hangisini soruyorsun, silah teslimatını mı? Onu hallettim. Azerbaycan'dan gelen bir tırda olacak... Hayır, hepsi çocuk yetiştirme yurduna gittiklerini sanacaklar. Silahlar elbiselerin arasındayken gizlenecek." İçimdeki tiksinti büyüdü; her saniye biraz daha ürperiyordum. Tek başıma hiçbir şey yapamazdım. "Peki kadınları ne yaptın?" diye sordu. Suskunluğu uzun sürdü.

Aniden ağzımı kapatan bir avuç ve karnıma dolanan bir kol hissettim; gözlerim kocaman açıldı.

Kapıya doğru ani bir hamleyle sürüklenip karanlığa doğru itildim; sırtımı kapının ardındaki duvara dayadım. Ay ışığı, önüme geçen adamın yüzünü aydınlatıyor, kim olduğunu seçmeme izin veriyordu.

"Sen ne yaptığını zannediyorsun?" Sert, keskin sesi odada yankılanırken gözlerimi istemsizce kapadım. Yüzüne bakmaya cesaret edemiyordum; siyah gözlerinde yanan öfke tenimi yakar gibi oldu, içimdeki korkuyu körükledi. Eğilip gözlerimi tek tek incelediğinde, sinirle atan nabzını neredeyse duyabiliyordum. "Aptalca hareketlerle kendini nasıl tehlikeye atarsın?"

Titreyen ellerimle uzanıp onun ağzımdaki elinin üzerine koydum avucumu. "Konuşmasını dinle..." diye fısıldadım ama sözümü bitiremeden ani bir hamleyle beni daha sıkı duvara bastırdı.

Bir kolunu belime dolamış, diğer eliyle avucunu duvara dayamıştı. Nefesi sinirden hızlanmış, gözlerindeki öfke karanlığın içinde ışık gibi parlıyordu. "Yakalanıyordun lan! Biraz daha geç kalsaydım orada olduğunu anlayacaktı!" Fısıltıyla bağırıyordu.

"Bana bağırma!" Onun öfkesinden kaçamayacağımı anlamıştım.

"Sana bağırırım!" Öfkesinin ardında gizlediği korku, beni kaybetme ihtimaliyle karışmıştı.

"Bana bağıramazsın!"

"Bağırırım!"

"Sen bağıırırsan ben de senden daha yüksek sesle bağırırım!" dedim, sinirle.

"Leyla, beni delirtme!" Dişlerini sıktı. "Kendini tehlikeye atacak şeyler yaparsan bağırırım."

"Ama bir şeyler duydum," dedim, onun bana kızmamasını umarak. Fakat umurunda değildi bile.

"Şu sikik şeyler umurumda mı zannediyorsun? O adam seni gördüğünde olacakları hiç düşündün mü?" Gözlerimi kaçırdım ama gerçeklerden kaçamayarak başımı iki yana salladım. "Kahramanlık yapmayı kes! Kendini düşün, kimseyi değil."

"Özür dilerim." Belki de burada kavga eder, üstün gelmenin yolunu arardım ama hatamın farkındaydım.

"Özür dileyeceğin şeyler yapma! Peşinden gelmezsem... Allah kahretsin, o adam sana bir şey yapsaydı ne olacaktı?"

Kaşlarımı çattım. "Bana bir şey yapamaz kimse!" Kendimi koruyacak güce sahiptim.

"Ben nefes aldığım sürece sana kimse bir şey yapamaz!" Gözlerine baktım nefesimi tutarak. "Ama sen şu küçük aklınla..." Parmağını şakağıma dokundurdu. "Kahramanlık yapmaya çalışıyorsun. Önce kapı dinlemeyi öğren; adam kapıya yaklaşıyor ama senin ruhun duymadı. İki saniye geç gelsem o kapıyı açacaktı o şerefsiz!"

Onun daha fazla sinirlenmesini istemiyordum. Sözcükleri ve öfkesi aramızdaki mesafeyi her geçen saniye daha da soğutuyordu. Bu yüzden de parmak uçlarımda yükselip düşünmeden dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Beklenmedik bu temasla gözlerindeki öfkenin şaşkınlıkla değiştiğini hissettim; o afallarken kalbim bir fırtına gibi çarpmaya başlamıştı.

Ellerim, yavaşça yüzüne kayarken dudaklarımı kıpırdattım, sanki hislerimi ona fısıldar gibi...

Belimdeki eli beni daha sıkı kavrayarak kendine doğru çekti; hafifçe gerilmemle birlikte bedenlerimiz tamamen birbirine temas etti. Parmaklarını boynumda hissettiğimde dünya yavaşladı. Dudaklarını aralayarak

öpüşüme karşılık verdi; öpücüğü, sanki içinde biriktirdiği bütün öskreyi, arzuyu ve karışık duyguları yansıtıyordu.

Nefesi dudaklarımdan ruhuma işlerken hafifçe titreyen elleriyle boynumu kavradı; dilini ağızımda hissettiğimde dudaklarımdan istemsizce boğuk, küçük bir inilti kaçtı. Sanki iniltim onu daha da yakmış gibi beni aniden duvara yaslayarak tüm bedenini üzerime kapattı, aramızdaki sınırları tamamen kaldırdı. Ellerini saçlarımdan arasına daldırıp dudaklarımdan daha fazlasını istercesine baskısını artırdı; her hareketi, ruhuma işleyecek bir iz bırakır gibiydi, dudaklarımı tutkuyla aralayarak beni kendine hapsetti.

Ellerimi boynuna sarıp ensesindeki saçlarını kavradım ve onun yaptığı gibi hırsıyla karşılık verdim. Rujum çoktan dudaklarına iz salmış, dağılmıştı. Peki ya bu, bizim ne kadar umurumuzdaydı?

Alt dudağımyı iki dudağı arasına alıp sertçe ısırduğında gözlerimi kapattım ve istemsizce, az önceki inlememe göre çok daha yüksek, boğuk bir inilti çıkardım. Bu ses, öpüşmemizi anında durdurdu, dudaklarımız arasındaki temas kesildi ve ikimiz de kısa bir anlığına nefesimizi topladık.

Hızlı nefes alış verişlerimiz, ıslak dudaklarımızın üzerine değıyor, tenimize hafif bir ürperti yayıyordu. Onun nefesini burnumda ve dudaklarımda hissetmek aklımyı başımdan alıyor, kalbimyı göğsümden fırlatacak gibi çarpıyordu.

Ellerim istemsizce boynunda, omuzlarında ve saçlarının arasında dolaşıyor, onun tepkisini ölçüyordum. Dudaklarımız arasında oluşan o küçük mesafe, ikimizin de arzusunu daha da artırıyor, bizi dayanamaz hale getiriyordu. Her nefes alışında onun varlığını, kokusunu ve sıcaklığını içime çekiyor, bu anın yoğunluğına tamamen teslim oluyordum.

Parmaklarım usulca saçlarının arasına dalıp yumuşakça okşarken, kısık bir sesle sordum. "Geçti mi kızgınlığı?"

Kafasını hafifçe salladı ve dudaklarımız tekrar birbirine dokundu. Gözlerim kısa bir an için kapandı, dudaklarının sıcaklığı ve nefesinin ritmi beni tamamen sarhoş etmişti.

"Hayır."

Başımı biraz geri çekip omzuma yasladım. "Ama kocam..."

"Hiç öyle tatlı tatlı *kocam* deyip cilve yapma bana," dedi, sert sesinin içinde belirgin bir gülümseme saklıydı.

Kaşlarımı kaldırarak yüzüne biraz daha yaklaştım. Ellerinin bana tutunma şekli sıkılaştı; tıpkı nefesimin hızlanması gibi. "Neden? İşe yaramıyor mu?" diye sordum, dudaklarına hafifçe dokunarak.

"Sorun da o," dedi, gözlerini dudaklarımdan ayırmadan. "İşe yarıyor. Hem de fazlasıyla."

Gülümsedim, sesim tatlı ve yumuşaktı. "Barıştık mı kocamcım?"

"Her haltı ye, sonra tek bir *kocam* lafınla unuttur," dedi, hafifçe kızar gibi.

"Tek *kocam* lafıyla unutturmadım ki." Dudaklarına küçük, nazik bir öpücük bıraktım. "Öptüm, unuttun."

Yutkundu gözlerini kaçırarak. "Öpme. Kocamcım da deme bana."

Başımı salladım oyunlu bir şekilde. "Tamam, kocamcım."

"Ulan deme diyorum!"

Küçük bir kahkaha attım ve sarıldım ona. "Özür dilerim. Seni endişelendirmek istememiştim."

Elleri anında belime dolandı, sıkıca sardı beni. "Beni değil, kendini düşün. Ayrıca bir an önce babanla konuşup seni eğitmelerini isteyeceğim. Kapı dinlemeyi bile bilmiyorsun," dedi ciddiyetini koruyarak.

Dudaklarımı hafifçe ısırdım. "Sen eğitsene beni."

Duraksadı, sesi kısık ve tedirgindi. "Yapma, Narçiçeği."

Yaptığım imayı, bakışındaki alaycı ama davetkâr tonu tabii ki anlamıştı.

"Tamam," dedim, memnuniyetsiz bir tonla. Bir adım geri çekilip gözlerine baktım. Onu öptüğüm için asla utanmazken şu an tekrar dudaklarına yapışmamak için kendimi zor tutuyordum. Boğazımı temizledim ve sessiz bir kararlılıkla ekledim. "Ben bir şeyler duydum."

"Bunu sonra konuşuruz. Gece babanın yanına gideceğiz zaten, orada anlatırsın." Şaşkınlıkla bakakaldım; ona herkes duyabilecekken *baban* demesi, üstelik bunu korkmadan, çekinmeden söylemesi beni hem etkiliyor hem de biraz ürkütüyordu.

Başımı salladım rahat bir tavırla. "Hadi, beni öp de gidelim," dedim.

"Ne?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

"Öp işte," dedim, hafifçe dudaklarımı oynatarak.

"Seni öpmem."

"Az önce öptün ama?"

"Sen öptün, ben de karşılık verdim."

Şaşkınlıkla bakakaldım yüzüne. "Tamam, şimdi de sen öp."

Başını iki yana salladı, inadına direndi. "Sana söyledim geçen gün, öpmeyeceğimi."

Ağzım açık kaldı. *Bu adam bana trip mi atıyor?*

"Şimdi sen beni öpmeyecek misin?"

Kaşlarını kaldırıp indirdi. "Cık."

"Ben öpersem?"

"O başka," dedi hemen, gözlerini benden ayırmadan. "Seni geri çevirmem."

Elimle onu göğsünden itip sinirle baktım. "Nah öperim! Boşuyorum seni. Beni öpmeyen koca istemem ben." Kaşlarımı çattım. "Neydi o? Hah, *boş ol Boş ol Boş ol* Boşandık!" Sırtımı ona döndüm, omzumun üzerinden şaşkın yüzüne baktım ve alaycı bir tonla ekledim. "Ayrıca, trip atan erkeği annesi sevsin!"

Saçlarımı savurup odadan çıkacaktım ki kolumdan tutup kendisine çekti beni. Ellerim sert göğsüne değdi, kalbim hızla çarpmaya başladı. Dudaklarını alnıma bastırdı. Bunu hiç beklemiyordum.

Dudaklarını alnımdan çekmeden konuştu. "Bizim dini nikâhımız yok, Nar. Öyle üç kez *boş ol* deyince boşanamıyoruz."

Az önce onunla öpüşen ben değilmişim gibi hissettim; alnımdan öpülme, heyecandan neredeyse nefesimi kesecek gibiydi.

"Dini nikâh da istiyorum ben. Seni boşamam lazım," dedim, titreyen sesimle.

Güldü. "Sana talak hakkı olarak beni boşanma yetkisi vermem ben de."

Talak mı? O ne be?

Omuz silktim. "Alırım. Çok para mı ki?"

Kahkaha attı. *Ya bu adam benim aklımı alıyor!* "O iş parayla olmuyor öyle, karıcığım." Sonra geri çekilip elimden tuttu ve kapıyı açtı.

"Karam."

"Efendim, Narçiçeği," dedi asansöre doğru yürürken.

"Seni bir daha öpmeyeceğim." Başını çevirip bana baktı. "Sen beni öpmeden bir daha sana yaklaşmayacağım." Gerçekten de eğer inat ettiysem bunu yapmazdım.

Buna gülerek karşılık verdi. "Tabii, yaparsın sen."

Bana inanmıyordu. *Tamam*, dedim kendi kendime, *bu iş artık tamamen inada bindi*. Eğer ben ona yaklaşmazsam o da bana yaklaşmazdı; sınırları netleştirmek gerekiyordu. İçimde hem gurur hem de hafif bir keyif vardı.

Seni öpersem ben de Leyla İzem değilim!

Arabadan indiğimde Karam hemen elimden tuttu. Ona fark ettirmeye çalışsam da tedirginliğimi anlıyordu. Boşta kalan elimle koluna turdum.

“Korkuyor musun?”

Hızla kaşımı çattım. “Saçmalama, neden korkacağım? Kocama teması seviyorum sadece.”

Aslında korkuyordum. Gecenin bir yarısı, karla kaplı bir ormanın ortasında yürüyordum ve yıllar önce burada başıma gelen o olayı hatırlıyordum; kalbim hızlı atıyordu.

Gülümsedi ve beni kollarının arasına aldı. Korktuğumu anlamıştı fakat bunu bana belli etmemek için çabalıyordu. “Gel o zaman kocanın yanına.” Sesi sakin ve güven vericiydi.

Yürümeye devam ederken kaşlarımı kaldırıp ona baktım. “Sen bugün bana fazla yakın davranıyorsun.”

“Davranmayayım mı?”

“Yok yok, böyle iyi,” dedim hemen elini tutarak. Yürürken botlarımızın ezdiği karlı yaprakların çıkardığı cızırtıyı duyuyor, uzaktan gelen hayvan seslerini ise umursamamaya çalışıyordum. Soğuk, temiz hava ciğerlerime dolarken Karam’ın varlığı hem güven hem de bir huzur veriyordu.

Birkaç dakika sonra küçük bir kulübenin karşısına geldik. Karam etrafı dikkatlice kontrol etti, sonra kapıyı açıp içeri geçmemi işaret etti. Ben geçtikten sonra o da geldi; ışıkları yakmadan halıyı kaldırıp küçük kapıyı açtı.

Gözlerimi şaşkınlıkla açarken aşağı inip ellerini uzattı. “Gel hadi.”

Ona gözlerimi devirip hafifçe direnç gösterdim ve ellerini ittim, ayaklarımı yere sarkıtarak indim. Üzerimi düzeltirken mırıldandı. “Yardım etseydim.”

“Kendim de inebiliyorum kocam,” dedim gülümseyerek ve elimi tekrar uzattım tutması için. “Hadi, gidelim.”

Küçük tünelde ilerliyorduk, etraf aydınlıktı. Duvarlara yerleştirilmiş meşaleler, bana eski dizilerde gördüğüm gizli geçitleri hatırlatıyordu; her bir ayrıntıya dikkatle bakıyordum. Şu an resmen yerin altındaydık. Babamın başkanı olduğu o teşkilatın gizli evindeydik ve bu gerçeğe yüzleşmek, içimde tuhaf bir ürperti yaratıyordu.

Karşımıza çıkan demirkapı iki yana açıldığında karşıda duran iki adam bize asker selamı verdi. *Ya da belki sadece Karam’a.* Karam da başıyla selam verdi ve ardından içeriye geçtik.

Etraf insan kaynıyordu. Her biri siyah kamuflaj giymiş, omuzlarında büyük harflerle "MİT" yazılıydı. Kadınlar erkeklerden daha fazlaydı, her biri bir yerlere koşturuyor, ellerini ya da isimlerini okutarak şifreli kapıları açıyor, bazıları ise ellerindeki dosyalara göz atıyordu.

"Hoş geldiniz yüzbaşım," dedi bir ses.

Karşıma baktım; boyu benden fazlasıyla uzun olan, mavi gözlerindeki sert ifadeyle kalbimi korkudan titreten, oldukça iri bir adamdı. Belindeki silah uzaktan bile fark ediliyordu ama silaha ihtiyaç duymadan tek başına birçok kişiyi halledebilecek bir güç ve otorite yaydığını hissettim.

"Hoş bulduk," diye atıldım hemen. Bu adamla kesinlikle gıybet yapabiliirdim; hem korkutucu hem de bir şekilde etkileyici duruyordu.

Karam kaşını çatıp bana bakarken ben hâlâ karşıdaki adama hayran hayran bakıyordum.

"Siz de hoş geldiniz, Leyla Hanım," dedi adam ciddi bir sesle. Dudaklanmı büktüm; gıybet falan yapacak biri değildi. Ardından tekrar Karam'a döndü. "Başkan, toplantı odasına gitmenizi ve beklemenizi istedi." Karam sadece başını salladı. Adamı öyle sert bir bakışla süzdü ki ben bile tedirgin oldum.

Adamı takip ederken merakımı gizleyemedim. "O kaşlarını neden çat-tın sen?"

"Elin adamına, kocanın yanında hayran hayran bakarsan çatarım kaşımı," dedi sinirle.

Omuz silktilim. "Yakışıklı adam ama." Gözlerini belertip anında bana döndü "Ne? Yalan mı söyleyeyim?"

"Sus, Leyla!"

Kahkaha attım, etraftaki birkaç kişi bize dönüp bakmıştı. "Şaka yaptım kocam. Kıskanma. Senden başkasına bakar mıyım ben?" Elimi havaya kaldırıp yüzüğümü gösterdim ona. "Evliyim ben, evli." Sonra biraz sinsilik yapmaya karar verdim "Boşandıktan sonra neyse ki böyle derdim kalmaz. O zaman doya doya bakarım. Hem belki bu adamla flört edebilirim."

İçten içe onun bu evlilik ve aramızda olan adını koyamadığımız hisler hakkında olan düşüncesini merak ediyor, tepkisini görmek istiyordum.

Karam'ın yüzü kıpkırmızı oldu, sinirden titriyordu. "Senin o dilini var ya..."

"Eee, ne yaparsın?"

"Seni eğitmeye önce dilinden başlarım."

Bu uyarıyı yaptığında, gözlerinin bir anlığına dudaklarıma kayışı bile bedenimde ince bir titreşim gibi yayılıyordu; sanki içimdeki bütün sinir uçları aynı anda uyanmıştı. O bakışın kısa ama yakıcı teması kalbimin ritmini bozuyor, nefesimi kontrol edemez hale getiriyordu. Ne garipti ki onun en küçük hareketi bile üzerimde etki bırakıyor, bana farkında olmadan hükmediyordu.

Oysa o, beni eğitmesini her şeyden çok istediğimi bilmiyordu. İçimde, adı bile olmayan bir özlem büyüyordu ona karşı. Hem korkutucu hem de büyüleyici bir şeydi bu. Sanki bir girdabın kenarındaydım ve tek bir bakışla o girdaba çekiliyordum.

İlk kez böyle bir arzuya teslim oluyordum; daha önce hissetmediğim kadar yoğun, baş döndürücü bir istekti bu. Ve lanet olsun ki buna karşı koymak istemiyordum. Direnmek aklımdan bile geçmiyordu çünkü her parçam usul usul, sessizce ona teslim olmanın hayalini kuruyordu arsızca.

Nihayet büyük kapıya vardığımızda adam elini kapıya tuttu. Kapıdaki küçük ekranda askerin tüm bilgileri görünürken kapı sessizce açıldı. Adam kenara çekildiğinde Karam elimi bırakmadan içeri girdi ve beni de arkasından sürükledi.

Odaya geçtiğimizde tim çoktan yerini almıştı. Karam, timin rahat olmasını söyleyip oturdu; ben de yanındaki sandalyeyi çekip yerime oturdum.

“Hoş geldiniz komutanım,” dedi Güneş,

“Komutanım, evlilik nasıl gidiyor?” diye sordu Dağhan, gözlerini kısarak Karam’ı süzüyordu.

Karam, sanki içi açılmış gibi konuşmaya başladı. “Nasıl gitsin? Karımla, elin adamlarının ne kadar yakışıklı olduğundan bahsediyoruz. Benden boşandığında kiminle konuşacağını öğrendim bugün. Güzel gidiyor anlayacağın.”

Tim ona şaşkın şaşkın bakarken ben kahkaha attım. “Cidden delisin sen.”

“Şimdi fıstığım...” Korhan, Karam’ın öldürücü bakışlarını fark edince kendine geldi. “Yani kardeşim. Bacım. Dostum,” dedi aceleyle, kelimeleri toparlamaya çalışarak. “İnsan kocasına öyle şey der mi? Çok ayıp.”

Kocası onu öpmezse der.

“Neden demesin?” diye atladı Kadir abi. “Kocası deyip durmayın, sahte evlilik onlarınki.”

“Seni döve döve sikerim Kadir.”

"Oha!" Kahkaha attım. Ağzım artık ağrıyordu gülmekten. "Çok terbiyesizsin kocam."

"Kocam deyip durma şuna," dedi Kadir abi sinirli bir tonda. "Herkes biliyor sahte evlilik yaptığınızı, rol yapma."

"Rol yapmıyorum ki," dedim, başımı yana çevirip Karam'ın yanağına dudaklarımı bastırırken.

"Ananı!" dedi Kadir abi, sesi hem kızgın hem de komik bir şekilde yükseldi.

"Adamı ayaküstü götürdü lan," dedi Uraz, şaşkınlığını gizleyemeyerek.

"Allah'ım, ben bunları da mı görecektim?" Ağlak sesle konuştu Zafer, gözlerini kapatarak.

"Bakma sen Alin, bu kız azgın," dedi Korhan.

Ben onları takmayıp nefes bile almayan Karam'ın kulağına yaklaştım. "Az önce öptüğüm kimdi?" Kendi kendime yanıtladım. "Sen... Beni kıskanabilirsin ama bana bunun için trip atamazsın. Kafanı koparırım. Ve senden başkasıyla da evlenmem. Bir gün boşansak bile bunu asla yapmam. Sadece şaka yaptım, küçük bir şaka."

"Seni kıskanmadım. İstedğin kişiden hoşlanabilirsin." Durdu, gözlerimi dikkatle süzdü ve ekledi. "Hoşlanınca bana söyle."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla.

"Askerliğimi yakıp karımın hoşlandığı piç kurusunu nasıl geberteceğimi planlamam lazım," dedi, başını bana çevirip bakışlarını dikti. "Ne bakıyorsun?"

Gözlerimi büyütmüş ona bakıyordum. "Kıskanmıyorum gördüğün gibi."

"Komutanım, bence siz gerçekten kıskanmayın."

Alin'in sesiyle Karam ona döndü. "Bence sen de konuşma Alin."

"Anlamadım, komutanım?"

Tam o sırada imdadıma açılan kapı yetişti. İçeriye giren Yunis Bilgiç ve yanındaki dört kişiyi gördüğümüzde hepimiz ayağa kalktık. Tim, asker selamı verirken ben öylece durup bakakaldım.

"Oturun çocuklar," dedi Yunis Bilgiç. Başköşeye oturduğunda gözlerim onun üzerinde takılı kaldı. Üzerinde siyah takım elbise vardı, alnına düşen az miktardaki beyazlayan saçları ise hafifçe parlıyordu.

"Kızım, nasılsın?"

Sesini duyduğum anda bakışlarımı üstünden çektim. "İyiyim başkayım."

Başını salladı ve az önce onunla gelen, şimdi oturan kişilere bakrı. Arından beni işaret ederek tanıttı.

“Kızım, Leyla İzem Bilgiç.”

“Leyla İzem Türker,” dedim, iki kadına ve iki adama bakarak. “Artık Bilgiç değilim.”

Kadınlardan birisi gülümsedi, bakışları yumuşaktı. “Memnun olduk, Leyla Hanım,” dedi.

Diğer kadın ise heyecanlı bir tonla ekledi. “Sizinle çalışmak için sabırsızlanıyoruz.”

Başımı salladım sadece.

“Tanışma faslımız bittiğine göre konumuza dönelim.” Keyfi kaçan Yunis Bilgiç, ellerini masada birleştirdi. “Kurşunları ve size gelen notu çıkarın.” Tüm tim, Karam da dahil, o gece eve bırakılan kurşunları çıkararak masaya bıraktılar.

“Size tek kurşun mu geldi yüzbaşım?” diye sordu kızıl saçlı kadın.

“Evet.”

“Peki ya sizce ilk kimden başlayacaklar?”

“Leyla’dan,” dedi Yunis Bilgiç, hiç düşünmeden. Zerre korku hissetmedim. Bu, benim cesur olmamdan kaynaklanmıyordu. Sadece... Alışkındım. Ben, acı çekmeye, hep ilk hedef olmaya çoktan alışmıştım.

“Bence mektupta da yazdığı gibi, onlara bir seçim sunulacak ve büyük ihtimalle seçimi yapıp vazgeçecek olan taraf Yüzbaşı Türker olacak.”

“Tam da öyle Taylan.” Babam işaretparmağını ona doğrulttu. “Leyla’nın onun zaafı olduğunu düşünüyorlar.”

O an Karam hiç beklemediğim bir şey yaptı. “Ya zaafımsa? Ya da zaafım olursa... O zaman ne olacak?”

Kimse bunu beklemiyordu. Hatta Yunis Bilgiç kaşlarını öyle sert çattı ki ben bile ürperdim.

“Olamaz,” dedi keskin bir tonda. “Senin zaafın olamaz.”

“Bahsettiğiniz kişi benim eşim. Hangi şartlarda bunu kabul ettiğimi-
zim bir önemi yok. Benim için gerçekler her zaman aynıdır.” Karam’ın sesi kararlıydı. “Bir seçim yapmam gerekirse ne yapacağım? Benden istediğiniz şey kızınızı korumamdı.”

“Koruyacaksın,” dedi tereddüt etmeden. “Eşim dediğin kadınla onu korumak için evlendin zaten. Gerçeği unutma.”

Karam sertçe yutkundu, boğazı düğümlenmişti. “Bundan şüphenez olmasın,” dedi başını sallayarak. “Ama bir seçim...”

"Birinden vazgeçeceksin," dedi babam, lafını tamamlamasına bile izin vermeyip. Yüzümde buruk bir gülümseme belirdi. İçimdeki tüm fırtına dışarı çıkmak istiyordu. Bastırdım duygularımı. Karam'ın masanın üzerindeki elinin üstüne usulca kendi elimi koydum, gözlerimi ona dikerek daha fazla konuşmamasını istedim.

Bakışları bana döndüğünde fısıltıya yakın bir sesle konuştum. "Benden vazgeçebilirsiniz, sorun değil." Sonra elimi çektim, parmaklarım titriyordu. Tırnaklarımı avucuma geçirdim; acının bedensel izini hissetmek, içimdeki acının yükünü azaltır sanmışım. "Alıştım ilk vazgeçilen kişi olmaya."

"Bizim bir diğer görevimiz de sizi korumak," dedi kumral kadın, kararlı bir şekilde.

"Zehra haklı," diye ekledi kızıl saçlı kadın. "Kimseye zarar gelmeden bu görevi bitireceğiz."

Başımı hafifçe yana eğip dudaklarımı kısıtım. "Dediğim gibi, sorun yok." Sonra bakışlarımı babama çevirdim. Gözlerinde en ufak bir üzüntü, bir yumuşama aradım ama hiçbir şey yoktu. Hissizdi. Bir duvar gibiydi. "Bugün annemlere gitmiştik," dedim. Oysaki o ev bir zamanlar bizimdi. Üçümüzün. Annem, babam, ben... Orası bizim yuvamızdı eskiden. "Önder telefonla konuşurken bir şeyler duydum."

Babamın yüzü kasıldı. Önder, onun en yakın arkadaşıydı, en güvendiği insandı. Ve o güveni, onun karısıyla evlenerek paramparça etmişti.

Hiç mi canın yanmıyor baba? Hiç mi içinden hesap sorma, haykırma isteği kopmuyor? Arkadaşın da karın da sana ihanet etti. Senin yokluğuna ihanet ettiler. Hiç mi intikam almak istemedin, hiç mi içindeki yangını söndürmek istemedin?

Acımız yalnız bizim değil; sanki iki ayrı deniz aynı kıyıya vuruyor ama dalgalar birbirini ezcek kadar uzaklaşıyor. Adelina bizi unuttu; bizi ve yaşadığımız anıları... İkimiz de onun gözünde silinmiş gibiyiz. Uzaklaştık birbirimizden; el uzatsak bile parmaklarımız kavuşamıyor. Ben sana, sen bana uzağız... Aynı yerden kanıyor gibiyiz; neden ruhumuzda yeni bir yara açıyoruz, hâlâ birbirimize saplanan eski bir bıçak gibi?

"Onları mı dinledin?" Başımı salladım inkâr etmeden. "Kendini nasıl tehlikeye atarsın Leyla?" Sesindeki öfke yükselirken birden başını Karam'a çevirdi. Gözleri öfke saçıyordu. "Sen neredeydin? Ben sana kızımı koru dedim! Kendi başına bir şey yapmasına izin verme dedim!"

Kalbim sanki göğsümden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı. Dudaklarım aralandı, öfkem patladı. "Kocama bağırma!"

"O senin kocan değil!" diye haykırdı babam.

"O benim kocam!" diye karşılık verdim.

"Her şeyin bir oyun olduğunu unutuyorsun!"

"Sen de kiminle konuştuğunu unutuyorsun!" dedim bağırarak. "Beni bu oyuna dahil eden kişi sensin ve bunu unutuyorsun! Oyununa ayak uydurmam seni neden bu kadar öfkeliyor, Yunis Bilgiç? Senin amacın beni korumak falan değil, gözlerinden anlıyorum bir planın var. Biliyorum beni yem olarak kullanmak istediğinizi. Zora sokmuyorum işte sizi, neden öfkeni kusuyorsun şimdi burada sanki beni düşünüyormuşsun gibi?"

Herkes şaşkındı ama babam sanki bu öfkemi görmekten memnun gibiydi. Dudaklarının kenarında beliren belli belirsiz bir kıvrım vardı.

O... Gerçekten çok değişmişti.

"Başkanım..." diye araya girmeye çalıştı biri.

Babam elini kaldırıp susturdu. "Onun görevi seni korumak. Bunun için evlendi seninle."

Alayla güldüm. "Neden? Sen koruyamayınca başkalarına mı gerek gördün?" Dudaklarımı büküp gözlerimi ona dikerek ekledim. "Benim kimse-nin korumasına ihtiyacım yok. Senin beni düşünmene de ihtiyacım yok. Buradaki kişiler senin için neyse, ben de oyum."

"Leyla Hanım, sakinleşin lütfen."

"Sakinim ki." Omuz silkerek cevap verdim, sesim hem pişkin hem de biraz savunmacıydı. "Kusura bakmayın başkanım, ben sinirlenince ağzımın ayarını bozuyorum. Sevdiğim insanlara bir şey denince tırnaklarımı çıkarıyorum. Size bağırarak..." *İstememiştim?* Yoo, gayet de istemiştim. "Neyse, öyle işte."

Babam gülümseyerek başını salladı. "Seni tanıyorum. Bana kendini anlatma."

Onunla baba-kız gibi havadan konuşmak istemiyordum. Konuyu hemen değiştirdim. "Önder, Serdar ile konuşuyordu. İlk benden değil, Karam'dan başlayacaklarmış. Hatta Önder, Silopi'ye geldiğinde *işini bir an önce hallet*, dedi Serdar'a."

Başköşede oturan Yunis kaşlarını çatı, Taylan ise cebinden sigarasını çıkaracak gibi görünerek araya girdi. "Silopi'ye geleceğinden haberimiz var. Toplantı yapacaklar orada."

"Sizin o toplantıyı basacağınızdan haberleri var mı?"

"Yok," dedi Karam. "Aslan Pençesi Operasyonu'ndan sadece bizim olanların haberi var."

"Peki ya Karam'a bir şey yapsalar ne olacak?" Kalbim göğsümden sıbıracak gibiydi; bu korkuyu saklamak için dudaklarımı ısırđım. Onu bir kez daha kaybetmeyi kaldıramazdım.

Babam beni uzun uzun süzdü. "Sen kendini düşün. Yapman gereken şey sadece bu."

Ona şaşkın bir bakış attım. "Onun canını tehlikeye atamazsın! Onun canı benim sigortam olmayacak! Onu koruyacaksın!"

"Duygularının önüne duvar örmeyi öğrensen iyi edersin. Zira bu görevde bir can alınacaksa burada kimse kendisini geri çekmez. Onların her biri bu görevi kabul ederken ölümü çoktan göze almışlardı."

"O benim yüzümden neler yaşadı, bunu bilmiyor musun sen? Daha fazlasını yaşamasına asla müsaade etmeyeceğim!"

"Artık onu kendi hayatının önüne koymayı kes!" Babam masaya vurduğunda yerimden sıçramış gibi oldum. Refleksle Karam'ın kolunu daha sıkı tuttum; yanında oturan kocaman gözlü adam bana bakarken dişlerimi sıkıp ağlamamı engelledim.

"Leyla," dedi Karam, sesi alçalırken ve içinde hem öfke hem güven vardı. Nefesimi düzeltmeye çalışıp sakin kalmaya çabaladım. "Bir daha bana bağıırırsan... Yemin ederim sakin kalmam."

"Sana bağırma istemedim." Kendini tutmaya çalıştığını görüyordum; gözü masadaki ellerimize takıldı, sonra tekrar bana.

Başımı yana çevirip Karam'ın endişeli gözlerine baktım. Zorla bir gülümseme yerleştirdim yüzüme.

"İyiyim... Sadece aniden... Oldu işte..."

"Kocana bir şey olmaz, merak etme."

Omzuma yasladım başımı. "Bana hiç güven vermiyorsun nedense." Kavga sürsün istemedim; konuyu değiştirdim ve yeni bilgi verdim. "Bir teslimattan bahsettiler."

"Ne teslimatı?"

"Azerbaycan'dan buraya bir tır gelecek. İçinde silahlar varmış. Ve en kötüsü, silahlar yetimhaneye gidecek gibi gizlenmiş çocukların eşyalarının arasında."

"Şerefsizler!" diye kükredi Korhan.

"Azerbaycan'a da Rusya'dan geliyor." Alin araya girdi.

"Bana engelleyeceksiniz, değil mi?"

Yanis Bilgiç derin bir nefes aldı. "Engelleyeceğiz ama önce başka bir mesele var." Başını çevirip Zehra'yı gösterdi.

Zehra, önündeki dosyadan birkaç kimlik çıkardı ve masaya bıraktı. Her birini dikkatlice dağıttıktan sonra önüne gelen kimliğe baktım. Kartın üzerinde yazan isim gözlerime çarptığında kaşlarım kendiliğinden çatıldı.

"Vera Vasilovna Gorskiy..." diye mırıldandım. Başımı kaldırıp sorgu-arçasına baktım onlara. "Bu nedir?"

"Yakın zamanda ülke dışında göreve çıkacaksınız. Bu kimliği orada kullanacaksınız."

Kaşlarım çatılırken fotoğrafa dikkatlice baktım. "Ama bu fotoğraf... Siyah saçlı, siyah gözlü bir kadın. Bana benzemiyor."

Yanımda oturan Karam da kafasını uzatıp kimliğe göz attı. Suratındaki rahatsızlık ifadesi benimkinden farksızdı.

Zehra cevap vermeden önce Alin araya girdi. "Benzememesi gerekiyor zaten. Kimlik sizin güvenliğiniz için hazırlandı. Amaç kimliği doğrulamaları, sizi tanımaları değil. Bizim sistemde de aynı prosedür geçerli. Benim halihazırda kimliğim var, o yüzden bana yenisi hazırlanmadı. Bu kimlikler sizin güvenlik kalkanınız olacak. Her zaman yanınızda bulundurun. Başınız sıkıştığında bu kimliklerle hareket edeceksiniz."

Derin bir nefes alıp başımı salladım. Benim aksime Kadir abi içindikleri heyecanla dile getirdi. "Komutanım, peki Azerbaycan'a ne zaman intikal edeceğiz?"

"Birkaç hafta içerisinde görev emri gelecek. Özel uçakla intikal edeceksiniz. O güne kadar hazır olacaksınız."

"Emredersiniz."

Babam kısa bir an sessiz kaldıktan sonra gözlerini Karam'a çevirdi. "Bu arada Yüzbaşı Türker, sizin için önemli bir gelişme var."

"Emredin başkanım, nedir?"

"Görevden ihraç edilmeyeceksin."

"Ne?" Çevreme baktım; ne gariptir ki benden başka kimse şaşkın görünmüyordu. Herkes olayı önceden biliyormuşçasına soğukkanlıydı. "Neden meslekten ihraç edilecekti?" diye sordum, nefesimi tutarak.

Karam gözlerime bakmadı, sanki ben yoktum yanında. Beni duymuyordu. "Nasıl yani? Bana bunun son görevim olduğunu söylemişsiniz."

Neyden bahsettiklerini anlamasam da Karam'ın söylediği cümle kulaklarımda durmadan yankılandı.

“Suçsuz olduğun ortaya çıktı.”

Boğazım düğümlendi. “Ne... Ne suçu? Neyden bahsediyorsunuz, biri bana açıklama yapsın artık.”

Babam kaşlarını çatarken Karam hâlâ şoktaydı. “Sana hiç anlatmadım mı?”

“Neyi?”

Babam dudaklarını büzüp kısa bir bakış fırlattı Karam'a. “Hayret. Kocan bu gerçeği senden nasıl saklamış?”

Artık sabrım taşmıştı. “Bana açıkça anlatacak mısınız?”

“Karam, Aslan Pençesi Harekâtı'ndan sonra görevden alınacaktı,” diyerek sert bir tonla konuştu babam. “İki yıl önceki operasyon sırasında geri çekilme emri verilmişti,” diye devam etti, gözlerini masanın üzerinde gezdirerek. “Yüzbaşı Türker, bağlı bulunduğu timle birlikte tahliye hattına yönelmekteydi. Ancak bilinmeyen bir nedenle emre itaatsizlik etmiş. Personeline *'mevziyi terk etmeyin'* talimatı vermiş ve tek başına ileri hatta intikal etmiş.” Bakışları Kadir abi ve Korhan'a kaydı. “Tim personeli, yüzbaşının peşinden gitmiş. O noktadan sonra temas kaçınılmaz hale gelmiş. Bölge daha önceden düşman unsurları tarafından pusuya alınmış. Sekiz kişilik timden yalnızca iki personel sağ çıkarılmış: Üsteğmen Kadir Adanır ve Teğmen Korhan Demir. Onlar da ağır yaralıydı. Yüzbaşı Türker ise...”

“Sadede gelin.” Sesim istemsiz yükseldi. Karam'ın yeniden yıkılmasından korkuyordum. O beni yerle yeksan ederken yine endişeleniyordum canı yanacak diye.

Babam kısa bir nefes aldı. “Herkes sorumluluğu yüzbaşının üzerine yıktı. Hakkında disiplin soruşturması açıldı. Dosya dün kapandı. Tim'in etrafı zaten kuşatılmıştı. Serdar Pişirgen bütün hattı önceden kapatmış. Türker'i esir almak için özel emir verilmiş. Operasyon kusursuz planlanmış. Yüzbaşının ihanetle ya da disiplinsizlikle ilgisi yoktu. Artık görevine devam edebilir.”

Bahsedilenlerin hiçbirinden haberim yoktu; neye uğradığımı şaşırarak yanımda oturan, soyadını taşıdığım adamın yüzüne baktım. Her zamanki gibi bakışlarımı üzerinde hissedecek, bir kelime etmese de bana gözleriyle cevap verecek sandığım o adam bu sefer sanki ben yokmuşum gibi davranıyor, karşısına öylece bakmaya devam ediyordu; boğazımda bir düğüm oluştu.

Ne yapmaya çalışıyordu? Ne yapacaktı? Bundan sonra ne olacaktı?

Bize ne olacaktı?

“Bana neden söylemedin?”

Gözlerini yüzüme değdirmeydi. Baksın istedim; konuşsun, gözlerime bakıp aklımdan geçenleri sustursun istedim. *Bakmadı. Bakamadı.*

“Bilmen gerekmiyordu,” dedi sadece. Kelimeler kurşun gibi indi göğsüme, niyetli ya da niyetsiz yaktı canımı.

“Bilmemem mi gerekiyordu?” diye fısıldadım. Yalvardım ismini söyleyerek. “Karam.” Koluna tutundum; taş kesilmiş bir heykel gibi soğuktu, buzdan bir duvar kadar ise bana uzak.

Onun için elbette zor bir andı; yıllardır timinin ölümünden kendini sorumlu tutmuş, meslekten atılma korkusuyla yaşamıştı. Gözlerindeki savaş, daha önce yüzleştiği düşmanlardan farklı, içindeki suçlulukla örülmüş bir yalnızlıktı.

“Neden sakladın? Utandın mı? Korktun mu? Unuttun mu?” diye sardım, onu kendi içimde savunmak istercesine. Kendime bahaneler ürettim; o bahaneleri onun savunması için ona sundum.

“*Seni terk etmeyecektim, korkma,*” demesini bekledim; gerçekleri söylemesini istemedim. Sessizce çekilip hayatından çıkmasını tercih edercesine saklamamasını umdum; yalan söylesin, oyalasın, ama gerçeklerle yüreğimi kavurmasını istedim.

O sustu.

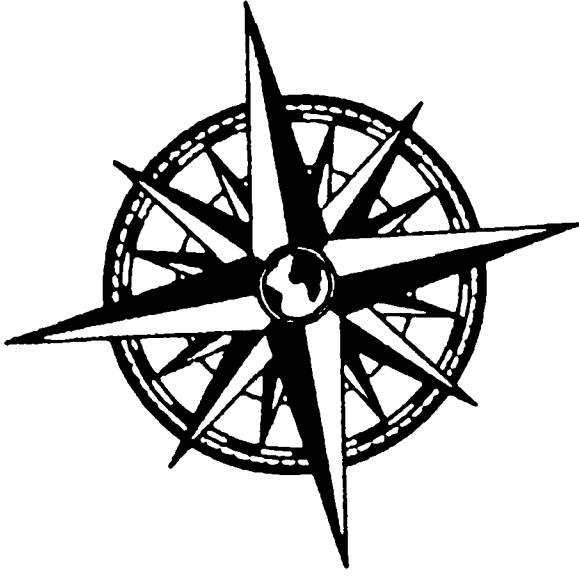
Ve susarak beni haklı çıkardı.

“Fazla üzerine gitme kızım, anlaşılan kocan sana her şeyi anlatmıyor.”

Beni üzen, benden bir şey saklaması değildi; benden hayata tutunmamı sağlayan o dalı saklamış olmasıydı.

Yüzbaşı Karam Arslan Türker, onu ayakta tutan mesleğinden ihraç edilecekti. Ve ben, bunu bilmeyecektim. O zaman onu bir daha göremeyecek, ona yaklaşılamayacaktım. İşte o zaman biz gerçekten mavera olacaktık.

İmkânsız...

15. MAVERA NARÇİÇEĞİ MASALI

Bu hayatta çaresiz hissettiğim çok zaman olmuştu ama alıştığım tek şey, kendi çaresizliğimle baş başa kalmamdı. Fakat sonra o geldi. Beni anladığını söyledi. O, beni bırakacak mıydı bilmiyorum ama hissettirdiği şey bir gün gideceğiydi.

Hissettirmişti evet. Ben ona adım attıkça o, benden kaçıyordu. Ya da olduğu yerde duruyor ve benim ona gitmemi bekliyordu. Bu kez öyle olmayacaktı. Bu kez ben geriye adım atacak ve onun bana koşmasını bekleyecektim. Bunu yapacaktım.

Bunu, buradan çıktıktan sonra yapacaktım.

“Konumuza dönsek?” dedi Suat aradaki gerginliği kaldırmak için.

“Başkanım, biz ne zaman başlayacağız?” diye sordu Zafer.

Ben susuyordum... Çünkü içimdeki yangının sesime karışmasından korkuyordum.

Ve bilirim ki Leyla İzem Bilgiç sustuysa bu, çaresizliğin en koyusudur.

Ama Leyla İzem Türker sustuysa işte o zaman gerçekten her şey bitmiştir.

Babam gözlerimin önünde, zaferini gizlemeden huzurla oturuyordu. Sanki istediğini almış, Karam’la aramı açmış, sonunda yükünü sırtından atmış gibiydi.

“Bazı istihbarat eksiklerimiz var. Alın, operasyon öncesi gerekli bilgileri temin edecek. Tüm veriler tamamlandığında harekât planı devreye alınacak.”

Gözlerim Karam’a kaydı. Masaya kilitlenmiş bakışları bomboştu. Zihninin içinde fırtınalar koptuğunu hissedebiliyordum. Aylarca kendini suçladığı bir gerçeğin, aslında onun omuzlarında olmadığını öğreniyordu şimdi. Ama işin en acı tarafı, kendi içinde hâlâ suçlu hissetmesiydi. Serdar’ın ve Paus’un varlığını dahi kendi hanesine günah yazıyordu.

Ben onu tanıyordum artık... Yarasını, suskunluğunu tanıyordum.

"İstediğiniz bilgiler en kısa zamanda dosyada size ulaşacak başkanım," dedi Alin ciddiyetle.

Babam başını ağır ağır salladı. "O halde toplantı bitmiştir."

O ayağa kalkınca herkes de ister istemez ona uydu. Ben yüzümü sabit tutmaya çalışıyordum ama Karam'la göz göze geldiğimde maskem dağıldı. İkimiz de darmadağın haldeydik.

Ben, bütün gücümle bizi ayakta tutmaya uğraşırken o sanki yemin etmişti her şeyi kendi elleriyle yerle bir etmeye.

"Tanıştığımıza memnun olduk İzem Hanım," dedi Zehra.

Zoraki bir gülümsemeyle başımı salladım. "Ben de Zehra."

Onlar odadan çıkarken ben de kapıya yönelmiştim. Tam elim kapıya uzanmıştı ki babamın sesi bizi durdurdu. "Yüzbaşı Türker."

Karam başını ona çevirdi. "Buyurun başkanım."

Ben de dönmek zorunda kaldım. İçimde, babamın yine bir yarayı deşecek olmasının huzursuzluğu vardı.

"Sana kızım ile evlenmeden önce ne söyledim?" diye sordu, gözleri Karam'a saplanmış halde.

Karam bakışlarını masadan ayırmadan ezbere söyler gibi konuştu. "Evliliğin sahte olduğunu, öyle de kalacağını. Onu üzersem beni mahvedeceğinizi. Ve her durumda önceliğimin onu korumak olduğunu."

Babam hiç duraksamadı. "Peki," dedi, "mesleğini kaybedeceğini kızımdan neden sakladın? Hani karım diye dolanıyorsun ortalarda, karına neden söylemedin bunu?"

Karam bu kez başını kaldırdı, sesi daha sertti. "Bu sizi neden ilgilendiriyor? Bu konu benim ve Leyla'nın arasında."

Babam da geri adım atmadı. "Konu seninle kızım arasında. Onu üzdün ve bu beni ilgilendirir."

Dayanamadım. "Peki ya senin beni üzmen?" dedim. Sesim kontrolsüzce yükselmişti. "Neyin hesabını soruyorsun şu an? Gerçekten anlamıyorum."

Babam çenesiyle Karam'ı işaret etti. "O anlıyor," dedi. Karam'ın boğazı düğümlendi, yutkunmaktan başka bir şey yapamadı.

Neden babam sanki Karam hakkında büyük bir sır biliyormuş gibi konuşuyor ve ona, onu tehdit eder gibi bakıyordu?

Ona doğru birkaç adım attım, önüne geçtim. “Senin bu kendinden emin konuşmaların emin ol ki beni etkilemiyor ve ben senin tek lafınla ona cephe alacak bir kadın değilim. Seninle konuşmak bile istemiyorum. Görev için sana katlandığımı anlamıyor musun?”

“Kızım...” dedi babam, bir anlığına yumuşar gibi oldu. Gözlerimi devirdim. “Kabullenmesen de buradayım. Ve seni kimsenin üzmesine izin vermem.”

Alayla güldüm. “Peki ya bu, benim ne kadar umurumda sanıyorsun?” Ellerimi iki yana açtım, meydan okuyan bir edayla. “Ben yirmi beş yaşında bir kadını. Mesleğim, gücüm, başarılarım... İstedğim her şeyi tek ismimle alabilecek kadar büyüdüm. Kimsenin beni incitmesine izin vermeyecek kadar da güçlendim. Evet, sana ihtiyacım vardı, doğru. Ama o anlar geçmişte kaldı. Savunmasızken yanımda olmadıysan şimdi de olma. Elimden tutup o enkazdan çıkarmadıysan artık uzatma bana elini. Çünkü tutmayacağım.” Bir adım sağa kaydım, Karam’ın yanında durdum ve elini sımsıkı tuttum. İkisi de gözlerini birleşen ellerimize dikti. “Ve sakın bir daha beni manipüle etmeye çalışma, Bilgiç,” dedim, sesimde hem öfke hem gurur vardı. “Karam’ın ise benden sakladıkları yalnızca beni ilgilendirir. Onu anlıyorum.” Onu anlıyordum ve bu benim canımı yakıyordu. “Bir asker için en ağır ceza,” dedim yavaşça, “dimdik ayaktayken üniformasını kaybetmektir. O da söylemeye utanmıştır. Kolay mı *mesleğimden atıldım* demek? Sen diyebilir miydin?” Kaşlarım hafifçe kalktı. Babam başını iki yana salladı. “O halde sorun yok. Benim için yok, sizin için de olmasın.” Başımı eğerek selam verdim, sonra arkamı dönüp Karam’ı da tuttuğum elinden çekti.

Babamın önünde ona yüklenemezdim. Gururunu kıramazdım, incitemezdim. Çünkü o, her şeye rağmen, benim kocamdı. Belki kâğıt üzerindeydi belki sahteydi ama kalbimdeki yeri gerçektir. Onu kimseye ezdirmezdim. Tıpkı onun beni annemin ve Önder’in önünde ezdirmediği gibi.

Karam şaşkındı. Onun tanıdığı Leyla asla sessiz kalmazdı; bağırır, çağırır, dünyayı ayağa kaldırırdı. Haklıydı da. Leyla susmazdı, susmayacaktı. Ama bu kez başkasına değil, yalnızca ona bağıracaktım. Onu pişman ederken başkalarına koz verip keyiflendirmeyecektim.

Ormana çıktığımızda tim çoktan gitmişti. Onlarla karşılaşmamak içimi rahatlatırsa da kalbimdeki kurgunluk nefesimi kesiyordu. İçimde bir boşluk vardı; soğuk, keskin ve acı verici.

Yüzüme çarpan rüzgâr, içimdeki fırtınaya karıştı. Derin bir nefes aldım, sonra Karam'ın elini bıraktım. Onun karşısına dikildim. "Anlat," dedim.

"Leyla..."

Sabrim yoktu. İsmimi telaffuz ederek zaman kazanmaya çalışmasına izin veremezdim. "Anlat," dedim bir kez daha. Sesim sertti. "Benden bunu neden sakladın? Utandığın ya da suçluluk hissettiğin için olmadığını biliyorum. Nedenini tahmin edebiliyorum ama senden duymak istiyorum."

Karam başını eğdi. Sesi neredeyse rüzgârın uğultusunda kayboldu. "Söyleyemezdim." Suçlu bir çocuk gibi gözlerini kaçırıyordu.

"Çünkü sessizce çıkacaktın hayatımdan, değil mi?" Başını hızla kaldırdı, göz göze geldik. "Beni terk mi edecektin? Yoksa boşandıktan sonra mı gerçekleştirecektin bu planı?"

"Sessizce hayatından çıkmam senin için daha iyi olmaz mıydı?" dedi yutkunarak.

Gözlerim öfkeyle parladı. "Bana şaka yaptığını söyle. Ciddi olmadığını söyle!"

"Sorgulayacaktın," dedi.

"Yapmayacaktım!" diye haykırdım. Sesim öyle yükseldi ki ormanın içinde yankılandı. "Hayatıma sessiz girmedin, sessiz çıkamazdın! Çıkamazsın! Ben her gece sana bir şey olacak diye korkarken her saniye sana daha çok bağlanırken sen sessizce defolup gidecektin! Ve olan yine bana olacaktı!"

Karam gözlerini kapadı, yüzü gölgelendi. "Bilmediğin ve bilmemen gereken öyle çok şey vardı ki... Benim sana anlatmaya yüzüm yoktu, senin anlattıklarımı kaldıracak gücün."

"Ya bana masal anlatma! Beni oyalama! Konumuz sizin aptal yalanlarınız değil. Konumuz senin benden bir şey saklaman!" Elimi sinirle saçlarıma geçirdim, parmaklarım köklerini acıtırken içimdeki öfke gözlerime yansıyor. "Hiçbir zaman, hiç kimsenin ilk tercihi olmadım. Hep ilk vazgeçilen taraf oldum ben. Ben savaştım ama kaybettim. Seni de kaybedersem bana ne olacağını düşündün mü hiç? Sessizce siktir olup gittiğinde benim ne halde olacağımı düşündün mü?"

"Vedalar acıtır, Narçiçeği. Hele ki bu veda sevdiğin birineyse..." dedi bakışlarının derinliğiyle içimi kavururken.

Kalplerini kırmaktan çekindiğiniz kişiler sizi paramparça eder, umurlarında bile olmazsınız.

Güldüm alayla ama gülüşümde acı vardı. Gözlerim yanıyordu, boğazıma düğümlenen hıçkırığı yutmaya çalışıyordum. Ağlamak istiyordum.

“Vedalar değil acıtan, Mecnun. Asıl acıtan terk edildiğini bir başına kaldığında kabul etmektir.” Sözlerim dudaklarımdan dökülürken yanığımdan sıcak bir damla süzüldü. Silme gereği duymadım; acımın nişanıydı o. “Sen gidecektin ve ben yine tek başıma kalacaktım. Belki bir gün boşanacaktık ama en azından arkadaş olarak kalacağımızı düşünüyordum ben. Fakat görüyorum ki senin için bir merhabaya ve bir elvedaya bile değmiyormuşum.”

“Saçmalama, benim için nasıl değerli olduğunun farkında bile değilsin.” Bana doğru bir adım attı, toprağın çıtırtısı kulaklarımı doldurdu. Hemen geriye çektim kendimi, aramızdaki mesafeyi korumak istercesine.

“Senin yüzünden ağlıyorum şu an, farkında mısın? Beni bırakacağının düşüncesi değil beni ağlatan, alışığım ona. Beni ağlatan temelli gideceğin ve seni bir daha asla göremeyeceğim gerçeği. Bu kez kaç yıl sonra çıkacağın karşıma?” diye sordum, bakışlarını kaçırdı; gözlerini benden saklaması bile kalbimi paramparça ediyordu. *Çünkü giderse asla geri dönmeyecekti.* “Hiç gelmeyecektin, değil mi? Bu kez sen olacaktın kâbusum...”

Omuzlarına çöken ağırlık bakışlarına sinmiş; suçluluk, gözlerinin en derin yerine yerleşmişti.

“Benim seni anlamadığımı düşünüyorsun ama sen de beni anlamıyorsun. Yapamazdım, anlatamazdım sana. Aşamadığım çok şey var Leyla.” *Sen varsın ve ben seni aşamıyorum.* Sesi suçluluk doluydu. “Belki bir gün anlarsın beni.”

Başımı ağır bir hüznle salladım. Yanaklarıma dökülen yaşları çaresizce, elimin tersiyle sildim. Parmak uçlarım yanaklarımda ıslak bir iz bıraktı. “Seni anlıyorum. Başından beri haklıydın sen, sana fazla alıştım, fazla yaklaştım. Sen anı yaşarken ben birkaç ay hatta yıl ötesini düşünüp hayal ettim. Bu da benim aptallığım olsun,” dedim, dudaklarımda kırık bir gülümsemeyle. “Bundan sonra her şey olması gerektiği gibi olacak. Sahte bir evlilik yaşadığımızı bana hatırlattığın için teşekkür ederim, yüzbaşı.”

O an kolumdan tuttu, ani bir hareketle kendisine çekti beni. Gözlerim büyüdü, bir an şaşkınlıkla nefesim kesildi. Ama sonra toparlandım; bakışlarımda keskin bir mesafe vardı.

“Saçmalama, nereye gidiyorsun?”

"Ne o? Yoksa beni kaybetmekten mi korkuyorsun? İstedğin şey zaten bu değil miydi Karam?"

"Sana benden uzak dur, demedim!" diyerek beni kendisine çekti. "Tamam, belki başta yanlış yapıyorduk ama ikimiz için de hayatımızın en güzel yanlışlığıydı. Ve bu oyun değildi. Yemin ederim hiçbir şey yalan değildi." Gözlerimin içine baktığında sanki kalbimi okur gibiydi.

"Hayatımın en güzel pişmanlığı mı olacaktın o zaman?" dedim, gözlerini bırakmadan. "Sana kolay olabilirdi gitmek ama benim için seni kaybetmek kolay olmayacaktı." Dudaklarımda alaycı bir tebessüm belirdi, başımı iki yana salladım. "Hepsi benim suçum, kendimi kaptırmamam..."

Nefesi yüzüme degecek kadar yaklaştı. Gözlerinde geri dönülmez bir kararlılık vardı. "Bunun için ikimiz de geç kaldık," dedi fısıltıya yakın bir sesle. "Senden uzak duramıyorum, aynı şey senin için de geçerli. Şimdi her şeyi boş ver..."

Öfke damarlarımdan yükseldi. Kolumu hızla çekip kurtardım, ondan birkaç adım uzaklaştım.

Annem haklıydı; kimse beni sevmezdi. Ama belki de asıl sorun, benim artık kimsenin sevgisine inanamayacak kadar yorulmuş olmamdı.

"Sen benimle alay mı ediyorsun? Neyi boş vereyim, neyi? Sessiz sedasız hayatımdan çıkacaktın, bunu mu boş vereyim?" Sesim keskin bir bıçak gibiydi. "Veriyorum," dedim kararlılıkla. "Bundan sonra her şey olması gerektiği gibi olacak, senden uzak duracağım. Gereksinimince yaklaşmayalım birbirimize." Elimle onu işaret ettim; mesafeyi görünür kılmak istedim. "Malum, sonra biri terk eden taraf olunca, diğeri geride kalan taraf oluyor. En doğrusu bu; geç bile kaldık bunun için."

Onun bir şey söylemesine fırsat vermeden sırtımı döndüm. Yüzümdeki sahte tebessümü sildim; yerine acıdan doğmuş bir ifade yerleştirdim. O anda yanaklarımdan süzülen yaş, içimde kopan fırtınaların sessiz tanığıydı. Silmedim. Bıraktım aksın.

Arkamda donup kalmıştı. Şaşkınlığı, suskunluğu, gözlerindeki o çözümlü... Hepsi omuzlarıma işledi. Bu çıkışı beklemiyordu. Ama ben, en sonunda, hakkım olan tepkiyi vermiştim.

Şimdi o, ardında bırakmanın ne demek olduğunu anlayacaktı. Benim sessiz çığlıklarımı, yalnızlığımı, kırık kalbimi gördüğünde belki pişman olacaktı.

Belki bir daha gitmeyecek, belki de bu kez gerçekten kalacaktı yanımda.

Nasıl da gurursuzum ben... Gitmesinden hâlâ deli gibi korkarken ve bunun için savaşıırken gururum umurumda bile değildi.

Ne lanet şeysin sen, aşk...

İnsanın kalbini önce ısıtıp sonra küle çeviren o görünmez ateş...

Bir dokunuşta cenneti tattırır, bir bakışta cehennemi yaşatırsın. Seni taşıyan yanar, senden kaçan donar. Bir adın var ama bin acı saklı içinde.

Bir umut gibi girdin içeri, bir fırtına gibi dağıttın her şeyi. Gözlerimi kamaştırdın önce, sonra karanlığın en dibine bıraktın beni.

Yaktın, kül ettin, sonra da sanki hiçbir şey olmamış gibi rüzgâr oldun, savruldun. Savurdun.

Ne lanet şeysin sen, aşk...

İnsan bir daha sevemez hale geliyor senden sonra.

Sen, aptal âşık; aptallaştırdın aşkı.

Arabaya bindiğimde ilk işim hızlıca gözlerimi ve yanağımı silmek oldu. Birkaç dakika sonra Karam araca atladı ve bana baktı. Gözlerimi karşıdaki boşluğa, yolun ışısız kısmına diktim. Bakışlarımın içinde bir duvar ör-müş-tüm; içeri sızan tek şey, soğuk bir suskunluktu.

"Eve mi gideceğiz?" diye sordu. Cevap vermedim. "Kendi evimize yani." Yine sustum. Onun konuşma çabaları karşısında dudaklarım kilit-lenmişti.

Cevap vermediğimi görünce derin, sıkıntılı bir nefes aldı; direksiyona uzanan elleri hafifçe gerildi. Arabayı çalıştırırken ara sıra bana bakıyor ama bakışlarımla bir karşılık bulamıyordu. Çünkü başlattığım susma grevi bir performanstan çok, korunma yöntemi-ydi; sınırlarımı çizmiş, kendimi mumyaya sarmıştım.

Babamla küçükken oynadığımız o oyunu hatırladım: Ben kıpırdamadıkça o da pes eder, "*Baba kız mumya olduk biz,*" derdi. O zamanlar kazan-mak bir çocuk oyunuydu şimdi kaybetmemek yetişkin bir sınavdı.

Şimdi babam yoktu; yalnızca anıları vardı ve o anılar cildime yapışmış yaralar gibi benimleydi. Açtığı izler hâlâ taze, hâlâ acıtmaktaydı.

Araba durduğunda eve geldiğimizi anlamıştım ama inmek için bir hamle yapmıyordum.

Karam kafasını çevirdi. "İnmeyecek misin?" diye sordu. "Leyla, kūs müyüz?" *Kūs mü?* Duygularımı bir kelimeyle küçümsemeye çalışması öfke-min tuzu biberi oldu. Onun, "Tamam, hata yaptım ve hatamı anlıyorum. Senden saklamamam lazımdı," sözlerini duydum; sesi üzgündü, yalvarır

gibiydi. "Hadi, bak bana barışalım." İçimdeki acı öyle yoğundu ki birkaç saat, belki günler boyunca onu yok sayacağımı, kendi derinliğime çekileceğimi hissediyordum.

Lanet olası aşk; neden önce nefes verip sonra o nefesi haram ediyorsun insanlara?

"Leyla, sen iyi misin?" Elini koluma koydu; tenime dokunuşu hem sakinleştirici hem de işgal ediciydi. "Siktir! Kızım bir yere odaklanmışsın kaç saattir, ne oluyor?" Kapıyı açıp arabadan indiğinde hareketleri hızlıydı. Bana doğru dolandı, kapımı açıp eğildi. Avuçları yüzüme değdi. "Nar, beni duyuyor musun?" Kulaklarım sağır değildi ama cevap vermeyi reddediyordum. "Bak gerçekten korkuyorum... Kızım bari gözlerini kırp." Elleri yanaklarımı okşadı. "Kriz mi geçiriyorsun? Neler oluyor anlamıyorum!" diyordu telaşla. Telefonunu cebinden çıkarıp kulağına götürdü. "Merhaba, Adelina Hanım." İçimde hem sinir hem de gülümsemeye benzeyen bir acı belirdi. "Aslında evet... Hayır, ben sadece ne yapacağımı bilemedim. Yarım saattir susmuş, bir noktaya odaklanmış. Konuşmuyor, ne kadar denedim ama kirpiğini bile kırpmadı. Kriz mi geçiriyor, travması mı tetikleniyor anlamadım." Eğildi, bana bakıp sonra annemin sesini dinledi.

"İnat etmiş ya da sana küsmüş. Küsünce, istediği bir şey olmayınca öyle yapar. Susar ve asla kıpırdamaz."

"Bu normal bir şey mi?" diye sordu şaşkınlıkla. Annem gülerek açıkladı. "Çocukluğundan beri öyle. İsteddiği bir şeyi yapmayınca küser, inat ederdi. Suskunluğuyla cezalandırırdı bizi."

Keşke sen de sussaydın da nefretini kusarak cezalandırmasaydın beni, anne...

"Peki ya ne yapmam lazım?" Karam bana deli gibi bakıyordu. Sanki küçük bir patlamanın eşiğindeydim ve bunu anlamaya çalışıyordu.

"Bir şey yapma. O kendi istediği zaman konuşur."

"Anladım," diye mırıldandı ama yüzündeki ifade hiçbir şey anlamadığını söylüyordu. "Kusura bakmayın, sizi de rahatsız ettim gece gece." Mahcup sesi, gerginliğini saklamaya çalışan bir çocuğunki gibiydi.

"Sorun değil, Arslan. Dediğim gibi, kendi haline bırak, o zaten konuşur seninle."

Karam anneme iyi geceler dileyip telefonu cebine koyduktan sonra bana döndü. Gözleri, karışık bir hayranlık ve şaşkınlıkla doluydu. "İnatçı bir karım olduğumu biliyordum ama bu kadarı..."

Sustu; başını iki yana salladı ve beklemediğim bir şey yaptı. Beni sessizce kucağına alarak arabadan çıkardı. “Bu kadar inatçı olmayı nasıl beceriyorsun?” dedi. Konuşurken bana baktı, yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. “Ama bir şey söyleyeyim mi? Bu hallerin hoşuma gidiyor. İnat et ama benimle de konuş.” Sesinin tonu, aynı anda hem kışkırtıcı hem de güven vericiydi. Bazen hiçbir şey yapmamış gibi davranması canımı daha fazla yakıyordu; farkında değildi.

Gerçekten ben mi abartı tepki veriyordum yoksa o mu bana karşı fazla umursamazdı?

Hayır Leyla, sen fazla acınası haldesin. Onun seni sevmesini istiyorsun ve bunu yaparken kendi gururunu ayaklar altına alıp sana acıması için elinden geleni yapıyorsun.

Kapıyı açıp eve girdiğimizde kapıyı ayağıyla sessizce kapattı. Üzerini çıkarmadan salona geçti ve beni koltuğa bıraktı. Önce kendi montunu çıkardı, sonra benimkini; yanımdan uzaklaştığında sinsice hareket edip etmeyeceğimi ölçtü gibi geldi ama ben bekledim, harekete geçmedim.

Yaklaşık yirmi dakika sonra geri döndü, elinde büyük bir tepsi vardı. Tepsiyi sehpanın üzerine bırakırken adımları dikkatliydi. “Şimdi ben salondan çıkıyorum, sen de yemeğini ye,” dedi. Cevap vermedim; bunu görünce geri çekildi, sessizce salondan çıktı.

Aslında aç değildim ama karşımda muzlu ve kakaolu rulo pasta duruyordu ve dayanmak neredeyse imkânsızdı. Karam beni nereden vuracağını çok iyi biliyordu; bunu defalarca kanıtlamıştı.

Sinsi, kurnaz ve şerefsizdi, bunu size söylemiş miydim?

Direndim. İçim gitmesine rağmen pastaya dokunmadım. Bu susma grevi bittiği zaman ilk işim onu yemek olacaktı.

Tam iki saat geçti. Karam salona geldiğinde gözleri büyüdü, şaşkınlıkla bana baktı. Pastayı yiyeceğimi düşünmüştü; hatta bundan emindi. Ama karşısında beni görünce hayal kırıklığına uğradı; tıpkı onun beni hayal kırıklığına uğrattığı gibi, şimdi sıra ona gelmişti.

“Leyla...” Ellerim kucağımda, öylece karşıya bakıyordum. O ise ayakta duruyordu; aramızdaki mesafeyi kapatmak ister gibi dizlerini kırdı ve karşımda diz çöktü. “Böyle susma, alışık değilim. Bağır, çağır, sıç ağzıma ama susma.” İçimde fırtına koparken dudaklarım mühürlenmişti. Elini elimin üzerine koyduğunda küçücük bir temas bile kanıma ateş gibi yürüdü. Kalbim hızlandı, nefesim sıkıştı. Ona kırgın olmam, ondan kopmam

anlamına gelmiyordu ki. “Güzelim, baksana bana.” İlk kez bana açık açık iltifat ediyordu. Bunun farkında bile değildi belki ama bende bıraktığı etki derin bir sarsıntıydı. “Sana anlatamadığım çok şey var, Leyla. Emin ol onları bildiğinde kendin gideceksin benden.” Kaşım istemsizce çatıldı. Ne saklıyor olabilirdi ki? “Kaşını çattın!” dedi çocukça bir sitemle ama ben hemen ifadesiz maskeme döndüm. “Sana her şeyi anlatacağım ama şu an değil. Şimdi benimle konuş ve eskisi gibi olalım.”

Eskisi gibi olmak demek, benim yine koşulsuzca boynuna atlamam, onun ise benden kaçmasıydı. O eski evcilik oyununu istemiyordum artık. Ya tamamen gelsin ya tamamen gitsin.

Hayır, gitmesin.

Hiç gitmese olmaz mıydı? Hep benimle kalsa olmaz mıydı?

Olduramaz mıydı?

“Hadi ama karımın sesini özledim. Sen özlemedin mi beni?” Bana bu kadar yakinken, dudaklarının ucuyla fısıldarken... İnkâr etmeye çalışsam da özlemiştim. “Sana muzlu, kakaolu rulo pasta aldım, bari onun için affetsen?” Başını omzuna yasladı; hareketi öylesine yumuşaktı ki göğsümde dalga dalga bir sıcaklık yayıldı. “İnatçı Nar. Özledim diyorum, hiç mi acı-mıyorsun kocana?” *Hangi kocama? Hani beni terk etmek isteyen sahte kocama mı?* Hayır, acıımıyordum. “Şu an kafandan nelerin geçtiğini duyabiliyorum sanki. Bir bok ettim, tamam... Bir daha senden uzaklaşmayacağım. Zaten kendimi zor tutuyorum.” Bunu kendi kendine mırıldanmıştı ama bana o kadar yakındı ki nefesinin sıcaklığıyla birlikte her kelimesini duydum. “Ne kadar süreceksin bu?” Dudaklarından çıkan sıkıntılı nefesle parmakları yeni yeni çıkan sakallarının arasında dolaştı. Yüzündeki çizgileri, hareketlerini, gözlerinin dalıp gidişini izlememek imkânsızdı. İzlemezsem ölürmüşüm gibi hissettim.

Tam ona çaktırmadan bakarken burnum ansızın kaşındı. Kendimi tutamayıp hapşırdım. O, başını kaldırıp yüzüme bakarken benim başım hapşırığın etkisiyle öne düştü.

Küçük bir kahkaha attı. “Çok yaşa.” Burnum tekrar kaşındı ama kendimi tuttum hapşırmadan. Kafasını eğip yüzüme dağılan saçlarımın arasından bana baktı. “Saçlarını alsana yüzünden,” dedi, kıpırdamadım. Bu kez de saçım burnuma değdiği için hapşırmıştım. “İnat işte, yapmayacak.”

Ayağa kalktığında bu halde uzun süre kıpırdamadan durmaktan boynumda keskin bir ağrı hissetmişim. Onun uzaklaşacağını sanırken

yanılmam kısa sürdü; gitmedi, sessizce yanıma oturdu. Parmakları yüzümdeki saç tellerini tek tek toplarken gözlerim istemsizce kırıştı. Ardından çenemi kavradı, parmaklarının sertliğiyle başımı yukarıya kaldırdı. Saçlarımı yüzümden tamamen aralayıp omzumdan aşağıya bıraktığında ben şaşkınlıkla duvara bakıyordum. Tam o an, beklemediğim bir şey yaptı; dudaklarını açıkta kalan boynuma bastırdı.

Sıcak teması, bedenimde şimşek gibi bir titreme yarattı. Nedenini, niyetini anlamaya çalışırken bununla yetineceğini düşünmüştüm. Ama yanılmışım. Elleri bir anda karnıma sarıldı, beni kendine çekti; boynuma kapanan dudaklarıysa yavaş yavaş hareket etmeye başladı. Dudaklarının küçük kıpırtıları, nefesinin sıcaklığıyla birleştiğinde, tenimde yakıcı bir karıncalanma hissettim. İçimdeki bütün dirençleri tek tek yıkıyor, beni başka diyarlara sürüklüyor, ona karşılık vermem için fısıldıyordu.

Karnımdaki elleri beni daha sıkı kavradığında dudaklarını araladı. Tenimi, dudaklarının arasına hapsettiğinde içimden bir inilti kopmak üzereydi. Emmeye başladığında gözlerimi sıkıca kapattım, tırnaklarım avuçlarımı delip geçti. Dudaklarım arasından kopacak tüm sesleri, dişlerimin arasına hapsederek susturdum.

Olmazdı... Şimdi, burada olmazdı. Bana bunu yapamazdı. Bu, bana yapılmış en büyük haksızlıktı. Ve ben, kendimi ona bıraktığım için içimden en ağır küfürlerimi fısıldarken kalbim çoktan onun ellerinde esir düşmüştü.

Parmakları biraz daha aşağıya kaydığında, dudaklarım arasından istemsizce kopan fısıltı döküldü. "Siktir..." İçimdeki yangını bastıramıyordum. Bu adamın amacı beni konuşturmak mıydı yoksa günlerdir zaten yapmak istediği şey buydu da sonunda cesaretini mi bulmuştu?

Dudakları, kulağımla saçlarımın arasında bir noktaya geldiğinde, tek bir an duraksamadan öpücüklerini sıraladı. Sanki nefesinin sıcaklığı tenime işlenmiş ve oraya kalıcı olarak yerleşmişti. Bu seferse beni tamamen susturamayacağını, hatta çıldırtacağını bile bile en tehlikeli hamlesini yaptı: Kulakmememi dudaklarının arasına aldı. O yumuşaklıkla birlikte emdiğinde, tüm bedenim baştan aşağıya titredi.

Kendimi tutamadım; bu kez kısıtığım ses çılgınlığa dönüşmek üzereyken boğuk bir inilti döküldü dudaklarımdan. Ardından dilimin ucunda asılı kalan küfrü sesli mırıldandım. O ise benim zayıflığımdan besleniyor gibiydi.

Gölüşü derin, arsız ve kıskırtıcıydı. “Daha ne kadar direneceksin kocana?”

Siktir! Siktir! Hatta bir kez daha, kocaman bir SİKTİR! Direnemeyecektim. Direnemezdim. Onu durdurmaya kalksam konuşmuş olurdum, karşılık versem de aynı sonla yüzleşecektim. Seçeneklerimin hiçbirinden kaçış yoktu. Ve ben, kendime sunduğum ihtimallerden en delicesini seçtim.

Gözlerimi açtığımda önce başımı ona çevirdim, sonra bütün bedenimi. Koltuğa çıktım, bacaklarımı iki yana atıp kucağına oturdum. Yeminimi bozduğum için içimden lanetler okudum fakat öfkemin tamamını bir kenara bıraktım ve dudaklarına saldırdım. Lafın gelişi değil, gerçekten de dudaklarını öyle hırsla öptüm ki sanki yıllardır biriktirdiğim tüm acının intikamını orada alıyordum. O ise buna karşı koymak bir yana, her saniyesini zevkle kabullendi.

Ellerimi boynuna doladım, öyle sıkı sarıldım ki sanki onunla aramda tek bir boşluk bile kalsın istemiyordum. Karam ellerini belime sardığında, bilinçli mi yoksa yalnızca içgüdüsel mi bilmiyorum ama bedenimi kendisine öyle bir bastırdı ki göğsümdeki bütün hava çekilip onun içine hapsolmuş gibi hissettim. O baskıyla birlikte gözlerim kapandı, dudaklarımdan derin bir inilti yükseldi. Bu defa yalnız değildim; Karam da kendi sesini, boğuk ve karanlık bir nefesle benimkine karıştırdı. Onun susması zaten imkânsızdı.

Sesimi duymak hoşuna gitmemiş gibi dudaklarımı acımasızca ısırıldı. Dişlerinin baskısıyla dudaklarımda keskin bir sızlama dolaşırken istemsizce çıkan küçük bir inleme dudaklarımızın arasına sıkıştı. O an, kendimi daha fazla tutamadım; tırnaklarımı boynuna gömdüm. Onun sıcağını, tenindeki sertliği parmak uçlarımda hissediyor, acıyla karışık zevki birbirimizle yüklüyorduk. Dudaklarım hızlanarak onun dudaklarına saldırdığında, o da benimle aynı şiddette karşılık verdi. Sanki daha yakın olmanın bir yolu varmış gibi, kendimi ona biraz daha yapıştırdım.

Belimdeki elinin biri, eteğimin derin yırtmacından süzülerek bacağıma dokundu. Tenime değdiği anda bedenimde kıvılcımlar patladı. Eteğin boyu uzundu belki ama kucağına oturduğum için hiç olmaması gereken bir açıklık yaratmıştı ve şimdi o, bu boşluğu acımasızca kullanıyordu. Diğer eli belimde gezinerek aşağıya kaydı. Ben öpüşmemizi yavaşlatmaya çalıştığımda o hiç durmadı. Dudakları hâlâ aynı iştahla aynı sabırsızlıkla dudaklarımı tüketiyordu.

Eli kalçama indiğinde bütün kaslarım dondu. Kıpırdamadım, nefes bile almadım. Zaman durmuş gibiydi. Algılarım kapanmış, düşüncelerim silinmişti. Neden orada olduğumuzu, neden bunu yaptığımızı artık sorgulamıyordum. Tek bildiğim, onun ellerinin üzerimde olduğu ve dudaklarının her nefeste beni daha da kendisine esir ettiği gerçeği idi.

İkimiz de birbirimizi istiyorduk; algılarımızı kapatan da zaten bu değil miydi?

Kalçamda sıkılaştı eli, beni kendisine doğru daha da çektiğinde artık aramızda tek bir nefeslik boşluk bile kalmamıştı. Onun sertliğini, varlığını tamamen hissediyordum; bu temas ikimizin de aklını başından alıyordu. Bacağıma inen eli, tenimi kavrayarak sıktı. Farkında olmadan saçlarının arasına dolandı ellerim; tırnaklarım saç diplerine gömülürken bedenim kendiliğinden ona sürtündü.

Dudaklarının hareketi bir anlığına durdu. Bütün kasları gerildi, nefesini zor tuttuğu belliydi. Benimle birlikte kendisini de dizginlemeye çalışıyordu. Nefes alamıyorduk; hafifçe geriye çekilip gözlerimin içine baktığında bunu daha net hissettim.

“Beni çok zorluyorsun.”

Sanki tüm suç bendeymiş gibi! Boynuma yapışan, nefesimden çalan, beni baştan çıkarmak için her şeyi yapan o değilmiş gibi!

Cevap vermemi beklemeden tekrar dudaklarıma kapandı. Öpücüğü bu kez daha sertti. Ben de aynı iştahla karşılık verdim. Dudaklarımız savaşa tutuşmuşken kalçamı kavrayan elleri daha da sıkılaştı, bacağımdaki parmaklarıysa tenime kazındı. Yerinde kıpırdandığında nefesim boğazıma takıldı. Sonra birden, güçlü bir hamleyle bedenimi yana itti; sırtım koltuğa çarptığında dudaklarımız hâlâ birbirine yapışık.

Ardından kendi bedenini benimkine yasladı, bacaklarımın arasına girdi. Bir eliyle destek alarak üzerime eğildiğinde, ağırlığının altında ezilmek yerine daha da canlı hissettim. Ellerim boynundan çözülüp omuzlarına kaydı; kaslarının sertliğini parmak uçlarımda hissettim. Dudaklarımız ayrıldığında başını geriye çekip gözlerime baktı.

Gözlerinde parlayan şehvet ateşi, dizginlenemez bir yangın gibiydi. O bakışta acımasızlık vardı, sahiplenme vardı ve beni çıldırtan bir arzu. O ateşte yanmaya bile isteye hazırdım. Çünkü bedenim çoktan onu seçmişti. Bedenimin ona verdiği tüm tepkileri, ikimiz de açıkça hissediyorduk.

“Geçti mi kızgınlığın?” Kısık sesi titriyordu. Başımı iki yana salladım. “Özür dilerim böyle hissettiğin için.” Beklemediğim bir anda dudaklarından döküldü bu kelimeler. Yaklaştı yüzüme, gözlerimin içine bakarken fısıldadı. “Her şeyi mahvettim, seni de kaybettim. Ne yaptıysam senin için yaptım. Yemin ederim ki senin için sustum.” Parmakları az önceki gibi bacağıma dokundu, dokunduğu yeri usulca okşadı. Karnıma bir kasılma, bir titreme yayıldı. Sanki parmaklarının her hareketi, tenimi ateşe veriyordu. “Zaten gitmeyecektim ama bunun sözünü verirsem affeder misin beni?”

“Sana hâlâ kızgıyım.” İçime kaçan bir sesle söyledim. “Seni öpmem affettiğim anlamına gelmiyor.”

Dudakları hafifçe iki yana kıvrıldı. “Sen kocana küs kalamazsın.” Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. İçimden titrek bir nefes yükseldi. Kalbim göğsümü deliyor gibiydi. “Bana karşı koyamıyorsun; tıpkı benim sana karşı koyamadığım gibi.” Fısıldayarak dudaklarını dudaklarıma sürttü. Sıcaklığı, nefesi, neredeyse aklımı başımdan alıyordu.

“Sana karşı koymak istemiyorum çünkü ben.” Kendi fısıltımla cevap verdim; sesim ve bedenim, arzuyla kavruluyordu.

“İstesem bile yapamıyorum.” Yutkundu, dudakları aralandı ve benim dudaklarımı kendi dudaklarının arasına hapsetti. Ellerim yanaklarını kavradığında, tüm varlığımı birden ona yükledim; istekli ve karşı konulamaz bir hırs la.

Eli bacağıma sıkıldığında ve yukarı kaydırıldığında, tamamen bacaklarımla arasına girmişti. Eli bacağıma okşarken belimi kendisine bastırdı; havalanan bedenim istemsizce az önceki inlememden daha yüksek bir inilti çıkardı. Bu küçük ama yıkıcı dokunuş, beni tamamen ele geçirirken gözlerimi sıkıca kapattım. İçimde hem kontrolsüz bir arzu hem de teslimiyet vardı.

Dudakları nihayet dudaklarımı rahat bıraktı. Ama durmadı; küçük öpücükler çeneme, oradan da boynuma doğru yol aldı. Parmaklarım, gömleğinin yakasını sıkıca kavradı. Başımı yastığa bastırdım ve tüm varlığımı ona teslim ettim.

Boynumda gezinen dudakları, bacağımda bir aşağı bir yukarı hareket eden eli... Her ikisi de beni delirtmek için birleşmiş gibiydi. Kalbim deli gibi atıyor, karnım kasılıyor, kasıklarım sızlıyordu ve bütün bu hisler, bedenimi istemsizce tepki vermeye zorluyordu. İslanmamın nedeni sadece arzu değil, bu yoğun beden temasının yarattığı kontrolsüz elektrikti.

Geçmişte yaşanan kötü anılar zihnime gelmesin diye karşımdaki adamın Karam olduğunu defalarca fısıldadım kendime. Sayısız kez, “İyiyim, her şey yolunda,” dedim.

Evet, bu kez her şey heyecandan kaynaklanıyordu. Bu kez tenime dokunan dudaklar iğrenç ya da rahatsız edici değildi. Aksine, bedenim her dokunuşuna, her hareketine istekle karşılık veriyordu. Onun varlığı, nefesi, dokunuşu... Her şey, arzumun kıvılcımını ateşliyordu.

Dudakları köprücük kemiğime dokunduğunda dişlerini hafifçe hissettim. Dudaklarım aralandı ve sesimi bastırma gereği duymadan inledim. Bu inilti, onun hoşuna gitmiş olmalıydı; gülümsemesini hissettim. Boynumda ara ara morluklar kalacağını biliyordum. Belki de onun maksadı buydu; bu anı her daim hatırlamam için tenime kendi izini bırakıyordu.

Dudakları biraz daha aşağıya kaydı. Bluzumun açık bıraktığı aralıktan, göğsümün hemen üzerinde nefesini hissettim. Kalbim bir an duracak gibi oldu. Gerçekten birkaç saniyeliğine nefesim kesildi, kalbim adeta sustu. Kendime gelmemi sağlayan tek şey, hassas noktamda hissettiğim sertlikti.

Dudakları tenimde gezindikçe dili bıraktığı ıslaklığı nefesiyle siliyordu. Kendimi kaybetmiş gibi belimi kaldırıp onu daha çok hissetmeye çalıştım. Kalçalarımı hafifçe havaya kaldırıp ona sürttüğümde eli kalçama kaydı ve bana eşlik etti. Dudaklarım aralandı, onu öpmek istiyordum. Hayır, daha da fazlasını; tamamen onu istiyordum. O an için ikinci seçenek çok daha baskındı.

Onu istiyordum.

Ben ona sürtündükçe o da kendisini bana bastırıyor, varlığıyla ve nefesiyle arzumun ateşini körüklüyordu.

Zamanın böyle yavaş akmasına mı sinirleneyim yoksa sadece akıp gitmesine mi; bilemiyordum. Ama daha çok sinirleneceğim şey, bu anı birinin bozması olurdu. Ve öyle de oldu.

Zevkten aklımı kaybetmişken uğuldayan kulaklarıma zil sesi doldu. Duymazdan geldim. Karam da öyle yapıyordu. Ya da gerçekten duymuyordu. Ama birkaç kez durmadan art arda zile basıldığında gözlerimi zorla araladım.

“Karam,” dedim, neredeyse inler gibi. “Kapı...”

Başını boynumdan kaldırdı. “Siktir et kapıyı.” Dudakları tekrar dudaklarıma yapışmış, öpüşmemizi sürdürüyordu.

Dediğini yapıp boş vermek istedim ama sinirlerimi altüst eden sesle dudaklarımızı ayırdım. “Kapıya bak.” Gelen kişi kim olursa olsun, Karam onu mahvedecek gibiydi.

Alnını alnıma yasladı, derin derin nefesler aldı. Ellerimi göğsüne koyup gözlerimi kapattım. İkimiz de sakinleşmeye, kendimize gelmeye çalışıyorduk. Ama hâlâ onu hissettiğim sürece bu mümkün değildi. Bedenim hâlâ onun sıcaklığıyla yanıyordu, yanaklarım ise ateşle dolmuş gibiydi. Soğuk bir duş almam gerektiğini fark ettim. Aksi halde bedenim ve aklım tamamen ona teslim olmaya devam edecekti.

“Ben kapıya bakacağım, sen de odana geç toparlan, tamam mı?” Uysal bir kedi gibi başımı salladım ve gözlerine bakarak onay verdim.

Üzerimden kalktığında pantolonunun önündeki şişkinliği gözüme ilişti. *Siktir, nasıl bir şeydi bu böyle?*

“Bu halde bakabilecek misin?”

“Dilin çözölmüş bakıyorum,” dedi çarpık bir gülümsemeyle. Omuz silkip ayağa kalktım; hâlâ anın etkisinden bacaklarım titriyordu. “Odana geç yavrum,” dediğinde başımı sessizce salladım. Bu halimi birinin görmesini ben de istemiyordum.

O salondan çıktığında yüzümde aptal bir gülümsemeyle odama geçtim. Dolaptan elbisemi alırken gülmemek için dudaklarımı ısırıyordum. Az önce yaşadıklarımız aklıma geldikçe şu kapıdan çıkıp gelen kişiyi öldürmemek için kendimi zor tutuyordum.

Tam banyoya girecekken, “Leyla!” diye seslenen Karam’ın sesiyle durdum. “Leyla, buraya baksana bir.” Kaşlarımı çattım. *Git dememiş miydi?*

Elimdekileri yatağın üzerine bıraktım ve odadan çıkarak salona yöneldim. Az önce yaşananların kızarttığı yanaklarımı gizlemeye çalışırken çatık kaşlarla bana bakan adamı gördüm. “Ne oldu?”

Elini havaya kaldırdı ve parmakları arasındaki kâğıt parçasını salladı. “Sana gelmiş.”

“Bana mı?” Yavaşça yanına adımladım. “Kim verdi bunu?” Mektubu uzattığında aldım.

“Kimse... Kapıdaydı,” dedi.

Sözsüz, dörde katlanmış kâğıdı açtım ve gözlerimi içerisindeki satırlarda gezdirdim.

“Sana bir mektupla ulaşacağım hiç aklıma gelmezdi. Karşına çıkıp her şeyi anlatmak varken bu benim için çok zor.”

"Bu ne amına koyayım, aşk mektubu gibi!"

Ona aldırmadan okumaya devam ettim, kalbini biraz daha hızlı atarken satırlardaki her kelimeyi zihnime kazıdım.

"Öncelikle niyetim sadece sana yardım etmek. Bunu bilmeni istiyorum. Kurtuluşun benim elimde. Yazdığım her satırı, her cümleyi dikkatlice oku ve sonra bu mektubu yak. Yak ki küllerinden yeniden doğabilesin. Tıpkı yedi yıl önce olduğu gibi..."

Yurkunduğumda başımı kaldırıp Karam'a baktım. O da şaşkınlıkla bana bakıyordu. Artık ikimiz de bunun bir aşk mektubu olmadığını anlamıştık.

"Senin adını ve imzanı kullanarak bir ilaç şirketi kurulduğundan haberin var, değil mi? Ama bunun aslında bir ilaç şirketi olmadığını da biliyorsun. Orası, uyuşturucu üreten ve dağıtan bir örgüt ve buradan gelen gelir ETÖ'ye gidiyor. Sana yardım edeceğim. Ama tek bir şartla: Kimliğimi asla araştırmayacak, beni tanımayacaksın. Sen tanırsan herkes tanır. ETÖ tanırsa ortadan kaldırılan ilk kişi ne sen olursun ne de kocan. Ben olacağım. Bu yüzden kimliğime takılma; sana ettiğim, edeceğim yardıma odaklan."

"Birkaç gün içinde Türkiye sınırlarına büyük tırlarla silah getirilecek çocuklara yardım adı altında. Ve bu silahların kullanılacağı yer İstanbul olacak. Yer, mekân ve saat; hepsi belli."

"Terör saldırısı," dedim korkuyla.

"Sikeyim!" diye kükredi Karam.

Telefonunu eline aldığı anda kolundan tuttum. "Bekle, hepsini okuyalım." Bana karşı koymadı, elini yavaşça indirdi.

"Bunu durdurmak istiyorsanız ETÖ'ye gelecek yardımı engelleyin. Sınırdan o tırların geçmesine izin vermeyin. Bir de başka bir konu var: Rusya'dan, Azerbaycan'a senin imzanla kurulan uyuşturucu örgütünden büyük bir nakil yapılacak. Azerbaycan'dan sonra ise Paus Bader'e teslim edilecek bu ilaçlar. Bunun önünü nasıl alacağınızı bilmiyorum; bunu siz düşünün."

"Ama en önemlisi; kimseye güvenme İzem. Devletten bile aralarına sızanlar varken kimseye güvenme..."

Saat öğlen üçtü ve ben dün gecedan beri bir dakika bile uyuyamamıştım. Gece ansızın gelen mektupla tüm düşüncelerim altüst olmuş, aklım

ve kalbim sanki bana oyun oynuyordu. Üstelik bu kişinin kim olduğunu bilmiyordum.

“Yani içimizde hain mi var?” diye sordu Zafer.

“Bu ilk değil,” dedi Alin. “MİT’te çalıştığım süre boyunca hep böyle şeylerle karşılaştık. Şerefini satan, vatanını da satar.”

“Bizim timden böyle bir şey çıkacağını sanmıyorum,” dedi Güneş.

“Ve bence zaten söylemek istediği tim değildi.”

Karam, Uraz’a başını salladı. “Devlet büyüklerini kastediyor. Yoksa direkt isim verirdi.”

Koltukta biraz yana kayıp başımı Karam’ın göğsüne yasladım. Bunu beklememiş olacak ki önce afalladı, sonra koltuk başlığındaki elini belime sardı.

“Mektubu kimin yazdığını bulabilecekler mi?”

“Bulsak bile açığa çıkmaması için elimizden geleni yapacağız,” dedi Alin.

“Kamera kayıtlarında şapkalı, yüzü görünmeyen bir adam var. Ormana girene kadar takip ettik ama sonrası yok,” diye ekledi Dağhan.

“Anlaşılan bizi epey uğraştıracak,” dedi Kadir abi, o an öfkesine öylesine kaptırmıştı ki benim Karam’a sarılmama bile takılmamıştı.

“Biz ne zaman gideceğiz Azerbaycan’a?”

“Üç ya da dört gün içinde gideriz. Bu süre zarfında baban, eğitimlere katılmanı istedi,” dedi Karam.

“Beni sen mi çalıştıracaksın?” diye sordum Alin’e.

Başını iki yana salladı. “Taylan Bey yardımcı olacak sana.”

“Taylan kim?”

“Geçen toplantıdaki adam,” dedi Uraz, Karam’a bakıp yüzünü buruşturarak.

“Tamam,” diye mırıldandım. “Bir eğitmene ihtiyacım yok ama başkalarını da kırmayayım.”

Korhan güldü. “Fıstığım...” Durdu, sonra ekledi. “Bacım.” Kıkırdadım. “Bu işler tekme atmakla olmuyor maalesef. Profesyonel eğitim alman lazım.”

Kaşımı çatıp doğruldum. “Bir kere ben profesyonelce dövüşüyorum!”

“Ona ne şüphe...” dedi Karam gülümseyerek.

“Seni yere serdiğim günleri unuttun mu Koriş?”

Korhan, Alin'e baktı, sonra yeniden bana döndü. "Ben izin verdiğim içindi o."

Tabii, der gibi başımı salladım. "İstersen tekrar edebiliriz."

"Gerek var mı buna?" dedi Korhan, yenileceğimi düşünerek.

"Geçenkinin bir rövanşı olsun."

"Gerçekten tüm derdimiz bu mu abiciğim?" dedi Kadir abi, sıkıntıyla.

"Stres atarız abi."

"Ben dün attım," diye mırıldandı Karam.

"Tekrarlamaya ne dersin?"

Gözleri şokla açıldı. "Şimdi?"

Başımı salladım ve ayağa kalkıp yerde oturdum. "Bilek güreşi yapacağız." Gözlerim hepsinin üzerinde tek tek gezindi. "Var mısınız yarışa?"

"Leyla Hanım, iyi olduğunuza emin misiniz?" Zafer bana delirmişim gibi bakıyordu.

"Yenge, şu an sırası mı?" dedi Uraz.

Gülümsedim. "Hatta seninle başlayalım."

Gözleri açıldı. "Komutanım..."

"Kocam," dedim Karam'a, tatlı tatlı gülümseyerek. Başını sallayıp Uraz'a yanıma gelmesini işaret etti; Uraz mecbur yere oturdu. Dirseğimi sehpanın üzerine koyduğumda Uraz da aynısını yaptı ve ellerimizi birleştirdik.

Dağhan hevesle yanımıza gelerek, "Ben hakem olacağım," dedi.

Sırtarak Uraz'a baktım. "Yenilmeye hazır mısınız?"

"Bileğini kıracağım için şimdiden özür dilerim, yenge," dedi o da gülererek.

"Yenileceğimi kim söyledi?" Kaşımı çattım. "Kazanacağım ve bunu sen sağlayacaksın."

"Anlamadım?"

Sesimi kısıp ona yaklaştım. "Eğer kazanmazsam Güneş'e, Instagram'dan onu kız hesabıyla takip ettiğini söylerim."

Gözleri ve dudakları şaşkınlıkla açıldı. "Ne?"

"Hesabı kendi numarana açman da senin aptallığın," dedim omuz silerek. "Başlayabiliriz."

Dağhan, "3-2-1," diye saydı ve başlamamız için onay verdi. Uraz şaşkınlıktan kıpırdayamadığı için elini sıkıp sehpaye vurdum.

Kazandığımı görünce bir çığlık attım, ellerimi birbirine çarptım. "Kazandım, kazandım!"

"Allah belanı versin Uraz," dedi Kadir abi, elleriyle Uraz'ı gösterip yalandan tükürerek.

"Cidden yenildi," dedi Güneş.

Uraz'a baktım, üzgünüm der gibi. "Sıra sende, Koriş."

Korhan yerinden kalkıp yanımıza geldi ve Uraz'ı itti. "Çekil bakayım, abin intikamını alacak." Uraz hâlâ ağzı açık bana bakarken, Korhan geçip yere oturdu ve dirseğini sehpanın üzerine koydu. "Gel bakalım fıstık."

"Yenileceksin," dedim, korkunç çıkan sesimle.

"Başka?" diye sırttı Korhan.

"Yenilmezsen babama Alin'le arandaki olayları söylerim. Göreve odaklanmadığınızı çıtlatsam ne olur?" dedim, düşünceli bir sesle.

"Yapamazsın," dedi ve yutkundu. "Yapmazsın Leyla."

Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Saymaya başla Dağhan." Dağhan üçten geriye sayarken Korhan gözlerini sıkıca kapattı; onu nasıl yendiğimi göremedi. "Yes be!" Sevinçle bağırdım ve Karam'a baktım. "Karına bak, kocam. Aslan gibi kadını."

"Aferin sana," dedi, çocuk ödüllendirir gibi. Gülümseyerek önüme döndü.

"Lan, çekil oradan!" dedi Kadir abi, Korhan'ı kaldırıp yerine oturturken. "Kızım, bordo berelileri yenemezsin. Kesin hile yapıyorsun."

"Kes sesini Kadir!" dedi Karam. "Karım asla hile yapmaz."

"Gel buraya bakayım."

"Geleyim abi." Uygun pozisyonu alıp gözüne baktım.

"Ne bakıyorsun?"

"Gül abla, görevdeyken ondan önce anneni aradığını öğrense ne yapar?"

"Ağzıma sıçar," dedi Kadir abi. "Ağzıma sıçar da bunun konu... Siktir!" diye bağırdı.

"Ne oldu, komutanım?" dedi Alin.

"Elime kramp girdi," dedi Kadir abi, yüzünü buruşturarak.

"Başlayalım mı abi?" Korka korka başını salladı. "Dağhan..." Dağhan tekrar saydı ve ben kazanmanın verdiği sevinçle çığlık attım.

"Hadi, Zafer."

Zafer korkuyla Karam'a baktı. "Komutanım, lütfen..."

"Mızızızlanma Zafer. Karımdan mı korkuyorsun?"

"Evet," dedi itiraz etmeden. "Kadın hepimizi avlıyor resmen."

Güneş, Zafer'i yanımıza itti. "Git lan, çok konuşma."

Zafer bana korkarak bakmaya başladı. "Narçiçeği Leyla Hanım Yenge, acaba vaz mı geçseniz?"

Gözümü devirdim ve elini tuttum. Titrediğini görünce gülümsedim. Onu tehdit etmeden de yenebileceğimi bildiğim için susmayı tercih ettim.

Dağhan başlamamızı söylediğinde, Zafer kendi bileğini masaya vurdu ve ona şaşkınlıkla baktım. "Kazandı, kazandı!" Aceleyle ayağa kalkarak masadaki suyu kafasına dikti.

"Bu neden delirdi?" diye sordu Alin.

"Boş ver, akıllı değildi zaten," dedim. "Gel, Dağhan."

"Ben hakemim," dedi, elini havaya kaldırarak.

"Ben olurum hakem, merak etme," dedi Korhan.

Dağhan yere oturduğunda, onu nasıl ikna edeceğimi düşündüm. Bir şey bulamayınca Karam'ı kullandım. "Dağhan?"

"Yenge?"

"Kazanmama yardım eder misin?"

Başını iki yana salladı. "Karizmamı çizdiremem."

"Ama kazanmazsan Karam çizecek ki karizmanı."

Dağhan, Karam'a bakıp yutkundu. "Rezil olacağım."

Gülüp Korhan'a bakarak başlamasını söyledim. Bunu kazandığımda gerisi kolay olmuştu. Alin'i de aynı yöntemle tehdit etmiştim; Korhan'ın neden yenildiğini anlamıştı. Güneş'i ise Uraz'ı affetmeyi düşüneceği gerçeğiyle tehdit etmiştim.

Çok şerefsiz bir kız olduğumun farkındayım ama savaşta her şey mubahtır...

Sıra Karam'a geldiğinde onu ikna etmemin sadece bir tebessüme bağlı olduğunu biliyordum.

"Kocam..." dedim tatlı tatlı.

"Karıcığım?"

"Ben kazanabilir miyim kocam?" Dudaklarımı büktüm ve başımı omzuma yasladım.

"Sana bir kez daha mı yenilmemi istiyorsun?" Altdudağım titredi, başımı salladım. "Tamam," dedi yerine yerleşirken. Bu kadar çabuk kabullenmeyeceğini düşündüğüm için şaşkındım. "Hadi başlayalım."

“Hanımcı erkek seni.”

“Hanımcı değil, karımcıyım ben,” dedi ve göz kırptı.

Herkesi yenmenin verdiği o sarhoş edayla koltuğa yayıldım. Bacak bacak üstüne atarken yüzümde bir zafer gülümsemesi vardı. Kimse konuşmuyor, herkes birbirine kuşkuyla bakıyordu. Sanki tek bir kelimemle ortalığı yeniden karıştırmamı bekliyorlardı. Çünkü bugün, birine gözdağı verdiysem yarın devamının geleceğinden eminlerdi. *Ben öyle biri miyim hiç? Ben tehditlerle işini gören bir kadın mıyım canım?*

“Ay, bu ne surat ya?” dedim sıkıntıyla. Zilin sesini duyan Karam ayağa kalktı; tim hâlâ bana tuhaf tuhaf bakıyordu. “Sizi tehdit etmişim gibi bakmayın bana.”

“Ettin!” dedi hepsi birden.

Dudaklarımı sıktım. Yemin ederim, bunlar beni çiğ çiğ yedi.

“Ben geldim!” dedi neşeyle içeriye giren Simra.

Timin beni korkutan bakışlarından kaçmanın yolunu bulup Simra’ya sarıldım hemen. “Hoş geldin.”

“Hoş buldum. Nasılsınız?”

“İyiler,” dedi Karam herkesin yerine cevap vererek.

“Neden herkes toplanıyor ama bana haber verilmiyor?” dedi, kendini koltuğa bırakırken.

“Özür dileriz abiciğim, bundan sonra dikkatli oluruz.”

Karam’ın kinayeli konuşmasını ciddiye alıp sırtıttı. “Bir daha olmasın o zaman abi.”

“Biz artık gidelim komutanım,” dedi Güneş rahatsızca mırıldanarak. Ayaklandığında biz de kalktık.

“Yarın aynı saatte aynı yerde,” dedi Karam, kısık bir sesle.

Tim onu onayladığında kapıya kadar eşlik ettim. Karam da bana muzlu, kakaolu rulo pasta almaya gittiği için kapıyı kapatıp salona geçtim. Simra telefona bakıyordu; onu rahatsız etmeden yanına oturdum.

“Kiminle konuşuyorsun?”

“Hiç... Öyle Instagram’da geziniyordum,” dedi, telefonu aceleyle kucağına bırakıp.

“Bari yalan söyleyebilseydin...”

Bana bakıp ofladı. "Biri var," dedi, lafı uzatmadan.

Bacaklarımı altına topladım. "Evet?" dedim, devam etmesi için.

"Bir aydan fazla zamandır konuşuyoruz. Zevklerimiz, hayatlarımız aşırı uyumlu. Günümün çoğunu onunla geçirseydim bıkmazdım, o derece."

"Sadede gelsene güzelim ya... Çatladım," dedim sabırsızca. "Sevgili misiniz?"

Dudaklarını büktü. "Değiliz. Onu görmedim bile."

"Ha?" dedim şaşkınlıkla. "Kaç aydır konuşuyorsunuz ve sen onu görmedin mi?"

"Kendisini gizliyor sanki. Fotoğraf atmasını istedim ama atmadı."

Bu durum, kabul etmek gerekirse, pek de normal değildi. Yetişkin insanlar üç gün Instagram'dan konuşup ertesi gün numara alışverişi yaparken onların bu tuhaf gizem oyunu fazlasıyla dikkatimi çekmişti. İçimde ince bir huzursuzluk kıpırdandı. Şüpheyeye düşmüştüm; hem de fena halde.

"Semi gördü mü o?"

"Hikâyeme birkaç kez yüzümün görünmediği fotoğrafımı attım, bundan fazlası yok."

"Konuşmaya devam edecek misin peki? Anonim kalıyorsa bunun anlamı ne?"

"Alıştım ama ben ona..." dedi masum masum. "Ayrıca görmesem bile kendisini anlattı: Koyu kahve saçları, koyu kahve gözleri varmış. Boyu da bayağı uzunmuş."

Gözümü devirdim, onun bu saflığına gülerek. "Yolda görsen tanırsın kolaylıkla, aferin."

"Of Leyloş ya," dedi ağlak sesle.

"İsmi ne?"

"Han."

Vay be, der gibi dudak büktüm. "İyiymiş."

"Eee, ne yapacağım ben?"

Tam adamından akıl alıyorsun Simra... Ben daha abini anlayamadım, elin adamı hakkında ne söyleyeyim sana?

"Onu görmek istediğini söyle. Yine istemezse de engelleyeceğini ve konuşmayı bitireceğini söyle. Eğer isterse ve sana alıştıysa zaten kendini belli edecektir."

Başımızda bir bela varken huzursuz olmam elbette normaldi ama bunu Simra'ya belli edemezdim. Onun gözlerinde en ufak bir tedirginlik görürsem tüm dengem bozulacaktı. Karam'a da gidip, "Kız kardeşin gizemli bir adamla konuşuyor," diyemezdim. Böyle bir şeyi duysa... Ne yapacağını asla kestiremezdim. Karam öfkelen-di mi önünü kimse alamaz; düşünmeden yakıp yıkardı.

Simra'nın başının belaya girmesinden korkuyordum. O saf, hevesli haliyle nereye sürüklendiğini fark etmiyordu bile. Ve ben, bu gidişatı izlemekle yetinmek zorundaydım.

"Ya bir şey yazmazsa?"

"O zaman boş ver. Seni istemeyeni sen de hiç isteme." *Tabii, o yüzden Karam'a sülük gibi yapıştın, değil mi?*

Simra sıkıntılı bir nefes verdi ve telefonu eline aldı. Dediklerimi uygunlarken istediğim tek şey onun üzülmemesiydi.

Sabah olduğunda Karam, timle toplantıya katılmak zorundaydı. Evde yalnız kalmamı istemediği için beni Mihri annelere bırakmıştı. Elbette buraya geldiğim için mutluydum ancak huzurumu bozacak birinin orada olacağından habersizdim. Karşımda oturan Nur, bakışlarıyla adeta zihnimi delip geçiyordu; beni huzursuz ediyordu bakışları.

"Anne, bu olmuyor," dedim hafif bir hayal kırıklığıyla.

Karşımda, incecik sarılmayı bekleyen yaprağı beceriksizce kıvırmaya çalışırken Mihri anne gülümseyerek bana baktı. "Üzülme güzel kızım, yavaş yavaş öğreneceksin," dedi sevgi dolu sesle.

"Ama olmuyor," diye tekrarlardım, dudaklarımı bükerek.

Ellerine bulaşan pirinçleri silmeye fırsat bulamadığından, temiz olmayan ellerini havaya kaldırıp dudaklarını saçlarıma hafifçe bastırdı. "Ben öğreteceğim sana annem," dedi şefkatle. Gözlerimde bir yanma hissettim; Mihri anne bana kızıymışım gibi yaklaşıyordu, gelini olduğumu unutmuştu, beni Simra'dan ayırmıyordu.

"Kaç gün oldu siz evleneli?" dedi Nur, başını hafifçe yana eğerek.

"Beş?" diye yanıtladığımda onu, ani sorusuna anlam verememiştim.

Sardığı sarmaları tencereye yerleştirmeden önce göz ucuyla bana bakıp alaycı bir tonla, "Beş gündür hiç yemek yaptın mı?" diye sordu. Kaşlarım

kendiliğinden çatıldı. “Yanlış anlama, Karam her şeyi yemez. Sen yemek pişiremiyorsan sipariş veriyorsunuz o zaman?”

Bu kez daha da derin çatıldı kaşlarım. “Karam’ı çok mu iyi tanıyorsun?”

Yüzünde bir gülümseme belirdi. “Evet. Çocukluğumuz birlikte geçti.”

Ben de aynı şekilde gülümsedim ama bu, ince bir kibirle örülmüş sahte gülümsemeydi. “O zaman ne kadar iyi yemek yaptığını da bilmen lazımdı.”

Mihri anne, “Oğlum diye demiyorum ama eli lezzetlidir,” dedi gururla.
Dudakları daha lezzetli.

“Evet,” diyerek gözlerimi Nur’un üzerine diktim. “Bizim böyle bir sorunumuz yok. Hatta ben onun ellerinden yemeyi seviyorum diye mutfağa kendisi giriyor.” *Biraz daha abart.*

“Anladım,” diye mırıldandı, sesinde bastırılmış bir kıskançlık vardı. Kalan zamanı sessizlikle geçirdik.

Sırf Nur’un inadına sarmaları özenle, neredeyse kalem gibi sardım; biraz zamanımı almıştı ama ortaya muazzam bir iş çıkarmıştım. Yemeği ocağa koymadan önce de fotoğrafını çekip Zeynep’e yolladım. Bunu birinin inadına yaptığımı anında anlamıştı çünkü mutfakla aramın iyi olmadığını en iyi o biliyordu. Onunla konuştuktan sonra Gül abla ile dertleşmek için onu aradığımda, bir anda kendimi gıybet yaparken buldum. Yaptığım gıybetin sonunda da ağzımdan Kadir abinin her görev sonrası ilk annesini aramasını kaçırdım. Gül abla onu mahvedeceği için hemen telefonu yüzüme kapatmıştı.

Telefonu yüzüme kapattığında kınayıcı bakış attım. “İnsan teşekkür eder ya.”

“Ne oldu?”

Mutfaka giren Simra’ya dudaklarımı büktüm masum masum. “Gül ablaya Kadir abinin annesiyle konuşup da onu aramadığını söyledim.”

“Eyvah, canına okuyacak adamın.”

“Sen ne yaptın?” diye sordum karşımda oturduğunda.

“Konuştum.”

Heyecanla, “Ne dedi?” diye sordum.

“Konuşmayı kesmek istemediğini ve birkaç önemli işini yoluna koyup yüz yüze görüşmek istediğini söyledi.”

“Gidecek misin?” Başını salladı biraz duraksamanın ardından. Tam konuşacaktım ki birden duyulan zilin sesiyle dudaklarımı kapatıp sustum.

Kalbim hızlanmıştı; sandalyeden kalkarken yüzümde saklayamadığım bir coşku belirdi. "Kocam geldi!" dedim, kimsenin beklemediği bir sevinçle.

Mihri anne bu halime kahkahalarla karşılık verirken Simra arkamdan seslendi. "Ay ne kocacı çıktın kız sen de."

Kapıyı açtığım anda karşımda Karam'ı görünce kendimi tutamadım, bir anda boynuna atıldım. Onun da kolları hiç vakit kaybetmeden belime dolandı. "Kocam, çok özledim seni."

Gerçekten de öyleydi... Mihri annenin yanında huzur buluyordum belki ama Karam yanımda olmayınca bu dünyaya hep biraz eksik hep biraz yabancı kalıyordum. Onun yokluğunda sanki her şey siliniyor, renkler kayboluyordu.

"Birkaç saat ayrı kaldık sadece," dedi, dudaklarının kenarında hafif alaycı bir gülümsemeyle.

"Özledim ama..." Başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Sen özlemedin mi beni?"

Yüzünde düşünür gibi bir ifade belirdi, ardından gözlerinde tatlı bir parıltıyla konuştu. "Kocam demeni özlemiş olabilirim."

İstemediğim gülümsedim, kollarımı biraz daha sıkı sardım boynuna. "Sen de bana karıcığım desene," dedim, nazlı bir edayla. "Bugün hiç demedin."

Göğsünün hafif titremesinden güldüğünü anladım. "Anlat o zaman, bugün ne yaptın karıcığım?"

Gözlerimi büyüterek gururla cevapladım. "Yemek yaptım!"

Kaşları şaşkınlıkla kalktı, belli ki bu cevabı beklemiyordu. "Sonra?"

"Çay demledim," dedim, başımı küçük bir hareketle sallayarak.

"Sonra?"

Dudaklarımı hafifçe ısırdım suçlu ama sevimli bir tavırla. "Gıybet yaptım."

Gözlerini kısarak baktı bana, belli ki bu cevabı bekliyordu. "Yine kime bulaştın acaba..."

Başımı omzuma yaslayıp masum bir bakışla, "Gül ablayla Kadir abinin arasını azıcık açmış olabilirim," dedim, baş ve işaretparmağımı birleştirerek.

Attığı kahkaha evin içinde yankılandı. Yanağıma dudaklarını bastırıp, "Aferin benim karıma," dedi.

Ellerimi açarak, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle yeniden sarıldım ona. "Ve kocamı özledim!"

"Annemler nerede?" diye sordu, dudaklarını boynuma hafifçe dokundururken.

"Mutfakta."

"Geçelim mi biz de?"

Hemen başımı salladım. Ellerimiz birleştğinde kalplerimizin de aynı anda birbirine dokunduğunu hissettim.

"İyi akşamlar," dedi, mutfığa geçtiğimizde.

"Hoş geldin oğlum," diye karşıladı annesi sıcacık bir sevinçle.

Karam, elimi bırakmadan annesinin yanına gidip saçlarından öptü. "Hoş buldum anne." Annesinden ayrıldığında bakışları Nur'a kaydı. Önce kısa bir şaşkınlık yüzüne yansıdı, ardından kendini toparlayarak soğuk bir sesle, "Hoş geldin," dedi.

Nur, yüzünde belli belirsiz bir tebessümle karşılık verdi. "Hoş buldum, Karam."

"Oğlum, aç mısın?"

Karam sandalyeye oturdu, ben de hemen yanına yerleştim. Gülümseyerek, "Karım yemek yapmış," dedi. "Yemezsem küser şimdi bana."

"Aaaa, ne münasebet canım? Hiç huyum değil," dedim, saçımı savurup dudaklarımı büzerek. Karam bana en güzel gülümsemesini armağan edince sofraya huzurlu bir sessizlik hâkim oldu ve yemeklere odaklandık.

Karam bu sarmaların benim elimden çıktığına başta inanmamış, şüpheyle bakmıştı. Ama inadımı bildiği için gülüp başını iki yana sallamıştı.

"Ellerinize sağlık," dedi Karam, yemeklerimiz bittikten sonra.

"Afiyet olsun oğlum," dedi annesi, gözlerinde gizleyemediği mutlulukla.

Tam o sırada Karam boğazını temizledi, hepimizin dikkati ona çevrildi. "Görev emri geldi," dedi aniden.

"Ne zaman?" diye sordu Mihri anne. Sesinde alışılmış bir kabulleniş vardı; sanki bu tür ayrılıklar artık hayatının doğal bir parçası olmuştu.

"İki gün içerisinde gidiyoruz."

"Nereye gideceğiniz belli mi?" diye sordu Nur, merakla.

"Bilmiyoruz," dedi, kısa ve soğuk bir şekilde.

"Leyla da mı gidecek Şırnak'a?" Karam başını hafifçe eğip onayladığında, "Bari sen kalsaydın kızım," dedi Mihri anne, hüznüyle. "Hemen mi işinin başına dönmen gerekiyor?"

"Ben karımdan ayrı kalamam anne."

Mihri anne derin bir nefes alıp gözlerini devirdi, yüzünde şefkatle karışık bir gülümseme belirdi. "Elinde olsa karını da göreve götürürsün sen," dedi, yarı şaka yarı ciddi bir tonda.

Simra o ana kadar sessizdi. Başını telefona eğmiş, parmakları ekranın üzerinde geziniyordu. Fakat bu sessizliğini bozarak hepimizi şoka uğrattı. "Galiba karısını dağa çıkaracak."

Cümlelerin anlamı zihnimde belirirken yüzümde sıcak bir dalga gezindi. Utançtan yanaklarım kızardı; sanki biri yüzüme sıcak su dökmüştü. Herkes birden sessizleşti. Nur'la Mihri anne şaşkınlıkla birbirine baktı, Karam'ın kaşları kalktı.

Simra ise ne dediğinin farkında bile değildi. Başını kaldırıp şaşkın şaşkın bize baktı, sonra tekrar telefonuna döndü.

Gerçekten patavatsız bir kızdı!

Karam, benim yüzümdeki utangaç ifadeyi ve annesinin donup kalmasını fark edince hemen ayağa kalktı, saçlarını öperek teselli etmeye çalıştı. "Yarın erkenden kalkmam lazım, uyusam iyi olacak," dedi. Elini bana uzattığında sesi kısıktı. "Hadi gel."

Sandalyeden kalkarken önce Mihri anneye sarıldım. "İyi geceler anneciğim."

Bu sözlerime kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Güzel kızım benim. Sana da iyi geceler."

Geri çekildiğimde Nur'a hafif bir baş selamı verip Karam'ın elini tuttum. El ele çıktığımızda annesine olan bu yakınlığının hoşuna gittiğini hissettim; gözleri minnet ve mutlulukla parıldıyordu. Mutfaktan çıktığımızda Karam'ın odasına gelmiştik. Evet, bu gece birlikte uyuyacaktık ve bu düşünce beni garip bir heyecanla sarhoş ediyordu.

"Sen kıyafet almadın yanına, değil mi?"

"Kalacağımızı bilmiyordum ki," dedim, biraz mahcup bir şekilde.

Gardırobun karşısına geçti, kıyafetlerini inceledi. "Tişört vereyim mi?" diye sorunca hemen başımı salladım. Hiç tereddüt etmemiştim. Sonuçta tişörtünü ilk kez giyinmeyecektim.

Tişörtü bana uzattığında teşekkür ettim. "Ne zaman gidiyoruz?"

"İki gün sonra kimlikler hazır olduğunda. Özel uçakla gideceğiz."

"Peki ya ne zaman döneceğiz?"

"O daha belli değil. Önce uyuşturucuların hangi bölgede satıldığını öğrenmemiz lazım," dedi sıkıntıyla. "Alin ve Korhan'dan haber bekliyoruz."

“Onlarla konuştun mu? Şeyi,” diye mırıldandım suçlu bir tavırla. “Aralarındaki ilişkiyi.”

Kaşını kaldırıp indirdi. “Hayır.”

“Peki ya kızdın mı?”

“Saçmalama, neden kızayım? Sadece saklamaları doğru değildi. Söyleseler bile onlara karşı çıkmazdım ki ben.” Sesinden kırgınlığı belli oluyordu. Derin bir nefes alıp konuyu değiştirdi. “Bugün baban bir şey dedi.”

“Ne dedi yine?”

“Azerbaycan’a intikalimiz sırasında hudut birimleri, sınırdan geçmeye çalışan silah yüklü tırları tespit edip durduracak. Söz konusu silahların, çocuk yetiştirme yurdu için ayrılan kaynakla temin edildiği ve üzerinde senin imzan olduğu yönünde bir iddia var; bu nedenle hakkında resmi soruşturma başlatılacak. Ancak üst makamlar bunun soruşturma aşamasında kalacağını ve büyük bir sorun teşkil etmeyeceğini bildirdi. Zira şu an Millî İstihbarat Teşkilâtı adına görev yapıyorsun. Ülke değişikliğimiz sonrası ailen, senin devlet tarafından alındığını ve hakkında soruşturma açıldığı bilgisini alacak; buna bağlı olarak tüm banka hesaplarına tedbiren el konacak, kart ve hesaplarını bir süre kullanamayacaksın,” dedi tek nefeste. Sanki düşünseydi bir daha konuşamayacaktı.

Para umurumda değildi ama içimi kemiren, yüreğime ağır bir taş gibi oturan başka bir şey vardı. Yıllar önce şirketin hesabından çocuk yetiştirme yurduna pay ayırmıştım; onların defterleri, kitapları, giysileri eksik kalmasın, karınları doysun diye elimden geleni yapıyordum. Her yıl birkaç kez gönderilen o destek, gözümde masumiyetin ve iyiliğin simgesiydi. Ama şimdi öğrendim ki o parayı almış, çocukların masum adının ardına sığınarak silah taşımışlar. Bu, sadece bana ihanet değil; çocukların hayatına, umutlarına, geleceğine yapılmış en kirli saygısızlıktı. Hepsini geçtim, bunu benim adımla yapmaları...

Kalbim buna dayanamıyordu.

Sadece, “Anladım,” diyebilirdim. Sesim boğazıma düğümlenmişti. Daha fazla konuşmaya gücüm kalmamıştı. Hiçbir şey söylemeden banyoya geçtim ve soğuk suyun altına girdim. Su damlaları yüzümden süzülüp boynuma, omuzlarıma akarken içimdeki yangını söndürmüyordu. Ağlamamak için kendimi o kadar sıkıyordum ki gözyaşlarım akmasa da kalbimin içinde derin, yakıcı bir sızı bırakıyordu.

Dolaptan bulduğum temiz bir havluyla yavaşça kurulandım. Ardından Karam'ın tişörtünü giydim. Derimde ara sıra beliren küçük izleri fark etmemek için saçlarımı kurutup önüme bıraktım, yüzümü ve boynumu gölge gibi örtsün diye. Neyse ki tişört dizlerime kadar iniyordu. Böylece bacaklarımdaki diğer izler saklanıyordu. Sanki bedenimde taşıdığım geçmiş, en azından bu gece için, tişörtün kumaşının ardında gizleyebiliyordum.

Odaya geçtiğimde gözlerim önce toplu yatağa, sonra da pencerenin karşısındaki koltukta oturup sigara içen Karam'a kaydı. Sigaranın dumanını görmek, zihnime istemediğim anıların dolmasına neden oluyordu.

Karam beni fark ettiği an, dudaklarının arasındaki sigarayı yavaşça uzaklaştırdı. Bakışlarını üzerime sabitledi. Gözleri öyle derindi ki sanki içimde sakladığım her duyguyu tek tek okumaya çalışıyordu. Onun o sessiz inceleyişi, ruhumun çıplak kalmış gibi hissedilmesine neden oluyordu.

“Zararlı o,” dedim, gözlerim sigaraya takılmışken.

Bir zamanlar deney olarak beni kullanmışlardı.

Karam sigarasını küllüğe bıraktı ve kısık bir sesle, “Sen daha zararlısın şu an,” dedi.

Kaşlarımı çattım; ne demek istediğini anlamamıştım. “Anlamadım?” diye sordum, şaşkınlığımı gizleyemeyerek.

Başını iki yana salladı. “Hadi, uyu sen,” diyerek konuyu geçiştirmeye çalıştı.

Kollarımı göğsümde birleştirip gözlerimi kısarak ona baktım. “Cümleyi açıkla bana.”

“Uyu, Nar.”

“Açıkla!”

O derin ve bıkkın bir nefes aldı, başını yavaşça salladı. Dudaklarından çıkan cümle hem beklenmedik hem de düşündürücüydü. “Geçen sefer yarım kalan işimize devam mı edelim?” Gözlerini benimkilere sabitlemişti.

“Ha?” dedim, ne dediğini anlamamış gibi şaşkınlıkla ona bakarak.

Şaşkın halime gülümsedi. “O yüzden uyu,” dedi fakat hiç uyumamı istemiyormuş gibi siyah harelerini üzerime dikmiş, dikkatlice beni izliyordu.

Beni siyah tişörtün içinde görmek... Bakışlarındaki yoğunluk bana neler istediğini hissettiriyordu. O tişörtün içinde, onun kokusunu her nefes alışımında tenime işlediğimi biliyordu. Gözleri üzerimde gezindikçe çıplak kalmış gibi hissettim. Onun için bu tişört beni kendine ait bir şeye

dönüştürüyordu ve bu halini görmek onda engel olamadığı bir arzu uyandırıyordu.

“Siyah tişörtüm,” dedi nihayet. “Seni daha da *zararlı* yapıyor. İzlemekle yetinmek istemeyeceğim kadar zararlı hem de...” Bakışlarındaki kararlılık ve dudaklarının kenarındaki o belirgin ifade... İçindeki arzu, kelimelere dökülmüştü; bana sahip olmak istiyor ve bunu gizlemiyordu.

Belki de başka bir zamanda olsaydık aynı istekli bakışlarla ona karşılık verir, bunu kelimelere dökerdim fakat yeri ve zamanı değildi. Bu yüzden de bir şey demeyip yatağa girdim. Kafamı yastığa koymadan, “Gelmiyor musun?” diye sordum.

Sigara kutusundan bir dal daha sigara alarak ucunu yaktı. “Sigara içiyorum.”

“Gelecek misin yanıma?” diye sordum gözlerine bakıp.

“Uykum gelirse gelirim,” dedi birkaç saniye sessizliğin ardından ve başka bir şey daha mırıldandı. “*Gelirsem uyutmam,*” deyişini duymadım.

Fazla üstelemedim, “İyi geceler,” diye mırıldandım ve ışığı kapattım.

Karam, dudaklarına değen sigaradan derin nefes alarak içerisine zehri çekti. Aynı anda ben de yastığa sinen kokusunu içime çekip kapattım gözlerimi.

KARAM ARSLAN TÜRKER

Siz hiç, birine zarar veririm korkusuyla yaşadınız mı? Ya da en korktuğunuz şeyin bir gün gelip sizi bulduğuna tanık oldunuz mu? Benim en büyük korkum, birilerinin benim yüzümden zarar görmesiydi. Ve bir süre önce, o korku ete kemiğe bürünüp üzerime çöktü. Kaybettiğim bir kolyenin peşine düşmüştüm; basit bir eşya, bir hatıra... Ama o peşine düştüğüm şey yüzünden askerlerim, dostlarım, can yoldaşlarım şehit düştü.

O günden sonra kendimi suçladım. Allah'ın her günü, nefes aldığım her an lanet ettim kendime. “Bir kolye,” dedim kendi kendime. “Bir kolye için değdi mi? Bir kolye için bu tutsaklığa, bu zulme değdi mi?” Cevap bulamadığım her soru, ölüme doğru attığım bir adım gibi geldi bana.

Ve son adım. Son birkaç adım...

Tutsaklığım bittiğinde bile aslında gerçek hapsin yeni başladığını fark edememiştim. Bu, duvarları olmayan bir zindandı; adı konmamış bir mahkûmiyet...

Kanıma enjekte edilen uyuşturucunun etkisiyle titrerken, gücümü yitirirken, bir zamanlar sağlam ve güven veren ellerimin silah tutarken titrediğine şahit olduğumda içimden, "Artık iyileşemeyeceğim," diye geçirdim.

Eli titreyen bir adamdan asker olur muydu?

"Uyuşturucu belasından kurtuldum," diye düşünürken bu kez hakımda soruşturma açarak beni ayakta tutan tek şeyden, görevimden uzaklaştırdılar. O darbe, zaten çatlamış psikolojimi tamamen paramparça etti. Âdem Albay'ın, ailemin, arkadaşlarımin ısrarlarını bile duymadım. Evimin kapısından dışarı adım atmadım. Sadece, bir gün yavaşça tükenip gideceğim anı bekledim. Meslekten atılacağımı bilerek yaşamak...

Yapamazdım.

Babamdan bana kalan o emaneti koruyamazsam ruhu bana hakkını helal etmezdi. Son nefesinde bile, "Vatan," diyerek şehit düşen bir adamın oğlu, şimdi meslekten atılacaktı.

Sonunda Âdem Albay'ın teklifini kabul ettim. Ama tedaviye asla olumlu bakmıyordum. Oraya gidip psikoloğa istemediğimi söyleyecek ve geri dönecektim. Artık beni rahat bırakmaları lazımdı.

Gittim... Ve yıllar önce olduğu gibi, bir çift mavi gözde tutuklu kaldım.

"Onu ilk gördüğünde ne hissettin?" diye sorsalar belki de cevap vermezdim. O an her şey anlamını yitirmişti benim için. Gece karası gözlerime karışan buz mavisi gözleri bana öyle bakıyordu ki dünyanın ve zamanın durduğunu sandım.

İlk başlarda ondan uzak durmaya çalıştım. Gözlerine bakamıyordum. Bana öyle masum bakıyordu ki her bakışında kendime lanetler okuyordum. Çünkü her defasında o geceyi hatırlıyordum; her yerin kan gölüne döndüğü; arkadaşlarımin, askerlerimin şehit düştüğü o geceyi. Benim için hayat orada bitmişti.

Ben, o gece ölmüştüm.

Ama yapamadım. Kaçamadım. Gidemedim.

Ve bir noktadan sonra... Yapmak istemedim. Kaçmak istemedim. Gitmek istemedim.

Her şeye rağmen tek bir bakışı, gülüşü içimi ısıtıyordu. Karşımdaki küçük, korkudan titreyen kız değildi. Güçlü, kendi ayaklarının üzerinde duran ve beni karşısında diz çöktüren bir kadındı. Her anlamda beni karşısında diz çöktüren ilk kadındı.

Kalbimin bile ona boyun eğmesini sağlayan ilk kadındı; son olarak da kalacaktı...

Ben onu unutmadım. Avuçlarımda, kanat çırpırmaya hazırlanan yaralı bir kelebek, kokusunu geri kazanmaya çalışan bir çiçek varken unutamazdım. Aylarca, o harabenin ortasında avuçlarımda titrerken unutamazdım. Yıllarca sol yanımda, babamdan kalan künyenin altında saklıyken unutamazdım.

Ben, bana masum masum bakan o küçük kızı unutamazdım. Ben, asker yemini ettiğim o kızı, göğsümde izini taşıdığım o kızı unutamazdım.

Ve o geceyi... Hiçbir zaman unutamazdım.

O hep benim aklımdayken kendime sorduğum tek soru, "Hatırlıyor mu?" oldu. Unutmuş sandım. Hayatını yaşıyor sandım. Zaten öyle olması gerekmez miydi? Bende kalacak hali yoktu ya...

Unutmamış... Her gece kâbuslarından kurtarmışım onu; tıpkı yıllar önce yaptığım gibi.

Unutmamış... Gördüğü her siyah gözde beni aramış çünkü aklında kalan tek şey gözlerimmiş.

Unutmamış... Benim gibi o da beni unutmamış.

Önce direndim, uzak kalmaya çalıştım ama beceremedim. Artık gözleri bana en güzel bela gibi görünüyordu. Gökyüzü kadar ulaşılmaz olan gözlerine ulaşabilen tek adamdım ben. Ondan nasıl uzak kalacaktım ki?

Her saniye daha çok yaklaştım. Her saniye yanımda olsun, konuşsun, inat etsin, gülsün istedim. O gece çok ağladı, şimdi de acısını çıkararak gülsün istedim.

O gece ağladığında gözyaşını silemedim. Ağlasa bile gözyaşını ben sileyim istedim...

Bir zaman sonra kendimi onun rüzgârına kapılmış, kalbine hapsedilirken buldum.

"Dur!" dedim. "Dur oğlum, yanlış yapıyorsun. Sen onu mutlu edemezsin. Bakmaya bile kıyamazken gözünden akan yaşın sebebi olamazsın. Dur ve unut."

Benim ellerim silah tutmaya alışkındı, bir kadının ellerini tutmaya değil.

Ben durdum. Ama o asla durmadı. Onu öptüğümde dudaklarımda kalan tadı, ona dokunduğumda ellerime sinen sıcaklığı, burnuma dolan kokusu; ruhumu keskin bir suçlulukla sarstı. Kendime lanet okudum; hem ona yaklaşmama engel olan her şeye hem de ondan uzak kalmayı bir türlü beceremeyen kendime.

Ona, “*Biz, maverayız,*” demiştim. Kimisi için erişilmesi imkânsız bir aşk kimisi için bir tutku ve varılmak istenen son konak yeri.

Leyla, benim maveramdı. İmkânsızım, son durağım ve kendimi bile aşacağım kadar, aklımı kaybettirecek tutkumdu.

Kaçamadım. Dahası, ansızın ortaya çıkan gerçeklerle evlenmemiz gerektiğini öğrendim.

Ben aslında yıllar önce onu o harabeden kurtarıırken bizi öldürmüştüm...

Direndi, başkaldırdı, istemedi. O inatçı duruşunu o anda fark ettim; sanki bütün dünyaya rağmen dimdik ayakta duruyordu. Ben, “Vatan,” dedim, o gözlerindeki sessiz fırtınayla, “Ya ben?” diye sordu. Kendini asla vatandan üstün görmüyordu ama her zaman ilk vazgeçilen, ilk unutulan, ilk harcanan olduğu için korkuyordu. Ölümünden değil... Tutsak olmaktan, hapis yatmaktan değil... Yeniden o harabeye düşmekten korkuyordu. Kalbi, onu harcayıp vatan uğruna o şerefsiz ellere teslim edeceğimizi düşünmesinden titriyordu.

O, o kadar yaralıydı ki aldığı her yaradan öpsem bile iyileşmezdi.

O, o kadar korkuyordu ki kollarımla sarıp sarmalasam bile geçmeyecekti korkusu.

Sonunda her şeyi kabullendi. Bunu yaparken benimle evlenmek istemediğini asla dile getirmemişti. Söylediği tek şey, “Beni harcayacaksınız,” olmuştu. Benimle evlenmek, soyadımı almak onu rahatsız etmiyordu; aksine, bundan hoşlanıyor ve bunu bana çekinmeden belli ediyordu. Ben de öyleydim... Ta ki babası, Yunis Bilgiç, sahneye çıkana kadar.

O zaman yıkılan tek kişi Leyla değildi. O adamın, hayatımı nasıl mahvedebileceğini daha o anda, İstanbul’a gelmeden bir gün önce, hiç tahmin etmemiştim. Buluştuğumuzda bana söyledi: *Bu evlilik sahte olacak, asla gerçek olmayacak.* Leyla’nın mesleğini bu kadar kolay elde etmesinde, burada görev yapmasında onun parmağı vardı. Nasıl olurdu da bir baba, kızını kendi istekleri uğruna böyle kullanabilirdi?

Benden, kızından uzak durmamı istediğinde, bunun asla olmayacağını, önceden kaçmış olsam da artık kaçmayacağımı net bir şekilde söyledim. O öyle rahat ve soğukkanlı bir tehdit savurdu ki bana ikinci bir yol bırakmadı.

Leyla’nın kolyesinin yıllardır bende olduğunu, onun yüzünden geri dönerek görevi tehlikeye attığımı biliyordu. “Kızımın gerçek evlilik yapmayacağını,” dedi bana. “Sen hakkında soruşturulma açılan, timini tehlikeye atan bir askersin, görevinden atılacaksın belki de bir zaman sonra ve bu, benim kızımın hayatını etkileyecek. Görevinden sırf bir kolye için

atıldığını, dahası... O kolyenin ona ait olduğunu öğrendiğinde kendisini suçlayacak ve o zaman zaten kendisi senden ayrılacak. Bunu göze almak ister misin?" diye devam etti, bakışlarıyla cevabı benden almaya çalışır gibi. "Onu tamamen kaybetmek istemezsin, değil mi?"

Eğer kızıyla gerçek bir evlilik yaparsam; yıllardır bende saklı duran o kolyenin peşine düşerek görevi tehlikeye attığımı, onun yüzünden askerlerin şehit düştüğünü ve benim de esir olduğumu söyleyecekti Leyla'ya. Hayatı boyunca yaşadığı her şeyden kendini sorumlu tutan bir kadının omuzlarına bu yükü nasıl bırakabilirdim? Ben bile bu gerçeğin ağırlığını taşımakta zorlanırken o nasıl dayanırdı? Kabul ettim. Görev bittiğinde buradan gitmemi istedi; ona da tamam, dedim.

Sonra öğrendim ki aslında her şey baştan sona bir planmış. O kolyenin peşine düşmesem bile etrafımız sarılı olduğu için oradan çıkamayacakmışız. Suçsuz olduğum ortaya çıktı. Mesleğimi, kendimi kaybetmemiştim. Kadir'le Korhan'ın şahitliği soruşturmanın hızla kapanmasını sağlamıştı. O gece, ikisi de ağır yaralı oldukları için onlardan başka kimse konuşamazdı. Sadece üç kişi hayatta kalmıştık.

Ben, katil değildim. Ellerimde askerlerimin kanı yoktu. Onca aile benim yüzümden mahvolmamıştı.

Ve o gece, Leyla'dan uzak durmamam gerektiğini anladım. Artık babasının beni tehdit edecek hiçbir şeyi yoktu elinde. Sonuçta, o kolye olmasa bile aynı şey yaşanacaktı.

Onun yanında olacaktım; eskisi gibi... Babasını asıl korkutan da buydu.

Sigaramı dudaklarımdan çektim, artık dolup taşan küllüğün içine usulca basturdım. İki saattir aynı koltukta oturuyor, bir paket sigarayla birlikte ben de tükeniyordum. Dumanın son halkası havada kaybolurken, yorgana sarınıp bir kez daha uyuyan karıma baktım. Ona uzaktan bakmak bile kalbimin ritmini hızlandırıyordu.

Yüzümde kendiliğinden bir tebessüm belirdi. Bana küsmesinin sebebi, birlikte uyumamamızdı. Yapamazdım... Henüz tam iyileşmemiştim; istemeden de olsa ona zarar verme ihtimali bile içimde kendime karşı bir nefret dalgası yaratıyordu. Zaten yaralıydı o, ben de yaralayamazdım...

Onun, her şeye rağmen gülümseyebilmesi kalbimi kanatıyordu. Onu korumak istiyordum; ona zarar gelsin istemiyordum. Ama aynı zamanda ondan vazgeçmeye de onu kaybetmeye de dayanamıyordum.

Ondan hoşlanıyordum.

Hayır, daha fazlasıydı; ben galiba onu seviyordum.

Ben, Leyla'yı gerçekten seviyordum ve bunu kendime bile yeni itiraf ediyordum.

Ona bu sevgimi haykıracaktım. Vatanımın her karışı duyacak, tanıklık edecekti kalbimdeki yangına. Zamana güvenmeyecektim; onu akışından çekip durduracak, dünyayı yalnızca bir kelimeye indirecektim: *biz*. O ve ben diye bir ayrım kalmayacaktı; iki ayrı varlığın yerine tek bir ruh, tek bir kalp atışı konacaktı.

Kolyeyi avucumda taşıyarak ona uzanacak, dilimin üzerine yüklenmiş bütün aşkı, yılların taşıyamadığı o itirafı onun önüne serecektim. Artık kalbime sığmayan bu sevdayı, omuzlarımda taşıyamadığım bu yangını vatanın toprağına bırakacaktım; göğe yazılacak kadar büyük bir aşktı bu. Bir kere söylendi mi susmanın artık imkânsız olacağı türden.

Oturduğum koltuktan yavaşça kalktım. Adımlarım sessizce yatağa yöneldi; başucuna vardığımda üzerini iyice örttüm. Saçlarını yüzünden alıp başımı hafifçe eğdiğimde gözlerini sıkıca kapattığını gördüm. İçimde hafif bir kahkaha kopsa da yüzümde yalnızca bir gülümseme belirdi.

“Neden uyumadın?”

Sesimi duyunca tek gözünü açıp bana baktı. “Babam benim iyi bir oyuncu olduğumu söylerdi hep. Kandırmış beni!” dedi küçük çocuk kızgınlığıyla.

Gülerek yanıt verdim. “Galiba iyi oyuncu değilsin.”

Dudak büküp doğruldu, yatakta oturur hale geldi. “Sen neden hiç uyumadın? Ayrıca neden hep sigara içtin?”

Demek ki ben onu uyuyor sanırken o, beni sessizce gözlemlemiş. “Uykum yok benim, uyu hadi sen.”

Başını iki yana salladı, sonra uzanıp elimden tuttu. “Sen de uyu.”

Sanki bana dokunduğunda kalbimdeki hızlanmayı biliyor gibi, bana yapışıyordu resmen!

“Uykum yok dedim ya.”

Uykulu sesiyle fısıldadı. “Beni uyut o zaman.” Beni çekiştirdi. “Gelsene ya, ne nazlandın?!”

“Dur, başımın belası.” Elimi nazikçe geri çektim. O, gideceğini sanıp resmen ağlayacak gibi oldu ama ben diğer tarafa dolanıp yatağa uzandım ve üzerimizi iyice örttüm. “Oldu mu?”

Başını salladı. “Oldu kocam!” dedi sevinçle. Gülümsemesini bozmadan başını yastığa yasladı.

Bana her kocam, dediğinde içime saklayasım geliyor bu kadını.

Bir de böyle boncuk boncuk bakması yok mu... İçim gidiyor.

"Uyu hadi, geç oldu."

"Ama uykum yok."

O geceden sonra uyuyamadığını biliyordum; gözlerinin içindeki hafif kararmayı, sessizce bastırdığı hüznü görebiliyordum.

"Sana masal anlatayım mı?"

Kısık gözleri irice açıldı, bir an şaşkınlık ve merakla parladı. "Cidden anlatır mısın?"

"Narçiçeği masalını anlatmamı ister misin?"

Bedenini tamamen bana döndürdü, yorganı kucakladı ve gözünü kapatıp, "Anlat," dedi. Küçük bir çocuk gibi davranıyordu; saf, kırılgan ve özlem dolu. Onun bana çocuklaşan yanını seviyordum.

Yaralıydı o. Hiçbir zaman iyileşmeyecek kadar yaralıydı.

"Anlatacak mısın?" diye sordu gözünü kapalı tutup.

Derin bir nefes aldım ve annemin bana anlattığı o masalı anlatmaya başladım.

"Efsaneye göre Cihangir Hanlığı'nın genç Prensi Salim Şah, bir gün raksını görüp hayran kaldığı, Anarkali isimli genç ve güzel rakkaseye âşık olur."

"Kız rakkase miymiş?" Gözünü aralayıp merakla bana baktı.

"Evet."

Tekrar kapattı gözünü, yorganı sıkıca sararken hafif bir iç çekti. "Keşke balerin olsaydı..."

"O niye?"

Derin ve içli bir nefes aldı, küçük bir duraklamayla yorgun ama neşeli bir sesle, "Boş ver kocam. Anlat sen," dedi.

Bana bir ömür kocam, demesi için neler yapmazdım ki...

Bu kez iç çeken bendim.

"Zaman geçer ve Prens Salim Şah gönlünü çelen bu güzel rakkase ile evlenmek ister. Ama kurallar buna izin vermez. Bir prensin halktan bir kızla evlenmesi yasak, hele ki bir rakkase ile evlenmesi akıldan bile geçmemesi gereken bir düşüncedir."

"Saçmalık!" Gözlerini yeniden açtı. "Ne olmuş yani halktansa? Ayrıca dans etmesi kötü şey mi? Ben de resim çiziyorum, ne var bunda?"

Gülüp burnuna vurdum. "Kapat gözünü de masalı dinle."

Omuz silkti burnunun ucuna bakmaya çalışarak. "Sinirlendim... Anlat hadi."

"Zamanla bu aşk yasağa rağmen büyür, iyice alevlenir. Bütün hanlığı sarar."

Elini dudaklarına bastırıp kıkırdadı. "Hanlığı, hastalık anladım. Ne alaka diyecektim." Sesli kahkaha attık. Gecenin bir yarısı beni böyle güldürüyor olması akıl alır gibi değildi.

"Anarkali ile Salim Şah'm aşkı ağızdan ağıza anlatılır. Bu hal prensin babası olan Han Akbar için büyük bir rahatsızlık yaratır. Âşıkların birbirini görmesi yasaklanır."

Gözlerini sinirle açtı. "Şaka yaptığını söyle!"

Maalesef ki şaka değildi...

"Ama gönül ferman dinlemez. Âşıkların ilişkisi sürer gider. Aşk hük-münü sürdürür. Efsane aşk iyice dillenir. Civar hanlıklara da yayılır."

"Aşk kazanıyor, değil mi? Engel olamıyorlar?" diye sordu umutla. Ona cevap veremedim.

"Bununla baş edemeyeceğini anlayan Akbar Han, çareyi âşıkları ayırmakta bulur. Çözüm çok zalimcedir." Yutkundum ve bana hâlâ umutla bakan kadından kaçırıldım gözlerimi. "Güzel rakkase Anarkali ibret için kentin ortasında yapılan, penceresi olmayan dört duvardan ibaret dar bir odaya hapsedilir."

Bir anlık nefes alamadığını hissettim. "Kurtarır ki Salim Şah onu. Seviyorsa kurtarır."

Ve bazen sevmek, sevdiğinin ölümünü izlemektir. İzlemek zorunda kalmaktır...

"Arkasından giriş kapısı da duvarla örülüp kapatılır. Ölüme terk edistir bu... Prens şaşkın ve çaresizdir. Her gün gelip bu hücrenin önünde, hanın insafa gelip güzel Anarkali'yi affetmesini bekler."

"Ya şaka mı bu?" dedi titreyen sesi ile. "Orada beklemesi neyi değiştiriyor? Bir şey yapsın. Kadın onun için, sevdası için ölüyorken onun öylece bakması adil mi? Öleceklerse birlikte ölsünler bari."

Art arda konuşmasıyla parmağımı dudağına koydum. "Dinle, *Narçiçeği*." Sertçe yutkunarak başını salladı. Parmağımı onun dudaklarının üzerinde yavaşça gezdirdim, hafifçe okşayarak ona dokundum. Ardından, derin bir nefes alıp parmağımı geri çektim. "Bir zaman sonra umutlar kesilir. Artık duvarlar yıkılsa da güzeller güzeli Anarkali'nin sağ çıkma ihtimali yoktur." Çenesinin titrediğini gördüm. "Halk yavaş yavaş çekilir. Bekleme

duvarının önü boşalır. Ama aşk *mecnunu* prens, maşukunun çevresindedir hep. Gönüldeki sevda ve sevilen ölmemiştir. Gözleri kapının örüldüğü duvarda sesiz bir tevekkül ile beklemededir. Mevsimler geçer bahar olur, tabiat canlanır. Bir gün o taş duvarda da bir kıpırtı başlar.”

Sevinçle baktı bana. “Yaşıyor değil mi? Ölmedi. Aşk iyileştirir, yaşatır. Ayrıca mucizeler vardır, ben inanıyorum.”

Dudaklarımı ıslatıp devam ettim. “Prensin gözünü hiç ayırmadığı o duvarda güzel Anarkali’nin girdiği kapının taş örgüleri arasından ince bir dal filizlenmiştir.” Gülen yüzünü şaşkınlık esir aldı. “Bunu duyan halk tekrar toplanmaya ve her gün bu hayat izini izlemeye başlar. Günler geçtikçe yeni dallar, yeni filizler çıkar o taşın bağrından ve tüm dallar tomurcuklarla yüklüdür, çiçek açacaktır aşk.”

“Çünkü her aşk bir şarkı değil, bazen de bir çiçektir,” dedi tebessüm edip.

Gülümsemeye zorladım kendimi. “Bir sabah duvarın önüne gelenler, duvarın baştan başa *narçiçekleriyle* kaplı olduğunu görürler. Hayranlık veren bir güzellik vardır baktıkları yerde.”

“Ben!” dedi ellerini çocuk masumluğuyla birbirine vurup. “Narçiçeği diyorsun sen bana.”

Narçiçeğinin aşkı için ölen kadın olduğunu bilsen bu kadar sevinir miydin güzelim?

“Adeta güzel Anarkali’nin tüm güzelliği narçiçeklerine toplanmış, bir gecede bütün narçiçekleri açmıştır. Mevsimler boyu orada aşkın umuduyla bekleyen prens ise duvara yaslanmış, narçiçekleri arasında mutlu bir ifadeyle ruhunu teslim etmiştir...”

Yutkundu. “Öldüler mi?”

Cevap vermedim. Veremedim.

“Aşk çiçekleri açmış, âşığın kalbi ise Anarkali’nin güzelliğini seyrettiği o çiçeklerin ihtişamına dayanamamış. Sevdasıyla birlikte sevdiğinin yanındadır artık. Rivayet şu ki; o güzelim ateş rengi narçiçeklerinin çıkış yeri güzeller güzeli Anarkali’nin aşk dolu kalbidir. Taşları delip sevdiğine kendini göstermiştir...”

“Narçiçeğinin anlamı nedir?” Sesi kısık ve titrekti.

Yutkunarak konuşmaya zorladım kendimi. “Aşkı için ölen ve çiçeğe dönüşen kadın... Anarkali de Hint dilinde narçiçeği demek.”

Mavi gözleri denizi andırır şekilde doldu ama yanaklarına akmadı. “Ve masalın sonunda ikisi de ölür. Biri çiçeğe dönüşürken diğerinden geriye sadece bir mezar taşı kalır.”

“Ve masalın sonunda ikisi de kavuşur,” dedim ona karşılık olarak. “Mecnun, Narçiçeği’ne kavuşur.”

“*Başka bir evrende...*”

“*En güzel halleriyle.*” diye tamamladım.

“İkisi de mutlu,”

“İkisi de özgür.”

“Ve ikisi de yaşıyor,” diye fısıldadı. Gözlerini usulca kapattı. “*Mecnun,*” dedi bana.

“Söyle, *Narçiçeği’m.*”

“Şarkıda geçen cümleleri söyler misin bana? Bizim şarkımızı söyler misin?”

Derin nefes aldım. Şarkının bizim hayatımızı anlattığını bilerek kıpırdattım dudaklarımı.

Kalbimden üç santim aşağıda olan o izin sızladığını hissettim. Sanki, varlığını belli ediyordu. “*Ah nazlı Zeynep’im, beni sevmen hayal bilirim.*” Elimle yüzüne dağılan saçlarını aldım. “*Ilık rüzgâr savurur, saçların bahar mevsimim...*” Parmaklarım, güneş sarısı saçlarını okşadı. Kapalı gözlerine baktım ve iç çektim. “*Ah, narçiçeğim...*”

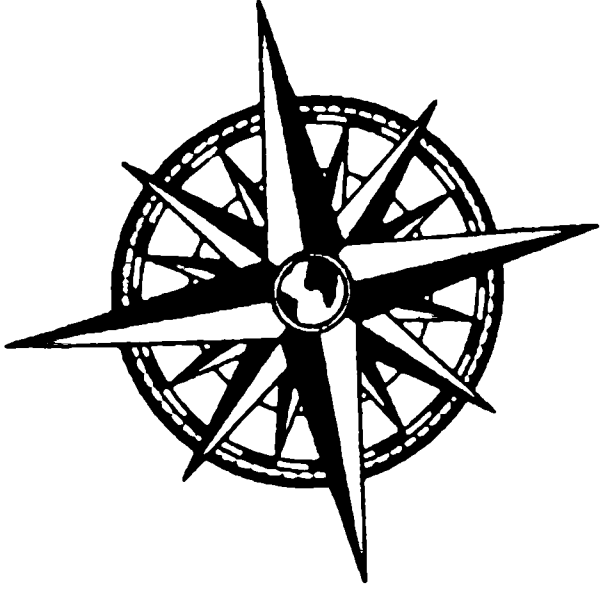
Eğildim; saçlarının arasından birer birer öptüm. Bunu defalarca tekrarladım. Her öpüşümde burnuma yayılan çiçek kokusuna istemsizce gülümsedim.

Avuç içini öptüm; avuç içindeki yanık izine, ince bıçak yarasına dudaklarımı bastırdım. O bilmezdi ama bugün ona bir kez daha söz vermiştim: Hayatı yaralarla dolu olan bu kadına yeni bir yara açmayacaktım.

O gece, sabaha dek yanımda uyuyan kadını izledim. Gözümü kırpmadan, kirpiklerinin her telini sayar gibi onu izledim.

O, varlığını hissedip rahat rahat uyurken ben, ona zarar veririm düşüncesiyle kıpırdamadım bile...

* Neslinay Çınar & Adnan Karadeli - Nar Çiçeğim.

16. MAVERA ÖPÜNCE GEÇER

LEYLA İZEM TÜRKER

Saatın kaç olduğunu kestiremiyordum; gözlerimi ağır ağır araladım. Fazla uyumuş olmalıyım ki göz kapaklarım hâlâ sızlıyordu. Elimi başımın üzerine götürüp komodinin kenarındaki telefonu aldım, ekrana iki kez dokunarak saati kontrol ettim. “11.24” rakamları karşısında gözlerim aniden açıldı ve yatakta doğruldum. O sırada Karam banyodan çıkıyordu.

“Uyanmışsın,” dedi, hafif bir gülümsemeyle.

“Beni neden uyandırmadın ya! Saate bak!” Telefonu havaya salladım, şaşkınlık ve hafif kızgınlık karışımı bir ifadeyle.

“Gece geç uyudun, uykunu tam almanı istedim.”

Gece bana anlattığı masalı hatırladığımda yüzüm istemsizce düştü; hafif bir mahcubiyet ve hüzün karışımı sardı içimi. “Sen ne zaman uyandın?” diye sordum.

Yatağın yanına geldi, kendi tarafındaki komodinden saatini aldı ve bileğine takarken yanıtladı beni. “Bayağı oldu.” *Ama aslında hiç uyumamıştı, değil mi?* Saati taktıktan sonra başını kaldırıp bana baktı ciddileşerek. “Yarın Azerbaycan’a gidiyoruz.”

“Yani yarın bütün haber sitelerinde, benim bir terör örgütüne yardım ettiğime dair manşetler atılacak, öyle mi?” Umursamaz maskesi takıp da içten içe çürüyen, acının içinde sessizce kavrulan aptal bir kızdım ben.

Kolaydır dışarıya gülücük saçmak. O gülücüğün içimde nasıl bir yangın çıkardığından haberiniz yoksa izlemesi de kolaydır...

“Bunu senin iyiliğin için yapmamız lazım, Leyla.” Tek bir cümleyle bile benim iyiliğimi düşünen bir adım atması garip geliyordu bana. “Her şey yoluna girecek, bana güven.”

Güven veren sesine istemsizce gülümsedim. “Sana güveniyorum yüzbaşı. Kendimden bile çok.”

O da gülümsedi, eğilip zaten dağınık olan saçlarımı elleriyle karıştırdı. Ben kahkaha atarken elini çekip dudaklarını yerleştirdi oraya. Derin bir nefes aldı, saçımdan hafifçe öptü ve uzaklaştı. Kalbim çoktan sabah koşusuna çıkmıştı bile. “Hadi bakalım uykucu, kalk. Bu kadar uyumak yeter artık. Bu saate kadar aç kaldın, zayıf düşersin sonra. Önce banyoya, sonra da direkt mutfağa.”

Geçen yaşananlardan sonra ilgisini hiç garipse miyordum. Bana oynamıyor, oyalamıyor; içinden nasıl geliyorsa öyle davranıyordu, tıpkı benim gibi.

Kocaman gülümsedim, yatağın üzerinde ayağa kalktım ve asker selamı verdim. “Emredersiniz komutanım!”

Gülüp geçeceğini sandım; yine yanıldım. Yanıma geldi, bir eli belime dolandı, diğer eliyle tişörtümü düzeltti. Ben elimi omzuna koyarken hafifçe öne eğildim; kulağımın hemen dibine dudaklarını yaklaştırarak fısıldadı. “Ben sana emretmem, Narçiçeği. Sen bana emret, ben yapayım.”

Sesinin sıcak tınısı kulağımda çınlarken nefesi tenimde kayıp gitmişti. Diğer eli de belime dolandı ve beni aniden havalandırarak yataktan indirdi. Tüm bu hareketleri o kadar doğaldı ki... Geriye çekilmeden önce yanağıma ve alnıma birer öpücük kondurdu.

Kahvaltıdan sonra Simra’yla alışverişe çıkmıştık; öyle bir gezmişiz ki kredi kartım paramparça oldu. Öyle bir hal aldı ki iş, kartta nakit çekebilecek tek bir kuruş bile yoktu.

Alışveriş torbalarını sürükleyerek dışarı çıktığımızda Karam gelmiş, beni almış ve babamın dediği o “gizli” eve götürmüştü. Şimdi de o evin büyük spor salonunda, Yunis Bilgiç’in benim için ayarladığı eğitimle görevli hazırlanıyordum.

“Leyla, bana odaklan artık!”

“Taylan, yorulduğum ben,” diye mız mızlandım.

“O zaman babana dövüşmek istemediğini söyleyeyim.” Tek kaşını havalandırdı.

“Ona baba demediğimi biliyorsun. Başkanınıza beni ispiyonlamanıza gerek yok. Tabii ki dövüşeceğim.”

Gülümsedi. “O zaman pozisyon al bakalım.”

Ofladım uzunca. “Benimle gıybet yapacak mısın?”

“Seninle gıybet etmek için burada değilim ben.” Büyük adımlarla yanıma geldi ve gelir gelmez eli boğazıma sarıldı. Gözlerim bu ani hareketi ile büyürken o, bayağı ciddi yüzle baktı bana. “Elimden kurtulmayı dene. Boğazını biraz daha böyle sıkarsam...”

“Öleceğim!”

“Bayılacaksın,” diye düzeltti.

Elimi koluna koyup itmek istedim ama zerre hareket etmedi. “Çeksene elini.” Sesim boğuk çıkıyordu.

“Tabii çekeyim.” Çekmesini bekledim ama daha da korkutucu baktı bana. “Sana saldıran kişi sence bu kelimenle geriye gidecek mi?” Tabii ki aksini yapacak ve beni gerçek anlamda gebertecekti. Onu tekrar itmeyi denedim. “Böyle yapamazsın, gücün tükeniyor.”

“Boğuluyorum!”

“Çünkü güçlüyüm,” dedi. “Ve sen yanlış yapıyorsun.”

Gözlerimi sinirle kapattım. “Doğrusu ne öğret o zaman!”

Başını bıkkınlıkla iki yana salladı. Elini çektiğinde, refleks olarak kendi elim boğazıma sarıldı. Kızardığına emindim. Boğazımdaki elimi açıp kendi boğazına sardı. “Sık hadi.” Sıktım tüm gücümü vererek. “Güçlüyüz,” dedi hoşuna gitmiş gibi.

“Ne sandın? Aciz, güçsüz bir kız olduğum mu?” Kaşımı havalandırdım. “Elinden bir şekilde kurtulabilirdim ama doğru teknikleri öğrenmem gerektiği için sabretmem lazım.”

“O zaman öğretelim.” Ayağıyla benim ayağıma vurdu. “Bu bacağını geriye koy ve yere bas.” Bir ayağımı geriye, diğerini öne koyup gücü ayaklarıma verdim. “Gücü sadece ayaklarına verme. Kum torbası yumruklamayacaksın, koluna da güç ver.” Dediğini yaptım ve boğazından tuttuğumu unutmamaya çalıştım. “Şimdi sana nasıl kurtulman gerektiğini göstereceğim.” Bu kez hızlı hareket etmedi ve bir elini koluma yaklaştırıp dirseğıme koydu. Diğer elini yumruk yapıp mideme koydu. “Hızlı olman gerek. Hareketlerini aynı anda yapmalısın ki hangisine karşılık vereceğini bilemesin. Elinden kurtulacağım şimdi.”

Başımı salladığımda afallayan suratıyla bana odaklanmasına kaşımı çatıttım. “E kurtulsana.”

Bıkkın nefes verdi. “Bazen çok akıllısın ama bazen de çok saf.” Ben daha ne dediğini sorgulayamadan o, elini dirseğıme vurdu ve aynı anda da mideme geçirdi yumruğunu. Yüksek sesle inledim. Elim boğazından

ayrıldığında iki büküm olmuşum. "Sana elinden kurtulacağımı söyledim, neden izin veriyorsun?"

Dişlerimi birbirine sıkıp, "Bittin oğlum sen!" diye bağırdım.

Ona kaldırdığım kolumu büküp sırtımda birleştirdi ve beni ters döndürüp sırtımı göğsüne yapıştırdı. "Kullanman gereken şey ellerin değildi!" dedi dişlerinin arasında. "Ayrıca üzerime saldıracaksan bunu sessizce yapmalısın. Aksi halde böyle kapana kısıtılırsın."

"Taylan... Allah belanı versin Taylan." Bunu öyle içten söylemişim ki bir an kendim bile pişman oldum.

"Teşekkürler küçük hanım," dedi alayla. "Kural bir; eğer saldırıya geçersen bunu ansızın, belli etmeden yap. Sessizce yanaş avına ve yanaştığın zaman da acıma."

"Senin yaptığın gibi."

"Aynen öyle! İnsanlığı unutacaksın. Hayatta kalmak istiyorsan eğer insani moddan çıkacaksın."

"Kusura bakma ama..." dedim acıyla. "Hayvan gibisin."

"Hayatta kalmaya çalışıyorum çünkü." Boğazımdaki elini sıktı. "Bu pozisyon en zoru, Leyla. Karşındaki kişi senden ne kadar çok güçlü olursa olsun hareketini kısıtlıyor, üstelik nefesini de kesiyorsan bu olumlu bir şey... İkinci kural; hiçbir zaman kazandığını düşünme. Karşındaki kişiyi yendiğinde bile sevinme. Çünkü hep bir hayatta kalma mücadelesi vereceksin. Şu an verdiğin gibi."

"Allah aşkına bırak beni. Ya da nasıl kurtulacağımı öğret!" dedim elimi boğazımdaki koluna koyup.

"Ve kural üç," dedi fısıltıyla. "Dövüştüğün kişinin asla ve asla arkana geçmesine izin verme!"

"Geçerse?"

"Konuşacağına kurtulmayı dene."

Allah'ım, ben nasıl bir delinin eline düştüm, diye geçirdim içimden. "Gerçekten boğuluyorum," dedim, sanki acıması için yalvarır gibi.

"Evet, bunu düşmanına da söyle de daha sıkı sarsın boynunu."

Tam ağlak bir hal almıştım ki merdivenlerden çıkan Karam'ı gördüm ve, "Kocam geldi!" diye bağırdım.

"Ve baban."

Onu takmayıp ellerinden kurtulmaya çalıştım. "Bırak, kocama gideceğim ben."

"Kurtul da git."

“Ya bırak beni! Kocama gideceğim ben!” Anneme gidiyorum diye ağlayan çocuktan farksızdım.

“Önce beni yen.” Karam’la Yunis Bilgiç merdivenleri sohbet ederek çıkıyordu ve gelmek üzerelerdi. Ben ise öfkemden yanıyor, sinirden kıpkırmızı bir halde ayakta duruyordum.

Zihnimde yıllar önce aldığım eğitimi canlandırdım. Hocam bana, “Eğer arkadan yakalanırsan seni yakalayan kişinin bacağına vur,” demişti. Çünkü tüm güç kol kaslarına verilir ve bacaklar güçsüz kalırdı. Bu yüzden de dizkapağına bir tekme attım. Benim vuruşum sert değildi fakat dediğim gibi, gücü kollarına verdiği için dizi arkaya gitti. Bunu yaptığı için de boğazımdaki eli gevşemişti. Boğazımdaki elini tutup uzaklaştırdım. Bedenimi öne doğru çektiğimde bileğimdeki eli sıkılaştı. Karnımı öne itip ayağımı havalandırdım ve geriye doğru atıp kasıklarına geçirdim. Bunun için özür dilemeyecektim; acımasız olmamı kendisi söylemişti.

İnleyip elimi tamamen bırakırken ben hırsımı alamadım; yerimde bir tur atıp yana doğru eğildim ve ayağımı kafasına geçirdim. Koskocaman adam dizleri üzerine çökerken bacağımı yakalayacağını anladım, ayağımı elinin üzerine koyarak yumruğumu yüzüne geçirdim.

“Sana bırak dedim, değil mi?” dedim yüzüne vururken. “Ancak içimdeki canavarı mı göstermem gerek? Hanım hanımcık takılıyoruz burada, ne gerek vardı ki?” Son kez vurup geri çekilerek saçlarımı düzelttim. Arkamı döndüğümde babamla Karam’ın merdivenlerden çıktığını, bize doğru gelirken şaşkın bakışlarını gördüm. Az önceki sinirli ifadem gitti, kocaman gülümsedim. “Kocam!” diye bağırıp yerimde zıpladım. Yerdeki adamın üzerinde olan bakışları bana kayarken ben, koşarak Karam’ın yanına gittim ve kucağına atlayıp bacaklarımı beline, elimi de boynuna doladım. “Kocam, gördün mü ne yaptım?”

Elleri sıkıca bana sarıldı, düşmemi engelledi. “Gördüm güzelim, aferin sana.” İlk kez birini dövdüğüm için takdir ediliyordum ve bunu yapan kişi de kocamdı.

Boynundaki başımı uzaklaştırmadan yanağından kocaman öptüm ve gülümseyerek yüzüne baktım. “Sana geleceğimi söyledim ama bırakmadı. Ben dövmek istemedim, kendisi kaşındı.” Omuz silktim. Karam gülerek konu şacakken babamın boğazını temizlediğini görüp sustuk. Sanki varlığını yeni hatırlamış gibi kaşımı havalandırdım. “Aaa aaa başkanım, burada mıydınız siz de? Kusura bakmayın, kocamı görünce sizi unuttum.”

“Şu adamın kucağından inmeye ne dersin artık, kızım?” diye homurdandı babam. Sesine zor tuttuğu öfke sinmişti.

Karam'a dönerken kaşlarımı hafifçe çattım. "Kocacığım, sen neden benim senin üzerine atlamama izin veriyorsun hâlâ? Ayıp ama," diye cıvıladım; sonra bacaklarımı yavaşça açıp sanki sakince değil de ondan kayar gibi yere indim. "Kusura bakmayın başkanım, alışkanlık artık... Di mi kocamcım?"

Karam başını sallayıp dudak kenarını kaldırarak gülümsemekle yetindi; babamın varlığını zerre umursamadan, "Öyle karıcığım," dedi tok ve rahat bir sesle.

"Yüzbaşı," diye söze girdi babam, sabrını yutkunarak bastırmaya çalışarak. "Sen istersen sporuna devam et. Ben kızım ile konuşacağım biraz."

"Ben konuşmayacağım seninle," dedim, az önceki gevşek gülüş bir anda yüzümden silinmiş, yüz çizgilerim ciddiyetle gerilmişti.

"Sadece birkaç dakika."

"Hayır," dedim tereddütsüz.

"Leyla..." Karam'ın uzaklaşmadan önceki bakışından ne demek istediğini anladım; başımı usulca iki yana salladım. "Ben buradayım, sadece birkaç dakika," diye fısıldadı neredeyse. Yutkundum; kendi inadımı bir kenara itip sırf Karam istedi diye kabul ettim teklifini. Ve en çok da bu dokundu babamın damarına: Onun sözünü dinlemeyen ben, Karam'ın tek bakışıyla geri adım atıyordum.

Karam yanımdan ayrılıp spor alanının diğer ucuna doğru uzaklaştığında bakışlarımı babama çevirdim. "Dinliyorum."

Soğuk sesime eskiden beri alışmış gibi boğazını temizledi. "Bu kadar mı yabancısınız, kızım? Beni takmayıp iki gündür tanıdığın adamın lafını dinleyecek kadar mı?"

Lafın ucundaki suçlama hem acı hem komikti; dudak kenarımdan istemsiz bir tebessüm sızdı. "Sorunu ne zaman kendinde arayacaksın acaba? Bak her şeyi anlarım. Beni bırakmanı, gelmemeni, vatanını daha çok sevmeni anlarım baba ama neden şu an hayatımı mahvetme çabasına girmiş gibisin?"

"Ben sadece mutlu ol istiyorum."

"Karam'ı benden uzak tutmaya çalışarak mı?" dedim kaşımı çatıp. "Bizim sorunumuz ne biliyor musun? Mutluluğumu engelleme. Sanki her şey normalmiş, aramız güzelmiş gibi bir de hayatıma karışyorsun. Hangi yüzle? Hangi sıfatla? Babam olarak mı? Benim babam öldü, bunu sana kaç kez söylemem gerek?"

Gözlerini kaçırdı; bakışlarını benim yüzümden alıp zemindeki bir noktaya sabitledi. "Üzülme istiyorum. Karam bir asker ve yarın ne olaca..."

"Gurur duyarım," dedim çenemi dikleştirip. "Şehit olursa bir gün, nasıl ki şimdi asker diye gurur duyuyorsam o zaman da gurur duyarım."

Canım acırdı elbet. Hatta öyle acırdı ki kaburgalarım içe çöker, nefesim boğazımda düğümlenir, yaşayamam sandığım bir boşlukta kalırdım.

Bu kez gerçekten yaşayamazdım.

"Bari sevdiğini bu kadar belli etme. Bak, bir gün üzüleceksin. Bunu istemiyorum kızım."

Derin, bezgin bir nefes bıraktım. "Ben seni affederdim, biliyor musun?" Başını kaldırıp yüzüme baktı; gözlerinin içine bir anda sızan o umut kırıntısı neredeyse elle tutulurdu. "Ama daha da etmem. Sen, aramızı düzeltelim diye çabalayacağına, geldiğin günden bu yana derdin Karam olmuş. Sorun onu bir gün sevmem mi? Ya da âşık olup bu evliliği gerçek kılmam mı?" Gülümsedim. "Korkun buysa eğer kork çünkü ben Karam'a âşığım. Evet, onu seviyorum ve ayrılmaya da niyetim yok. Hele ki beni ardında bırakan ve aramızı düzeltereğine hayatımı daha da beter hale sokmaya çalışan adam için kocamı bırakmam. Emin ol o da yapmaz bunu. Beni bırakmaz." Çünkü söz vermişti ve ben ilk kez bir sözün ağırlığına bu kadar güveniyordum.

Ben, sözlere inanmayan Leyla; o, verdiği sözleri tutan asker. Ona inanıyor ve onu seviyordum.

Ben, Karam'a âşıktım.

"Belki seninle eskisi gibi olabilirdik. Her şeyi unutturdum. Canım yarken izlediğini, taciz edildiğimi bildiğin halde gelmediğini, yıllarca sen diye bir mezar taşına sarılmamı; her şeyi unutturdum ben. Ama geriye döndükten sonra hayatımı mahvetmeye çalışmanı affedemem. Sanki eskisi yetmemiş gibi buna devam etmeni affedemem."

"Hiç mi affetmeyeceksin?" dedi kısık sesle. Sesindeki çatlak pişmanlığa mı yoksa hâlâ kendini temize çıkarma arzusuna mı aitti ayırt edemedim.

"Ölsen... Ölsem... Asla seni affetmem."

Hâlâ kendisini açıklamaya çalışıp, "Sadece mutlu ol istiyorum," dedi.

Alaycı bir gülümseme kendi kendine yüzümde kıvrıldı; *acının doğurduğu o acımasız gülüş...* "Sence oradan bakınca mutlu görünüyor muyum ben?" Kendi sorumu kendim yanıtlayıp, "Hayır," dedim. "Sen yokken daha mutluydum. Seni öldü biliyorken daha mutluydum. Mezarına giderken bile mutluydum çünkü benim babam zihnimde hep iyi kalmıştı."

Kelimeler boğazımda yanarak çıkıyordu artık. "Sen geldin ve çocukluğumu aldın elimden! Geldin ve babamı aldın elimden! Sen geldin ve beni mahvettin!" diye bağırdım. Yüzünden, gözlerinden pişmanlığı belli oluyordu fakat asla öyle davranmıyordu. "Geldiğinden bu yana hiç bana sarılmayı denedin mi sen?" Sesim kısıktı, gözümünden yaşlar akıyordu. "Hiç saçlarıma dokundun mu? Bir kere..." İşaretparmağımı salladım. "Bir kere bile olsun neler yaşadığımı, nelerle mücadele ettiğimi sormadın. *Kızım, sana neler yaşattılar* diye soracağına, *kızım, sana daha neler yaşatabilirim* diye düşündün sen. Düşünmeyi geçtim, sen bana asla kızınmışım gibi davranmadın. Sen geldin ve gerçekten öldün." Başımı iki yana salladım. "Yetmedi mi ya? Hayatımın içine sızıp *iyiliğini düşünüyoruz* demeniz yetmedi mi? Düşünmeyin!" diye bağırdım! "Allah sizi de iyiliğinizi de kahretsin, tamam mı? Allah seni de kahretsin! Allah beni de kahretsin ki seni bir gün affetmeyi düşündüm."

Canım yanıyordu; içimde bir ateş vardı, o da o ateşten nasibini alıyordu. Fakat artık bu umurumda değildi; acının hem kaynağı hem de dermanı olmuşum bir bakıma.

"Küçükken de böyleydin," dedi dolu gözleriyle. "Hep kızar, küser, sonra affederdin. Sen benim küçük kızsınsın hâlâ."

"Ben bir canavarım," dedim, çenemi dikleştirip ellerimi iki yana açtım. "Bu canavar sizin eseriniz. Kendini ölü gösteren babamın, babamın ölümünden sonra onun en yakın arkadaşıyla evlenen annemin... Abi dediğim Mirza'nın bana saplantılı şekilde âşık olması, taciz etmesi, beni kaçıran teröristlerin eseri bu canavar. Ben artık masum kız çocuğu değilim, Yunis Bilgiç. Ben, küllerinden doğan ve yakıldığı gibi yakmaya yemin eden kadını. O kadın ki nefreti ve kini sevgisine galip geliyor. O yüzden de küçük beni Leyla ile kıyaslama. Ben seni öldürdüm zihnimde, sen de beni öldürme," dedim kısık sesle. "Ve lütfen artık beni rahat bırak."

"Beni bir gün anlayacaksın ama umarım o zaman geç olmaz. Bir gün o adam seni bırakınca ne yapacaksın? Ya o sana hiç âşık olmazsa? O zaman yanmayacak mı canın?"

Dudaklarımı ısırdım ve kendimi kontrol altına aldım. Sakin olacaktım.

"Eğer onu tehdit edersen veya ettiysen; ki buna şüphe duymuyorum... Ben aptal bir kadın değilim, ona benden uzak durması için bir şeyler söylediğini biliyorum ama neyle tehdit ettiğini anlayamıyorum," dedim ve devam ettim. "Eğer bu saçmalığa devam edersen emin ol karşında psikolog Leyla İzem'i değil, acımasız olan o kadını görürsün. Eğer onu benden uzak tutmaya çalışır; bu cehennemde tutunduğum tek umut olan onu da

elimden almak istersen beni mahvettiğin gibi mahvederim seni. Sen beni umursamıyorsan ben de seni umursamam. O canavarla tanışmak istemiyorsan uzak dur bizden. Canını yakmaktan çekinmem, Yunis Bilgiç. Canımı yakarsan asla geri adım atmam. Savaşmak istiyorsan...” Ellerimi iki yana açtım meydan okurcasına. “Ben buradayım. Ama...” İşaretparmağını ona doğru salladım. “Bilmelisin ki bu savaşın sonunda kaybedeceksin. Çünkü ben kaybetmeyi sevmem.” Yanağımda artık kuruyan yaşları avucumla sildim, saçımda gezdirdim elimi ve boğazımı temizledim. Gözlerimi kırıştıtırıp yüzüme o mükemmel gülümsememi yerleştirdim. “Ben gideyim artık, size iyi günler başkanım.” Baş selamı verdim ona ve arkamı döndüm.

Yüzümdeki gülümsemeye zıt bir şekilde içim kan ağlıyordu. Art arda kaç kez yutkundum bilmiyorum ama ağlama isteğimi zor da olsa bastırdım.

Ağlamayacaktım. Değmezdi. Değmeyen kişiler için ağlayamazdım. Salonun kapısını açıp içeri sessizce süzıldüm, ardından kapıyı kapattım. Gözlerim Karam’a takıldı; mavi matın üzerinde mekik çekerken kasları her hareketinde belirginleşiyor, vücudunun hatları gözlerimin önünde şekil alıyordu. Üstü çıplaktı; göğsü güçlü ve belirgin, karın kasları keskin, kollarındaki kaslar aldığı her nefeste hafifçe gerilip parlıyordu. Yanında dururken çekiciliği neredeyse göz kamaştırıcıydı; hareketleri ve vücut hatlarıyla karşı konulmaz bir güç yayıyordu.

Yanına yaklaştığımda hareketi durdu ve alttan alttan bana baktı. “Konuştunuz mu?”

Kaşlarımı kaldırıp indirdim. Ona biraz daha yaklaştığımda tam harekette geçecekti ki bacaklarımı iki yana açıp karnının üzerine oturdum. Gözleri önce karnına kayd, hafifçe gerildi; sonra bakışlarımız birbirine kilitlendi. “Ne yapıyorsun?”

Omuz silkip ellerimi göğsüne koydum; parmaklarım kaslarının üzerinden kayarken liflerin sertliğini ve sıcaklığını hissettim. Bakışlarım boynundaki künyeye, sonra sol tarafındaki izine takıldı.

“Hadi, devam et sen.”

Karnının üzerinde otururken parmağımı kaslarının hatlarında gezdirmem, nefesini kesmişti.

“Ne konuştunuz babanla?”

“Hep olduğu gibi kavga,” dedim.

“Hiç mi şansı yok?” Gerileyip tekrar bana doğru kalkarken gözlerine bakmadan bedenini süzdüm. Parmağımı karın kaslarına hafifçe kaydırdım; kasları kasıldı, nefesi hızlandı.

“Kocam, sana hiç yakışıklı olduğunu söyledim mi?”

Başını yere koydu. “Dolaylı yoldan evet.”

Dudak büktüm; parmağımı karnından yukarı kaydırıp âdemelmasına dokundum. Yutkundum. Gülümseyip gözlerine baktım; gözlerinin siyahı daha koyu, neredeyse karanlık bir derinlik kazanmıştı. Hafifçe geriye yaslandım, yüzündeki karışık ifade dudaklarımı bastırıp altdudağımı ısırma-nma neden oldu. Elleriye yumruk olmuştu, kasları gerilmişti.

“O zaman,” diye fısıldadım, âdemelmasına dokunmaya devam ederek, “çok yakışıklısın.” Başımı yavaşça yüzüne yaklaştırdım, parmağımı dudak kenarına doğru kaydırdım. “Kocacığım,” diye de ekledim.

Gözleri parmağıma bakarken diğer elim hâlâ karın kasına dokunuyor ve nazikçe okşuyordu. Tekrar gözlerime kilitlendi; yüz ifadesi beni fazlasıyla etkilerken benim onunla oynadığımı, onu kışkırtmak istediğimi anlamıştı. Bu kez yanında kalan ellerini belime dolayarak bedenini hafifçe ters çevirdi. Dudaklarım, kendimi onun altında bulmanın şaşkınlığıyla istemsizce aralandı, kalbim hızla çarpmaya başladı.

Belimin altındaki elini çekti ve bana üstten bakarken gözlerinde küçük bir oyun ışığı parladı. “Sana güzel olduğunu söylemiş miydim?”

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı, dudak kenarlarımda bir gülümseme belirdi. “Dolaylı yoldan, evet,” dedim. “Ama sen biraz nazlı olduğun için bunu söylerken bile bayağı uğraştırdın beni.”

Kasları hafifçe kalktı. Yüzünü bana daha da yaklaştırdı, başımın üzerindeki elinin birini çekip açık kalan karnıma dokundu. Tenime değen eliyle bedenime bir titreme yayıldı, tüm damarlarımda bir elektriklenme hissettim. “Seni bundan sonra ben çalıştıracağım,” dedi, gözleriyle bedenimi süzerken. Bakışlarının bedenimdeki izlere değmediğini biliyordum; hepsini dikkatle kapatmıştım. Hatta birkaç kez dövme yaptırmayı ve bu görüntüden kurtulmayı istemiş ama bir türlü cesaret edememiştim. Korku mu geçmişin etkisi mi bilemiyorum... Ama başaramadım, kendimi hep geri çekmekten alıkoyamadım.

Aklımın dağılmasına izin vermeden sordum. “Nedenmiş o?”

Parmakları tenimde yavaşça yukarı doğru tırmandı, nefesimi tuttum, karnımı içime çekip yutkundum. Yüzünü biraz daha yaklaştırdı bana,

nefesimiz birbirine karıştı. “O herifi sevmedim,” dedi, gözüme bakarak. “Yanına benden başka bir adam yakışmıyor.”

Kalbim bir anlığına duracak gibi oldu. Onun gözlerinde bu kadar kararlılık, bu kadar sahiplenme görmek hem ürkütücü hem de heyecan vericiydi.

“Hangi herifi?” dedim, sakın kalmaya çalışarak.

Ellerini yavaşça belimden yukarı kaydırды, parmak uçları omuzlarıma değdi ve bana daha da yakınlaştı. “Eğitmenini,” dedi, sesi hafifçe titreyerek sinir ve kıskançlık karışımı bir ton taşıyordu. “Geçen, hayran hayran baktığın adam... Hani...” Gözleri ufaktan parladı, “Benimle boşanınca onunla flört edecektin ya? İşte o.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve elimi boynuna doladım. Onu kendime doğru çektim, kafamı hafifçe kaldırıp yüzüne yaklaştım. Gözlerinin derinliklerinde bir kıvılcım vardı, kalbimin ritmi hızlandı. “Kıskanç mısın sen acaba?” dedim, gözlerini süzerek.

“Alakası bile yok,” dedi ama sesi istemsizce titriyordu. Yüzümü tamamen ona doğru yaklaştırdım. Dudaklarım, onun dudaklarına değdi; gözlerimi kapattım ve kısa, kışkırtıcı bir öpücük bıraktım. *Teninin sıcaklığı, nefesinin ritmi, parmak uçlarımdan teninde bıraktığı elektriksel titreme...*

“Sen, Karam Arslan Türker,” diye fısıldadım, dudaklarım hâlâ onun dudaklarına temas halindeyken. “Karını kışkandığını bile söyleyemiyorken ben bundan daha fazlasını yapıyorum.” Gözlerimi açıp onu tekrar öptüm. “Farkımız da bu; ben cesurca davranırken sen...” Saçlarını okşayarak elimi omuzlarına koydum. “Korkak gibi davranıyorsun.”

Başımı geriye çekip onu omuzlarından hafifçe ittiğimde normalde böyle bir hareketime tepki vermezdi. Ama şu an aklı bile bana karşı koyamıyorken bedeninin direnmesi sadece küçük bir oyun gibi görünüyordu. Sırtüstü yana düşerken gözlerindeki şaşkınlık ve isteksiz teslimiyet birbirine karışmıştı.

“Artık bir şeyleri fark etmenin zamanı gelmedi mi yüzbaşı?” dedim, kafamı çevirip ona bakarak. O, şaşkınlıkla bana bakarken devam ettim. “Mesela... Beni sevdiğini ve deli gibi kışkandığını...”

Açık sözlülüğüm başıma hep bela olmuştu. Ama bu kez başıma gelecek bela, gözümde hem fazlasıyla yakışıklıydı hem de kalbime tamamen oturuyordu.

Boş odada yankılanan telefon sesiyle başımı diğer tarafa çevirdim. Karam'a bakmadan, telefonu bıraktığım yere gidip elime aldım. Ekranda beliren "Anne" yazısına gözlerimi devirdim. Onunla konuşmak istemiyordum ama yine de açtım arkamdan bir şey çeviriyorlarsa en azından habirim olsun diye.

"Efendim?"

"Kızım, nasılsın?"

Annemin her, "Nasılsın?" deyişinde midem bulanıyordu.

Mirza her sabah yanıma gelir, "Bugün nasılsın?" diye sorar, sigarasını yakar ve bedenime bastırırdı. Tam doksan üç gün... Tutsaklığımın her günü bedenimde bir iz olarak duruyor. Her gün bir izmarit söndürerek yanında kaldığım günlerin sayısını bana tenim üzerinden ezberletti. Hatta bazen beni döve döve, bedenimdeki izleri saymamı isterdi.

"Say! Direnişinin ilk günü şakağında söndürdüm sigarayı!"

Evet, ilk izim şakağımdaydı. Vücudum sayısız işaretle doluydu ve hepsini kapatıyordum. Ama beni en çok yakan her zaman ilki oldu. Ve en unutamadığım, sonuncusu... Avuç içime bıçağı çapraz bir şekilde bastırması.

Tüm izleri kapattım ama avuç içimdeki o çizik asla kapanmadı.

Ve ben o gün anladım; bir kızın en çok dizleri değil, avuç içi acır.

"İzem, orada mısın?"

İsmimi duymamla irkildim ve, "Evet," dedim hemen. Sesimde korku vardı, yüzümde endişe. Karam da aynı endişeyle yanıma geldiğinde ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kaşlarını çattı kaçırıldığım gözlerime bakmaya çalışarak.

"Cevap vermeyince endişelendim. İyi misin sen gerçekten?"

Değilim anne. Senin, keşke ölseydi, dediğini duyduğumdan beri iyi değilim. Güçlü değilken güçlü gibi göründüğüm andan beri iyi değilim. Acılarıma rağmen, bedenimdeki izlere rağmen gülümserken iyi değilim.

Ben öldüm anne, bundan haberin var mı? Ya da bu umurunda mı?

"Bir şey mi oldu?" Bu aralar beni sık sık aramaya başlaması rahatsız ediciydi. Çünkü annemi tanıyordum. Asla bir anne gibi davranmayan annemi.

"Akşama bize gelin diyecektim," dedi, hevesle devam ederek. "Şirketin yeni ortakları gelecek, seninle de tanışmak istiyorlar." Şirket dediği Önder'in şirketi olmalıydı çünkü benim hisselerimi başkasına satamazdı.

"Kimmiş ki bu yeni ortaklar, benimle de tanışmak istiyorlarmış?" diye sordum, Karam'a bakarak. Ona verdiğim mesajı anlamış gibi başını salladı.

"Sürpriz. Gelince görürsün."

Burnumdan kısa bir nefes verdim ve, "Tamam," diye mırıldandım. Başka bir şey demeden telefonu kapattım.

"Annen bu aralar fazla ilgili," dedi Karam, kaşlarını çatarak.

Alayla gülümseyip karşılık verdim. "Başına dert açan kızının birkaç gün sonra devlete ihanetten suçlandığını duyunca da çok ilgili olacaktır."

Her şeyinin elinden çıkmasını büyük bir zevkle izleyeceğim Adelina Popova. Bana hissettirdiğin nefretin acısını senden öyle bir çıkaracağım ki yaptığın her şeye pişman olacaksın. Ben affedecek miyim? İşte orası muamma.

"Geldim yine bu cehenneme," diye homurdandım, duran arabaya bakarken. "Bir geberip gitmediler, düşmediler yakamdan ya."

"Ağzından bal damlıyor yine karıcığım," dedi bana alaycı bir tonla, göz ucuyla gülümseyerek.

"Çok konuşma, kocacığım." Ona yandan bakış atıp kapıyı açtım. "Enerji lazım olacak sana, konuşarak tüketme enerjini," diyerek arabadan indim.

Karam da hızla indi, hemen yanıma gelerek sordu. "Neden lazım olacakmış? Ne yapacağız?"

Aklımdan geçen düşünceler yüzüme yansıdığı anda gülümsememi tutamadım ve elini çekiştirerek yakaladım. "Sapık mısın sen acaba?"

"Huysuz musun sen acaba?" diye cevap verdi, kaşlarını hafifçe çatarak.

Cevap vermek istedim ama kapıya vardığımızda sustuk ve içeriye geçip montlarımızı çıkardık. Salona geçtiğimizde yüzümdeki gülümseme hızla soldu. Karşımda Serdar Pişirgen sırtarak oturuyordu; varlığıyla tebessümümü almıştı benden.

Karam'ın elini sıkıtığı anda annem ayağa kalktı ve bize doğru yürüdü. "Hoş geldiniz çocuklar," dedi. Karam toparlanıp annem ve etraftakilerle selamlaşırken ben, bal rengi gözlerle sessizce bakışıyordum.

"İzem, merhaba demek yok mu?" diye seslendi bir başka ses, ruhsuz bakışlarımı öteye çevirdiğimde Önder'i gördüm.

Karam, belime hafifçe baskı uygulayarak kulağıma eğildi. "Yanımdayım. Her ne olursa olsun, yanımdayım. Unutma, Narçiçeği."

"Hepsini tek tek öldürmemem için neden söyle," dedim dişlerimi sıkarken.

"Bunu birlikte yapacağız," dedi. Gözlerimi ona çevirdiğimde gülümse-di. "Aslanın eşi de aslandı ya hani? Karı koca hepsini tek tek bitireceğiz."

Sözleriyle birlikte yüzündeki o kendinden emin gülümseme bana da geçti. Derin bir nefes alıp omuzlarımı dikleştirdim. "Hoş geldiniz," dedim Serdar'a ve karısına bakarak.

Duruşum hoşuna gitmiş olacak ki, "Aslan karım," diye fısıldadı gururla.

Koltukta oturmaya yönelmiştim ki annem, "Direkt sofraya geçelim çocuklar," dedi.

"Tabii," dedim, herkes ayağa kalkarken. Onlar masaya geçerken, "Hayatım, sen otur, ben geliyorum şimdi," dedim Karam'a. Karam, ona, "Hayatım," dememe şaşırılmış gibi gözlerini açtı. Ben anneme döndüm. "Anne, gelsene benimle."

Annem tam bir şey söyleyecekken salondan çıkıp mutfığa girdim. Çalışanları sessizce oradan çıkardım. Az sonra annem de içeri geldi. Ellerini masaya dayayıp derin bir nefes alan halimi görünce yüzü ciddileşti. "İzem, ne oldu? İyi misin?" dedi endişeyle.

"Maksadın ne?" dedim, başımı kaldırmadan.

"Anlamadım, ne diyorsun?"

"Maksadın ne?" diye bağırdığımda irkildi. Beni kriz geçirirken görmekten korktuğunu anladım. "O adamı neden çağırdın buraya? Onu çağırdın, benim ne işim var burada? Bir de utanmadan sürprizimiz var diyorsun!"

Gözlerime korkuyla baktı. "Sakinleş, kriz geçireceksin yoksa."

"Anne, bana cevap ver!" diye elimi masaya vurarak bağırdım. "Onu görünce kardeşini hatırladığımı bilmiyor musun? Neden burnumun dibime kadar soktun? Yetmedi mi biri? Mirza'yı evime kadar getirmeniz ve hayatımı sikmeniz yetmedi mi?"

Bakışlarını kaçırdı. "Önder deyince geri çeviremedim," diye mırıldandı.

Güldüm, başımı salladım. "Korkma, kriz geçirip sana zarar vermem," dedim, iğrenmiş bir ifadeyle yüzümü buruşturarak. Annemi orada bırak-um ve salona geçtim; gülümsemeyi de ihmal etmedim. Karam'ın yanına oturup, "Çok bekletmedim değil mi?" diye sordum.

Az sonra annem de geldi.

"Yok kızım, biz Karam'la sohbet ediyorduk," dedi Önder. "Geçenki ani çıkışım için özür diledim."

Samimiyetsiz piç!

Serdar'a gülümseyerek baktım. "Siz nasılsınız? Nasıl gidiyor?"

Karısının elini tutup yanıtladı. "İyiyiz biz de."

Gülümseyen Tanya Rus aksanıyla konuştu. "Tebrik ederim İzem. Düğüne gelememiştin. Umarım çok mutlu olursunuz."

Kadınları siteye koyup satan birinden övgü bekleyecek değildim, yine de nazik bir tebessümle karşıladım onu.

Sahte tebessüm.

"Hiç önemli değil," dedim yemeğime odaklanıp. "Zaten aile arasındaydı. Bir iki kişi de sonradan sürpriz yumurta gibi çıktı ortaya, o kadar." *Laf atmazsam içimde kalırdı.* Karam'ın gülmemek için direndiğini görüp omuz silktim. Bu hallerimi kimse garipse miyordu çünkü zaten açık sözlü, lafı geldi mi pat diye söyleyen biri olduğumu herkes bilirdi. Aynı zamanda burada oturan kişileri sevmediğimi de biliyorlardı. *Karam dışında; çünkü onu seviyorum.*

Çatalımdaki az pişmiş eti ağzıma götürmeden önce duraksadım, "Eeee," dedim kısa bir nefesle. "Bu ani misafirliği neye borçluyuz? Siz bu eve gelmezsiniz hiç."

Evet, gelmezlerdi çünkü Serdar'ı her gördüğümde sinirlerimin nasıl koptuğunu, bedenimin nasıl titrediğini çok iyi biliyorlardı.

"Bu ev ne, İzem?" dedi Önder kırılganlıkla. "Burası senin evin."

"Benim evim yanımdaki adamla yaşadığım yer, Önder amca. Burası bana cehennemden farksız." İğrentiyle başımı iki yana salladım, kelimeler ağzımdan çıkarken dilime küf gibi bir tat yapıştı.

"Sen bu kıza nasıl dayanıyorsun Arslan? İnadi ile insanı canından bezdirir," dedi annem kahkaha atarak.

Karam'a konuşma izni vermeyip hemen dudaklarımı araladım. "Ben sana karşı hiçbir zaman inat etmedim ki anne. Peki ya sen neden bana dayanamadın?" Sesimin tonu umursamazdı belki ama göğsümün içi cayır cayır yanıyordu.

Annem yutkunamadı; boğazına takılan bir şey var gibiydi. Önder'in sinirli bakışları annemi buldu. Geçmişten bahsettiğimi üçümüz de çok iyi biliyorduk ve ben, o zamanlar Önder'in beni sevdiğini düşünürdüm.

En çok sevdiklerimiz değil, sevdiğini sandıklarımız yakar aslında canımızı...

“Onun her halini seviyorum ben,” dedi Karam. Annem bendeki bakışlarını kaçırdı. Ben ise inatla mavi gözlerine baktım. Gözlerinin içinde sükûnetle karışmış sıcak bir inat parlıyordu. “Dayanmak veya zorunda olmak değil bu. Aksine, bu halleri sevdiklerine özel ve benimle inatlaşması da beni sevdiğini açıkça belli ediyor. İnatlaşmasa kırılırim asıl.” Dudaklarındaki samimi gülümsemeye takıldı bakışlarım; gülümsemesiyle, kelimelerinin altını mühürler gibiydi.

“Birbirinizi tamamlıyorsunuz aslında,” dedi Tanya, dudak kenarlarıyla kibirle gülümseyerek.

Ben de yüzümde hazır bekleyen yapmacık tebessümü devreye soktum. “Değil mi ya? Aynı şeyi ben de sizin için düşünüyordum biliyor musun? İkınız da aynı bo...” Karam’ın birden gelen sert öksürüğü kesince sözümü, başımı hızla ona çevirdim. “Karam, iyi misin?”

“İyiyim.” Bakışlarını üstüme çivilediğinde bunun aslında sessiz bir *sus* uyarısı olduğunu anladım.

“Su iç oğlum.” Annem bu *oğlum* hitabını kocama söylerken sanki on yıllık samimiyet kurmuşçasına bir rahatlığın içine yayıldı.

Karam bardağa uzanırken ben kolumu masaya yaslayıp beklenen soruyu ortaya attım. “Hâlâ neden toplandığımızı söylemediniz.”

“Ah, sana çok güzel bir haberimiz var,” dedi annem, dudaklarını genişçe gerip.

Önümdeki kadehi sıkıca kavradım. “Hamile misin?” diye sordum, gözlerimi onlardan çekip koyu kırmızının içine gizleyerek.

Geçmiş

“Sana güzel bir haberimiz var, kızım!” dedi annem, sesi olduğundan sıcak çıkmaya çalışıyordu.

“Ne haberi?” Hâlâ aklımın en karanlık rafında sakladığım o ihtimalle gözlerim parladı. “Babam mı geliyor?” diye sordum ve koltuktan fırlayıp oldukları yere koşar gibi yaklaştım. Dizlerinin üzerine çökmüş anneme baktım, nefesimi tutarak. “Babam geliyor, değil mi? O da beni özledi, değil mi anne?”

Annemin yüz hatları gerildi. Gözlerinde tanıdık o sertlik belirince azarlanacağımı anladım.

“Hayır kızım.” Önder yanıma geldi, önümde diz çöktü, boylarımız eşitlendi. “Ama sevineceğin bir şey,” dedi.

"Biz mi gideceğiz babama?" Kaşımı kaldırıp umut arayan gözlerle bakışlarını yokladım.

Annem elini saçlarından aşağı indirirken Önder hafifçe gülümsedi. "İzem..." Elini saçımın üzerine koydu. Dokunuşu yumuşak ve kandırıcıydı. "Öyle bir şey değil. Babanla ilgili değil."

"Ne ki o zaman?"

Bir çocuğun aklını çelmek, yarasını anında unutturmak için bazen tek gereken parmak uçlarının saçına değmesidir.

"Bir kardeşin olacak İzem." Ellerini omzuma koydu. "Abla olacaksın."

Gözlerim bir anda genişledi. İçimdeki umut dolu sıcaklık buzla yer değiştirdi. Yutkunup geriye çekildim; Önder'in elleri boşlukta kaldı. Anneme döndüm, gözlerim dolmuştu. "Anne?" dedim, sadece güçsüz bir fısıltıyla.

Annem gözlerini üzerime sabitleyip sesini yumuşattı. "Hamileyim, İzem."

Başımı hızla iki yana salladım, gözyaşlarım şıpır şıpır akarken. "Ama olmaz ki," dedim, boğazıma düğümlenen hıçkırığın içinden. "Senin zaten bir kızın var... Başkasını ne yapacaksın? Ben varım anne! Kardeş istemiyorum! Sen de isteme..."

Önder tekrar yanıma çömeldi, sesinde sabırlı bir sükûnet vardı. "Kızım, neden ağlıyorsun?"

Yanaklarımı silmeden ona döndüm yalvararak. "Olmasın, Önder amca... Kardeş istemiyorum ben. Olmasın. Annem de istemesin. Lütfen..."

"Neden istemediğini öğrenebilir miyim?" diye sordu, aynı sakin tonla.

Altıdudağım titredi. "Korkuyorum," dedim; sesim parçalanmış cam gibi keskin ve zayıftı. "Beni sevmemenizden, unutmanızdan korkuyorum. Annem beni sevmez... Unutur."

Elini yavaşça kaldırıp yanağımdaki yaşı sildi. Yumuşak teması içimi daha çok acıttı. "Annen seni çok seviyor. Hep de sevecek. İnsan çocuğunu unutur mu?" Başını iki yana salladı usulca. "Biz ikinizi de aynı seveceğiz. Hatta sen ilk bebeğimiz olduğun için belki daha çok seni... Bir aile olacağız biz, İzem," diye devam etti. "Sen, ben, annen ve küçük kardeşin..."

"Söz mü? Beni unutmayacaksınız, hep seveceksiniz. Söz mü?"

"Söz."

Bu sadece bir söz olarak da kaldı. Onlar aile oldular; annem, Önder ve küçük oğulları. Ben ise unutuldum. Bir köşede, onların mutlu kahkahalarını izledim. Yüzümde buruk gülümsemeyle gözümde akan yaşı sildim kendim.

Daha çocukken kendi gözyaşımı kendim silmeyi öğrendim ben. Bu kalp bunları unutur mu?

Ve ben, ailemi tam da o gece kaybederek verilen hiçbir söze inanmamaya yemin ettim.

Bana yaşattıklarını Tanrı affetse ben affetmem...

Günümüz

Zihnime saldıran anılarla nefretim artarken, “Hayır,” dedi annem gülümseyip. “Kenan eminim ki bir kardeş istemez. Onu üzmeyi de biz istemeyiz, değil mi hayatım?”

“Ama beni üzdünüz,” diyemedim. Hiçbir şey demeden sadece sustum.

“Amacımız farklı,” dedi Önder. “Bu habere sevineceğinize eminim.”

Kaşlarımı havalandırdım. “Acun gibi amma uzattınız,” dedim bıkkınlıkla, dudak kenarımı aşağı çekip geriye yaslanarak. Kadehi dudaklarıma yaklaştırıp bir yudum şarabı ağzıma doldurdum. Tam yutacakken duyduğum sözle boğazım kilitlendi, nefesim yarıda takıldı.

“Bilgiç Holding’in İstanbul ve Ankara şubesinin yüzde yirmisini aldım,” dedi Serdar Pişirgen, sanki sıradan bir şey söylüyormuş gibi rahat bir tonda. Gerçek anlamda boğuldum.

Karam endişeyle yüzüme bakarken ağzımı sildiği peçeteyi elinden alıp sertçe yana fırlattım; peçete masanın kenarına çarpıp yere düştü. Herkesin gözleri üzerimdeydi ama daha da şaşıracakları şeyi yaptım. Önder’e dönüp gözlerimi kısımadan, “Sen hangi hadle bana ait olan şeye benim iznim olmadan dokunuyorsun?!” diye bağırdım. “Bunu yaparken kimden izin aldın? Kime danıştın, kime sordun!”

“İzem, kendine gel!” dedi annem, uyarı dolu ve gergin bir sesle.

“Sesini kes!” Elimi masaya vurduğumda bardaklar sallandı. “Bana hesap ver. Benim şirketimin hissesini bu adama nasıl satarsın?”

“Bu adam... Kırıcı oluyorsun, İzem,” dedi Serdar, sanki alttan alıyormuş gibi ama gözlerindeki beni küçümseyen ifadesi saklanmamıştı.

“Size sesinizi kesin dedim!” diye haykırdım, boğazımın ipleri gerilmiş halde. “Sana soruyorum Önder Erge, bana cevap ver!”

Önder göz ucuyla Serdar’a baktı. Ondan yardım gelmeyince yutkundu. “Ben ne yaptıysam şirket için yaptım,” dedi. “Bu ortaklık yurtdışında da adımızı duyur...”

“Ortaklığı bozuyorum,” diye sözünü kestim. “Hisseleri geri alıyorum ve ortaklığı feshediyorum.”

Kaşlarını çattı, çenesini hafif öne itti. “Satmıyorum hisseleri.”

“Sen satmıyorsun, ben alıyorum,” dedim sakın ama nihai bir tonla.

“Sinirlisin şu an. Akıllıca düşünürsen kabul edeceksin sen de. Önder’e sinirlenip böyle yapma.”

Bakışlarım masadaki bıçağa kaydı; hepsini tek tek öldürmek geçiyordu aklımdan ama...

“Daha fazla gerginlik yaratma, İzem,” dedi annem.

Tam ağzımı açacaktım ki Karam sandalyesini geriye itti. “Biz gitsek iyi olacak,” dedi, sesi titrerken. Kendini tutamayıp bu iki şerefsize dalacaktı neredeyse.

“Böyle gitmenizi istemiyorum.” Önder de yerinden kalktı. “Ben sadece senin kariyerini düşündüm, kızım. Senden habersiz iş yaptım diye bana kızabilirsin, hakkın da var ama bu hepimiz için iyi olacak.”

Karam elimi tuttu, sıkışı yapma, dercesine uyarır gibiydi. Eğer biraz daha konuşursam her şeyi bok edeceğimi biliyordu. Gözümü yumup derin bir nefes aldım. “Karam haklı, gidelim biz,” diye mırıldandım. Başkanın emrine uyarak, “Yarın göreve gidecek Karam, bir süre buralarda olmayacağız,” dedim.

“Sen de mi gidiyorsun?” diye sordu annem. Gözümü devirdim.

“Bir şey lazım olursa çekinmeden söyleyin,” dedi Önder sevgiyle sanki az önce ağzına sıçılmamış gibi.

Herkes ayağa kalkarken Serdar gelip önümde durdu. Gülümsüyordu, kardeşine benziyordu. İliklerime kadar korkuyla, kendi kendime, “Dayan!” dedim. “Dayan, İzem. Güçlü dur ve yıkılma!”

“Seninle iyi bir iş çıkaracağız ortak. Emin ol her şey çok eğlenceli olacak.” Ellerini iki yana açması ve bana sarılmak için yaklaşmasıyla zihnimde korkunç sahneler canlandı. Onun bana dokunmasıyla çığlık atacaktım ama öyle olmadı. Karam beni arkasına alıp önümde dikildi ve Serdar’ı görmemi engelledi. Sık nefesler alırken bana dokunacağını düşünmek bile ölümüm demekti.

“Bir daha bunu yapmaya kalkışırsan... Karıma dokunursan...” dedi dişlerini sıkıp. Kolunu sıktım susması için. Derin nefes aldı. “Karım yabancıların ona temas etmesini sevmez!” dedi sert sesle. “Ve ben de karıma temas edilmesinden hoşlanmam.” Sesinden öyle sinir yağıyordu ki Serdar’ı

bu bile korkutmaya yetmişti. Fakat benim de korkum geçmiyor, aksine her saniye artıyordu.

"Karam," dedim fısıltıyla. "Gidelim. Lütfen."

Karam kimseye bir şey söylemeden elimden tuttuğu gibi beni bahçeye çıkardı. Kimseye verecek hesabı yoktu çünkü zaten herkes benim bir adama temas etmediğimi, bir temasta bulunurken kriz geçirdiğimi biliyordu. Serdar da bunu bilerek bana dokunmaya kalkışmıştı; onu, kardeşine benzettiğimi de biliyordu.

Arabaya binip oradan uzaklaşmıştık. Kendimi dizginleyemiyor, titriyordum. Gözümün önünde unutmadığım geçmişim varken iyi olamazdım.

Geçmiş

"Git!" diye bağırdım duvar dibine sinip. "Git buradan! Git, dokunma bana!"

"İzem, o Mirza değil," dedi annem. Bal rengi gözler, Mirza'nın bakışını taşıyordu; sakın ve acımasız.

Ellerimi kulaklarıma bastırdım. "Lütfen dokunma," dedim gözlerimi sıkıca kapatıp.

"Artık yeter!" diye bağırdı annem. Omuzlarımdan tutup sarstı beni. "Bıktım senden! Anlıyor musun, bıktım!"

"Ne oluyor burada?" Önder içeriye girdiğinde, "Adelina!" diye bağıırıp yanıma geldi. Annemi yanımdan ittiğinde, "Ne yapıyorsun sen?" diye kükredi. "Ona nasıl bu şekilde davranırsın? Ne halde olduğunu görmüyor musun?"

Ben hıçkırarak ağlayıp titrerken; annem benden bezmişçesine hırsıyla Önder'e gösterdi beni. "Ben artık dayanamıyorum bu kıza! Rezil ediyor bizi, görmüyor musun!"

"Sesini kes! Ne yaptın da yine kriz geçirdi?" Yüzüme ellerini koydu, gözlerine bakmamı istedi. "İzem, bana bak. Hadi bak, geçti."

Geçmemişti. Karşımda hâlâ o adam vardı. Gözleri, sinsice parlayan bir sırıtişla üzerimdeydi; nefesimi kesiyor, varlığını her hücreme kazıyordu.

"Beni gördü." Önder duyduğu sesle afalladı ve irkildi. "Galiba Mirza'ya benzetti beni," diye mırıldandı ve mahcup bir ifade yaydı yüzüne.

Önder yutkundtu, gerginliği azalmamışken, "Dışarı çıkın," dedi. Bedenini önüme siper edencesine kapattı ve o adamı görmemi engelledi.

"Sen de gel. Bir şey yapar..."

"Size dışarıya çıkın, dedim!" Sert sesiyle annem sinirle dışarı çıktı. Serdar da çıkmadan önce yana kayıp bana bakmış ve sırtarak gitmişti.

Önder elini saçıma atıp bedenimi kendisine çekerek sarıldı.

"Korkuyorum," dedim fısıltıyla. "Amca, korkuyorum. Bana bir şey yapacak diye korkuyorum."

"Yapmayacak," dedi sırtımı sıvazlayıp. "İzin vermeyeceğim. Gerekirse kendim bok çukuruna batacağım ama seni koruyacağım kızım." Durdu ve, "Söz veriyorum," dedi.

Günümüz

Geçmiş, zihnimde kanayan bir yara gibi yeniden açılıp içimi kemirirken, boğazıma tikanıp midemi bulandıran o anıların ağırlığıyla, titreyen bir sesle fısıldadım. "Arabayı durdur..."

"İyi misin?" dedi Karam, direksiyona eğilmiş halde.

"Durdur! Arabayı durdur!"

Frenin gıcırıtısı geceyi yırtarken kapıyı savurup kendimi dışarı attım. Yere çöküp midemdeki her şeyi toprağa kusarken ruhumdan da bir şeyler sökülüp çıkıyor gibiydi. Karam koşup yanıma geldi, parmakları nazikçe saçlarımı yüzümden topladı. Dudakları kıpırdadı, bir şeyler söyledi ama kulaklarım tıkalıydı; dünya bana artık dayanılmaz geliyordu. Güçlü görünme maskem, yanaklarımı kesen bir cam parçasına dönmüştü. Aldığım her nefes canımı daha çok yakıyordu.

Midem boşaldıktan sonra titreme bütünüyle beni ele geçirdi. Sırtımı arabanın buz kesmiş gövdesine yasladım. Gözlerim, içi boş bir kuyunun dibine bakar gibi karşıyı delip geçiyordu. Karam elini yanağıma koydu, sesi yumuşak ama çaresizdi. Beni kendisine döndürmek istedi fakat vücudum söz dinlemiyordu. Yıllar sonra ilk kez, içimde sakladığım enkaz yeniden üzerime çökmüştü.

"Leyla, bana bak." Avuçlarının sıcaklığıyla yüzümü kavradı, bakışlarını kendisine zorla çekti. "Nar... düşünme hiçbir şey. Şu an güvendesin. Ben buradayım." Bir elini yüzümden çekip parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi. "Bak, elini tutuyorum. Yanındayım. Korkma."

Gözlerimi nihayet boşluktan söküp onun geceyi andıran gözlerine kaldırdım. Kâbuslarımdan beni uyandıran tek kişiydi o; benim kara yazım, benim kahramanımdı ve ilk defa rüyada değil, gerçekten yanımdaydı.

“Beni duyuyor musun?” dedi telaşla.

Dudaklarım ağır ağır aralandı. Ömrüm boyunca ses etmemiştim; sanımı kimsenin eline vermemiştim. Ama bu kez içimdeki set yıkıldı.

“Canım yanıyor...” dedim çatlayan bir fısıltıyla. “Çok yanıyor Karam. Dayanamıyorum artık. Yemin ederim yorulдум.”

Ve sonunda, kaçtığım çöküş beni buldu. Hıçkırıklar göğsümü söküp dışarı taşıdı. Gözlerimden akan yaşlar sinirimi bozsa da acım her şeyden ağırdı. Tek isteğim, tek sığınağım, tek nefesim o adamın kollarına bırakıp kendimi, orada tükenmekti. Sanki içimdeki fırtınayı okumuş gibi beni kendine doğru çekti ve yüzümü göğsüne bastırdı. Nefesini omuzuma bırakarak titrek sesle konuştu. “Yanımdayım ben.” Beni kaybolmaktan kurtarmak için dünyayı kendi etrafında topluyordu. “Güzelim... Söz veriyorum... Gececek. Sen çok güçlü bir kadınsın, bana ihtiyacın yok ama...”

“Var,” diye fısıldadım, gözlerimden süzülen yaşlar yanağıma karışırken. “Sana ihtiyacım var. Ben güçlü değilim ve senden güç almaya ihtiyacım var.” Ellerimi boynuna doladım, yüzümü sıcak ve güvenli boynuna gömdüm. Genzimi yakan barut kokusunu derin derin içime çektim; o koku, acının ve tesellinin aynı anda var olduğunu hatırlatıyordu bana. “Benim... İlk kez birine ihtiyacım var,” dedim.

Dudaklarını, ilk izin üzerine, şakaklarıma bastırdı. Teması, dünyayı durdururcasına bir güven verdi bana.

“Her zaman,” dedi, nefesinin ritmi kalbime karıştı. “Sakın unutma Leyla; herkes gider, Karam kalır. Sonunu düşünmeden, sonsuza kadar.”

Güvenmek... Belki de en cesur adım buydu çünkü onun yanında yıkılmak, aynı zamanda yeniden doğmak demekti.

Ve ben, tüm kırıklıklarımla, bütün acımla, ona güvenmeyi seçtim.

Bahçeye vardığımızda, arabanın kapısını açar açmaz Karam’ı beklemeden eve doğru yürüdüm. Arkamdan sıkıntılı bir nefes yükseldi ve kısa süre sonra hızlı adımlarla anahtarlarını çıkarıp kapıyı açtı. “Geç hadi,” dedi, hafif bir gülümsemeyle.

Bu kez ona karşılık veremedim. Ayakkabılarımı bile çıkarmadan içeriye girdim ve sessiz adımlarla yürüdüm. Duygusuzdum, hissizdim; beynimin içi bomboştu, kalbim ağır bir sessizlikle doluydu.

"Narçiçeği," diye seslendi Karam. "Nereye?"

"Uyumaya," diye mırıldandım.

Odanın kapısını açıp içeri girer girmez kapattım. Kabanımı omuzlarımdan atıp parkelerin üzerine bıraktım. Ayakkabılarımı çıkardığımda soğuk taşların cildime değişti titrememe sebep oldu. Banyoya doğru yürüdüm, üzerimi bile çıkarmadan soğuk suyu açtım ve duş başlığının altına geçtim. Saçlarımdan bedenime, oradan yere doğru akan suyun keskin serinliği, düşüncelerimi dağıtıyor ve duşakabinin camlarını buharlar kaplıyordu. Yüzüme düşen her damla, içimde biriken boşluğu biraz olsun silkeleyip yeniden nefes almamı sağlıyordu.

Sırtımı oradan ayırmadan elimi uzattım ve cama dokundurup iki tane küçük, göze benzer düz çizgi çizdim. Ardından da yukarı kıvrılan dudaklarını koydum. Kendi yüzümde de silik bir gülümseme belirdiğinde çizdiğim resim ter damlalarıyla bozuldu ve gözlerinden su damlaları akmaya başladı. Benim de gözyaşlarım yanağıma akarken başımdan aşağıya dökülen su bunu inkâr etmeme yardımcı oluyordu.

Gözlerim ağlarken yüzümdeki gülümsemeyi asla bozmadım. Cama yeniden gülümseyen emoji çizdiğimde tekrardan terleyen cam onu bozdu. İnat ettim ve defalarca çizdim onu.

O bozuldu, ben yenisini çizdim.

O ağladı, ben gülümsedim.

Sonunda suyu kapattım; üzerimdeki ıslak giysileri bir kenara bıraktım ve sıcak bornozumu üzerime geçirdim. Odama adım attığımda tişörtümü ve eşofman altımı giyip saçlarımı kurutmadan yatağa uzandım.

Gözlerimi kapamadan önce bir damla yaş yanağımdan süzülüp boynuma, oradan da yatağın üzerine düştü.

Gözlerim ani bir hızla açıldığında dudaklarımdan içime derin ve inler gibi nefes çektim. Ellerimi boğazıma sarıp derin derin nefes almaya çalıştım.

Boğuluyordum.

Hayır, biri beni boğuyordu.

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladığında, kâbusun etkisinden çıkamıyor ve derin bir korkuya kapılıyordum. Karanlık odada bakışlarımı gezdirdim; sessizlikse bana tuhaf bir düşman gibiydi. Yataktan kalkıp başımın

altındaki yastığı kucakladım. Gözyaşlarım yanağımdan süzülürken kendimi istemsizce odamdan dışarı attım ve Karam'ın odasına doğru yürüdüm.

Hiçbir zaman, korkarken birine sığınma ihtiyacı hissetmemiştim çünkü sığınılacak kimse yoktu. Gözyaşlarımı silecek, beni koruyacak biri yoktu. Ama şimdi... Onun kollarına gitmek, ne olursa olsun beni saracağını bilmek, küçük bir umut ışığı gibi kalbimi çekiyordu.

Odanın kapısına geldiğimde parmağımın tersiyle kapıya hafifçe dokundum. İçeriden cevap gelmesini beklemeden kapıyı araladım. Karam'ın elindeki bir şeyi çekmeceye fırlatıp kapattığını gördüm. Dikkat kesilmiş bakışları bir anlığına yüzümde dolaştı. Kaşlarını çattı, gözleri aniden endişe ve şaşkınlıkla doldu.

“Nar?” dedi, adımını fısıldar gibi. Hızla yanıma koştu. “Ağlıyor musun sen?”

Dudaklarımın arasından bir hıçkırık koptu. “Kâbus gördüm,” dedim kısık bir sesle. Bakışları yumuşarken ellerini belime dolayarak beni kendisine çekti. Kucağımdaki yastık yere düşerken alnım göğsüne düştü ve künyesinin soğuk metalini hissettim. Yaşlı gözlerim sol taraftaki izin üzerine düştüğünde üzerinde bir şey olmadığını daha yeni fark ediyordum. Elimi göğsüne koyduğumda, başımı geriye çekip gözlerine baktım. Hıçkırıklarım iç çekişe dönüştü. “Seninle uyuyabilir miyim?” Masumca bir istekti bu.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. Dudaklarının kenarındaki ince çizgiye baktım. Bana asla acımadığını belli ederken eğilip saçımdan öptü. “Hadi geç yatağa sen,” dedi ve dudaklarını çekti saçımdan.

Başımı sallayıp yatağa doğru giderken kendi yastığımı almayı unutmuşum. Karam eğilip onu yerden alırken, ben de yatağa girip, diğer tarafın en ucuna doğru kaydım. Yastığı koltuğa bırakıp dolaba doğru ilerledi. Siyah nevresimli yatağı yerden biraz yüksekteyken odaya çok daha estetik hava katıyordu. Yatağın karşısındaki duvarda televizyon asılıydı, yanında ise kitaplarla dolu bir raf... Duvarı gördüğüm tablolar ise oldukça dikkatimi çekmişti. Bir gün Karam'ın resmini çizmeyi aklıma not edip ona doğru döndüm ve dolabından tişört alıp giyindiğini gördüm.

“Böyle iyiydi ya... Neden giyindin ki?” diye mırıldandım.

Yanağımdaki yaşlar çoktan kurumuş, geriye yalnızca hafif bir serinlik kalmıştı.

Karam üzerini düzelterip yatağa doğru geldiğinde biraz daha kenara kaydım. Onu rahatsız etmek istemiyordum.

“Uslu uslu uyuyacağız,” dedi, bu halime gülümseyerek. Başımı salladım; başka bir şey düşünmüyordum zaten, sadece aklımı dağıtmak için konuşmuştum. Karam da yorganın altına girdiğinde, başını çevirip kaşını çatarak bana baktı.

“Ne oldu?”

“Yataktan düşeceksin biraz daha kayarsan, Leyla,” dedi. Omuz silktim, sıkıntıyla burnundan nefes verdi. “Yanıma gelmeyi düşünmüyor musun?” diye sordu.

Başımı yastıktan kaldırmadan fısıldadım. “Yanımdayım ki.”

Gözlerini devirdi, sonra elini koluma atıp beni kendine doğru çekti. “Gel buraya.”

Başım göğsüne düşerken kolunun biri boynumdan geçip belime dolandı; sarıldı bana. İlk başta şaşırmıştım ama bu sürpriz, cesaretimi daha da artırdı. Avuç içimi göğsüne bastırıp ona daha sıkı sokuldum.

“Korkuyor musun hâlâ?” dedi sakın bir sesle.

Dilimi damağıma vurdum, “Ben korkmam ki hiç. Sadece seninle uymak için bahaneydi o.” Yalan söylüyordum, kendim de bunun farkındaydım.

Karam buna inanmasa da kahkaha attı. “Benimle uymak için bahaneye ihtiyacın yok ki güzelim. Sen benim karımsın; tabii ki benimle uyuyabilirsin.”

Sözleri yüzümü güldürürken konuşmama fırsat vermeden ekledi. “Uyu hadi. Yarın erkenden uyanmamız lazım. Alinler gelecek.”

“Neden ki?” Sesim, bir çocuğun masum merakı kadar saf ve şaşkıncı.

“Saç rengini falan değiştireceklerini söylediler,” dedi, huzursuz bir tonda. Bu durumdan memnun olmadığı belliydi.

Başımı sadece salladım. Genellikle tek başıma uyuduğum ve yorgana sıkıca sarıldığım için, böyle bir pozisyon bana hâlâ garip geliyordu. Deli gibi uyurdum ben; bu yüzden Karam’a biraz eziyet edeceğimi biliyordum. Hep yorganı bacaklarımın arasına aldığım için, bu sefer bu görevi Karam’ın bacakları üstlenecekti.

Kendi bacağımlı onun bacaklarının arasına yerleştirdim, diğerini ise nazikçe üzerine attım. Yerime iyice yerleşirken onun sıcaklığı ve yakınlığı hemen hissediliyordu. Yerimin ne kadar rahat olduğunu fark ettim ve farkında olmadan yüzümde hafif bir gülümseme belirdi.

“Nar?” dedi, şaşkınlıkla.

“Hım?”

“Ne yapıyorsun?” Başını kaldırmış bana bakıyordu, gözlerinde merak ve hafif bir endişe vardı.

“Uyuyorum?” dedim sorarcasına.

Duraksadı ve sonra, “Yanlış bir pozisyonda olduğumuzun farkında mısın?” diye sordu.

Değildim. O söyleyene kadar bacağımı hareket ettirirsem eğer, hiç olmaması gereken yerine denk geleceğini fark etmemiştim.

Bacağımı aşağıya doğru çektim. O, tam rahat nefes alıyordu ki aniden eski yerine; hatta daha da yukarıya çıkardım ve dizimi erkekliğine bastırdım.

Tüm bedeni kasılırken altdudağımı ısırdım. “Pardon, bilmeden oldu.”

Gözünü sıkıca kapattı. “Vazgeçtim, benimle uyuma sen. Hatta sen uyuma bu gece.”

Dudaklarım anında bükülürken gözlerim de doldu. “İstemiyor musun beni? Ben gideyim.”

Gözlerini açtı, dolan gözlerime baktı şaşkınlıkla. “Hey, demedim bir şey. Ağlama. Gitme de.”

Çenem titredi. *Ben iyi oyuncuydum, bunu anlıyordum artık.* “Ama istemiyorsun beni.”

“Öyle bir şey demedim ben,” dedi sakince. Avuç içiyle gözümde asılı kalan yaşları sildi. “Sadece uslu uyu dedim.”

“Ben öyle uyuyorum ama hep. Yorgana sarılıyorum, alıştım.”

Elini yanağımdan çekmeden gözünü kapatıp yutkundu. “Tamam,” diye mırıldandı. “Sen nasıl rahat edeceksen öyle uyu, demeyeceğim bir şey. Ağlama yeter ki.” Hafif iç çekip başımı göğsüne yasladım, gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Ayağımı bacağının arasında kıpırdatıp kolumu karnının üzerine attım. Başını sertçe yatağa koyarak derin nefes aldı. “Yaktın beni Narçiçeği,” diye mırıldandı.

“Bir şey mi dedin?”

“Yok güzelim, uyu sen,” dedi kısık ve boğuk sesle.

Bir şey demedim. Bacağımı aşağıya indirdim ve ona daha fazla zorluk çıkarmamak için sakince kapattım gözümü.

Gözlerimi açtığımda oda karanlıktı. Birkaç saniye, çatık kaşlarımı silkeleyip etrafa bakındım. Gece olanları hatırladığımda dudağımı ısırđım; acı, dilimin ucundan damlayan bir tat gibi içime yayıldı. İlk kez kendimi kaybetmiyordum; yıllar sonra, kaybolmuşluğun ağırlığı altında ilk kez birine sığınıyordum. Karam belki bana acımıyordu ama ben kendime acıyordum. Böyle olmamalıydı çünkü ben hep güçlü görünmek zorundaydım; fakat biliyordum, güçlü görünmekle güçlü olmak aynı şey değildi.

Odanın kapısı hafifçe aralandığında Karam içeri girdi. Beni hâlâ uyuyor sandığından kapıyı yavaşça kapattı. Bu sessiz hareketi, yüzümde istemsiz bir gülümseme oluşturdu. Doğrulup yatakta yavaşça oturdum. Aynı anda Karam bana dönmüştü. Bakışlarımız çarpıştı ve önce duraksadı.

Normalde iki saatten fazla uyumazdım ama son iki gece, Karam'la yan yana geçirdiğim uykular, bu alışkanlığımı silmiş gibiydi. Rahatça uyuyordum; bedenim, ruhumdan bağımsız bir şekilde huzurla gevşiyordu. Uyku bir yana, bu adamın kollarında olmak bana tarifsiz bir güven veriyordu. O kolların beni hep sarmasını istiyor, sanki dünya dışarıda var olsa bile, burada ve şimdi sadece biz varmışız gibi hissediyordum.

"Günaydın," dedi şaşkınlığının yerini gülümsemeye bırakıp. "Neden uyandın?"

Omuz silktim. "Saat kaç?"

Pencereye doğru gittiğinde siyah perdeleri iki yana çekip açtı. "Altı."

"Çoktandır mı uyanıksın?"

Ya da hiç uyudun mu?

Pencereden dışarıyı izlemeye devam ederken, "Sayılmaz," dedi sakın sesle. Ve bana doğru döndü. "Uygun yoksa kalk hadi, hazırlanalım. Birazdan Alin gelecek, seni hazırlaması lazım. Baban, ciddi bir değişiklik yapılmasını talep etti. Aslında bu senin sorumluluğun değildi ancak bu gece itibarıyla herkes seni sorguda sanacak. Dolayısıyla önlem almamız gerekiyor. Eğer biri seni tanırса zarar görme ihtimalin yüksek."

Bu durum canımı sıkıyordu.

"Peki ya Önder ve Serdar'ın durumu ne olacak? Onlar da şirkete ortak."

Yanıma gelerek bana yukarıdan bakmaya başladı. "Onları da soruşturmaya dahil edecekler. Muhtemelen daha kısa sürede serbest kalırlar çünkü tek imza sana ait. Yine de serbest kalsalar bile sürekli gözetim altında tutulacaklar. Bu yüzden artık sana doğrudan bir zarar ulaşacağını düşünmüyoruz."

“Ya da daha fazla zarar göreceğim...” diye mırıldandım. “Türkiye’ye döndüğümde durum ne olacak? Bu olayla hiçbir bağlantım olmadığını kanıtladığım takdirde onlara karşı nasıl bir tutum sergilemem gerekiyor?”

“Daha da yakınlarında olacaksın,” dedi. “Önder’in bu olayda hiçbir suçu olmadığını ve her şeyin Mirza’dan kaynaklandığını ona söyleyeceksin. Böylece senden şüphelenmeyecek. Ayrıca,” bana bakarak ekledi, “benim görevden uzaklaştırıldığım haberi çıkacak yakın zamanda. Bunu sana söylememem gerekirdi ama bilmen senin için daha iyi.”

Gözlerimi büyüterek dizlerimin üzerinde doğruldum. “Ne diyorsun sen? Ne görevden uzaklaştırması?”

“Şşş, sakın ol,” dedi, yatıştırıcı bir sesle elini omzuma koyarak. “Bu da planın bir parçası. Sen benim karımsın ve hakkında çıkan haberler beni de etkilerdi elbette. Eğer görevde kalsaydım şüphe çekerdi. Herkes görevden uzaklaştırıldığımı düşünürken biz aslında MİT ile birlikte yeni bir göreve başlayacağız.”

Ona bunları yaşattığım için suçlu hissediyordum kendimi ve bu yüzden de yüzüm düştü.

“Kendini suçlama.” Elini çeneme koyarak başımı kaldırdı. “Başını eğcek bir şey yapmadın sen. Bu hikâyenin en masumu sensin, eğme sakın bir daha başını.”

“Sana zarar veriyorum. Baksana, bir asker olarak bu haberin çıkması işini elbette etkileyecek. Hele ki çevren bir teröristle evli olduğunu duyduğunda...”

“Leyla!” dedi sertçe. “Sen kendine nasıl yakıştırırsın bu ismi? Aylarca o itlerin elinde kalıp işkence gördün sen, travma yaşadın, hayatın mahvedildi; sen kendin için nasıl kullanırsın o kelimeyi?!” Sesi sertti. “Ayrıca hiç kimse umurumda değil! Kim bana nasıl bakarsa baksın, ben hep sana bakacağım; bu yüzden de o bakışları umursamayacağım. Görmeyeceğim. Sen de gülümsemeye çalışma yalandan, canın yanıyorsa bunu belli et. Tamam, insanların içinde yapma ama yalnız kaldığımızda benimle paylaş hislerini. Yanlış düşüncelere kapılmanı istemiyorum.” Sona doğru sesi sakın çıkmıştı. Düşünceli tavrı içimi sıcacık etti.

“Peki ya ailen? Annen, kardeşin; ya bu olaydan sonra beni istemezlerse?”

İçim sıkıştı; ilk kez bir aileye ait olmanın verdiği sıcaklığı hissediyordum ama o iğrenen bakışları düşünmek bile boğazımı düğümlüyordu.

Karam gülümsedi, bakışları sakın ve güven vericiydi. "Annem insanları kenardan duyduklarına göre yargılamaz, Leyla. En kötü insanı bile kendisinden dinler ve ona inanır. Kimseyi suçlamaz. Seni gelini olarak değil, kızı olarak görüyor. Emin ol ki milletin ağzını tek başına kapatacak, tek başına onlara karşı savaşıacaktır senin için."

Kalbim hafifledi. Aldığım nefes sanki onca yıllık korkularımı alıp götürdü. Bu kadar duygusallığın fazla geldiğini fark edince yataktan hızla kalktım. "O zaman ben duş almaya gidiyorum yüzbaşı," dedim, sesimde hâlâ titrek bir mutluluk vardı.

"Git hadi. Ben de sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

Ellerimi boynuna doladım, yanağından öptüm. "Teşekkür ederim, kocamcım."

Ellerini belime sardığında artık bunu garipse miyorduk. Dudaklarını şakağıma, izin üzerine dokundurdu. "Asıl ben teşekkür ederim Narçiçeği," dedi ve dudağını şakağıma hafifçe bastırdı.

Elimdeki tosttan bir ısırık almak üzereydim ki kapının çalmasıyla Karam'a seslendim. "Karam, kapı!"

Ses gelmeyince somurtarak mutfak tezgâhından yere zıpladım. Tabii ki tezgâha kendim çıkmamıştım; canım kocam beni kucağına almış ve oturtmuştu. Neden mi? Elim bardaklara yetişmediği için gereken şeyleri rahatça alabileceğimi söyleyip benimle alay etmişti.

Gıcık ama bir o kadar da sevilesi şerefsiz!

Tezgâhtan indiğimde karnımda sancı hissederek gözümü devirdim. Regl olacaktım; ağrısı şimdiden baş gösteriyordu. Karam ortalıkta görünmezken kapıyı açmaya yöneldim. Kapıyı araladığım anda yerimde donup kaldım.

"Esmâ?"

Gülümsedi her zamanki gibi. Ela gözleri sabahın yedisi olmasına rağmen parlıyordu. "Sürpriz!" dedi, hafif yüksek ve enerjik bir sesle, ardından sarıldı. "Çok özlemişim seni abla."

Şaşkınlıkla karşıma bakarken göz kırptırdım. Elimi beline koyduğumda aklımda Zeynep'in bana söylediği kelimeler dolanıyordu:

"Esmâ Karam'ı sordu."

"Bugün Esmâ sizi sordu."

"Esmâ aranızın nasıl olduğunu sordu."

"Sevinmedin mi?"

Onu severdim. Bir ablası olarak hep yanında olmuş, destek olmuşum çünkü bana göre kadının en büyük destekçisi yine bir kadındır. Fakat şu an aklım ve kalbim farklı bir yöne savruluyordu. "Şaşırdım," dedim, bunu gizlemeden. "Ben... Beklemiyordum seni."

Gülümsedi. "Üniversite için gelmem gerekti," dedi, gözleri bir yere takıldı. Geniş gülümsemesinin yerini hafif bir tebessüm aldığı anda başımı çevirip arkama baktım ve Karam'ı gördüm. Bize doğru gelirken kaşı çatılmıştı. "Merhaba," dedi Esmâ çekingen bir şekilde.

Karam baş selamı verdi ama gözleri bende idi. Ne olup bittiğini anlamaya çalışıyor, beni sessizce sorguya çekiyordu.

Kendimi toparlayıp gülümsedim. "Kapıda kaldın Esmâ. Geç hadi içeri."

Galiba evde Karam'ın da olduğunu unutmuştu; önceki rahat tavrı kaybolmuş, çekingen adımlarla salona geçti. Onun geçişi sırasında Karam kolumdan tuttu. "Neler oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim, sıkıntılı bir nefes alarak. "Gel, geçelim, ayıp olacak." Elini tutup salona yönlendirdim. Salona girdiğimizde Esmâ birleşik ellerimize bakıp gülümsedi. "Eee, anlat bakalım. Nasıl buldun burayı?"

"Korhan'dan aldım adresi."

Kaşlarım havalandı. "Yaaaa. Hiç söylemedi bana."

"Fark ettim, beni görünce şaşırdın," dedi gülerek. Başımı salladım. "Bu arada tebrik ederim abla; geç kalsam da."

"Teşekkür ederiz canım."

Karam'a baktığımda burada olmaktan oldukça rahatsız olduğunu fark ettim; gergince ellerine bakıyor, gözlerini yerden kaldırmıyordu. Bu hali bile aşırı çekici ve tatlı görünüyordu gözüme.

"Sen nerede kalacaksın peki, Esmâ? Bildiğim kadarıyla burada kalacak bir yerin yok," dedim.

"Korhan'ın evinde," dedi Esmâ.

Bu kez şaşkınlığımı Karam da paylaşmış, başını kaldırıp Esmâ'ya bakmıştı. Korhan'ın eskiden ondan hoşlandığını biliyordu; şimdi Alin'in orta-da oluşu, zihninde farklı düşüncelere yol açmıştı.

"Anladım," diye mırıldandım.

Kapının sesini duyduğumda Karam ayağa kalkacaktı, buna izin vermedim ve ben kalktım. "Sen otur hayatım, ben bakarım."

Ortadan kaçmak istediğini seziyordum ama yapmam gereken bir şey vardı. Odadan çıkıp Esmâ'nın, ben yokken Karam'a nasıl davrandığını ve ona nasıl baktığını görmek istiyordum. Öyle de yaptım.

Salondan çıktığım gibi biraz bekledim. İlk konuşan Esmâ olduğunda ve işleri ile ilgili soru sorup, "Çok yoruluyorsundur," dediğinde *tamam* dedim kendi kendime. *Sakin ol ve elit kadın kişiliğini bozma!*

Kapıyı açtığımda karşımdan Alin ile Korhan belirdi. Korhan tam ağzını açıp konuşacaktı ki müdahale ettim. Elimi uzatıp ceketinin yakasından tuttum, içeri doğru çektim. Dişlerimin arasından, fısıltı gibi tiksinererek söyledim kelimeleri. "Sesini çıkarırsan seni gebertirim," dediğimi yapacağımı bildiği için suskun kaldı. "Kapıyı kapat ve peşimden gel Alin." Tek başıma bu adamı bitirmeyecektim, planım başkaydı.

Mutfağa girdiğimizde Korhan'ı içeri doğru fırlattım. Peşimizden gelen Alin kapıyı kapattığında, "Sen bittin oğlum!" diye bağırıp yakasından tutarak sarstım onu. "Mahvedeceğim seni! Geberteceğim!"

"Ne yaptım lan ben?" Şokla bakıyordu bana.

Alin arkadan bana yanaşıp kolumdan nazikçe çekerek onu bırakmamı sağladı. Ne ara doldurduğunu bilmediğim suyu bana uzattı, "Önce sakinleş, sonra konuş. Böylece derdini anlarız." Suyu tek dikişte bitirip sinirle masaya bıraktım. Korhan bana korkak bakışlar atıyordu. "Anlat, ne oldu?"

Dişlerimi birbirine sıktım. "Bu göt..."

Dudak bükrü. "Ayıp ama fıstığım ya..."

"Sus şerefsiz!" diye bağırdım.

"Leyla, anlat artık," dedi Alin bıkkınlıkla.

Derin nefes aldım. "Bu," işaretparmağımı Korhan'a uzattım. "Esmâ'nın İstanbul'a geleceğini bana söylememiş!"

Ben sinirden patlarken Korhan rahatlar gibi nefes aldı. "Ben de bir şey oldu sandım ya. E geliyorsa geliyor yani, biz göremeyeceğiz bile onu. Akşama gidiyoruz buradan."

Tek kaşım havalandı. "Öyle mi? Peki o zaman salonda benim kocamla oturan kim?!"

"Ne?" dedi Alin.

"Ne?! Saçmalama, ne işi var onun sizin evde?"

Yakasından kavrayıp çektim kendime. Sinirle gözüne baktım. “Seni Karam’ın önüne atar, döve döve si...” Gelecek olan kelimeyi yutmayı tercih ettim. “Sen anladın!”

Yutkunarak aynı benim gibi sinirden patlayan Alin’e baktı medet umarak. “Sevgilim, yemin ederim haberim yoktu geleceğinden.”

Söylediği şeyle gözlerim açıldı. “Sevgilim mi? Siz... Allah’ım!” Sevinçle Korhan’ın boynuna atladım. “Koriş, çok sevindim!”

“Oğlum, manyak mısın sen? Az önce ağzıma sıçtın, yetmedi Alin’in de sıçmasına yol açtın ve şimdi de bana sarılıyor musun?”

“Sana hâlâ kızgınım, Korhan. Bu yaptığın şey... Bana haber vermen gerekiyordu.”

Yanıma yaklaşarak bana sarıldı tekrar. “Özür dilerim fıstık. Ben cidden buraya geleceğini bilmiyordum.”

Kapı açıldığında Korhan’dan ayrıldım ve yanıma gelen Karam’a baktım. O da Alin ile Korhan’a kısa bakış atıp bana döndü. “Sen içeriye geçsene, kız yalnız kaldı.” Sıkıldığı ve gerildiğini belli ediyordu. Başımı sallayarak Alin’e baktım benimle gelmesi için. “Sen git, onlarla konuşmam lazım.”

İtiraz edecek hamlede bulunmadım. Onları yalnız bırakarak ayrıldım yanlarından. Salona geçtiğimde Esmâ’nın, duvara astığımız ama birkaç saat bile olsun dikkat etmediğimiz tabloları baktığını gördüm.

“Beğendin mi?”

Başını çevirip bana kısa bakış attı. “Garip çizim. Hiçbir şey anlayamadım.”

Bakışlarım bana hiç de yabancı olmayan tabloda gezindi. Gözlerimi kapatıp derin nefes aldım. “İhanet.”

“Ne?” Kaşlarını çatmış, benden açıklama bekliyordu. Ben ise ona bakmadan tabloya odaklandım.

“Tablonun adı, *İhanet*,” dedim. “Ressamı anonim.”

“Neden ki? Böyle güzel bir tabloyu çizip de anonim kalmak akıllıca bir şey değil.”

Aslında haklıydı. Ben de bu kadar yemekli olsam -ki bu kadar olmasa da yetenekliydim resim konusunda- anonim kalmasını istemezdim.

“Bazı insanlar hikâyelerinden utanırlar, Esmâ,” dedim. “Anlatmak isterler ama susarlar. Çünkü etraftaki insanlar tepki gösterir. Mesela şöyle düşün...” dedim ve örnek verdim. “Yazarsın. Kendi çapında bir kitlen var ama fazla tanınmıyorsun. Bir gün biri çıkıp da yazdığın bir

sahneye *çalıntı* iddiasında bulunuyor. O kitap ve yazar fazla tanındığı için de sende en ufak bir benzerlik olmamasına rağmen inanmıyorlar sana. Saldırıyorlar ve sen de kendini açıklamaktan yorulduğun için uzaklaşıyorsun her yerden. Ne yazıyorsun ne konuşuyorsun. Yanlış algı yüzünden hayatını değiştiriyorsun, insanların gözünde *hırsız* gibi biliniyorsun. Çok korkunç, değil mi?”

“İnsanların emeklerinin bu şekilde hiçe sayılması, üstüne suçsuzken suçlu gibi gösterilmeleri korkunç.”

“Tablonun derin bir hikâyesi var,” dedim başımı omzuma yatırıp. “Hikâyesi yüzünden ressamı anonim.”

“Onu yargılayacaklarını mı düşünmüştü?”

Başımı salladım onaylayarak. “Anonim olan her şey fazla dikkat çeker. Seni tanımadan hikâyeni bilseler çok tepki toplamazsın. Tanısalar gördükleri her yerde sanki suç işlemişsin gibi gözler üzerinde olur.”

“Anlatır mısın hikâyesini?” diye sordu ilgiyle.

Gözlerimi kısarak tabloya daha çok yaklaştım. “1983 yılında, Fransa’da yaşayan kadın tarafından çizilmiş. Kadının yaşı otuz altı varmış, belki de daha az veya daha fazla... İddialar bunlar, gerçeğini bilmiyoruz. Kadının mutlu bir evliliği varmış. Kocasıyla çocukluktan tanışıyorlarmış; çocukluk aşkı anlayacağın.” Elimi tablodaki mavi gökyüzüne dokundurdum. “Bu aydınlık; hayatlarının güzelliğini gösteriyor.” Sonra mavi gökyüzünde olan, sol taraftaki siyah güneşi gösterdim. “Bu da her şey iyiye bir anda kalbin kararmasını ve nefretle dolmasını gösteriyor.”

“Nefret mi? Her şey iyiye... Aniden ne olmuş?”

Omuz silktim. “İhanet,” diye mırıldandım. “Sol taraf kalp, siyah güneş ise ihanetten kaynaklanan nefrettir,” dedim. “Kadın bir gece eşi ve en yakın arkadaşını yatak odalarında basıyor.” Tablodaki ağacı gösterdim. “Bir tarafında pembe çiçekler varken diğer tarafı nasıl boş, görüyor musun?” Başını salladı. “Pembe çiçek olan taraf kocası ve arkadaşı. Onların hayatları ihtarstan güzelleşirken kadının hayatından her gece bir yaprak eksiliyor-muş.” Ağacın sağ tarafında kalan tek yaprağı gösterdim. “Kalan son umut, demek bu yaprak,” dedim kısık sesle. “Ve her iki tarafta da kış. Çünkü kalpleri soğuk ve üşüyorlar.”

“Peki ya uçurum?”

Yutkundum. “Kadın, eşiyle arkadaşının ilişkisini öğrendikten sonra kimseye bir şey belli etmemiş. Bu resmi çizmesi on dokuz gününü almış. Yirminci gününde ise uçurumdan atlayarak intihar etmiş.” Hikâyenin sonunu böyle beklemiyor olacaktı ki şaşkınlıkla baktı bana. “Tablonun

yanındaki mektupta yazmış uçurumdan atlayacağını ama neresi olduğunu yazmamış.”

“Peki ya kocası ve arkadaşı... Onlara ne oldu?”

Alayla güldüm. “Adam kadını terk etmiş, kadın da delirmiş.” Başımı iki yana sallayarak Esmâ’ya baktım. “Birilerinin hayatını mahvederek asla mutlu olamaz bir insan. Birilerinin ailesini yıkmayı düşünmek, ayırmak... Asla mutlu olamaz o kişi.” Gülümsedim ona. “Daha çok gençsin Esmâ. Hayat sana öyle güzel şanslar tanıyacak, güzel insanlarla karşılaştıracak ki... Hata yapmamaya çalış. Dönüp baktığında arkada temiz bir geçmiş gör.”

“Abla...”

Konuşmasına izin vermedim, elimi omzuna koydum. “Karam’a karşı olan ilginin farkındayım.” Gözlerini kocaman açtı. “Bunun için seni suçlamıyor, yargılamıyorum. Birinden hoşlanmak senin elinde değil fakat bazı kişiler yasaklı bölgeler. Karam’ın olduğu gibi. O evli. Benim kocam.” Dolan gözlerini kaçırdı benden. “Bizim aramızda olan ilişkiyi bilmiyordun, engel yoktu önünde fakat biz evlendik. Aşkına veya sevgine karışmam. Bunu içinde yaşadığın sürece bir şey yapmam. Ama yapma. Üzüleceksin. Ben senin ondan hoşlandığını bilerek seninle arkadaş kalamam.”

“Ben, özür dilerim,” dedi ağlayarak.

Onu kendime çektim ve sarıldım.

Daha çok gençti o; doğruyu, yanlışını ona anlatmam lazımdı. Belki bir şeyleri fark ederdi... Hem kadının düşmanı kadın olmamalıydı. Yanlış veya doğru, suçlamadan önce konuşulması gerekiyordu. Bu, düşünceydi. Yanlış olduğu gibi belki doğruyu da kavrayabilir ve değiştirdi. Bu yüzden ona olumlu yaklaşmam.

“Ağlaman için anlatmadım sana bunu, Esmâ. Üzülme diye diyorum. Çünkü kendimi biliyorum. Kıskanç bir kadını, bunu en iyi sen bilirsin. Sizi bile kıskanıyorum ben, şimdi gerçekleri bilip de sakın kalıyorsam seni anlamaya çalıştığım içindir. Eğer bu düşünceyi aklından atacaksan, eskiye döneceksen, ben hep yanında olacağım. Yine benim kardeşim olacaksın. Yok, eğer sende Karam’a karşı küçük bir his sezersem, ilişkimize zarar vermeye kalkarsan sakın kalmam. Onu seviyorum ve sevdiğim adam için savaşırım.”

Karam’a sonuna kadar güveniyordum fakat eğer bir kadın isterse yapmayacağı şey yoktu. Esmâ’nın yanlış yapmasından korkuyordum. Atacağı adımlara cevap verecektim tabii ki. Ama öncesinde uyardım onu.

"Karam, cidden çocuk gibisin ya!" dedim oflayıp.

"Kusura bakma ama sana bakınca karımı göremiyorum."

"Çünkü zaten karına benzememem gerek!"

Çatık kaşlarla arabayı sürmeye devam etti.

Alin'in dokunuşlarıyla gerçekten bambaşka biri olmuştum. Saçlarım simsiyahtı, gözlerim ise siyah lenslerle daha karanlık, daha derin bir bakış kazanmıştı. Normalde omuzlarımda biten saçlarım şimdi kalçama kadar dökülüyordu ve bu görüntüye alışmak bile başlı başına tuhaf bir histi. Ama Karam, beni gördüğü andan beri somurtup duruyordu. Üstelik, regl ağrısı da beni yoklarken bir de onun bu suratı çekilir gibi değildi. Gözleri üzerimdeydi ama bakışlarında bir türlü çözemediğim bir mesafe vardı.

"Ben bu halimi sevdim, galiba hep böyle kalacağım." Vereceği tepkiyi merak ediyordum.

"Saçmalama Leyla," dedi bana bakıp. "Eski haline döneceksin her şey bittiğinde."

"Neden? Böyle güzel değil miyim?"

"Her halinle güzelsin. Ama eski Leyla'yı daha çok seviyorum ben. Gözlerine bakınca seni göremiyorum, kendini saklıyor gibisin."

Söylediği her şeyi kenara bıraktım ve tek bir soru sordum ona. "Beni seviyor musun?"

Bir an nefes bile almadığını gördüm. Ama o yine de susmayı tercih etti. Gözlerimi devirip başımı cama yasladım. Avuç içimi karnıma koydum. Aklımı dağıtmaya çalışsam da lanet olası sancı dinmiyordu.

"Karnın mı ağrıyor?"

"Regl oldum," dedim sadece sakın sesle. Kendisini hep geri çekmesi artık sinirlerime dokunuyordu.

"Ne zaman bitecek?"

Sana ne be adam diye bağırmak istesem de, "Dört beş gün kadar sürüyor," dedim.

Ses tonumdan bazı şeyleri anlamış olmalı ki, "Kalbini kırdım..." dedi.

İçimdeki kırgınlığa rağmen gülümseyerek baktım ona. "Kırmadın... Beni sevmek zorunda değilsin, Sadece... Saçmaladım." diye mırıldandım. "Bana bir söz verdin sen, o sözünü tutmaya mecbur değilsin. Bir gün gitmek istersen eğer gidebilirsin."

Ona bunu söylemek ne kadar da zordu; mecbur hissetmek ise daha da zordu.

Gitmek isteyebilirdi; yanımda kalmaya mahkûm değildi. Ben ona âşık-tım, o ise beni sevmeye mecbur değildi. Belki de bana dokunan şefkatin adını ben yanlışlıkla aşk koymuştum. Bilmiyorum. Ama yine de verdiği bir söze tutunarak yanımda kalmasını istemiyordum. Gidecekse onu durdurmayacağımı bilsin istiyordum. Onun özgürlüğünü, kendi seçimlerini ellerinden almak istemiyordum. Tek dileğim, aramızdaki bağın gönüllü, zorlamasız kalmasıydı.

“Kafayı mı yedin sen?” diye baktı bana, pörtlettiği gözleriyle başını yana çevirip. “Ne gitmesinden bahsediyorsun?”

Usulca omuz silktim, sanki canım hiç yanmıyormuş gibi. “O ormanda bana gitmeyeceğini söyledin. Ben de sana, bir kelimenin ağırlığıyla kendini bir şeye mecbur hissetme, demek istedim. Seni zorla yanımda tutmak gibi bir niyetim yoktu. Tek dileğim, dostça ayrılmaktı.”

Dostça ayrılmak derken niyetim onu sadece dostum gibi görmek değildi. Sözüm; kavgasız, kırmadan, saygıyla yollarımızı ayırmaktı.

Kalp kırıklığı olmadan.

Can yarası bırakmadan.

“Seni sevmediğimi düşünüyorsun?” Hayır, tam aksi. Beni sevdiğini biliyor ama nedense hiç duymuyordum. Burnundan kırılgan nefes döküldü. “Benim için ne kadar değerlisin, bunun farkında bile değilsin.”

Değer ve sevgi, farklı şeylerdi.

Biri mantığın, diğeri kalbin yolunu aydınlatıyordu. Değer, emekle, sorumlulukla ve ölçüyle şekillenen bir mabet gibiydi. Dokunmak için bir mesafe, anlamak için bir çaba gerekirdi. Sevgi ise çıplak bir ateşti; ölçüsüz, sorgusuz, anlık ve derin. Varlığıyla birini sarar, kalbini ısıtır, kimi zaman mantığın sınırlarını zorlayacak kadar yoğun olurdu. Çünkü birini kazanmak sabır ve çabayla olurken, öteki bazen hiçbir sebep istemezdi. Değer ve sevgi, aynı bedende yaşayan iki farklı ruh gibiydi; biri güven verir, diğeri yaşam.

“Bana karşı dürüst olacağının sözünü bana verir misin? Verirsen eğer bir soru soracağım.”

Beni hiç bekletmeden, “Asker sözü,” dedi. Bu cümlesi gülümsetti beni.

“Babam seni benimle mi tehdit etti? Yani...”

“Sana karşı olan hislerimle mi demek istiyorsun?”

Benim çekinerek kurmaya çalıştığım cümleyi anlayıp tek nefeste söylemesine başımı salladım. *Sana karşı bir hissim yok* demesinden deli gibi korkuyordum.

“Beni tehdit etti.” Beklediğim bir durumdu bu, hiç şaşırmadım.

“Görevinden alınacağını bana söylemekle mi? Ne dedi sana?”

“Tam olarak öyle değil.” Sürücü koltuğunda rahatsızca kıpırdanarak direksiyonu sertçe sıkıp bıraktı. “Daha farklı bir konu.”

Anlam veremedim dediklerine. “Babam senin bir sırrını mı biliyor?” Sessiz kalsa da yüz ifadesinden her şeyi anladım. “Bunu bana söylemekle mi tehdit etti seni?”

“Evet,” dedi dürüstçe. “Ama artık o bilgi bir tehdit unsuru değil *bizim* için.” *Senin için değil. Benim için de değil. Bizim için.*

“Ve sen artık bana karşı...”

“Hislerimi saklamayacağım Leyla,” dediğinde yüzünde bir gülümseme belirdi. Derdimin ne olduğunu anlamıştı. “Ve bunu yapmıyorum da.”

Tam değil ama beni anlasın diye üstten bir mesaj verdim ona. “Benim kelimelere önem verdiğimi biliyorsun, değil mi?”

“Cümlelerle aram iyi değildi.” Sonra alttan bir bakış fırlattı bana. “Tabii seni tanıyana kadar.”

Gülümseyerek başımı pencereye çevirdim. “Aklının küçük bir köşesinde bulunsun yine.”

“Aklımdan sadece küçük bir köşeyi işgal ettiğini düşünmen nasıl da komik...”

“Bir şey mi söyledin?”

“Esmâ ile ne konuştunuz, diye sordum.”

Sorusuna omuz silktim. “Hiç, havadan sudan.” Gözlerimi kıstım. “Desem de inanmayacaksın çünkü bizi dinledin, değil mi?” Bu kez omuz silken kendisiydi. “Çok ayıp yüzbaşı. Otuz iki yaşında adamsın, kapı mı dinliyorsun?”

“Birincisi, otuz iki değil, otuz bir yaşımdayım,”

“Evet; çünkü çok fark var,” dedim alayla.

“İkincisi,” dedi hafif yüksek sesle. “Sizi dinledim evet.”

Kaşlarımı havalandırdım. “Vayy, dürürtsün demek, ha?”

“Şüpheli mi var, karıcığım?”

Dudak büktüm. “Şüpheye düşürüyorsun, kocam.”

Ne demek istediğimi anladığı için hemen devam etti. “Ona karşı sakin kalmanı beklemiyordum. İtiraf etmeliyim ki kızın üzerine atlayacaksın diye tetikte bekliyordum.”

Güldüm. Karnıma giren lanet sancıyla ofladım. “Üzerine atlayacağım bir durum yoktu. Onunla konuştum ve doğru yolu gösterdim. İnsanları konuşmadan yargılayamayız, yüzbaşı. Doğru ve yanlış nedir anlatmamız lazım ki kararlarını verebilsinler. Ben üzerime düşeni yaptım, gerisi ona kalmış.”

Dudaklarında içimi sıcacık edecek bir gülümseme belirdi. “Şanslıyım,” dedi. “Senin gibi biriyle evlendiğim için.”

Canımın yanmasını önemsemedim ve ben, onun aksine genişçe güldüm. “Kıskanıp hıncımı senden çıkaracağımı mı bekledin?”

“Yalan söylemeyeceğim ve dürüst olacağım. Olgun olduğunu, farklı düşündüğünü zaten görüyorum fakat kıskanç olduğunu da anlıyorum. Bu yüzden de bana karşı tavır alacağını düşündüm.”

“Nasıl ki Esmâ’nın senden hoşlanmasına karşı çıkamazsam onun yaptığı şey için de seni suçlayamam, Karam. Evet, kıskanıyorum ve bunu senin aksine kolayca dile getiriyorum. Fakat bu kıskançlık hastalıklı seviyede değil. Ben psikoloğum. Kendimi kontrol edebiliyorum, insanları dinlemekle birlikte onlara yol da gösteriyorum. Esmâ’ya yaptığım gibi.”

Bir kez daha tekrar etti, “Şanslıyım,” diye.

Bizi dinlediyse eğer ona karşı olan hislerimi anlattığımı da duymuştu. Bu düşünce beni ne kadar rahatsız etse de ilk önce ondan duymak isterdim hislerini. İlk önce onun adım atmasını istiyordum çünkü ben yeterince adım attığımı düşünüyordum.

Araba durduğunda kapıyı açtım ve hızla indim. Yüzüme çarpan soğuk rüzgârla birlikte derin nefes aldım. Karam yanıma geldiğinde elimi tuttu. Bu temaslarına alışmıştım.

“Bizimkiler orada.”

Yavaş adımlarla özel uçağa doğru yürüdük. Tim ve Yunis Bilgiç açık alanda durmuş, bizi bekliyorlardı.

“Hoş geldiniz komutanım!” dediler. Karam onlara ve babama baş selamı verdi.

Babamın gözleri benim üzerimde dolaşırken, “Siyah gözler yakışmış,” dedi gülümseyerek.

“Zannetmiyorum, rahatsız edici görüntüsü var.” Oysaki az önce Karam’a sevdiğimi söylemiştim.

Tıpkı benim gibi Güneş ve Alin de mükemmel değişim geçirtmişlerdi. Alin’in taktığı yeşil lenslere dikkatlice baktığımda, sandım ki bir anlık

kendi gözlerinin rengi böyle ama sonra hemen bu düşüncemi başımı iki yana sallayarak defettim.

"Serdar şirkete ortak olmuş," dedi başkan. "Biliyorsunuz, plan değişti. Serdar ile Önder'i de gözaltına alacağız; sorgulanacaklar. Serbest kalırlarsa da sıkı gözetim altında tutulacakları için bir süre herhangi bir hamle yapamayacaklar."

"Peki ben ne yapacağım?" diye sordum.

"Bir süre yeni kimlikle Azerbaycan'da kalacaksın," dedi. "Hayatına Vera Vasilovna Gorskiy olarak devam edeceksin." Ardından saate baktı. "Görevinizi Azerbaycan'a vardığınızda açıklayacağım. Birkaç gün içinde görev emri gelir."

"Emredersiniz, başkanım!" dediler hep bir ağızdan.

"Kızım," dedi Başkan, "Azerbaycan'a varınca tüm hesaplarına el konacak. Tutuklandığın yönünde haberler de çıkacak."

Gözlerimi kaçırdım onun konuşmasıyla. "Sizden bir şey isteyebilir miyim?"

Ondan bir şey isteyecek olmam, yüzünde gülümseme yarattı. "Elbette! Söylemen yeterli,"

"Haberler çıkınca annemin vereceği tepkiyi görmek istiyorum," dedim. "Bana inanacak mı yoksa kocasının da başı yandı diye kızacak mı, bilmek istiyorum." Bunu söylerken bile aslında ne yapacağından adım kadar emindim.

Bu isteğim onu da duraksattı. "Tamam," dedi. "İstediyini yapacağım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Bunun üzerine timle biraz konuştuktan sonra bizim için ayarladıkları özel uçağa bindik.

"Hayatımda ilk kez askeri helikopterden sonra özel uçağa biniyorum," dedi Zafer.

Dağhan da etrafa bakıp, "Vay be," dedi. "Param olunca ilk iş böyle bir uçak alacağım."

Kadir abi onun kafasına vurup yerine geçti. "Kaç yıl çalışman gerek bunun için, biliyor musun?"

"Boşuna israf," dedi Uraz. "Ben almam."

"Paran olsa alırdın," dedi Korhan.

"Yine de almam," dedi Uraz, geçip Güneş'in yanında oturarak, onunla konuşma çabalarına girdi.

Korhan da Alin'in yanına oturduğunda, herkes yerini bulmuştu artık. Ben ise ön sırada, pencere kenarındaki koltuğa gömülüp boş bir bakışla karşıya dikildim. Regl sancısı karnımı delerken bile, annemin, çıkan haberlerden sonra bir kez daha benden nefret edeceğini bilmek, içimi çok daha derin ve yakıcı bir yerden kavuruyordu.

"Leyla."

İsmimi duymamla irkilip yan tarafa çevirdim başımı. "Efendim?" dedim kısık sesle.

"Neden benim yanımda oturmuyorsun?"

"Bilmem, burası boştu, öylesine oturdum."

"Peki ya o zaman ben neden senin yanında oturmuyorum?" Elini uzattı bana kendi kendine konuşurken. "Gel hadi."

Kaşlarım benden bağımsızca çatıldı. "Nereye?" Soruyu sorarken elini çoktan tutmuşum bile.

"Arka koltuğa," dedi ben yerimden kalktığımda. "Burada rahat edemezsin, ağrın var."

"Uçakta bile elini bırakmıyor kızın," diye homurdandı Kadir abi.

"Abi, karı koca arasına girilmez," dedi Güneş.

"Karı koca demişken... Ben evlenmek istiyorum," diyen Zafer bana baktı hevesle. "Bana bir kız bulabilir miyiz Narçiçeği Leyla Hanım Yenge?"

Karam sabır çekerken kıkırdadım ben. "Azerbaycan'da güzel kızlar var ama maalesef ki gizli görevdesin. Yoksa sana oradan bir kız bulurduk kesinlikle."

Ofladı. "Kumral bir askerden başka ne ister ki kızlar?"

"Yalnız ben de kumralım," dedi Dağhan parmağını kaldırıp.

"Sen sus lan, kumral saçın yakıştığı tek erkeğim ben," dediğinde güldük.

"Aslında sana birini yakıştırıyorum ben..." Alin'in konuşmasını kimse beklemiyordu, hepimiz şaşkınca baktık ona. Hatta Karam adımlarını durdurup kaşlarını havalandırdı.

"Ben rüya görüyorum galiba. Alin, sen konuşabiliyor musun ya?"

"Dağhan'ın bombasını götüne sokmadan sus, Zafer... Kimi düşündün Alin?" İşte Karam'ın meraklı sorusunu da beklemiyordu kimse.

"Komutanım..." Boğazını temizledi. "Esmâ ile iyi anlaşılır diye düşündüm ben."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla.

"Yok artık Boncuk!"

"Sesini kes!" diye fısıldadı Korhan'a.

"Aslında..." Kadir abi her ne söyleyecekse, "Aslında olmaz." diyerek Karam'a kaçamak bakış attı.

"Esmâ kimdi ya?" Zafer kafası karışmış şekilde bunu sorarken bir kahkaha attım.

"Cidden saf bu çocuk," dedi Güneş. "Esmâ olmaz, sen de sus Zafer."

Zafer, Dağhan'a Esmâ'yı sorarken biz Karam'la en arka koltuğa geldik. Karam oturduğunda, "Pencere taraf benimdi!" dedim küskünce.

Güldü kısık sesle. "Gel hadi." Elini bana uzattığında, başımı iki yana salladım *nereye* der gibi. "Kucağıma gel, Narçiçeği."

"Uçaktayız, Karam."

"Kucağıma oturacaksın sadece. Karnın ağrımıyor mu? Kucağımda uyutacağım seni."

Son cümlesi kalbimi yumuşacık ederken burnumun ucu sızladı. "Cidden mi?" dedim çocuksu bir sesle.

Dudaklarını birbirine bastırıp gülümsedi. "Cidden." Uzanıp elimi tuttu. "Gel hadi."

Yanına gittiğimde, kimseyi umursamadan yan bir şekilde kucağına uzandım ve o da bir elini belimden geçirirken, diğerini de karnımın üzerine geçirip sıkıca tuttu beni. Bedenimi kendisine çekerken elimi kalbinin üzerine koydum; künyesini hissedip gülümsedim.

"Karam," diye mırıldandım.

"Söyle güzelim."

"Ben de künye istiyorum," dedim, başımı kaldırıp siyah gözlerine baktım. "Senin künyenden istiyorum."

Bu isteğim yüzüne hafif bir gülümseme kondurdu. "Sarıl bana," dediğinde bir an duraksadım. "Ellerimi çekeceğim, düşmemen için sarılman lazım bana."

Hiçbir şey söylemeden dediğini yaptım.

Ellerimi beline sıkıca doladığımda, düşmeyeceğimden emin olup ellerini yavaşça bedenimden çekti. Başımı kaldırıp ne yaptığına bakmaya yeltendiğimde, elini yukarı kaldırıp boynuna götürdü. Kısık gözlerimle onu izlerken birkaç saniye sonra elini hareket ettirdi ve kazağının altında saklı kalan künyesini çıkardı.

"Doğrul," dedi, gözlerimin içine bakarak. "Hadi Narçiçeği, doğrul."

Başımı kaldırıp hafifçe öne eğildiğimde elindeki künyeyi neredeyse hiç zorlanmadan boynuma taktı. Bu kez gözlerim irileşti. Ani bir refleksle

boynumdan kalbime uzanan zincire baktım. “Karam... Bu künye senin ve ben bunu asla kabul edemem.”

Ellerini belime dolayıp beni kendine çekti. “Benim olan her şey senin. Künyeyi senden esirgeyecek değilim.”

Dudaklarım hüküldü. “Seni öpebilir miyim?”

Tek kaşı kalktı. “Şimdi mi?” Omuz silkip yanağından öptüğümde göğsünden gelen hafif bir gülüş titreşime dönüştü. “Şimdi uyumak için iki saatin var.”

Başımı sallayıp göğsüne daha çok sokuldum. Parmaklarım, sanki bilinçsizce yolunu bulmuş gibi boynumdaki künyeye uzandı. Çıkıntılarını okşarken fısıldadım. “Üzerinde ne yazıyor?”

“Adım, soyadım ve kan grubum,” dedi sakince. Ardından sesi yumuşayıp beni yokladı. “Karnın ağrıyor mu hâlâ?” Başımı hafifçe salladım. “Uyu, geçer.”

“Karam...”

“Söyle Narçiçeğim,” dedi, artık simsiyah olan saçlarımı usulca okşarken.

“Dedin ya... Benim olan her şey senin diye...”

“Evet?” dedi merakla, kısa bir duraksamanın ardından.

Alnımı göğsüne yasladım. “Kalbin de benim olsun mu?”

Derin nefes aldı ve sustu. O sustu ve ben de cevap beklemedim. Kalbinin atışını dinlerken kokusunu içime çekip kendimi uykuya teslim ettim. Fakat ben uyurken saçlarıma dokunan dudakların sahibi, kulağıma doğru fısıldayarak bana, muhtaç olduğum o itirafta bulundu.

“Kalbim zaten senin Narçiçeği. Hep senin olacak...”

Yüzüme vuran soğukla başımı, kucağında olduğum adamın sert göğsüne koydum.

“Üşüyor galiba,” dedi Alin’in sesi.

“Arabanın kapısını açmalarını söyle,” dedi Karam kısık sesle. Hızlı adımlarla yürürken, “Hoş geldiniz, yüzbaşım!” dedi biri yüksek sesle.

“Hoş buldum.” Birkaç saniye sonra kapıların kapanma sesini duyduğumda üzerime örttükleri ceketini biraz daha yukarıya çekti.

“Otele mi efendim?”

“Evet,” dedi Karam. “Kimlikleriniz yanınızda, değil mi?”

“Burada komutanım,” dedi Korhan.

“Yeni hatlarımızı verecek misiniz?” dedi Karam. Adam bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Otele vardığınızda takarsınız,” dedi.

“Tamam komutanım.”

Karnıma giren sancıyla yüzümü buruşturdum ve gözlerimi usulca araladım. “Karam,” diye mırıldandım.

Başını eğip yüzüme baktı, uykusuz olsa da gözlerinde sıcak bir ilgi vardı. “Neden uyandın? Hadi uyu,” dedi fısıltıyla. Başımı yavaşça iki yana salladım. “Ağrın var mı?” diye sordu. Olumlu anlamda başımı sallayınca gözlerinde daha da derin bir şefkat belirirken, “Ağrıkesici alayım mı sana?” dedi.

İlgili ses tonu içimi ısıttı, istemsizce gülümsedim. “Hayır, kocam.”

Gözlerinde tadı bir kıvılcımla, “Bugünkü dozumu da aldım,” diyerek gülümsedi. Anlaşılan, bugün ona yeterince ilgi göstermediğimi düşünmüştü ama o bana bütün sıcaklığını göstererek fazlasıyla karşılık vermişti.

“Neredeyiz şu an?”

“Bakü’deyiz,” dediğinde hemen doğruldum kucağından.

“Geldik mi ciddi?”

“Vatanınıza hoş geldiniz Leyla Hanım,” dedi paravan kapalı olmadığı için gördüğüm adam.

“Teşekkür ederim,” dedim, içten bir gülümsemeyle. Karam’ın kucağından usulca kayarak yanına oturdum ve gözlerimi camdan dışarı çevirdim.

Dışarısı koyu bir karanlığa bürünmüştü, saat muhtemelen ikiye yaklaşıyordu fakat şehir hâlâ büyüleyici güzelliğini koruyordu. Altın renginde parlayan binaların her köşesi ışıklarla kaplıydı; sanki her biri geceye meydan okurcasına parıltıyordu. Kaldırımlarda sıralanmış sokak lambaları şehre yumuşak bir aydınlık katıyor, soğuk havaya aldırış etmeden dolaşan insanların gölgeleri bu ışıkların altında yavaşça süzülüyordu.

“Buraya hiç geldiniz mi?”

Zafer’in sorusuna buruk gülümsemeyle cevap verdim. “Çocukken sadece bir kere ama hiçbir şey hatırlamıyorum.”

“Burada akrabalarınız var mı?” diye sordu Güneş.

“Anne tarafım komple burada yaşıyor. Dedemin petrolleri var. Arabistan’la iş yapıyorlar.”

“Bayağı zenginsiniz yani,” dedi Uraz.

Omuz silktim. “Zengin olan ben değilim, annem.” Karam’a baktım konuyu değiştirerek. “Haberler çıktı mı?”

“Henüz değil,” dedi yüzümü dikkatlice inceleyerek. “Yarın sabaha çıkar muhtemelen.” Başımı salladığımda parmağını yüzüme dokundurdu. “Rengin sararmış.”

“Bir şey olmaz, boş ver,” diyerek başımı cana yasladım.

“Burayı gezmek için zamanımız olacak mı acaba?” diye mırıldandı Kadir abi.

“Ben Şeki helvası yemek istiyorum ya,” dedi Zafer. “Bakü’de de var mı?”

Gülümsedim bu isteğine. “Vardır muhtemelen.”

“Sen en çok nereye gitmek isterdin?” diye sordu Karam bana.

Dudaklarımı ıslattım heyecanla. “Şuşa, Cıdır Ovası. Oraya gitmek isterdim.”

“İnsanların çoğu oraya gitmek istiyor zaten. Hele ki İkinci Karabağ Savaşı’ndan sonra...” dedi Dağhan hüzünlü bir gülümsemeyle.

Başımı salladım usulca. “Karabağ atları ve halılarıyla biliniyor. Eğer bir gün gidersem mutlaka görmek isterim.”

“Zamanımız olursa seni oraya götüreceğim,” dediğinde Karam, hızla ona baktım. “Ama görevin bitmesi lazım önce.”

Başımı salladım hızla. “Tamam kocamcım.” Yanağından öptüğümde Kadir abi, “Tövbe!” deyip kapattı gözünü.

“Neden Azerbaycan vatandaşı gibi giremiyorum ülkeye?”

Araba otelin önünde durduğunda sırayla indik.

“Bir sorun olursa direkt Rusya’ya kaçabilmen için. Yabancı ülke vatandaşı olduğun için seni burada kolay kolay sorgulayamazlar,” dedi Alin.

Karam elimi tuttuğunda, “Aleksy Kazarov,” dedim sırtarak.

“Sus Leyla,” dedi sinirle. İsmi asla sevmemişti.

“Bana Leyla deme, ismim Vera benim,” dedim sormurarak. Yürürken karnıma sancılar girdiği için yüzümü buruşturmak istesem de dik bir şekilde otele giriş yaptım.

Resepsiyonist kadın bizi görüp ayaklandı. “Hoş geldiniz,” (*Hoş geldiniz*) dedi gülümseyerek.

“Hoş bulduk,” dedi Karam, hiç zaman kaybetmeden kimliklerimizi kızı verdi.

“Komutanım,” diye fısıldadı bize yaklaşan Zafer.

Karam oldukça ciddi ifadeyle, "Komutanın siksin seni Zafer," dedi. Kıkırdayıp sırtımı Karam'ın göğsüne yasladım. Bir an önce odaya çıkmak ve uyumak istiyordum.

"Ortalık yerde böyle davranırsa zaten birileri tarafından sikilecek," dedi Korhan sinirle.

"Kalbim kırıldı," dedi elini kalbime koyup. "Oysaki ben, neden Türkçe konuştuğunuzu soracaktım."

"Çünkü bildiğim tek dil o, oldu mu?" Sesinde hafif sinir vardı.

"Yoo..." Başımı kaldırıp ona baktım. "İngilizceyi de biliyorsun. Dosyayı incelerken gördüm." Bana sinirli bakış attığında sustum hemen.

Kız yeniden gülümsedi ve elindeki oda kartlarını bize uzattı. "Siz otaqlara qədər kömək edəcəklər," (*Size odalara kadar yardım edecek arkadaşlar*) dedi çalışanları gösterip.

Herkese oda kartı verdiğinde bana da verdi fakat kaşımı çatıp, "Yanlışlık olmalı," dedim. "Ben kocamla birlikte kalacağım."

"Odalarınız siz gelmeden önce ayarlandı, hanımefendi," dedi bir adam.

"Yanlışlık var diyorum ben de."

Adam daha fazla uzatmadı ve yanıma gelip, "Yunis Bey'in emri böyle." diye açıklama yaptı.

Bu kez sinirden kıpkırmızı olduğuma emindim. "Ara," dedim Karam'a sadece. Bana, *emin misin* der gibi baktı, başımı salladım.

Telefonu çıkardı, yeni hattını taktı ve *onu* arayıp bana uzattı telefonunu. Telefonu kulağıma koyarak yanlarından uzaklaştım, konuşmamın özel kalmasını istiyordum ama Karam peşimden gelerek yakın bir mesafede durdu. Varlığını yanı başımda hissetmek, kelimelerimi kontrol altına almam gerektiğini hatırlattı bana.

"Varmışsınız," dedi açar açmaz.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Kısa duraksama ardından, "Kızım..." dedi. "Ne oldu? İyi misin?"

"Bana oyun oynamayı bırak, Yunis Bilgiç!" dedim sinirle. "Neden Karam'la ikimize farklı oda vermelerini istedin?" Konu oda değildi. Konu, onun aklından geçenlerdi.

Şu an kaşlarını çattığına adım kadar emindim. "Normalde de böyle olması gerekmez mi? Sahte evliler öyle yapar."

Alayla güldüm. "Hâlâ çok zekisin. Evet, sahte evliler öyle yapar ama kaçırdığın bir detay var." Karam'a kısa bakış attım, onun bana baktığını

gördüğümde hemen bakışlarımı kaçırdım. “Bizim evliliğimiz kâğıt üzerinde değil. Bunun için de ayrı odaya gerek yok.”

Bu yalandı, gerçek bir evlilik yaşamıyorduk fakat bu yaşamayacağımız anlamına da gelmezdi. “Siz...” Nefessiz kalmış gibiydi. “O aptal sana dokundu mu?!”

Sorusuna iğrenerek yüzümü buruşturdum fakat sesime yansıtmadım bunu. “Kocamla aramda olan şeyleri sana anlatmayacağım. Ama çok merak ediyorsan ona sürekli yaklaşan taraf ben oldum hep önceden.” Karam’a sarmasını, onunla uğraşmasını istemiyordum.

“Hata yaptın. Çok büyük hata yaptın!”

“Alakasız şeylerle beni meşgul etme! Soruma cevap ver; neden ayrı odalar vermesini istedin?” Sorunun cevabını bildiğim için devam ettin. “Bu yüzden beni Rus vatandaşı gibi gösterdin değil mi? Sırf kimlikte onunla evli görünmeyeyim diye.” Sesimde hayal kırıklığı vardı. “Ben de gerçekten benim iyiliğim için yaptığını düşündüm... Görevi bile kötüye kullanacak kadar dönmüş senin gözün. Ne yapmaya çalışıyorsun sen? Bu fark edilirse neler olur hiç düşünmüyor musun?”

“Sen kendi kendinin sonunu getiriyorsun,” dedi dişlerinin arasında. “Sanıyorsun ki o seni seviyor.” Alayla güldü. “Sence bu mümkün mü? Bir askerin kalbini iki yere bölmesi mümkün mü?” Gözlerim Karam’a kaydıığında yutkundum. Siyah hareleri benim *siyah* gözlerime dikkatle bakıyordu.

“Herkes sen değil,” dedim kısık sesle. “O, sen değil.”

Kahkaha attığında dayanamayıp gözümü kapattım. “Sen benim kızım-sın ve seni ben koruyabilirim sadece. O, benim kadar güçlü değil!”

“Senin gücünün bana bir yararı mı dokundu? Bana en büyük kötülüğü yapan sensin!” dedim gözümü açıp.

“O da aynısını yapacak!” diye bağırdı. “Ne bekliyorsun? Seni her şeyden çok sevmesini mi? Çok beklersin! Sen daha onu tanımıyorsun bile,” dediğinde acımasızca devam etti. “Yine ilk vazgeçilen sen olacaksın!” Cümlesini bitirdiğinde sarsıldım. Elim kalbime giderken sendeledim yerimde ve iki adım geriye gittim. “Hep ilk vazgeçilen taraf oldum diyorsun ya... Yine öyle olacak. Seni bırakacak, vatani için seni ardında bırakacak!”

“Senden...” dedim sesim titreyerek. “Senden nefret ediyorum.”

“Ondan da etmen gerekiyor,” dedi oldukça sakin bir şekilde. “Şimdi üzülmen daha iyi, sonra daha kötü olacaksın.”

Yanağıma bir damla yaş aktı. Elimi kaldırıp silmedim çünkü Karam dikkatlice bakıyordu bana. “Sana, benimle savaşma dedim, değil mi?”

Sesimi güçlü çıkması için zorladım. "Sana, kaybedeceğini, bir canavarla karşılaşacağını söyledim. Ve savaş başladı!" Gözlerimi kapattım, nefes almaya çalıştım ama kelimesi beynimde dolaşırken yapamadım. "Bundan sonra yapacağım hiçbir şeyin sorumlusu ben değilim, Yunis Bilgiç. Seni, senin beni mahvettiğin gibi mahvedeceğim." Dişlerimi sıktım. "Sana yeminim olsun, karşımda acıyla kavrulsan bile dönüp bakmayacağım. Canımı yaktın ya..." dedim sesim titrerken. "Canını öyle bir yakacağım ki benim şimdi atamadığım o çılgınlığın her tarafta duyulacak. Yemin ederim, bunu yapacağım!" Konuşmasına izin vermedim. "Şimdi git, o adamlarına söyle, kocamla uyuyacağım ben! Hayatta kalmak istiyorlarsa burada olduğum bu zamanda bana bulaşmasınlar. Yoksa yedi yıl önce o teröristi nasıl öldürdüysem senin adamlarını da öldürürüm." Bunu elbette yapmayacaktım. İstedğim tek şey ona geçmişi hatırlatmaktı. Telefonu kapatmadan, "Ha, bu arada," dedim. "Senin de onlardan farkın yok. Vatanını korurken beni öldürüyorsun ya, Allah seni affetmesin. Çünkü ben de etmeyeceğim."

Telefonu kulağımdan çektim ve dişlerimi dudaklarıma geçirdim. *Sakin ol* dedim kendime. *Sakin ol, Karam bakıyor, insanlar bakıyor, sakin ol.*

Yutkundum art arda, gülümseyerek adımladım bana bakan kocamın yanına. Elimdeki telefonu ona uzattım, konuşmadım çünkü konuşursam ağlardım. Ağlarsam insanlar zaafımı anlardı. Karam elimden telefonu aldığı anda bir şey demedim ve bana dikkatlice bakan time de gülümseyip arkamı döndüm onlara. Döndüğüm gibi de sol gözümünden bir damla yaş aktı yanağıma doğru. Kulağımda tekrar etti *onun* söyledikleri.

"Yine ilk vazgeçilen sen olacaksın!"

Asansöre doğru giderken Karam'ın sesini duydum fakat ne söylediğini anlayamadım. Çünkü kulaklarım uğulduyor, başım dönüyordu. Bir yere yığılmaktan korkarak kendimi asansöre attım ve neler söylediğini duyamadım. Eğer onu dinleseydim babama söylediklerini duyardım.

"Başkanım," dedi Karam. "Anlaşma iptal, karımdan uzak durmuyorum. Ne isterseniz yapabilirsiniz bana bunun için. Ha bu arada, gözünden akması için çabaladığı her damlanın hesabını vereceksiniz. Bizzat bana, tek bana..."

Asansörde kendimi koyvermiş, nefes nefese ağlamıştım. Kat kapısı açıldığında dışarıda her şey, sanki hiçbir şey olmamış gibi duruyordu.

Banyoya gidip duş aldım; ardından yatağa uzandım. Regl sancısı ayrı, babam olacak o adamın sözlerinin ağırlığı ayrı yakıyordu içimi.

Yorganıma sıkıca sarılıp sessizce ağlamaya devam ettim. Kapı açılınca Karam'ın geldiğini anladım. Adımlar durduğunda ben de nefesimi tuttum; ağladığımı anlasın istemiyordum. Birkaç saniye sonra yanıma geldi, diz çöktü. Gözlerimi iyice kapattım.

"Leyla?" dedi sakın bir sesle. Cevap vermedim. "Narçiçeği, uyumadığını biliyorum," dedi ve yorganı yüzümden çekti. Parmağıyla yanağımdaki ıslaklığa dokundu. "Neden ağladın?"

Gözlerimi açmadan, "Karnım ağrıyor," dedim.

"İstersen ağrıkesici vereyim," dedi ilgili bir sesle. Başımı iki yana salladım. "Ne istiyorsun peki?" diye sordu. Omuz silktim. Bir süre yüzüme baktı, sonra ağır ağır ayağa kalkıp uzaklaştı. Ağlamam durmayınca hatta daha da arttıkça içimden üçe kadar saydım. Geçmesi gerekirken karnım daha çok ağrıyordu; sanki acı kendini katlıyordu.

Bir kapı sesi duydum, banyonun mu yoksa odanın mı kapısıydı anlayamadım. Karam yanıma geri geldiğinde üzerini değiştirmiş olduğunu gördüm.

"Alin'le konuştum," dedi. "Sıcak su torbası almaya gidiyorum sana. Canın başka bir şey istiyor mu?"

Babamın beni yerle bir ettiği bir günde, onun beni düşünmesinin bana iyi gelmesi gerekirken tam tersine içimi daha çok sızlatıyordu. İyilik bile yakıyordu canımı.

Gitmesine fırsat vermeden elinden tuttum. "İstemiyorum bir şey," dedim kısıp bir sesle. "Sadece uyumak istiyorum."

Başını yavaşça salladı. Elini bıraktım ve yorganı daha sıkı çektim üzerine.

Ağlamamın gerçek sebebini tahmin ettiğini biliyordum. Çünkü ne kadar gülerken görünmeye çalışsam da gözlerim her şeyi ele veriyordu. Babamın canımı yaktığını biliyordu ve belki de bu yüzden susuyordu. Yatağa girdiğinde derin bir nefes aldım. Ona sarılmak istesem de sessizce ağlamayı daha çok istiyordum. Ağladığımı daha fazla açığa vuramazdım.

"Film izleyelim mi?" diye sordu yanıma uzandığında.

"İstemiyorum."

"Dizi?" diye üsteledi. "Neydi adı... Aşk-ı Memnu. Geçen sen izlerken çok konuşmuştum, bu kez sessizce izleyeceğim, söz veriyorum."

Dudaklarım titredi; bir damla yaş yanağımdan süzülüp yastığa düştü. "Bitirdim onu," dedim.

"Hadi ya..." diye mırıldandı. "Bir dizi daha izliyordun. Hani bana da göstermiştin."

İstemsizce güldüm. Onun o dizileri aslında sevmediğini, sırf benim kafam dağılsın diye tüm bu çabayı gösterdiğini biliyordum. "İstemede kahve dağıtırken düşen kız mı?"

"Evet evet," diye hemen atıldı. "Onu izleyelim."

Beni oyalayarak iyileştirmeye çalışıyordu ama bu kez olmuyordu. Dayanacak gücüm kalmamıştı. Bitmiş olduğumu tüm bedenimde, iliklerimde hissediyordum.

"Uyumak istiyorum..." Yanağımın kenarında ağırlaşmış o tek damla, sanki düşmek için izin bekliyormuş gibi nihayet aktı. Az sonra, arkadan beni örten gövdesinin varlığının hissettim; tedirgin, temkinli ve çok yumuşaktı hareketleri bana dokunurken. Kolunu omzumun altından geçirip beni göğsüne kısırdı. Avuç içi usulca karnıma yerleşti.

Gözlerimi hafiften aralayıp eline baktım. "Karam... Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım. Sorum meraktan çok şaşkınlık taşıyordu.

"Sarılıyorum," dedi aynı tonda. "Hem karnım ağrıyor demedin mi? Masaj yaparım geçer belki." Sözleri, açıklama olmaktan çok *yanındayım* deme biçimiydi.

Bileğini nazikçe tuttum; elini, tişörtümün altında ağrının çakılıp kaldığı yere doğru kaydırdım. "Burası..." dedim belli belirsiz.

Kısa bir an tereddüt etti. Sonra yüzünü saçlarıma dayayıp nefesini enseme bıraktı. "İlaç istemediğine emin misin?"

Başımı iki milim oynatacak kadar salladım. "Hıhı..." Nefes almam gerekince o nefes bir iç çekişe dönüşüp sesime sızdı.

"O kadar şey yaşadın, ağlamadın... Karnın ağrıyor diye ağladığına inanmıyorum," dedi merak ve hayretle.

Parmakları tenimi okşadığında yerimde hareketlendim ve yönümü değiştirip yüzümü ona doğru çevirerek uzandım. Alnım alnına dokunduğunda siyah gözlerine baktım dolan gözlerimle. Elini belimden geçirip yeniden karnımın üzerine getirdi ve sıcak avucunu tenime yasladı.

"Canın acıyor mu?" diye sordu.

"Çok," dedim kısık sesle, sessizce ağlarken.

Başparmağı yanağımdaki yaşı sildi. "Tek karnın mı ağrıyan?"

Gözlerimi kapattım. Saç diplerimde, derimin altında ince bir elektrik hissettim. En çok orası acıyordu; saçlarım. Bir teröristin elinde kesilen, çekilen, yakılan; tutulup duvardan duvara vurulurken her telin kökünden koparken bıraktığı iz, hâlâ oradaydı. Olayı çoktan geçmişin içine gömmüş olmam gerekirken, şimdi saç foliküllerimin hafızasına tutunup hâlâ canlıymış gibi dönüyordu zihnimde.

"Karam," dedim.

"Söyle. Narçiçeği'm."

"Saçlarım acıyor," dedim. Elimi kaldırıp dikiş izlerinin olduğu yere bastım. "Burası... Burası çok acıyor. Hep biri çekiyormuş gibi..."

Yanağımdaki parmağını çekti, elleriyle okşadı saçlarımı. "Annem biz çocukken bir yerimiz acırsa öperdi. Öpünce geçermiş; annem öyle derdi." Fısıltıyla konuşmaya devam etti. "Öpeyim mi? Belki geçer..."

Benden onay aldığı anda, biraz geriye çekti kendisini ve dudaklarını tam da başımda olan izin üzerine değdirdi. Önce burnunu dokundurup derin nefes aldı, sonra art arda iki kez öptü. Onun her öpüşünde dudaklarımdan engelleyemediğim bir hıçkırık kaçtı.

Geçmiş

"Anne," dedim. Her zamanki gibi duvar dibine çökmüş, kriz geçiriyordum. "Anne acıyor." Elimi, uyuşturmadan dikiş attıkları saç diplerime koydum. "Saçımı çekti, hâlâ acıyor."

Ağlamama bile bakmadan Kenan'ı hemen kucığına alıp odadan çıktı. Ardından kapıyı kilitlerken onlara zarar vereceğimi düşünüyordu.

Sert zemine bıraktım bedenimi. Ayaklarımı karnıma çektim, ellerimi kulaklarıma kapattım. "Bir, iki, üç; annem gelecek," dedim. "Bir, iki, üç; annem öpecek." Tekrar ettim. "Bir, iki, üç; geçecek."

Annem gelmedi...

Annem öpmedi...

Ve acısı hiç geçmedi...

Ve ben orada kendi başıma kriz geçirip ölümle yüz yüze kalırken bile annemin saçlarımı öpüp okşamasını bekledim.

Gelmedi...

Annem bana hiçbir zaman gelmedi...

Günümlüz

“Öptüm,” dedi. “Geçti mi?”

Başımı iki yana salladım. Elimi yukarıya, gözlerinin önüne kaldırdım. “Avuç içim de acıyor.”

Bakışları avucumdaki çapraz kesik izine ve etrafındaki yanık izine takıldı. Parmakları bileğimi kavrarken başını aşağı eğdi; düşünmeden avuç içime bastırdı dudaklarım.

Gözlerimi sıkıca kapatarak dişlerimi dudaklarıma geçirdim. Sıcak nefesi avucumdaki izlere dokundukça yanağıma yaşlar aktı.

Gerçekten de öpünce geçtiğini öğrendim.

Avuçlarım dudaklarından uzaklaştı, omzuna bıraktım elimi. Bu kez de kendi avucunu yanağıma yasladi. “Başka bir yerin acımıyorsa uyu artık,” dedi. Karnımdaki eli usulca okşadı dokunduğu yeri. Benim aksime sıcacıktı onun teni. Tüm acılarımı almıştı sanki benden; aklımı ve kalbimi aldığı gibi.

Dudaklarımı ısırdım. “Aslında acıyor.”

Kaşını çattı. “Neresi?”

“Öpecek misin?”

“Geçecekse eğer acısı, öperim,” dedi hemen. Ona tatlı bir ifade ile baktım ve parmaklarımı dudaklarımin üzerine koydum. Gözlerimdeki bakışları yavaş yavaş dudaklarıma kaydı; yutkundu. “Dudakların mı acıyor?” Başımı salladım gözlerine bakıp.

Gözlerini dudaklarımdan ayırmadan elini yavaşça kaldırdı ve avucumu nazikçe dudaklarımdan çekti. Bedenini hafifçe öne eğdiğinde, yüzüme yaklaşan nefesi tenimi okşadı; dudakları dudaklarıma değdiği anda dünya durdu. Öpücüğü tereddütsüz ve kararlıydı, sanki ikimiz de bunu istiyor-muşuz gibi, her temasında kalbim ritmini kaybedip yeniden buldu.

Karnımdaki eli, acıyı dindirmek istercesine tenimi okşarken diğer elini yanağıma yasladi ve dudaklarını yumuşak bir titremeye kıpırdattı. Az önce öptüğü avucumu yanağına koydum ben de, diğer elimi omzuna yerleştirerek karşılık verdim. Öpücüğü, kalbimin derinliklerinde bir sıcaklık dalgası yaratırken aklım hâlâ kendi oyununu oynuyor, beni hem büyülüyor hem de şaşırtıyordu; ruhumun sınırlarını zorlayan bir hazla dolup taşıyordu.

Yanağıma doğru süzülen yaş, dudaklarıma dokununca hareketimizi durdurdu. Dudaklarını benimkilerden ayırıp yüzüme baktı, gözleri hem

endişeli hem de şefkat doluydu. Avucuyla yanağımdaki yaşları nazikçe sildi. Yetmedi; dudaklarını saçlarıma bastırdı, saçlarımlı koklayarak öperken ince bir fısıltıyla, "Neden ağlıyorsun güzelim?" dedi. Cevap vermeden ağlamaya devam ettim. "Baban ne söyledi sana?" Her ne kadar bu konuyu açmasını istemesem de sonunda açmıştı.

"Karam," dedim, yanağıma düşen yeni yaşlarla birlikte.

Bıkmadan, usanmadan gözyaşlarımlı sildi. "Söyle güzelim."

Çaresiz ve güçsüzlükle dudaklarımlı araladım, yavaşça iç çektim. "Babam dedi ki *kocan seni bırakacak. İlk tercihi olmayacaksın ve yine terk edileceksin.*" Dürüstçe söyledim bunu. "Beni terk mi edeceksin?" Bir çocuk masumiyetiyle sordum, kalbim hem korku hem umutla doluydu.

Başını iki yana salladı. "Seni bırakmayacağım."

"Zorunda olsan bile mi?"

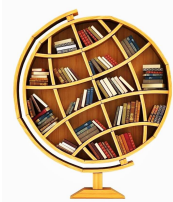
"Canımdan olsam bile..." dedi. Nefessiz kaldım. "Bırakmayacağım seni." Dudaklarını alnıma bastırdı ve öptü. Ardından da bana sarılıp göğsüne bastırdı.

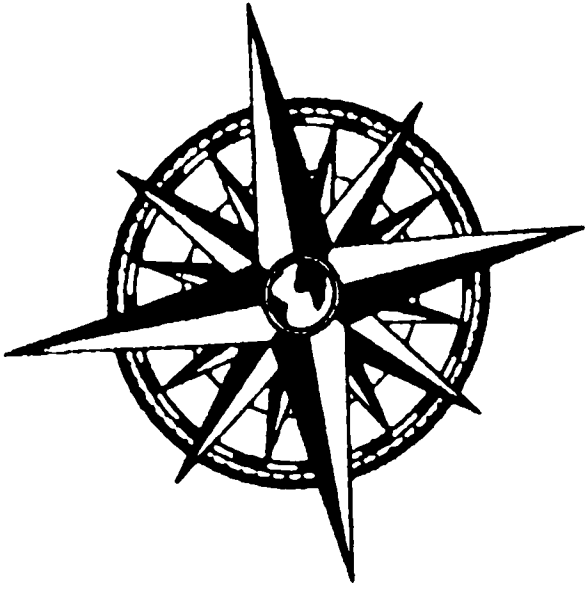
Bana sarılırken elini saçlarıma koyduğu için bileğinden tuttum ve tişörün altından karnıma koydum. "Acıyor," dedim mızımız çocuk gibi.

Güldü. Başını göğsüne bastırıp, elini kıpırdatıp usulca okşadı karnımlı. "Gececek, uyu sen. Uyumadıkça ağlıyorsun."

Dediğini yaparak gözlerimi kapattım. Onun kolları arasında, güven ve sıcaklıkla uyurken o da sabaha kadar dudaklarını saçlarıma bastırmış, yıllar önce aldığım izi bıkmadan usanmadan öpmüştü. Her hareketinde geçmişin acısını, bugünün şefkatini ve sessiz bir tutkuyu hissettiriyordu bana. Bunu yaparken gözlerini kırpmıyor, zamanın durmasını istercesine tüm dikkatini bana vermişti. Teninin sıcaklığı ve nefesinin ritmi, uykumla birleşerek beni hem sakinleştiriyor hem de kalbimde derin bir iz bırakıyordu.

Benden acımı alırken kendi canı yanıyordu ve ben, bundan habersizdim...

17. MAVFRA ASLAN PENÇESİ

Yine ağlayarak uyuyup gülererek uyandığım bir sabaha açtım gözlerimi. Yorgun göz kapaklarımın arasından etrafa bakınırken dün yaşananlar bir film sahnesi gibi tek tek zihnimde canlandı ve yutkunmakta zorlandım. Yıllardır öldü bildiğim babamın aslında hayatta olması... Ve geldiği gibi ilk fırsatta beni en zayıf yerimden vurması... Bunu unutmam mümkün değildi. “Hep ilk vazgeçilen oldum,” derken bir gün beni tam da buradan vuracağını hiç düşünmemiştim. Asıl hata da buydu zaten: Beklememek.

Kötü anıları zihnimde daha fazla çoğaltmamak için başımı yan tarafa çevirdim. O an fark ettim ki Karam’a sarılıyordum. Hatta tüm gece onunla birlikte uyumuştum ve bunu şimdi anlıyordum. Şaşkınlığım her saniye daha da büyüdü. İlk kez birlikte uyumuyorduk belki ama ilk kez uyandığımda hâlâ yanımdaydı.

Dahası, bana sarılıyordu.

Başımı kaldırıp yerimde hafifçe doğrulduğumda onun gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Benim gözlerim onun aksine fal taşı gibi açıktı çünkü Karam uyuyordu. Şaşkınlığın üstüne sıcak bir gülümseme aktı yüzüme. Elimi kaldırıp yanağının sıcak derisine hafifçe dokundum. “Uyudun mu sen?” dedim fısıltıyla. Cevap gelmeyince dudak büktüm. “Oysaki benden önce uyanıp, beni öperek uyandırman lazımdı.” Omuz silktim. “Neyse... Bunu da ben yaparım artık.”

Yanağına eğilip dudaklarımı değdirmek üzereydim ki gözlerini bir anda açtı ve aynı hızla beni altına aldı. Boğazımdan kısa ama keskin bir çığlık koptu.

“Şşş... Sakin,” dedi gülererek. “Sabah sabah milleti başımıza toplama.”

“Ay ama kocam,” dedim kalbime elimi bastırıp nefesimi düzene sokarken. “Yapılır mı öyle aniden? Kalbime iniyordu ya.”

“Sen ne güzel kocam, diyorsun öyle?” diye sordu, sesini alçaltarak.

Duvardaki bakışlarımı yeniden gözlerine taşıdım. “Hımmm... Öyle mi?” Başını ufak bir onayla salladı. Ellerimi boynuna sardım. “Nasıl güzel diyormuşum?”

Bakışları gözlerimle dudaklarım arasında gidip gelirken başımı yastıktan kaldırıp ona doğru yaklaştım. O kadar yakındık ki nefesi üstdudağıma vuruyordu. “Sen bana her kocam dediğinde öpesim geliyor seni.”

Onun gibi sesimi kısıp sordum. “Peki ya seni durduran ne?”

Beni durduran bir şey yoktu. Hiçbir şey...

Sadece kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu.

“Doğru,” dedi gözlerime bakarak, sessiz bir onayla. “Durmam için nedenim yok.”

Ve konuşması biter bitmez, zaman tanımadan dudaklarımız birleşti. Bana her yaklaştığında kalbim deli gibi çarpıyordu, nefesimi kesiyordu.

Ellerimi boynuna daha sıkı doladım, onu kendime doğru çekip her zamankinden daha derin bir tutkuyla karşılık verdim. Belki de aramızda daha istekli olan kişi bendim; bu, onda bir memnuniyet yaratırken bende sinsice yükselen bir öfkeye dönüşüyordu. Bu sefer geleneği bozup dudaklarımızı ben ayırdım fakat itiraz etmedi. “Sen de normal zamanda yaklaşma, regl olunca gel öp,” dedim huysuz sesle.

Benim huysuz sesime güldü. “Sabah sabah yine huysuzuz bakıyorum.” Omuz silktiğimde bir elini belimden çekip yüzüme dökülen saçlarımı aldı ve dün gece öptüğü yeri usulca okşadı parmakları. Normalde saçlarıma dokunulmasını sevmesem de o dokununca tüm acılarım gidiyormuş gibi hissediyordum.

“Sana hep huysuzlanasım geliyor.” Sesim az önce olduğu gibi neşeli değildi. “Normalde asla çocuk gibi davranmam ama senin yanında genelde olduğum kişilikten farklı davranıyorum. Çocuk gibi oluyorum senin yanında ve ben birinin benim çocukluğuma dayanmasına, sabretmesine alışık değilim. Belki de bu yüzden hiç çocuk olmadım. Ve belki aslında ben buyum; ben asıl kişiliğimden bile habersizim.”

Burnumdan öptüğünde, duvara dikilen gözlerimi kırptırdım. *Yaşadığım her şeyin beni geçmişe götürmesinden nefret ediyorum!* “Benim yanımda istediğin gibi davranabilirsin. Sana geçen gün de söyledim, etrafa karşı güçlü, yıkılmaz görün ama ağlamak istediğinde de benim yanımda ağla. Kendini durdurmana gerek yok. Ve en önemlisi, bu çocuksu hallerin hoşuma gidiyor. Bundan asla şikâyetçi değilim, güzelim.” Zaten ilk kez kendimi

unun yanında tamamlanmış hissediyordum. O olmadan hep yarımımın meğer ve bu yüzden de gitmesini istemiyordum.

"Hiç bıkmaz mısın?" diye sordum.

Dilini damağına vurdu. "Hiç bıkmam. O an neye ihtiyacın varsa o ol. Ve neye ihtiyacın varsa o an o olurum sana. Ama şimdi kalkmamız ve kahvaltıya gitmemiz lazım. Diğerleri çoktan uyanmıştır." Parmaklarını parmaklarıma kenetlediğinde ellerimize baktım. "İnan bana her şey bittiğinde bu anları da unutacaksın."

"Bir şeylerin geçeceğini sanmıyorum."

"Geçmesi için elimden geleni yapacağım, buna inanıyor musun?" Başımı salladım. Zaten ona olan inancımdı beni şu an ayakta tutan. Gülümse-di. "O zaman kalk hadi, acıktım ben."

Kendisi yataktan çıktığında beni de zorla çıkarmış ve durmadan konuşmuştu. İsteddiği şey iyi olmamdı ve bana iyi gelen tek kişi de kendisiydi.

"Tim restoranda mı?" diye sordum asansörden indiğimizde.

Önden giderken birbirine kenetli olan ellerimiz yüzünden beni de peşinden sürüklüyordu. "Evet, bizi bekliyorlar."

Sessizce peşinden yürüdüm; aramızda sözsüz bir anlaşma vardı sanki. Restorana adım attığımızda çevremizdeki atmosfer aniden değişti. En üst kattaydı burası, etrafımız tamamen camla çevrilmiş, sanki şehri kucaklayan bir manzara gibiydi. Gözlerim, şehrin manzarasına kaydı. Kayalara çarpan dalgalar, ruhumda tatlı bir huzur dalgası yaratıyordu.

Masaya yaklaştığımızda, herkes oturuşunu dikleştirdi, yüzleri ciddi ifade aldı. "Hoş geldiniz komutanım," diyen Zafer'e ters ifadeyle baktı Karam. Kaşını çatıp, "Ne dedim ya ben?" diye fısıldadı Dağhan'a.

"Ortalık yerde komutan deme adama," dedi Dağhan.

"Sıçacak tüm her şeyin içine illaki."

"Çarpılacaksın, sus!" diyerek uyardı Alin, Korhan'ı.

Karam benim için sandalye çektiğinde gülümseyip oturdum. O da yanıma oturduğunda, "Nasılsın Leyla?" diye sordu Kadir abi.

"İyiyim abi."

"Karam Arslan Bey," dedi Zafer ciddi bir sesle.

"Sabır Allah'ım," diye mırıldandı Karam, gözlerini kısıp. "Ne var?"

"Ben acıktım; kahvaltıya başlayabilir miyim?" Zafer'in sorusuyla istemsiz bir kahkaha patladı ağızımdan ve tabağıma birkaç parça kahvaltılık aldım; maksat biraz oyalanmaktı.

“Alin. hallet şunu sen.”

Alin. Zafer’in kafasına ani bir hareketle vurdu, “Sesini kes ve zıkkım-
la.” dedi, alaycı bir tonla.

Zafer şaşkınlıkla elini başına götürdü. “Ne vuruyorsun lan? Manyak...
Elin de bayağı ağırmış!” Alin ona ters ters bakınca Zafer elini teslim olur
gibi kaldırarak sustu.

Herkes kahvaltıya gömüldüğünde Uraz hafif bir heyecanla sordu. “Şar-
kı çok güzel değil mi?”

Şirin yuxun olaydım

Gözlərinə dolaydım.

Sənə lay-lay çalaydım,

Sən gecələr yatanda.

“Anlıyor musun?” Güneş’e bakıp buruk gülümsemeyle başımı salladım.

“Babamın en sevdiği şarkıydı,” dedim. Devam etmemi bekledikleri için
konuşmamı devam ettirdim. “Annemle sevgiliyken bu şarkıyı dinlermiş
hep. Annem o zamanlar Rusya’da yaşıyormuş, sonra ani bir kararla Azer-
baycan’a gelmişler. Babam da annemin ardından buraya, yani Bakü’ye gel-
miş. Restoranda otururken dinlemiş bu şarkıyı. O gece annemi göremeden
dönmesi gerekmiş. Annem çok üzülmüş tabii buna, tüm gece uyumamış.
Babam da döndüğü gece kendisine söz vermiş bu şarkıyla annemi uyutaca-
ğına.” Gözlerimin dolduğunu hissedip yutkundum.

“Baban anneni gerçekten çok sevmiş,” dedi Karam.

Başımı hafifçe salladım ama kimseye bakamıyordum. “İkisi de birbirini
seviyordu aslında... Ama...”

Babam öldü ve annemin sevgisi de sanki onunla birlikte yok oldu.

Korhan, ortamdaki sessizliği dağıtmaya çalışır gibi hafifçe gülümseye-
rek, “Hadi, çevir şarkıyı da ne dediğini anlayalım,” dedi.

“Hayır,” diye müdahale etti Alin. “Çevirince garip bir şey çıkıyor orta-
ya. Dikkatlice dinlersen anlarsın zaten, çeviriye gerek yok.”

Korhan uzatmadan başını salladı, sözsüzce onayladı.

Ben kahvaltıma devam ederken Güneş, “Komu...” deyip sustu. “Abi,”
diye düzeltti, sesinde çekingen bir titreme vardı.

Karam, gözlerini ondan ayırmadan, hafifçe gülümseyerek sordu. “Söy-
le, Güneş.”

* Cavit Tebrizli - Şirin Yuxun Olaydım.

Güneş'in bana baktığını hissetsem de hiç oralı olmadan işime devam ettim. "Haberler çıkmış," dediğinde ise ellerim buz keserek durdu. Sadece beş saniye öyle durduktan sonra yutkundum ve boğazımı temizleyip suyumdan yudumladım. "Açayım mı?" Telefonu hafif yukarıya kaldırdı.

Karam başını çevirip bana baktığında tabağıma bakıp, "Açabilirsiniz, sorun yok," dedim.

Karam başıyla onu onayladı. Güneş telefonda ona atılan linke tıkladıktan sonra telefonu masaya, herkesin göreceği bir yere koydu. Herkes dikkatlice telefona bakarken ben hâlâ tabağımdaki salatalıkla oynuyordum.

"Sıcak gelişmelerle karşınızdayız, Sayın Seyirciler," dedi kadın sunucu. "Dün gece, Özel Harekât Polislerinin düzenlediği operasyon sırasında Azerbaycan sınırından ülkemize girmeye çalışan, Rusya Devleti'ne ait üç tır durduruldu. Belgelerinde, yetimhanedeki çocuklar için yardım getirdiklerini belirten şoförlerin yalanı, alınan bir ihbarla ortaya çıktı. Ekiplerimiz tırları aradığında, oyuncak ve giysilerin altında ruhsatsız silahlar, uyuşturucu dolu paketler buldu. Sorguya alınan şoförlerin inatla susması üzerine, devletimiz karanlık ağın izini derinlemesine sürmeye başladı. Silahların yıllardır aynı örgüt tarafından ülkeye sokulduğu tespit edildi. Ve bu karanlık ağın başındaki isim, kimsenin aklına gelmeyen biriydi," dediğinde nefesim göğsüme düğümlendi. Yanımda duran tim de aynı anda, ekrandaki görüntüye kilidenmiş, kıpırdamadan nefesini tutuyordu. "Bilgiç Holding'in sahibi, ülkemizin saygın isimlerinden Leyla İzem Türker, şüpheli olarak gözaltına alınmıştır."

Başımı hızla kaldırdım, ekranın sağ köşesinde fotoğrafım belirmişti. Avuçlarımm içinde tırnaklarımı öyle sıkıştırmıştım ki eski bir kesik izine yeni izler ekleniyordu. Yanak içlerimi ısırarak ağlamamak için direniyor, nefes almak için bir sebep arıyordum.

Tam o anda, elimi kavradı güçlü bir el. Karam'ın gözlerine çevirdim bakışlarımı. Beni kendine doğru çektiğinde, başımı göğsüne yaslayarak ekrandan uzaklaştırdı. Gözlerimden süzülen yaş onun göğsüne düştüğünde, kimsenin bunu görmemesi içimi biraz olsun rahatlatıyordu. Belime sardığı koluyla beni sıkıca tutarken, diğer eliyle saçlarımı nazikçe okşayarak beni yatıştırmaya çalıştı.

"Elde ettiğimiz bilgilere göre, yedi yıl önce teröristler tarafından kaçırılan ve üç ay boyunca işkence gören Leyla İzem Türker hakkındaki bu iddialar, yetkililer tarafından da doğrulanmaya başladı. Soruşturmayı yürüten savcı, 'Neden olmasın?' dedi. *Kimse o terör örgütünün elinden sağ çıkamazken*

Leyla İzem Türker'in kurtuluşu başlı başına bir soru işaretiydi. Görünüşe göre bağlantıları hâlâ devam ediyor." Bu sözlerin sadece birer klişe olduğunu bilsem de içim acıyla sarsıldı. O an konuşan kişinin yüzünü görebilmek için başımı çevirdim ama Karam'a sarılmayı da bırakmadım. "Bir süre önce Türk Silahlı Kuvvetleri Yüzbaşı Karam Arslan Türker'le evlenerek Türker soyadını alan Leyla İzem'in sorguya alınması, eşine de yansıdı. Karam Arslan Türker görevden uzaklaştırıldı ve sorguya çekildi. Bazı yetkililer, bu evliliğin bir plan olduğunu ve Leyla İzem Türker'in devlete yakın durmak amacıyla Yüzbaşı Türker'le evlendiğini iddia ediyor." Karam'ın sakinliğiyle tezat oluşturan bedenim, içten içe kasıldı. Onun adının böyle kirli bir olayda kullanılmasına tahammül edemiyordum fakat elimden gelen bir şey yoktu. "Son olarak, Bilgiç Holding'e yeni ortak olan ünlü iş insanları Serdar Pişirgen ve Önder Erge de şirketle bağlantıları sebebiyle gözaltına alındı. Araştırmalar tüm şeffaflığıyla sürdürülmekte, en kısa sürede her şey aydınlığa kavuşturulacaktır."

Güneş, telefonu eline alıp kapattığında başımı kaldırıp Karam'a baktım. Ona baktığımı fark edencesine aynı anda gözlerini bana çevirdi. Gözlerinde bir anlam bulmak için ona bakmayı sürdürdüm. Kendimi bir kenara itmiş, onun başına açtığım belaya odaklanmıştım tamamen.

Gözlerindeki ifadesizlik kayboldu ve gülümsedi. Başını aşağı eğip dudaklarını saçlarıma dokundurduğunda derin nefes aldım.

"Piç kuruları!" dedi Korhan dişlerinin arasında.

"Orospu evlatları gebermiyorlar ki." Sinirle konuşan Kadir abi kafasını cama çevirdi.

"Ne yapacağız? Ne kadar böyle oturacağız?" Dağhan, Karam'a baktığında onun tüm odağı benim saçlarımdı. Titrediğimi hissediyor ve sakinleşmem için saçımı okşuyordu.

"Komutanım," dedi Zafer.

Güneş lafa girme gereksinimi duyup konuşmaya başladı. "Sakin olun, her şey iyi olacak."

"İyi olacak dedikçe daha da boka sarıyor," diye mırıldandı Alin.

Güneş, Alin'e baktı. "Plana uyarsak hepsinin sonu gelecek."

Dudaklarım aralandı ve, "Peki ya ben, onların sonu gelince hayatta olacak mıyım?" diye sordum.

Neşeliyim soruyla onca olaya rağmen sakın kalan Karam'ın bedeni
sanki kaçıyordu. "Ne saçmalıyorsun sen?" dediğinde beni kendisinden uzak-
laşmış, yüzüme bakıyordu.

"Gerçekleri söylüyorum."

"Ne zamandan beri bu kadar umutsuzsun?" diye sordu Korhan. "Her
şeyin iyi ola..."

"Olmayacak işte!" Tek tek hepsine baktım. "Hiçbir şey iyi olmayacak.
Bu lensleri çıkarsam, saçımı eski rengine boyatsam beni yaşatırlar mı sanı-
yorsunuz? Ben artık tüm dünyada terörist gibi anılıyorum, bunun farkında
mısınız?" Karam'a baktım kabullen, der gibi. "Bir teröristle evli olduğu-
nun haberi çıktı, mesleğini kaybedebilirsin eğer başarısız olursak, değer mi
bunlara?"

Herkes susarken o susmadı ve, "Değer," dedi. "Sonu umurumda değil.
Olanlar ya da olacaklar da umurumda değil. Sen nasıl ki gerçekleri biliyor-
sun, ben de aynı şekilde. Kimin ne düşündüğünü taksaydım şimdi burada
olmazdım."

Kısa yoldan babamdan örnek vermeye çalıştığını anladığım için başımı
iki yana salladım.

"Sosyal medyaya bakmak istiyorum," dedim. "Benim kullanmam ya-
sak şu anda ama haberlere bakmam gerek."

"Bakmasan daha iyi olmaz mı?" dedi Kadir abi.

"En azından bugünlük bakma."

"Bakmam lazım Uraz. Bakmam ve kendimi her ihtimale hazırlamam
lazım."

Hayatım boyunca hep iki ihtimali de düşünerek yaşamıştım ve bu yüz-
den de başıma gelen her şeye hazırlıklı oluyordum. Böyle olunca canım da
fazla yanmıyordu. Şimdi de her şeyi bilmek ve kendimi en kötü ihtimale
hazırlamak istiyordum.

Benim artık savaşacak gücüm kalmamıştı.

"Dağhan," dedi Karam. "Telefonunu Leyla'ya ver."

"Emredersiniz komutanım!"

Masanın üzerindeki telefonu bana uzattığında, teşekkür edip Karam'a
baktım. "Sen neden kendi telefonunu vermedin?"

"Çatma kaşlarını hemen." Yüzünde benim ciddiyetime tezat olarak te-
bessüm belirdi. "Benim sosyal medya hesabım yok. Uzun zamandır kul-
lanmıyorum."

“Yaşlı olduğunu bu kadar belli etmeseydin keşke.”

Bu kez kaşını çatan kendisiydi. “Taktın sen de yaşıma. Altı yaş var aramızda, başka evrenden buraya gelmişim gibi konuşma.”

Omuz silktim. “Otuz bir yaşında adamsın, sonuçta böyle şeylere merakın olmayabilir.” Yaşına takıntısı vardı ve doğrusu, kafamı dağıtmak için biraz onunla uğraşmak istiyordum.

Çatık kaşları havalandığında, bir elini masaya, diğerini de benim sandalyemin başına yasladı, üzerime doğru eğildi. Önce masadaki eline baktım, sonra da gözlerine. *Ne yapıyorsun* der gibi başımı iki yana salladım. “Az önce ne dedin?”

“Yaşlı olduğunu,” dedim direkt.

Sırıtarak, “Güzel,” dedi. “Aslında ne kadar genç olduğumu anlayacağın zamanlar da gelecek.”

Geriye çekildiğinde neyi ima ettiğini anlayabiliyordum ama bu imasına karşılık verecek kadar keyfim yerinde değildi. Sadece gözümü devirmekle yetindim.

Elimde tuttuğum telefona baktığımda derin nefes aldım ve şifresi olmadığı için kolaylıkla açtım. Instagram’a girdiğimde bir an bile olsun tereddüt etmemiştim. Bir an önce insanların hakkımda neler konuştuğunu öğrenmek istiyordum çünkü. Uygulama açıldığında, karşıma Dağhan’ın hesabı çıktı. Hesabında iki tane uzaktan çekilen fotoğrafı vardı ve başka da dikkat çekici bir şey yoktu. Zaten benim de maksadım hesabını karıştırmak değildi ama işte beklemediğim bir şey oldu.

Ben tam ana sayfanın üzerine tıklayacaktım ki gözüm yukarıda yazan isme takıldı ve duraksadım. Çünkü Instagram adında koskocaman “*Han*” yazıyordu ve ben bu adı daha önce görmüştüm. Adı geçtim, bu Instagram hesabını görmüştüm!

Gözlerim büyüdüğünde isme daha fazla bakmadım ve aklıma gelen o şeyi yaptım. Bu her ne kadar doğru olmasa da yapmam lazımdı çünkü eğer yapmazsam sonradan başımıza çok büyük dert alabilirdik. Hesaptan çıkmadan hemen mesajlaşma kısmına girdim ve işte o an içimden kocaman bir siktir çektim çünkü karşımda, en üstte duran hesap ve isim bana çok tanıdıktı.

Simra’nın o gece bana bahsettiği adam Dağhan’dı ve Dağhan’ın, komutanının kız kardeşiyle flört ettiğinden haberi bile yoktu...

İşte şimdi gerçekten sıçmıştık!

“Hay senin aklına sıçayım ben Zafer,” dedi Kadir abi.

“Gerçekten bu akılla nasıl asker oldun hâlâ hayret ediyorum.”

“Kalbimi kırıyorsun Alin.” Dudak büktü. “Her şeye laf et ama askerliğime değil.”

“Lan it!” diye bağırdı içeriye giren Karam.

“Sıçtın şimdi,” dedi Uraz.

Karam gelip Zafer’in yakasından tuttuğunda kendisine çekti. “Lan ben sana bana ortalık yerde komutanım deme, demedim mi?”

Yutkundu. “Dediniz komutanım.”

“O zaman neden arkamdan *komutanım* diye bağırıyorsun?!” diye kükredi. Herkes irkildiğinde tepkisiz kalan bir tek bendim.

“Ama komutanım,” dedi, hızla konuşmaya devam etti. “Ağız alışkanlığı, ne yapabilirim? Tek size değil, Güneş Komutan’ıma da *komutanım* diyorum. Unutuyorum işte.” Sonda sesi kısık çıkmıştı.

“Zafer!” dedi gözüne bakıp.

“Emredin komutanım!”

Karam artık sinirden delirecek hale gelerek Zafer’in yakasını bırakıp ittirdi. “Sus, Zafer!”

Başını önüne eğdi. “Özür dilerim komutanım.”

Gözlerini kapattı sabır çekerek. “Dileme Zafer, dileme.”

Nefeslenir gibi güldüm bu dediğine. “Komutanım,” dedi Dağhan.

Ona baktığımda, birkaç saat önce öğrendiğim o gerçek aklıma geldi. Dudağımlı ısırarak yutkundum. Acaba Simra da kedisi de asıl kimliklerini öğrenseler neler olurdu? Karam öğrenirse... Onu ben hallederdim de Dağhan korkudan ölmezse iyiydi.

“Ne var?”

Dağhan telefonu korkuyla Karam’a uzattı. “Başkan aradı, konuşmak istiyor,” dedi kısık esle.

Ah canım kocam, eniştenle konuştuğunu bilsen keşke...

Karam telefonu Dağhan’dan aldığı anda hepsi masanın etrafına oturdu ve Karam da o sırada telefonu açıp masaya bıraktı. Sonra da yanımdaki sandalyeyi çekip otururken bana kısa bakış attı.

“Kurşun Timi...” dedi Yunis Bilgiç.

Hepsi aynı anda, "Emredin komutanım!" diye haykırdı.

Telefonun ardındaki adam derin bir nefes aldı. "Görev emri geldi," dedi. "Başlıyoruz."

Beklemiyorduk... Ama içten içe hepimiz bunu istiyorduk.

Tim üyeleri birbirine bakarken gözüm Karam'a kaydı. O ise bakışlarını telefondan ayırmıyordu. "Hemen mi, başkanım?" diye sordu.

"Hemen," dedi. "Leyla orada mı?"

"Buradayım başkanım," dedim ve söyleyeceklerini bekledim sabırla.

"Haberleri izlediniz, olup bitenden haberdarsınız. Şu anda ülkede herkesin tek odak noktası sensin. Tüm muhabirler senden röportaj almak için sıraya girmiş durumda. Nerede tutulduğunu ya da sorguya alındığını bil-mediklerinden, hemen hemen her karakola ve ilgili makamlara göz gezdiriyorlar."

Bu durum beni şaşırtmamıştı; yedi yıl önce de aynı şeyleri yaşamıştım. Hatta okuluma kadar gelip beni köşeye sıkıştırdıkları bile olurdu.

"Ne yapmam gerekiyor peki?"

"Tebirli olacaksın. Orada güvendesin ama yine de dikkatli davranmalısın. Türkçe konuşmaktan mümkün olduğunca kaçın. İsmi sorduklarında yanlışlıkla kendi adını söyleme. Tek bir sorun çıkarsa anında Rusya'ya çıkaracağız seni. Tek bir sorunda, İzem!" Sesindeki baskı, ciddiyetini daha da hissettirmişti. "Konsolosluga gidip haber veriyorsun, biz de seni oradan alıyoruz."

"Durum bu kadar mı ciddi?" diye sordu Uraz.

"Fazlasıyla ciddi. Dikkatli olmanız lazım. Önder Erge ve Serdar Pişirgen'in gözaltına alınması, karşı taraftan gelecek darbelerin de artacağı anlamına geliyor."

"Peki, sorguda bir şey söylediler mi?" diye sordu Alin. "Paus Bader hakkında bilgi alabildiniz mi? Leyla'nın imzasıyla kurulan uyuşturucu örgütünün başında şu anda o var, değil mi?"

"Kendi örgütü yetmedi, bir de bu işi mi devralıyor?" dedi Korhan sinirle.

"Konuşmuyorlar. Serdar Pişirgen, Türkiye vatandaşı olmadığı için bizi oyaladığını düşünüyor. Amacımız, yakınlarında olduğumuzu hissetmelerini sağlamak ve açık vermelerini beklemek."

Kaşlarımı çatıp düşündüm. "Ama o zaman kendilerini daha çok gizlemezler mi?"

"Hayır," dedi Güneş. "Bir insanın korkusu neyse, onunla yüzleştğinde ne yaparsa yapsın bir açık verir. Onlar da öyle yapacak."

"Ne yapmamızı emrediyorsunuz başkanım?" dedi Karam.

"Yıllardır büyük bir titizlikle hazırladığımız planın ilk aşamasına geçiyoruz," dedi. "Aslan Pençesi Operasyonu'nun esas amacı, örgütü çökertmek. Ancak bu örgüte destek veren ya da ona bağımlı olan birçok başka yapı da var. Onları da temizlememiz gerekiyor. Bu operasyonu Polis Özel Harekât ile yürüteceksiniz. Azerbaycan Devleti de gereken yardımı sunacak. Sizin göreviniz, Azerbaycan'da bulunan teröristlerin arasına sızmak. Onları bulduktan sonra kalan iş, Azerbaycan askeri ve polisinin..."

"İçlerine sızmak derken?" diye sordu Zafer.

"Bu, Alin ve Korhan'ın işi değil mi?" diye sordu Dağhan, kafası karışmış gibi.

"Bu tim neden kuruldu sanıyorsunuz?" diye sordu Yunis Bilgiç. "Hepinizin kendine özgü yetenekleri var, bu yüzden Kurşun Timi'ndesiniz. Mesela, tim komutanınız... Lakabı neden Pençe? Çünkü elinden şu ana kadar hiçbir terörist kurtulamadı. Saldırgan ve sessizce ilerleyip avını yok etmekte usta."

Karam, geçmişin izleriyle dolu anılara kısa bir süre dalarken yutkundu. Bu kez elini ben tuttum; bakışlarını bana çevirdiğinde, ona güven verici bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Sorun yok," dercesine gözlerini kapatıp açtı.

"Üsteğmen Güneş Yalçın..." diye devam etti Başkan. "Gözü kara ve cesur olduğu için bu timde. Teğmen Korhan Demir de Alin'le birlikte çalışmak için burada. Lakabı gibi, gerektiğinde görevde görünmez olabiliyor." Korhan, Alin'e bakıp kendinden emin bir sırıtışla karşılık verdi.

"Astsubay Dağhan Saraçoğlu, bu operasyonun gözü olacak." Başkana karşı Dağhan dimdik durdu. "Kuzgun, bu operasyonda sana fazlasıyla ihtiyacımız var."

"Elimden gelenin fazlasını yapacağım, başkanım," dedi Dağhan, sesinde görev bilincinin kararlılığıyla. "Bundan şüphem yok... Zafer Şanlı," dediğinde Zafer'in gür sesi ortamı doldurdu.

"Emredin komutanım!"

Bir anda Kadir abi homurdanarak araya girdi. "Allah cezanı versin, bu çocuk beni öldürecek bir gün."

Başkan, Kadir abiyi duymazlıktan gelerek konuşmasına devam etti. "Aynı zamanda sen de bu operasyonda çok önemlisin, Zafer. Ve diğer tüm arkadaşlarınız... Hepsi tek tek özel yetiştirilmiş askerler."

"Şimdi ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu Güneş.

"Planı anlatacak mısınız?" Korhan, operasyon için sabırsızlanıyordu.

"Önce Karam ve Leyla'yı aileleri konusunda bilgilendirmem gerekiyor." Başkanın sesi aniden ciddileşti.

"Evet, başkanım?" Karam, beklerken gerildi.

"Karam, kız kardeşin oldukça hırçınmış."

Karam kaşlarını çatı. "Anlamadım, başkanım. Ne oldu?"

"Sabah üniversiteye çağırılmışlar. Bu olaylardan dolayı okuldan uzaklaştırıldığını söylemişler."

"Ne?" Karam bir anda yükseldi. "Başkanım, biz böyle anlaşmadık. Aileme zarar gelmeyecek, düzenleri bozulmayacaktı."

"Sakin ol, Türker." Başkan rahat bir sesle devam etti. "Buna izin vermedik tabii ki."

Karam derin bir nefes aldı, rahatlamıştı. "Peki ya sonra ne oldu?"

"Üniversitede birini dövmüş."

"Ne?"

Korhan, hafif bir gülümsemeyle, "Bizim kız biraz delidir," dedi.

"Neden yapmış?" diye sordum.

"Birileri ona *teröristin kardeşi* demiş." Gözlerim doldu ama Karam'ın yüzüne bakamadım bile.

Karam, benim aksime sakinlikle, "Dövdüğü kişi nasıl?" diye sordu.

"Hastanede." Başkan, hafif bir gururla devam etti. "Yalnızca son sınıflardan bir oğlanı tek başına bu kadar hırpalamasına hayret ettik. Ama asker ailesinde yetiştiğini hatırlayınca şaşırarak bir şey olmadığının farkına vardık."

Karam, zoraki bir gülümsemeyle, "Annem?" diye sordu.

"Annen, her zamanki gibi dimdik duruyor, söylenen hiçbir şeye inanmadı." Karam bana dönüp hafifçe gülümsedi. Onun bakışları biraz olsun içimi rahatlattı ve zorlayarak ben de bir gülümseme kondurdum yüzüme.

"Peki ya bizim ailemiz?" diye sordu Zafer.

"Onlar sizi göreviniz gereği yurtdışında biliyorlar. Merak edecek bir şeyleri yok."

Bulunduğum yerde rahatsızca kıpırdandım, Karam anında fark etti. “İyi misin?” diye sordu, kaşlarını hafifçe çatarak. Omuz silktim, gözlerimle önemli değil, dercesine bakarak. Ama yine de merakla, “Sormamı ister misin?” diye sordu. Derin bir nefes alıp başımı salladım. Karam, başkana döndü. “Başkanım, Adelina Hanım’ın tepkisi ne oldu haberi duyunca?”

Başkan sakince, “Beklediğiniz gibi... Değişen bir şey yok,” dedi.

Bu kelimelerin altında yatan gerçeği çok iyi biliyordum. “Beni suçladı.” Bu bir soru değildi, sadece acı bir gerçektir.

Başkan, yumuşak bir sesle, “Buna takılma kızım,” dedi.

“Peki,” dedim. “Neye takılayım? Bana öyle bir şey söyleyin ki nefretimi içimde tutmama değsin.” Babam sustu. Başımı salladım. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Karam artık benim tükendiğimi görüyor ve anlıyordu. Yaşadığım şeyler kolay değildi. Bunun için de konuyu anında değiştirdi. “Operasyon için planınız nedir?”

Babam da konuyu değiştirdiğini anlayarak fazla üstelemedi. “İlk hedefimiz Serdar Pişirgen’in karısı Tanya Kuznetsova Pişirgen,” dedi.

“Kadını mı alıyoruz başkanım?” diye sordu Uraz.

“Kadını bitiriyoruz,” dedi başkan. “Şimdi dikkatlice dinleyin beni.”

“Dinliyoruz komutanım,” dedi Karam. Hepsi masaya iyice yaklaşp dikkatlice dinlemeye başladıklarında, ben arakama yaslandım.

“Tanya, büyük bir örgütün başında, dışarıdan sıradan bir site gibi görünen bir platformu yönetiyor. Ama bu site, arka planında kadınları pazarlayan karanlık bir ağ. Orada, kimliği ve amacı gizlenmiş birçok adamla iletişime geçerek işlerini yürütüyorlar. Gizli bir kodlama sistemi kullanarak güvenliği sağlayıp herhangi bir iz bırakmıyorlar. Bu platformda çalışan her kişi, Tanya’nın elinin altında; her hareketi, her iletişimi kontrol altında tutuyor. Bu işleyişi bozmak için içeriden bilgiye ve stratejik bir hamleye ihtiyaç var.”

“Orospu çocukları.” Kadir abi elini yumruk yaparak boynunu küttetti.

“Önce çaresizlik içinde iş arayan kadınları buluyorlar; umut dolu bir teklif sunuyorlar onlara. Sahte iş ilanlarıyla kandırarak onları Rusya’ya götürüyorlar. Oraya vardıklarında ise gerçek işin ne olduğunu anlıyor kadınlar. Fotoğrafları zorla çekilip bu karanlık sitelere yükleniyor; her biri için sanal bir liste hazırlıyorlar. Kadınlar, bilmedikleri bir dilin ortasında,

kaçamayacakları bir yerde tutsak. Eğer buradaki bu işi çökertirsek, onları bu zindandan çekip çıkarma şansımız olacak.”

“Amına koydukларımın piç herifleri!” dedi Zafer sinirle.

“Üç gün sonra Azerbaycan’da olan İngiliz iş insanının bu siteden bir siparişi gerçekleşecek. Her ne kadar iğrenç olsa da bunu söylemeye mecburum; aldığı kadını anlaştıkları mekândan teslim alacaklar.” Artık midem bulanıyordu bu pisliklerden.

“Peki ya biz tam olarak ne yapacağız?” diye sordu Güneş.

“Öncelikle Kadir, Zafer ve Dağhan; kadınları sipariş eden iş insanı Artur Maxim’i devre dışı bırakacaksınız. Ormanlık alanda pozisyon almanız ve işi hızlıca bitirmeniz gerekiyor. Gerekli tüm bilgiler ve adres size ulaştırılacak. Siz görevi tamamladıktan sonra Azerbaycan Özel Kuvvetleri olay yerine gelip devralacak. Unutmayın, kalabalık bir konvoyla gelecekler; hazırlıklı ve dikkatli olun.”

Kadir abi kendinden emin bir şekilde gülümsedi. “Merak etmeyin başkanım, konumu yollayın yeter.”

Başkan, planın geri kalanına geçerek konuşmaya devam etti. “Diğer ekibimiz, kadınların götürüleceği mekânda konumlanacak. Mekân yerin altında, geceleri normal bir gece kulübü gibi işliyor; kimse burada kadın ticareti yapıldığını bilmiyor. Operasyonun inceliği burada, iz bırakmadan çalışmalısınız. Alin ve Korhan, kulübe garson gibi girip içeriden bilgi toplayacak. Ancak ön temizlik yapılması gerek. Güneş ve Uraz, bu hazırlık sizin sorumluluğunuzda.”

Tüm ekip aynı anda, “Emredersiniz başkanım!” diyerek onayladı.

Başkan, bir an duraklayıp özellikle belirtti. “Ve son görev... Yüzbaşı Karam Arslan Türker.”

Karam, kendini toparlayarak, “Emredin başkanım!” dedi, omuzlarını dikleştirip.

“Maxim’in yerine sen geçeceksin, Karam. Kuryeler Artur Maxim’i tanımıyorlar, bu bizim için büyük avantaj. Onun kimliğine bürünüp kuryeye yakın olman gerekiyor. Çünkü eşzamanlı farklı bölgelerde teslimatlar olacak ve o adreslere ulaşarak kadınları kurtarmamız gerekiyor.”

Karam’ın yüzü düşünceliydi; belli ki plana dair kafasında soru işaretleri vardı. “Başkanım, bu görev istihbaratın işi değil mi? Korhan’ın uzmanlık alanı sonuçta, bu rolü nasıl üstlenmesi gerektiğini en iyi o bilir. Hem, beni tanıma ihtimalleri çok yüksek. Görevi tehlikeye atmış oluruz.”

Başkan, beklenmedik bir sertlikle yükseldi aniden. "Görev paylaşımı yapmıyoruz yüzbaşı! Operasyonun lideri sensin ve onlarla senin yakın irtibatla olman gerekiyor. Bu konuda daha fazla itiraz istemiyorum!"

"Herkes kendi uzmanlık alanında operasyona katılırsa daha etkili olabilir," dedim.

"Bu operasyonda komutan, Yüzbaşı Karam Arslan'dır ve en ön safta yer alması şart. İtiraz istemiyorum!" Ardından Karam'a son bir uyarıda bulundu. "Yüzbaşı, Maxim evli değil. Buna göre davran ve operasyona çıkarken yüzüğü çıkar."

Karam yutkundu, yüzündeki endişeyi saklamaya çalışıyordu. Planı kabul ettiğini belli eden bir bakışla başını salladı.

Gözlerim büyüdü. "Ne demek yüzüğü çıkar?"

"Görev başladı demek," dedi babam.

"Yaptığınız şeyin farkında mısınız?"

"Ne yapıyormuşum ben?"

"Görevi kötüye kullanıyorsunuz ve ben bunu anlıyorum." Beni ciddiye almayarak güldü. "Komik bir şey mi söyledim?"

"Oldukça hem de," dedi, "Gerekeni yapıyorum ben, herkes üstüne düşeni yapacak." Ve vurguladı. "Sorgulamadan!"

Sakin kalmaya çalışarak, "Ben ne yapacağım?" diye sordum.

"Hangi anlamda?"

"Benim görevim ne?"

"Kendini korumak," dedi Yunis Bilgiç.

"Başkanım," dedim oldukça sakin sesle. "Ben de operasyonda olmak istiyorum ve bu benim hakkım! Dil bilgilerimle onlara yardımcı olmam lazım. Yakın temasta bulunamam belki ancak bunu onların yanında olmadan da yapabilirim."

Birkaç saniye sustu. "Tamam, bir şeyler yapmaya çalışırım," dediğinde başımı salladım görmese de. "Şimdilik konuşacaklarımız bunlardı. Ben sizinle iletişime geçmeden siz bir şey yapmayın."

"Emredersiniz başkanım!" dediklerinde telefonu kapattı babam.

Anında Karam'a doğru döndüm. "O yüzüğü çıkarmayacaksın değil mi?"

"Anlamadım?"

"Nesini anlamadın? Yüzüğü çıkarmayacaksın!"

"Leyla delirme," dedi Alin. "Görevde kıskançlığın geçmez senin."

Alaycı bir kahkaha attım. "Siz cidden aklınızı kaçırmışsınız," dedim, gözlerimi devirerek. "O adamın bunu bilerek yaptığını gerçekten anlamadınız mı? Görevi kötüye kullanıyor, buna nasıl sessiz kalırsınız?"

Hiç kimse onun böyle bir şey yapacağına ihtimal dahi vermiyordu. "Yüzüğü çıkaracaksın, başka kadınlar peşine düşecek, sen de görevi riske atmamak adına onlara karşılık vereceksin. Sonra da tüm bu olup biteni bana kendi ağzından anlatacak farklı şekilde. Onun kafasında dolanan tilkileri bir ben mi anladım? Allah aşkına bana o adama inandığınızı söylemeyin!"

"O kadar da değil," dedi Dağhan.

"Yani bence de bunu yapmaz." Duraksadı Korhan ve, "İnşallah yapmaz." diye devam etti.

"Yapar!" dedim yüksek sesle. Kafamı çevirip Karam'a baktığımda o da bana bakıyordu. "Geçen bana, *ilk vazgeçilen olacaksın* dedi. Ben de senin bunu yapmayacağını söyledim, benden vazgeçmeyeceğini söyledim. Şimdi bana bunu ispatlamaya çalışıyor. Sen de eline o kozu vereceksin."

Bıkkın bir nefes aldı. "Ne yapmamı istiyorsun? Göreve mi gitmeye-yim?"

"Bence siz sakın olmalısınız," dedi Kadir abi.

"Şu an babana istediğini veriyorsunuz," dedi Uraz. "Bence de yapmayın."

"Babanın ne yapmaya çalıştığını anlıyorum ama bunu göreve karıştırmaz," dediğinde güldüm. "Sence de fazla kıskanç değil misin?"

Bu dediği şeyle birlikte gözlerim irileşti. "Kıskanç mı?" Başımı kaldırıp tamamen ona doğru baktım. "Seni bir teröristten mi kıskanacağım? Kafayı mı yedin sen?"

"Öyle demek istemedim," dedi ve cümlesini doğru şekilde kurmaya çalıştı. "Orada sadece sitenin sahipleri yok, başka..."

"Gerçekten konuştukça batıyorsun ve sen bunun farkında değilsin." Hayal kırıklığıyla başımı iki yana salladım. "Seni kıskanabilirim ama işin ucu vatana dokunuyorsa frenlerim kendimi. Senin orada görev için neler yapacağına karışmam. Karışamam. Ancak bu... Yunis Bilgiç'in yaptığı şeyi üstleri bilse mesleğinden bile atılır."

"Ne yapmamı istiyorsun peki?" dedi elini iki yana açıp. "Bana ikinci bir yol tanımıyor, her şeyi planlamış ve planın dışına çıkmam demek, gerçekten de mesleğimi kaybetmem demek."

“Sen bir şey yapma. Belli ki gerçekten de maksadı canımı yakmak ve bunu de senin elinle yapmaya çalışıyor.” Dudağımın kenarı yukarıya kıvrıldı. “Çok da güzel başarıyor.”

Elini uzattı, yanağıma dokundu. Bunu yapması bile içimdeki siniri geçirmemişti çünkü hâlâ babamın bu kadar ileriye gitmeyeceğini düşünüyordu. Beni anlamıyordu, işte bu yüzden kırılıyordum ona.

Yüzümdeki elini indirdim ve bu yaptığım şey onu afallattı. “Oysaki beni anladığını düşünüyordum,” dedim kısık sesle. Sonra boğazımı temizledim ve ona dik dik baktım. “O yüzük parmağından çıkarsa eğer sana yeminim olsun ki bir daha yüzük takacak parmağın kalmaz!” Gözlerimdeki ciddiyeti görerek yutkundum. “Operasyona bensiz gitmeyeceksiniz! Sakın beni atlatmaya çalışmayın, sakın! Ben her şeyi halledeceğim.”

“Baban geleceğini söyledi zaten.” Sesi kısıktı.

“Gelmeyeceğim. Planda benim orada olmam yok. Ben orada olursam eğer yaptığın her şeyi görecek ve beni vuracağı bir kozu olmayacak elinde. Bu yüzden de beni bir şekilde yanınızdan uzaklaştıracak ve operasyonu o zaman başlatacak. Fakat siz bensiz gitmeyeceksiniz. Görev emri gelince bana söyleyeceksiniz. Bana güven, Karam. Bir kez güven,” dedim.

O benim babamdı, aldığı nefesten bile neler düşündüğünü anlayabiliyordum. Ve aslında biz, birbirimize benziyorduk. Bizi birbirimize benzeten hırslımız ve inadımız vardı. Bu yüzden ikimiz de birbirimizi kırıyor ve ortada bırakıyorduk.

Savaşı başlatan oydu, bitiren de ben olacaktım!

“Eğer ki bensiz gidilirse o göreve, o zaman kork benden Karam Arslan Türker.”

“Peki,” dedi kısık sesle. “Aklında ne var?”

Omuz silktim. “Babamı bitireceğim. Yaptığı plan kendi elinde patlayacak ve ona yardım etmem için bana yalvaracak.” Bu hırslım ve nefretim onu korkutuyordu. “Karam, bu operasyonun örtülü unsuru. Bilgi sızdırılmamalı, kesinlikle gizli tutulmalı. Üstelik herkes onu sorguda biliyor.”

“Eğer Karam göreve çıkarsa... Kimliği açığa çıkarsa operasyon tehlikeye girer.”

Alin’e gözlerini kısarak baktı Dağhan. “Bunu neden yapsın peki başkan? Bu görevin tehlikeye girmesi ona ne kazandıracak?”

"Nihai hedef operasyon değil. Hedef, Karam'ı sahaya sürmek; Karam tehlikeye atılırsa düşman planı devreye girer ve başkan amacına ulaşır," derken oldukça sakin ve temkinliydim.

Karam eliyle yüzünü kapatırken sinirliydi. Onun aksine Güneş sakince yaklaştı bana. "Göreve çıkmazsak emre itaatsizlik kaydı düşer..."

"Bir şey yapamaz," dedim anında. "Bakın, benim bir planım var ve onu uygulamam için yardımınıza ihtiyacım var."

Hepsi tereddüt etse de Uraz tek saniye bile düşünmedi. "Ne yapmamız gerekiyor?"

"Sadece benden habersiz çıkmayın o göreve. Biraz sabredin ve bana güvenin. Lütfen..."

Ben verilen emirlerin dışına çıkmazdım eğer konu vatana dokunmasaydı. Karam'a da asla şart koşmazdım. Fakat babamın aklındaki tilkileri ben yönettiğim için, her şeyi ele alacaktım.

Babamın hırsı vatanına da zarar veriyordu ve ben, vatanımı kendimden bile çok seviyordum. O benden vatani için vazgeçti, şimdi sıra bende. Vatanım için onu yok edeceğim!

Aynada kendime baktığımda boynumdaki künyeyi düzelttim ve makyaj masasının üzerinden kırmızı rujumu alıp hafifçe öne eğildim. Kapağını açtığım ruju dudaklarıma doğru götürdüğüm an, banyonun kapısı açılınca elim istemsizce aşağıya indi, aynadan Karam'a baktım.

"Kocam?"

Başını kaldırıp bana baktığında sanki hâlâ burada olmama şaşırılmış gibiydi. "Sen gitmedin mi hâlâ?"

Dilimi damağıma vurup hafifçe gülümsedim. "Makyaj yapıyordum." Başını hafif bir hareketle salladı. "Sen gelmeyecek misin benimle?"

Sıkıntılı bir nefes alarak yanıma gelip makyaj masasına yaslandı. Kaşlarını kaldırıp indirirken, "Baban buradan çıkmamam gerektiğini söyledi," dedi.

"Ne alaka?"

"Seni insanlar görünce tanımaz ama beni görürlerse tanıma ihtimalleri var diye çıkmamı yasakladı," dedi, son cümleyi alayla vurgulayarak.

"O yüzden mi seni göreve yolluyor?" Alayla gülüp başımı iki yana salladım. "Şimdi anlıyor musun neden görevi tehlikeye atıyor diye kendimi

paraladığımı?" Düşünceliydi. Yavaş yavaş aklına yatıyordu anlattıklarım. Gözlerimi devirdim. "Bir gün bu adamı çok fena harcayacağım," dedim, bunun üzerine o da gülmeye başladı. "Ne gülüyorsun?"

"Mafya gibi konuşuyorsun bazen. Hoşuma gidiyorsun böyle yapınca."

Sırıtarak kırmızı ruju ona uzattım. Bakışları elimdeki ruja, ardından gözlerime düştü. "Al bakalım yüzbaşı."

"Ne yapacağımı bunu?" dedi, şaşkınlıkla kaşlarını hafifçe kaldırarak.

"Dudaklarıma süreceksin," dedim, gözlerimi dikerek. Bakışları yavaşça gözlerimden dudaklarıma kaydı. "Sana mı?"

Başımı salladım. "Yorulдум ben, sen devam ettir."

Ruju yeniden uzattığımda bu kez aldı elimden. Belini kırdığında ve hafif bana doğru eğildiğinde, bir eliyle çenemi usulca tuttu ve başımı kaldırdı. Gözleri önce gözlerime tırmandı, sonra dudaklarıma düştü bakışları. Dudaklarımı aralamadan önce dilimle ıslattım. Bunu biraz da onu kıskırtmak için yapmıştım, ki gayet de başarılıydım bu konuda bence. Başını iki yana salladı dudaklarının arasında bir şey mırıldanarak. Ne dediğini duymadım ve zaten şu an aklımdaki şeytanları dinlemekle meşguldüm. Ruja kısa bakış attıktan sonra dudaklarıma yaklaştırdı ve önce alt dudaklarıma dikkatlice sürdü.

"Benimle alışverişe gelmeyeceğine emin misin?" diye sordum. Konuştuğum için elini durdurmuştu.

Ben konuşmamı bitirdiğimde dudaklarıma kaşını çatarak baktı ve ruju tekrardan dokundurdu. "Sen gideceğine emin misin?" Gözlerime cevap arar gibi baktığında bir kez kapatıp açtım. "Gitmemen için ne yapabilirim?"

Kıstığı gözlerine baktığımda aslında ben de şu an gitmek istemediğimi fark ettim. Ve bu yüzden de hiç düşünmeden kafamı sağ tarafa doğru çevirdim. Karam'ın elindeki ruj dudaklarımdan aşağıya doğru iz bırakarak kayarken başımı tekrar ona çevirdim. O bana şaşkınlıkla bakarken ben sırtıtmamak için sıkıyordum kendimi.

"Tüh... Taşırdın," dedim, üzgünlüğümü gizlemeye çalışır gibi alçak bir sesle. "Temizle."

"Ne?" diye baktı yüzüme, gerçekten şaşırmıştı.

"Şunu temizler misin kocam?" dedim bu kez sesimi bilinçli biçimde incelterek; tatlı, yumuşak, tam duymak istediği gibi.

Hiçbir şey demeden makyaj masasındaki ıslak mendile uzandı.

"Onunla değil!" Sesim bu kez daha keskin çıkmıştı. "Cildim hassas benim, kullanmıyorum onları."

"Başka neyle temizleyeceğim peki?" Sabırsızlık, kaşlarının arasındaki çizgiye çok yakışmıştı. Ben de sabrını biraz daha germeye karar verdim.

"Bence parmağınla yapabilirsin," dedim, suratında beliren o afallamış ifadeyi seyrederken; bu şaşkınlık hali, inanılmayacak kadar tatlı görünüyordu gözüme. "Hadi ama kocamcım... Sonra zor çıkacak."

Yutkundü; bu hareketi ona bugün daha birçok kez yaptıracak gibiydim. Bir elini sandalyemin başına koyarken çenemdeki elini çekmedi. Ama başparmağını yavaşça hareket ettirip dudaklarıma doğru çıkardı. Dudak kenarımda dolaşan parmağı, zihnimdeki tüm şeytanları harekete geçirmişti ve artık yerimde rahatça duramayacağımı biliyordum.

Gözlerine bakmaya devam ederken parmağını dudak kenarımda son kez dolaştırdı. Birkaç saniye duraksayıp, "Temizledim," dedi.

"Teşekkür ederim kocam," dedim tatlı tatlı gülümseyip. Elini çenemden çektiğinde parmağına bulanana ruju gördüm. "Parmağın," diye mırıldandım.

Gözlerime baktı. "Islak mendile alerjim var."

Meydan okur gibi havalandı kaşım. "Diyorsun..." Parmağı tekrar dudığıma dokunduğunda, aslında ne yapmak istediğini anlayabiliyordum. Fakat unuttuğu bir şey vardı; kadın zekâsı hafife alınmamalıdır hiçbir zaman.

"Normal ruj kullanmayı denedin mi hiç? Bence bunu düşünmelisin çünkü bu ruj asla çıkmıyor."

"Artık düşünmeyeceğim," dedim. "Sen beni öpünce rujumun dudaklarında iz salmasını istemezsin, değil mi?" Durdu, başını kaldırmadan bana baktı. *Aslında dudaklarında rujumu görmek iyi olurdu, en azından benim için.* Omuz silktim bu düşünceme. "Neyse," diye mırıldandım. "Şimdi parmağındaki ruju çıkarmamız lazım."

Tam çenemdeki elini geriye çekecekti ki buna izin vermedim. Başımı hızla öne doğru eğdim ve dudaklığımın kenarındaki parmağını dudaklarımla arasına aldım. Hızla başımı kaldırıp dudaklarımla arasındaki parmağı bana bakmasını sağlarken gözlerimi gözlerinden çekmeden dudaklarımla biraz daha aralayıp başımı hafifçe öne eğerek parmağını tamamen ağzıma aldım. Yüzündeki şaşkın ifade gitgide büyürken dudaklarımla kapattım. Akabinde, dilimi başparmağının başına dokundurdum. Gözleri büyüdü. Öyle ki gözbebeğinde olan dört tane kahverengi noktayı bile görebilmiştim.

"Siktir!" diye küfür yuvarladı şaşkınlığı arasında. "Leyla..." Cümlesini tamamlayamadı çünkü dilimi parmağının etrafında dolandırıp ıslaklığını ona yaymıştı. Bunu yaparken gözlerinin anbean nasıl koyulaştığını ve

gözbebeklerinin nasıl büyüdüğünü görmüştüm. Onun ne halde olduğu hakkında en küçük bilgim bile yokken kendimi düşürdüğüm duruma küfür ettim. Fakat geri adım da atmadım. Kendimi bu duruma düşüren ben olabilirim ama çıkaran da tabii ki karşımdaki adam olacaktı. Sandalyenin başından tutan elleri sıkılaştığında, kol kaslarının nasıl gerildiğini gördüm. Onun yutkunmasıyla birlikte, ben de yutkundum ve başımı daha çok öne eğip parmağını tamamen ağzımın içine aldım. Aynı anda da geriye çekilip dilimi etrafında döndürdüm. Bunu bana yapsalar büyük ihtimal inlemeden duramazdım, onun sessizce durması büyük başarıydı. Tabii bunun için kendisini bayağı sıkıyordu.

Gözlerine tutuklu kalan gözlerim ondan ayrıldı, alt ve üst kirpiklerim usulca kapandı. Dudaklarımın arasında olan parmağını emdiğimde, bu kez kendimi buna kaptıracaktım ki elini saçıma doladı. Açık saçlarıma sıkıca sarılan elleri başımı geriye çektiğinde parmağı da dudaklarımdan uzaklaşmıştı. Affallayarak gözlerimi açtım. Ama beni daha çok afallatan şeyi yaptı o; saçımdaki eliyle baskı uygulayarak beni kendisine çekip, dudaklarımızı birleştirdi. Bunu bekliyordum fakat bu kadar hızlı olacağını düşünmemiştim.

Gözlerim anın şokuyla açılırken o hiç durmadı. Sanki az önce ona yaptığının intikamı alır gibi hırsıyla öptü beni. Ellerimle omzuna tutunduğumda, altdudağımı dişlerinin arasına alıp benim ona yaptığım gibi emdi. Gözlerimi daha sıkı kapattım. Midemde garip bir şeyler oluyordu ve ben bunu ilk kez hissetmiyordum. Onunla her temasa geçtiğimizde böyle oluyordum; kalbim hızlanıyor, kalbimin hızlanması midemde kelebeklerin uçuşmasına sebep oluyordu. Ben, kendimi kaybediyordum. İlk kez kaybolmayı sevmiştim.

Onun gözlerine bakarken ve o bana dokunurken kendimi kaybetmeyi seviyordum.

Dudaklarının hareketi durdu. Arada asla mesafe açmadan, geriye çekilmeden, "Sana dur, dedim değil mi?" dedi boğuk sesle.

Bir nefese muhtaç gibi dudaklarım aralandı fakat hissettiğim tek şey onun sıcak nefesi oldu. "Durmak için başlamadım ki..." dedim cesaretle. Sesimde cesareten başka bir şey daha vardı; istek. *Onu istediğimi bir tek sesimden bile belli edebiliyordun.*

Saçımdaki eli kendi yerinde sabit dururken, sandalyeye tutunduğu elini çekti ve yanağıma dokundu. Büyük avucu neredeyse tüm yanağımı kaplıyordu. "O zaman," dedi birbirine dokunan dudaklarımızın üzerine fısıldayıp. "Biz de durmayız." Ve yine aynı şeyi yaptı. Dudaklarımızı birleştirdi

fakat bu defaki öpüşü diğerine nazaran daha yavaş ve hastan çıkartıcıydı. Ona aynı şekilde karşılık verirken kendimi kaybolmaya çoktan hazırlanmışım bile.

Kollarımı boynuna doladığımda dudaklarımı araladım. Bir öpüşme ne kadar tutkulu olabilir diye düşünmeyin asla. Çünkü benim tüm algılarımı altüst eden adam, tek bir öpüşüyle bile aklımı kaybetmemi sağlıyordu. Ben sandalyede oturduğum için ona oldukça zorluk çıkarıyordum. Bu yüzden de kendimi yukarıya doğru çektiğimde kalkmak istediğimi anlayıp ellerini belime doladı ve ben sandalyeden kalktığım gibi bedenlerimizi birleştirip sırtımı duvara yasladı. Belim duvara sert bir şekilde çarpsa da elini duvara yaslamasıyla başımı çarpmaktan kurtulmuştum. Boynuna doladığım elimi saçına daldırıp hafif şekilde çekerken dudakları arasına itekledim dilimi. Ona bu şekilde karşılık vermem hoşuna gidiyordu. Aslında bu benim de hoşuma gidiyordu, ki zaten öyle olmasa ona hayatta yaklaşırdım.

Dudaklarımızı ayırdığımda başımı bu kez bilerek duvara yasladım ve dudaklarımı aralayıp hızlı, derin nefes aldım. Benim askime o durmak bilmiyordu; dudaklarını boynuma bastırdı. Kapalı dudaklarını boynuma sürterken, huylanıp elimle omzundan ittim ama zerre kıpırdamadı. Hatta dudaklarını aralayıp dilini boynuma dokundurmasıyla birlikte onu itmeyi bırakıp, daha sıkı tutundum omzuna. Neyse ki bunu fazla devam ettirmedi, yüzünü boynuma yaslayıp nefes aldı. *Regl olduğumu ikimiz de unutmuştuk galiba.*

Birkaç saniye sonra başını kaldırdı ve onu beklemeden ben dudaklarına çok kısa bir öpücük bırakıp arayı fazla açmadan, "Karam," diye mırıldandım.

Saçlarımı yüzümden çekip kulağımın ardına sabitledi. "Söyle güzelim."

"Senden bir şey isteyebilir miyim?"

"İsteyebilirsin," dedi, sanki ne istersem yapacak gibi. Gerçi öyleydi, istediğim her şeyi yapacak gücü ve sevgisi vardı; her ne kadar kabullenmese de. "Ne isteyeceksin?"

"Şimdi ben alışverişe gidecektim ya?"

"Gidecek misin yani?" diye sordu, sesiyle gitmemi asla istemediğini belli edip.

Onunla aramızaki sorunları tam olarak halletmiş sayılmazdık. Bu bir haftada belki de bana olan ılımlı yaklaşımıyla kırgınlığımı unutmuşum ama fazla da ileri gitmeye henüz hazır değildim. Öncelikle o ne istediğine tam olarak karar vermeliydi.

"Gideceğim," dedim, gözlerine bakmadan kısık sesle devam ettim. "Ben kredi kartımın olmadığını unutmuşum."

“Yani?”

“Param yok,” dediğimde, sesim beklediğim gibi utangaç ve ağlak çıkmıştı. Alnımı göğsüne koyup dudaklarımı büktüm. “Param yok benim, kocam.”

“Ve sen şu an benden para isteyemiyorsun.” Bir şey söylemesem de o anlamıştı her şeyi. “Ben zaten kartı korumalara verecektim.”

Başımı hızla kaldırıp ona baktım. “Korumalara mı?”

“Evet. Sen biraz fazla harcama yapıyorsun, korktum.”

Alaycı sesini duyup omzuna vurdum yumruğumu. “Bir kere ben fazla harcama yapmam.”

Tabii canım der gibi kaşını kaldırdı. “Zaten buraya gelmeden önce tüm paranı harcamadın.”

“Ben yapmadım, Simra yaptı.”

Kahkaha attı yalanıma karşılık. “Kardeşim ve karım resmen birer alış-veriş canavarı.” Dudak büktüğümde, dudaklarını dudaklarıma bastırıp tutkulu bir öpücük kondurarak geriye çekildi. Elini komodine uzattığında üzerinde olan kartı aldı.

Havaya kaldırdığı kartı gördüğüm an gözlerim büyüdü. “Yok artık!” dedim şaşkınlıkla. “Siyah kart? Sen bu kadar zengin miydin?”

Düşünür gibi dudak büktüğünde iç çekmeden edemedim. “En az senin kadar.”

“Sen ciddisin!” Şaşkınlığım daha da büyüyordu. “Annem bunu duyarsa kesin sevincinden ağlar.”

Güldü içtenlikle. “Bence annem biraz bir şey anlatmıştır.”

“İstanbul’un göbeğinde balıkçı restoranınız olduğunu söyledi.”

“Tek orada değil.”

“Karam, sen cidden zenginsin!”

“Bunu sonra konuşuruz, hadi al kartı da git.”

Kartı hemen alıp yanağından öptüm. “Koca parası harcamak çok keyifli olacak!”

Ondan ayrılıp kapıya doğru gittiğimde, “Fazla abartma karımcım,” dedi. “Sonuçta biz şu an MİT tarafından sorguya çekiliyoruz.”

Ona doğru dönerek kartı havada salladım. “Emin ol abartmayacağım kocamcım!”

Ben odadan çıkmadan önce kahkahasını ve, “İstediğin kadar abart güzelim, sorun yok,” dediğini duydum.

“Ya boncuğum, ben bu saçları sevmedim ki!”

Korhan tam kıvırcık saçlarını dağıtacaktı ki Alin ona ters ters baktı. Bu korkunun tesiriyle elini aşağı indirdi. “Sus da işimi bitireyim, Korhan.”

“Biz ne zaman gideceğiz?” diye sordu Dağhan.

Bombasını temizleyip öptüğünde, “Bir gün çok pis bir yerinde patlayacak o bombalar,” dedi Zafer.

“Sen benden önce vurulma da bana bir şey olmaz,” dedi arkadaşına gözlerini devirip.

“Kesin lan,” diye yükseldi Kadir. “Vurulan olursa gebertirim.”

“Peki ya sen vurulursan ne yapacağız abi?” diye sordu saçını atkuyruğu yapan Güneş.

“Aşk olsun kardeşim ya, sen de mi?”

“Şaka yaptım abi, alınma hemen.”

Uraz duvara yaslanıp Güneş’i izlerken Korhan bunu fark ederek Alin’in koluna vurdu iki kez.

“Komutanım,” diyerek dişlerini sıktı.

“Ya Alin,” dedi kısık sesle. “Başka bir şey diyeceğim sana.”

Lensleri ona uzattı sinirle. “Tak şu mavi lensleri.”

Bu durumdan hoşnut olmadığını belli ederek oflayıp onu sinirlendirmemek için elindeki lensleri aldı. “Uraz’a baksana.” Alin başını çevirip duvara yaslanan Uraz’a baktı Korhan’ı dinleyerek. “Güneş Komutan’ıma neden hep öyle bakıyor?”

Alin, ciğerlerine çektiği derin nefesle kendini sakinleştirmeye çalıştı. İçinde olduğu görev, sıradan bir askeri misyonun çok ötesindeydi. Güneş ve Uraz’ın geçmişini bilmek zorundaydı; tek onları değil, timin tüm üyelerini en ince detayına kadar araştırıp bilgi edinmişti. Sıradan bir asker gibi davranmaya çalışsa da Alin, aslında bu time sızmış özel bir ajandı.

Âdem Albay ve MİT, Alin’i titizlikle seçmiş, onu görevin her yönüyle tanıştırmışlardı. Bir an bile hata yapma şansı yoktu; kimliğini gizlemek, time ait olduğunu hissettirmek ve her hareketini bu zorlu oyun içinde planlamak zorundaydı. Yunis Bilgiç’in ortaya çıkmasıyla gerçek kimliği de tim içinde ifşa olmuştu. Artık bu operasyonu yöneten tüm askerler onun kim olduğunu biliyorlardı ve bu sır, sadece tim içerisinde kalmak zorundaydı.

“Boş ver Korhan,” deyip lensleri gösterdi tekrar. “Bunları tak hadi.”

“Karam Komutan’ım nerede?” diye sordu Dağhan etrafa bakarak.

“Mezarını hazırlıyor,” diyen Kadir, deri ceketini giyiniyordu.

“Ne mezarı? Bu kez de ölü gibi mi gösterileceğiz?”

“İlk senden başlasalar keşke Zafer.” Bıkkın nefes aldı Güneş, Zafer’in heyecanına.

“Yine kırıldım.” Hep yaptığı gibi elini kalbine koyarak dudak büktü komutanına.

Korhan lenslerini takıp etrafa göz gezdirirken, “Şaka bir yana, komutan nerede?” diye sordu. Alin, Korhan’ın mavi lenslerle dolaşmasına bakıp içten içe yüzünü buruşturdu. Mavi ona yakışmamıştı.

“Komutanı boş verin,” dedi Uraz, dakikalar sonra ilk kez konuşarak. “Leyla da yok.”

Hepsi bir an duraksayıp birbirlerine baktılar. Bir süre sonra Alin, “Leyla alışverişte,” dedi.

Uraz, Alin’e bakarak başını salladı. “Ve dediğinde haklıydı,” diye ekledi sessizce.

Güneş, onun sözlerini onaylayarak başını kaldırdı. “Başkan, gerçekten de Leyla’yı operasyondan uzak tutmak istiyormuş. Karam’ı tehlikeye atarsa madem neden evlenmeleri için bu kadar çabaladı?”

Kimse aslında gerçekleri bilmiyordu.

Korhan ellerini iki yana açarak hafif bir öfkeyle homurdandı. “Biz de kıza inanmıyorduk. Şimdi ne yapacağız? Görev hazır, ilerliyoruz. Başkan net talimat verdi: Leyla’ya tek kelime söylemeyeceğiz.”

Kadir, gözlerini bir noktaya dikerek durumu kabullenmişçesine konuştu. “Komutanın emirlere karşı gelmeyeceğini hepimiz biliyoruz. Leyla’nın haberi olmadan hareket edeceğiz.”

Dağhan gülümseyerek iç geçirdi. “Leyla Yenge’nin dedikleri tek tek çıkıyor.”

Uraz’ın sesi kaygıyla alçaldı. “Peki ya babası gerçekten de ona yine ilk tercih olmadığını söylerse? Ve bu sırada biz açığa çıkarsak?”

Alin, başını hafifçe sallayarak kararlılıkla yanıtladı. “Zaten söyleyecek. Leyla’yı operasyondan uzak tutacak ve Karam Komutan’ıma onsuz devam edeceğini açıklayacak. Kulüpte komutana kızlar yaklaşmaya çalışacaklar, buna hepimiz eminiz. O gece oradaki en dikkat çekici, en zengin adam olacak ve hiçbir kız bu şansı kaçırmak istemeyecek. Ama komutan mecburen sabredecek çünkü kızları geri çevirirse başkan görevde bir risk

oluşturduğunu ileri sürecektir ve bu da komutanı zor duruma düşürecek. Leyla bunları biliyor; biz söylemeden o her şeyi hissedebiliyor.”

“Hasiktir lan! Plana bak anasını satayım, kusursuz!” Hayretle konuştu Kadir.

Alin, “Sonra da Leyla’ya bazı fotoğraflar gösterecek ve ona yine ilk vazgeçilenin kendisi olduğunu düşündürecek. Bu hareket, operasyonu Leyla’nın hislerini manipüle etmek için tehlikeye atmak demek,” diye başını sallayarak söyledi.

Dağhan, içindeki öfkeyi gizleyemeden, “Bu adam, kızını bile zayıf noktasından vurmaktan çekinmiyorsa biz nasıl güveneceğiz ona?” diye sordu. “Kızına bunu yapan adam, bize neler yapmaz ki...”

Güneş, başını eğerek düşünceli bir ifadeyle ekledi. “Eğer Leyla’ya bunu yaparsa onu kimse toparlayamaz. Hatta Karam Komutan bile kendini suçlu hissedecek ve Leyla’dan uzak durmaya çalışacak.”

Odayı derin bir sessizlik kapladı; herkes Leyla’nın ne kadar güçlü olduğunu takdir etse de bu durumun artık onun sınırlarını zorladığını görebiliyorlardı.

Uraz, sessizliği bozarak endişeli bir ses tonuyla, “Peki, biz hiç mi bir şey yapamayacağız?” diye sordu.

Zafer, omuz silkerek umutsuzca cevapladı. “Yaparsak emre itaatsizlikten görevden uzaklaştırılacağız. Ellerimiz bağlı.”

Korhan, gözlerini Alin’e çevirerek, “Sen bunu biliyor muydun?” diye sordu.

Alin, ciddi bir ifade takınarak başını iki yana salladı. “Bilmiyordum.” Leyla’nın Korhan ve Kadir için bir kardeş gibi olduğunu biliyordu; eğer Alin’in, Yunis Bilgiç’e bu konuda yardım ettiğini öğrenseler onu asla affetmezlerdi.

Korhan, bir an rahatlayarak derin bir nefes aldı.

Uraz, sessizliği bozarak, “Karam Komutan’ım şu an kesin deliye dönmüştür,” diye mırıldandı. Tam o sırada kapı açıldı, Karam içeriye adım attı. Herkes, göz açıp kapayıncaya kadar hazır ol pozisyonuna geçti. Karam’ın gözlerindeki sert bakış, içindeki öfkenin ve rahatsızlığın açık bir işaretiydi.

“Hazır mısınız?” diye soran sesi buz gibiydi.

Güneş, “Hazırız komutanım, emrinizi bekliyoruz,” dedi.

Karam, başını salladı, gömleğinin bir düğmesini açarak derin bir nefes aldı. Leyla’nın söyledikleri bir bir gerçekleşiyordu ve Karam, onun en büyük korkusuyla yüzleşeceğinin farkındaydı. Leyla’nın alışverişte olduğu

an, göreve dair emir gelmişti; bu görevden Leyla'nın haberinin olmaması gerektiği özellikle belirtilmişti. Emre karşı gelmeyi göze alamazdı; onu asıl öfkeliendiren de buydu.

Zafer'in sesi düşüncelerini böldü. "Komutanım," diyerek dikkatini çekti, "parmağınıza ne oldu?"

Bakışlar bir anda Karam'ın sol eline çevrildiğinde yüzükparmağının bir bandajla sarılı olduğunu fark ettiler.

Karam hemen elini arkasına sakladı ama artık çok geçti; bu ufak detay hemen herkesin diline düşmüştü.

Kadir sırtarak, "Komutanım, bu korkuyu çok iyi bilirim," dedi, hafif bir gülümsemeyle.

Güneş ise hafif bir kahkaha patlattı. "Yalnız, bayağı iyi yöntemmiş doğrusu," diye ekledi, Karam'ın yaşadığı bu ani ufak yaralanmayı keyifle diline dolayarak.

"Komutanım ama böyle de yüzük görünmüyor ki. Ha çıkardınız ha çıkarmadınız." Bu Dağhan çok mu zekiydi yoksa Karam mı çok saftı?

"Kesin lan sesinizi!" diye yükseldi. "Parmağım kırıldı, o yüzden şey yaptım."

Korhan ve Kadir dayanamayıp kahkaha atarken diğerleri sessizce gülüyordu.

"Yenge mi kıldı?" dedi Uraz.

"Yoksa korkudan mı kırıldı?" diye devam ettirdi Zafer.

"Hiçbiri," dedi Güneş. "Bence tıraş olurken duvara çarptı."

"Komutanım," dedi Alin. "Merdivenlerden de düşebilir."

Korhan elini Alin'in omuzuna attı. "Akıllı sevgilim." Alin'in dirseğini karnına geçirmesiyle inleyip hemen geriye çekildi.

"Kesin sesinizi!" diye bağırdığında herkes anında ciddiyete büründü. Tabii bu bayağı zordu şu anda. "Konu şu an benim parmağım mı?"

"Evet," dedi Zafer. "Kusura bakmayın komutanım ama Narçiçeği Leyla Hanım Yenge ile gıybet yapacağım bu konu hakkında. O yüzden de bilgiye ihtiyacım var."

Karam, Zafer'in yanına geldiğinde elini omzuna koyarak sıktı. Zafer korkuyla yutkunduğunda, "Birincisi," dedi, "senin benim karıma *Narçiçeği* diyen ağzını sikerim."

"Offf," dedi Korhan yüzünü buruşturup. "Bu ağırdı."

"Kesinlikle katılıyorum, komutanım," dedi Dağhan.

"Sen de katılıyor musun bana Boncuk?"

"Sesinizi kesin komutanım!" dedi Alin sinirle.

"İkincisi," diye ekledi, "karıma ismiyle seslenen dilini alır, götüne sokarım."

İşaretparmağını uzattı öne doğru Güneş. "Bu iyiydi."

"Bu ne lan?" dedi Kadir yüzünü buruşturup. "Ecnebi küfürü gibi."

"Üçüncüsü..." Biraz daha sıktı omzunu ve Zafer biraz daha korktu.

"Uykum geldi ansını satayım," dedi Korhan homurdanarak.

"Senin karımla gıybet etmek isteyen aklını..."

"Siker," dedi e'leri uzatan Kadir. "Anladık komutanım, karın var. Anladık, seviyorsun. Anladık kıskanıyorsun. Yemin ederiz anladık."

"Ben de anladım," dedi Zafer hızla. "Vallahi duyuyorum, anlıyorum."

"Karımdan uzak dur Zafer." Artık Zafer'in yaptığı bu şakalar Karam'ı sinir ediyordu.

Ellerini havaya kaldırdı. "Dünya ahiret bacımdır, komutanım," dediğinde Uraz güldü. Karam gözünü devirdi.

"Komutanım, gerçekten parmağınız neden sargıda?" Alin cevabı bilse de merak ediyordu.

Karam parmağına baktığında yutkundu. Bu yüzüğü parmağından çıkarmayı asla düşünmüyordu fakat görev için mecbur olursa yapması gerekirdi. Leyla da üç gün önce onu iyice tehdit etmişti. Yaparım dediyse yapardı ve Karam, karısından korkuyordu. Leyla tam bir deliydi, sinirlendirmek istemiyordu karısını.

Başkan, yerine geçeceği adamın evli olmadığını söylediği için yüzüğü çıkarmaya mecburdu. Karam da yüzüğü çıkarmamak için mecbur yüzük-parmağını sargıya almıştı. Karısı nihayetinde *yüzüğü çıkarırsan parmağını kırarım* demişti. Saklarsa bir şey yapamazdı.

Yani inşallah ki yapmazdı...

"Çıkarmak istemedim," dedi. Kadir ona *kesin öyledir* bakışı attığında Karam onu dövmemek için dişini sıktı.

"Peki komutanım, Leyla yenge bizim operasyona gittiğimizi öğrendiğinde ne olacak?"

Beni öldürecek, sizi de süründürecek, Uraz.

"Ve Yunis Başkan'ın planı başarılı olursa..." dedi Korhan.

Bu, Karam'ın bilmediği bir plandı. Leyla'ya, Karam'ın bir seçim yapmak zorunda kaldığını ve vatanını seçtiğini söyleyeceklerdi. Oysa Karam, ne eşinden vazgeçmişti ne de bunu yapmayı aklından geçiriyordu. Leyla, akıllı bir kadındı; olayların akışından Karam'ın zor bir durumda olduğunu

fark edebileceğini biliyordu. İçinde, onun bunu anlayıp suçlamayacağına dair bir umut taşıyordu ama bu sadece bir umuttu, kırılgan ve belirsiz bir umut.

“Leyla şu an güvende mi?” diye sordu Korhan.

“Güvende.” Özel güvenlik ve MİT görevlileri vardı etrafında. Yunis ve Karam onun için her önlem almıştı.

“Size kırılabilecek,” dedi Güneş.

Başını salladı Karam. “Hakkı var. Ona, ondan vazgeçtiğimi söylediklerinde hissedeceklerini tahmin edebiliyorum.”

“Elinizden bir şey gelmez ki komutanım,” dedi Zafer. Elinden bir şey gelmiyordu ve Karam’ı kızdıran da buydu.

Karam gözlerini ekibinin üzerine gezdirdi, her biri görev için hazır, sarsılmaz bir bağlılıkla ona bakıyordu. Gözlerini kısa bir an kapatıp derin bir nefes aldı, zihninde bir an için Leyla’nın yüzü belirdi. Ancak şimdi, bu an, tamamen vatan için var olması gerekiyordu.

Soğuk ve sert bir tonla, “Şimdi bunları düşünmenin zamanı değil,” dedi. “Kurşun!” dediğinde hepsi bir bütün halinde tek vücut oldu. “Aslan Pençesi Operasyonu başladı!”

Vatanın uğruna, sevdanın bedelini öderken her yara, bir diğerine hayat verir.

Ve Karam,

Vatanı için sevdasında açtığı yaraların acısını içinde taşıyacaktı...

Altı yıl önce

Vatan, kurban demektir; yüreğini ortaya koymak, canını hiç düşünmeden ona adanmak demektir.

Feda demektir; bir annenin gözyaşını, bir yiğidin kanını hiç tereddüt etmeden toprağa sunması demektir.

Can demektir; damarlarında dolaşan hayatın ta kendisi, nefesinin anlamı demektir.

Yâr demektir; bazen sarıldığında huzur veren tek sevgili, bazen de kapanmaz acıların adı olan derin yara demektir.

Nedir vatan?

Bazen kurban olandır; toprağına düşen her damla kanla dirilen, yenden can bulan.

Bazen kendini daima feda edendir; seni koruyan, seni saran, uğruna ömrünü verdiği.

Kimi zaman tek yârindir; varlığın, sevdaların, nefesin. Kimi zaman da kapanmaz yarandır; asırlardır yüreğinde sızlayan, kaybettiklerinle büyüyen.

Burası da vatandı. Dalganıyordu al kırmızı bayrak, gülümsüyordu ona bu vatanın çocukları. Biri alıyordu ilk nefesini, biri selamlıyordu şهادeti.

“Görüyorum ki yokluğumda pek bir şey değişmemiş burada,” dedi, hasret dolu gözleri etrafta dolaşırken. Askerlerine, ona saygıyla selam veren gençlere gururla baktı. Başının üzerinde dalgalanan bayrağı gördüğünde ise bu kez kendi selamı durdu; hürmetle, minnetle ve sevgiyle...

Gök mavisinin engin huzuruyla kaplı sancak, bozkırın sonsuzluğunu ve gökyüzünün özgürlüğünü içinde barındırıyordu. Nice savaşlar görmüş gibi burukça ama gururla dalgalanıyordu. Bayrağın tam ortasında, altın işlemelerle işlenmiş bir aslan yükseliyordu. Gözleri, ufkun ötesine sabitlenmişti; sarsılmayan bir hükümdar edasıyla duruyordu. Kaslarının kıvrımları ustalıkla çizilmiş, kükremeye hazır ama sarsılmaz bir dinginlik içindeydi. Sağ pençesi hilali kavriyor, sol pençesi keskin bir kılıcı sıkıca tutuyordu. Biri inancın, diğeri savunmanın sembolüydü.

Başının hemen üzerinde, geceyi yönlendiren kutupyıldızına benzeyen sekiz köşeli bir yıldız parlıyordu. Onun her bir köşesi, bir milletin adaletini, bilgisini ve köklü tarihini anlatıyordu. Bayrağın kenarlarını süsleyen gri-beyaz dalgalar, tarihi nehirler gibi kıvrılarak geçmişten geleceğe uzanan bir destanın izlerini taşıyordu. Ve en alttaki, ince kırmızı şerit... Uğruna ölümü göze alanların kanıyla mühürlenmiş bir şerefti bu.

Burası Düşmezgâh'tı. Sekiz Türk devletinin birleşerek kurduğu Türk Devletleri Teşkilatı'nın eğitim alanı.

Türk Devletleri Teşkilatı, yalnızca seçkin savaşçılardan oluşan bir teşkilat değildi; düşmanlarını gölgeleriyle yöneten, ölümcül bir güçtü. Burada görev alan herkes, insan sınırlarını zorlayan eğitimlerden geçmiş, savaşın içinde kaybolmadan hayatta kalmayı öğrenmiş kişilerdendi.

TDT, gölge gibiydi. Bir kez düşer, yeniden yükselir, defalarca doğardı. Burada hayatta kalmak, ölümle dans etmeyi bilmek, zihnin ötesine geçmek ve sonunda gerçek gücü keşfetmek demekti.

Teşkilatın varlığı resmi kayıtlarda yok hükmündeydi; tarihin karanlık sayfalarına saklanmıştı.

“Ona bakarak selam durmayı özlemişim,” dedi yaşlı adam, bayrağa son kez bakıp adımlarına devam ederken. Merkeze giriş yaptığı anda etrafa hararetle koşuşturan her bir ajana belirsiz bir gülümsemeyle baktı.

“Sizin yokluğunuzda hiçbiri işten kaytarmak için bir çaba bile sarf etmedi.”

“Onlar bu vatan için can vermeye hazırken bunu yapacaklarını düşünmen onlara hakarettir, Vüsal,” diye cevap verdi yandan bakış atarak.

Dudaklarını birbirine bastırıp elini öne uzattı. “Herkes toplandı. Kriz odasında sizi bekliyorlar.”

Ağzını açmayan yaşlı adam, yanından koşarak geçen genç bir askerin kolundan kavrayıp durdurdu ve omzunda kayık şekilde duran TDT amblemini düzeltti.

Türk Devletleri Teşkilatı.

Ardından iki kez omzuna vurarak adımlarını hızlandırdı.

“Düşmezgâh bugün çok sessiz, Vüsal.” Fısıltılı sesi bile Vüsal’i ürpertti. “Bu ne demek biliyorsun değil mi?”

“Seni endişelendiren bir şey mi var Hamdi?”

İlk kez dudaklarından bir kelime çıktı. “Korkutuyor.” Ve sustu, başka hiçbir kelime etmeden devam etti.

Kimliklerini okutup odaya girdiklerinde, koltuklarına yerleşmiş iki adamı gördü. İkisi de sarsılmaz bir güçle, sanki bulunduğu dünyaya hükmediyorlardı.

“Uzun zaman olmuş beyler,” diyerek kendi koltuğuna oturdu. Masanın baş tarafında boş duran koltuğa kısa bir bakış attı, ardından dikkati diğerlerine çevrildi.

“Burada zaman kavramının pek bir önemi yoktur, bilirsin,”

Mahir Altay’ın laf soka hallerine takılmadan, rahatça konuşan Cengiz Sezer’i dinledi. “Umuyoruz ki buraya güzel haberler ve gelişmelerle dönmüşsündür, Hamdi,” dedi Sezer’in sesi, hem beklenti hem de bir sorgulama taşıyordu.

Hamdi, yıllardır TDT’yi yöneten bu adamları bekletmemek için ceketinin içcebinden bir mektup çıkardı. Masanın tam ortasına bıraktı ve parmaklarıyla hafifçe iterek, masanın başında, baş kısmı aslanla işlenmiş ihtişamlı koltuğun önüne doğru kaydırıldı.

Masaya bırakılan siyah zarf herkese tanıdıktı. Kapkara zarfın üzerinde kabartmalı şekilde işlenen aslan motifi, sadece bu teşkilata alınacak

askerlere gönderilirdi. Ve bu kez hangi şanslı kişiye bu mektubun gideceğini merak ediyorlardı deli gibi.

“Aramıza yeni bir yönetici mi katılıyor?” diye sordu kaşlarını çatıp dikikle etrafı tarayan Mahir.

“Hayır,” dedi Hamdi Saye, sakın ama keskin bir sesle.

Cengiz tek kaşını havalandırdı, gözleri zarfın üzerinde sabitlendi. “O zaman bu zarf neyin nesidir?”

Hamdi, yıllardır omuzlarında taşıdığı sorumluluk ve çözülememiş sırların yükünden gelen rahatlıkla derin bir nefes aldı. Ellerini masada birleştirdi, duruşunu dikleştirdi. “Onu bulduk, beyler,” dedi ve boş kalan sandalyeye bakarken yüzünde gururlu bir gülümseme belirdi. “Türk Devletleri Teşkilatı’nın başına geçecek kişiyi... Aslanpençe’yi bulduk.”

Yıllardır bu anı bekleyen üç kişi birbirine inanmaz bakışlar fırlattı ama sonra tüm gözler Hamdi’ye kilitlendi.

“Bu...” dedi Vüsal, yutkunarak ve sesinde hafif bir titremeye. “Bu ne demek?”

“Aslanpençe, bu teşkilatın başındaki adam, kurucu, vâris.” dedi Mahir, durumu netleştirir gibi. “Ve şimdi onu bulduğumuzu mu söylüyorsunuz bize?”

Hamdi, zarfın üzerindeki mühürlere bakarken sert bir ifadeyle devam etti. “Teşkilatın gizli bilgilerine ulaştım.” Bunu başarmak, yıllarını almıştı. Boş kalan koltuğun vârisinin kim olduğunu öğrenmek için her yolu deneyen bu yöneticiler, uzun bir bekleyişin ardından nihayet hedeflerine ulaşmıştı.

“Kim?” diye sordu Cengiz, nefesi neredeyse kesiliyormuş gibiydi.

“Karam Arslan Türker,” dedi Hamdi Saye, koltuğa bakarken başını onaylar şekilde salladı. “Türk Devletleri Teşkilatı’nın vârisi, koltuğun sahibi: Karam Arslan Türker.”

“Alp Türker’in oğlu,” diye fısıldadı Vüsal, şaşkınlıkla. “Koltuğu ona mı bırakmış?” Hamdi sessizce başını sallayarak onayladı.

“Fakat...” dedi Hamdi, “Başka bir bilgiye daha ulaştık.” Bu bilgi, tüm dengeleri altüst edebilirdi.

Elini havaya kaldırıp hızlıca salladı Mahir. “O bilgiyi şimdilik içinde tut. Ama şimdi bize anlat, Karam’ı bu koltuğun başına nasıl geçireceğiz?”

Cengiz onaylar bir bakış attı. “Babası Alp Türker bu teşkilatın kurucusu. Karam’ı iyi tanırız. O, bunu kabul etmez.”

Hamdi onların tereddüdünü fark ettiği için sesini sert tuttu. "Edecek," dedi. "Öyle bir plan yaptım ki..." Gözleri masadaki üç yöneticinin üzerinde sabitlendi.

Onun zekâsından asla şüpheleri yoktu; Hamdi Saye, Türk Devletleri Teşkilatı'nı ayakta tutmak için sınır tanımaz, gerektiğinde kendi canını hiçe sayardı.

"Planın nedir?" diye sordu Vüsal, gözleri merak ve endişeyle parlıyordu.

"Bir kız var," dedi Hamdi Saye, gözlerini duvara dikip kısarak. "Bir yıl önce Karam'ın teröristlerden kurtardığı kız."

"Yani?" dedi Mahir, kaşlarını çatarak, gözlerinde hem merak hem de hafif bir şüphe vardı. "Ne işimize yarayacak o kız bizim?"

"Teşkilatın gizli bilgilerinin bizi götürdüğü isim o."

"Ne?" diye güldü Vüsal, alaycı ve hafif inanmayan bir tonda. "Basit bir kızın o gizli sözleşmeyle ne bağlantısı olabilir, Allah aşkına?" Hamdi, ona sert bir bakış attı. "Sen..." dedi Vüsal, yutkunarak. "Ciddisin..."

Hamdi, konuşmanın anlamsız olduğunu bildiğinden getirdiği dosyayı masanın ortasına bıraktı. Parmağıyla dosyayı işaret etti, "Buyurun, kendiniz okuyun."

Yöneticiler birbirine bakarken, Mahir cesur davranıp dosyayı yanına çekti. Ellerini hafifçe titretse de kapağı açtı ve sayfaları çevirmeye başladı. Yanında oturan diğer iki yönetici de bakışlarını oraya kilitledi.

Satırları okudukça kelimeler görünmez bir ağırlık gibi çöktü omuzlarına.

Onların beyazlayan yüzüne Hamdi şaşırmadı. O da öğrendiği gerçeklerin etkisindeydi, günlerdir kendine gelemediği gibi, ne yapacağını düşünüyordu.

Mahir, bakışlarını sayfadan ayırmadan orada okuduğu ismi fısıldadı. "Paus Bader..."

Cengiz'in gözleri büyüdü. "O... O nasıl..."

Vüsal, hayretini gizleyemedi. "Hamdi, ne yapacağız?"

Hamdi, planını titizlikle hazırlamıştı; tereddüt etmeden, cümlelerini dudaklarından döktü. "Leyla İzem Bilgiç'i bulacağız ve Karam Arslan Türker'le tekrar bir araya getireceğiz."

"Kaderlerini baştan yazacağız," dedi Cengiz.

Hamdi, gözlerini yere dikmiş, ağır bir nefes alarak başını iki yana salladı. "Leyla'yı feda edeceğiz, Karam'ı yaşatmak için," diye devam etti,

dudaklarından çıkan kelimeleri durdurmadan. “Karam, teşkilatın başına geçecek. Leyla bunu yapacak; kendisi bile gerçekleri bilmeden.”

“İsimler, yalnızca harflerden ibaret değildir; anlamlarını taşır, sahibine karanlık bir gölge gibi yapışır,” derler. Ve yine derler ki: *“Her isim, sahibine kaderinin yükünü giydirir.”*

Peki siz, kadere inanır mısınız? Yoksa onun anlamını hiç sorgulamadınız mı?

Narçiçeği... Kulağa nasıl da zarif gelen bir isim, değil mi? Oysa içinde sakladığı mana ateşten bir azaptı. Güzel, âşık bir kadının masumiyeti değil; yanmak, yakılmak, kül olmak demektir. Mahvolmak, feda olmak, kendi küllerinden bile tekrar doğamayacak kadar yakılmak demektir.

Nar, cehennemden fışkıran bir ateşti. Çiçek ise er geç solmaya mahkûm, yaşamı kısa bir renk parıltısıydı. Bir araya geldiklerinde ise yazgısı kanla, ateşle ve fedakârlıkla yazılmış bir ömür demektir.

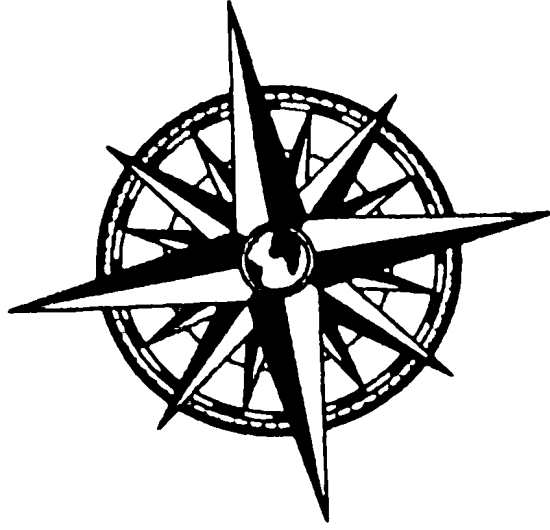
Ve Leyla... O isim de sahibine kendi sonunu miras bırakacaktı. O, kurban seçilmişti. Kurban edilmişti. Hayatta kalabilmek için bileklerini acıya teslim ederken çoktan gizli bir teşkilatın soğuk duvarları arasında onun kaderine hüküm verilmişti.

Öyle bir hüküm ki bir gün ölmek için yalvaracak, ertesi gün yaşadığı için haykırarak isyan edecekti.

Nar gibi cehennemin ateşinde yanacak, çiçek gibi sessizce solup gidecekti.

Onun hikâyesi bitmeyecekti; zira kaderin kalemi henüz ilk satırları karalamıştı. Her şey, sancılı bir başlangıcın kıyısında, yeni bir karanlığın eşiğindeydi ve oyun daha yeni başlıyordu.

DEVAM EDECEK...

İKİNCİ KİTAPTAN ALINTI

1 Ağustos 1997

Bir ülke alevlerin kollarına teslim olmuştu. Gökyüzü, yanık bir kızılığa bürünmüş; toprak, barutun ve kanın kokusunu içine çekmişti.

Bir kadın vardı o gün; haykırışları göğü delip geçiyor, derdine tanık olan taşları bile ağlatıyordu.

Ve bir diğeri... İşlediği günahların ağırlığı altında ezilerek son nefesini veriyordu. En büyük bedeli ödemişti o o gece: kendi canıyla.

1997, 2 Ağustos. Saat 00:00. Moskova.

Yanan bir şehrin, külle karışmış gecesinde bir bebek gözlerini açtı. Gördüğü ilk şey, alevlerin sarı ve kırmızı dansıydı.

Daha ilk nefesinde kaderi mühürlenmişti. O bebek, bir ailenin sonunu getirirken başka bir ailenin umudu olacaktı. Küller arasından doğan bir hayat, yıkımın içinden filizlenen bir mucizeydi o. Küçücük bedeniyle masumiyetin en saf halini temsil ediyor ama yaşamla ölüm arasındaki o ince çizgide, başkasının kaderine yazılıyordu.

2 Ağustos 1997. Saat 00.00. İstanbul.

Aynı anda, binlerce kilometre ötede bir başka bebek doğdu. Gözlerini bayata açamadan, annesinin günahlarının kefarecini sırtladı. O bebek, cennetin kapılarını kendine aralarken yerine geçecek olan küçük canın, cehennem ateşlerinde yanacağından habersizdi.

TEŞEKKÜR...

Yazmak, benim için kaçıp sığındığım bir limandı. O limana varana dek defalarca düştüm, kanadım, yakalandım, kendi canımı yaktım. Ama geri dönmedim. Pes etmek, benim kumaşıma hiç işlemedi.

Canın yanarken, kötülük ensenden ayrılmazken ve avuç içlerin kan içinde kalmışken kimse seni dinlemek istemiyor. Dinleyenler de anlamıyor çünkü onların avuçlarında yara yok. Bizim var. Biz çok kanadık. Ben kalemi elime, benimle aynı yerden kanayan kız çocukları için aldım. Birbirimizi bulduk. Aynı acıda yan yana geldik. Ve o sığınakta birlikte iyileştik. Bu yola düşerken elimi bırakmayan sizlersiniz; ilk teşekkürüm bu yüzden size.

Bu yola adım adım ilerlerken kurduğum hayallerin vücut bulmasına vesile olan, bana yol gösteren ve kendimi kanıtlama fırsatı sunan Metin Bey'e sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Çıktığım bu yolun bana neler getireceğini zaman gösterecek ancak böylesine kıymetli insanlarla tanışmak, aynı hedef doğrultusunda, aynı inançla yan yana yürümek, şimdiden bana çok şey kazandırdı.

Aynı şekilde, Yaren Hanım'a da gönülden bir teşekkür borçluyum. Hiç yorulmadan, bıkmadan; zaman mefhumu gözetmeksizin tüm sorularımı sabırla yanıtlaması ve bu yolculuğun ilk adımlarında her daim içimi ferahlatması, benim için tarifsiz bir destek oldu.

Bir diğer teşekkürüm de Buşra Balçık'a. Daha ilk günden itibaren bana gösterdiği doğru yol ve paylaştığı engin tecrübeleri sayesinde, kendime daha çok inandım ve başaracağıma dair sarsılmaz bir güven kazandım.

Ben umutsuz biriyim. İçimde fırtınalar sık değişir; bir kahkahanın arkasından beş ağıt dökülür dudaklarımdan. Kimseye kolay kolay güvenemem. Bana güvenmeyi öğreten, umutsuzluğuma karşı el feneri gibi ışık tutan Ceyda... Bu sayfada en büyük teşekkürlerden biri sana. Benimle birlikte attığın hiçbir adımı unutmayacağım. Geceleri benimle birlikte bu kitap için çalışman, fikirler üretmen, "Bir gün elbet basılacak," demen... Ben sağlığımla sınanırken ve herkes bir bir giderken, senin bir gün bile beni yalnız bırakmaman... Canım arkadaşım, bu kitap bugün raflardaysa bunda bana verdiğin sonsuz desteğin payı büyüktür.

Sanem... En zor anlarımda rek bir mesajla desteğini hissettirdin. Herkes yoluma taş dizerken sen durmadan koşmam gerektiğini, hedefe çarpa çarpa da olsa varılacağını öğrettin. Bu kitap yazıldıysa, bugün basılıyorsa senin bana sessizce verdiğin dayanaktan güç aldı. Varlığına minnetim kesintisizdir.

Bu kitabı basıma hazırlarken eleştirileri ve yorumlarıyla bana destek olan; basılı halini ilk kez okuyarak yanımda duran Esra ablam, Azra ve Özlem Koryeli... Yol boyunca hem fikrinizle hem varlığınıza beni yalnız bırakmadınız. Emeginiz ve desteğiniz için teşekkür ederim. Bu süreçte sizi ne kadar yorduğumu biliyorum. Benimle birlikte bu kitabı en iyi haline getirmek için gösterdiğiniz emek çok büyük. Hakkınızı ödeyemem.

Bir okurdan çok fazlası olup gerek düzenlemeleriyle gerek tasarımlarıyla gerek yoldaşlıklarıyla yükümü hafifleten Nermin, Buse, Ceylan, Vüs, Firdevs, Sümeyye, Berna, Zehra, Esmâ, Pikachu'm, Ayşe, Elif Rana... İsmi ni unuttuğum diğerkızlarıma...

Ve babaannem... Beni büyüten; ilk adımımın, ilk kelimemin şahidi olan kadın. Benim annem. Bu kitap bugün yazıldıysa ve ben bu gibi daha nice kitap yazabildiysem bunun sebebi senin sonsuz desteğini hep içimde hissetmiş olmamdır. İçimdeki çocuğun sevgisizliğini, neye ihtiyaç duyduğunu yalnızca sen anladın. Yalnızca sen duydun beni. Bana yetememekten korktun. Belki ben sevgimi sana gösteremedim fakat bil ki bu dünyada en çok değer verdiğim insansın. Seni çok seviyorum.

Ve en sona sakladığım kişi... Dedem.

Bu kitabı, başı hiç okşanmamış kız çocuklarına ithaf ettim dede. Çünkü sen gittikten sonra kimse saçlarımı okşamadı. Gidişin, içimde devrilmeyen bir acı bıraktı. Sensizlikte sığındım kelimelere. Seni yazdım, bizi yazdım. Geç veya tez, bir gün yine senin yanma varacağım. Bana yaşattığın bütün güzel günler için minnettarım çünkü ne gördüysem güzeli, sen hayattayken gördüm. Sen gittin; kâbusum o gün başladı. Teşekkür ederim gitsen bile yanımda olduğun için.

Serinin ikinci kitabında yeniden aynı sayfaların içinde buluşacağız. O vakte dek ruhunuzu, rüzgârın önünde titreyen bir mum alevini sakınır gibi saklayın. Belki bugün saçlarınız hiçbir avuçta ısınmıyor; hiçbir parmak, o tellerin arasına yol açmıyor. Yine de unutmayın: Bir gün gecikmiş bir ilkbahar gibi, telaş etmeden gelip her bir teli tek tek öpecek kadar hakiki ve incelikli bir sevgi vardır. Vardır ve yolunu bulur.

Sizinle aynı yaradan kanayan, Rami.